BY

C. A. ANNAYYA,

Assistant Master, Govt. A. V. School, R[illegible]pet.

FIRST EDITION 1000 COPIES.

BANGALORE:

[illegible] THE TO[illegible]

1914

Price Re. 2. ~~Postage~~ As. 2.

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

SEETHA CHARITRE

ಸೀತಾ ಚರಿತ್ರೆ.

ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್‌ಪೇಟೆ ಗೌ. ಏ. ವಿ. ಸ್ಕೂಲ್ ಸಹಾಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರಾದ

ಸಿ. ಎ. ಅಣ್ಣಾಯ್ಯನವರಿಂದ

ವಿರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟುದು.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ ೧೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು.

ಬೆಂಗಳೂರು :

ಟೆವ್ರ್ಯ್ ಮುದ್ರಾಕ್ಷರ ಶಾಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಹರಿರಾವು ಮಿಶ್ರರವರಿಂದ

ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

1914

[ಕ್ರಯ ರೂ. 1–2–0.] [ಪೋಸ್ಟೇಜ್ 0–2–0.

ಪೀಠಿಕೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಮಾಯಣ, ಅನೇಕ ರಾಮಾಯಣಗಳೇ ಮುಖ್ಯಾಧಾರವಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡ ದೇಶದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಬಾಲಕಿಯರಿಗೆ ಪತಿವ್ರತಾ ಭಕ್ತಿ ಯುಂಟಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಪದ್ಯಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಸಹಾ ಸುಲಭಶೈಲಿಯಿಂದ ಭಾಮಿನಿ ಷಟ್ಪದಿಯ ರೂಪವಾಗಿ ಈ ಗ್ರಂಥವು ವಿರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ, ದೋಷಯುಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ ಈ ಗ್ರಂಥವೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ದೋಷದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂಬುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. "ಗುಣದೋಷೌಬುಧೋಗೃಹ್ಣನ್ನಿಂದುಕ್ಷ್ವೇಳಾವಿವೇಶ್ವರಃ । ಶಿರಸಾಶ್ಲಾಘತೇಪೂರ್ವಂ ಪರಂಕಂಠೇನಿಯಚ್ಛತಿ ॥" ಎಂಬಂತಿರುವುದರಿಂದ ಗುಣಗ್ರಾಹಿಗಳಾದ ಪಂಡಿತರು ತಮಗೆ ಕಾಣಬರುವ ದೋಷವನ್ನು ತಿದ್ದಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಗ್ರಂಥವು ಸುಬದ್ಧವಾಗುವಂತೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇವಲ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಓದುವ ಜನರು ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ಆಚರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಅದೇ ನನಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆನು. ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಹಲವು ತಿದ್ದುಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಪ್ರಿಂಟಾಗುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಕವಿಶಿಖಾಮಣಿಗಳಾದ ಮಾಗಡಿ ಗೌ. ಏ. ವಿ. ಸ್ಕೂಲ್ ಹೆಡ್ಮಾಸ್ಟರವರಾದ ಮಹಾರಾಜಶ್ರೀ ಕೆ. ರಾಮಸ್ವಾಮಯ್ಯಾಚಾರ್ಯರವರಿಗೂ, ಗುಡಿಬಂಡಾ ಗೌ. ಏ. ವಿ. ಸ್ಕೂಲ್ ಹೆಡ್ಮಾಸ್ಟರವರಾದ ಮಹಾರಾಜಶ್ರೀ ಏ. ಕೇಶವಯ್ಯನವರಿಗೂ ನಾನು ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶುದ್ಧಾಶುದ್ಧ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರಂತೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಓದಬೇಕೆಂಬದಾಗಿ ವಾಚಕರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

ಸಿ. ಎ. ಅಣ್ಣಯ್ಯ,
ಸಹಾಯೋಪಾಧ್ಯಾಯುಕ,
ಗೌ. ಏ. ವಿ. ಸ್ಕೂಲ್
ರಾಬರ್ಟ್ಸನ್ ಪೇಟೆ, ಕೆ. ಜಿ. ಎಫ್.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.

ಸಂಖ್ಯೆ.	ವಿಷಯು.	ಪುಟ.

ಶ್ರೀಃ

॥ ಜಯ ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರ ಭಗವನ್ ॥

ಸೀತಾ ಚರಿತ್ರೆ.

॥ ಭಾಮಿನೀ ಷಟ್ಪದಿ ॥

ಶ್ರೀರಮಣವರ ವಾಸುಕಿಶಯನ । ಕ್ರೂರರಾವಣ ಸಂಹರಣಸರ । ಸೀರುಹನಯನ ಖಗಪತಿಗಮನ ಕೌಸ್ತುಭಾಭರಣ ॥ ಮಾರಪಿತದೇವ ನುತಜನಹಿತ । ನಾರಸಿಂಹ ಮಧುರಿಪುನೀದಯ । ದೋರಿನಿನ್ನವನೆಂದು ರಕ್ಷಿಸು ನಮ್ಮ ನನವರತ ॥ ೧ ॥ ಕ್ಷೀರಸಾಗರ ಮಥನದೊಳು ತಲೆ । ದೋರಿದವಿಷವ ಕೊರಳೊಳಿರಿಸಿದ । ಮಾರನತರಿದ ಪಂಚವಿಂಶತಿ ಲೀಲೆಗಳತಳೆದ ॥ ನಾರದಾದಿ ಮುನೀಂದ್ರನುತ ಗಿರಿ । ಜಾರಮಣ ಭುಜಗಾಭರಣ ತ್ರಿಪುರಾರಿ ಸೋಮಧರಗಿರಿಶ ಸಲಹು ನಮ್ಮ ನನವರತ ॥ ೨ ॥ ವಾರಣವದನ ಮೂಷಕಗಮನ । ತೋರಭುಜಗಾಭರಣ ವಿಘ್ನವಿ । ದೂರಲಂಬೋದರ ದಯಾಕರ ಸಿದ್ಧಿದಾಯಕ ನೀಂ ॥ ದಾರಿಕೊಡದಿರೆ ಕರುಣಿಸುವೆಸುರ । ರಾರುಪೂಜಿಸಿ ನಮಿಸಿ ನುತಿಸುವೆ । ಸಾರಸುಗುಣವನಿತ್ತು ಪಾಲಿಸು ನಮ್ಮ ನನವರತ ॥ ೩ ॥ ವಾಣಿ ಕಮಲಜರಾಣಿ ವೀಣಾ । ಪಾಣಿ ಕೋಕಿಲವಾಣಿ ಪನ್ನಗ । ವೇಣಿ ಕಲ್ಯಾಣಿವರಸುಗುಣಶ್ರೇಣಿ ಸು

ಶ್ರೋಣಿ ॥ ಕಾಣಿಸಿಮತಿಯ ಸಲಹುಶಾರದೆ । ಜಾಣೆಯುಪ್ಸಂತೆ ನಿರುತ
ವುನೀಂ । ಮಾಣದೆಭಜಿಪೆನು ಸತ್ತತವುನಿನ್ನಯ ಪದಕಮಲವ ॥ ೪ ॥
ಧಾರುಣಿಯೊಳು ತನಯರನಂಕದೊ । ಳೇರಿಸಿಕಲಿಸಿ ನುಡಿಗಳನು ಕೈ ।
ದೋರಿಯವುಗಳ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಾಲಿಸಿ ನಿರುತವು । ಮೀರಿದಾನಂದದಿ
ನಲಿವವೊಲು । ಸಾರಸಜ್ಜನರಿದರೊಳಡದೆ ವಿ । ಚಾರವನಮಲಮತಿ
ಯೊಳಾಲಿಪುದೆನುತ ನಮಿಸುವೆನು ॥ ೫ ॥ ಬಾರದೆನಗೆ ಕವಿತೆಯಪದ್ಧತಿ ।
ಸೇರಿಯರಿಯೆನು ವಿಬುಧರಸಭೆಯ । ಮಾರಜನಕನ ಪಾದಕಮಲವ
ಭಜಿಸಿದವನಲ್ಲ ॥ ಭೂರಿಪಾತಕಿಯಾಗಿರುವೆ ನೀ । ಸಾರಕಥೆಯೊಳಹ
ವಗುಣಂಗಳ । ತಾರದೆಮನಕೆ ಸತ್ಕಥೆಯಿದೆಂದಾಲಿಪುದು ಜನರು ॥ ೬ ॥
ವನಧಿಯಂತೆ ನವರಸಭರಿತಂ । ವನಜಭವನಂತೆ ವಿಬುಧಹಿತಂ । ವನಜ
ದಂತಾರಡಿಯುತಂ ವನಮಾಲಿಯಂತಿದುತಾಂ ॥ ಘನಮೆನಿಪಲಂಕಾರ
ಮಹಿತಂ । ವಿಸುತಿವೆತ್ತಿಹುದನ್ವಯದೆ ಸ । ಜ್ಜನರಪರಿಯಂತಾವಗಂಮ
ತ್ತವಿತೆಧರಣಿಯೊಳು ॥ ೭ ॥ ಘನಯತಿಗಣಪ್ರಾಸದಿಂ ಕವಿ । ವಿನುತಸಂ
ಧಿಸಮಾಸದಿಂ ದಲ । ವನಿಯೊಳೊಪ್ಪಿಹುದು ವರಲಕ್ಷಣಭಾವವನ್ವಯ
ದಿಂ ॥ ಜನಕಜಾತೆಯ ಚರಿತೆಯಿದು ಪಾ । ವನಕೆ ಪಾವನಮತಿ ಶುಭಾ
ವಹ । ಮೆನಿಸಿ ರಾರಾಜಿಪುದು ಪಾಪವಹರಿಸಿ ಮಾನವರ ॥ ೮ ॥ ಇದು
ಜನರ್ಗೆ ಸುಮತಿಯನೀವುದು । ಇದುವೆಪತಿಭಕ್ತಿಯನುವಧುಗ । ಳ್ಗೊ
ದಗಿಪುದು ಸಕಲರ್ಗೆಮಿಹಪರಸುಖವನಾಗಿಪುದು ॥ ಇದುಸಮಸ್ತಕಲುಷ
ಗಳನುಹರಿ । ಪುದು ಜಗದೊಳಿದಕೆಣೆಯೆಮಿಕ್ಕಾ । ಸುದತಿಯರಚರಿತೆ
ಗಳು ಲಾಲಿಪುದಿದನು ಮುದದಿಂದೆ ॥ ೯ ॥ ವಿನುತಸೀತಾಕಥೆಯನಾಕೆ
ಯ । ಘನತರಕೃಪೆ ಯಿಂದಪೇಳ್ದನು । ಮುನಿಪಕಶ್ಯಪ ಗೋತ್ರದಾಪ
ಸ್ತಂಭಸೂತ್ರದೊಳು ॥ ಜನಿಸಿವೇದಾಧ್ಯಯನದೊಳು ದ । ಕ್ಷನೆನಿಸಿದ
ಹೋಬಿಲಬುಧವರನ । ತನಯ ನರಸಿಂಹನುನಮಿಸಿ ಹಿಂದಣಸುಕವಿ
ಗಳ್ಗೆ ॥ ೧೦ ॥ ಮೆರೆವಶೃಂಗಗಿರಿಮಠದೊಳು ಶಂ । ಕರನುತಾನೆನೆ ರಂಜಿ
ಪ ಜಗ । ದ್ಗುರುಗಳೆನಿಸಿದ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸುಶಿವಾಭಿನವ ॥ ಬಿರುದನಾಂ
ತ ನೃಸಿಂಹಭಾರತಿ । ವರಯತೀಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳಮಲ । ಚರಣಪಂಕ
ಜಗಳನು ಜಾನಿಸುತೊರೆವೆನೀಕೃತಿಯ ॥ ೧೧ ॥ ತನಯನಂತೀಕ್ಷಿಸುತ
ನನ್ನನು । ಮನೆಯೊಳಾವಗ ಮಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ । ವಿನುಡಿಯಿಂದೊಲಿ

ಸುತ್ತ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಂಗಳನು ॥ ಅನುಗೊಳಿಸಿ ದಳ ಸಿಂಗರಾಚಾ। ರ್ಯನೆನಿಸುವ ವಿದ್ಯಾಗುರೂತ್ತಮ । ರನಿಜಬೋಧನೆಯು ಬಲದಿಂದೆರ ಚಿಸುವೆನೀಕಥೆಯ ॥ ೧೨ ॥

ಇಂತು ಮೊದಲನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೧೨.

೨ನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಸೋಮವಂಶಲಲಾಮ ಸಾಹವ ।
ಭೀಮಜನಕನು ಪೊರೆದನುಸಕಲ ।
ಭೂಮಿಯನುರಾಜರೊಳಧಿಕನೆನಿಸುತ್ತ ಧರ್ಮದಲಿ ॥

ವನರುಹಭವಾಂಡದೊಳುನೆರೆದಿಹ । ವಿನುತಜಂಬೂದ್ವೀಪಮಧ್ಯದೆ । ಕನಕಗಿರಿಕಂಗೊಳಸುವುದದರ ತೆಂಕಣದೆಸೆಯೊಳು ॥ ಜನರದುರಿತವ ನೀಗುತವಿಮಲ । ಮೆನಿಪಗಂಗಾ ನದಿಯತೀರದೊ । ಳುನೆರೆಮೆರೆದುದು ಮಿಥಿಲದೇಶವು ಸಕಲ ಸಿರಿಯಿಂದ ॥ ೧ ॥ ಮೆರೆದುದಾ ಮಿಥಿಲಾಪುರಂ ಕರಿ । ತುರಗಪಾದಾತ ರಥಗಳಲಾ । ಹೊರವಳಯದುಪವನಗಳಲಿ ಸೌಧಾಳಿಯುಲಿ ಹೊಳೆವ ॥ ಹರಿಹರರ ದೇವಾಲಯಂಗಳ । ಲಿರತುನಾವಳಿ ಯಂಗಡಿಗಳಲಿ । ವರಕವಿವಿಬುಧ ಸಂಚಯದಲಿ ಧನಕನಕಂಗಳಲಿ ॥ ೨ ॥ ಹಿಮಕಿರಣ ವಂಶದೊಳುದಿಸಿದನು । ನಿಮಿ ಮಿಥಿಲೆಯರಸರೊಳು ಮೊದಲಿಗ । ನಮಿತ ತೇಜೋವಂತನಾತನ ಬಳಿಕ ಕ್ರಮದಿಂದ ॥ ಅಮ ಲಗುಣಯುತ ರಾಳ್ದರವರೊಳು । ಸುಮಹಿತ ಪರಾಕ್ರಮನೆನಿಸುತೀ । ಕ್ಷಮೆಯನಾಳ್ದನು ಹ್ರಸ್ವರೋಮಖ್ಯಾತ ಭೂಮಿಪತಿ ॥ ೩ ॥ ಧರಣಿ ಪತಿಯಾ ಹ್ರಸ್ವರೋಮನು । ದರದೆ ಸಂಜನಿಸಿದನು ವಿಧುಕುಲ । ಶರಧಿಸೋಮನು ತಾನೆನಲ್ಜನಕಾವನೀಧವನು ॥ ಪರಿಪರಿಯ ರಾಜೋಪ ಚಾರದ । ಲರಗುವರನಭಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ । ಮೆರೆದನುತ್ತಮ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ ॥ ೪ ॥ ಎಳೆಯತನದೊಳಗಾ ಜನಕಗುರು । ಗಳಸನಿಪದೊಳು ಕಲಿತನೆಲ್ಲಾ । ಕಲೆಗಳವಿತತ ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣಗಳ

ತತಿಯ ‖ ತಿಳಿದನಾಬಳಿಕಸ್ತ್ರ ಶಸ್ತ್ರ । ವೆಳಗಳ ಶರಶರಾಸನಂಗಳ । ನಿಳಿಯೊಳನುಸಂಧಾನಿಸುವುದನು ಬಿಡುವುದನುಕೂಡ ‖ ೫ ‖ ಜನರೊ ಡೆಯನಾ ಹ್ರಸ್ವರೋಮನು । ತನಯನ ಕಲಾಕೌಶಲಂಗಳ । ಮನ ದೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ ಧರಣಿ ರಕ್ಷಣೆ ಗರ್ಹನಿವನೆನುತ ‖ ಜನಕನ ಪ್ರಭು ಪದವಿ ಯೊಳಗಿರಿ । ಸಿ ನಡೆದನು ಸತಿಸಹಿತತಾಂ ಕಾ । ನನಕೆ ತಾಪಸವೃತ್ತಿಯ ಲಿ ಕಳೆಯಲ್ಕೆ ಕಾಲವನು ‖ ೬ ‖ ಪಿತನದೆಸೆಯಿಂ ತಾನು ಪಡೆದಿಹ ‖ ವಿತತರಾಜ್ಯವ ನಾಜನಕಭೂ । ಪತಿಪೊರೆದ ನಿಳೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆಣೆಯಾರು ವಿಲ್ಲೆನಿಸಿ ‖ ನುತಿವಡೆದನು ಸಗರ ಭಗೀರಥ । ರತೆರದೊಳಖಿಳ ಧರ್ಮವ ಬಿಡದೆ । ಸತತವು ಸಕಲ ರಾಜನೀತಿಯ ತಿಳಿದು ಮನದೊಳಗೆ ‖ ೭ ‖ ಜನಕನರಸಿ ಸುಮೇಧೆಯೆಂಬಾ । ವನಿತೆ ಪತಿವ್ರತೆಯರೊಳಧಿಕಳೆಂ । ದೆನಿಪಳಾವಗವಾಪತಿಗೆ ಸಂಮುದವನೆಸಗುವಳು ‖ ತನಗೆ ಸಮರಾರೀ ಜಗದೊಳೆಂ । ದೆನೆಸುಮೇಧೆ ನಮಿಸಿ ನಿರಂತರ । ವು ನೆರೆಪೂಜಿಸುವಳು ಸಕಲದೇವತೆಗಳನುಪದಿದು ‖ ೮ ‖ ಮುನಿಶತಾನಂದನು ಪುರೋಹಿತ । ನೆನಿಸುವನು ಭೂಮಿಪತಿ ಜನಕಗೆ । ವಿನುತಿವಡೆದಾ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಲಿ ವಿದಿತವಹ ‖ ಜನಪರಾಗಿಸುವಖಿಳ ಕರ್ಮಗ । ಳನುನಯದಿ ತಾನಾಗಿಸುವ ನಾ । ಜನಪತಿಗೆಗೌತಮನ ಪುತ್ರನು ದಿನದಿನಂಗಳಲಿ ‖ ೯ ‖ ವರಸುಧಾ ಮನು ಮಂತ್ರಿಯೆನಿಪನು । ನರಪತಿಯಖಿಳ ರಾಜಕಾರ್ಯದೆ । ನಿರತನಾ ಗಿಹನಾ ಜನಕಭೂಪನ ಸಕಲಮಹಿಯ ‖ ಪುರಧನ ಬಲ ಕರಿ ತುರಗಂ ಗಳ । ಸರಿಯೆನೆ ವಿಚಾರಿಪನು ಸತತವು । ಧರಣಿಯೊಳಗಾರೀತನಿಗೆ ಸ ಮನೆಂಬ ಸಚಿವನೆನೆ ‖ ೧೦ ‖ ಸುರಗುರುವಿನ ಸಹಾಯದಲಿ ವಿಬು । ಧರ ಬಲದಲಿ ನಿಶಾಚರರಸಂ । ಹರಿಸಿನಾಕವ ನಾಳುವಾ ದಿವಿಜಪತಿಯಂದದಲಿ ‖ ವರಸಚಿವ ಬಲದಿಂದೆರಾಜಿಸಿ । ನೆರೆದಸೈನ್ಯದೊಳಾಹಗೆಗಳನು । ತರಿದು ಪಾಲಿಸಿದ ನವನಿಯನಾಜನಕ ಭೂಮಿಪನು ‖ ೧೧ ‖ ಆಡರಾತನ ಮನು ಜರನೃತವ । ಕೂಡರನ್ಯರ ಸತಿಯರನು ತಾ । ವ್ಪೇಡರಿತರ ಜನರನು ಮಾಡುವರಖಿಳಧರ್ಮಗಳ ‖ ನೋಡಿ ತಿಳಿಯರು ದುಃಖ ಬಳಗವ । ಕೇ ಡು ಮಾಡರು ಪರರಿಗೆಂದುಂ । ನೋಡಲಾತನ ಧರೆಯೊಳಹರೇ ಖೂಳ ಮಾನವರು ‖ ೧೨ ‖ ಆರು ಕರ್ಮಂಗಳನು ಮಾಳ್ಪರು । ಧಾರುಣೀಸುರ ರೆಲ್ಲ ಪಗೆಗಳ । ವೀರಬಾಹುಜರಿರಿದು ರಣದಲಿ ಮಹಿಯ ನಾಳುವರು ।

ಊರುಜರಧಿಕರೆಂದೆನಿಸಿಹರು । ವಿಾರಿದ ಕ್ರಯ ವಿಕ್ರಯಗಳಲಿ । ಮೂರು ವರ್ಣದೊಳೆಲ್ಲರಂ ಶೂದ್ರತತಿ ಸೇವಿಪ್ಪುದು ॥ ೧೩ ॥ ಇಳೆಯು ನಾಳುತ್ತಿರಲು ಜನಕನು । ಮಳೆಯುಸುರಿವ್ವುದು ಕಾಲಕಾಲಕೆ । ನೆಲದೆ ಬೆಳೆವುವು ಸಕಲ ಧಾನ್ಯಗಳರಿಯೆ ಹುಲುಸಾಗಿ ॥ ಫಲಭರಿತವಾಗಿಹ ವು ಪಾದಪ । ಗಳು ವಿವಿಧ ಕುಸುಮಂಗಳಾ ಲತೆ । ಗಳಲಿ ತೋರ್ಪುವು ಘನಪರಿಮಳವನಾಂತು ಶೋಭಿಸುತ ॥ ೧೪ ॥ ಕಳವುಪ್ಪುಸಿಪಾದರ ಕಪಟ ಭಯ । ವಿಲಗ ಮೋಸ ಕುಟಿಲ ಕಠಿಣತೆ ಜ । ಗಳಜನದ್ವೇಷ ಪರದೂಷಣೆ ಕೋಪ ಧನಲೋಭ ॥ ಗಳ ಹತನ ಮದ ಮತ್ಸರ ಕೊಲೆ ನಿ । ಗಳದ ಬಂಧನ ಸಂಕಟಜಡತೆ । ಗಳು ಮೊಳದುನೋಡಿ ದೊಡೆಕಾಣವು ಜನಕನುರ್ವಿಯಲಿ ॥ ೧೫ ॥ ಧರೆಯನಾಜನಕನು ಸಲಹುತಿರೆ । ಧರಣಿಯ ಸಮಸ್ತ ಜನತತಿಯಲಿ । ನಿರುತವುಂ ನೆಲಸಿಹವುಸತ್ಯವಿನಯವು ಭೂತದಯೆ ॥ ಪರಸಹಾಯವ ಹಿಂಸೆ ಗುರು ಹಿರಿ । ಯರ ಭಕುತಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಮೇದಿನಿ । ಸುರರಸೇವೆಯುಮಲಮತಿ ಸಕಲ ದಾನ ಧರ್ಮಗಳು ॥ ೧೬ ॥ ಎಲ್ಲರುಂ ವಿದ್ಯಾನಿಪುಣ ರಹ । ರೆಲ್ಲರುಂ ದಾನಗಳನಾಗಿಪ । ರೆಲ್ಲರುಂ ತೋಷಿಪ ರತಿಥಿಯಭ್ಯಾಗತರುಗಳನು ॥ ಎಲ್ಲರುಂ ಸುಖಗಳನು ಹೊಂದುವ । ರೆಲ್ಲರುಂ ಸಂತಸವನಾಂತಿಹ । ರೆಲ್ಲರುಂ ದೇವಾರ್ಚನೆಗಳ ನೆಸಗುತಿಹ ರನುದಿನ ॥ ೧೭ ॥ ಆವಕಾಲದ ಲಾವತಾಣದ ಲಾವವಿಧದೊಳ ಗಾವಮಾನವ । ನಾವನೋವನು ಮೊಡಲರಿಯನು ಜನಕರಾಜ್ಯದಲಿ ॥ ತಾವು ಸತಿಸುತ ಬಂಧುಗಳ ಸಹಿ । ತಾವಗಂ ಸಂತಸವ ತಳೆದಾ । ದೇವದೇವನ ಪಾದಕಮಲವ ಪೂಜಿಸುತಲಿಹರು ॥ ೧೮ ॥ ಕಮಲ ಭವನಂತೆ ವಿಬುಧಯುತಂ । ಹಿಮಕಿರಣನಂತೆ ಕುವಲಯಯುತ । ನಮರಪತಿಯಂತೆ ವಸುವಿನುತಂ ರಜತಗಿರಿಯಂತೆ ॥ ವಿಮಲ ಶಿವಭರಿತಂ ಗಗನದಂ । ತೆ ಮಹಿತ ಕವಿಗುರುವಿನುತಂ ಸಿರಿ । ರಮಣನಂತೆ ಚತುರಬಲಾನ್ವಿತ ನೆನಿಸಿದನು ಜನಕ ॥ ೧೯ ॥ ಸುರಮಣಿಯುತಂ ಧರಣಿಧರನಂ । ತರುತರದ್ವಿಜ ರಾಜಮಹಿತಂ । ಗಿರಿಶನಂತೆ ನಿರ್ದೋಷನಾ ದಿವಸಾಧಿಪತಿಯಂತೆ ॥ ಸುರುಚಿರಭುವನ ರಮ್ಯನಾಘನ । ಸರಸಿಯಂತೆ ಸುಮನಸವಿಹಿತಂ । ಸುರನಿಲಯದಂತಾವಗಂ ತಾನೆನಿಸಿದನು ಜನಕ ॥ ೨೦ ॥ ಈ ಪರಿಯೊಳಾರಾಜ ಧರ್ಮದೆ । ಭೂಪತಿಜನಕ ಪಾಲಿ

ಸುತ್ತಿರೆ । ಭೂಪನೆ ಸಕಲ ಭೂಮಿಯು ನನುಜಸತಿ ಸಚಿವರಿಂದೆ ॥ ಲೋಪವಿಲ್ಲದೆ ರಾಜ ಸುಖದೊಳು । ಕೋಪವುಳಿದೀ ಭೂತಳದೊಳಹ । ತಾಪಸರಮತದಿಂದೆಸಗಿದನು ಸಕಲ ಧರ್ಮಗಳ ॥ ೨೧ ॥ ದೇವರಾತ ನೃಪಾಲಗೆ ಮಹಾ । ದೇವನಿತ್ತಾ ಶಿವಧನುವ ತಾ । ನಾವಕಾಲದೆ ತಪ್ಪದೆಯನುಜ ನಾಕುಶಧ್ವಜನ ॥ ತೀವಿದ ಸಹಾಯದೊಳು ಪೂಜಿಸಿ । ನೋವನಾನದೆ ವಿಮಲಸುಮನೋ । ಭಾವದಲಿರಕ್ಷಿಸಿದ ನಾಜನಕ ನವನೀತಳವ ॥ ೨೨ ॥ ಮುನಿಪ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಗೌತಮ । ಜನನುತಾತ್ರಿವಸಿಷ್ಠ ಶೌನಕ । ರೆನಿಪಮುನಿಪರು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೈತಂದು ನೃಪನಿಂದ ॥ ಮನದಣಿಯೆ ಕೈಕೊಂಡು ಪೂಜೆಗ । ಳನು ಬಳಿಕ ಭೋಜನವ ನಾಗಿಸಿ । ಜನಕನಂ ಪರಸುತ್ತ ಪೋದರು ತಿಳಿಸಿ ಧರ್ಮಗಳ ॥ ೨೩ ॥ ಮುನಿಪತಿಗಳಿಂದೀ ತೆರದೊಳಾ । ಜನಕ ಭೂಪತಿ ಸಕಲ ಧರ್ಮಗ । ಳನು ವರಿತು ನಿಜನಿತ್ಯ ಕೃತ್ಯಂಗಳನು ತಾನೆಸಗಿ ॥ ಮುನಿಸಮೂಹವ ನಖಿಳಭೂಸುರ । ರನಿವಹವ ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸುತ । ದಿನದಿನದೆ ಧರ್ಮದಲಿ ಪಾಲಿಸುತಿದ್ದನು ಧರಣಿಯ ॥ ೨೪ ॥ ಭೂತಳವ ನೀಪರಿಯೊಳು ಸಲಹು । ವಾತನ ಸತಿಸುಮೇಧೆಯೆಂದೆನಿ । ಪಾ ತರುಣಿಮಣಿ ಪತಿಯತೋಷಿಸುತಖಿಳಕೃತ್ಯದಲಿ ॥ ಖ್ಯಾತಿವಡೆದಾ ವ್ರತಗಳೆಸಗುತ । ಮಾತೆ ಸಕಲ ಜನರಿಗೆ ತಾನೆನೆ । ನೀತಿಯಿಂದೆಸಗಿದಳು ದೇವನಿಕರಕೆ ಪೂಜೆಗಳ ॥ ೨೫ ॥ ಸತಿಸುಮೇಧೆಯೆನಿಪ ವಧೂಮಣಿ । ಸುತರು ತನ್ನುದರದೊಳುದಿಸದಿರೆ । ಗತಿಯೊದಗದೆಂದೆನುತ ಮನದಲಿನೊಂದು ಕೊರಗುತ್ತ ॥ ಸತತಮುಂಚಿಂತಿಸುತ ತನ್ನಯ । ಪತಿಯೊಡನೆ ಸಂಕಟವಪೇಳ್ದು ಪ । ಲತೆರದಿಂ ಮರುಗಿದಳು ಬೇವುತ ತನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ೨೬ ॥ ಪಲತೆರದ ರಾಜೋಪಚಾರಗ । ಳಲಿ ಮನವನಾಗಿಸದುಳಿದು ಸುಖ । ಗಳಗೆಳೆಯರೊಡನಾನದೆ ಮುದವನೊಂದು ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ಇಳೆಯೊಳೆಲ್ಲರು ಬಂಜೆಯೆಂದೆನುತಲಿ ಕರೆದಪರು ತನ್ನನೆಂದಾ । ಲಲನೆಪೇಳಿದಳಂತರಂಗದೊಳಳುತ ನಿಜಪತಿಗೆ ॥ ೨೭ ॥ ಬಂದುಸಮಯದೊಳಾ ಗಣಪತಿಯ । ನೊಂದು ಸಮಯದೊಳಂಬಿಕೆಯ ಮ । ತ್ತೊಂದುಸಮಯದೆ ತುಲಸಿಬಿಲ್ವಾಶ್ವತ್ಥ ತರುಗಳನು ॥ ಬಂದುಸಮಯದೊಳಾ ಸವಿತೃವ । ನೊಂದು ಸಮಯದಲಿ ಹರಿಹರರನು । ಚಂದದಲಿ ಪೂಜಿಸುತಲಿರ್ದಳು ಸುತರುದಿಸಲೆನುತ

|| ೨೮ || ಸತಿಯು ದುಃಖವಕಾಣುತಾ ಜನ । ಪತಿಮನದೊಳುರೆ ಚಿಂ
ತಿಸುತತನ । ಗತಿಹಿತನೆನಿಪ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಸುಧಾಮನನು ಕರೆದು ||
ನುತಿಪಡೆದ ಮುನಿಪಾಲರಿಗೆ ನೀ । ನತಿಭಕುತಿಯಿಂದೆರಗಿ ಕೂಡೆ ಕ । ರೆ
ತಹುದೆನ್ನಯ ಬಿನ್ನಪವ ಮನ್ನಿಸುತಬಹುದೆಂದು || ೨೯ || ಅರಸ
ನಾಜ್ಞೆಯೊಳಾಸುಧಾಮನು । ವರಮುನಿಗಳೆನಿಪತ್ರಿಗೌತಮ । ಗುರು
ವಸಿಷ್ಠಸುಯಜ್ಞ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳ ಬಳಿಗೈದಿ || ಚರಣಕೆರಗುತ ಬಿನ್ನ
ವಿಸಿದನು । ಧರಣಿಪಾಲಕ ಜನಕನಾತನ । ಪುರಕೆ ತಮ್ಮನು ಕರೆತರುವು
ದೆಂದು ಕಳುಹಿದನೆನುತ || ೩೦ | ಸಚಿವವಿನಯದಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಾ । ವ
ಚನವನು ಕೇಳುತ್ತ ಮುನಿಪರಿ । ದುಚಿತವೆಂದೆನುತಾಗಳೆಲ್ಲರು ಸಂತಸವ
ತಳೆದು || ಉಚಿತವೃತ್ತಿಯೊಳು ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಶಿ । ಷ್ಯಚಯದೊಡವೆರಸು
ತ್ತೆ ಬಂದರು । ಪಚಿತಸಂತಸದಿಂದೆ ಪೇಳುತಮಧುರವಚನಗಳ || ೩೧ ||
ಬಂದಮುನಿಪೋತ್ತಮರ ನನುಚರ । ರಿಂದೆತಾಂತಿಳಿ ದಿದಿರುವಂದಾ ।
ನಂದದಿಂ ನಿಜಮಂದಿರಕೆ ಕರೆತಂದುಚಿತದಿಂದ || ಬಂಧುರಾಸನಗಳಲಿ
ಕೂಡಿಸು । ತಂದುಮುನಿಪತಿಗಳ ಚರಣಕ್ಕೈ । ತಂದು ನಮಿಸುತ ಪೂಜೆ
ಸಿದನಾ ಜನಕಭಕ್ತಿಯಲಿ || ೩೨ || ನಮಿಸಿಮಾಡಿದ ಪೂಜೆಯನು ಪಡೆ ।
ದುಮುನಿಪಾಲರು ವೇದಮಂತ್ರದೊ । ಳಮಲ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನಿತ್ತು
ಪರಸಿನಿಜಾಸನದೆ || ಸಮುಚಿತದೊಳಾತನನು ಕುಳ್ಳಿರಿ । ಸಿ ಮಧುರ
ವಚನದಿಂದ ಕೇಳಿದ । ರುಮನುಜೇಂದ್ರನ ದೇಶಕೋಶಂಗಳಲಿ ಕುಶಲ
ವನು || ೩೩ || ಕ್ಷೇಮದಿಂದಿಹೆನೆಲ್ಲರಿಂದಾಂ । ಕ್ಷೇಮವಾಗಿಹ ರಖಿಳ
ಮಾನವ । ರೀಮಹಿಯೊಳಗೆ ತಮ್ಮನುಗ್ರಹದಿಂದಲೀವರೆಗೆ || ಕ್ಷೇಮ
ವೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯು ನೆಲಸಿಹುದು । ಭೂಮಿಯೊಳು ತಮ್ಮಯತಪಂಗಳು । ನೇ
ಮವಾಗಿಯೆ ನಡೆವುವೇ ನಿರ್ವಿಘ್ನದೊಳಗೆಂದ || ೩೪ || ಪೊಡವಿಪತಿ ಕೇ
ಳೆಮ್ಮ ತಪಗಳು । ನಡೆವುವು ನೆಲದೊಳಾವವಿಘ್ನವ । ಪಡೆಯದೆಸಗುವ
ನಿನ್ನ ನೆರವಿಂ ಸುಕರವೆಂದೆನಿಸಿ || ಒಡೆಯನೀಂ ಕರಿಸಿದಬಗೆಯದೇಂ ।
ತಡೆಯದರುಹೆಂದೆನಲು ಭೂಪತಿ । ನುಡಿದನಧ್ವರವನೆಸಗುವ ಭೀಷ್ಟವ
ನು ಪದಕೆರಗಿ || ೩೫ || ನಮ್ಮಹಿಂದಣ ಜನಪರಂದದೆ । ತಮ್ಮಗಳನು
ಜ್ಞೆಯೊಳಖಿಳಜನ । ಸಮ್ಮತವೆನಿಪ ಯಾಗವನುನಾಂ ಮಾಡಬೇಕೆನು
ತ || ತಮ್ಮ ಚರಣಾಂಬುಜಕೆ ನಮಿಸಿಯೆ । ಸಮ್ಮುದದೆಬೇಡುವೆನು ಸ

ರರಿಗೆ । ಸಮ್ಮತವೆನಿಪ್ಪಂತೆ ಮಾಡಿಸಿ ಸಲಹಿನೀವೆಂದ ॥ ೩೬ ॥ ಜನಕ
ಭೂಮಿಪ ನಿನ್ನಕೋರಿಕೆ । ಜನವಿನುತವಾಗಿಹುದು ನೈಜವಿ । ದುನಿ
ಮಿಕುಲ ಭೂಪರಲಿ ಸಂತಸವೆನಿಪುದಿದು ನಮಗೆ ॥ ಘನತರವೆನಿಪ
ಕ್ರತುವಮಾಳ್ಪುದು । ಮುನಿಶತಾನಂದನನ ಮತದೊಳ್ । ದನು ನಡಿ
ಸುವೆವು ನಾವೆನುತೊರೆದು ಪರಸಿಗಮಿಸಿದರು ॥ ೩೭ ॥ ಮುನಿವರ ಶ
ತಾನಂದನನ ಪದ । ಕೆ ನಮಿಸುತ್ತಲೊರೆದನು ನನ್ನಯ । ವಿನುತ
ಯಾಗಕೆ ಯಾಜಮಾನ್ಯವನಾಂತು ನೀಂಬಳಿಕ ॥ ಘನತರವಹಸ್ರುಕ್ಸ್ರು
ವಾದಿಗ । ಳನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಸಕಲವಿಧವಂ । ದಿನಿಪ ವಸ್ತು ಚಯವನು
ಮಾಡಿಸಿ ಮನುಜರಿಂದೆನುತ ॥ ೩೮ ॥ ಬಳಿಕ ಸಚಿವಸುಧಾಮನಿಗೆ
ತಾಂ । ತಿಳಿಸಿದನು ನೀಂ ಸಕಲಮೇದಿನಿ । ತಳದೊಳಿಹ ರಾಜರನು ತಾ
ಪಸವರರ ಕರೆತರುತ ॥ ತಳೆದುಸಂತಸವನು ನಡೆವಮಖ । ದೊಳು
ಸಕಲಮಾನವರು ದಿನದಿನ । ಗಳೊಳು ತೃಪ್ತಿ ಪಡೆವವೊಲೊದಗಿಸು ಧಾ
ನ್ಯಗಳನೆನುತ ॥ ೩೯ ॥ ಸೋದರಕುಶಧ್ವಜನ ತಾಕರೆ । ದಾದರಿಸುತ
ಹಿತವಚನದೊಳಾ । ಮೋದದಿಂದೆ ನುಡಿದನು ನೀನೀ ಪುರದ ಹೊರಗಡೆ
ಯ ॥ ಮೇದಿನಿಯೊಳು ವಿರಚಿಸುವುದು ಬೀ । ಕಾದ ಸದನಂಗಳನ
ವುಗಳಲಿ । ಸಾದರದೊಳಿರಿಸುವುದು ವಿವಿಧ ಪದಾರ್ಥಗಳನೆನುತ ॥ ೪೦ ॥
ಆಗಳಾ ಭೂಪತಿ ನುಡಿದ ನನು । ರಾಗದಿಂದಾ ಪರಿಚರರಿಗೆ ಸ । ರಾಗ
ದೊಳುನೀ ವೀಯಮಾತ್ಯ ಪುರೋಹಿತರ ಮತದೆ ॥ ಯಾಗದಖಿಳ
ವಿಧಕೆಲಸಂಗಳ । ಬೇಗವಿರಚಿಸಿ ಜನಕೆಸುಖಗಳ । ನಾಗಿಸಿ ನನಗೆ
ಸಂತಸವನಾಗಿಸುವುದೆಂದೆನುತ ॥ ೪೧ ॥ ಹಿತದೆ ಭವನಕ್ಕೈತರುತ ನಿಜ
ಸತಿಗೆ ಪೇಳಿದನಾಜನಕ ಭೂ । ಪತಿ ಮಖವನೆಸಗುವೆನು ತಾಪಸರಾಜ್ಞೆ
ಯನುತಾಳ್ದು ॥ ಗತಿಯೊದಗುವುದೆಮಗೆ ಸಮಸ್ತ ಜ । ನ ತತಿತೃಪ್ತಿ
ಪಡೆವುದು ದಿವಿಜರಿ । ಗತಿಹಿತವೆನಿಪುದೆಂದು ಪೇಳುತ ಸಂತಸಪಡಿಸಿದ
॥ ೪೨ ॥ ಆವಚನವನು ಕೇಳುತಾಸತಿ । ನೋವನುಳಿದಾನಂದಗೊಳ್ಳುತ ।
ಭೂವರನೊಡನೆ ನುಡಿದಳೀ ಯಾಗದೊಳು ಸಕಲರಿಗೆ ॥ ಆವಕೊರ
ತೆಯುಂ ಜನಿಸದಂದದೆ । ತಾವು ಮಾಡಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುತ । ದೇವ ತತಿ
ಯನು ನಮಿಸಿ ಪೂಜಿಪುದಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ಪುರದ ಹೊರಭಾಗ
ದೊಳು ಸಮೆದವು । ಮೆರೆವ ಘನಮಂದಿರಗಳು ವಿವಿಧ । ಕರಿತುರಗ

ರಥಶಾಲೆಗಳು ವರಮಂಟಪಾದಿಗಳು ॥ ತರತರದ ಭವನಗಳು ನೀರಾ । ಕರಗಳುಂ ಮಜ್ಜನಮನೆಗಳುರು । ತರದ ಪಾಕಭವನಗಳಾ ಭೋಜನದ ಶಾಲೆಗಳು ॥ ೪೪ ॥ ಅರಸನಾಣತ್ತಿಯಿಂ ಸುಧಾಮನು । ತರಿಸಿದನು ನವಧಾನ್ಯಗಳ ನವು । ಗಿರಿಗೆ ಸಮವೆಹ ರಾಶಿಗಳೆನಿಸಿ ತೋರಿದವು ಕಣ್ಗೆ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಪರಿಕರದ ವಸ್ತುನಿ । ಕರಗಳೆಲ್ಲವನನುಗೊಳಿಸುತಳಿ । ಳರಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವವೊಲಿರಿಸಿದನು ವರವಸನಗಳ ॥ ೪೫ ॥ ಮುನಿಶತಾನಂದನನುಮಾಡಿಸಿ । ದನು ವರಬಡಗಿಮನುಜರಿಂದೆಸ । ವನದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನು ವಿಧಿವಿಹಿತ ಘನಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ಮುನಿಪತಿಗಳೊಪ್ಪುವ ಪರಿಯೊಳಾ । ಮನುಜ ಪತಿಮೆಚ್ಚುವ ತೆರದೊಳಾ । ವಿನುತ ನಗರಿಯೊಳೆಸೆದುದು ಸಕಲವಸ್ತು ಸಂದೋಹ ॥ ೪೬ ॥ ಬರಿಸಿದನು ಬಳಿಕಾಜನಕ ಭೂ । ವರನು ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆಗಳನು ಭೂ । ಸುರರಿಗೆ ಸಮಸ್ತ ಮುನಿಪಾಲಕರಿಗಖಿಳ ನೃಪರಿಗೆ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ವರ್ಣಾಶ್ರಮದವರಿ । ಗೆ ರಚಿಸುವೆನೆನ್ನ ವರಯಾಗಕೆ । ಬರುವುದೆಲ್ಲರ ಗೂಡಿ ಸಕುಟುಂಬದೊಳು ನೀವೆನುತ ॥ ೪೭ ॥ ಬಗೆಬಗೆ ಯಲಂಕಾರದಿಂದಲಿ । ಸಗಿದರು ವಿವಿಧ ಚಪ್ಪರಗಳನು । ನಗರಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯುಂ ಮನೆಮನೆಗೆ ಕ್ರಮದಿಂದ ॥ ಸೊಗಸುವಂದದೆ ವರಘನಪತಾ । ಕೆಗಳ ನಿರಿಸಿದರಾ ಮಿಥಿಲೆಯ ಗು । ಡಿಗಳನಾಪರಿಯೊಳಗಲಂಕರಿಸಿದರು ಭಾಪೆನಲು ॥ ೪೮ ॥ ಸಕಲಜನರಾ ಭೂಪತಿ ನುಡಿವು । ದಕೆ ಮೊದಲೆ ತಾವತಿಮುದವೆಸವ । ನಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲವನು ಶೀಘ್ರದೊಳಾಗಿಸುತ ಕೂಡೆ ॥ ಸಕಲರಿಗೆ ಕುಂದುಕೊರತೆ ಗಳಾ । ವಕಡೆಯೊಳು ಸಂಜನಿಸದಂತೆಪ । ರಿಕರಗಳ ತುಂಬಿದರು ಕಣ್ಮನದಣಿಯೆ ಸಕಲರ್ಗೆ ॥ ೪೯ ॥ ಜನಕಭೂಪತಿ ಸೋದರನ ಸಹಿ । ತ ನಗರದೊಳು ಜನರೆಸಗಿದರ್ । ಘನಸವನಕೃತ್ಯಗಳನೆಲ್ಲ ಪಂಕಿಸಿದಬಳಿಕ ॥ ಮುನಿಪರಾಗಮ ನವನಿರೀಕ್ಷಿಸು । ತ ನಿಜಮಂತ್ರಿ ಪುರೋಹಿತರುಗಳೊ । ಡನೆ ಸಲೆನುಡಿಯುತಿದ್ದನಧ್ವರ ವೆಸಗುವಾಪರಿಯ ॥ ೫೦ ॥

ಇಂತು ಎರಡನೇ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು ಪದ್ಯಗಳು ೬೦.

ಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಯಾಗಕೆ ನೆಲವ ಶೋಧಿಸುತ್ತಿರೆ ।
ನೇಗಿಲ ಕೊನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಶಿಶುವ ।
ನಾಗಲೆ ಕರೆದು ಸೀತೆಯೆನುತ ಸಲಹಿದನಾಜನಕ ॥

ಬಳಿಕಲಾ ಸಚಿವನವಚನವೆನು । ತಿಳಿದುಲಿಖಿಸಿದ ಪತ್ರಗಳ
ಕಂ । ಇಳೆಯೊಳಿಹ ಮುನಿಪಾಲರೆಲ್ಲರು ಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ॥ ತಳೆದ
ಸಂತಸ ದಿಂದೆಬಂದರು । ನೆಲದೊಡೆಯರೈತಂದರು ವರವಿ । ಥಳಿಗೆ
ಸಕಲ ಪರಿಚರರಿಂದೊಡಗೂಡಿ ನೆರೆನೆರೆದು ॥ ೧ ॥ ಬಂದ ಮುನಿಪಾಲ
ಕರಬಳಿ ಗೈ । ತಂದು ಪದಪಂಕಜಕೆರಗಿ ಕರೆ । ತಂದುಚಿತನಿಲಯಗ
ಳೊಳಿರಿಸಿದ ನಿರದೆಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಚಂದವಹ ವಸ್ತುಗಳನಿಡಿಸಿದ । ನಂದು
ಕೊರತೆಗಳಾವುದುಂ ಸಲೆ । ಸಂಧಿಸದವೊಲುನೇಮಿಸಿದನು ಚದುರರೆನಿಪ
ಜನರ ॥ ೨ ॥ ಅವನಿಪತಿಗಳ ನಾನ್ನೃಪಾಲಕ । ತವಕದೊಳಿದಿರುಗೊ
ಳ್ಳುತಿರಿಸಿದ । ನು ವರರಾಜಭವನಗಳಲಿ ಮನ್ನಿಸಿ ಯುಪಚರಿಸುತ ॥
ಸವಿನುಡಿಗಳಿಂದೆಲ್ಲರ ಮನದ । ಣಿಪಬಗೆಯೊಳಾಜನಪರಸಕಲ । ಭವನ
ಗಳ ತುಂಬಿಸಿದನು ವಿವಿಧ ವಸ್ತುಚಯದಿಂದ ॥ ೩ ॥ ರಾಯಜನಕನು
ಸಕಲದೇಶದ । ರಾಯರನುಮತದಿಂದೆ ಮುನಿಸಮು । ದಾಯದಲಿ
ಚೈತ್ರಸಿತ ಪಂಚಮಿ ಸೋಮವಾರದೊಳು ॥ ಶ್ರೀ ಯರಸನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ
ಕರಮೆನಿ । ಪಾ ಯಜನಶಾಲೆಯನು ಹೊಕ್ಕನು । ಶ್ರೇಯವನೊದಗಿ
ಸುವ ವಿಮಲಗೋಧೂಳಿ ಲಗ್ನದಲಿ ॥ ೪ ॥ ಪರಮಪಾವನರೆನಿಪಕಶ್ಯಪ ।
ಗುರುವಸಿಷ್ಠ ಸುಯಜ್ಞಗೌತಮ । ವರಭರದ್ವಾಜ ಜಮದಗ್ನಿಯ
ಗಸ್ತ್ಯಶೌನಕರು ॥ ನೆರೆದುಜಾಬಾಲಿ ಶುಕಮುಖರ । ಧ್ವರದವೇದಿಯ
ನೆಸಗಲವನಿಯ । ನರಿತು ಶೋಧಿಸಲೊರೆದರತ್ರಿಯ ಮತವನನುಸರಿಸಿ
॥ ೫ ॥ ಕ್ರತುವಿಗೆಂದೆನು ತಾಮುನೀಂದ್ರರ । ಮತದೊಳವನಿಯ ಶೋ
ಧಿಸುತ್ತಿರ । ಲು ತಗಲಿದುದೊಂದು ಘನಪೆಟ್ಟಿಗೆ ನೇಗಲಿನ ಕೊನೆಗೆ ॥
ಅತಿ ಹರುಷದಿಂದಾಜನಕ ಭೂ । ಪತಿಯು ನೋಡಿದನದನು ತೆಗೆಯಿಸಿ ।
ಹಿತರೊಡನೆ ಕನಕಾಂಬುಜದ ಮಧ್ಯದಲಿ ಕೋಮಲೆಯ ॥ ೬ ॥ ಏನಿ
ದೆಂದೆನು ತಚ್ಚರಿವಡೆದು । ತಾನುನೆರೆನೋಡುತ ಮನದೊಳನು । ಮಾ

ಸಿಸಿವೊದಲಿನಂತ್ರಿದನಿರಿಸುವೆನವನಿಯೊಳೆನುತ ॥ ಜ್ಞಾನನಿಧಿಗಳಹ ಮುನಿ
ಪಾಲರಿ । ಗಾ ನರಪತಿನಮಿಸಿ ನುಡಿವನು ನಿ । ಧಾನದಲಿ ತಡಬಡಿಸುವಾ
ಗದ್ಗದನುಡಿಗಳಿಂದ ॥ ೭ ॥ ಕೇಳಿಸಿದುದಾಗಳೆ ಜನಕಭೂ । ಪಾಲಕನಿ
ಗಶರೀರವಾಣಿಯು । ಮೇಲೆಯಾಗಸದಲ್ಲಿ ಜನಕನೆನಿನ್ನಸುತೆ ಯೆನುತ ॥
ಆಲಿಸಿಯವನು ಬಹಳಸಂತಸ । ತಾಳುತಂಕದೊಳೇರಿಸೀಕ್ಷಿಸು । ತಾ
ಲಲನೆಯನು ಸೀತೆಯೆನ್ನುತ ಕರೆದನಾಜನಕ ॥ ೮ ॥ ಸೀರದಗ್ರಕೆ ನೆಲ
ದೆಸಿಕ್ಕಿದ । ಕಾರಣವೆ ಸೀತೆಯೆನುತ ಜನಕ । ಭೂರಮಣನಾಶಿಶುಗೆ
ನಾಮಕರಣವ ತಾಂಮಾಡಿ ॥ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಮುದ್ದಿಸಿನಗಿಪ । ವಿಾರಿದಾ
ನಂದವನು ತಾಳ್ದು । ಬೀರಿದನು ಚಂದ್ರನನು ಕಂಡುಕ್ಕುವಜಲಧಿ
ಯಂತೆ ॥ ೯ ॥ ತೊಟ್ಟ ಹೊಸಯುಪವೀತದ ಹಣೆಯೊ । ಳಿಟ್ಟ ನಾಮದ
ಪಿಡಿದವೀಣೆಯ । ಕಟ್ಟಿದ ಕರಣಗಳತಳೆದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳ ॥
ಮುಟ್ಟಿ ಮಾತುವ ಜಪವಮುರಮುನಿ । ನೆಟ್ಟನೆ ಭಜಿಸುತ ಹರಿನಾಮ
ವ । ಥಟ್ಟನಾಗಸದಿಂದಿಳಿದು ನಿಂದನೃಪ ನಿದಿರಿನಲಿ ॥ ೧೦ ॥ ಅರಸಕೇ
ಳ್ಬುಜಾತೆ ಯೆನಿಸೀ । ತರುಣಿ ಸಾಕ್ಷಾಲ್ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆನಿಸುವ । ಳುರೆಸಲ
ಹುನೀನೀ ಶಿಶುವನೀಕೆಯನುವರಿಸುವೊಡೆ ॥ ಹರನಚಾಪವ ಭಂಗಿ
ಸುವ ಮನು । ಜರು ಬಹುದೆನುತ ಪಣವಿಡುಧನುವ । ಮುರಿದುಪಡೆ
ವನು ವಿಷ್ಣುವೆನ್ನುತ ನಾರದನುಡಿದನು ॥ ೧೧ ॥ ಸುರಿದುದಾಗಳೆ
ಕುಸುಮವೃಷ್ಟಿಯು । ಸುರರ ದುಂದುಭಿಗಳು ಮೊರೆದವೆ । ಪ್ಸರರು
ಸಂತಸದಿಂದೆ ನಾಟ್ಯವಮಾಡಿವರುಕೂಡೆ ॥ ನೆರೆದುಗಾನವಮಾಡಿದರು
ತುಂ । ಬುರರು ಬಳಿಕಾಜನಕ ನಿಜಸತಿ । ಗೊರೆದು ತಾನಿತ್ತನಿವಳನು
ಪಾಲಿಪುದು ಸೀನೆನುತ ॥ ೧೨ ॥ ಬಡವ ನೀಭೂಮಿಯೊಳು ನಿಧಿಯ
ನು । ಪಡೆದವೊಲು ಬರದೊಳುರೆಬತ್ತಿದ । ಗಿಡವು ವೃಷ್ಟಿಯನಾಂತ
ವೊಲುಹಸಿವಿಂದೆ ಬಳಲಿದ್ದು ॥ ಜಡತೆಯಾಂತವನಮೃತದನ್ನವ ।
ಪಡೆದ ತೆರದಿಂದಾ ಮಹೀಪತಿ । ಪಡೆದು ಬಾಲೆಯುಮನದೊಳಾಂತನು
ಮಿಗಿಲುಸಂತಸವ ॥ ೧೩ ॥ ಬಳಿಕಲಾಮುನಿವರರಿಗೆ ವರಣ । ಗಳನು
ಕೊಟ್ಟಶ್ವತ್ಥದಾಮರ । ದೊಳು ಪಡೆದುವರವಹ್ನಿಯನು ಘನಯಾಗ
ಶಾಲೆಯೊಳು ॥ ಥಳಥಳಿಪ ತ್ರೇತಾಗ್ನಿಗಳ ನನು । ಗೊಳಿಸುತಾರಂಭಿಸಿ
ದನು ಜನಕ । ಬಳಸಿದಾ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳನೇಮವನು ಕೈಕೊಳು

ತೆ ॥ ೧೪ ॥ ಉದಯಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವರಸಾಯಂ । ತ್ರಿದ ಸಮಯಗಳೊಳಾ
ಮನುಜಪತಿ । ಮುದದೊಳಾಹವನೀಯಗಾರುಹಪತ್ಯದಕ್ಷಿಣದ ॥ ಸದ
ಮಲಸುಕುಂಡಗಳೊಳು ಮುನಿಮ । ತದೊಳು ಹೋಮವನಾಗಿಸಿ
ದನತಿ । ಚದುರದೊಳು ಸತಿಸಹಿತ ಘನತರಸಾಮಗಾನದಲಿ ॥ ೧೫ ॥
ಒಂದುಕಡೆ ಘನಸಾಮಗಾನ ಮ । ದೊಂದುಕಡೆ ವರಹೋಮಧೂಮ
ಮ । ದೊಂದುಕಡೆಭೂವರನಿವಹ ಮಿನ್ನೊಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿ ॥ ಬಂದು
ತುಂಬಿದ ಜನನಿವಹ ಮ । ತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯೊಳು ಸವನವಸ್ತುಗ ।
ಳೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರಲು ರಾರಾಜಿಸಿತು ಮಂಟಪವು ॥ ೧೬ ॥ ಆತ
ಮುಖವನು ತಾನಡಿಸಿದನು । ಹೋತ ಮೈತ್ರಾವರಣ ಬ್ರಹ್ಮೋ ।
ದ್ಗಾತನಾಗ್ನೀಧ್ರರನು ಯಧ್ವರ್ಯುಗಳ ಪೆಸರುಗಳ ॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ
ಪಡೆದಖಿಳ ಋತ್ವಿ । ಗ್ವ್ರಾತವುಚ್ಚರಿಸುವ ವಿವಿಧಮಂ । ತ್ರಾತಿಶಯದಿಂ
ಗೈದು ಹೋಮವನಾತ್ರಿಕಾಲದಲಿ । ೧೭ ॥ ವಿನುತ ಯೂಪಸ್ತಂಭಕೆ
ಬಿಗಿದ । ಘನಪಶುಗಳಿಡಗೈದಿ ಮಂತ್ರಗ । ಳನು ನುಡಿದು ಋತ್ವಿಕ್ಕು
ಗಳು ಸಂಹರಿಸಿ ಯವುಗಳನು ॥ ಜನರುನೋಡುತಿರೆ ಪಶುಗಳ ವಪೆ
ಯನು ತೆಗೆದು ಗೋಘೃತವ ಸುರಿಸುತ । ಜನಕ ಭೂಪತಿಯಿಂದೆ
ಘನಹೋಮವನು ರಚಿಸಿದರು ॥ ೧೮ ॥ ಸವನಕಾರಂಭಿಸಿದ ದಿನದಿಂ ।
ದವನಿಪತಿಭೂಸುರರು ಮೊದಲಹ । ವಿವಿಧ ವರ್ಣಾಶ್ರಮದ ಮನುಜ
ರಿಗೆರಡುವೇಳೆಯಲಿ ॥ ಸವಿವಡೆದಖಿಳ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜ್ಯಗ । ಳ ವಿತ
ರಣೆಯಿಂದೆ ಘನಭೋಜನ । ವ ವಿರಚಿಸಿದನು ತೃಪ್ತಿಪಡೆದೆಲ್ಲರು
ಪೊಗಳುವಂತೆ ॥ ೧೯ ॥ ಚರುಪುರೋಡಾಶಗಳನು ಸಕಲ । ತರದ
ಸಮಿಧೆಗಳ ನನಲನೊಳಾ । ನರಪತಿ ವರಘೃತಸಹಿತಾಘನ ವೇದಮಂತ್ರ
ದಲಿ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳಾಹುತಿಗೊಡುತ । ಸುರರನೆಲ್ಲರ ದಣಿಸಿಮಿ
ಗೆ ಸೋ । ಮರಸಪಾನವಮಾಡಿದನುಋತ್ವಿಗ್ಜನರಸಹಿತ ॥ ೨೦ ॥ ಎಲ್ಲ
ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳೊಡನೆ ತಾ । ನಲ್ಲಿ ಯವಭೃತವ ನೆಸಗಿಬಳಿಕ । ಸಲ್ಲ
ಲಿತ ಮನದಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಸಖಿಳದಾನಗಳ ॥ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೊಳಾತನನು
ಪೊಗಳದ । ರಲ್ಲಿ ಪಡೆದಾದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು । ಚೆಲ್ಲಿದರು ಪೊರಲಾರದಾಭೂ
ಸುರರು ಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ವರಹವಿರ್ಭಾಗದಲಿ ದಣಿದರು । ಸು
ರರು ಗೋಧನಕನಕ ವಸ್ತ್ರ ನಿ । ಕರದಲತಿಸಂತಸವನಾಂತರು ಸಕಲ

ಋತ್ವಿಜರು ‖ ತರತರದ ಸನ್ಮಾನದೊಳ್ ನಾನಾ | ತರವನೀಪತಿಗಳು ಬಳಿ
ಕುಳಿದ | ನರರು ತಾವೈದಿದರು ಬಗೆಬಗೆಯುಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳ ‖ ೧೨ ‖
ಈಪರಿಯೊಳಾ ಘನಸವನವನು | ತಾಪಸರನುಜ್ಞೆಯೊಳಗಿನಿಸುಂ | ಲೋ
ಪವಿಲ್ಲದತೆರದೊಳೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಮನಂದಣಿಯೆ ‖ ಭೂಪನೆಸಗಿ ಭವನಕೆಬಂದ
ನು | ಭಾಪೆನೆ ಧನಕನಕ ವಸನಗಳ | ತಾಪದೆದುಕೊಡುತಂದು ಮನ್ನಿಸಿ
ಕಳುಹುತವರುಗಳ ‖ ೧೩ ‖ ಮುನಿಪತ್ರಿಗಳಾಶೀರ್ವದಿಸುತಾ | ಜನಕ
ಭೂಪತಿಯನು ತೆರಳಿದರು | ಘನತಪೋವನಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮಯಶಿಷ್ಯರೊಡ
ವೆರಸು ‖ ಜನಪತಿ ನಿಜಭವನದೊಳಾ ಸುತೆ | ಯನು ಸಲಹಿದನು ಸತಿ
ಸುಮೇಧೆಯೊ | ಡನೆವಿವಿಧ ರಾಜೋಪಚಾರಗಳಿಂದೆ ಮುದ್ದಿಸುತ ‖ ೧೪ ‖
ಸುತರನಾನದ ಜನಕಭೂವರ | ನತಿಮುದದೊಳಾ ಸೀತೆಯನು ನಿಜ |
ಸುತೆಗಧಿಕಳೆಂದೆಣಿಸಿ ಪಾಲಿಸಿದನು ಮಡದಿಸಹಿತ ‖ ಅತಿಮುದದೊಳಾ
ಕೋಮಲೆಗೆ ಸಕ | ಲತೊಡಿಗೆಯುಡಿಗೆಗಳನಿರಿಸುತವ | ಳ ತನುವಿನ
ಸೋಂಕಿಂದೆ ಪಡೆದರು ಸಂತಸವನವರು ‖ ೧೫ ‖ ಕರೆಕಮಲದಿಂದಾಯ
ಣುಗಿ ನಿಜ | ಚರಣಕಮಲವನು ಸಲೆಪಿಡಿಯುತ | ದರಮೊದಲಿನಾ ಚೆರ
ಳವದನ ಕಮಲದೊಳರಿಸುತ್ತ ‖ ತೆರೆದು ಮುಚ್ಚುತ ಕಣ್ಮಲರ್ಗಳ |
ನರಸನಿಗುಮಾತನ ಸತಿಗುಮನ | ವರತತಾನೆಸಗಿದಳು ಸಂತಸವನ್ನು
ಪಲತೆರದೆ ‖ ೧೬ ‖ ದಿನದಿನದೊಳಾ ಕೋಮಲೆಗೆ ಜನ | ಕನರಸಿಸುಮೇ
ಧೆಘನಸಂತಸ | ವನುತಳೆದು ಸುಪಗೆಯತೈಲವನಿರಿಸಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ‖ ವನ
ಜನೇತ್ರೆಯರೊಡನೆ ಬಿಸುನೀ | ರಿನೊಳು ಮಜ್ಜನವೆಸಗಿ ಯೊರಸುತ |
ತನುವತಿಲಕವನಿಟ್ಟು ಮಲಗಿಸುತಿಹಳು ತೊಟ್ಟಿಲಲಿ ‖ ೧೭ ‖ ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮಿತ್ರ
ಯು ತಾನೆಸಿಸಿದಾ | ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಲೋಕಶಿಶುಗಳ | ಮಾದರಿಯೊಳು
ಸಕಲತರತರದ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳ ‖ ಸಾದರದೊಳೆಸಗಿ ನಗಿಸುತ ಬೇ | ಕಾ
ದುದನು ತಾನೀವಳೆಂಬವೊಲ್ | ಆಧರಣಿಪನ ರಾಜಮಂದಿರದೊಳು ಬೆಳೆ
ದಳಂತು ‖ ೧೮ ‖ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಭವನಗಳ ಸತಿಯರು | ನರಪತಿಯ
ಮನೆಗೈದಿಕಾಣುತ | ಕರಗಳಿಂದಾಯಣುಗಿಯನು ತಾವೆತ್ತಿ ಕೌಂಕುಳೊ
ಳು ‖ ಇರಿಸಿಮುದ್ದಿಸಿ ಯುವೆಳಸೊಬಗನು | ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸಿ ಮನದಣಿ
ಯೆಭೂ | ವರನ ರಾಣಿಯಹೊಗಳಿಪೋಪರು ತಮ್ಮಮನೆಗಳಿಗೆ ‖ ೧೯ ‖
ಚಂದಿರನನುರೆಪಳಿವ ವದನದ | ಕುಂದಕುಟ್ಮಲಗಳನು ಧಿಕ್ಕರಿ | ಪಂ

ಪದೆಮೆರೆವ ರದನಪಙ್ಕ್ತಿಯು ಕಮಲದಂಗವನು ॥ ಕಂದಿಪಾನಯುನಗಳ ಮೃದುತರ। ದಿಂಪೆರಂಜಿಪ ಕರಚರಣಗಳ । ನಂದುಪಡೆದಾ ಧರಣಿಸುತೆ ತಾನೆಸೆವಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೨೦ । ಹಸುವಿನಾನೊರೆವಾಲ ನೃಪಸತಿ । ಮಿಸುಪಚಿನ್ನದ ಬಟ್ಟಲೊಳಿರಿಸಿ। ಪಸುಳೆಗತಿಸಂತಸದಿ ಕುಡಿಸುವಳನುದಿನಂಗಳಲಿ ॥ ವಸುಧೆಯೊಳು ಸರ್ವೋತ್ತಮಮೆನಿಪ । ವಸನಗಳನುಡಿಸುತ್ತ ಮೇಲೆನಿ । ಪ ಸಕಲಾಭರಣಂಗಳನಿರಿಸಿ ಸಿಂಗರಿಸುತಿಹಳು ॥ ೨೧ ॥ ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಾಲನೀಯುತ। ಮತ್ತೆ ಚಿನ್ನದ ತೊಟ್ಟಿಲೊಳು ತಾ । ನುತ್ತಮದ ಹಾಸಿನೊಳು ಮಲಗಿಸುವಳು ಮಹೀಸುತೆಯ ॥ ಚಿತ್ತರದ ಜೋಗುಳವ ಪಾಡುವ । ಳುತ್ತಮ ಸ್ವರದಿಂದೆ ಪತಿಕೈ । ಗಿತ್ತಣುಗಿಯನು ನೋಳ್ಪಳಾಕೆಯ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳ ॥ ೨೨ ॥ ವನಜನಾಭನ ಕರುಣೆಯಿಂದೀ । ವನಜನೇತ್ರೆ ನಮಗೆಲಭಿಸಿದಳ । ವನಿಯೊಳೆಮ್ಮಯ ಭಾಗ್ಯಕೆಣೆಯುಂಟೆ ನೃಪನಿವಹದಲಿ ॥ ವನಜನೇತ್ರನ ಸತಿಯೆನಿಸು ವೀ । ವನಜವದನೆಯ ಸೇವೆಯಿಂದಾ । ಘನಸುಗತಿಸಂಜನಿಪುದೆಮಗೆಂದನು ಸತಿಗೆ ಜನಕ ॥ ೨೩ ॥ ಒಮ್ಮೆತನ್ನೊಳು ತಾನೆ ನಗುವಳು ।. ಒಮ್ಮೆ ನಗಿಸುವಳೆಲ್ಲರನು ಮ । ತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನಯ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳಿಂದೆ ಸಕಲರಿಗೆ ॥ ಸಮ್ಮುದವನೀವಳು ಲಕುಮಿಯೆನೆ । ನಮ್ಮ ಕವತಾನೆಸಗುವಳು ಸಲೆ। ಚಿಮ್ಮುವೆಳಣುಗಿದೇಹ ಕಾಂತಿಯನೆಲ್ಲತಾಣದೊಳು ॥ ೨೪ ॥ ಪುರದನಾರಿಯ ರಾಕುವರಿಯನು । ಕರೆದುತಂದು ನಿಜಭವನಗಳಿಗೆ । ತೊರೆದು ತಮ್ಮಯ ಸುತರಹಾಲನು ಕುಡಿಸಿ ಹಣೆಯೊಳಗೆ ॥ ಇರಿಸಿ ತಿಲಕವ ಕಾಡಿಗೆಯನಾ । ಕರಗಳಿಂತಿದ್ದಿ ಜಡೆಹಾಕುತ । ಲಿರಿಸಿ ಪುಷ್ಪಂಗಳ ನಲಂಕರಿಪರು ವಸನಗಳಲಿ ॥ ೨೫ ॥ ಪತಿಗಳಗೆ ತೋರಿಪರು ಧರಣೀ । ಸುತೆಯನಾಮಾನಿನಿಯರೀವರು । ಹಿತದೊಳವರಲಿ ನೋಡುವರ ವಳದೇಹಕಾಂತಿಯನು ॥ ನುತಿಸುವರು ಆವಾದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆ । ನು ತುರೆಸಂತಸವನು ಪಡೆವರುಸ । ತತವು ಮುದ್ದಿಸಿಲಾಲಿಸಿ ನಗಿಸಿ ನುಡಿಸಿನಡೆಯಿಸುತ ॥ ೨೬ ॥ ಇರಲು ಏಳನೆ ತಿಂಗಳಲಿ ಭೂ । ವರನು ಶುಭವಾಸರದೊಳಣುಗಿಗೆ । ವರವಿಭವದಿಂದೆಸಗಿದನು ಪದೆದನ್ನಪ್ರಾಶನವ ॥ ಧರಣಿ ಸುರರಾದಿಯುಹ ಸಕಲಜ। ನರಿಗೆ ವರಭೋಜನವನಾಗಿಸಿ । ತರತರದೊಳಿತ್ತನು

ಚಿತವರಿತು ದಿವ್ಯ ವಸನಗಳ ॥ ೩೭ ॥ ಇಂತು ಕಳೆಯಲು ಕೆಲವುದಿನ ಸವು । ನಂತರದೊಳಾ ಭೂವರನ ಸತಿ । ಕಂತು ಸತಿಸಮರೂಪೆ ತಾಂಗ ಗರ್ಭವನು ತಾಳಿದಳು ॥ ಅಂತವಿಲ್ಲದ ತೆರದೊಳು ಬಳಿಕ । ಸಂತಸ ವ ನೈದಿದನವನಿಪತಿ । ಸಂತಸವನೈದಿದರು ಪಟ್ಟಣದಖಿಳಮಾನವರು ॥ ೩೮ ॥ ಜನಕ ನರಪಿಸುಮೇಧೆಧರಿಸುತ । ತನುವಿನೊಳು ಗರ್ಭವನು ಪಡೆವಳು । ದಿನದಿನದೊಳತ್ಯಧಿಕ ವಿಭವವನಾಜನಕನಿಂದ ॥ ವನಿತೆ ತಾಂ ಕಳೆದು ನವಮಾಸಗ । ಳನು ಬಳಿಕ ಶುಭವಾಸರದೆ ಶಿಶು । ವನು ಹಡೆದಳುನವಗ್ರಹಂಗಳು ತೋರುತಿರೆ ಶುಭವ ॥ ೩೯ ॥ ವಸುಮತೀಶನು ಜಾತಕರ್ಮವ । ನೆಸಗುತ ಶತಾನಂದ ಮುನಿಯಿಂ । ಪಸುಳೆಗಿಟ್ಟನು ಪೆಸರನೂರ್ಮಿಳೆಯೆನುತ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಎಸಗಿದನಧಿಕ ದಾನಗಳನು ಜ । ನಸಮುದಾಯಕೆ ಭೋಜನವ ನಾ । ಗಿಸುತ ತಾನಿತ್ತನು ಸಕಲರಿಗೆ ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳ ॥ ೪೦ ॥ ಪಿಡಿದು ಕೈವೆರಲನಡೆ ಕಲಿತಳು । ನುಡಿದನು ಡಿಗೇಳ ನುಡಿಕಲಿತಳು । ಪಡೆದಳಾ ಜನಪಾಲನಿಂದುರೆರಾಜ ಭೋಗಗ ಳ ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಸೀತೆಮುದದಿಂ । ದಡಿಗಡಿಗೆ ತಾ ತಿಳಿದಳು ಗುರುಗ । ಳೆಡೆಯೊಳಾದರದಿಂದಖಿಳನೀತಿಗಳನು ಮನದಲಿ ॥ ೪೧ ॥ ಪಲತೆರದರಾಜೋಪಚಾರಗ । ಳಲಿ ಪೊರೆದನಾಜನಕ ಭೂವರ । ನಿಳೆ ಯಣುಗಿಯುನು ಸೀತೆತಾನಾಜನನಿ ಜನಕರನು ॥ ಲಲಿತ ವಚನಗಳಿಂದೆ ತೋಷಿಸು । ತ ಲನುದಿನದೊಳು ತಾನು ತೋರುತ । ಖಿಳವಿನೋದ ಗಳನು ಬೆಳೆದಳಾರಾಜ ಭವನದಲಿ ॥ ೪೨ ॥ ಉದಯಕಾಲದೊಳೆದ್ದು ಸೀತೆ ಮ । ನದೊಳು ಜಾನಿಸಿ ದೇವರನುಬಳಿ । ಕುದಯಿಸುವಭಾನು ವ್ಗಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಜನನಿಜನಕರ ॥ ಪದಗಳ್ಗೆರಗಿ ಮಜ್ಜನವ ನೆಸ । ಗಿದಬಳಿಕ ತಾನುಡುವಳಮಲತ । ರ ಧವಳವಸನಗಳನು ತಪ್ಪದೆ ದಿನ ದಿನಂಗಳಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ಸೀತೆ ಭೂವರನಂಕದೊಳು ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ತಾಂ ಕುಳಿತು ಕೇಳುವ । ಳಾತನುಪದೆದು ಪೇಳುವ ವಿವಿಧ ನೀತಿ ವಾಕ್ಯಗಳ ॥ ಮಾತೆಯು ಲಲಿತವಚನಗಳ ನಾ । ಭೂತಳಾತ್ಮಜೆ ಕೇ ಳ್ದುಬಳಿಕಲಿ । ತಾತೆರಳುವಳು ಸಖಿಯರೊಡನಾಡಲ್ಕವರಮನೆಗೆ ॥ ೪೪ ॥ ಬಾಲೆಯರೊಡನೆ ಮೇದಿನೀಸುತೆ । ಬಾಲಕೇಳಿಗಳ ನೆಸಗಿಬಳಿಕ ॥ ಕಾಲವನರಿತು ರಾಜಭವನಕೆ ತಾನು ನಡೆತಂದು ॥ ಲೀಲೆಯಿಂದಲೆ

ತೊಳೆದು ಮೊಗ ಕೈ । ಕಾಲುಗಳ ಕುಂಕುಮವನಿಟ್ಟು ನೃ । ಪಾಲ ನೆಡೆಯೊಳು ಕುಳಿತು ಭೋಜನಮಾಡುವಳನುದಿನ ॥ ೪೫ ॥ ಮೇದಿನೀ ಸುತೆ ಯುನವನೀಧವ । ನಾದರದೊಳುರೆಪೋಷಿಸುತ್ತಿರ । ಲಾದುದಣು ಗಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ವತ್ಸರಗಳುವಿನೋದದಲಿ ॥ ಮೋದದಿಂದಾ ಜನಕಭೂ ವರ । ನೈದನೆ ವರುಷದಲಿ ಸುತೆಗೆ ಬೇ । ಕಾದ ವಿದ್ಯೆಗಳನು ಕಲಿಸಿ ಚಿಂತಿಸಿದನು ಮನದಲಿ ॥ ೪೬ ॥ ಮುನಿಶತಾನಂದನನ ಕರೆದೊರೆ । ದನು ಮಹೀವರನಾಬಳಿಕ ಮೇ । ದಿನಿಯುಣುಗಿ ಗೋದುಬರಹಂಗಳ ಕಲಿಸಿ ನೀವ್ಬಳಿಕ ॥ ವಿನುತ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಚರಿತೆಗ । ಳನು ವಿವಿಧ ನೀತಿಗಳನು ಸಕಲ । ಮೆನಿಪ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದೆಂದು ನೇಮಿ ಸುತ ॥ ೪೭ ॥ ಬಳಿಕಲಾಮುನಿ ಸಂತಸವತಳೆ । ದಿಳೆಸುತೆಗೆ ಭೂವರನ ಮಂದಿರ । ದೊಳು ದಿನದಿನಂಗಳಲಿ ಯೋದುಬರಹಗಳ ಕಲಿಸುತ ॥ ಇಳೆಯೊಳತಿ ವಿಖ್ಯಾತರೆನಿಸಿದ । ಖಿಳಪತಿವ್ರತೆಯರ ಚರಿತೆಗಳ । ತಿಳಿಸಿದನು ಭೂಪಾಲನಿಗೆ ಸಂತಸವೊದಗುವಂತೆ ॥ ೪೮ ॥ ಸೀತೆತಾಪಸ ವರನಬಳಿಯೊಳು । ತಾತಿಳಿದಳತಿ ಭಕ್ತಿಯೊಳಖಿಳ । ನೀತಿಗಳ ನನ ಸೂಯೆ ರೋಹಿಣಿಕೇಶಿನಿ ಮೊದಲಹ ॥ ಭೂತಲದೆ ವಿಖ್ಯಾತಿವಡೆದಾ । ಪಾತಿವ್ರತೆಯರ ಕಥೆಗಳನು ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದೆಲ್ಲಜನರು ಸಲೆಪೊಗ ಳ್ವವೊಲನುದಿನ ॥ ೪೯ ॥ ಪಟ್ಟಣದೊಳಿಹ ಜೋಯಿಸರ್ಕಳು । ನೆಟ್ಟ ನೈತಂದಿಳೆಯ ಸುತೆಯುನು । ದಿಟ್ಟಿಸಿಯೆ ಕೈನೋಡಿ ಸಂತಸದಿಂದೆ ತಿಳುಹುವರು ॥ ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿಯೆನಿಪೆ ಪತಿಸಹಿತ । ಕಟ್ಟಡವಿಗೈದು ವೆಯುುದಿಸುವರು । ಗಟ್ಟಿಗರೆನಿಪಬಾಲ ರಿರ್ವರು ನಿನ್ನ ಗರ್ಭದಲಿ ॥ ೫೦ ॥ ನಿನ್ನ ಪತಿ ಮುರಹರನೆನಿಪ್ಪನು । ಮನ್ನಿಸುತ ಮಾನವರ ಪೊರೆದಪ । ನುನ್ನತದಿಹನ್ನೊಂದುಸಾವಿರ ವರ್ಷಪರಿಯಂತ ॥ ಸನ್ನುತ ಮಖಂಗಳನು ರಚಿಸುವೆ । ನಿನ್ನ ಪತಿಸಹಿತಖಿಳಸುಖಗಳ । ಮನ್ನಣೆ ಯೊಳ್ಳೈದುತ್ತಮಾಡುವೆ ಸಕಲ ಯಾತ್ರೆಗಳ ॥ ೫೧ ॥ ಧಾರುಣಿಯ ಭಾರವನು ಹರಿಸುವೆ । ನಾರಿಯುರೊಳುತ್ತಮಳೆನಿಪೆನೀ । ತೋರುತಿಹೆ ಧರ್ಮಗಳನೆಲ್ಲವ ಜನರಿಗಿಳೆಯೊಳಗೆ ॥ ಸಾರತರ ಮುಕ್ತಿಯನು ಕೊಡು ವೆ ವಿ । ಚಾರಿಸಲು ನಿನಗೀ ಧರಣಿಯೊಳ । ಗಾರು ಸರಿಯೆನು ತೊರೆದು ತಾವೈದುವರು ಮನೆಗಳಿಗೆ ॥ ೫೨ ॥ ಕುರುಡರಿಗೆ ಕುಂಟರಿಗೆ ದೀನಜ

ನರಿಗೆ ಯುಂಗವಿಹೀನರಿಗೆ ತಾ । ತರಿಸುತೀವಳು ಧನ ಕನಕ ವಸನಗಳ ನನುದಿನವು ॥ ಕರುಣೆಯಿಂದಾ ಪುರದ ಬಡವನು । ಜರವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಡಿಸುತಿರ್ಪಳು । ಧರಣಿಪತಿಯಿಂದವರ ಬಡತನ ತೊಲಗುವೆಂದದಲಿ ॥ ೫೩ ॥ ಎಳೆಯ ಬಾಲಕಿಯರೊಡನಾಡು । ತ್ತಿ ಳೆಯಸುತೆ ಜನಕಂಗೆವೋದವ । ಪಲತೆರದೊಳಾಗಿಸುತ ಸೋದರಿಸಹಿತ ಸಂತತವು ॥ ತಳೆದುಸಕಲವಿನೋದಗಳವುನ । ದೊಳಗೆ ಮಾತಾಪಿತೃವಚನಂ । ಗಳನು ತಾಳ್ದದರಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರ್ದಳತಿನಯದೆ ॥ ೫೪ ॥ ಗುರುಗಳಲಿ ದೇವರಲಿ ಹಿರಿಯರ । ಲಿ ರಿಸಿಭಯುವನು ಪರಮಪಾವನ । ತರಸುತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲುರು ಭಕ್ತಿಯುನುತಳೆದು ॥ ಪರಿಜನದೆಕರುಣೆಯುನು ತೋರುತ । ನೆರೆದಬಂಧುಬಳಗನವರಲಾ । ದರಣೆಯೆಸಗುತಲೆಲ್ಲರಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಿಸಿದಳು ॥ ೫೫ ॥ ಅವುಲ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನುಡುವಳತಿ । ವಿಮಲವಾಗಿಡುವಳವಯುವಗಳ । ಸುಮತಿಯಿಂದರಿತು ಭುಜಿಸುವಳಾಪಕ್ವಫಲಗಳನು ॥ ನಮಿಸಿಪೂಜಿಸಿ ದೇವತತಿಯುನು । ಸಮೆದ ಭೋಜನವಾಡುತಿರ್ಪಳು । ಸಮಯುವರಿತಸ್ವರಿಗೆ ಸುಖನನುವಾಳ್ಪಳಿಸೀತೆ ॥ ೫೬ ॥ ಬಂದುದಿನತಾನೋರ್ವಭಿಕ್ಷುಕೆ । ಬಂದುನೋಡೀ ಯುವನಿಜೆಯಬಳಿ । ಕಂದಪೇಳ್ದಳು ನೀನು ಹದಿನಾಲ್ಕಬುದಪರಿಯಂತ ॥ ಮುಂದೆತೆರಳುವೆ ವನಕೆನೀಂ ಪತಿ । ಯಿಂದೆ ಭೂಭಾರವನು ಹರಿಸುವೆ । ಯಿಂದಿರೆಯುನೀನೆನಿಪೆಯುನ್ನುತ ಪೇಳತೆರಳಿದಳು ॥ ೫೭ ॥ ವಿವಿಧಲೀಲೆಗಳಿಂದೆ ಸಕಲರ । ನವನಿಸುತೆ ಸಂತಸವಡಿಸುತಿರೆ । ತವಕದಿಂದಾರ್ವರುಷಗಳು ಕಳೆದವು ವಹೀಸುತೆಗೆ ॥ ಅವನಿಪತಿಯಾಸುತೆಗೆ ಪಾಸಟ । ಯುವರನಾವನೆನುತ್ತಲನುಜ ಸ । ಚಿವರೊಡನೆ ತಾಯೋಚಿಸಿದನಾ ರಾಜಕುವರರಲಿ ॥ ೫೮ ॥ ಇಂತುಭೂಪತಿ ಮನದೊಳಗೆತಾ । ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರೆ ಗೌತಮಾತ್ಮಜ । ನಂತರಂಗದೊಳರುಹಿದನುಸೀತೆಯುನುವರಿಸುವೊಡೆ ॥ ಸಂತಸದೊಳಾ ದೇವರಾತನು । ಪಿಂತೆಪಡೆದಾ ಶಿವಧನುವಮುರಿ । ವಂತವನಿಗಾನೀವೆನೆನುತಲೆ ಪಣವನೆಸಗೆಂದು ॥ ೫೯ ॥ ಪತಿಪರಾಯಣರೆನಿಸಿ ಲೋಕದೊ । ಳತಿಜಸವನಾನುತೆ ಮೆರೆವರುಂ । ಧತಿಸುಕನ್ಯೆಯಹಲ್ಯೆ ಲೋಪಾಮುದ್ರೆ ಸಾವಿತ್ರಿ ॥ ನುತಿವಡೆದ ರೋಹಿಣಿ ಮೊದಲಹ ಸು । ದತಿಯರ ಚರಿತ್ರೆಗಳತಿಳಿದರು । ಹಿತದೊಳಾ ಪುರದಬಲೆಯರು ಮೇದಿನಿತನುಜೆಯಿಂದ ॥ ೬೦ ॥ ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ತಾನೆನಿ

ಸಿದಾ । ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಭೂವರನ ಸಂ । ಮೋದಕೆಡೆಯೆನೆ ಬಳೆದುಕಳೆ ದಳು ಬಾಲ್ಯದಾದೆಶೆಯ ॥ ಐದಿದಳು ಪರಿಣಯಕೆ ತಕ್ಕ ವ । ಯೋದೆಶೆ ಯನೇನೆಂಬುದಾಕೆಯ । ಸಾಧುಲಾವಣ್ಯಾಂಬುನಿಧಿ ತುಳ್ಕಿದುದು ತುಂ ಬುತಲಿ ॥ ೬೧ ॥

ಇಂತು ಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೧೬೩.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಸೀತೆಯ ವರಿಸಲೈದಿ ಮಿಥಿಳೆಗೆ ।
ಭೂತಳದ ರಾಜಸುತರೆಲ್ಲರು ।
ಸೋತು ಹರಧನುವಿಂಗೆ ನಡೆದರು ವಿಮುಖರಾಗುತಲಿ ॥

ಜನಕ ಭೂವರನೊಂದುದಿನದೊಳು । ವಿನುತ ಸಂಧ್ಯಾವಂದ ನಾದಿಗ । ಳನು ರಚಿಸಿ ದೇವರನು ಪೂಜಿಸಿ ಬಳಿಕವೋಲಗಕೆ ॥ ಘ ನವಿಭವದಿಂದೈದಿ ಬರಿಸು । ತ್ತ ನಿಬರನು ತಾಂ ನುಡಿದ ನೀಮೋ । ದಿ ನಿಯಣುಗಿ ವೈವಾಹ ವೆಸಗುವ ಪರಿಯದೆಂತೆನುತ ॥ ೧ ॥ ಅವನಿ ಸುರರಾನಂದ ವೈದುತ । ಲವನಿಪತಿಗಾ ಗೌತಮಾತ್ಮಜ । ನ ವಚನವ ಕೇಳುತ್ತ ಪೇಳದರುಚಿತ ವಚನದಲಿ ॥ ಅವನಿಜಾತೆಯ ವರಿಸುವೊಡೆ ಘನ ; ಶಿವಧನುವ ಭಂಗಿಸುವ ಭೂವರ । ಕುವರರೈತಹುದೆಂದು ಸಾರಿ ಸು ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆನುತ ॥ ೨ ॥ ಬರಿಸಿದನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳನು ನೃಪ । ಧರಣಿ ಮಂಡಲದೊಳು ವಿನುತಿವಡೆ । ದಿರುವ ಛಪ್ಪನ್ನಾರು ದೇಶದ ಪೊಡವಿಪಾಲರಿಗೆ ॥ ಹರಧನುವ ಭಂಗಿಸುವ ಸಾಹಸ । ಪರರೆನಿಪರಾಜ ಸುತರೈದೀ । ಪುರಕೆ ಶಿವಚಾಪವತರಿದು ಸೀತೆಯ ಪಡೆವುದೆನುತ ॥ ೩ ॥ ತುಂಗ ಬಲವಿಕ್ರಮನೆನಿಸಿದಾ । ವಂಗದೇಶದ ರಾಯುಗುವರನು । ಭಂಗಿಸಿಯೆ ಹರಧನುವ ಪಡೆವೆನು ಸೀತೆಯನೆನುತ್ತ ॥ ಪಂಗಡದೊಳಾ ಮಿಥಿಳೆಗುರು ಚತು । ರಂಗ ಬಲಸಹಿತೈದಿ ಚಾಪವ । ಭಂಗಿಸದೆ ದು ಮ್ಮಾನದಿಂ ಪಿಂದಿರುಗಿದನು ಪುರಕೆ ॥ ೪ ॥ ಖಂಡಿಸಿಯೆ ಶಿವಚಾಪವನು ಭೂ । ಮಂಡಲದೊಳಾ ಸೀತೆಸಹಿತಾ । ಖಂಡಲನತೆರದಿಂದಿಹೆನೆನುತ

ಮಗಧನೃಪಸುತನು ॥ ಚಂಡಬಲದಿಂದೈದಿ ಹರಕೋ । ದಂಡವನು ಭಂಗಿಸದ ಪನಿಪರ । ತಂಡದಲಿತಾನೈದಿದನು ಖೇದವನುತಲೆವಾಗಿ ॥ ೫ ॥ ಕೇರಳಾಧಿಪಸು ತನೊಲಿಸುವೆನು । ಧಾರುಣೀಸುತೆ ಯನುಘನವೆಯಾ । ಮಾರಹರಚಾಪವು ಮುರಿವೆನದನು ಭರದಿಂದೆನುತ ॥ ಭೂರಿಶೌರ್ಯಾಲಾಪಗಳನುರೆ । ಬೀರುತೈತಂದು ಶಿವಚಾಪವ । ಸೇರಿ ತಾಕದಲಿಸದೆ ಪೋದನು ಮಾನಹಾನಿಯಲಿ ॥ ೬ ॥ ಹರನಚಾಪವ ಭಂಗಿಸುತ್ತಾ । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನೊಲಿಸುವೆನ್ನೆನು । ತ್ತುರುತರದ ಪೌರುಷವನುಡಿದಾ ಚೋಳನೃಪಸುತನು ॥ ಚರರಸಹಿತೈತಂದು ಧನುವನು । ಕರಗಳಿಂ ಪಿಡಿದೆತ್ತಲಾರದೆ । ಧರೆಗೆಬಿದ್ದನು ಚೀರಿಮಿಗೆತಾಂ ಬಳಲಿಬಾಯಾರಿ ॥ ೭ ॥ ಮುರಿವೆಚಾಪವ ಪಡೆವೆ ಸೀತೆಯ । ಮೆರೆವೆ ಸುಖದಿಂ ಪೆಸರುವಡೆವೆನು । ನರಪತಿಗಳೊಳೆನುತ್ತ ನೇಪಾಳಾವನಿಪಸುತನು ॥ ಭರದೊಳೈತಂದಾಪುರಿಗೆ ಪುರ । ಹರನ ಚಾಪವನೋಡಿ ಕಂಪಿಸಿ । ಧರಣಿಯೊಳು ಕಾರುತ್ತ ರಕ್ತವ ಮೂರ್ಛೆಯೈದಿದನು ॥ ೮ ॥ ವರಕಳಿಂಗ ಮಹೀಪತಿಯ ಸುತ । ನುರುಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ಬಂದಾ । ಹರನ ಚಾಪವನೀಕ್ಷಿಸಿಯಿತಾಂ ನೀಡಿ ಕರಗಳನು ॥ ತರಹರಿಸಿ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ಬಲಕುಂ । ದಿರದೆ ಕಣ್ಮುಚ್ಚುತಲಿ ಬಿದ್ದನು । ಧರಣಿಯೊಳು ಗಹಗಹಿಸೆ ಜನರಾಸಭೆಯ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೯ ॥ ಕಡಿದು ಚಾಪವ ಪಡೆದು ಸೀತೆಯ । ಜಡಿವು ವೈರಿಗಳನು ಸುಖದೊಳೀ । ಪೊಡವಿಯನು ಪಾಲಿಸುವೆ ಪೆಸರಿಂದಧಿಕ ಬಲನೆನುತ ॥ ನುಡಿವು ಕೊಂಕಣ ರಾಜಸುತನದ । ರೆಡೆಗೆಬಂದಾ ಶೈವಚಾಪದ । ಕಡೆಗೆ ತಾನೀಕ್ಷಿಸದೆ ನಡೆದನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ೧೦ ॥ ಅಂಗದೇಶದ ಭೂಪಸುತನು । ತುಂಗಭುಜಬಲನೆಯ್ದಿಮಿಥಿಲೆಗೆ । ಕಂಗಳಿಂದಾ ಶೈವಚಾಪವ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದನು ॥ ಭಂಗಿಸುವೆನೆಂದೆನುತ ಪಿಡಿಯೆ ಕ । ರಂಗಳುರೆಮುರಿಯಲ್ಕೆತಿರುಗಿದ । ನಂಗಲಾಚುತ ನಿಜಪುರಿಗೆ ಬಲುಖೇದವನುಪಡೆದು ॥ ೧೧ ॥ ಬಲದೊಳಾ ಕಾಶ್ಮೀರದೇಶದ । ನೆಲದೊಡೆಯನಾತ್ಮಜನು ನಡೆತಂ । ದೆಳೆಯಲಾ ಶಿವಚಾಪ ಕದಲದೆ ನಿಂತಿರಲು ಕಂಡು ॥ ಪಲತೆರದಸಾಹಸಗಳೆಸಗುತ । ಕಲಿತನದ ಶಕ್ತಿಯನು ತೋರಿಸಿ । ಫಲಿಸದಿಹ ಬಯಕೆಯೊಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು ದುಗುಡದಲಿ ॥ ೧೨ ॥ ಏನುತ ಘೂರ್ಜರದೇಶದಾನೃಪ ।

ತನುಜನೈತಂದಾ ಪುರವರಕೆ । ಧನುವ ಕಾಣುತ್ತದರ ಮಹದಾಕೃತಿಯು
ನೆರೆನೋಡಿ ॥ ತನಗಿದರ ಹಂಗೇಕೆನುತ್ತಲೆ । ಮನದೊಳದರ ಮಹತ್ತ
ನು ಪೊಗಳು । ತ ನಿಜಪುರಕೈತಂದ ತನ್ನಯ ಪರಿಜನಗಳಿಂದ ॥ ೧೩ ॥
ತೆಂಕಣ ಮಹೀಪಾಲ ಸುತ ನುರು । ಬಿಂಕದಿಂದಾ ಪಟ್ಟಣಕೆ ಧನು ।
ವಂ ಕಡಿವೆನೆಂದೈದಿ ಚಾಪಕೆನಿಜಕರಂಗಳನು ॥ ಶಂಕಿಸದೆ ಚಾಚುತದ
ನೆತ್ತದೆ । ಸಂಕಟವನಾನುತ್ತೆ ಬಳಲುತ । ವೇಂಕಟೇಶನ ನೆನೆಯುತೈ
ದಿದ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ೧೪ ॥ ಪಿತನ ಚರಣಂಗಳಿಗೆರಗಿ ನಿಜ । ರಥ
ದೊಳಾ ಮಿಥಿಲೆಯನುಸೇರುತ । ಲತಿ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ಬರ್ಬರದೇಶದ
ವನಿಪನ ॥ ಸುತನು ಚಾಪವ ನೆತ್ತಲಾರದೆ । ಖತಿಯನಾನುತ ಬೈದು
ಜನಕನ । ನು ತಡೆಮಾಡದೆ ಪೋಗಿಪೋದನು ತನ್ನ ಪುರಿಗಾಗಿ ॥ ೧೫ ॥
ಒಂದುದಿನ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರಭೂವರ । ನಂದನನು ತಾನೈದಿ ಚಾಪದ । ಮುಂ
ದೆನಿಂದದ ನೆತ್ತಲಾ ಧನು ಧಾರುಣೀತಲವ ॥ ಮುಂದಕಿನಿಸುಂಚಲಿಸದಿರೆ
ಮನ । ನೊಂದುತಾ ನಚ್ಚರಿವಡೆದು ನಡೆ । ತಂದನಾಥನ ಸೈನ್ಯದಿಂ
ನಿಜಪುರಕೆ ಭರದಿಂದ ॥ ೧೬ ॥ ಶೈವಚಾಪವ ಭಂಗಿಸಿಯೆ ಯಾ । ಭೂ
ವರನ ಸುತೆಯಂ ಪಡೆವೆನೆಂ । ದಾ ವಿದರ್ಭಾಧಿಪನ ಸುತನೈತಂದು ಶೀ
ಘ್ರದಲಿ ॥ ದೇವದೇವನ ಧನುವಕಾಣುತ । ಭಾವಿಸದದರಚಿಂತೆಯನು
ನರ । ದೇವ ನೆಡೆಗೈತಂದು ಪೇಳದನದರಮಹಿಮೆಯನು ॥ ೧೭ ॥ ವಿನು
ತನಹ ಭೂಪಾಲದೇಶದ । ವನಿಪನಾತ್ಮಜ ನೈದಿಮಿಥಿಳೆಗೆ । ಧನುವಕಾ
ಣುತ ನಿಜಕರಂಗಳನದಕೆ ಚಾಚುತ್ತ ॥ ಘನಬಲದೊಳೆತ್ತಲ್ಕೆ ಯಾಹರ ।
ಧನುಚಲಿಸದಿರೆ ಬೆರಗುಗೊಳ್ಳುತ । ಮನದೊಳುರೆಬಳಲುತ್ತ ಬಂದನು
ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ೧೮ ॥ ದ್ರವಿಡದೇಶದ ರಾಜಸುತನಾ । ಶಿವಧನುವ
ಭಂಗಿಸಿ ಮಹೀಸುತೆ । ಯುವರಿಸುವೆನೆಂದಾ ಮಿಥಿಲೆಗೈತಂದು ಪಡೆಸಹಿ
ತ ॥ ತವಕದಿಂತಾ ನೆತ್ತಲಾಚಾ । ಪವದು ಧರೆಯೊಳು ಚಲಿಸದಿರಲಾ ।
ವಿವಿಧಯತ್ನಂಗಳಲಿ ಚಿಂತಿಸಿನಡೆದನಾಪುರಕೆ ॥ ೧೯ ॥ ಪರಿಚರರನೊಡ
ಗೊಂಡ ಮಂತಿಯು । ಧರಣಿಪಾಲನ ತನಯನೈತಂ । ದುರವಣಿಸಿ
ಚಾಪವನು ಪಿಡಿದೆತ್ತಲದು ಚಲಿಸದಿರೆ ॥ ತರಹರಿಸಿ ಯಚ್ಚರಿವಡೆದು ಪ
ರಿ । ಹರಿಸಿಕೊಂಡಾ ಬಳಲಿಕೆಯ ನಿಜ । ಪುರಕೆ ತಾನೆಯ್ದಿದನು ತನ್ನಯ
ಸೇನೆಯೊಡಗೂಡಿ ॥ ೨೦ ॥ ಉಳಿದಖಿಳದೇಶಂಗಳರಸರು । ಗಳ ಕು

ಮೊರರು ಬೇರೆಬೇರೆ ಮಿ । ಥಿಳೆಗೆ ಬಂದಾಶೈವಚಾಪವನೆತ್ತದೆಯೆ ಮನದಿ ॥ ತಳೆದು ಖೇದಪರಂಪರೆಗಳನು । ಬಳಿಕ ತಾವಾಜನಕಭೂವರ । ನೊಳು ಪಗೆಯಕೈಕೊಳುತ ಸೇರಿದರೊಂದು ತಾಣದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ಶೈವಚಾಪದ ಘನಮಹಿಮೆಯನು । ತಾವು ಕೇಳುತ ಲಜ್ಜರಿವಡೆದು । ಭಾವಿಸುತಲಾ ವೀರ್ಯಶುಲ್ಕಳೆನಿಪ್ಪ ಸೀತೆಯನು ॥ ಭೂವರರು ತಾವೈದಿ ಮಿಥಿಲೆಗೆ । ಶೈವಚಾಪವ ಭಂಗಿಸದೆ ನೆರೆ । ನೋವನಾನುತಕದನ ಕುಜ್ಜುಗಿಸಿದರು ಜನಕನೊಳು ॥ ೨೨ ॥ ಧರಣಿಪಾಲಕ ರೊಟ್ಟುಗೂಡುತ । ನೆರೆದು ಸಂಗರದೊಳುರೆಘಾತಿಸಿ । ದರು ಜನಕಭೂಪನನು ಬತ್ತೀಸಾಯುಧಂಗಳಲಿ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರನಿಕರದ । ಉರೆಬಳಲಿ ನೊಂದಾಜನಕಭೂ । ವರನು ಕೈಕೊಂಡನು ತಪವನಾಶಿವನಜಾನಿಸುತ ॥ ೨೩ ॥ ತೊರೆದು ತಾನಾಹಾರವನು ಹಗ । ಲಿರುಳು ಪಂಚಾಗ್ನಿಗಳ ಮಧ್ಯದೊ । ಳುರುತರ ತಪವನಾಚರಿಸುತಾವ್ಯೋಮಕೇಶನನು । ಸ್ಮರಿಸುತಿರಲಾ ಜನಕನೃಪನಾ । ಪುರಹರನು ಬಂದಾತನಿಗೆ ತಾಂ । ಕರುಣಿಸಿದ ನಾನಂದದಿಂದುರುತರದ ಶಕ್ತಿಯನು ॥ ೨೪ ॥ ಜನಕ ಭೂವರ ಬಳಿಕಲಾ ಮೇ । ದಿನಿಯೊಡೆಯರೆಲ್ಲರನು ಸೋಲಿಸಿ । ದನು ಗಿರಿಶನಿತ್ತಧಿಕ ಬಲದಿಂದೆ ರಣರಂಗದೊಳು ॥ ಧನುವ ಭಂಗಿಸದಾಜಿಯೊಳು ನೊಂ । ದು ನಿಜನಗರಂಗಳನು ಸೇರುತ । ಮನದೊಳಾತನ ಶಕ್ತಿಯನು ಮೆಚ್ಚಿದರು ಪಲತೆರದಿ ॥ ೨೫ ॥ ಸುರನರೋರಗ ಯಕ್ಷ ಕಿನ್ನರ । ಗರುಡ ಗುಹ್ಯಕ ಕಿಂಪುರುಷ ಸಿ । ದ್ಧರು ಮೊದಲೆನಿಪ ದೇವತೆಗಳೈತಂದು ಕೋಪದಲಿ ॥ ಹರಧನುವನೆಲ್ಲರವಲೋಕಿಸಿ । ಪರಿಪರಿಯ ಸಾಹಸಗಳಿಂದದ । ಮುರಿಯಲಾರದೆ ತೊರೆದರಾಜಾನಕಿಯ ಚಿಂತೆಯನು ॥ ೨೬ ॥ ಬಳಿಕ ರಾವಣ ನಾಪೊಡವಿಪತಿ । ಗಳ ಪರಾಜಯವನುಜನಕನತಿ । ಬಲವನಾಶಿವ ಚಾಪಮಹಿಮೆಯ ನಾಲಿಸುತ್ತೊಡನೆ ॥ ತಿಳಿದು ಸೀತೆಯ ರೂಪುರೇಖಾ । ವಳಿಗಳನು ನಿಜರಥದೊಳೈದಿ ಮಿ । ಥಿಳೆಗೆ ತೋರಿಸು ಶೈವಚಾಪವನೆನುತ ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥ ೨೭ ॥ ನಡುಗಿಬಿಸುಸುಯ್ದಾಜನಕನೃಪ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ದೈನ್ಯದೆ । ನುಡಿದನಾ ರಾವಣನಿಗಂಜುತ ವೀರ್ಯಶುಲ್ಕಳಹ ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಶೈವಧನುವನು । ಕಡಿವ ಶೂರನ ಮೆಚ್ಚುವಳೆನುತ । ನಡೆದ ಸಂಗತಿ

ಗಳನು ತಾ ಮೊದಲಿಂದ ಪೇಳಿದನು ॥ ೨೮ ॥ ಜಡಿದೆ ದಿಕ್ಪಾಲಕರ
ಸಮರದೆ । ಕಡಿದೆ ದೇವಸಮೂಹವೆನು ನಾಂ । ಪಿಡಿದೆ ಪನ್ನಗ ಯಕ್ಷ
ಕಿನ್ನರ ದೇವನಾರಿಪುರ ॥ ಮೃಡನನಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಸಕಲ ವರಗಳ । ಪಡೆದ
ನನಗೀ ಧನುವಧಿಕವೇ । ಕಡಿವೆನಾನದತರಿಸೆನುತ್ತಲೆ ನುಡಿದ ರಾವ
ಣನು ॥ ೨೯ ॥ ಧನುವನವಲೋಕಿಸುತ ಬಂದಾ । ದನುಜವಲ್ಲಭನಿರದೆ
ಗರ್ಜಿಸು । ತ ದನುವಿಂಶತಿಕರಗಳಿಂದೆತ್ತಲದು ಕದಲದಿರೆ ॥ ಮನದೊ
ಳುರೆನೊಂದು ತೊರೆದಾಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿ ಮೇಲಣಭಿಮಾನವ ।
ನು ನಡೆತಂದನು ಲಂಕೆಗಂದಾ ಮಾನಹಾನಿಯಲಿ ॥ ೩೦ ॥ ಧನುವ
ಭಂಗಿಸಿ ವರಿಸುವೆನುಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿಯ ನೆನುತ್ತಸೈನ್ಯದೊ । ಡನೆ
ಹೊರಟು ಸಾಂಕಾಶ್ಯದೇಶದ ಧೊರೆಸುಧನ್ವನುತಾಂ ॥ ಜನಕನೆಡೆಗೈ
ತಂದು ತೋರಿಸು । ಧನುವನೆನಗೆಂದು ಜನಮಧ್ಯದೊ । ಳು ನುಡಿದನು
ರೋಷದಲಿ ಪಲ್ಗಳ ಕಡಿದು ಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ೩೧ ॥ ಮೀರಿದ ಪರಾಕ್ರ
ಮದೊಳಾ ತ್ರಿಪು । ರಾರಿ ಚಾಪವನೆತ್ತಲಾರದೆ । ಧಾರುಣೀಪತಿಯಾ
ಸುಧನ್ವನು ನೊಂದುಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ಸೇರಿ ಜನಕ ಮಹೀವರನೊಡ
ನೆ । ಘೋರಸಂಗರ ಕುಜ್ಜುಗಿಸಿದನು । ಸಾರತರಮೆಂದೆನಿಪ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ
ನಿಕರಂಗಳಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ಸಂಗಳಿಸಿದ ಸುಧನ್ವನನು ಘನ । ಸಂಗರ
ದೊಳಾ ಜನಕಭೂಪತಿ । ಭಂಗಿಸಿದನೇನೆಂಬೆನಾತನ ಘನಪರಾಕ್ರಮವ ॥
ಕಂಗಳನು ಮುಚ್ಚುತ ಬಳಲಿ ರಣ । ರಂಗದೊಳು ಕಾಲಗತಿಯೈದಿ
ದ । ನಂಗಜಾರಿಯನಾಮವನು ತಾನುಚ್ಚರಿಸುತಂದು ॥ ೩೩ ॥ ಕೊಂ
ದು ಸಾಂಕಾಶ್ಯದಸುಧನ್ವನ । ಹೊಂದಿ ತಾನಾದೇಶವನು ಸಲ । ಹೆಂದೆ
ನುತ ಪೇಳಿದನು ವೀರಕುಶಧ್ವಜಂಗೊಲಿದು ॥ ಸಂದಣಿಸೆ ರಾಜಾಧಿರಾ
ಜರು । ಚಂದದಿಂ ಪಟ್ಟವನು ಕಟ್ಟಿದ । ನಂದು ದಿಕ್ಕುಗಳೆಲ್ಲ ವಾದ್ಯ
ಧ್ವನಿಯೊಳಳ್ಳಿರಿಯೆ ॥ ೩೪ ॥ ಭೂತಳದ ರಾಜರೊಳಗಾರುಂ । ಭೂ
ತಪತಿಚಾಪವ ಮುರಿಯದೀ । ಭೂತಳಾತ್ಮಜೆಯನುಳಿದೈದಿದರೆಂದೆನುತ
ನುಡಿದು ॥ ಕ್ಷ್ಮಾತಳದೊಳಾವನುದಿಸಿಹನೋ । ಸೀತೆಯನು ಕೈವಿಡಿವ
ನೆಂದುರೆ । ಕಾತರಿಸುತಾಜನಕ ದೈನ್ಯವನೈದಿದನು ಬಳಿಕ ॥ ೩೫ ॥
ಎಲ್ಲಿಪೋಗಲಿ ಧಾರುಣಿಯೊಳಿ । ನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ ನಾನೆನುತ ಮನ ।
ದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಮುಂದುಗಾಣದೆ ಜನಕಭೂವರನು ॥ ಉಲ್ಲಸದೊಳಿಂತ

ವನಿಯಾತ್ಮಜೆ । ಗಿಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯುನಡೆವುದೆಂದೆನು । ತೆಲ್ಲ ರೊಡನಂ
ದು ನುಡಿದನು ದೈನ್ಯವನುತೋರಿಸುತ ॥ ೩೬ ॥ ವಾಮದೇವನು
ದೇವರಾತಗೆ । ಸೋಮಧರ ಕೋದಂಡವನತಿ । ಪ್ರೇಮದಿಂದೀತಕೆ
ಕರುಣಿಸಿದನೋ ಧರಣಿಸುತೆಯು । ಭೂಮಿಯೊಳುತಾನೇಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ।
ಳೋ ಮಹಿಯೊಳಾವ ವರನಿಹನೋ । ಕೋಮಲೆಗೆನುತ ಜನಕ
ಚಿಂತಿಸುತಿರ್ದನನುದಿನವು ॥ ೩೭ ॥ ನಾರದನಮಾತೆಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ಶ । ರೀ
ರವಾಣಿಯುಗೆಲ್ಲಿ ಗಿರಿಶನ । ಭೂರಿಚಾಪವಿದೆಲ್ಲಿ ಧರಣೀತನುಜೆತಾನೆಲ್ಲಿ ॥
ತೋರದೆನಗೊಂದು ವೆನುತಾಮುರ । ವೈರಿಯನು ತಾ ನೆನೆದಡಿಗಡಿಗೆ ।
ಮೀರಿದತಿಚಿಂತೆಯನು ಕೈಕೊಂಡನು ಜನಕನಿರದೆ ॥ ೩೮ ॥ ಮೇದಿನೀ
ಸುತೆಯಿಂದೆ ನನಗೀ । ಮೇದಿನಿಯೊಳಪಯಶವುಬಂತೆನು । ತಾ ಧರ
ಣಿಪತಿ ಜನಕನೊಂದುವರನನು ಕಾಣದೆಯೆ ॥ ಖೇದದಿಂದಾ ಮುನಿಶ
ತಾನಂ। ದಾದಿಗಳೊಡನೆ ಪೇಳ್ದನು ತಾ । ನೈದಿದಮನಃಖೇದವನು ದೈನ್ಯ
ವನು ತೋರಿಸುತ ॥ ೩೯ ॥ ಸೀತೆಯು ಮದುವೆಗೆಂದೆನುತ ನಾ । ನೀತೆರದಿ
ಬಳಲುತ್ತಿಹೆ ನಿತರರ । ಮಾತದೇತಕೆ ಜಗದೆಪೆಂಗಳ ಪಡೆದಮಾನವರು ॥
ಭೂತಳದೊಳುರೆ ಚಿಂತಿಪರು ಪ್ರರು । ಹೂತಸಮರಾದೊಡಮವರ ಬಿಡ ।
ದೀತೆರದ ತೊಡಕೆನುತ ಯೋಚಿಸುತಿರ್ದನಾಜನಕ ॥ ೪೦ ॥

ಇಂತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೧೬೩.

ಐದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಮುನಿಪ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೊಡನಾ ।
ಜನಕಪುರಿಗೈತಂದು ಗಾಧಿಸು ।
ತನ ಮಹಾತ್ಮೆಯನರಿದು ರಾಮನು ಧನುವ ಭಂಗಿಸಿದ ॥

ಮತ್ತೆ ಸಚಿವಪುರೋಹಿತರ ಬರಿ । ಸುತ್ತ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಭಕ್ತಿ
ಯೊ । ಳುತ್ತಮೋತ್ತಮಮುನಿಪ ಯಾಗವನಾಗಿಸುವೆನಿದಕೆ ॥ ಚಿತ್ತ
ದೊಳು ನಿಮಗೆಂತು ತೋರ್ಪುದೆ । ನುತ್ತ ಬೆಸಗೊಳಲಾಗ ಬಹು
ದೆಂ । ದುತ್ತರವ ನವರಿತ್ತ ರಾಜನಕಂಗೆ ಸಮ್ಮುದದಿ ॥ ೧ ॥ ಸಕಲ

ಸಂಭಾರಗಳ ನೊದಗಿಸು । ತ ಕಡುಸಂತ್ರಸದಿಂದವನಿಪಾ । ಲಕರ
ಬರಿಸಿದ ನಧ್ವರಕೆನುತಲಾಗ ವಹಿಲದಲಿ ॥ ಸುಕವಿಗಳ ಕಣ್ಮನದಣಿಯೆ
ಜನ । ನಿಕರ ಕಾಗಿಸಿದನು ಭವನಗಳ । ಸುಕರಸೋಪಸ್ಕರಗಳಂ
ಮೆರೆವಂತೆ ಭೂಮಿಪತಿ ॥ ೨ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳುಳ್ಳ ಸಮಸ್ತ ಮುನಿಪರ ।
ನತಿನಯದೆ ಕರೆಯಿಸುತ ಸುರಸಂ । ಮತಮೆನಿಪ ಯಾಗಕೆ ಶುಭ
ಮುಹೂರ್ತವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ॥ ಶ್ರುತಿ ವಿಧಾನವನನುಸರಿಸುತಾ । ಕ್ರ
ತುವನಾಚರಿಸುವನಿ ಸುರರ । ಮತದೊಳಂದುಜ್ಜುಗಿಸಿದನು ನಿಜಸತಿ
ಸಹಿತನಲಿದು ॥ ೩ ॥ ಒಂದುದಿನಗಾಧೇಯ ದಶರಥ । ನಂದನರೆನಿಪ ರಾಮ
ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಿಂದೊಡವೆರಸಿ ಬಂದನು ಮಿಥಿಳೆಗೆ ಮಖದನೆವದಲಿ ॥
ಬಂದಮುನಿಪ್ರೋತ್ತಮನ ತಿಳಿದೈ । ತಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗದೊಳೆರಗಿ
ಪದ । ಕಂದು ಕೊಟ್ಟನು ಯರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಚಮನಗಳನೊಲಿದು ॥ ೪ ॥
ಪರಸಿ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಗಳನು ಕೊ । ಟ್ಟರಸನನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೇಳಿದ ।
ನಿರದೆಮುಖದಲಿ ದೇಶಕೋಶ ಪುರಗಳಲಿ ಕುಶಲವ ॥ ಕರಗಳನು ಜೋ
ಡಿಸುತ ತಾಪಸ । ವರನೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಕೃಪೆಯಿಂದೆ । ಲ್ಲರು ಕುಶಲದಿಂ
ದಿಹರೆನುತ್ತಲಿ ನುಡಿದಭೂಮಿಪತಿ ॥ ೫ ॥ ಮುನಿಪ ಶುಭಮಕ್ಕೆನಿಮ
ಗೀನೃಪ । ತನಯ ರಾರೈದೇವತುಲ್ಯರು । ವಿನುತಭುಜಬಲ ಯುತರು
ಗಜ ಹುಲಿಸಿಂಹ ವೃಷಭಗಳ ॥ ಘನಗಮನಗಳನಾಂತಿಹರು ಮೇ ।
ದಿನಿಯೊಳತಿವೀರರೆನಿಪರು ರೂ । ಪಿನೊಳಗಶ್ವಿನಿದೇವತೆಗಳಂದದೆ ವಿ
ರಾಜಿಪರು ॥ ೬ ॥ ಇವರು ಯೌವನದಿಂದೆ ಕೂಡಿಹ । ರಿವರು ತಾವ
ನ್ಯೋನ್ಯಸಮರೆನಿ । ಸುವರು ಪರಿಮಾಣೇಂಗಿತಸು ಚೇಷ್ಟೆಗಳ
ನಿವಹದಲಿ ॥ ಇವರು ಶಶಿರವಿಗಳತೆರದೆ ತೋ । ರುವರು ಧಾರುಣಿಗಳಿ
ದಮರರಂ । ತೆ ವಿನುತಿವಡೆದಿಹರು ಧರಿಸಿಹರು ಕಾಕಪಕ್ಷಗಳ ॥ ೭ ॥
ಇವರು ಬೆನ್ನೊಳು ಖಡ್ಗ ತೂಣೀ । ರವರ ಚಾಪಗಳನು ಧರಿಸಿಹರು ।
ಇವರು ತೋರುವರಖಿಳಭೂಮಿಯ ನಾಳುವಾಬಗೆಯ ॥ ಕುವಲಯ
ದಳಾಯತನಯನ ರೆನಿ । ಸುವಿವರಾವ ನೃಪಾಲನತನಯ ॥ ರಿವರ ಸಂ
ಗತಿಯೆಲ್ಲವನು ತಿಳುಹುವುದುತನಗೆಂದ ॥ ೮ ॥ ಜನಕಭೂವರ ಸಾವ
ಧಾನದ । ಮನದೊಳಾಲಿಸು ಶುಭಗಳಾಗಲಿ । ನಿನಗೆ ಈ ರಾಜಸುತರಿನ
ವಂಶಾಬ್ಧಿಸೋಮನಹ ॥ ವಿನುತ ದಶರಥ ಸಾರ್ವಭೌಮನ । ತನಯ

ರಾಗಿಹ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ। ರೆನಿಸುವರುನೀ ನಿವರ ವೃತ್ತಾಂತವನು ಕೇಳೆಂದ
॥ ೯ ॥ ನಾನುಮಾಡುವ ಮಖಕೆವಿಘ್ನವ । ನಾನಿಸುತ್ತಿರೆ ಬಂದಡಿಗಡಿಗೆ ।
ದಾನವರಹ ಸುಬಾಹುಮಾರೀಚಾದಿಘಾತುಕರು ॥ ದೀನತೆಯುನ್ಮೈದಿ ಮನ
ನೊಂದು ನಿ। ದಾನಿಸದೆ ದಶರಥನ ಯಾಚಿಸಿ। ನಾನಿವರನೊಡಗೊಂಡು ಬಂ
ದೆನು ಯಾಗ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ॥ ೧೦ ॥ ಬರುವದಾರಿಯೊಳೀ ಕುಮಾರರಿ । ಗರುಹಿ
ದೆ ಬಲಾತಿ ಬಲಗಳೆನಿಸು । ವೆರಡುವಿದ್ಯೆಗಳನು ಸಕಲ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ
ಪರಿಯ ॥ ತರಿದು ತಾಟಕಿಯನುಸುಬಾಹುವ। ನಿರಿದು ಮಾರೀಚನನು ದಕ್ಷಿ
ಣ। ಶರಧಿಗೈದಿಸಿ ನನ್ನ ಯಾಗವ ಪೊರೆದನೀ ರಾಮ ॥ ೧೧ ॥ ತದುಪರಿಯೊ
ಳೆನ್ನಿಂದೆ ಗಂಗಾ। ನದಿಯ ವಿಸ್ತಾರವನು ಕೇಳಿ ಮು। ದದೊಳು ತಾನೀಕ್ಷಿ
ಸಿ ವಿಶಾಲಾನಗರಿಯನು ಬಳಿಕ ॥ ಉದಿಸಿದಾನಂದದೊಳು ಮುನಿವ್ರಂ । ದ
ದೊಡನೆ ಮಿಥಿಲೆಗೈ ತರುತ ಮಾ । ರ್ಗದೊಳಹಲ್ಯೆಯ ಶಾಪವನು
ಪರಿಹರಿಸಿದನು ರಾಮ ॥ ೧೨ ॥ ಗೌತಮನು ನಿಜಸತಿಸಹಿತ ತಾ । ನೀ
ತನನು ಹರಿಯೆಂದು ಬಗೆದತಿ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿದ ವೇದವಿಹಿತ
ವಿಧಾನದಲಿ ॥ ಆತನಾ ಸತಿಸಹಿತಲೈದಿದ । ನಾತುಹಿನಗಿರಿಗೀಶಚಾಪವ ।
ನೀತನಿಗೆ ತೋರಿಸಲು ಬಂದೆನು ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆಂದ ॥ ೧೩ ॥ ಮುನಿಶತಾ
ನಂದನನೊಡನೆ ರಾ । ಮನ ಚರಿತ್ರಂಗಳನು ಕೇಳುತ । ಮನದೊಳ
ಚ್ಚರಿವಡೆದು ಮಾತೆಯ ಶಾಪ ಭಂಗವನು ॥ ಜನಸಮೂಹದೊಳಾ
ಲಿಸುತ ಜನ । ಕ ನಿದಿರೊಳು ರಾಮನಿಗೆ ಗಾಧಿಸು । ತನ ಮಹಿಮೆಗಳ
ಪೇಳಿದನು ಸಂತಸದೆ ಮೊದಲಿಂದ ॥ ೧೪ ॥ ರಾಮಕೇಳ್ಗೈಗಾಧಿಸುತ
ನೀ । ಭೂಮಿಯನು ಪಾಲಿಸುತ ಸತ್ಯದೊ । ಳಾ ಮುನಿವರವಸಿಷ್ಠ
ನಾಶ್ರಮಕೊಂದುದಿವಸದಲಿ ॥ ತಾಮುದದೊಳೈತರಲು ನೃಪನ । ಕ್ಷೇ
ಮವನು ಕೇಳ್ದತ್ತ ನಾಮುನಿ । ಪ್ರೇಮದೊಳು ತಾನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಚ
ಮನಗಳನಂದು ॥ ೧೫ ॥ ಮನುಜಸತಿಗಾ ಧೇಯನಿಗುಮಾ । ತನ
ಸಕಲ ಸೈನ್ಯಕುಮೊಡನೆ ಭೋ । ಜನವ ನಾಗಿಸಬೇಕೆನುತ್ತ ವಸಿಷ್ಠ
ನಾನೃಪನ ॥ ಜನಿಸಿ ದಾನಂದದೊಳೊಡಂಬಡಿ । ಸಿ ನಿಜನಂದಿನಿ ಧೇ
ನುವನು ಕರೆ । ದು ನುಡಿದನು ಭೋಜನಪದಾರ್ಥಂಗಳ ನೊದಗಿಸೆ
ನುತ ॥ ೧೬ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನನುಜ್ಞೆಯಿಂದಾ । ಜನಪತಿಯು ಸೈನ್ಯ
ಕೆಲ್ಲೊದಗಿಸಿತು । ವಿನುತ ಭಕ್ಷ್ಯಸುಭೋಜ್ಯಗಳನಾಲೇಹ್ಯ ಚೋಷ್ಯ
ಗಳ ॥ ಘನತರದ ಶಾಲ್ಯನ್ನರಾಶಿಗ । ಳನು ವಿಮಲಪಾನೀಯಗಳ
ನಾ । ವನದ ಮಧ್ಯದೊಳೆಲ್ಲರಚ್ಚರಿವಡೆವ ರೀತಿಯಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ಬಳಿಕ

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ನಾವನ । ದೊಳುಭುಜಿಸಿ ಬಲದೊಡನೆ ಮುನಿಪನೆ ।
ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾ ಕಾಮಧೇನುವ ನಿರದೆ ಬೇಡಿದನು ॥ ತಳುವದೀಧೇನುವ
ನೆನಗೆ ಕೊಡಿ । ರಿಳೆಯೊಳಗ್ಗದ ರತ್ನಗಳ ನೀ । ಗಳೆ ಕೊಡು ವೆಮನ
ವೊಪ್ಪುವಂದದೆ ನಿಮಗೆ ನಾನೆಂದ ॥ ೧೮ ॥ ಭೂಮಿಪತಿ ನೀನಾಲಿಸೈ
ವರ । ಕಾಮಧೇನುವ ಬಯಸದಿರೆನಗೆ । ಕಾಮಿತಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲವನು
ತಾನೀವು ತಿರ್ಪುದಿದು ॥ ಪ್ರೇಮದೊಳಿದರಘನಸಹಾಯ ದೊ । ಳೀ
ಮಹಿಯೊಳಾಚರಿಸುವೆನು ಘನ । ಹೋಮ ಜಪತಪ ಹವ್ಯಕವ್ಯಂಗ
ಳನು ನಾನೆಂದ ॥ ೧೯ ॥ ನಂದಿನೀಧೇನುವಿನ ನೆರವಿಂ । ಬಂದತಿಥಿಯ
ಭ್ಯಾಗತರ ನಾ । ನಂದಿಸುವೆ ನಾನಗ್ನಿಹೋತ್ರಗಳ ನೆಸಗುವೆನೊಲಿ
ದು ॥ ಚಂದದಿಂ ಮುನಿಕೃತ್ಯವೆಲ್ಲವ । ನೊಂದು ಲೋಪವೆನಿಸದೆ
ಮಾಡುವೆ । ನಿಂದಿದನುಳಿದು ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದನು ಕೇಳೆಂದ ॥ ೨೦ ॥
ಧೇನು ವಿದನುಳಿದಾವ ವಸ್ತುವ । ನಾನಪೇಕ್ಷಿಸೆ ನಿದನೆ ಬೇಡುವೆ ।
ನೀನೆಲದೊಳಿದಕಾವುದುಂ ಸಮವೆನಿಸದೆಲೆಮುನಿಪ ॥ ನಾನು ಕೊಡು
ವೆನು ಧರಣಿತಲದೊಳ । ಗೇನುಬೇಕಾದೊಡವೊಡನೆಯನು । ಮಾನ
ಮಿಲ್ಲದೆನಗಿದನಿತ್ತು ಪೊರೆವುದುನೀವೆಂದ ॥ ೨೧ ॥ ಜನಪ ವಿಶ್ವಾಮಿ
ತ್ರ ನಿನ್ನಯ । ಮನವೊಲಿವರೀತಿಯೊಳು ಧೇನುವ । ನಿನಗೆ ಕೊಡೆ
ನಾಂ ಕೇಳುಮತ್ತೇನಾದೊಡ ಮೆನುತ್ತ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು ನುಡಿಯ
ಲಾ ಮೇ । ದಿನಿಪತಿ ತಮಗೆಸಾವಿರ ಹಸುಗ । ಳನು ಕೊಡುವೆನೀ ಧೇನು
ವನು ಕೊಡಿರೆನುತ ಬೇಡಿದನು ॥ ೨೨ ॥ ಏನು ಕೊಟ್ಟರು ಬೇಡ ನಾನೀ
ಧೇನುವನು ಕೊಡೆನೆನಲು ಗಾಧಿಜ । ನಾನುಡಿಯ ಕೇಳ್ದರದೆ ಲಕ್ಷ ದನಂ
ಗಳನು ಕೊಟ್ಟು ॥ ನಾನಿದನು ಕೇಳುವೆನೆನಲ್ಕೆ ತ । ಪೋನಿಧಿಯೊಡಂ
ಬಡದಿರಲೊಡನೆ । ತಾನು ತನ್ನೈಸಿರಿಯನೆಲ್ಲವ ಕೊಡುವೆ ನಿದಕೆಂದ
॥ ೨೩ ॥ ಕಾಮಧೇನುವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲೆನು । ತಾ ಮುನೀಂದ್ರನು
ನುಡಿಯಲೊಡನಾ । ಭೂಮಿಪತಿ ಗಾಧೇಯ ಕೋಪವತಾಳ್ದು ಮನ
ದೊಳಗೆ ॥ ಕಾಮಧೇನುವ ಸೆಳೆಯೆಮನನೊಂ । ದಾ ಮುನಿಪತಿಗೆ
ಧೇನು ನುಡಿದುದು । ತಾಮಸವೆನುಳಿದೆನ್ನ ಸಲಹುವುದೆನುತ ಬಿಸು
ಸುಯ್ದು ॥ ೨೪ ॥ ನಂದಿನಿಯೆನೀಂ ಕೇಳು ಗಾಧಿಯ । ನಂದನನು
ಬಲಶಾಲಿಯಾ ಜನ । ವೃಂದದೊಳು ರಾಜನೆನಿಸಿಹನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನು
ತಾನು ॥ ಸಂದಣಿಸಿ ಬಲಸಹಿತ ಮಿಲ್ಲಿಗೆ । ಬಂದಿಹನು ನಾನೇನುಮಾಡಲಿ ।
ಯೆಂದೆನಲು ನಂದಿನಿ ನುಡಿದುದಾಮುನಿಗೆ ವಂದಿಸುತ ॥ ೨೫ ॥ ಕೇಳು

ರಾಘವ ಧೇನುವಾಮುನಿ । ಪಾಲನಿಗೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದುದು ದಯ । ಪಾಲಿಸಿ ದೊಡಪ್ಪಣೆಯ ನೆನಗೀನೃಪನ ಸೈನ್ಯವನು ॥ ಬೀಳಿಸುವೆ ನಿಮಿಷದಲಿ ಬಲದಿಂ । ದಾಲಿಪುದು ನೀವೆನಲು ವರಮುನಿ । ಪಾಲ ನಿತ್ತನನುಜ್ಞೆ ಯನು ನಿರ್ಮಿಪುದು ಬಲವೆನುತ ॥ ೭೬ ॥ ಒಡನೆ ಚತುರಂಗ ಬಲವನು ತಾ ನಡವಿಯೊಳು ನಿರ್ಮಿಸುತ ನಂದಿನಿ । ಪೊಡವಿಪಾಲನ ಸೈನ್ಯದೊಡನಾ ಯುದ್ಧರಂಗದೊಳು ॥ ಕಡುಮುಳಿದುತಾಂ ಹೋರಲವನಿಪ । ನಡಿ ಗಡಿಗೆ ಸೈನ್ಯವನು ಸೋಲಿಸಿ । ಕಡಿಕಡಿದು ಬೀಳಿಸಿದ ನವನಿಯೊಳಸ್ತ್ರ ಶಸ್ತ್ರದಲಿ ॥ ೭೭ ॥ ಭಂಗವಡೆದಾ ಸೈನ್ಯವನು ಕಂ । ಡಂಗಕೊಡ ಹಲು ಧೇನುವಾರಣ । ರಂಗದೊಳು ಜನಿಸಿದರು ಶಕರು ಮ್ಲೇಛ್ಛರು ಯವನರು ॥ ಸಂಗಳಿಸಿತಾವೆಲ್ಲರಾ ಜನ । ಪಂಗೆ ಬೀರಿದ ರಥಿಕಶಸ್ತ್ರಾ । ಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಮಿರಿದ ಪರಾಕ್ರಮದೊಳುರೆಬೊಬ್ಬಿರಿದು ॥ ೭೮ ॥ ಮತ್ತೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೊಡನಾ । ಬತ್ತಳಿಕೆಯಿಂದಸ್ತ್ರಗಳ ತೆಗೆ । ದೆತ್ತಲುಂ ಮುತ್ತಿಬಳಸಿದ ಸೈನ್ಯವನು ಖಂಡಿಸುತ ॥ ವುತ್ತಮವೆನಿಸಿದಾಶ್ರ ಮಂಗಳ । ನೆತ್ತಲುಂ ಶೂನ್ಯವೆನಿಸಿದ ನಾ । ಹೊತ್ತಿನೊಳು ಬಳಿಕಾ ವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರ ಖತಿಗೊಂಡ ॥ ೭೯ ॥ ದಂಡವನು ಮುನಿಪೋ ತ್ತಮನು ಕೈ । ಕೊಂಡವನಿಪಾಲಕನ ಸೈನ್ಯವ । ಖಂಡಿಸಿದನಾ ಬ್ರಹ್ಮ ತೇಜೋಬಲಮಹಿಮೆಯಿಂದ ॥ ಕಂಡು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ನೀಭೂ । ಮಂಡ ಲದೊಳು ಕ್ಷತ್ರಿಯಬಲವು । ಭಂಡತನವನು ಹೊಂದಿತೆನ್ನುತ ಮನದೆ ದುಃಖಿಸಿದ ॥ ೩೦ ॥ ನಿಂದಿಸು ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಬಲವನು । ಯಿಂದುಮೇದಿನಿ ತಳದೊಳಗಧಿಕ । ಮೆಂದೆನಿಸಿತೀ ಬ್ರಹ್ಮತೇಜೋ ಬಲಮೆನುತಲೊ ಡನೆ ॥ ಅಂದುಕೊಂಡಾ ರಣವನುಳಿದೈ । ತಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಲು ಭಕುತಿ । ಯಿಂದೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಾರಂಭಿಸಿದ ನಾತಪಕೆ ॥ ೩೧ ॥ ಶಂಕಿಸದೆ ನೀ ಕೇಳು ರಘುಪತಿ । ತೆಂಕಣದೆಸೆಗೆ ಬಂದು ಗಾಧಿಜ । ಶಂಕರನ ಜಾನಿಸುತಸಾಸಿರ ಯಬುದಪರಿಯಂತ । ಬಿಂಕದಿಂದೆಸಗಿದನು ಬರುವಾ । ತಂಕಗಳನೀಕ್ಷಿಸದೆ ಭರ್ಗನ । ಕಿಂಕರನು ತಾನೆನಲು ದೇವ ಸಮೂಹ ಮೆಚ್ಚುವೊಲು ॥ ೩೨ ॥ ತಪವನಾಚರಿಸುತಿರೆ ಗಾಧಿಜ । ವಿಪುಲೆಯೊಳು ಚಂಡಾಲನೆನಿಸಿದ । ತಪನಕುಲದ ತ್ರಿಶಂಕುಯಾಗವ ಮಾಡಿಸೆಂದೆನುತ ॥ ವಿಪಿನದೊಳು ಬೇಡಲವನಮಟವ । ನುಪದೆದಾಗಿ ಸುತಾತನನು ವಿ । ಷ್ಣುಪದದೊಳು ತಾಗೆಯ್ದು ಸಗ್ಗದೊಳಿರಿದನು ಕೂಡೆ ॥ ೩೩ ॥ ಬಳಿಕ ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿನೊಳು ತಾ । ನೊಲಿದು ಘೋರ

ತಪವನೆಸಗಿದನು । ಬಳಿದ ಪಂಚಾಗ್ನಿಗಳ ಮಧ್ಯದೆನಿಂದನವರತವು ॥ ಕಳೆದುದೀಪರಿ ಸಾಸಿರಬುದಂ । ಗಳೊಡನೆ ಶುನಶ್ಯೇಫನೀತನ । ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಂಮಖಕೆ ಪಶುವೆನಿಸಿಪೆ ಸಲಹೆಂದ ॥ ೩೪ ॥ ಕರುಣ ದಿಂದೀ ಗಾಧಿಸುತನಂ । ದಿರದೆಮನ್ನಿಸಿ ಬಾಲಕನಿಗೊಲಿ । ದೆರಡು ಮಂತ್ರಗಳ ನುಪದೇಶಿಸಿದನು ತಪೋವನದೆ ॥ ಧರಣಿಯೊಳು ನಡೆವಂಬ ರೀಷನ । ವರಮಖದ ಯೂಪದೊಳು ಬಿಗಿದೊಡ । ನಿರದೆ ಯುಚ್ಚರಿಸಿ ದನು ದೇವೇಂದ್ರನು ಪೊರೆವನೆಂದ ॥ ೩೫ ॥ ಉತ್ತರದೆಸೆಗೆ ಪೋಗಿ ತಪವನು । ಮತ್ತೆ ತಾನೆಸಗಿದನು ಜಾನಿಸಿ । ಚಿತ್ತದಲಿ ತಾನೊಂದು ಸಾವಿರ ಯಬುದಶಂಕರನ ॥ ಬಿತ್ತರಿಸಿದೀತನ ತಪಕೆ ಮೆ । ಚ್ಚುತ್ತ ಬ್ರ ಹ್ಮನು ಬಂದುಪೇಳಿದ । ನುತ್ತಮದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಋಷಿವರನೆನಿಪೆ ನೀನೆಂದು ॥ ೩೬ ॥ ಈತನೆಡೆಗೈತಂದು ರಂಭೆಯು । ಭೀತಿಯಿಂದೀ ಕ್ಷಿಸಲೊಡನೆ ಮನ । ಸೋತು ತಾನವಳೊಡನೆ ಭೋಗಿಸಿದ ನುಳಿದು ತಪವನು ॥ ತಾತಿಳಿದು ತನ್ನಜ್ಞತೆಯ ನಿರ । ದೀತಶಾಪವನಿತ್ತ ನವಳಿಗೆ । ಭೂತಲದೆಶಿಲೆಯಾಗು ನೀನೆನುತಧಿಕ ರೋಷದಲಿ ॥ ೩೭ ॥ ಬಂಧು ಮೂಡಣ ದೆಸೆಗೆ ಕೌಶಿಕ । ದೊಂದು ಸಾವಿರ ಯಬುದಮಾಡಿದ । ನಂದು ಘೋರತರ ತಪವನು ಬಳಿಕೀತನ ಶಿರದೊಳು ॥ ಚಂದದಿಂದುದಿಸಿದುದು ಧೂಮವು । ನೊಂದುತಲ್ಲಣಿಸಿದುದು ಜಗನಡೆ । ತಂದು ಬೇಡಿದ ನಿಂದ್ರ ನಿವನ ತಪಃಫಲವನಿರದೆ ॥ ೩೮ ॥ ಪದೆದು ತಾನಿತ್ತನು ತಪಃಫಲ । ವ ದಿವಿಜೇಂದ್ರನಿ ಗೀತನು ಬಳಿಕ । ಉದಧಿಶೋಷಿಸಿ ತವಸಿಕಂಪಿಸಿ ತೀತನ ತಪಸಿಗೆ ॥ ಕದಲಿ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾದವು ಗಿರಿಗ । ಳು ಮುಗುಡವನ್ನೈದಿ ದರು ಮಾನವ । ರಿದನರಿದು ಬಂದನು ಪಿತಾಮಹ ನಮರರೊಡಗೊಂ ಡು ॥ ೩೯ ॥ ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯೆನುತಾ ಚತು । ರಾನನ ನೊರೆದನ ಮರರೆಲ್ಲರು । ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯೆನಿಸಿದೆ ನಿಲ್ಲಿಸು ತಪವನೆನುತ ॥ ಸಾನುರಾಗದೊಳೊರೆದರು ಘನತ । ಪೋನಿಧಿವಸಿಷ್ಠಮುನಿ ನುಡಿದನು । ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯಹೆ ನಿನ್ನಯ ಸಖ್ಯವಿರಲೆಂದು ॥ ೪೦ ॥ ಇಂತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದೆನಿಸಿದನು, ಸಂತಸದೊಳಾಲಿಸೆಲೆ ರಾಘವ । ಪಿಂತೆಸಗ್ಗ ದೊಳು ವಸಿಷ್ಠನೊಡನೆಸಗಿ ಶಪಥವ ॥ ಅಂತವಿಲ್ಲದ ತಪದ ಫಲವನ । ನಂತರದೊಳಿತ್ತನು ಮನದೊಳಗೆ । ಚಿಂತಿಸದೆ ಕೌಶಿಕ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂಗೆ ತಾಂ ಪದೆದು ॥ ೪೧ ॥ ಈತ ತಪದೊಳಗಧಿಕನಾಗಿಹ । ನೀತ ಕುಲದೊಳ ಗಗ್ಗಳನೆನಿಪ । ನೀತ ನುತ್ತಮನೆಂದೆನಿಸಿದನು ತಾಪಸರುಗಳಲಿ ॥ ಈತ

ನಿಗೆ ಸಮಾನಿಲ್ಲ ಲೋಕದೊಳ । ಈತ ನಾಮಹಿಮೆಯ ತಿಳಿಯೆನುತ ।
ಗೌತಮತನಯನೆಂದು ಪೇಳಿದನೊಲಿದು ರಾಮನಿಗೆ ॥ ೪೧ ॥ ಜನಕ ಭೂ
ಪತಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು । ಮುನಿಪ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕರ । ವನುಮುಗಿದು
ತಮ್ಮ ದರುಶನದಿಂದೆನ್ನ ವಂಶವಿದು ॥ ಘನತೆಯನುತಾಳ್ದುದರೆ ಧನ್ಯನ ।
ಹೆನು ಮಹಿಯೊಳೆನಗಾರು ಸರಿಯೆಂ । ದೆನಿಸುವರು ಫಲಿಸಿದುದು ಯಾಗ
ವು ನಿಮ್ಮ ದಯೆಯಿಂದ ॥ ೪೨ ॥ ಮುಂದೆ ಬೆಸಸುವುದೆಂದು ಭೂವರ ।
ನೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಲೊಡನಾ ಮುನಿ । ಯೆಂದು ಪೇಳಿದ ನೆಲೆಜನಕ ನಿನ್ನ
ಬಳಿಯೊಳಿರುತಿಹ ॥ ಇಂದು ಶೇಖರ ಧನುವನೀಕ್ಷಿಸ । ಲಿಂದು ನನ್ನೊಡ
ನೀ ಮಿಥಿಲೆ ಗೈ । ತಂದಿಹನು ರಾಮನೆನೆ ಜನಕಾವನಿಪನಿಂತೆಂದ
॥ ೪೪ ॥ ಮುನಿಪ ನೀನಾಲಿಸು ಶಿವಶರಾ । ಸನವ ನಾ ಭೂತೇಶನಿತ್ತ
ನು । ಮನುಜಪಾಲಕ ದೇವರಾತನಿಗಂದು ಕರುಣಿಸುತ ॥ ಧನುವಿದಾ
ತನ ಮೂಲಕದೆ ತಾ । ನೆನಗೆ ಬಂದುದು ಶೋಧಿಸುತಿರೆ ಸ । ವನಕೆ
ನುತ ನೆಲವನ್ನು ಬಳಿಕಲಿ ದೊರೆತಳೀ ಸೀತೆ ॥ ೪೫ ॥ ಇವಳು
ನಿನ್ನಾತ್ಮಜೆಯು ನೀನೊಲಿ । ದಿವಳ ರಕ್ಷಿಸು ಹರನ ಕೋದಂ । ಡವನು
ಭಂಗಿಸುವ ಮನುಜನಿಗೀ ವೀರ್ಯ ಶುಲ್ಕಳಹ ॥ ಅವನಿಸುತೆ ಸೀತೆಯನು
ಕೊಟ್ಟು ಮ । ದುವೆಯನಾಗಿಸು ನೀನೆನುತ ಭುಜ । ಭವತನಯನಾರ
ದನುಪೇಳಿದನೆನಗೆ ಕೇಳೆಂದ ॥ ೪೬ ॥ ಸುರಮುನಿಯ ಮತದಂತೆ ಗಂ
ಗಾ । ಧರನ ಚಾಪವ ಮುರಿದವಂಗೀ । ಧರಣಿಸುತೆಯನು ಕೊಡುವೆ
ನೆಂದೆನುತಾನು ಸಾರಿಸಲು ॥ ಸುರನರೋರಗ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ । ಗರುಡ
ಗಂಧರ್ವಾದ್ಯರೆಲ್ಲರು । ಬರುತ ಚಾಪವ ಭಂಗಿಸದೆ ಹಿಂದಿರುಗುತೋಡಿ
ದರು ॥ ೪೭ ॥ ಭೂಮಿಪಾಲಕ ರೊಂದುಗೂಡುತ । ಭೂಮಿಸುತೆಯನು
ಪಡೆಯಬೇಕೆಂ । ದೀ ಮಿಥಿಲೆ ಗೈತಂದು ಸಮರದೊಳೆನ್ನ ಸೋಲಿಸಲು ॥
ನೇಮದಿಂದಾ ನೆಸಗಿ ತಪವನು । ಸೋಮಧರನಿತ್ತಧಿಕ ಬಲದಿಂ । ದಾ
ಮನುಜಪಾಲಕರ ನೋಡಿಸಿದೆನು ರಣಾಂಗಣದೆ ॥ ೪೮ ॥ ಕೇಳು ಮುನಿ
ಪೋತ್ತಮ ಹರಧನುವ । ನಾಳುತನದಿಂ ಮುರಿವ ಧರಣೀ । ಪಾಲನನು
ಕಾಣೆ ನವನಿಜೆಗೆಂತೆಸಗುವೆ ಮದುವೆಯು ॥ ಪೇಳಲಾರೆನು ಮನವ
ನೋವನು । ಹೇಳಿಸೀವಿಧಕೆ ಪರಿಹಾರವ । ಪಾಲಿಸುವುದೆನ್ನನೆನುತಂದಾ
ಮನುಜಪತಿ ನುಡಿಯೆ ॥ ೪೯ ॥ ಜನಕ ನೀನಾಲಿಸು ಹರಶರಾ । ಸನವ
ನೋಡಲು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರು ನಡೆತಂದಿಹರಿಲ್ಲಿಗೆನ್ನೊಡ ನುಳಿದು
ಸಂಶಯವ ॥ ಧನುವತೋರಿಸಿವರಿಗೆನೆ ಬಳಿಕ । ಮುನಿಪನಾಣತಿಯಂತೆ

ಕಾರ್ಮುಕ । ವನು ತರಿಸಿದನು ಜನಕ ನೈನೂರಾಳ್ಗಳಿಂದೊಲಿದು ॥ ೫೦ ॥
ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮ ಕೇಳು ತಮ್ಮ ವ । ಚನವ ತಾಳ್ದು ಶಿರದೊಳು
ಪುರಹರ । ಧನುವ ತರಿಸಿಹೆನೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ಜನಕ ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಮುನಿವಿಲೋಕಿಸಿ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪಗ । ಳನು ತಳೆದಕೋದಂಡವನು ರಾ ।
ಮನಿಗೆ ನುಡಿದನು ಹರನಚಾಪವ ನೋಡು ನೀನೆನುತ ॥ ೫೧ ॥ ರಾಮ
ನಾತನ ನುಡಿಯ ನಾಲಿಸಿ । ಕೈಮುಗಿದು ಮುನಿಪೋತ್ತಮನೊಡನೆ ।
ಸೋಮಧರ ಕೋದಂಡವನು ಕೈಯಿಂಪಿಡಿವೆನೆನುತ ॥ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೆ
ನುಡಿದು ಭಕ್ತಿಯೊ । ಳಾ ಮುನಿವರನನುಜ್ಞೆಯನು ತಳೆ । ದಾ ಮಹೇ
ಶನ ಚಾಪದೆಡೆಗೈತಂದ ನತಿಜವದೆ ॥ ೫೨ ॥ ಬಂದು ಚಾಪವ ನೊಂದು
ಕರದಿಂ । ದಂದು ಪಿಡಿದೆತ್ತಿದನು ಸುರರಾ । ನಂದದಿಂದಲೆ ನೋಡಿರಾಘವ
ಭಾಪುಭಾಪೆನಲು ॥ ಚಂದದೊಳದಕೆ ತಿರುವ ನೇರಿಸ । ಲಂದು ಬಾಗಿಸೆ
ಛಟಛಟ ಧ್ವನಿ । ಯಿಂದೆ ಮುರಿದುದು ಧನುವದೇನೆಂಬೆನು ಮಹಾದ್ಭು
ತವ ॥ ೫೩ ॥ ಜನಕ ನಧಿಕಾನಂದವನು ಪಡೆ । ದನು ಮೊಳಗಿದವು
ದುಂದುಭಿಗಳು ಸು । ಮನಸರಾಗಳೆಸುರಿಸಿದ ರಿಳೆಗೆ ಪುಷ್ಪ ವೃಷ್ಟಿ
ಯನು ॥ ಮನವೊಲಿದುಪಾಡಿದರು ಖೇಚರ । ರು ನಡೆತಂದಪ್ಸರರು
ನಾಟ್ಯಗ । ಳ ನೆಸಗಿದರಾ ಜನಕ ಗಾಧಿಸುತನೊಡನಿಂತೆಂದ ॥ ೫೪ ॥
ರಾಮನಿಗೆ ಸೀತೆಯನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಗಾಮಹಿಳೆಯೂರ್ಮಿಳೆಯನಿತ್ತು
ಮ । ಹಾಮುದದೊಳಾಚರಿಸುವೆನು ವೈವಾಹಿಕೋತ್ಸವವ ॥ ಭೂಮಿ
ಪಾಲಕ ದಶರಥನ ನೊಲಿ । ದೀ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಕರಿಸುವೆನೆಂದೆನು । ತಾ ಮುನಿ
ಗೆ ಪೇಳಿದನು ಮಿಥಿಳೇಂದ್ರ ನತಿವಿನಯದಲಿ ॥ ೫೫ ॥ ಬಳಿಕ ಗಾಧೇ
ಯನ ಪದಕೆರಗಿ । ತಳೆದು ಗೌತಮಸುತನನುಜ್ಞೆಯ । ಬಳೆದಸಂತಸ
ದಿಂದೆ ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆಯಿಸುತ । ಉಳಿದುತಾಮಸವ ನತಿಸಂಭ್ರಮ ॥
ದೊಳು ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ಪೋ । ಗಿಳೆಯೊಡೆಯ ದಶರಥನಿಗೀ
ವುದುಪತ್ರಿಕೆಯನೆಂದ ॥ ೫೬ ॥ ಭೂಮಿಪತಿ ಚಿತ್ತೈಸು ದಶರಥ । ರಾ
ಮ ನಾಹರಧನುವ ಭಂಗಿಸಿ । ಕೋಮಲೆ ಯವನಿಜಾತ್ಮಜೆಯ ನೊಲಿ
ಸಿದನು ಲೀಲೆಯಲಿ ॥ ಪ್ರೇಮದಿಂದೀಪುರಕೆ ಬಂಧು । ಸ್ತೋಮಸಹಿತೈ
ತಂದು ರಚಿಸುವು । ದೀ ಮದುವೆಯನೆನುತ್ತ ಬರೆದೋಲೆಯನು
ತಾನಿತ್ತ ॥ ೫೭ ॥ ನಮಿಸಿ ಚರರಾಜನಕ ಭೂಪತಿ । ಗೆ ಮಿಥಿಲಾಪುರವ
ನುಳಿದತಿ ಸಂ । ಭ್ರಮದೊಳು ನಡೆದರಂದಯೋಧ್ಯಾನಗರಕತಿಜವದೆ ॥
ತವುತವುಗೆ ಸಂತಸವ ನೈದಿದ । ರು ಮಿಥಿಲೆಯೊಳೆಲ್ಲ ಮನುಜರುತ ।

ನ್ನ ಮನವೊಳು ತಾಂ ಧನ್ಯನೆನುತಲೆ ತಿಳಿದನಾ ಜನಕ ॥ ೫೮ ॥ ಧರಣಿ ತನುಜೆಯ ಮದುವೆಗೆ ಯಲಂ । ಕರಿಸಬೇಕೀ ಮಿಥಿಲೆಯನೆನುತ । ಕರೆಯಿಸಿದನಾ ಜನಕಭೂಪತಿ ಶಿಲ್ಪಿಗಳನವರು ॥ ನರಪತಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನೆರೆಯಲಂ । ಕರಿಸುವೆವು ನಿಮ್ಮಾಜ್ಞೆಯೊಳೆನುತ । ಭರದೊಳಾರಂಭಿಸಿದ ರಂದವರ ವರಕೃತ್ಯಗಳ ॥ ೫೯ ॥ ಬಡನೆ ಮಂತ್ರಿಯನೊಲಿದು ಕರೆಯಿಸಿ । ಪೊಡವಿಪಾಲಕ ಜನಕಮನ್ನಿಸಿ । ನುಡಿದ ನೀಮೇದಿನಿಯೊಳುತ್ತಮವೆನಿಪ ವಸ್ತುಗಳ ॥ ಪೊಡವಿಸುತೆ ಸೀತೆಯ ವಿವಾಹಕೆ । ಕಡುಜವದೆ ಹುಡುಹುಡುಕಿಸುತ್ತಲೆ । ಬಿಡದೆ ಕೂಡಿಸಿ ನನ್ನೊಡನೆ ಪೇಳುವುದು ನೀನೆನುತ ॥ ೬೦ ॥

ಇಂತು ಐದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೬೦.

ಆರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಮಿಥಿಲೆಯ ನಲಂಕರಿಸುತಾ ದಶ ।
ರಥನ ಬರಿಸಿಯೆ ರಾಮನಿಗೊಲಿದು ।
ಪೃಥಿವಿಜೆಯನಿತ್ತು ಮದುವೆಯ ನಾಗಿಸಿದನಾಜನಕ ॥

ಬಿಗಿದರುಪತಾಕೆಗಳ ನಾಸಾ । ಧಗಳ ಮೇಲುರೆ ಚಿತ್ರಿಸಿದರೊ । ಪ್ಪಗೆಯೊಳೆಲ್ಲಾ ಭವನಗಳ ಬಗೆಬಗೆಯ ಬಣ್ಣದಲಿ ॥ ಝುಗಝುಗಿಸು ವಂದವೊಳು ಲೋವೆಗ । ಳಗೆರಚಿಸಿದರು ಪಟ್ಟೆಗಳ ಬೀ । ದಿಗಳಲಿ ಮಕರ ತೋರಣಂಗಳ ಕಟ್ಟಿದರು ಬಳಿಕ ॥ ೧ ॥ ಅವನಿಪಾಲರಿಗವನಿ ಸುರರಿಗೆ । ವಿವಿಧ ವರ್ಣಾಶ್ರಮದ ಜನರಿಗೆ । ಭವನಗಳನಾಗಿಸಿದ ರೆಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳ ನಿರಿಸಿ ॥ ತವಕದಿಂದಾ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರ । ಗೆ ವಿಮಲೋದಕದ ಸವಿಕೊಳಗಳ । ನು ವಿರಚಿಸಿದರು ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳಿಗನುಕೂಲ ವೆನೆ ॥ ೨ ॥ ಆರುಯೋಜನದಗಲ ನೆಲದಲಿ ಸೇರಿದಾ ಚತುರಂಗ ಸೈನ್ಯಕೆ । ತೋರ ಮಂಟಪಗಳ ನೆಸಗಿದರು ಸೌಖ್ಯವೆನಿಪಂತೆ ॥ ಸಾರತರವೆಂಬ ಪೊಲನಿತ್ತರಾ । ಹಾರಗಳನಂದೊದಗಿಸಿದ ರಾ । ಧಾರುಣಿಯೊಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ಸಂತಸವೊದಗುವಂದದಲಿ ॥ ೩ ॥ ಕೇರಿಕೇರಿಗಳನು ಬಳಿಕ ಪ । ನ್ನೀರಿನಿಂದುರೆ ಸಾರಿಸುತೆ ಕ । ರ್ಪೂರ ರಜದಿಂದಿರಿಸಿದರು ರಂಗವಲಿಗಳನಲ್ಲಿ ॥ ಸಾರತರ ಕೇಸರಿಯ ಜಲಿಲದೆ । ಕಾರಣೆಯನಾಗಿಸಿ

ದರಖಿಳಾ | ಗಾರಗಳ ಮೇಲುಂದಿರಿಸಿದರು ಕನಕ ಕಲಶಗಳ ||೪||
ಕದಳಿಕಾಸ್ತಂಭಂಗಳನು ಕ| ಟ್ಟಿದರು ಪಟ್ಟಣದ ಭವನಗಳಿಗೆ |
ಚತುರತನದಿಂದಾಗಿಸಿದ ರಂದ ಖಿಳಚಿತ್ರಗಳ || ಸದನಗಳ ಮುಂದೆ
ಬಗೆಬಗೆ ಬ| ಣ್ಣದ ಪುಡಿಗಳಿಂದೆಲ್ಲರು ವಿರಚಿ | ಸಿದರು ಶೃಂಗಾರಗಳ
ನಂದು ನವೀನವೆನಿಪಂತೆ ||೫|| ಕಳಸ ಕನ್ನಡಿ ಮಕರ ತೋರಣ |
ತಳಿರದೋರಣ ಸಿಂಧಸೀಗುರಿ | ಬಿಳುಗೊಡೆಗುಡಿ ಪತಾಕೆ ಚಾಮರ
ಝಲ್ಲರಿಗಳಿಂದೆ || ಹೊಳೆಹೊಳೆದು ಸಂತತವ ಖಿಳಜನ | ಗಳಿಗೆ ಸಂತಸ
ವನು ಕೊಡುತ್ತ ಮಿ | ಥಿಳೆಯ ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲ ನೆರೆರಂಜಿಸಿತ ಪೂರ್ವವೆ
ನೆ || ೬ || ಮೆರೆವ ಚಾಮರಾಲೆಗಳ ಕ್ರಮದಿಂ | ದುರೆ ಚಮತ್ಕಾರಂಗ
ಳನು ಸಮೆ | ದು ರಚಿಸಿದರು ವಿವಾಹ ಮಂಟಪವ ನೆರಡುದಿನದಲಿ ||
ಗಿರಿಸುತೆಯ ವೈವಾಹ ಮಂಟಪ | ಕೆರಡರಷ್ಟೈನ ಲಂದದೆಸೆದುದು |
ಪುರದೊಳು ಸಕಲ ಮಾನವರಿಗಚ್ಚರಿಯನಾಗಿಸುತ || ೭ || ಹೊಳೆವ
ಚಿನ್ನದ ಕಂಭಗಳ ಥಳ | ಥಳಿಪ ವಜ್ರದ ಜಗಲಿಗಳ ಮಣಿ | ಬಳಗ
ದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ಸೋಪಾನಗಳ ಮರಕತದ || ಶಿಲೆಗಳಿಂದೊಪ್ಪುತಿಹ
ಗೋಡೆಗ| ಳೊಳು ಚಲಿಸುತಿಹ ತಳಿರದೋರಣ | ಗಳ ಚಮತ್ಕೃತಿ
ಯಿಂದೆ ಮದುವೆಯ ಮಂಟಪವೆಸೆದುದು || ೮ || ವಿರಚಿಸಿದ ವೈವಾಹ
ಮಂಟಪ | ದೆರಡುಪಾರ್ಶ್ವದ ಭಿತ್ತಿಗಳೊಳಂ | ದಿರಿಸಿದ ವಿವಿಧ ಸಾಲ
ಭಂಜಿಕೆಗಳು ಕರವೆಸೆದವು || ಭರದೊಳವು ಬೇಡಿದುದನಿತ್ತವು | ನೆರೆದ
ಮನುಜರಿ ಗಡಿಗಡಿಗೆ ತಾ | ವಿರದೆ ಬಣ್ಣಿಪನಾವನಿಹನು ರಚಿಸಿದ ವೈಖ
ರಿಯ || ೯ || ಒಡನೆ ಮಂಟಪದ ಹೊರಗಿರಿಸಿದ | ರಿಡಿವ ಕಸ್ತೂರಿಯ
ಭರಣಿಗಳ | ನಡುನಡುವೆ ಪನ್ನೀರ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಗಳ ನಿರಿಸಿದರು || ಅಡಕೆ
ತುಂಬಿದ ಸಾದುಪುಣುಗಿನ | ಕೊಡಗಳನು ಸೇರಿಸುತದರ ಸಂ| ಗಡಲಿ
ರಿಸಿದರು ವರಸುಗಂಧದ ಘನಕರಂಡಗಳ || ೧೦ || ಬಿಗಿದ ಬಂಗಾರಿ
ಗಳ ಮುತ್ತಿನ | ಝುಗಝುಗಿಪ ಕುಚ್ಚುಗಳ ಕಟ್ಟಿದ| ಸೊಗಸ
ನಾಂತಿಹ ಚಿತ್ರಪಟಗಳ ಮೆರೆವಗಿಂಡಿಗಳ || ಬಗೆಬಗೆಯ ಮಣಿದೀಪಗಳ
ಚಮ | ರಗಳ ಬೀಸುವ ಬೊಂಬೆಗಳ ಸಾ | ಲುಗಳ ಲೆಸೆದುದು ಜಾನ
ಕಿಯ ವೈವಾಹಮಂಟಪವು || ೧೧ || ಸಾರಶಶಿಕಾಂತ ಶಿಲೆಗಳನು
ರೆ | ಸೇರಿಸುತ್ತ ರಚಿಸಿದರು ಚಮ | ತ್ಕಾರದಿಂದಾ ಪುರದ ಮಧ್ಯದೆ
ಸೋಮ ವೀಥಿಯನು || ಚಾರುತರದಿನ ಕಾಂತಶಿಲೆಗಳ | ನೇರಿಸುತ
ಕೌಶಲವನಾಗಿಸಿ | ಮಿೂರಿದ ವಿಭವದಿಂದೆಸಗಿದರು ಸೂರ್ಯವೀಥಿಯನು

ಚರರು ಮಾರ್ಗವ ನಡೆದುದಿನಮೂ । ರರಲಿ ಸೇರ್ದರು ನಿರ್ಜರೇಂ
ದ್ರನ । ಪುರವೆನು ಪಳಿವಯೋಧ್ಯೆಯನು ಸಂಪ್ರೀತಿಯಿಂದೊಡನೆ ॥
ಸುರಪನುತೆಸೆವಾ ದಶರಥನ । ಚರಣಕಮಲಕ್ಕೆರಗಿ ಕೊಟ್ಟರು । ನರ
ಪತಿಜನಕ ನಿತ್ತು ಕಳುಹಿದ ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆಯ ॥ ೧೩ ॥ ಮನುಜಪಾಲ
ಕ ಕುಶಲವೇನಿವು । ಗೆ ನಿಜಮಂತ್ರಿ ಪುರೋಹಿತರಿಗೆಯುವೆ । ನಿಯೊಳು
ಕುಶಲವೇ ಕುಶಲದಿಂದಿಹರೆ ಸತಿಸುತರು ॥ ಜನರು ಪಟ್ಟಣ ದೇಶಕೋ
ಶಗ । ಳು ನಲಿವಾಂತುತ್ತಿಹವೆ ಕುಶಲವೊ । ಳೆನುತ ನುಡಿವಾಚರರು ಪೇ
ಳ್ದರು ಬಂದಸಂಗತಿಯ ॥ ೧೪ ॥ ದೇವ ದಶರಥ ರಾಯ ಕೇಳೈ । ಸಾವಧಾ
ನದ ಮನದೆರಾಜಿಪ । ಶೈವಚಾಪವ ಕಡಿದು ರಾಮನೊಲಿಸಿದನವನಿಜೆಯ ॥
ಸಾವಕಾಶವನುಳಿದು ಮಿಥಿಳೆಗೆ । ತಾವು ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಸೀತಾ । ದೇವಿ
ಯ ಮದುವೆಗೀಗಳೈತಹುದೆಂದು ಪೇಳಿದರು ॥ ೧೫ ॥ ಏನಿದಚ್ಚರಿ ಯೆಂ
ದೆನಿಪುದು ತ । ಪೋನಿಧಿಯೊಡನೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರೀ ನಗರದಿಂದೆ ಗಮಿಸಿ
ದರಾ ಯಜ್ಞರಕ್ಷಣೆಗೆ ॥ ಜಾನಕಿಯನೆಂ ತೊಲಿಸಿದನು ಸುತ । ನೇನುಮಾ
ಡಿವನೆಲ್ಲಿಹನುಮುನಿ । ಗೇನಮಾಡಿವನೆಲ್ಲವನು ಪೇಳೆನುತ ಬೆಸಗೊಂಡ
॥ ೧೬ ॥ ಕೇಳು ಜೀಯರಘುವರ ನಾಮುನಿ । ಪಾಲನ ಮಖವ ರಕ್ಷಿಸುತ
ಘನ । ಲೀಲೆಯಿಂದಾ ಗೌತಮಸತಿಯ ಶಾಪವನುಹರಿಸಿ ॥ ಮೇಲೆನಿಸಿವಿ
ಖ್ಯಾತಿವಡೆದಾ । ಫಾಲನೇತ್ರನ ಘೋರಿಚಾಪವ । ಬೀಳುಮಾಡಿ ಮುರಿ
ದೊಲಿಸಿದನಾ ಸೀತೆಯನು ಬಳಿಕ ॥ ೧೭ ॥ ಜನಕ ಭೂಪತಿರಾಮನಿಗೆ
ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿಯನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಗೆ ನಿಜ । ತನುಜೆ ಯೂರ್ಮಿಳೆಯ
ನೊಲಿದಿತ್ತು ವಿವಾಹಗಳೆರಡನು ॥ ಘನವಿಭವದಿಂದೆಸಗುವೆನು ರಾ । ಮ
ನನುಜನೊಡನೆ ಕೌಶಿಕನ ಮನ । ವನೊಲಿಸುತ್ತಿಹನು ಮಿಥಿಲೆಯೊಳಾ
ಜನರ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೧೮ ॥ ಅರಸ ಚಿತ್ತೈಸು ಜನಕ ಮಹೀ । ವರನು
ಬರೆಯಿಸಿ ದೋಲೆಯನ್ನನು । ಸರಿಸಿಸತಿಸುತ ಮಂತ್ರಿ ಬಂಧು
ಪುರೋಹಿತರ ಸಹಿತ ॥ ವರಮಿಥಿಲೆಗೈತಹುದು ರಾಮನ । ವರವಿವಾಹ
ಮಹೋತ್ಸವಕೆನುತ । ಚರರು ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಿಸಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರುಕೂಡೆ
॥ ೧೯ ॥ ಚರರ ನುಡಿಗೇಳಿ ದಶರಥ ಭೂ । ವರನವರಿಗಿತ್ತು ಬಹುಮಾನ
ವ । ನುರೆಪಡೆದು ಮನ್ನಿಸಿ ವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರನಿಗೆ ನಮಿಸಿ । ಹರನ
ಚಾಪವ ಮುರಿದು ರಾಮನು । ವರಿಸಿ ಸೀತೆಯಗಾಧಿಸುತ ನೊಡ । ನಿ
ರುವ ನಾಮಿಥಿಳೆಯೊಳೆನುತ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಬಳಿಕ ॥ ೨೦ ॥ ಜನಕ
ಭೂವರ ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆ । ಯನು ಬರಿಸಿಹನು ರಾಮನಿಗೆ ಮೇ । ದಿನಿ

ಯಣುಗಿಯನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೂರ್ಮಿಳೆಯನಿತ್ತೊಲಿದು ॥ ಘನವಿವಾಹ ಗಳೆರಡನಾಗಿಸು । ವೆ ನಿದಕ್ಕೈತಹುದೆನ್ನ ಪಟ್ಟಣ । ಕೆ ನಿಜಬಂಧು ಬಳಗ ಸಹಿತವೈಭವದೆ ನೀವೆನುತ ॥ ೨೧ ॥ ಅವಧರಿಸು ಮುನಿವರ್ಯ ಘನವೈ । ಭವದೊಳಾ ಮಿಥಿಳೆಗೆ ಸಕಲ ಬಾಂ । ಧವರೊಡನೆ ನಾಳೆ ಪಯಣವನಾಗಿಸುವುದೆಂದೆನುತ ॥ ಅವನಿಪಾಲಕ ದಶರಥನು ಬಿ । ನ್ನವಿಸಿ ಬಳಿಕಾ ಪುರದಖಿಳವಾ । ನವರಿಗೈತಹುದೆಲ್ಲರೊಡನೆಂದಾಜ್ಞೆಯ ನೆಸಗಿದ ॥ ೨೨ ॥ ಪುರದ ರಕ್ಷಣೆಗಾ ಸುಮಂತ್ರನ । ನಿರಿಸಿ ರಥವೇರಿದನು ಬಳಿಕಾ । ಪುರದ ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಹೊರಟರು ವಾಹನಂಗಳಲಿ ॥ ಬರುತ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಪಥದೊಳು ತದು । ಪರಿಯೊಳೈದಿದರಾ ಮಿಥಿಳೆಯನು । ನೆರೆವಿಭವದಿಂದಿದಿರುಗೊಂಡನು ಜನಕದಶರಥನ ॥ ೨೩ ॥ ಮೊಳಗುತಿರೆ ನಿಸ್ಸಾಳತತಿನೆರೆ । ಬೆಳಗುತಿರೆ ಕೈದೀವಿಗೆ ಬೆಳಕು । ಹೊಳೆವ ಹಗಲಂತೆಸೆಯೆ ಬಣ್ಣದ ಬತ್ತಿಗಳಸೊಬಗು ॥ ನಲಿದು ನೃತ್ಯವನಾಡುತಿರೆ ಕೋ । ಮಲೆಯ ರೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳಡಿದಿರೆ ಮಂ । ಗಳರವಂ ಕರೆತಂದನು ಜನಕದಶರಥನೃಪನನು ॥ ೨೪ ॥ ರಾಜಮಂದಿರದೊಳಗೆ ದಶರಥ । ರಾಜನ ನಿರಿಸಿದನಖಿಳ ಜನಸ । ಮಾಜವನು ಭವನಂಗಳೊಳಗಿರಿಸಿದನು ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ರಾಜವಂಶದವನಿಪತಿ ಜನಕ । ನಾಜನರಲಾದೇಶ ಕೋಶದ । ಲಾಜನಪತಿಯನೊಲಿದು ಕೇಳಿದ ನೆಲ್ಲರೊಸಗೆಯನು ॥ ೨೫ ॥ ನಾನು ಧನ್ಯನು ಪುಣ್ಯಫಲದಿಂ । ದೀ ನೆಲದೆ ಭಾಸ್ಕರನಕುಲದೊಳು । ನಾನುಮಾಡುವೆ ನೀಗ ಘನಸಂಬಂಧವನು ಪಡೆದು ॥ ಜಾನಕಿಯ ವೈವಾಹವನು ಸುಂ । ಮಾನದಿಂದಾಗಿಸುವೆ ವೇದವಿ ॥ ಧಾನದೊಳು ಯಜ್ಞದಕಡೆಯೊಳೆಂದನು ಮಹೀಪತಿಗೆ ॥ ೨೬ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠ ಸುಯಜ್ಞಗೌತಮ । ವಿನುತ ಕಶ್ಯಪ ಮುನಿಶತಾನಂ । ದನ ಭರದ್ವಾಜ ಚ್ಯವನ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕೌಶಿಕರ ॥ ಅನುಮತಿಯೊಳಾ ಜನಕ ನಧ್ವರ । ವನು ರಚಿಸುತಾ ದೇವಸಂಚಯ । ವ ನೊಲಿಸಿದ ನೀಮಹಿಯೊಳು ನವೀನವೆನೆ ಜನನಿಕರ ॥ ೨೭ ॥ ಕ್ರತುವನಾಗಿಸಿ ಜನಕ ಗೌತಮ । ಸುತಕುಶಿಕಸುತರಿಂದೆ ನಡೆತಂ । ದತಿ ವಿನಯದಿಂದಾ ದಶರಥಂಗೆ ನುಡಿದನು ನಿಮ್ಮ ॥ ಸುತರಿಗಿಂದೆಸಗಿ ವರಪೂಜೆಯ । ನು ತಳುವದೆನಾಳೆ ಘನ ನಾಂದಿಯ । ನತಿ ಮುದದೊಳಾಗಿಸಿ ಬಳಿಕ ಮಾಡುವೆನು ಲಗ್ನಗಳ ॥ ೨೮ ॥ ಕುಲದಲಿ ಬಲದಲಿ ಘನಸಂಗರ । ದಲಿ ಸಿರಿಯಲಿ ಪರಾಕ್ರಮದಲಿ ಬ । ಹಳ ವಿನುತಿವೆತ್ತಿಹರಿನ ಶಶಿಕುಲಗಳೊಳುದಿಸಿಹರು ॥ ಕಲಿತಿಹುದು

ಸಂಬಂಧವು ನಿಮಗೆ । ನೆಲದೊಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಮರು ನೀ । ವೆಲೆಜನಕ
ಕೇಳೆನುತ ಕೌಶಿಕನುಡಿದನಂದೊಲಿದು ॥ ೨೯ ॥ ಅರಸ ನಿನ್ನನುಜನ ಸು
ತೆಯರನು । ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರಿಗೆ ಕೊಡು ತೀ । ಪುರದೆ ನಾಲ್ಕು ಮದು
ವೆಗಳನು ಮಾಡುವುದು ನೀನೆಂದು ॥ ಅರುಹಲಾ ಕೌಶಿಕನು ಬಳಿಕೆ।
ಲ್ಲರು ಸರಿಯೆನುತಲಂದು ಪೇಳಲು । ಕರವ ಮುಗಿದಾಗ ಬಹುದೆಂದಾ
ಜನಕ ಪೇಳಿದನು ॥ ೩೦ ॥ ಧರಣಿಪಾಲಕ ದಶರಥ ಮನದೊಳರಿವುದೀ ಮಿ
ಥಿಳೆಯು ನಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರದೊಲೀಭವನವನು ನಿನ್ನಯ ರಾಜ ಗೃಹದಂ
ತೆ ॥ ನೆರೆವಿಚಾರವನಾಗಿಸದೆ ತನು । ಜರ ವಿವಾಹಗಳ ನಡಿಸುವುದೆಂ।
ದೊರೆಯ ಹೊಂದುವನು ಕೊಡುವೆಗಧೀನನೆನಿಸುವೆನೆಂದ ॥ ೩೧ ॥ ಜ
ನಕನಾದಿನ ರಾತ್ರಿಯೊಳವನಿ । ಪನ ತನಯರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಗೌತಮ । ತನಯ
ನನುಮತಿಯಿಂದೆಸಗಿ ವರಪೂಜೆಗಳನೊಲಿದು ॥ ಘನಮತಂಗಜಗಳೊ
ಳು ಕೂಡಿಸು । ತ ನಿಬರನು ವೈಭವದೊಳಾಗಿಸಿ । ದನು ಗಣಿಕೆಯರ
ನೃತ್ಯದಲಿ ಪೊಸತೆನೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯ ॥ ೩೨ ॥ ಮರುದಿನದೊಳಾ ದಶರ
ಥನು ಮುನಿ । ವರವಸಿಷ್ಠನನುಜ್ಞೆಯಂತಾ । ಚರಿಸಿದನು ನಾಂದಿಯ
ನು ವೇದವಿಹಿತ ವಿಧಾನದಲಿ ॥ ಕರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು ಮಂಗಳಗಳು ಸು।
ತರಿಗೆ ಪೆರ್ಚಲೆನುತ್ತ ಧರಣೀ । ಸುರರಿಗಾದಿನ ದಕ್ಷಿಣೆಸಹಿತ ಲಕ್ಷ ಗೋ
ವುಗಳ ॥ ೩೩ ॥ ಜನಕತನ್ನಯ ಮಂದಿರದೊಳಾ । ಮುನಿಶತಾನಂದನನ
ನೇಮದ । ಲಿ ನಡಿಸಿದನಂದೊಲಿದು ನಾಂದಿಯ ನತಿವಿನೋದದಲಿ ॥ ತನು
ಜೆಯರಿಗಾಗಲಿ ಶುಭಗಳೆಂ । ದೆನುತ ಮಾಡಿದ ನಖಿಳದಾನಗ । ಳ
ನವನೀಸುರರಿಗೆ ಮನದಣಿಯೆ ದಕ್ಷಿಣೆಯಸಹಿತ ॥ ೩೪ ॥ ತದುಪರಿಯ
ವಾಸರ ದುದಯಕಾ । ಲದೊಳು ನಿಜಮಂದಿರಕೆ ಜನಕ ನೊ । ಲಿದು
ಕರಿಸಿದನು ವೈಭವಗಳಿಂದೆ ದಶರಥನೃಪನ ॥ ತ್ರಿದಿವದೊಳು ದಿಕ್ಪಾಲ
ರೊಡವೆರ । ಸಿದ ವಿರಂಚಿಯವೊಲು ಸುತರನು ಪ । ದೆದೊಡಗೊಂ
ಡೈತಂದನು ದಶರಥ ಜನಕನಮನೆಗೆ ॥ ೩೫ ॥ ಉಚಿತದಿಂದೆಲ್ಲರನು ಮನ್ನಿ
ಸಿ । ಸಚಿವಸಾಮಂತ ರೊಡನಾಮಣಿ । ಖಚಿತ ಕಾಂತಿವಿಸರದೊಳೆಸೆವ
ವಿವಾಹಮಂಟಪಕೆ ॥ ಅಚಲವೋದವನಾಂತು ಬಂದು ಸ । ಮುಚಿತ
ಪೀಠದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಹಿತ । ವಚನದಿಂದೆ ವಸಿಷ್ಠನನುಪಚರಿಸಿದನಾ
ಜನಕ ॥ ೩೬ ॥ ನೆರೆದರಾ ಮಿಥಿಳೆಯಲಿ ವಿಪ್ರರು । ವರಕವೀಂದ್ರರು
ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಜನ । ಪರು ಕಲಾವಿದರು ಗಣಿತಜ್ಞರು ಸೋಮಯಾಜಿ
ಗಳು । ಪರಿಷರಾರ್ಚನರತರು ಯೋಗೀ । ಶ್ವರರು ಶೂದ್ರೋತ್ಕರರು

ಮಂತ್ರ । ಜ್ಞರು ವಿವಾಹೋತ್ಸವ ವಿಲೋಕನ ಕೌತುಕಿಗಳೊಲಿದು
॥ ೩೭ ॥ ವರಮುಹೂರ್ತದೊಳಾ ವಸಿಷ್ಠನು । ನೆರೆದ ಮುನಿಪ್ರೋತ್ತ
ಮರ ಮಧ್ಯದೊ । ಳಿರುತ ಗೌತಮಗಾಧಿಸುತರಿಂದೆ ಘನಸಂತಸದಿ ॥
ವರವಿವಾಹದ ವೇದಿಕೆಗಳನು । ವಿರಚಿಸಿ ಬಳಿಕ ತಾನವನಲಂ । ಕರಿಸಿ
ದನು ಗಂಧಾಕ್ಷತಸುಪುಷ್ಪಗಳ ನರ್ಪಿಸುತ ॥ ೩೮ ॥ ಬಳಿಕ ತಾನಿರಿಸಿ
ದನು ವೇದಿಕೆ । ಗಳ ನುಡುವೆ ಕುಂಕುಮದರಸಿನದ । ಹೊಳೆವಗಂಧಾ
ಕ್ಷತೆ ಕುಸುಮತಾಂಬೂಲ ತಟ್ಟೆಗಳ ॥ ಥಳಥಳಿಸುತಿಹ ಕಲಸ ಕನ್ನಡಿ ।
ಗಳ ನೆಸೆವ ಸ್ರುಕ್ಸ್ರುವಸಮಿತ್ಕುಶ । ಗಳನು ದರ್ಭೆಗಳ ನರಳಿನ
ಗೋಘೃತದ ಪಾತ್ರೆಗಳ ॥ ೩೯ ॥ ಬರಿಸಿ ಕೂಡಿಸಿ ವೇದಿಕೆಯೊಳಾ ।
ನರಪತಿಗಳನು ಮುದದೆಪುಣ್ಯಾ । ಹರಚನೆಯ ನಂದಾಗಿಸಿದನು ಸಕಲ
ಸುರಾರ್ಚನೆಯ ॥ ಎರಡುವಂಶಗಳಲಿ ಮಹೀಪಾ । ಲರನು ಹೊಗಳುತ
ವೇದವಿಧಿಯೊಳು । ವಿರಚಿಸಿದನವರಿಂದೆ ಹೋಮವನಾವಸಿಷ್ಠಮುನಿ
॥ ೪೦ ॥ ನೆರೆವ ಶುಭಲಗ್ನದೊಳು ಮುನಿವರ । ಕರಿಸಿ ಗಿರಿಜಾರ್ಚನೆಯ
ನೆಸಗಿವ । ತರಳೆಯರನಾವರರ ಮುಂಗಡೆ ತೆರೆಯಹೊರಗಿನಲಿ ॥ ಮೆರೆವ
ವೇದಿಕೆಗಳೊಳು ನಿಲಿಸು । ತ್ತಿರಿಸಿದನು ಜೀರಿಗೆಗುಳವನಾ । ವರವಧುಗ
ಳಿಂದೆ ಘನಮಂಗಳಗಳನು ಪೇಳುತ್ತ ॥ ೪೧ ॥ ಹೊಳೆವವೇದಿಕೆ ಮಧ್ಯ
ದಲಿನೃಪ । ನಿಳೆಯ ಮಗಳನು ತಾಂ ಪಿಡಿದು ನೆರೆ । ಬಳಸಿದ ಮನುಜ
ರಾಲಿಸುತ್ತಿರೆ ಕರೆದು ರಾಮನನು ॥ ತಳೆದ ಸಂತಸದಿಂದೆ ನುಡಿದನು ।
ಗಳದೊಳುಬ್ಬುವಗದ್ಗದ ಸ್ವರ । ಗಳ ಗಡಣದಿಂದೆ ಸುರಿಸುತ್ತಾನಂದ
ಬಾಷ್ಪಗಳ ॥ ೪೨ ॥ ನನ್ನ ಮಗಳೀ ಸೀತೆನಡೆವಳು । ನಿನ್ನ ಸಹಧರ್ಮಿ
ಣಿಯುತಾನೆನೆ । ಮನ್ನಣೆಯೊಳೀಕ್ಷಿಸು ಪತಿವ್ರತೆಭಾಗ್ಯಶಾಲಿನಿಯು ॥
ನಿನ್ನ ನನುಸರಿಸುವಳು ನೆರಳಂ । ತಿನ್ನು ಪಿಡಿನೀನಿವಳ ಪಾಣಿಯ ।
ನೆನ್ನುತಾತನ ಕರದೆ ಧಾರೆಯ ನೆರೆದನಾಜನಕ ॥ ೪೩ ॥ ಒಡನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನಂ ಕರೆದು ನೆಲ । ದೊಡೆಯನಾಜನಕ ಪ್ರಮೋದದದೆ । ನುಡಿದನು
ನಿನಗೆ ಭದ್ರಮಾಗಲಿತನುಜೆ ಯೂರ್ಮಿಳೆಯಂ ॥ ಕಡುಹರುಷದಿಂದೀಕ್ಷಿಸಿ
ಕರವ । ಪಿಡಿವುದೀಗಳೆನುತ್ತ ಸಭೆಯೊಳು । ನುಡಿದು ಧಾರೆಯನೆರೆದನು
ಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ಮಂತ್ರವನು ॥ ೪೪ ॥ ಭರತಭಾರ್ಯೆ ಮಾಂಡವಿಯ ನೀಂ ।
ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸು ಕರವಪಿಡಿ ನಿಜ । ಕರದೊಳೆನುತಾ ಜನಕ ಭೂವರ
ನುಡಿದು ಸಂತಸದಿ ॥ ವರಮುನೀಂದ್ರನು ನುಡಿವಮಂತ್ರವ । ನೊರೆದು
ಧಾರೆಯ ನೆರೆದನಾತನ । ಕರದೊಳೆಲ್ಲರು ನೋಡುತಿರಲಾ ಮದುವೆಯ

ಮನೆಯಲಿ ‖ ೪೫ ‖ ಮತ್ತೆ ಶತ್ರುಘ್ನನ ಕರೆದು ನೀ । ನಿತ್ತಲೀಶ್ರುತ
ಕೀರ್ತಿಯನು ನೋ । ಡುತ್ತ ಮಾಂಗನೆಯು ಕರವನು ಪಿಡಿ ಕೈಯೊಳಿಂ
ದೆನುತ ‖ ಬಿತ್ತರಿಸಿ ನುಡಿದಾಜನಕ ತಾ । ನುತ್ತಮದ ಸಾತ್ವೀಕಭಾವ
ದೊ । ಳಿತ್ತನವನಿಗೆ ಧಾರೆಯನೆರೆದು ಕನ್ಯಕೆಯನೊಲಿದು ‖ ೪೬ ‖ ಬಳಿಕ
ರಾಜತನಯರು ನಾಲ್ವರು । ಥಳಥಳಿಪ ಸಕಲಾಭರಣಗಳ । ಬಳಗದಿಂ
ದೆಸೆವ ವಧುಗಳ ಕೈಗಳನು ತಾವ್ಪಿಡಿದು ‖ ಹೊಳೆವಹೋಮಾನಲನ
ಸುತ್ತಲು । ಸುಳಿದರಂದು ವಿರಚಿಸಿ ಹೋಮವ । ನಿಳೆಯೊಳಿದು ಪೊಸ
ತೆನಲು ಶ್ರುತಿಮಂತ್ರಗಳ ನಾಲಿಸುತ ‖ ೪೭ ‖ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನೆಸೆವ
ವಧೂವರ । ರನು ನಿಲಿಸುತಾ ವೇದಿಕೆಯೊಳದಿ । ರಿನಲಿ ರಚಿಸಿದನಕ್ಷ
ತಾರೋಪಣೆಗಳನವರಿಗೆ ‖ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು ಮೆಚ್ಚುವಂದದೆ । ಜನಸ
ಮೂಹದ ಮಧ್ಯದೊಳವನಿ । ತನುಜೆಯ ವಿವಾಹನಡೆದುದಧಿಕ ವೈಭ
ವಂಗಳಲಿ ‖ ೪೮ ‖ ಬಂದುದು ಕುಸುಮವೃಷ್ಟಿ ಗಗನದೊ । ಳಂದು
ದುಂದುಭಿ ಘೋಷಮಿಡಿದುದು । ನಿಂದು ನಾಟ್ಯವನಪ್ಸರಾಂಗನೆಯ
ರ್ಕಳಾಡಿದರು ‖ ಸುದಣಿಸಿ ಗಂಧರ್ವರಿಂದ್ರನ । ಮುಂದೆ ಪಾಡಿದರು
ಮಧುರಧ್ವನಿ । ಯಿಂದೆ ದಶರಥನಂದನರ ವೈವಾಹಲಗ್ನದಲಿ ‖ ೪೯ ‖
ವೇದಮಂತ್ರಗಳೊಂದೆಡೆಬುಧಪಿ । ವಾವ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಸುಗಾನನಿ ।
ನಾದ ಮಿನ್ನೊಂದುಕಡೆ ನಾಟ್ಯದ ಬೆಡಗದೊಂದುಕಡೆ ‖ ಮೇದಿನೀಶರ
ಗಡಣವೊಂದೆಡೆ । ವಾದಿಗಳ ಸಂವಾದವೊಂದೆಡೆ । ವೇದಮೂರ್ತಿಗಳಾ
ಶಿಷಂಗಳ ದೊಂದೆಡೆನೆರೆದುದು ‖ ೫೦ ‖ ಮೊಳಗುತಿರೆ ನಿಸ್ಸಾಳ ತತ್ರಿಕಿ
ವಿ । ಗಳಿಗೆ ಬೀರುತಿರೆ ಘನವಾದ್ಯಂ । ಗಳ ನಿನದಮತಿಸಂತಸದೊಳಾ
ಜನಕಭೂವರನು ‖ ತಿಳಿದು ಕೊಡಿಸುತ ಗಂಧ ಪುಷ್ಪಂ । ಗಳನು
ಫಲತಾಂಬೂಲ ದಕ್ಷಿಣೆ । ಗಳನಧಿಕ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದೆಲ್ಲರನು ಮನ್ನಿಸಿ
ದ ‖ ೫೧ ‖ ನೆರೆದಮಾನವರಿಗೆ ಜನಕ ಭೂ । ವರನು ಹದಿನೈದು ದಿವ
ಸಂಗಳೊ । ಳೆರಡು ವೇಳೆಯೊಳು ವಿರಚಿಸಿದನು ಸಂತರ್ಪಣೆಗಳನು ‖
ಭರದೊಳೆಲ್ಲರ ತಾರತಮ್ಯವ । ನರಿತು ಮನ್ನಿಸಿ ಭೋಜನಗಳಂ ।
ದುರೆದಣಿಸಿದನು ಜೇರೆಜೇರವರವರರೀತಿಯಲಿ ‖ ೫೨ ‖ ಮೆರೆವಶಾಲ್ಯ
ನ್ನ ಹುಳಿಯನ್ನ ಸ । ಲೆರುಚಿವೆತ್ತಘೃತ ದಧಿಸೂಪ ಹು । ಳಿರಸ ಶಾಕ
ಪಳಿದವು ಪಚ್ಚಡಿ ಪರಮಿಪರಮಾನ್ನ ‖ ಕರೆದ ಹಪ್ಪಳ ಸಂಡಿಗೆ ಕಡಬು ।
ಪಿರಿಯುಲಾಡು ಚಿರೋಟಿ ಯಾಂಬೊಡೆ । ತರತರದ ಹೋಳಿಗೆಗಳಿಂದಾ
ಗಿಸಿವ ನೂಟಗಳ ‖ ೫೩ ‖ ವರವಧೂವರರೆಲ್ಲರಿಂದಾ । ಗುರುವಸಿಷ್ಠ

ನು ಸೌಖ್ಯದಿನಗಳೊ | ಳೆರಡುವೇಳೆಯಲಿ ರಚಿಸಿದ ಸೌಪಾಸನಾದಿಗ
ಳ ‖ ಎರಡುವೇಳೆಗಳಲಿ ದಿನದಿನವೊ | ಳುರಟಣಿಗಳನು ಮಾಡಿಸಿದ
ರು ವಿ | ತರಣೆಯಿಂದೆಸಗಿದನು ನಾಕಬಲಿಯು ಮಹೋತ್ಸವವ ‖ ೫೪ ‖
ಬೇರೆ ಕೈದೀವಿಗೆಗಳ ಬೆಳಕು | ಮೀರೆಬಣ್ಣದ ಬತ್ತಿಗಳ ಛವಿ | ತೋ
ರೆ ಬಾಣಬಿರುಸುಗಳ ಬಗೆಬಗೆಯ ಚಮತ್ಕೃತಿಯು ‖ ಸೇರೆ ಮಂಗಳ
ವಾದ್ಯನಿಸ್ವನ | ಸಾರೆವೇಶ್ಯಾಂಗನೆಯರ ನಟನ | ವಾರಣಂಗಳೊಳೇರಿ
ಸಿದ ನಂದಾವಧೂವರರ ‖ ೫೫ ‖ ಮೇದಿನೀಪತಿ ಜನಕನಾಬಳಿ | ಕೈದ
ನೆಯದಿನ ರಾತ್ರಿಯೊಳು ತಾ | ನಾದಶರಥ ಮಹೀವರನೊಡನೆ ರಾಜತೇಜ
ದಲಿ ‖ ಬೀದಿಬೀದಿಗಳಲಿ ಬರಿಸುತ ವಿ | ನೋದದಿಂದಾಗಿಸಿದನು ಪು
ರದೊ | ಳಾದರದೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯನು ಸಂಸ್ತುತಿಸೆಕವಿನಿಕರ ‖ ೫೬ ‖
ತದುಪರಿಯವಾಸರದೊಳಾಚರಿ | ಸಿದರು ಬಂಧುಸಮೂಹದ ಸಹಿತ |
ಮುದವನಾಂತಾನೃಪತನುಜರೋ ಕುಳಿಯಸಡಗರವ ‖ ಪದೆದು ನೋಡಿ
ದರೆಲ್ಲರಾನಂ | ದದೊಳು ನೆರೆರಾಜಿಸಿದರು ಬಹುವಿ | ಧದುಡಿಗೆ ತೊಡಿ
ಗೆಗಳಗಡಣದಿಂದಾ ವಧೂವರರು ‖ ೫೭ ‖ ಈತೆರದೆ ಮಿಥಿಲಾಪುರ
ದೊಳಾ | ಸೀತೆಯ ಮದುವೆ ನಡೆಯಲಾ ಸಾ | ಕೇತ ಪತಿಜನಕರೆಸ
ಗಿದಖಿಳ ದಾನಧರ್ಮಗಳಲಿ ‖ ಪ್ರೀತಿವಡೆದುದು ಭೂಸುರರ ಸಂ | ಘಾತ
ಮನ್ನಿಸಿದರೊಲಿದೊಲಿದಾ | ಭೂತಲಾಧೀಶರನುಡಿಗೆ ಯುಚಿತವಚನಂ
ಗಳಲಿ ‖ ೫೮ ‖ ಇತ್ತನಾಜನಕ ನಳಿಯಂದಿರಿ | ಗುತ್ತಮದಧೇನು
ಗಳನತಿ ಬೆಲೆ | ವೆತ್ತರನ್ನದೊಡವೆಗಳನು ಪೀತಾಂಬರಂಗಳನು ‖
ಬಿತ್ತರದ ಕನ್ಯಾಧನವಿದೆನೆ | ಮತ್ತಗಜ ಹಯ ರಥಗಳನು ಕಳೆ |
ವೆತ್ತ ಕಂಬಳಿಗಳನು ಸೇವಕಸೇವಕೀಜನರ ‖ ೫೯ ‖ ಪದೆದುಮನ್ನಿಸಿ
ಯುಡುಗರೆಗಳಿಂ | ದೆ ದಶರಥ ಭೂಪಾಲಕನನು ಸ | ಲೆದಣಿಸುತ್ತ
ಳಿಯಂದಿರೊಡನಾಸುತೆಯರೆಲ್ಲರನು ‖ ಒದಗಿದನು ರಾಗದೊಳು ತಾಕ
ಳು | ಹಿದ ನಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಮೊರೆಯೆ ವಾದ್ಯಗ | ಳದುಬುತಮಿದೆನೆ
ವೈಭವಂಗಳೊಳಾ ಜನಕನೊಲಿದು ‖ ೬೦ ‖ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರ ಸಹಿತಹೊ
ರ | ಡುತ್ತ ಗಂಡನ ಕೈವಿಡಿದು ಪೋ | ಗುತ್ತಿಹಾಧರಣೀಸುತೆಗೊಲಿದು
ಜನಕ ಭೂಮಿಪನು ‖ ಮತ್ತೆಮತ್ತುಪದೇಶಿಸಿದ ನ | ತ್ಯುತ್ತಮದ
ನೀತಿಗಳನೆಲ್ಲವ | ನುತ್ತಮಾಂಗವನು ಸವರುತ ಲೋಕದಿತರ ಜನರೊ
ಲು ‖ ೬೧ ‖ ಸೀತೆ ಜನಕ ಸುಮೇಧೆಯರ ಬಳಿ | ಗಾತುರದೊಳೈದಿ
ಚರಣಕೆರಗಿ | ಮಾತೆ ನೀನಾಲಿಪುದು ನನ್ನಖಿಳಾಪರಾಧಗಳ ‖ ಪ್ರೀತಿ

ಯಿಂ ಮನ್ನಿಸೆನುತ ನುಡಿದು । ತಾತನಿಗೆ ಪೋಗಿಬರುವೆನೆನು । ತ್ತಾ ತರುಣಿ ಯೊರೆದೊಲಿಸಿದಳು ತನ್ನಯ ಸಖೀಜನರ ॥ ೬೦ ॥ ಪಿತನ ಪುರದಿಂದೆ ಪೊರಮಟ್ಟು । ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ರಥವನೇರಿ ಪತಿಯೊಡ । ನತಿ ವಿಭವದೊಳ್ಳಳಿತ ಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ಪೊರಮಡಲು ॥ ಕ್ಷಿತಿಪತಿ ದಶರ ಥನನು ಗೌರವಿ । ಸುತ ನಡೆದು ಪೋಗಿ ಬಳಿಕಾ ಜನ । ಕ ತಿರುಗಿದನಾ ತನನುಮತಿಯಿಂದಾ ಮಿಥಿಲೆಗಾಗಿ ॥ ೬೩ ॥ ಬರುತ ಮಾರ್ಗದೊಳಿದಿರು ವಂದಾ । ಪರಶುರಾಮನ ಬಿಂಕವನು ಸಲೆ । ಮುರಿದ ಪತಿಯೊಡನೈದಿದ ಳಯೋಧ್ಯಾಮಹಾಪುರವ ॥ ಪುರದ ಹೊರವಳಯುದಲಿ ಕಂಡಳು । ಪರಿವನದಿಗಳ ಪುಷ್ಪವನಗಳ । ಪಿರಿದೆನಿಪ ತಾವರೆ ಕೊಳಂಗಳನಾ ಮಹೀತನುಜೆ ॥ ೬೪ ॥ ಸೀತೆಯ ವಿವಾಹ ಕಥೆಯಿದು ವಿ । ಖ್ಯಾತಿಯಿಂ ಗೆಸೆವುದನವರತವು । ಭೂತಲದೊಳೀ ಚರಿತೆಯನು ನಿತ್ಯವು ಭಕುತಿ ಯಿಂದೆ ॥ ಪ್ರೀತಿವಡೆದೋದುವಮನುಜರಿಂ । ಗಾತುರದೊಳತ್ತ ಖಿಳ ಸಾಭಾ । ಗ್ಯಾತಿಶಯಗಳನು ಸಲೆಪಾಲಿಸುವನುರಮಾಧವನು ॥ ೬೫ ॥

ಇಂತು ಆರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೨೮೮.

ಏಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಸವು ।
ವಿತತ ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ತಾನೈ ।
ದುತ ಲಯೋಧ್ಯಾಪುರದೊಳಿದ್ದಳು ಸೀತೆ ಸಂತಸದಿ ॥

ಹಲಸು ನೇರಿಳೆ ನಿಂಬೆ ಕಿತ್ತಳೆ । ಫಲಿತದಾಡಿಮ ಮಾವು ತೆಂಗು ಹೆ । ರಿಳೆ ಚಕೋತ ಕಪಿತ್ಥಮಾದಳ ಕದಳಿ ಬಹುಬೀಜ ॥ ಬೆಳೆದ ತಿಂತ್ರಿಣಿ ಕಾಂಗುಬದರಿಸು । ಲಲಿತ ಖರ್ಜೂರಾಮಲಕವೆ ಮೊ । ದಲಹ ಫಲತರುವನಗಳನು ನೋಡಿದಳು ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ೧ ॥ ಸುರಗಿಮಲ್ಲಿಗೆ ಜಾಜಿಸಂಪಿಗೆ । ಕುರುವಕಶಿರೀಷ ಕಣಗಲೆ ಪಾ । ದರಿತಿಲಕ ಸೇವಂತಿಗೆ ಕಮಲ ಚೂತಸುರಹೊನ್ನೆ ॥ ಮೆರೆವನಂದ್ಯಾವರ್ತ ಕೇತಕಿ । ವರೆಸು ಮಂದಾರ ಕುಸುಮಗಳಿಂ । ದುರೆಹೊಳೆವ ಪೂದೋಟಗಳ ನಾಸೀತೆ ನೋಡಿದಳು ॥ ೨ ॥ ಬೆಳೆದಭತ್ತದ ಗದ್ದೆಗಳ ಥಳ । ಥಳಿಪ ಕಬ್ಬಿನ ತೋಟಗಳ ಕಂ । ಗಳಗೆ ತೋರ್ಪ ಸಕಲ ವಿಧಧಾನ್ಯದ ಹೊಲಂಗಳ

ನು ॥ ಇಳೆಯುಣುಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಹೊಕ್ಕಳು । ಹೊಳೆವ ದೇವನಗರಿಯು
ವೊಲುಕಂ । ಗೊಳಪ ಯೋಧ್ಯಾಪುರವ ನಂದಾಪತಿಸಹಿತ ಬರುತ ॥ ೩ ॥
ಎಡಬಲದ ಸೌಧಂಗಳಿಂ ದಡಿ । ಗಡಿಗೆಸೆವ ದೇವಾಲಯಂಗಳಿಂ । ದುಡಿಗೆ
ತೊಡಿಗೆಗಳಂಗಡಿಗಳಿಂದೆಸೆವ ಬೀದಿಗಳಿಂ ॥ ಇಡಿದ ನವರತ್ನದೊಡ
ವೆಗಳಂ ಗಡಿಗಳಿಂದುರೆ ರಂಜಿಸುತ ಕಡು । ಬೆಡಗನ್ನೈದಿದೆ ಡೆಗಳನೋ
ಡುತ ಬಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೪ ॥ ಸುರನಗರಿಯಂತಾವಕಾಲದೊ । ಳುರೆ
ವಿಭವದಿಂದೆಸೆವ ಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರವನಾ ಭೂಮಿಸುತೆ ಸೀತೆ ವಿಲೋಕಿ
ಸುತ್ತೊಡನೆ ॥ ನೆರೆಹೊಳೆವರ ಮನೆಯುಸನಿಹಕ್ಕೈ । ತರುತ್ತಿಳಿದು
ರಥದಿಂದೆ ಹೊಕ್ಕಳು । ಪರಮ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಮೆರೆವಾರಾಣಿವಾಸವನು
॥ ೫ ॥ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರೆಡೆಯೊಳಗಾ । ಯುತ್ತಮಾಂಗನೆ ಸೀತೆಯನು
ಭವಿ । ಸುತ್ತ ರಾಜಸುಖಂಗಳೆಲ್ಲವ ನಿರುತ್ತಿರಲು ಬಳಿಕ ॥ ಮತ್ತೆ ಜನ
ಕನ ಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬೆಸಸಿ । ತೆತ್ತಿಗರ ನಟ್ಟಿದನು ಬಿನ್ನವಿ । ಸುತ್ತ ದೀವ
ಳಿಗೆಗೆ ಕರೆತಹುದೆಂದು ದಶರಥನ ॥ ೬ ॥ ಜನಕ ನಪ್ಪಣೆಯನು ಶಿರದೊ
ಳಾಂ । ತು ನಡೆತಂದಾ ಚರರ ಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಮನುಜನಾಥನಿಗೆರಗಿ ಕೈ
ಮುಗಿದಿತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಯ ॥ ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಪೇಳ್ದರೀಪುರ । ಜನಸಹಿತ
ದೀವಳಿಗೆ ಹಬ್ಬಕೆ । ತನಯರೊಡನೈತಹುದು ಮಿಥಿಲಾಪುರಕೆ ನೀವೆನುತ
॥ ೭ ॥ ಪೊಡವಿಪಾಲಕ ದಶರಥನು ತಿಳಿ । ತೊಡನೆ ಲಿಖಿತಾರ್ಥವನು
ಬಳಿಕಲೆ । ರಡನೆಯದಿನದಿ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರನೊಲಿದು ಬರಿಸುತ್ತ ॥ ಸಡಗರ
ದೊಳಾತ್ಮಜರನವರಾ । ಮಡದಿಯರನೊಡಗೊಂಡು ರಥವ । ನ್ನಡರಿ
ಮಿಥಿಲಾಪುರಕೆ ಪಯಣವೆನಂದುಮಾಡಿದನು ॥ ೮ ॥ ಬಂದಭೂಪನ
ತಿಳಿದು ತಾನೈ । ತಂದು ಮನ್ನಿಸಿ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗ । ಳಿಂದೆಸೆವ ಸೌಧ
ದೊಳಗಂಡಿರಿಸಿದನು ಕರೆತರುತ ॥ ಅಂದು ಚರಣಂಗಳಿಗೆರಗಿ ದಳಿ ।
ಯಂದಿರನು ತನುಜೆಯರ ಮನ್ನಿಸಿ । ಚಂದದಿಂದಾಶೀರ್ವದಿಸಿದನು
ಜನಕ ನೈದಡವಿ ॥ ೯ ॥ ಕಂಗಳಿಗೆಕಡು ಸಂತಸಮೆನಲು । ಸಿಂಗರಿ
ಸುತಾ ಮಿಥಿಲೆಯನು ಘನ । ಮಂಗಳನಿನದ ಮೊದವೆಭೂವರ ಸತಿ
ವಿಭವದಿಂದೆ ॥ ಕಂಗೊಳಿಪ ದೀಪಾವಳಿ ಮೊದಲೊ । ಳಂಗನೆಯರಿಂದಾ
ಗಿಸಿದ ನ । ಭ್ಯಂಗನ ಸ್ನಾನಗಳನಾ ದಂಪತಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ೧೦ ॥ ಕ್ಷಿತಿಪತಿ
ಜನಕನಾ ದಶರಥನ । ಸುತರು ನಾಲ್ವರ ನವರವರ್ಗಳ । ಸತಿಯರಸಹಿತ
ರತ್ನಪೀಠಂಗಳೊಳು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ॥ ಪ್ರತಿದಿನಂಗಳೊಳೆರಡುವೇಳೆಯೊ ।
ಳತಿ ವಿಭವದಿಂದಾಗಿಸಿದನು ವ । ನಿತೆಯರಿಂದುರಟಣೆಗಳನು ಬಹು

ವಿಧವಿನೋದದಲಿ ॥ ೧೧ ॥ ನೆರೆದ ಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ಧರಣಿ
ಪಾಲಕ ದಶರಥನನಾ । ದರಿಸುತ ಸಕಲ ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಗಳಲಾ
ಜನಕ ॥ ಎರಡುವೇಳೆಗಳೊಳು ಬಗೆಬಗೆಯ । ತರತರದ ವಸ್ತು
ಚಯದಿಂದುಪ । ಚರಿಸಿ ಭೋಜನಗಳನು ತಾಂ ಮಾಡಿಸಿದ ನೆಂಟುದಿನ
॥ ೧೨ ॥ ಕೂಡಿಸಿ ಹಸೆಯೊಳಾರತಿಗಳನು । ಮಾಡಿಸುತ್ತಳಿ ಯಂದಿರುಗ
ಳಿಗೆ । ನಾಡೆಪದೆದಿತ್ತ ನಗಣಿತರತ್ನಾಭರಣಗಳನು ॥ ಜೋಡಿ ಶಾಲುಗಳ
ನ್ನು ಮೋಹಾತ್ತಂ । ಮಾಡಿಸಿದ ಪೀತಾಂಬರಗಳನು । ಮೂಡಿದಾನಂದದೊ
ಳಗಾ ಬಲಿಪಾಡ್ಯಮಿಯದಿನದೆ ॥ ೧೩ ॥ ಪೊಡವಿಪಾಲಕ ಜನಕನಿತ್ತ
ನು । ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಯೂರ್ಮಿಳೆಯರಿಗೆ । ಕಡುವಿಭವದೊಳು ಮಾಂಡ
ವಿ ಶ್ರುತಕೀರ್ತಿಯರಿಗೊಲಿದು ॥ ಇಡಿದರನ್ನಗಳಿಂದೆ ಕಂಗೊಳಿ ।
ಪೊಡವೆಗಳ ನಾಸರಿಗೆಯಿಂದುರೆ । ಬೆಡಗನೈದಿದ ವಿಮಲ ಚೀನಾಂಬರ
ವಿತಾನವನು ॥ ೧೪ ॥ ಸಕಲ ಮಾನವರಿಗವರ ವರವ । ನಕತಿಸಂತಸ
ಮಪ್ಪವೆಂದದೊ । ಳು ಕಡುವೈಭವದಿಂದೆ ಕೊಟ್ಟನುಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳ
ನು ॥ ಸಕಲ ರಾಜ್ಞಿಯರಿಗುಡುಗರೆಗಳ । ನು ಕಲೆವೆತ್ತ ರತುನದೊಡ
ವೆಗಳ । ನು ಕೊಡಿಸಿದನಾ ಸತಿಸುಮೇಧೆಯ ಕೈಯೊಳಾಜನಕ ॥ ೧೫ ॥
ಮತ್ತೆ ದಶರಥಭೂಪತಿಯ ನ । ತ್ಯುತ್ತಮದ ರಾಜೋಪಚಾರದೊ ।
ಳೆತ್ತಲುಂ ಸಂತವಿಡಿಸಿದ ನೌತಣಂಗಳಲಿ ॥ ಇತ್ತಖಿಳ ರತ್ನಾ
ಭರಣಗಳ । ನುತ್ತಮೋತ್ತಮದ ವಸನಂಗಳ । ನತ್ತಯೋಧ್ಯೆಗೆ
ಪಯಣವನು ಮಾಡಿಸಿದನಾಜನಕ ॥ ೧೬ ॥ ಜನಕನಿಂದೈದೆ ಪಡೆದ
ಪ್ಪಣೆ । ಯನು ದಶರಥಮಹೀವರನು ತ । ನ್ನ ನಗರವೆನಿಪಯೋಧ್ಯೆಗೆ
ಪಯಣಮಾಡಿದನುಕೂಡೆ ॥ ಜನಸಮೂಹದೊಳೈತರುತ ರಥ । ವನಡರಿ
ದನಾ ರಾಜತೇಜದೊ । ಳು ನಿಜಶಿಬಿಕೆಗಳ ನಡರಿದರಾನೃಪನ ರಾಣಿಯರು
॥ ೧೭ ॥ ಜನಕ ನಳಿಯಂದಿರುಗಳೆಲ್ಲರೊ । ಡನೆ ಮಹೀಸುತೆ ಸೀತೆ
ಮೊದಲಹ । ತನುಜೆಯರು ನಾಲ್ವರ ನಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಕಳುಹುತ ಪಥ
ದೊಳು ॥ ವಿನುತ ನೀತಿಗಳ ನುಪದೇಶಿಸಿ । ಘನರಥಂಗಳ ನೇರಿಸುತ್ತ
ವ । ರನು ಕಳುಹಿದನು ರಾಜತೇಜದೊಳಾ ಮಿಥಿಲೆಯಿಂದ ॥ ೧೮ ॥
ಎಲ್ಲಜನರಿಂ ನಡೆತರುತ್ತ । ಲ್ಲಲ್ಲಿನಿಲ್ಲುತ ನಾಲ್ಕನೆಯದಿನ । ದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದನಾ
ದಶರಥನ ಯೋಧ್ಯೆಯನು ಬಳಿಕ ॥ ಸಲ್ಲಲಿತ ನುಡಿಯಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸು ।
ತೆಲ್ಲರನು ಕಳುಹುತ್ತ ಮನೆಗಳಿ । ಗುಲ್ಲಸದೊಳೈದಿದನು ನಿಜಸುತರಿಂದೆ
ಮಂದಿರವ ॥ ೧೯ ॥ ಭೂತಳಾಧಿಪ ದಶರಥನನಾ । ಸೀತೆ ಸೇವಿಪಳು

ಪಿತನಂದದೆ । ಮಾತೆಯಂತುಪಚರಿಪಳತ್ತೆಯರನತಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಪ್ರೀತಿಸುವಳೆಲ್ಲಜನರನು ತಾ । ನಾತುರದೆ ಪೇಳುವಳು ಶಾಸ್ತ್ರದ । ನೀತಿಗಳ ನಾಸಖಿಯರಿಗೆ ಸಂತಸದೊಳುಪಚರಿಸಿ ॥ ೨೦ ॥ ಇರುತಿರಲು ಮೇದಿನಿಯಣುಗಿ ಸಖಿ । ಯರಸಹಿತಲೀತೆರದೆ ಮಂಗಳ । ಕರಮೆನಿಪ ಶುಭದಿನ ದುದಯಕಾಲದಸುಲಗ್ನದೊಳು ॥ ಅರಸಿಯರಿಗಾನಂದ ಮೊದ ಗು । ತ್ತಿರೆ ಮೊದಲು ಪುಷ್ಪವತಿಯಾದಳು । ಮೆರೆವ ದಶರಥಸಾರ್ವ ಭೌಮನ ರಾಜಭವನದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ವಿತತವೈಭವದಿಂದೆ ಧರಿಣೀ । ಸು ತೆಗೆಮಾಡಿಸುತಾರತಿಗಳನು । ಸತಿಯರಿಂ ಹದಿನಾರುದಿನಗಳವರೆಗೆ ಸಂ ತಸದಿ ॥ ಕ್ಷಿತಿಪತಿ ವಿದೇಹನನು ಕರೆಯಿಸಿ । ಸತಿಸುಮೇಧೆಯ ಸಹಿತ ಲಾ ದಶ । ರಥನಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಮುನಿಪನಿಂದಿರಿಸಿದನು ಲಗ್ನವನು ॥ ೨೨ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು ಬಳಿಕ ಶುಭಕರ । ಮೆನಿಪ ದಿನದೊಳು ಕೂಡಿಸುತ ರಾ । ಮನನು ಮಣಿಮಯಭದ್ರಪೀಠದೊಳವನಿಸುತೆ ಸಹಿತ ॥ ಜನ ಸಮೂಹದೊಳಾಗಮವಿಧಿಯೊ । ಳುನಡಿಸಿದನಾ ಶಾಂತಿಕೃತ್ಯಗ । ಳನು ಕೊಡಿಸುತವನೀಸುರರಿಗೆ ಸಮಸ್ತ ದಾನಗಳ ॥ ೨೩ ॥ ಆದಿನದ ಶುಭಲಗ್ನದಿರುಳೊಳ । ಗೈದೆ ಶೃಂಗಾರಗಳ ತಳೆದಾ । ಮೇದಿನೀಸುತೆ ರಾಮರನು ಕೂಡಿಸುತ ಪೀಠದಲಿ ॥ ವೇದವಿಧಿಯೊಳು ಮುನಿಪ ಫಲ ಪೂ । ಜಾದಿಗಳನಾದಂಪತಿಗಳಿಂ । ದಾದರದೆಮಾಡಿಸುತ ಗರ್ಭಾಧಾನ ವಾಗಿಸಿದ ॥ ೨೪ ॥ ಪಲತೆರದ ವೈಭವಗಳನು ತಾ । ನೊಲಿದು ನೋಡುತ ನಿಜಸತಿಸಹಿತ । ಕೆಲವುದಿನಗಳಿರುತ್ತ ಯೋಧ್ಯಾಪುರದೊಳಾಜನಕ ॥ ಇಳೆಯಮಗಳನು ಸಂತವಿಸುತ ಮಿ । ಥಿಳೆಗೆ ಬಂದನು ಬಂಧುಗಳೊ ಡನೆ । ತಳೆದು ದಶರಥನಿಂದಖಿಳ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನಿರದೆ ॥ ೨೫ ॥ ಪತಿಸಹಿತ ಬೇರರಮನೆಯೊಳತಿ । ಹಿತದೊಳಾಸೀತೆ ಪದೆದನುಭವಿ । ಸುತ ಸಕಲ ಸುಖಗಳನು ಸಂತಸದಿಂದಲನುದಿನವು ॥ ಪತಿಗೆ ಸಂತಸಗಳನು ತಾ ನೆಸ । ಗುತ ಕನಕ ಪುತ್ಥಳಿಯತೆರದೆ ಪೊ । ಸತಹ ಯವ್ವನದಿಂದೆ ಮೆರೆದಳು ಜನರಕಂಗಳಿಗೆ ॥ ೨೬ ॥ ರಾಜಹಂಸ ಗಮನೆವರದ್ವಿಜ । ರಾಜಮುಖಿವಿದ್ಯುಲ್ಲತಾಂಗಿ ಸ । ರೋಜದಳಘನ ನೇತ್ರೆ ಸಾಮ್ಯವಿಲಾಸ ಸೌಂದರ್ಯೆ ॥ ರಾಜಿತ ಕಠೋರತರಘನ ವ । ಕ್ಷೋಜಯುಗಳೆ ಮೃಗೇಂದ್ರಮಧ್ಯೆ ವಿ । ರಾಜಿತ ಸುಬಿಂಬಾಧರೆ ವಿರಾಜಿಸಿದಳಾ ಸೀತೆ ॥ ೨೭ ॥ ನಡಿಗೆಯಿಂ ದಂಚೆಯನು ಮಂಜುಳ । ನುಡಿಗಳಿಂದರ ಗಿಳಿಯನಾಬಡ । ನಡುವಿನಿಂ ಕೇಸರಿಯ ಲೋಚನದಿಂದೆ ಕಮಲವನು ॥ ಕಡುಮೆರೆವ

ದಕನಾಳಯಿಂ ದಡಿ | ಗಡಿಗೆ ಪಳಿಯುತ ಕುಂದಕುಟ್ಮಲ | ಗಡಣವೆನು
ಸಲೆರಂಜಿಸಿದಳಾ ಸೀತೆಸಂತತವು || ೨೮ || ಹೊಳೆವ ಚಂದ್ರಿಕೆಯಿಂ
ತೆಳೆಯೆ ಥಳ | ಥಳಿಪ ಕಿರುನಗೆ ಪಲ್ಲವದತೆರ | ದೊಳುರೆ ಶೋಭಿಸೆ
ಚರಣಯುಗಳವು ತಿಲಕುಸುಮದಂತೆ || ಕಳೆಯನಾಂತಿರೆ ನಾಸಿಕೈಪಿ
ಡಿ | ಪೊಲು ಮೆರೆಯೆ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಕರಿಕರ | ದೊಲುವಿರಾಜಿಸೆ ತೊಡೆ
ಗಳಾಭರಣೀಸುತೆ ಮೆರೆದಳು || ೨೯ || ಕೊರಳಹಾರದ ಕರ್ಣಪೂರ
ದ | ಕರಗಳೊಳೆಸೆವ ಕಂಕಣಂಗಳ | ಚರಣದಂದುಗೆ ಗಳಕಟಿಯೊಳೊ
ಪ್ಪುತಿಹ ಮೇಖಲೆಯು || ಶಿರದ ರತ್ನಾಭರಣಗಳ ಘನ | ತರದಲಂಕೃತಿ
ಜೆಡಗಿನಿಂದುರೆ | ಮೆರೆದಳು ಸಕಲ ಲೋಕಮಾತೆ ವಿನೀತೆಯಾಸೀ
ತೆ || ೩೦ || ಕುರುಳುಕಾರ್ಮುಗಿಲಂತೆಸೆಯುತಿರೆ | ತುರುಬಿನೊಳುತಾಂ
ಮುಡಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆ | ಯರಳುಗಳು ತಾರಗೆಯ ಪೋಲ್ಮೆರೆಯೆ ಕಡೆಗಣ್ಣೊ
ಗಳ || ಮೆರೆವ ಕಾಂತಿತ ಟಿಲ್ಲತೆಯ ಪೋ | ಲಿರೆಸುರಿವ ಬೆಮರಾಮ
ಳೆಹನಿಯ | ತೆರದೊಳಾಗಲು ವರ್ಷಋತುವಿನೊಲೆಸೆದಳಾ ಸೀತೆ
|| ೩೧ || ಮಳೆಯನೀರಿಂ ತಣಿದಚಾತಕ | ಬಳಗದಂತಾ ಪುಷ್ಪರಸವೆ
ನು | ನಲಿದು ಪೀರ್ದಳಿಗಡಣ ದಂದದೊಳಾ ಘನರಸವನು || ನೆಲದೆ
ಕುಡಿವೆಸೆವಾ ಮಹೀರುಹ | ಗಳನಿಕರದಂತವನಿಜೆಯ ಕೋ | ಮಲತ
ರಾಧರ ಪಾನದಿಂದುರೆನಲಿದನಾರಾಮ || ೩೨ || ಕಮಲಲೋಚನೆ
ಕಮಲಸಮಮುಖಿ | ಕಮಲಪಾಣಿಯು ಕಮಲಪದಯುಗೆ | ಕಮಲ
ಗಂಧಿನಿ ಕಮಲಮಂದಿರೆ ಕಮಲೆತಾನೆನಲು || ಕಮಲವಾಸಿನಿ ಸೀತೆ
ಸತತವು | ಕಮಲನೇತ್ರನ ಕಣ್ಗೆ ಮೆರೆದಳು | ಕಮಲಮಯಪುತ್ಥಳಿಯು
ತಾನೆಂಬಂತೆ ಕಳಕಳಿಸಿ || ೩೩ || ಪತಿಯಚಿತ್ತಕೆ ಮುದವನೀಯು |
ತ್ತತಿಶಯಾಲಂಕಾರದಿಂದುರೆ | ರತಿಸುಖವನಾಗಿಸುತ ರಾಮನನೊಲಿಸಿದ
ಳು ಸೀತೆ || ಕತಿಪಯಪತಿವ್ರತೆಯರಾ ಸುಚ | ರಿತೆಗಳನು ಪೇಳುತ
ಸಖೀಜನ | ಕತಿಶಯಮೆನಿಪ ಕುತುಕವನು ನೀಡುತ್ತೆಸೆದಳಲ್ಲಿ
|| ೩೪ || ತಳೆದಮುತ್ತಿನ ಹಾರಮದುನೆರೆ | ಬಳೆದ ಕುಚಮಂಡಲದೊ
ಳುರೆಕಂ | ಗೊಳಿಸೆ ಕಲಶಂಗಳಗಿರಿಸಿದಾ ಕುಸುಮಮಾಲೆಯೊಲು ||
ಪೊಳೆವ ಕಸ್ತುರಿ ತಿಲಕ ಮಾಮುಖ | ದೊಳೆಸೆಯುತ್ತಿರೆ ಚಂದ್ರಮಂ
ಡಲ | ದೊಳಿಹ ಹರಿಣದ ರೀತಿಯೊಲು ಕಣ್ಗೆಸೆದಳಾಸೀತೆ || ೩೫ ||
ರದನಪಙ್ತಿಯು ಕುಂದಕುಸುಮ ಸ | ಮುದಯದಂತಿರೆಮೆರೆಯೆ
ನಾಸಿಕ | ಮದಿಸೆವಾ ಚಂಪಕದೊಲಿರೆನಯನಂಗಳೊಪ್ಪುತಿಹ ||

ಸದಮಲಕುಶೇಶಯುಗಳಂತಿರೆ । ವದನವೊಪಂಕಜದವೊಲೆಸೆಯೆ । ಸುದತಿ ಕುಸುಮಾಕರದ ಬನದಂತೆಸೆದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೬ ॥ ಚಾರುಹಾಸದ ಚಾರುನಯನದ । ಚಾರುರದನದ ಚಾರುಗಮನದ । ಚಾರುತರಪೀನಘನ ವಕ್ಷೋಜಯುಗ ವೈಖರಿಯು ॥ ಚಾರುವೇಣಿಯು ಚಾರುವಾಣಿಯು । ಚಾರುಪಾಣಿಯು ಚಾರುದೃಷ್ಟಿಯು । ಚಾರುಬಿಂಬಾಧರದ ಜಾನಕಿ ಮೆರೆದಳಾಪುರದಿ ॥ ೩೭ ॥ ಸುಂದರೀಮಣಿ ಸೀತೆ ಪತಿಯನು । ಬಂಧುರತರದಲಂಕೃತಿಯೊಳಾ । ನಂದವಡಿಸುತ ಹೊಂದಿದಳು ದಿನದಿನದೆರತಿಸುಖವ ॥ ಇಂದಿರನೊಡನೆ ಶಚಿಯುಸೌಖ್ಯವ । ನೊಂದುವಂದದೆ ಪತಿಸಹಿತ ಸುಖ । ದಿಂದೆ ಕಳೆದಳು ಹನ್ನೆರಡು ಯುಬುದಗಳನೀತೆರದೆ ॥ ೩೮ ॥ ಅತಿಥಿಯಭ್ಯಾಗತರನುರೆದಣಿ । ಸುತ ಬಡವರನು ಸಂತಸಂಗೊಳಿ । ಸುತನುದಿನದೊಳಗಾ ಕುರುಡ ಕುಂಟರನುದಣಿಸುತ್ತ ॥ ಪತಿಪರಾಯಣರೆಂದೆನಿಸಿದ ವ । ನಿತೆಯರ ಕಥಾವಳಗಳಿಲ್ಲವ । ನು ತಿಳಸುತ ಖಿಳ ಮಾನಿನಿಯರಿಗೆ ಮೆರೆದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೯ ॥ ಪುರದ ನಾರಿಯರೆಲ್ಲರನು ತಾ । ಬರಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಯ ನೈದಿಸುವಳಾ । ಪರಿಮಳದ ವಸ್ತು ಚಯದಿಂ ದಡಿಗಡಿಗೆ ತಾನೊಲಿದು ॥ ತರತರದ ಸೀರೆ ಕುಬಸಂಗಳ । ನಿರದೆ ಕೊಟ್ಟು ಸುಭೋಜನಗಳಿಂ । ದುರೆದಣಿಸುತಾನಂದವನು ಮಾಡಿದಳು ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ೪೦ ॥ ಬಳಿಕ ರಾಮನಿಗೀ ಮಹೀಮಂ । ಡಲದೊಡೆತನವ ನೀಯಬೇಕೆಂ । ದಿಳೆಯೊಡೆಯನಾದಶರಥನು ಚಿತ್ತದೊಳು ತಾನೆಣಿಸಿ ॥ ಹೊಳೆಹೊಳೆವತೆರದಿಂದೆ ನಿಜಪುರ । ದೊಳತಿ ಶೃಂಗಾರವನು ಮಾಡಿಸು । ತೊಲಿದು ಲಗ್ನವನಿರಿಸಿದನು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ॥ ೪೧ ॥ ನಾಳೆ ಪಟ್ಟವ ನಿನಗೆಕಟ್ಟುವೆ । ಕೇಳು ರಾಘವ ಸತಿಸಹಿತ ಮುನಿ । ಪಾಲ ನಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನೀನುಪವಾಸವನುಮಾಡಿ ॥ ಮೇಲೆನಿಸುವೀದಿನದೊಳಾವನ । ಮಾಲಿಯನು ಪೂಜಿಸುತ ಭೂಸುರ । ಜಾಲವನು ಸಂತುಷ್ಟಿವಡಿಸೆಂದೊರೆದನವನಿಪತಿ ॥ ೪೨ ॥

ಇಂತು ಏಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೩೩೦.

ಎಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಅಡವಿಗೈತಹೆನೆಂದು ಬೇಡುವ ।
ಪೊಡವಿಯೆಣ್ಣಾಗಿಯ ನಾರಘುವರನು ।
ತಡೆಯಲೊಪ್ಪಿಸಿದಳವನೀಸುತೆ ಪಲತೆರದೆಪತಿಯ ‖

ದಶರಥನು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕದ । ಪೊಸತೆನಿಪಸುದ್ದಿಯನು ಕೈಕೆಗ । ತಿ ಸಡಗರದಿಂದರುಹಬೇಕೆಂದೆನುತ ಲೈತರಲು ‖ ಬಸವಳಿದು ರೋಷಾತಿಶಯದಿಂ । ದುಸುರಿಹ ಸತಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ । ವಸುಮತೀಶನು ಬೆರಳವುಾಗಿನೊಳಂದುಬೆರಗಾದ ‖ ೧ ‖ ಏನಿದೀ ಮನದಾಯಸವೆನುತ । ಮಾನಿನಿಯುಸಾನೃಪತಿ ಕೇಳಲು । ಮಾನವಾಧಿಪ ಕೇಳು ಮನದಣಿಕೆಯನು ತಪ್ಪಿಸದೆ ‖ ನೀನು ನೆರವೇರಿಸುವೆನೆನುತನು । ಮೌನವಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿವೊಡೆ ಬಳಿಕ । ನಾನು ಪೇಳುವೆ ನನ್ನಭೀಷ್ಟವನೆಂದಳಾ ಕೈಕೆ ‖ ೨ ‖ ಏನ ಕೇಳಿದೊಡೀವೆನಿನಗಾ । ನೇನ ಪೇಳ್ದೊಡವುಗಳ ಮಾಳ್ಪನು । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ರಾಮನಾಣೆಯು ನಿಜವೆನುತ ನಂಬು ‖ ನೀನು ಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದನು । ಮಾನಿಸದೆ ಪೇಳೆಂದು ಕೈಕೆಗ । ಧೀನನಾಗುತ ಬೇಡಿದನು ದಶರಥನು ತಲೆದಡವಿ ‖ ೩ ‖ ದೇವಚಿತ್ತೈಸಂದೆ ನಗೆನೀಂ । ದೇವದಾನವ ಕದನದೊಳಗಿ । ತ್ತಾ ವರಂಗಳ ಬೇಡುವೆನು ಪದಕೆರಗಿ ವಿನಯದಲಿ ‖ ನೀವು ಭರತಂಗಿಂದೊಡೆತನವ । ನೀವುದೊಂದರ ಲೊಂದರಲಿ ರಘು । ಭೂವರನ ಕಳುಹುವುದು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬುದವನಕೆನುತ ‖ ೪ ‖ ಆ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಬಿದ್ದನು । ಭಾನುಕುಲಮಣಿ ದಶರಥನು ತಾ । ನಾನೆಲಕೆ ಛೇದಿಸಿದ ಮರವಿಳಿಗುರುಳುವಂದದಲಿ ‖ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದಿರೆ । ಮಾನವಾಧಿಪನಾ ಸುಮಂತ್ರನು । ತಾನು ಬಂದನು ಕಾಣಬೇಕೆನುತಾ ದಶರಥನನು ‖ ೫ ‖ ರಾಜರೈತಂದಿಹರು ಶಿಷ್ಯ ಸ । ಮಾಜಸಹಿತ ವಸಿಷ್ಠಮುನಿನಿಜ । ರಾಜ ಮಂದಿರದ ಬಳಿಗೈತಂದಿಹನು ಹರ್ಷದಲಿ । ರಾಜರಾಜನೆ ದಶರಥೇಂದ್ರನೆ । ರಾಜನಾಗಲು ರಾಮನನು ನೀ । ವೀ ಜಗಕೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ಮಾಡಿಸುತ ನುಡಿದ ‖ ೬ ‖ ಉತ್ತರವ ದಶರಥನು ಕೊಡದತಿ । ಬಿತ್ತರದ ದುಃಖವನು ತಾಂ ತಳೆ । ದತ್ತ ಮೂರ್ಛೆಯೊಳಿರೆಸುಮಂತ್ರಗೆ ನುಡಿದಳಾಕೈಕೆ ‖ ಇತ್ತ ನಿದ್ದೆ ಯೊಳಿರ್ಪನವನಿಪ । ಹೊತ್ತು ಮಾಡದೆ ಬರಿಸು ರಾಮನ । ನುತ್ತಮದ ಕಾರ್ಯವಿಹುದೆಂದೆನುತವನ ಕಳುಹಿದಳು ‖ ೭ ‖ ರಾಮನರಮನೆಗಾ ಸುಮಂತ್ರನು । ತಾಮಸವ ನುಳಿದೈದಿ ತ್ರಿಳಿ

ಸುತ । ನೇಮವನು ಕರೆತಂದನಾ ಕೈಕೆಯರಮನೆಗಾಗಿ ॥ ಪ್ರೇಮದಿಂದಾ
ದಶರಥನ ಪದ । ತಾಮರಸ ಯುಗಕಂದು ನಮಿಸುತ । ರಾಮನೆಂದನು
ಪಿತನೆನೇಮವದೇನು ನನಗೆನುತ ॥ ೮ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕ ನುಡಿಯಲಾ
ರದೆ । ಮನದ ದುಃಖಾತಿಶಯದಿಂದಾ । ತನಯನನು ನಯನೋದಕದಲೀ
ಕ್ಷಿಸದೆ ತಾನಿರಲು ॥ ಅನುನಯದೊಳಾ ಕೈಕೆ ನುಡಿದಳು । ತನಯ
ನೆ ಪಿತನಭೀಷ್ಟವೊಂದಿಹು । ದು ನಿನಗದನೀ ಭೂವರನರುಹಲಂಜುತಿ
ಹನೆನುತ ॥ ೯ ॥ ಮಾತೆನೀಂನುಡಿ ಪಿತನಭೀಷ್ಟವ । ನೀತ ನಪ್ಪಣೆ
ಯಂತೆ ನಡೆವೆನು । ಪ್ರೀತಿಹೋತ್ರನೊಳಿಂದು ಬೀಳುವೆ ಕುಡಿವೆ ಗರಳ
ವನು ॥ ನಾ ತಳುವದಬ್ಧಿಯೊಳುರುಳುವೆನು । ತಾತನಿಷ್ಟವ ನುಡಿಯು
ದನು ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಮಾಳ್ಪೆನೆನ್ನುತ ನುಡಿದನಾರಾಮ
॥ ೧೦ ॥ ಅವನಿಪತಿ ತನಗೆರಡು ವರಗಳ । ದಿವಿಷದಾಸುರಯುದ್ಧದಲಿ
ತಾಂ । ತವಕದಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಹನು ನಾನವನರ್ಥಿಸಿದೆನೀಗ ॥ ಅವನಿಯೊಡೆ
ತನ ಭರತಗೀವುದು । ಜವದೆ ಬನಕಟ್ಟುವುದು ಹದಿನಾ । ಲ್ಕುವರುಸಂ
ರಾಮನನೆನುತ್ತಲೆ ಬೇಡಿದೆನು ಕೇಳೈ ॥ ೧೧ ॥ ನಿನಗೆ ತಾನೀ ಸಂಗತಿ
ಯನಿಂ । ದು ನುಡಿಯಲು ಭೂವರನು ಚಿಂತಿಸು । ವನು ಪಿತನನೇ
ಮವನು ಸಲಿಪ್ರದೆಸುತನಕರ್ತವ್ಯ ॥ ಎನುತ ಕೈಕೆಯುಪೇಳಲು
ದಶರ । ಥನು ತಳೆದು ಮೂರ್ಛೆಯನು ಬಿದ್ದನ । ವನಿಯೊಳು ಬಳಿಕ
ರಾಮನುಪಚರಿಸುತ್ತಲಿಂತೆಂದ ॥ ೧೨ ॥ ದಶರಥನು ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳು
ತ । ಬಸವಳಿದು ದುಃಖಾತಿರೇಕದೊ । ಳುಸುರದೀಕ್ಷಿಸಿಸುತನ ಬಿಸುಸು
ಯ್ದಳುತ ತಪಿಸುತಿರೆ ॥ ಬಸಗೆಯೊಳು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ನೆಸಗುವುದು
ಭರತಂಗೆನಾಂ ಚಿಂ । ತಿಸದೆ ಪೋಪೆನು ವಿಪಿನಕೆನ್ನುತ ನುಡಿದನಾರಾಮ
॥ ೧೩ ॥ ವನಕೆ ಪೋಗುವೆನೆಂದೆನುತ್ತ ಪಿ । ತನನೊಡಂಬಡಿಸುತ್ತ ಬಂ
ದು ಜ । ನನಿಯ ಮಂದಿರಕೆರಗಿ ಪಿತನಾಜ್ಞೆಯೊಳು ನಾನಿಂದು ॥ ಮುನಿ
ಗಳಂದದೆ ವಲ್ಕಲಜಟೆಗ । ಳನು ಧರಿಸಿಹದಿನಾಲ್ಕುಬುದಗಳ । ತನಕ ಪೋ
ಗುವೆವಿಪನಕೆನ್ನುತ ನುಡಿದನಾರಾಮ ॥ ೧೪ ॥ ಸುತನ ಮಾತನುಕೇಳ್ದು
ಬಿದ್ದಳು । ವಿತತಮಃಖೋದ್ರೇಕದಿಂದವ । ನಿತಲದೊಳು ಕೌಸಲ್ಯೆರಾಮ
ನುಪಚರಿಸುತ ಕೂಡೆ ॥ ಶ್ರುತಿವಚನದಿಂದಾಕೆಯನು ಸಂ । ಮತಿಸಿ ತಳೆ
ದಾಶೀರ್ವಚನಗಳ । ನತಿಭರದೊಳೈತಂದನಾತನ ಮನೆಗೆ ತಲೆವಾಗಿ
॥ ೧೫ ॥ ಪತಿಪರಾಯಣ ಸೀತೆನೋಡಿಕ । ಡುತವಕದೊಳೆದ್ದಿದಿರು ಬಂ
ದಾ । ಪತಿಗೆ ನಮಿಸುತ ಕಾಂತಿಯಿಲ್ಲದ ಮುಖವನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ಪತಿಯೊಳೇ

ಳೀದಿನವು ಬಾರ್ಪ | ಸ್ವತದ ಪುಷ್ಯವಿತಾರೆಯಿಂದೆ ಬೆ | ರೆತಿಹುದೆನ್ನುವ
ರೇಕೆ ಚಿತ್ತವು ಕೆಟ್ಟಿಹುದು ನಿನಗೆ || ೧೬ || ಶತ ಸಲಾಕೆಗಳಿಂದೆ ಕುಂಗೊಳಿ |
ಸುತಿಹ ಬಿಳು ಗೊಡೆಯಿಂದೆಸೆವುದಿ | ಲ್ಲ ತವಮುಖಪಂಕೇರುಹವು ತಾ
ನೇಕೆಕಳೆಗುಂದಿ | ಸತತನಾಶಶಿಹಂಸಗಳ ವೋ | ಲತಿ ಬಿಳುಪನಾಂತ ಚ
ಮರಗಳ | ನುತಸಿದೇತಕೆ ಬೀಸದಿರುವರು ಮುಖಸರೋಜದೊಳು
|| ೧೭ || ಸೂತಮಾಗಧವಂದಿವಾಗ್ಮಿಗ | ಳೇತಕೀದಿನಪಡೆದು ಸಂತೋ | ಷಾ
ತಿಶಯುವೆನು ಮಂಗಳಸ್ತೋತ್ರಗಳನಾಗಿಸುತ || ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ್ವೈತಂದು
ಕಾಣಿಸ | ರೇತಕೇಸರಿ ಮನದಿಚಿಂತಿಸಿ | ಕಾ ತರಿಸುತೆಲ್ಲರಿಗೆ ದುಃಖವನಾ
ಗಿಸುವೆನೀನು || ೧೮ || ವೇದಪಾರಂಗತರೆನಿಸಿದಾ | ಭೂದಿವಿಜರೊಡಗೂಡಿ
ಭರದಿಂ | ದೀದಿನದೊಳಭಿಷೇಕವ ನೆಸಗಿ ನಿನ್ನ ಮೂರ್ಧದೊಳು ||
ವೇದಮಂತ್ರವ ನುಚ್ಚರಿಸುತ | ತ್ಯಾದರದೊಳು ಕ್ಷೌದ್ರದಧಿಗಳ |
ನೈದೆ ಸಿಂಗರಿಸದಿಹರೇತಕೆ ಪೇಳುನನಗೀಗ || ೧೯ || ಅರರೆ ಚಿತ್ರವಿದಿ
ತರದೇಶದ | ನರರಯೋಧ್ಯಾಪಟ್ಟಣದ ಮನು | ಜರಿತರಮಹೀಪಾಲ
ಕರು ಘನಸಂತಸವನಾಂತು || ತೆರತರದಲಂಕಾರಗಳನಾ | ದರದೊಳಾ
ಗಿಸಿ ಶ್ರೇಣಿಮುಖ್ಯರ | ನೆರವಿಯಿಂದೀ ಕೈತರದಿಹರು ನಿನ್ನ ಬಳಸು
ತ್ತ || ೨೦ || ಇಂದು ಕನಕಾಭರಣಸಂಚಯ | ದಿಂದಲಂಕೃತಿವೆತ್ತು
ಕಡುಜವ | ದಿಂದೆ ಪೋಗುವ ನಾಲ್ಕು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ತಾತಳೆದು ||
ಸುಂದರ ಪತಾಕೆಗಳ ಸಮುದಯ | ದಿಂದೆಸೆವ ರಥಮೇಕೆ ನಿನ್ನಯ |
ಮುಂದೆ ಬಾರದಿರುವುದು ಪೇಳೆಂದೆನುತ ಕೇಳಿದಳು || ೨೧ || ಪಡೆದು
ಪೂಜೆಯ ನಿಂದುನಿನ್ನಯ | ಬೆಡಗಿನಿಂದಾರಾಜಿಸುತ್ತಿಹ | ಕಡುಪಿರಿದೆ
ನಿಪ ಮುಗಿಲುಬೆಟ್ಟಗಳ ಪ್ರಭೆಯನಾಂತು || ಉಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳಿಂದೆ
ರಂಜಿಸು | ತಡಿಗಡಿಗೆ ಮುಂಗಡೆಯೊಳೇತಕೆ | ನಡೆತರದಿಹುದು ಪಟ್ಟ
ದಾನೆಯೆನುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು || ೨೨ || ಕನಕ ಚಿತ್ರಗಳಿಂದೆರಂಜಿಪ |
ವಿನುತವೀರಪುರಸ್ಸರಮೆನಿಪ | ಘನಸುಭದ್ರಾಸನವದೇತಕೆ ಬಾರದಿಹು
ದೀಗ | ಮನುಜಪತಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ | ನಿನಗೆ ಮಾಡಿಸುತಿರಲು
ನಿನ್ನವ | ದನವು ಕಳೆಗುಂದಿಹುದು ಪೇಳೇತಕೆನುತನುಡಿದಳು || ೨೩ ||
ಕೇಳುಸೀನೆಲೆ ಸೀತೆಕಿರದೊಳು | ತಾಳುತ ಪಿತನನೇಮವನು ನಾಂ | ಪಾ
ಲಿಸಪೆ ಭೂಮಿಯನು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಬುದಪರಿಯಂತ || ಮೇಲಹ ಸುಖಂ
ಗಳನುಳಿದು ಮುನಿ | ಪಾಲರಂದದೆ ವನಕೆ ಪೋಗುವೆ | ನಾಲಿಸುವುದೆಂದೆ
ನುತ ಪೇಳ್ದನು ಸೀತೆಗಾರಮ || ೨೪ || ಪಿತನು ಕೊಟ್ಟಹನೆರಡು

ವರಗಳ । ನತಿಹಿತವೊಳಾ ಕೈಕೆಗೊಂದರ । ಲಿ ತನಯಂಗರಸುತನ ವನು ಮತ್ತೊಂದರಲಿ ನನಗೆ ॥ ಕೃತಕಮತಿಯಿಂ ವನದವಾಸವ । ನು ತರುಣೀಮಣಿಕೇಳಿದಳವನಿ । ಪತಿಯಿದರಿಂ ವನಕೆ ಪೋಪುದೆನುತ್ತ ಪಿತನೆಂದ ॥ ೨೪ ॥ ವನಿತೆಕೇಳಾಂ ಪೋಗಿಬರುವೆನು । ವನಕೆ ಹದಿ ನಾಲ್ಕುಬುದ ಮುಂದಿನ । ತನಕ ನೀನಿಹುದಿಲ್ಲಿ ದಶರಥನತಿಳಿ ಪಿತನಂತೆ ॥ ಜನನಿಯಂದದೆ ಸೇವಿಸತ್ತೆಯು । ರನಿಬರನು ಭರತಂಗೆನೀನಿದಿ । ರುನು ಡಿಯುದಿರಾತನಿದಿರಿನೊಳಗೆ ನನ್ನ ಪೊಗಳದಿರು ॥ ೨೬ ॥ ಭರತಶತ್ರುಘ್ನ ರನು ತಿಳಿ ತನು । ಜರ ಪೊಲಾವೆಗವಿಪ್ರರದ ಮನು । ಜರನು ತೋಷಿಸು ರಚಿಸು ದೇವಾರ್ಚನೆಗಳನನುದಿನ ॥ ಭರತನಧಿರಾಜನೆನಿಸುವ ನೀ । ಧರಣಿಗದರಿಂದಾತನಿೞಸಗ । ದಿರ ಸಮಾಧಾನವನು ನೀನೆಲೆಕಾಂತೆ ಕೇಳೆಂದ ॥ ೨೭ ॥ ಕಾನನಕೆನಾಂ ಪೋಗಿಬರುವೆನು । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಸೀತೆತಿಳಿನಾ । ನೀನಗರಿಗೈತರುವ ವರಿಗೀಪ್ಪರದ ವಾಸಿಪ್ರದು ॥ ನೀನೆ ನುತ ನುಡಿಯಲ್ಕೆ ರಾಮನು । ಜಾನಕಿಯು ಪತಿಪದವ ಪಿಡಿಯುತ । ತಾನು ಪೇಳ್ದಳು ಪ್ರಣಯಕೋಪದೊಳುತ್ತರವನಿರದೆ ॥ ೨೮ ॥ ಪತಿಯೆ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ತಳೆ । ದತಿ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳಹ ಮೇದಿನಿ । ಪತಿಸುತರಿಗೀ ನುಡಿಗಳಪಕೀರ್ತಿಕರವಾಗಿಹುವು ॥ ಪಿತನು ಮಾತೆಯು ಸೊಸೆಯು ತಮ್ಮನು । ಸುತನು ಮೊದಲಾದವರು ತಾವ್ಪಡೆ । ಯುತ ಲಿಹರು ಪೂರ್ವದೊಳು ಮಾಡಿದ ತಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವನು ॥ ೨೯ ॥ ಪತಿಯ ಭಾಗ್ಯವ ಮಡದಿಪೊಂದುವ । ಳಿತರ ಮಾರ್ಗವಿರುವುದೆ ಸತಿಗೀ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳದರಿಂಬರುವೆನಾಂ ಕಾನನಕೆ ನಿನ್ನೊಡನೆ ॥ ಗತಿಯುನೀವನು ಮಡಿದ ಮಡದಿಗೆ । ಪತಿಯುಪರದೊಳಗಲ್ಲದೆ ಪೊರೆದ । ಪಿತನು ಮೊದ ಲಾದವರು ತಾವು ಕೊಡುವರೆ ಮುಕ್ತಿಯನು ॥ ೩೦ ॥ ನಿನ್ನ ಸಂಗಡ ವನಕೆ ಬರುತಲೆ । ಸನ್ನುತಿವಡೆದತಾಪಸಗಣವ । ನುನ್ನತ ಭಕುತಿಯಿಂದೆ ಸೇವಿಪೆನವರ ಸತಿಯರನು ॥ ಮನ್ನಿಸುತ ಚಿಂತಿಸದೆ ಸಾಖ್ಯವ । ನೆನ್ನ ತಂದೆಯ ಮನೆಯೊಳಿದ್ದಂ । ತಿನ್ನು ವಸಿಸುವೆನಾನಡವಿಯೊಳು ನಿನ್ನ ನೊಲಿಸುತ್ತ ॥ ೩೧ ॥ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೊಳಗಿರ್ಪನಗೆ ಬನ । ವಿನ್ನು ನಾಕಸಮಾನಮೆನಿಪುದು । ನಿನ್ನನು ತೊರೆದ ರಾಜಭವನಮರಣ್ಯಸಮ ವೆಹುದು ॥ ನಿನ್ನ ನುಳಿದಿಲ್ಲಿರೆನುವನದೊಳು । ನಿನ್ನೊಡನೆ ಪೂಜಿಸುತ ಗುಣಿಸಂ । ಪನ್ನರಹ ಮುನಿಪೋತ್ತಮರ ನಾನಂದದಿಂದಿಹೆನು ॥ ೩೨ ॥ ಫಲಪೊಗಡ್ಡೆಯೊಗೆಣಸೊತಿಂಡಪೆ । ಜಲಜಸಂಚಯದಿಂದೆ ರಂಜಪ ।

ಕೊಳಗಳೊಳು ಮಜ್ಜನವನಾಗಿಪೆ ನದನದೀಜಲವ ॥ ನಲಿದು ಪಾನವ ಮಾಡುವೆನು ಕಂ । ದಳಿರಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವೆ । ಪಲತೆರದ ಮಿಗ ಪಕ್ಕಿಗಳ ನೋಡುತ್ತ ಹರುಷಿಪೆನು ॥ ೩೩ ॥ ಶರಭಸೈರಿಭಸಿಂಹವಾರಣ । ಹರಿಣ ಋಕ್ಷವರಾಹವೃಕವಾ । ನರತರಕ್ಷುಗಳಂದತಿ ಕಠಿನವಾಗಿಕಾಣಿಸುತ ॥ ಹರಡಿಕೊಂಡಿಹ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳುಗ । ಳುರುಬೆಯಿಂದೊಪ್ಪುತಿಹ ವಿಪಿನಕೆ । ಬರುವೆನೆನುತಾ ಜಾನಕಿಯು ಪೇಳಿದಳು ಪತಿಗಿರದೆ ॥ ೩೪ ॥ ಲಲನೆ ಕೇಳಾವನದ ದೋಷಂ । ಗಳತಿಶಯವಾಗಿಹವು ಮೇದಿನಿ । ಯೊಳದರಿಂದಲೆ ವನವೆನುತ ಪೆಸರಾಗಿರುವುದದಕೆ ॥ ತಿಳಿಸುವೆನು ನಾನವುಗಳೆಲ್ಲವ । ನೊಲಿದು ಕೇಳುತ ನೀನು ಪಟ್ಟಣ । ದೊಳಿಹುದುತ್ತಮವೆಂದು ನುಡಿದನು ವನದಕಷ್ಟಗಳ ॥ ೩೫ ॥ ಅಡವಿಯೊಳಗಿಹ ಮರಗಳನು ಕಂ । ಡೊಡನೆ ಬಹುಭಯವಹುದು ನೀಂಕೇ । ಳಡಿಗಡಿಗೆ ಕೂಗುವುವು ಪೆರ್ಬುಲಿ ಸಿಂಗಕರಡಿಗಳು ॥ ಅಡಿಗಳಿಗೆ ತಗಲುವುವು ಕಲ್ಲುಗ । ಳಡಿಗಡಿಗೆ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಚುಚ್ಚುವು । ವೆಡೆಯೊಳದರಿಂವನವೆ ದುಃಖಾಸ್ಪದವೆನಿಪ್ಪುದಲ್ತೆ ॥ ೩೬ ॥ ದಿನದಿನಂಗಳೊಳುಗುಪವಾಸಗ । ಳ ನೆಸಗುತ್ತಿರಬೇಕು ವಲ್ಕಲ । ವ ನುಡಬೇಕ್ಕೈ ತಂದತಿಥಿಯಭ್ಯಾಗತರುಗಳನು ॥ ಮನದಣಿಯೆ ಸಂತಸವಡಿಸಬೇ । ಕನುದಿನವು ದೇವಾರ್ಚನೆಗಳನು । ಘನಭಕುತಿಯಿಂದೆಸಗಬೇಕಾ ವಿಪಿನಕುಸುಮದಲಿ ॥ ೩೭ ॥ ಮರಗಳಿಂದಲೆ ಬಿದ್ದ ಫಲದೊಳು । ದರದ ಪೋಷಣೆಯಾಗಬೇಕು ತ । ಳಿರುಗಳಿಂದಾಗಿಸಿದ ಹಾಸಿಗೆಯೊಳು ಮಲಗಬೇಕು ॥ ಇರುಳು ನಿದ್ದೆಯನುಳಿದು ನಾವಾ । ಕರಡಿಸಿಂಗಹುಲಿಗಳ ಶಬ್ದವ । ನರಿಯಬೇಕದರಿಂದೆ ಕಷ್ಟವೆನಿಪ್ಪುದು ವನವಾಸ ॥ ೩೮ ॥ ನದಿಗಳೊಳು ವಸಿಸುತ್ತ ತಪ್ಪದೆ । ನದಿಗಳಂದದೆ ಕುಟಿಲವಾಗಿ ನ । ಡೆದುಬರುತಲಿಹ ಪನ್ನಗಂಗಳು ಮಲಗಿಕೊಂಡಿಹವು ॥ ವಿಧವಿಧದ ವನಪಕ್ಷಿಗಳ ಕಠಿ । ನ ದನಿಯಿಂದಾಗುವುದು ಭೀತಿಗ । ಳದರ ದೆಸೆಯಿಂ ಕಷ್ಟವಾಗಿರುತಿಹುದು ವನವಾಸ ॥ ೩೯ ॥ ಇರುವೆ ನೊಣಸೊಳ್ಳೆಗಳು ಕಡಿವುವು । ತರತರದ ನೋವುಗಳನಾಗಿಸು । ತ ರಣಹದ್ದುಗಳಾಗಿಪವು ಕೂಗುತ್ತ ಭೀತಿಯನು ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಚೇಳುಗಳು ಹುಳುಗಳು । ನೆರೆದುಕೊಂಡಿಹ ವೆತ್ತ ನೋಡಿದೊ । ಡರಸಿತಿಯೆ ವನವಾಸವತಿಭೀಕರವೆನಿಸುತಿಹುದು ॥ ೪೦ ॥ ಬಿಸಿಲು ಚಳಿಮಳೆಗಾಳಿಗಳು ಬಾ । ಧಿಸುತಿಹವು ರಾಕ್ಷಸರು ತಾವಾ । ಗಿಸುವ ರೈತಂದಖಿಳ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು

ಪಲತೆರದೆ ॥ ಹಸಿದ ಹುಲಿಗಳು ಬಂದ ಜನಗಳ । ನೊಸೆದು ಭಕ್ಷಿಸುತಿಹವು ವಾನರ । ವಿಸರಕಾಡಿಸುವುದದರಿಂದತಿದುಃಖ ವನವಾಸ ॥ ೪೧ ॥ ಲತೆಗಳಧ್ವದೊಳಾಕ್ರಮಿಸಿಹ ರ । ಡುತಡಿಯಿಡಲಂಜಿಕೆಯನಾಗಿಪ್ಪು । ವತಿಶಯದ ಕತ್ತಲೆಗಳೆಸಗುತ್ತಿಹವು ಭೀತಿಯನು ॥ ಸತತ ಧೈರ್ಯವ ಕೆಡಿಸುತಿಹವಾ । ಪಥದೆ ಗಿರಿಗಳು ಶಿಲೆಗಳದರಿಂ । ದತಿಭಯಂಕರವೆಂದೆನಿಪುದೀ ನೆಲದೆವನವಾಸ ॥ ೪೨ ॥ ರಾಜಭವನದೆ ಬೆಳೆದು ಮಿಥಿಲೆಯ । ರಾಜನಿಗೆ ಸುತೆಯಾಗಿ ದಶರಥ । ರಾಜನಿಗೆ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಬಹುವಿಧ ಸೌಖ್ಯವನುಪಡೆದ । ರಾಜಮಹಿಷಿಯೆ ಕೇಳು ವನದ । ವ್ಯಾಜವನುಳಿದು ಚಿಂತಿಸದೆ ನೀ । ನೀ ಜನನಿ ಕೌಸಲ್ಯೆಯೊಡನಿಹುದೆಂದ ನಾರಾಮ ॥ ೪೩ ॥ ಕಷ್ಟಗಳ ಸಂಗತಿಯನಾಲಿಸ । ದಿಷ್ಟ ಪತ್ನಿಯೆ ಕೇಳು ನಿನಗು । ತ್ಕೃಷ್ಟವಲ್ಲವು ವಿಪಿನಕೆನ್ನೊಡನೈತಹುದೆನುತ್ತ ॥ ಎಷ್ಟ ಬಗೆಯೊಳು ತಿಳುಹುತಿರ್ದೊಡ । ಮಷ್ಟ ಕೊಪ್ಪದೆ ಭೂಮಿಸುತೆ ತ । ನ್ನಿಷ್ಟವನು ಪೇಳಿದಳು ರಾಮನ ಚರಣಗಳಪಿಡಿದು ॥ ೪೪ ॥ ಪತಿಯೆ ಕೇಳಾವನದ ಕಷ್ಟಗ । ಳತಿ ಸುಖಾಸ್ಪದ ಮೆಂದೆನಿಸುವುವು । ಪತಿಯ ಸಖ್ಯವೆ ಮುಖ್ಯವೆನ್ನುತ ತಿಳಿದಿರುವನನಗೆ ॥ ಜತನದಿಂದೋಡುವುದು ಖಗಮೃಗ । ತತಿಯು ನಮ್ಮನು ಕಂಡು ಹೊಸಬರೆ । ನುತದುಕಾರಣದಿಂದೆ ಬರುವೆನು ನಿನ್ನೊಡನೆ ವನಕೆ ॥ ೪೫ ॥ ಗುರುಗಳೆಡೆಯೊಳುಬಾಲ್ಯದೊಳು ನಾ । ನರಿತಿಹೆನು ಪತಿಯೊಡನೆ ಸಂತತ । ಮಿರುತಿಹುದು ಪೋಗುವುದು ನೀನಾತನೆಡೆವಿಡಿದೆನುತ ॥ ಗುರುಗಳಾಜ್ಞಾಪಿಸಿಹರದರಿಂ । ದಿರದೆ ನಾನೈತಹೆನು ನಿನ್ನನು । ತೊರೆದಯೋಧ್ಯೆಯೊಳೆಂತು ಬದುಕುವೆನೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೪೬ ॥ ನಿನ್ನ ಜತೆಯೊಳು ನಾನಿರುತ್ತಿರೆ । ನನ್ನ ಹೆವರಿಸಲಮರ ನಾಥನಿ । ಗಿನ್ನಸಾಧ್ಯಮೆನಿಪುದು ತಿಳಿ ನೀನದನು ಯೋಚಿಸುತ ॥ ನಿನ್ನನುಳಿದಾಂ ಬದುಕಲಾರೆನು । ನನ್ನಚಿತ್ತದಭೀಷ್ಟವೆನರಿತು । ನನ್ನನೊಡಗೊಂಡಾ ಬನಕೆ ಪೋಗೆನುತಬೇಡಿದಳು ॥ ೪೭ ॥ ಪತಿಯೆ ನೀನವಧರಿಸು ಬಾಲ್ಯದಿ । ಪಿತನ ಮಂದಿರದೊಳಿರೆ ಭೂಸುರ । ರತಿಮುದದೆ ಪೇಳಿಹರು ಕಾಡಿಗೆಪೋಗುವೆಯೆನುತ್ತ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ನೀಂ ಪೋಪೆ ಬನಕೆ । ನ್ನುತ ತಿಳುಹಿದಳು ಭಿಕ್ಷುಕೆಯು ಕೇ । ಳ್ಕ್ಷಿತಿಸುರರನುಡಿ ಸತ್ಯವಾಗಲಿ ಬರುವೆವನಕಿಂದು ॥ ೪೮ ॥ ವಿಹಿತಮಾಗಿಹುದಾ ಪತಿಸಹಿತ । ಸಹಗಮನವಾಚರಿಪುದಬಲೆಗೆ । ಮಹಿಯೊಳೆನ್ನುತ ನುಡಿದಿಹರು ಭೂಸುರರು ಮುನಿವರರು ॥ ವಿಹಿತವೃತ್ತಿಯೊಳೆಡೆಬಿಡದೆ

ನಾಂ । ಬಹೆನು ನೆರಳಂತೆ ವನಕೆಂದಾ । ಮಹಿಳೆಪೇಳ್ದಳು ಪಲವು
ತೆರದಿಂದೊಲಿದು ಗಂಡನಿಗೆ ॥ ೪೯ ॥ ಆವಮನುಜಗೆ ಪಿತನುತನುಜೆ
ಯು । ನೀವನೋ ಮೇದಿನಿಯೊಳಾತನ । ನಾವನಿತೆ ಸೇವಿಸುತ ಸಂತತ
ಮಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ । ಸಾವನೈದಿದ ಪತಿಯು ಚಿತಿಯೊಳ । ಗಾವನೋವ
ನು ತಾಳದೆ ಮನದೊ । ಳಾವಿಹಿತ ಸಹಗಮನವಾಳ್ಪುದು ವೇದವಿಧಿ
ಯಲ್ತೆ ॥ ೫೦ ॥ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟ ಸುಖಂಗಳೆಲ್ಲವು । ನನ್ನಹೊಂದಿಹು
ದೆಂದು ತಿಳಿನೀಂ । ನಿನ್ನ ಸುಖದುಃಖಂಗಳಿಗೆನಾಂ ಬಾಧ್ಯಳಾಗಿಹೆನು ॥
ನನ್ನನಾವನಿಮಿತ್ತದಿಂದುಳಿ । ದಿನ್ನು ಪೋಗುವೆ ಬನಕೆ ನೀಂ ಪೇ ।
ಳೆನ್ನುತಾ ಧರಣಿಸುತೆ ನುಡಿದಳು ರಾಮನಿಗೆ ಮುಳಿದು ॥ ೫೧ ॥ ಬಿಟ್ಟು
ನನ್ನನು ಬನಕೆ ಪೋದೊಡೆ । ನೆಟ್ಟನಗ್ನಿಯೊಳುರುಳುವೆನು ನಾಂ । ಬೆ
ಟ್ಟದಿಂ ಧುಮುಕುವೆನು ಭೂಮಿಗೆ ಕುಡಿಯುವೆನು ವಿಷವ ॥ ಪಟ್ಟಣದೊ
ಳಾನಿರದೆ ಕೊಳದೊಳು । ಧಟ್ಟನುರುಳುತಲಸುವನೀಗುವೆ । ಕೆಟ್ಟ
ಹೆಸರನು ಹೊಂದುತಿಹೆ ನೀನೀ ಧರಣಿತಲದೆ ॥ ೫೨ ॥ ಈತೆರದೊಳಾ
ಪತಿಗೆ ಬಹುವಿಧ । ನೀತಿಗಳ ಸಾರವನು ಪೇಳುವ । ಸೀತೆಯನು
ಕಾನನಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲ್ಕೆ ಮನದೊಳಗೆ ॥ ಆತನೊಪ್ಪದೆ ಪೋಗಲತಿ
ರೋಃ । ಷಾತಿಶಯದಿಂದಾಮಹೀಸುತೆ । ಕಾತರಿಸಿಯಳುತಿರಲು ಸಂತೈ
ಸಿದನು ತಬೆದಡವಿ ॥ ೫೩ । ತಿಳಿದು ರಾಮನವಚನಗಳ ನಾ । ಬಳಿಕ
ವನವಾಸದನಿಮಿತ್ತದೆ । ನೆಲದಣುಗಿ ಪೇಳಿದಳು ಪುರುಷನ ವೇಷವನು
ತಳೆದ ॥ ಲಲನೆ ನೀನೆಂದರಿಯದಿತ್ತನು । ಅಳಿಯನೆನ್ನುತ ಜನಕನೀಪುರ ।
ದೊಳುತೊರೆದು ಪೋಗಲ್ಕೆ ಭಯಮೇಂತಿಳುಹು ನೀನೆನಗೆ ॥ ೫೪ ॥
ಪತಿಭಕುತಿಯಿಂದೈದೆ ಭೂಮಿಯೊ । ಳತಿ ಜಸವನಾನುತ್ತ ಗಂಡನ ।
ನತಿ ಹಿತದೊಳನುಸರಿಸಿದಾ ಸಾವಿತ್ರಿಯಂದದೊಳು ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು
ನಿನಗಧೀನಳೆನ್ನುತ । ಸತತನೀಂತಿಳಿ ನಿನ್ನನುಳಿದಾ । ನಿತರ ಮಾನವ
ರನ್ನು ಮನದೊಳು ಚಿಂತಿಸುವಳಲ್ಲ ॥ ೫೫ ॥ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬೆಂಬಿಡಿದೆ
ಕೂಡಿ । ದೆನ್ನ ಬಹುದಿನದಿಂದ ಸಲಹಿದೆ । ನಿನ್ನ ನಿಜಸತಿಪತಿಪರಾಯ
ಣೆಯೆಂದೆನಿಸಿರುತಿಹ ॥ ನನ್ನನಿತರರಿಗಿಂದು ಕೊಡಬೇ । ಕೆನ್ನುತಲಪೇ
ಕ್ಷಿಸುವುದುಚಿತವೆ । ನಿನ್ನೊಡನಿರುವೆ ಸಗ್ಗದೊಳಗಂತೆ ವನಮಧ್ಯ
ದೊಳು ॥ ೫೬ ॥ ನಿನ್ನೊಡನೆ ನಾನಿರುವೆ ತೊರೆದಾಂ । ನಿನ್ನನಿರುವ
ವೆಳಲ್ಲರಣ್ಯಕೆ । ನಿನ್ನಹಿಂದೈದುತಿರಲಾಗದು ನನಗೆ ಬಳಲಿಕೆಯು ॥
ನಿನ್ನಸಂಗಡ ವನಕೆ ಬರ್ಪೆ । ನನ್ನ ಕಾಲ್ಗಳಗೊತ್ತುವು ಶಿಲೆಗ ।

ಳಿನ್ನಿಹವು ಮುಳ್ಳುಗಳು ಹಂಸದ ಗರಿಗಳಂದದಲಿ ॥ ೫೭ ॥ ಇರುತಿಹಾ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಕಲ್ಲುಗ । ಳು ರಚಿಸದೆ ಬಾಧೆಯನು ನನ್ನಯ । ಚರಣ ಯುಗಳಕೆ ಹಂಸತೂಲಿಕೆಯಂದದೊಳಗಿಹವು ॥ ಧರಣಿಯಿಂದೇಳುವ ಪರಾಗವು । ವರಸುಗಂಧವ ಪೋಲಿಸುದು ಹು । ಲ್ಲಿರುವುದೆನಗುತ್ತಮ ಶಯನಕಿಂತಧಿಕವೆಂದೆನಿಸಿ ॥ ೫೮ ॥ ಅಧಿಕವಾಗಲಿ ಕೊಂಚವಾಗಲಿ । ಯುದರಪೋಷಣೆಯಾಗಿಸುವೆನು ವ । ನದೊಳಗಾ ಫಲಕಂದಮೂಲಾಶ ನಗಳಿಂದೊಲಿದು ॥ ಪದೆದು ನೀನಿತ್ತಪುದೆ ಸಮವೆ । ನಿಪುದು ಸುಧೆಗೆಜನ ನೀಜನಕರನು । ಸದನವನು ಚಿಂತಿಸದೆ ಸಂತಸದೊಳಿಹೆ ನಡವಿಯಲಿ ॥೫೯॥ ನಿನಗೆ ನಂನ್ನಿಂದಾವ ತೊಂದರೆ । ವನದೊಳಿಂದಿಗುವಾಗಲಾರದು । ನನಗೆಸಗ್ಗಕೆ ಸಮಮೆನಿಪ್ಪುದು ನಿನ್ನೊಡನಿರುವೆಡೆ ॥ ನನಗೆ ನಿನ್ನನು ಬಿಟ್ಟೆಡೆ ನರಕ । ಮೆನಿಪುದದರಿಂದೆನ್ನ ಚಿತ್ತವ । ನು ನೆರೆನೋಡುತಲಿಂದು ನಡೆಪುದು ವನಕೆನಿನ್ನೊಡನೆ ॥ ೬೦ ॥ ನನ್ನನೀಂ ತೊರೆದೆಯ್ದಲಿಲ್ಲಿಯೆ । ನಿನ್ನ ದುಃಖದೆಸಾಯುವೆನು ನಾ । ನಿನ್ನ ರಿಪುವಶದಲ್ಲಿರೆನುನಾಂ । ಕುಡಿ ವೆಗರಳವೆನು ॥ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸಾಯುವುದೆ ಘನವೆಂ । ದೆನ್ನುತ ಮನ ದಿನಂಬಿಹೆನುನಾಂ । ನಿನ್ನನುಳಿದು ಮುಹೂರ್ತಮಾತ್ರವು ನಿಲ್ಲುವುದೆ ಜೀವ ॥ ೬೧ ॥ ನಿನ್ನನುಳಿದು ಮುಹೂರ್ತಕಾಲವು । ನನ್ನ ಜೀವವಿ ರದು ಪುರದೊಳಂ । ತಿನ್ನಿರಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕುಬುದಗಳಕಾಲಪರಿಯಂತ ॥ ಎ ನ್ನುತ ಪತಿಯನಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ । ತನ್ನ ಕಣ್ಣೊಳು ಸುರಿಸುತಿದ್ದಳು । ಸ ನ್ನುತಾಂಗಿಯು ಜಲವನಗ್ನಿಯು ನರಣಿಬಿಡುವಂತೆ ॥೬೨॥ ಚಾರುನಯನ ಗಳಿಂದೆ ರಂಜಿಪ । ನಾರಿಯಮುಖಸರೋಜಮಿದುರ್ದುದು । ನೀರಿನಿಂದಲೆ ತೆಗೆದು ಬಿಸಲಿನೊಳಿಟ್ಟ ಕಮಲದೊಲು ॥ ಸಾರಸಾಕ್ಷಿಯ ಬಾಡಿದ ಮೊಗವ । ನಾರಘುವರನು ಪರಿಕಿಸುತ್ತಾ । ನೀರೆಯನುತಾನಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳು ತ ನುಡಿದನೊಲಿಸುತ್ತ ॥ ೬೩ ॥ ನೀನು ದುಃಖವನ್ನೈದಿ ಚಿಂತಿಸೆ । ನಾನು ಮೆಚ್ಚೆನು ಸಗ್ಗಸುಖವನು । ಕಾನನದೊಳಿಂತಿರಲಿ ನಿನ್ನನು ಬಿಟ್ಟ ಯೋಧ್ಯೆಯಲಿ ॥ ಮಾನವನನೆಂತವನ ಕೀರ್ತಿಯು । ದೀನೆಲದೆ ಬಿಡದಿ ರ್ಪುದದರಂ । ತಾನುಪೋಗೆನು ಬಿಟ್ಟುನಿನ್ನನು ಸೀತೆಕೇಳೆಂದ ॥ ೬೪ ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಕೇಳುನೀನೆ । ನ್ನೊಡನೆ ಕಾನನವಾಸಕಾಗಿಯೆ । ಪಡೆದೆಜನ್ಮವ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳ ನುಡಿಗಳನು ಕೇಳ್ದು ॥ ನಡೆವ ಮಕ್ಕ ಳಿಹದೊಳು ಕೀರ್ತಿಯು । ಪಡೆದು ಮರಣಾನಂತರದೆ ತಾ । ವ್ಪಡೆವರಾ ಗಂಧರ್ವವಿಧಿಗೋ ದೇವಲೋಕಗಳ ॥ ೬೫ ॥ ಇಂದುಮುಖಿನೀಂ

ತ್ರೀವುದೆಮ್ಮಯ । ತಂದೆತಾಯ್ಗಳು ನುಡಿದ ವಚನಗ । ಳಂತೆ ನಿನ್ನಯ ಕೂಡೆ ವಿಪಿನದ ವಾಸವೆಸಗುವೆನು ॥ ಸುಂದರಿಯೆ ನೀನೆನ್ನ ಜತೆಯಲಿ । ಬಂದು ವನವಾಸವನೆಸಗಬೇ । ಕೆಂದುದಿಸಿರುವೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಬಹುದೆನ್ನ ತೊಪ್ಪಿಸಿದ ॥ ೬೬ ॥ ನನಗೆನೀಂ ಸಹಧರ್ಮಚಾರಿಣಿ । ಯೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆ ನಿನ್ನತೊರೆದೊಡೆ । ನನಗೆ ರುಚಿಸದು ಸಗ್ಗಸೊಗನೀಂ ಬಂದುನನ್ನೊಡನೆ ॥ ವನದೆವಾಸವನೆಸಗುಕೊಡುಮೇ । ದಿನಿಸುರರಿಗೆರತುನಗಳನು ಭೋ । ಜನವನಾಗಿಸು ಬಿಕ್ಷುಕರಿಗೆಂದುಸುರಿದನು ಸತಿಗೆ ॥ ೬೭ ॥ ಧರಣಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಭೃತ್ಯನಿ । ಕರಕೆನೀಂ ಕೊಡುಕಾಂತೆ ಸಕಲಾ । ಭರಣಗಳನುತ್ತಮದ ವಸನಂಗಳನು ಮೇಲೆನಿಪ ॥ ಮೆರೆವಹಾಸಿಗೆಗಳನು ಸುಂದರ । ತರ ಪದಾರ್ಥಗಳನೆನುತ ನುಡಿದ । ನು ರಘುನಂದನನಾ ಸತಿಗೆ ಸಂತಸದೊಳಂದಿಂತು ॥ ೬೮ ॥ ಇಂತು ನುಡಿದಾಪತಿಯ ಮಾತನು । ಸಂತಸದೊಳಾಲಿಸುತ ಪಡೆದ । ತ್ಯಂತಹರುಷವ ನಾಮೆಹೀಸುತೆ ಕೀರ್ತಿಯುತೆಸೀತೆ ॥ ಅಂತವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಟ್ಟಳು ಮನದೆ । ಚಿಂತಿಸದೆ ಧನಕನಕಮಣಿಗಳ । ಸಂತತಿಯ ನಾಪೂರ್ಣಮನದಿಂದಖಿಳ ಮನುಜರಿಗೆ ॥ ೬೯ ॥ ವನಕೆನಾಂ ಬಹೆನೆನುತ ಲೊಪ್ಪಿಸಿ । ದನುಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸಹಿತ ತಂದೆಯ । ಮನೆಗೆ ಪೋಗುವ ರಾಘವನಹಿಂದಾ ಮಹೀಸುತೆಯು ॥ ಮನದಸಂತಸದಿಂದೆ ಪೋದಳು । ವನಿತೆಯರೊಳಣೆಯಾರು ಜಾನಕಿ । ಗೆನಲು ಮಾವನಮನೆಗೆ ವನವಾಸದ ಕುತೂಹಲದಿ ॥ ೭೦ ॥ ನಮಿಸಿ ತಂದೆಯಪದಕೆಪೋಗುವೆ । ನು ಮಡದಿವೆರಸಿ ಕಾನನಕೆನಾಂ । ನಮಗನುಜ್ಞೆಯನುಕೊಡು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಬರುವನೆಮ್ಮೊಡನೆ ॥ ತಮಗೆ ಚಿಂತೆಯು ಬೇಡವಿಪಿನದೊ । ಳು ಮುನಿವೇಷವನಾಂತಿರುವೆನೆ । ನ್ನ ಮನಕಿಲ್ಲವು ದುಃಖಮೆನ್ನುತ ನುಡಿದನಾರಾಮ ॥ ೭೧ ॥

ಇಂತು ಎಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೪೦೧.

ಒಂಭತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಚಿತ್ರಕೂಟಾಚಲದೊಳದ್ದ ಧ ।
ರಿತ್ರಿಯಾತ್ಮಜೆ ರಘುವರನೊಡನೆ ।
ಯತ್ರಿಮುನಿಯಾಶ್ರಮಕೆ ಬಂದಳು ಖೇದವನುತೊರೆದು ॥

ನೆರೆದುಸೇರಿದ ಜನರಮಧ್ಯದೊ । ಳರದೆ ಕೊಟ್ಟಳು ನಾರು

ಮಡಿಗಳ । ನು ರಘುಪತಿಗಾಕೈಕೆ ಲಜ್ಜೆಯನುಳಿದು ಚಿತ್ತದೊಳು ॥ ಧರಿಸಿ ರಾಮನು ಧರಣಿಜಾತೆಯು । ಕರದೊಳಿತ್ತನು ನಾರುಸೀರೆಯ । ಪರಿಪರಿಬಗೆಯೊಳಂದು ಬೈದರು ಜನರು ಕೈಕೆಯನು । ೧ ॥ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಮನದದುಃಖವ । ನೊಡನೆಬಿದ್ದನು ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದಾ । ಪೃಥವಿಪಾಲಕ ದಶರಥನು ನೋಡುತಿರೆ ಸಕಲಜನ ॥ ಕಡುಭರದೊಳಾರಾಮನೈತಂ । ದೊಡಲಿಗೀಯುತ ಹಿಮಜಲವ ತಾ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ಬೀಸುತಿರೆ ತಿಳಿದನು ಕೂಡೆಮೂರ್ಛೆಯನು ॥ ೨ ॥ ಕುಲವಿಘಾತಕಿ ಕೈಕೆನೀಂರವಿ । ಕುಲಕೆ ಮೃತ್ಯುವಿನಂತೆ ಬಂದಿಹೆ । ಕೆಲಕೆ ಸಾರಿಳೆಸುತೆಗೆ ಸಮ್ಮತವಲ್ಲ ನಾರುಮಡಿ ॥ ಛಲವಿದೇಕೆನುತಾ ವಸಿಷ್ಠನು । ಮುಳಿದು ಬೈಯ್ದುಕೊಡಿಸಿದನಿಳೆಸುತೆ । ಗೊಲಿದು ದಶರಥನಿಂದೆ ಮೇಲೆನಿಪುಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳ ॥ ೩ ॥ ಪೇಳಿದನುಭೂಪತಿ ಸುಮಂತ್ರಿಗೆ । ತಾಳಲಾರದೆ ಮನದದುಃಖವ । ಕೇಳುತಿರೆ ರೋದಿಸುತ ತನ್ನಯ ರಾಣಿಯರ ನಿಬರು ॥ ಮೇಲೆನಿಪ ರಥದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ । ಹೇಳುವೆಡೆಬಿಟ್ಟೈತಹುದು ಗಿರಿ । ಜಾಲದಿಂದೆಸೆವಡವಿಯೊಳು ರಾಮನನು ನೀನೆನುತ ॥ ೪ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ವನಕೈದುತಿಹ ಭೂ । ಸುತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟನು ಪದೆದು ಧರಣೀ । ಪತಿ ದಶರಥನು ಮೇಲೆನಿಪರತ್ನಾಭರಣಗಳನು ॥ ಅತಿಮನೋಹರ ಮೆನಿಪುಡಿಗೆಗಳ । ನು ತರಿಸಿತ್ತನು ಮತ್ತೆ ಮನದೊಳು । ವಿತತದುಃಖವನಾಂತು ರೋದಿಸುತಧಿಕ ಚಿಂತೆಯುಲಿ ॥ ೫ ॥ ಜವದೊಳೋಡುವ ಕುದುರೆಗಳನಾಂ । ತವರ ರಥವನು ತಂದುನಿಲಿಸೆ ಸ । ಚಿವನು ಮಂದಿರದಿದಿರೊಳಾ ಸೌಮಿತ್ರಿಸತಿಸಹಿತ ॥ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನದಕೆ । ತವಕದಿಂದೆರಗುತ್ತಲೇರಿದ । ನವನಿಪನೊಡನೆ ರೋದಿಸಿದರಾ ಪುರದಮಾನವರು ॥ ೬ ॥ ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಸೀತೆರಥದೊಳು । ಮೈದುನನೊಡನೆ ಪತಿಯಬಳಿಯೊಳು । ಗೈದೆ ಕುಳ್ಳಿರಲಾಸುಮಂತ್ರನು ರಾಮನಭಿಮತವ ॥ ಸಾದರದೊಳಾಲಿಸುತ ಕಾನನ । ಕಾದಿನವೆ ನಡಿಸಿದನು ರಥವನು । ಮೋದದಿಂದೈದಿದರು ತಮಸಾನದಿಯ ತೀರವನು ॥ ೭ ॥ ಮಡದಿತಮ್ಮಂದಿರನೆರಸಿಕಾ । ರಡವಿಗೈದಿದ ರಾಮನನರಿದು । ಬಿಡದೆ ರೋದಿಸುತಿದ್ದರೆಲ್ಲರು ಕೆಲಸಗಳನುಳಿದು ॥ ಮಡದಿಗಂಡನ ನೊಲಿಸದಿರ್ದಳು । ಕೊಡದೆ ಪೋದಳು ಹಾಲನೆಳೆಯನಿ । ಗೊಡಲೊಳಡಿದತಿದುಃಖದಿಂದಾ ವನಿತೆ ಭವನದೊಳು ॥ ೮ ॥ ಇರುತ ತಮಸಾನದಿಯ ತೀರದೊ । ಳೆರಡನೆಯ ದಿನ ಶೃಂಗಿಬೇರನ । ಗರಕೆ ಬರಲಾಗುಹನು ನಡೆತಂದೆರಗಿರಾಘವನ ॥

ಚರಣಪಂಕಜಕಂದುಕೊಟ್ಟನ । ವರಿಗೆ ರಾಜಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತವೆ । ತರವ ಸಭ್ಯೋಜನವ ಕೇಳುತ ಕುಶಲವಾರ್ತೆಯನು ॥ ೯ ॥ ಸಲಿಲದಿ ದಾಹಾರವನೆಸಗಿ । ತಳೆದು ರಾಘವನಲ್ಲಿ ಜಡೆಗಳ । ನೊಲಿದು ಗುಹನಿಂತ ರಿಸಿನಾವೆಯನಾಗಸಂತಸದಿ ॥ ಕುಳಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸೀತೆಯರೊಡನೆ । ಬಳಿಕ ಪುರಕೈದಲು ಸುಮಂತ್ರನಿ । ಗೊಲಿದುಸುರಿ ತಾನಾಗಿಸಿದ ಗಂಗೆ ಯೊಳು ಪಯಣವನು ॥ ೧೦ ॥ ದೇವಗಂಗಾನದಿಯೊಳೈದುತ । ಭೂವ ನಿತೆ ಬೇಡಿದಳು ಜಾಹ್ನವಿ । ದೇವಿನೀಂಪತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಸಹಿತೆನ್ನನಿಂ ದೊಲಿದು ॥ ನಾವೆಯಿಂದಾ ದಡವನೈದಿಸ । ಲೀ ವಿಪಿನವಾಸವನು ತೀರಿಸಿ । ನಾವು ಪುರವನು ಸೇರ್ದಬಳಿಕೊಲಿದರ್ಚಿಸುವೆನೆನುತ ॥ ೧೧ ॥ ಬಂದು ಸಾವಿರ ಹೆಂಡಗಡಿಗೆಗ । ಳಿಂದೆ ನಿನ್ನನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವೆ । ನೊಂದು ಲಕ್ಷದ ದನಗಳನು ನಾನೀವೆವಿಪ್ರರಿಗೆ ॥ ಮಂದಿರದೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಪಾನಗ । ಳಿಂದವರ ನಾವರಿಪೆ ಮಾಂಸಗ । ಳಿಂದೆ ಭೂತಬಲಿಯನು ಮಾಡುತ ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಸುವೆ ॥ ೧೨ ॥ ಎನುತ ಗಂಗೆಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ಜಾನಿಸಿ । ಮನದೆ ಭಾಗೀರಥಿಯ ಸಂ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಿರೆ ಪಲತೆರದಿ ॥ ಅನಿತರೊಳು ದಕ್ಷಿಣದ ತೀರಕೆ । ಜನಕ ಸುತೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ರಘುನಂ । ದನರ ನೈದಿಸಿ ತೀಕ್ಷ್ಣರಿಯನಾಗಿಸುತ ಲಾನಾವೆ ॥ ೧೩ ॥ ನಾವೆ ಯಿಂದಿಳಿದೈದಿದರೊಲಿದು । ಮೂವರಾಲದ ವೃಕ್ಷವನು ಸಂ । ಭಾವಿಸುತಲಿದ್ದರು ವಿಲೋಕಿಸಿ ವನವಿನೋದಗಳ ॥ ತಾವು ತಳೆದಾರಾತ್ರಿಯನಿರದೆ । ಸಾವಕಾಶವನುಳಿದು ಪೋದರು । ಶೀವಿ ಯಿಂದಾ ಮುನಿವರ ಭರದ್ವಾಜನಾಶ್ರಮಕೆ ॥ ೧೪ ॥ ನಡೆತರುತ ಸೌಮಿ ತ್ರಿಸತಿಸಹಿ । ತಡವಿಯೊಳು ರಾಘವನು ಮುನಿವರ । ನಡಿಗಳಗೆರಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಪರಮಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಈಕೆನನ್ನಯ । ಮಡದಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆನ್ನ ತಮ್ಮನು । ಅಡವಿಯೊಳು ವಾಸಿಪೆವು ತಂದೆಯ ನೇಮದಿಂದೆನುತ ॥ ೧೫ ॥ ಮುನಿಪತಿಭರದ್ವಾಜ ನಾರಾ । ಮನನು ಕೂಡಿಸಿ ಯುಚಿತ ಪೀಠದೊ । ಳು ನಲವಿಂದಾ ಸೀತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ವನದೊಳುತ್ತಮಮೆನಿಪ ವಸ್ತುಗ । ಳನು ತರಿಸಿ ಭೋಜ ನವನಾಗಿಸಿ । ದನು ಕಳೆದರವರಲ್ಲಿ ಸಂತಸದಿಂದೆ ರಾತ್ರಿಯನು ॥ ೧೬ ॥ ಉದಯಕಾಲದೊಳೆದ್ದು ರಾಮನು । ಸುದತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಂದೆ ಮುನಿಪನ । ಪದಕೆರಗುತಲ್ಲಿಂದೆ ಪೋದನು ಮುನಿಪನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ॥ ಪದುಳದಿಂದಾ ಬ ನದೊಳೈತರು । ತಧಿಕ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಯಮುನಾ । ನದಿಯ ತೀರವ

ನೈದಿದರು ನೋಡುತ್ತವನ ಸಿರಿಯ ॥ ೧೭ ॥ ಕಟ್ಟಿ ತೆಪ್ಪವನೆಂದು
ಮೂವರು । ನೆಟ್ಟನದರೊಳು ಕುಳಿತು ಪೋದರು । ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಿಂ
ನಡಿಸುತಲಿ ತೆಪ್ಪವನು ನೀರಿನೊಳು ॥ ಥಟ್ಟನೆಮ್ಮನು ತೆಂಕಣದ
ಡವೆ । ಮುಟ್ಟಿ ಸೌಯಮುನಾಂಬೆ ನಿನಗಾಂ । ಕೊಟ್ಟು ಪೂಜೆಯ
ಮಾಳ್ಪೆ ಘನಶತ ಮದ್ಯಕುಂಭಗಳ ॥ ೧೮ ॥ ಎಂದು ಜಾನಕಿ ಮಣಿದ
ರಗಿ ಕಾ । ಳಿಂದಿಯನು ಬೇಡುತ್ತಿರೆ ಚಿತ್ತದೊ । ಳಂದು ತೆಂಕಣ
ದಡವನೈದಿದರೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥ ಮುಂದೆ ವಿಪಿನದೊಳೈತರುತ
ರಘು । ನಂದನನು ಸತಿಸೋದರರ ಸಹ । ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು ಭರದೊ
ಳಾನ್ಯಗ್ರೋಧ ವೃಕ್ಷವನು ॥ ೧೯ ॥ ಕಳೆದುರಾತ್ರಿಯನಲ್ಲಿ ಪೋದರು । ಬೆ
ಳಗಿನಾಜಾವದೊಳಗಾ ಮುನಿ । ತಿಳುಹಿದಂತಾವನದೆ ನೋಡುತ ಮುಂ
ದೆ ಕೌತುಕವ ॥ ಹಲವುವಿಧ ಮೃಗಪಕ್ಷಿ ವರ್ಗವ । ತಳೆದು ರಂಜಿಪ
ಚಿತ್ರಕೂಟವ । ಬಳಿಯೊಳಿಹ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಯಾಶ್ರಮವ ನೈದಿದ
ರು ॥ ೨೦ ॥ ನಮಿಸಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪದ ಯುಗ । ಕಮಿತಮೋದವ
ನಾಂತವರು ನೆರೆ । ಸಮುಚಿತಾಸನಗಳೊಳು ಮಂಡಿಸಿದರು ತದಾಜ್ಞೆ
ಯಲಿ ॥ ತಮಗೊದವಿದಾ ವಿಪಿನವಾಸ । ಕ್ರಮವ ಮೊದಲಿಂದರುಹಿ
ಯುಚಿತದ । ಸಮಯದೊಳು ಕೈಕೊಂಡರಾ ಮುನಿಯಿಂದೆ ಭೋಜನ
ವ ॥ ೨೧ ॥ ಬಳಿಕ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಪಾಲನ । ಬಳಿಯೊಳಾ ಸೌಮಿತ್ರಿ
ಯಿಂದಂ । ದೆಲೆ ಮನೆಯನಾಗಿಸಿದನಾ ರಘುವರನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಹೊಳೆವ
ಮಂದಾಕಿನಿಯ ದಡದೊಳು । ಸಲೆಮನೋಹರವಾಗಿ ಸೀತಾ । ಲಲನೆ
ಗರಿಯೆ ವಿಹಾರಯೋಗ್ಯವದೆನಿಸಿ ರಾಜಿಸಿತು ॥ ೨೨ ॥ ಕೊಂದು
ಮೃಗವನು ಶಾಸ್ತ್ರಸಮ್ಮತಿ । ಯಿಂದೆ ಶಾಲೆಗೆ ಶಾಂತಿಗೈಯುತ । ಚಂದ
ದಿಂದಲೆ ಭೂತಬಲಿಯನು ಕೊಟ್ಟುರಾಘವನು ॥ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು ಸತಿ
ಸಹೋದರ । ರಿಂದೆ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯನವರುಳಿದ । ರಂದು ಪಟ್ಟಣದಿಂದೆ
ಬನಕೈತಂದ ಖೇದವನು ॥ ೨೩ ॥ ಸೀತೆಪತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಸಹಿತ ಮ ।
ಹಾತಪೋಧನನಾಶ್ರಮಬಳಿಯೊ । ಳೀತೆರದೊಳಿರುತಿದ್ದಳೀಕ್ಷಿಸುತ ವನವಿ
ಭವಗಳ ॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾ ಪತಿಯಸಂಗಡ । ಮಾತನಾಡುತ ಬಂದಳಾ
ನಂ । ದಾತಿಶಯದೊಳು ಚಿತ್ರಕೂಟಗಿರೀಂದ್ರಕೊಂದುದಿನ ॥ ೨೪ ॥
ನೋಡು ಜಾನಕಿ ಚಿತ್ರಕೂಟವು । ನಾಡೆ ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು ಬಗೆಬಗೆ ।
ಕೋಡುಗಲ್ಲುಗಳಾ ಗಗನಮಂಡಲವ ಮುಟ್ಟಿಹವು ॥ ಬೀಡುಗೊಂಡಿಹ
ವಖಿಳ ಮೃಗಗಳು । ಕೋಡಗಗಳೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳೆಸೆವುವು । ನೋಡಲೀಗಿರಿ

ಗಂಧಮಾದನಕೆಣೆಯೆನಿಪುದಲ್ತೆ ॥ ೧೫ ॥ ಧರಿಸಿ ದಂಬರದಂತೆಸೆವುದಂ ।
ಬರವುಹಾರಗಳಂದದಿಂದುರೆ । ಮೆರೆವುವು ಝುರಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೇಖಲೆಯಂತೆ
ಕೋಟೆಯಿದು ॥ ನೆರೆವಿರಾಜಿಸುತಿಹುದು ಕಲಶದ । ತೆರದೊಳೀ ಶಿಖರಂಗ
ಳೊಪ್ಪುವು । ವು ರಮಣೀಯಕವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹುದಿದರ ಸೌಂದರ್ಯ
॥ ೧೬ ॥ ಮುನಿಗಳೈತಂದಾಚರಿಸುವರು । ಘನತಪಂಗಳನಿಲ್ಲಿ ಮಂದಾ ।
ಕಿನಿಯು ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು ಸಿಂಹವ್ಯಾಘ್ರ ಋಕ್ಷಗಳು ॥ ಜನಗಳಿಗೆ
ಭೀತಿಯನು ಮಾಡುವು । ವು ನೆಲಸಿಪ್ಪುದು ಪನ್ನಗನಿವಹ । ಮೆನುತ
ರಾಘವ ನಾಮಹೀಸುತೆಗಂದು ಪೇಳಿದನು ॥ ೧೭ ॥ ನಮಗಯೋಧ್ಯಾನ
ಗರದಂತಿಹು । ದು ಮನಕೀಪರ ಚಿತ್ರಕೂಟವು । ವಿಮಲಮಂದಾಕಿನಿ
ಯು ಸರಯುವಿನಂತೆ ರಂಜಿಪುದು ॥ ಸಮನಿಸಿದರಾಜ್ಯಾರ್ಹವೆಂದೆನಿ । ಪ
ಮಲಭೋಜನದಂತೆ ತೋರ್ಪುವು । ವಿಮಲಫಲಗಳು ಕಂದಮೂಲಂಗಳೆ
ಮಗದ್ರಿಯೊಳು ॥ ೧೮ ॥ ಮಡದಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಂದೆ ರಾಘವ । ನಡವಿಯೊ
ಳು ತಾನಿಂತಿರುತ್ತಿರೆ । ಪ್ರೊಢವಿಪಾಲಕ ದಶರಥನು ರಘುನಂದನನಗಲಿದ ॥
ಬಹಲದುಃಖದೆ ಮರಣವೈದಿದ । ನೊಡನೆ ಭರತನು ಬಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ।
ಕಡುಭಕುತಿಯಿಂದಪರಕರ್ಮಂಗಳನು ಮಾಡಿದನು ॥ ೧೯ ॥ ಅರಸನಾಗಲು
ತಾನೊಡಂಬಡ । ದೆ ರಘುನಂದನನಡವಿಯಿಂ ದೀ । ಪುರಕೆ ಕರೆತಂದೀ
ವೆ ನಾತನಿಗೀ ಧೊರೆತನವನು ॥ ಭರದೊಳೆನುತಾ ಭರತನೊಪ್ಪಿಸಿ । ಗು
ರುವಸಿಷ್ಠಾದಿಗಳನಂದಾ । ಪುರದ ಮಾನವರೆಲ್ಲರವೆರಸಿ ಬಂದನಾಗಿ
ರಿಗೆ ॥ ೨೦ ॥ ಬರುತ ಗುಹನಿಂದರಿತು ರಾಮನ । ಪರಿಯನತಿದುಃಖಾತಿಶಯ
ದಿಂ । ದಿರದೆ ಜಡೆಗಳ ತಾಳುತಲ್ಲಿಂದೈತರುತ ವನದಿ ॥ ವರಭರದ್ವಾಜಮು
ನಿಗೆ ನಮಿಸಿ । ಭರತನಾವರ ಚಿತ್ರಕೂಟಕೆ । ಭರದೊಳೈತಂದೆರಗಿದನು
ರಾಘವನ ಪದಯುಗಕೆ ॥ ೨೧ ॥ ಪರಸಿರಾಘವನಾ ಭರತನಂ । ಕರುಣದಿಂ
ದೀಕ್ಷಿಸುತ ಸಲೆಕು । ಳ್ಳಿರಿಸಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯೊಳು ಮನ್ನಣೆಗೈದು ಲಾಲಿ
ಸುತ ॥ ಪುರದೊಳೆಲ್ಲರು ಕುಶಲದಿಂದಿರು । ವರೆ ಕುಶಲದಿಂದಿಹನೆ ತಂದೆ
ಯು । ಮೆರೆವುವೇ ಪುರದೇಶಕೋಶವೆನುತ್ತ ಕೇಳಿದನು ॥ ೨೨ ॥ ನಮಿಸಿ
ರಾಮನಚರಣಕೆ ಭರತ । ನ ಮಲಮತಿಯಿಂದಂದು ಪೇಳಿದ । ನು ಮರು
ಗದೆ ಸತಿ ಸೋದರರೊಡನೆ ವನಕೆ ನೀಂಬರಲು ॥ ಸಮನಿಸಿದ ದುಃಖಾ
ತಿಶಯದಿಂ । ದೆ ಮನುಜಾಧಿಪನೈದಿದನು ತಾ । ನಮರ ಲೋಕವ ನೆಸ
ಗುಸೀನವಗ ಪರಕರ್ಮವನು ॥ ೨೩ ॥ ನಿನ್ನನೆಕುರಿತು ಮನದೆಶೋಚಿಸಿ ।
ನಿನ್ನ ನೋಡುವ ಬಯಕೆಯಿಂದಲೆ । ನಿನ್ನೊಳಗೆ ಮನವಿಟ್ಟು ನೆನೆಯುತ

ನಿನ್ನನನ್ಯುದಿನವು ॥ ನಿನ್ನನಗಲುತ ನಿನ್ನ ದುಃಖದೊಳನ್ನೆಗಂ ಮುಳು
ಗುತ್ತ ಸಂತತ । ನಿನ್ನನೆನೆಯುತ ಸತ್ತನಿನ್ನಯ ತಂದೆ ದಶರಥನು
॥ ೩೪ ॥ ಕಡಿದಗಿಡದಂತಿಳೆಗೆತಾಂಬಿ । ದ್ದೊಡನೆ ಮೂರ್ಛೆಯನೈದಿ
ರಾಘವ । ನೊಡಲದುಃಖಾತಿಶಯದಿಂ ದಡಿಗಡಿಗೆ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ಕಡೆಗೆ
ಪ್ರಜ್ಞೆಯನೈದಿ ಬಂದನು । ಮಡದಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಂದೆ ತಂದೆಗೆ । ನಡಿಸಲುತ್ತ
ರಕ್ರಿಯೆಗಳನು ಮಂದಾಕಿನೀತಟಕೆ ॥ ೩೫ ॥ ಮಿಂದುಮಂದಾಕಿನಿಯೊಳಾ
ರಘು । ನಂದನನು ರೋದಿಸುತ ಕೊಟ್ಟನು । ತಂದೆಗೆ ತಿಲೋದಕವ
ನಾವೇದೋಕ್ತವಿಧಿಯೊಳಗೆ ॥ ತಂದಗಾರೆಯ ಹಿಟ್ಟನೊಳು ತಾ । ನಂದು
ಪಿಂಡಂಗಳನೆಸಗಿ ಕರ । ದಿಂದೆ ಹಾಸಿದ ದರ್ಭೆಯೊಳಿರಿಸಿದನಧಿಕ
ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೩೬ ॥ ಹರಿವ ಮಂದಾಕಿನಿಯ ತೀರದೊ । ಳು ರಘುನಂ
ದನನಿರದೆ ತಂದೆಗ । ಪರದ ಕರ್ಮಂಗಳನು ಮಾಡಿ ಕುಟೀರಕೈತಂದು ॥
ಭರತನಂ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿತಾಂ ಕು । ಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೇಳಿದ ನೇತಕೀಮನು ।
ಜರ ನೆರವಿಯಿಂದೀ ಗಿರೀಂದ್ರಕೆ ಬಂದೆ ನೀನೆನುತ ॥ ೩೭ ॥ ಪಿಡಿದು
ರಾಮನ ಪಾದಕಮಲವ । ನೊಡನೆ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಧಾರುಣಿ । ಯೊಡೆ
ತನವು ಬೇಡೆನಗೆ ನೀನಂಗೀಕರಿಪುದಿಂದು ॥ ಮಡದಿಮಾತನು ಕೇಳ್ದು
ತಂದೆಯು । ನುಡಿದನೀಪರಿ ಭಾನುವಂಶದೊ । ಳೊಡೆಯನಾಗುವನ
ಣ್ಣನೆನ್ನುತ ನುಡಿದನಾಭರತ ॥ ೩೮ ॥ ನನಗರಸುತನ ಬೇಡವೆನದಿಂ ।
ದ ನಗರಿಗೆ ನಡೆತಂದು ಪಾಲಿಸ । ವನಿಯನೀಂ ವಿಪರೀತ ನಡೆದುದು
ಕೈಕೆಯುಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ವನಕೆ ನೀನೈತಂದೆ ಮಡಿದನು । ಮನುಜಪಾಲಕ
ನಾಯ್ತು ನಿನಗೀ । ಘನವಮನೋವ್ಯಥೆಯೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ಭರತಗೋ
ಳಿಡುತ ॥ ೩೯ । ಅಡವಿಯಿಂದೈತಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಪೊಡವಿಯನು ಪಾಲಿ
ಪುದು ನಿನ್ನನು । ಬಿಡೆನು ನೀನೆನಗೊಲಿವವರೆಗೀ ವಿಪಿನದೊಳು ನಾನು ॥
ಕಡುಭಯಂಕರ ತಪವನಾಗಿಸು । ತಡವಿಯೊಳಗಾಂ ವಸಿಪೆ ನೆಂದೆನು ।
ತೊಡನೆ ರಾಮನಿಗೆಂದು ಬಿನ್ನಹಮಾಡಿದನು ಭರತ ॥ ೪೦ ॥ ಎನಲು
ರಾಘವನಾಭರತನನು । ಜನಸಮೂಹದೊಳಂ ದೊಡಂಬಡಿ । ಸಿ ನಿಜಪಾ
ದುಕೆಗಳನು ಕೊಟ್ಟು ಕರುಣಿಸಿ ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ಜನಕ ನಪ್ಪಣೆಯಂತೆ
ನಾನೀ । ವನದೊಳಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕುವರುಸದ । ತನಕ ವಾಸಿಸಿ ಬರುವೆನೀಂ
ಪೋಗೆನುತ ಪೇಳಿದನು ॥ ೪೧ ॥ ನೀನು ಹದಿನಾಲ್ಕಬುದದನ್ನಂ । ಕಾನನ
ದೊಳಿದ್ದಾಬಳಿಕ ಯೋ । ಧ್ಯಾನಗರಕೈತರದಿರಲು ಕಂಡವಧಿಪರ್ಯಂತ ।
ನಾನುಬೀಳುವೆ ನಗ್ನಿಯೊಳಗೆಂ । ದಾ ನೆರೆದ ಜನಮಧ್ಯದೊಳುಸುರಿ ।

ಮಾನವರನೊಡಗೊಂಡು ಪುರಕ್ಕೈತಂದನಾಭರತ ‖ ೪೦ ‖ ಬಂದಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆತಾಂ ಮನ । ನೊಂದು ಕಾಂತಿವಿಹೀನವಾಗುತ । ತಂದೆರಾಘವರಿಲ್ಲದಾ ಪುರವನು ವಿಲೋಕಿಸುತ ‖ ಅಂದು ದುಃಖವ ತಾಳಲಾರದೆ । ನಂದಿಗ್ರಾಮಕೆ ಬಂದು ವರರಘು । ನಂದನನ ಬರುವಿಕೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದ ನಾಭರತ ‖ ೪೪ ‖ ಪಾದುಕೆಗಳನು ಪೂಜಿಸುತ ಪರ । ಮಾದರಗೊಳಾ ಭರತನನುದಿನ । ವೈದೆತಾಂ ನಡಿಸಿದನು ರಾಜ್ಯವಿಚಾರವೆಲ್ಲವನು । ಆದಿಯಿಂದವ ಕೊಪ್ಪಿಸುತರಾ । ಮಾದಿಗಳ ಬರುವಿಕೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸು । ತಾದರಣೆಯಿಂ ಸಲಹುತ್ತಿದ್ದನು ಸಕಲ ಮಾನವರ ‖ ೪೩ ‖ ನಗರದ ಸಮೀಪದೊಳಗಿಹುದೀ । ನಗವು ಬಂದನು ಭರತನಿಲ್ಲಿಗೆ । ಪಗಲಿರುಳೊಳ್ಳೈತರುವರಾ ಪುರದಖಿಳಮಾನವರು ‖ ಸೊಗಸದಿಲ್ಲಿಹುದೆನುತ ಮನದೊಳು । ಭಗೆದು ಜಾನಕಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ । ನಗುತರಾಘವನಂದು ಪೇಳ್ದನು ಮನದ ಯೋಚನೆಯ ‖ ೪೪ ‖ ಬಳಿಕ ತಾಪಸರೈದಿ ರಾಮನ । ಬಳಿಗೆ ಪೇಳದರೊಟ್ಟುಗೂಡುತ । ತಿಳವುದೆಲೆರಾಘವನೆ ನಡೆತಂದಖಿಳರಾಕ್ಷಸರು ‖ ತಿಳಿದು ನಾನಾಚರಿಸುವ ತಪಂ । ಗಳನು ಕೆಡಿಸುತ ಹಿಂಸೆಗೈವರು । ತಳುವದೈತಂದವರ ಬಾಧೆಯ ಹರಿಸು ನೀನೆನುತ ‖ ೪೬ ‖ ಬರುತ ಮುನಿಗಳಸಹಿತ ಮಾರ್ಗದೊ । ಳರಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ವೆರಸುತಾ ರಘು । ವರನು ಕಂಡನು ಕಂಗೊಳಿಸುವತ್ರಿಮುನಿಯಾಶ್ರಮವ ‖ ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳಾ ಮುನೀಂದ್ರನ । ಚರಣಕಮಲಂಗಳಿಗೆರಗಿ ಸಾ । ದರದೊಳಂದರುಹಿದನು ವನಕೈತಂದ ಸಂಗತಿಯ ‖ ೪೭ ‖ ತನಯನಂತೀಕ್ಷಿಸುತ ರಾಘವ । ನನು ಪದುಮನ್ನಿಸುತ ಲತ್ರಿಮು । ನಿನೆರೆಸಮುಚಿತ ಪೀಠದೊಳು ಕೂಡಿಸುತವರುಗಳನು ‖ ಮನವೊಲಿಯೆ ಭೋಜನವನಾಗಿಸಿ । ಜನಕಜಾತೆಯನಾಗಲೆ ಕಳುಹಿ । ದ ನನಸೂಯಾದೇವಿಯಬಳಿಗೆ ತಾನುಸತ್ಕರಿಸಿ ‖ ೪೮ ‖ ಬಂದೆರಗಿದಾ ಸೀತೆಯನು ಕರೆ । ತಂದು ತಾನಾಶೀರ್ವದಿಸುತಾ । ನಂದದಿಂದನಸೂಯೆ ನುಡಿದಳು ಕೂಡಿಸಿಮಣೆಯೊಳು ‖ ಇಂದು ಮುಖಿಕೇಳಖಿಳ ಸುಖಗಳ । ನಂದುಳಿದು ಕಾನನಕೆ ನೀಂ ನಡೆ । ತಂದೆಗಂಡನಹಿಂದೆಹದಿಬದೆ ಧರ್ಮದಿಂದೆನುತ ‖ ೪೯ ‖

ಒಂಭತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೪೯೦

ಹತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪಂಚವಟಿಯೊಳಗಿರಲವನಿಸುತೆ ।
ಹೊಂಚುಹಾಕುತಲಿರದೆ ರಾವಣ ।
ವಂಚನೆಯೊಳೈತಂದ ಭಿಕ್ಷುಕರೂಪವನುತಳೆದು ॥

ಬಳಿಕ ಜಾನಕಿಯತ್ರಿಪತ್ನಿಯ । ಬಳಿಯೊಳುತ್ತಮ ಪೀಠದೊಳ್ಸಲೆ । ಕುಳಿತು ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ಕೇಳೆಲೆತಾಯೆ ಸತಿಯರಿಗೆ ॥ ಇಳೆಯೊಳಗೆ ಪತಿದೈವವೆನ್ನುತ । ತಿಳಿದವರು ಪೇಳುವರು ಗಂಡನ । ನುಳಿದನಾರಿಗೆ ಸದ್ಗತಿಯದೆಲ್ಲಿಹುದು ಹೇಳೆನುತ ॥ ೧ ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ನಿನ್ನನುಡಿಯಿಂ । ದಡಿಗಡಿಗೆ ಸಂತಸವಹುದು ಪತಿ । ಬಡವನಾಗಲಿ ಭಾಗ್ಯಯುತನಾಗಲಿ ಪುರದೊಳಿರಲಿ ॥ ಅಡವಿಯೊಳಿರಲಿ ಪಾಪಿಯಾಗಲಿ । ಕಡುಸುಕೃತಿಯಾಗಿರಲಿ ಧರೆಯೊಳು । ಮಡದಿಯರು ದೇವರೆನುತಾತನ ತಿಳಿಯಬೇಕಮ್ಮ ॥ ೨ ॥ ಕುರುಡನಾಗಲಿ ಕುಂಟನಾಗಲಿ । ದುರುಳನಾಗಲಿ ಪತಿತನಾಗಲಿ । ಪರಮಘಾತುಕನಾಗಲಂಗವಿಹೀನನಾಗಿರಲಿ ॥ ತರುಣಿಯರಿಗಾ ಪತಿಯೆದೈವವು । ನಿರುತವಾತನ ಚರಣಪಂಕಜ । ಕೆರಗಿ ಸೇವಿಸಬೇಕೆನುತ್ತ ತಿಳುಹಿದಳನಸೂಯೆ ॥ ೩ ॥ ಆಲಿಸುತ್ತನಸೂಯೆ ಕರುಣದಿ । ಪೇಳಿದಾ ನುಡಿಗಳನು ಜಾನಕಿ । ತಾಳಿ ಸಂತೋಷವನು ಪೇಳಿದಳಾಕೆಗೆ ನಮಿಸುತ ॥ ಕೇಳು ತಾಯೆ ಸತಿಯನು ಗಂಡನು । ಪಾಲಿಸುವನೀ ಮೇದಿನಿಯೊಳತಿ । ಮೇಲೆನಿಪ ಸೌಖ್ಯಗಳನಿತ್ತತಿ ಸಂತಸದೊಳೆಂದುಂ ॥ ೪ ॥ ಪತಿಯೆನಿಸಿದಾ ಸತ್ಯವಂತನ । ನತಿ ಭಕುತಿಯಿಂದೈದೆ ಸೇವಿಸಿ । ನುತಿವಡೆದಳೀ ಭೂಮಿಯೊಳು ಸಾವಿತ್ರಿಪೂರ್ವದಲಿ ॥ ಪತಿಯನಗಲದೆ ರೋಹಿಣಿಯು ಸಂ । ತತವು ಗಂಡನಸೇವಿಸಿದಳಾ । ಪತಿಪರಾಯಣೆಯರ ಕಥಾವಳಿಗಳನು ಕೇಳ್ದಿಹೆನು ॥ ೫ ॥ ಪತಿಯಪಾದವೆ ಮುಖ್ಯಗತಿಯೆ । ನ್ನುತ ತಿಳಿದುನಡೆತಂದಿರುವೆನಾಂ । ಪತಿಯೊಡನೆನುತ ಸೀತೆ ಬಿನ್ನವಿಸುತಿರಲನಸೂಯೆ ॥ ಅತಿ ಹರುಷದಿಂದೊಲಿದು ಕೊಟ್ಟಳು । ವಿತತಮಂಗಳ ವಸ್ತುಗಳನಿರಿ । ಸುತ ಮಹೀಸುತೆಗಖಿಳವರ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನು ॥ ೬ ॥ ಇತ್ತು ಜಾನಕಿಗಂಗರಾಗವ । ನುತ್ತಮಾಂಗನೆ ಯತ್ರಿಮುನಿಸತಿ । ಮತ್ತೆ ನುಡಿದಳು ಸೀತೆ ನಿನ್ನ ವಿವಾಹ ಚರಿತೆಯನು ॥ ಚಿತ್ತಕೊಪ್ಪುವ ರೀತಿಯಿಂದಲೆ । ಬಿತ್ತರಿಸಿ ಪೇಳೆನಗೆ ಹಿತದೊಳೆ । ನುತ್ತ ಕೈವಿಡಿದೊಲಿದು ಮನ್ನಿಸಿ ಸಂತಸವಡಿಸುತ ॥ ೭ ॥

ನೀನರಿಯದಿಹುದಿದೆಯೆ ಲೋಕದೊ । ಳಾನರಿಯೆನೇ ನಿನ್ನ ಚರಿತವ ।
ಮೌನಿನಾರದನರಿಯನೇ ಭವದೀಯಮಹಿಮೆಯನು ॥ ಏನಪೇಳುವು
ದಂಬೆತಿಳಿಯದ । ಮಾನಿನಿಯರಂತೆನ್ನ ಕೇಳ್ವನಿ । ದಾನವಾವುದೊ
ಪೇಳ್ವೆನಾದೊಡಮೆಂದಳವನಿಸುತೆ ॥ ೮ ॥ ಕೇಳು ಜನನಿಯೆ ಜನಕ
ಭೂಪತಿ । ಪಾಲಿಸುತತಾಂ ಮೇದಿನಿಯನು ವಿ । ಶಾಲಕೀರ್ತಿಯನಾಂತು
ನಡೆದನು ಬಹಳ ಧರ್ಮದಲಿ ॥ ಆಲಿಸುತ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಮುನಿ । ಪಾಲರ
ಪ್ಪಣೆಯಿಂದೆಸಗಿದನು । ಮೇಲೆನಿಪ್ಪ ಯಾಗವನು ಸಂತಸದಿಂದ ಲೊಂ
ದುದಿನ ॥ ೯ ॥ ಜನಕಭೂವರ ನಧ್ವರಕೆನುತ । ವನಿಯನಂದುಳಿಸುತಿರೆ
ನೇಗಿಲ । ಕೊನೆಗೆನಾಂ ಸಿಲುಕಿದೆನು ಬಹು ಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದು ॥
ಮನುಜಪಾಲಕ ತನ್ನ ತೊಡೆಯೊಳ । ಗೆನಲಿದೆನ್ನ ನಿರಿಸುತ ನನ್ನಯ ।
ತನುಜೆನೀನೆಂದೊರೆದು ಸೀತೆಯೆನುತ್ತ ಪೆಸರಿಟ್ಟ ॥ ೧೦ ॥ ನುಡಿದು
ದಶರೀರದ ನುಡಿಯು ಕೇ । ಳ್ಪೊಡವಿಪಾಲಕ ನಿನ್ನಸುತೆಯಿದಾ । ಹುಡು
ಗಿರಕ್ಷಿಸು ನೀನಿವಳ ನಿಜಸುತೆಯಪೋಲೆನುತ್ತ ॥ ಒಡನೆಬಂದರಮನೆಗೆ
ಕೊಟ್ಟನು । ಮಡದಿ ಕೈಯೊಳು ನನ್ನನುಪೊರೆದ । ಳಡಿದಸಂತಸದಿಂದೆ
ನಲಿಸಿಸುಮೇಧೆ ದಿನದಿನದಿ ॥ ೧೧ ॥ ಪಡೆದುನನಗಾಹಾರವನು ಕೊ ।
ಟ್ಟು ದಿನದಿನದೊಳು ಮೇಲುಮೇಲೆನಿ । ಸಿದ ದುಕೂಲಂಗಳನುಡಿಸುತಾ
ನಂದವನುತಳೆದು ॥ ಸುದತಿನನ್ನನು ನಗಿಸಿಲಾಲಿಸಿ । ಸದಯದಿಂದೀಕ್ಷಿ
ಸುತ ನೆರೆಸಲ । ಹಿದಳು ಮುದ್ದಿಸಿ ಸುಡಿಸಿ ಕೂಡಿಸಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯೊಳ
ಗೆ ॥ ೧೨ ॥ ಭೂತಳಾಧಿಪ ಜನಕ ನೆನ್ನನು । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದುರೆ ಪೋಷಿ
ಸುತ್ತಿರ । ಲೀ ತೆರದೊಳಾದವೆನಗೇಳು ವರುಸಗಳಾಬಳಿಕ ॥ ಈ ತರಳೆ
ಗೆ ವಿವಾಹವನು ತಾ । ನಾತುರದೊಳಾಗಿಸುವೆ ನೆಂದೆನು । ತಾತಯೋಚಿ
ಸಿ ಹುಡುಕಿಸಿದ ನೀಭೂಮಿಯೊಳುವರನ ॥ ೧೩ ॥ ವರನಕಾಣದೆ
ಜನಕ ಭೂಪತಿ । ವರುಣನಿತ್ತ ಮಹೇಶಚಾಪವ । ಮುರಿವ ಬಾಹು
ಜವೀರರೀ ಮಿಥಿಲಾಪುರಕೆಬಂದು ॥ ಹರನ ಕೋದಂಡವನು ಭಂಗಿಸಿ ।
ವರಿಸುವುದು ಭೂಸುತೆಯನೆನ್ನುತ । ಬರೆಯಿಸಿದ ನವನೀಪತಿಗಳಿಗೆ
ಭವ್ಯಲಿಖಿತಗಳ ॥ ೧೪ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲದೊಳಿಹ ರಾಜಸು । ತರು
ಧರಣಿಪಾಲಕರು ರಾತ್ರಿಂ । ಚರರು ಮೊದಲಹ ಸಕಲ ಶೂರರು ಕೇಳಿ
ಸಂಗತಿಯ ॥ ವರಿಸಬೇಕೆಂದೆನುತ ಬಂದು ನ । ಗರಕೆ ಮುರಿಯದೆ ಶೈ
ವಚಾಪವ । ಭರದೊಳವರಂ ದೈದಿದರು ನಿಜನಗರಗಳಿಗಿರದೆ ॥ ೧೫ ॥
ಜನಕ ನೀಮಹಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ । ನನಗೆ ಗಂಡನ ನಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ।

ಮನವೆ ಪೊಂದಿದ ನವನಿಪಾಲಕರೊಳವಮಾನವನು ॥ ತನುಜೆಯುರಪಡೆ ದಾಮನುಜ ನಿಂ । ದ್ರನಿಗೆ ಸಿರಿಯೊಳ್ಸಮನೆನಿಸಿದೊಡ । ಮೆಣಿಸಲ್ಕೈದು ವನಲ್ತೆ ತಾನಪಯಶವಧರಣಿಯೊಳು ॥ ೧೬ ॥ ಕೆಲವುಕಾಲಕಯೋಧ್ಯೆ ಯಿಂದೆ ಮಿ । ಥಿಳೆಗೆ ಬಂದರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರೊಲಿಸುತಾ ಕೌಶಿಕನ ನಧ್ವರಶಾಲೆಗೊಂದುದಿನ ॥ ನಲಿದುಪೂಜಿಸಿ ಮನ್ನಿಸುತ್ತಾ । ಬಳಿಕ ಮುನಿಪೇಳ್ದಂತೆ ರಾಮನಿ । ಗೊಲಿದು ಶಿವಧನುವನ್ನು ತೋರಿದನಾ ಜನಕನಂದು ॥ ೧೭ ॥ ಮುನಿಪ ನಾಣತಿಯಿಂದೆ ಶಿವಧನು । ವನು ತೆಗೆ ದುಕೊಂಡಾಗ ರಾಮನು । ಜನರಮಧ್ಯದೊಳಂದು ಟಂಕ್ರಿಯನೆಸೆ ಗುತಕೊಡೆ ॥ ಧನುವ ನಿಕ್ಕಡಿಗೈದನತಿಭರ । ದೆ ನಲಿದಾಗಳೆ ಸೀತೆಯ ನು ಕೊಡು । ವೆನು ರಘುವರಂಗೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ಜನಕನಾಮುನಿಗೆ ॥ ೧೮ ॥ ತಂದೆಯುಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದಾ ರಘು । ನಂದನ ಮದುವೆಯಾಗದಿರೆ ತಾ । ನಂದು ಕಳಿಸುತ ಭೂಮಿಪಾಲಕ ಜನಕದಶರಥನ ॥ ಸಂದ ಶುಭ ಲಗ್ನದೊಳು ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ರಾಮನಿಗಿತ್ತು ನನ್ನನು । ಮಂದಿರದೊ ಳಾಗಿಸಿದ ಭಾಪನೆ ಮದುವೆಯನುಕೂಡೆ ॥ ೧೯ ॥ ಆದಿನದೊಳೀ ಲಕ್ಷ್ಮ ಣನಿಗಾ । ಮೇದಿನೀಪತಿ ಯೂರ್ಮಿಳೆಯನು ವಿ । ನೋದದಿಂದಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಯನಾಗಿಸಿದನೊಲಿದು ॥ ಆದರಿಸಿ ಮಾಂಡವಿಯ ನಿತ್ತನು । ಸಾಧಿಸುತ ಲಗ್ನವನು ಭರತಂ । ಗಾದಿನದೆ ಶತ್ರುಘ್ನಗಾಶ್ರುತ ಕೀರ್ತಿ ಯನುಕೊಟ್ಟ ॥ ೨೦ ॥ ಇಂತು ನಾಲ್ಕು ಮದುವೆಗಳನು ಬಹು । ಸಂತ ಸದೊಳಾಗಿಸುತ ಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಚಿಂತಿಸದೆ ಕಳುಹಿದನು ಪತಿಸಹಿತೆನ್ನ ನಾಜನಕ ॥ ಪಿಂತೆನಡೆದಾ ಮದುವೆಸುದ್ದಿಯ । ನಿಂತು ನಿಮ್ಮಯ ಬಳಿಯೊಳಾಂತಿಳಿ । ದಂತೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದೆನೆನುತ್ತವನೀಸುತೆ ನುಡಿದಳು ॥ ೨೧ ॥ ಕೇಳಿ ಸಂತಸವಡೆದು ಮನ್ನಿಸಿ । ಲಾಲಿಸುತ್ತವನೀಸುತೆಯನು ವಿ । ಶಾಲಲೋಚನೆಕಳುಹಿಸಿದಳನಸೂಯೆ ಪತಿಯೆಡೆಗೆ ॥ ಬಾಲೆ ಜಾನ ಕಿ ತಾನುಪಡೆದತಿ । ಮೇಲೆನಿಪ ಘನಮಂಗಳಂಗಳ । ನಾಲಿಯಿಂದೀಕ್ಷಿ ಸುತ ಕಳೆದನು ರಾತ್ರಿಯನುರಾಮ ॥ ೨೨ ॥ ಬಳಿಕ ಮಾರನೆದಿನ ದುದಯದೊಳು । ತಳೆದುಮುನಿಪಾಲಕನ ನೇಮವ । ಬಳೆದಸಂತಸದಿಂ ದೆರಗಿ ಸತಿ ಸೋದರರಸಹಿತ ॥ ಬಳಸಿದಾಮುನಿವರರ ವಚನಂ । ಗಳನು ಕೇಳುತ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು । ತಳುವದಂದಾದಂಡಕಾರಣ್ಯವನು । ರಾಘ ವನು ॥ ೨೩ ॥ ಮುನಿಗಳಾಶ್ರಮಗಳೊಳು ರಘುವೀ । ರನು ಸತೀ ಸೋ ದರರೊಡನೆ ಭೋ । ಜನವನಾಂತವರಿಂದೆ ಪಡೆದಾಶೀರ್ವಚನಗಳನು ।

ಮನುಜರಿಲ್ಲವ ಘೋರತರಕಾ | ನನದೊಳೈತರುತಂದು ಕಂಡನು | ಘನಭ
ಯಂಕರನಹವಿರಾಧನನಾವನದನಡುವೆ ॥ ೧೪ ॥ ಇವರ ನೀಕ್ಷಿಸುತಾ
ವಿರಾಧನು | ತವಕದಿಂದೈತಂದು ಸೀತೆಯ | ನವಸರದೆ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿಕೊಂ
ಡಿರಿಸುತ್ತ ಕಾಂಕುಳೊಳು ॥ ಇವಳೆನಗೆ ಭಾರ್ಯೆಯುಹಳೀಗಳೆ | ಬವ
ರದೊಳು ಸಂಹರಿಸಿನಿಮ್ಮನು | ಸವಿದು ತಿನ್ನುವೆ ನಾರುನೀವೆನುತಂದು
ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥ ೧೫ ॥ ಕೊಂದುತಿನ್ನುವೆ ನಿಮ್ಮನೆಂದೆನು | ತಂದು ಹುಂಕ
ರಿಸುತ ವಿರಾಧನು | ಬಂದು ಮೇಲ್ಬೀಳುತಿರಲಾ ರಘುನಂದನನು ಮು
ಳಿದು ॥ ಕೊಂದು ಗುಳಿಯೊಳುರುಳ್ಚಿದನವನ | ಮುಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಡುವೆ
ಜಾನಕಿ | ಹಿಂದೆ ರಾಘವ ನೀಕ್ರಮದೊಳೈತಂದ ರಡವಿಯಲಿ ॥ ೧೬ ॥
ಬರುತ ಶರಭಂಗಾಶ್ರಮವ ಪೊ | ಕ್ಕರು ಭಕುತಿಯಿಂದಾ ಮುನೀಂ
ದ್ರನ | ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿ ತಳೆದಾಶೀರ್ವಚನಗಳನು ॥ ಕರುಣ
ದಿಂದಾ ಮುನಿಪನಂದಾ | ದರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಾಹಾರವನು ಪಡೆ | ದರವನೀ
ಸುತೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಾಕುಟೀರದೊಳು ॥ ೧೭ ॥ ಬಳಿಕ ರಾಘವನ
ಪ್ಪಣೆಯ ನಾ | ಗಳೆ ಪಡೆದು ಶರಭಂಗಮುನಿಯು | ಜ್ವಲಿಸು ವಗ್ನಿಗೆ
ತನ್ನ ದೇಹವ ನಾಹುತಿಯನೆಸಗಿ ॥ ಬಳಗೆಬಂದ ವಿಮಾನದೊಳು ತಾಂ |
ಕುಳಿತು ಪೋದನು ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಕೆ ॥ ಜಲಜಸಂಭವನಲ್ಲಿ ಶರಭಂಗ
ನನು ಮನ್ನಿಸಿದ ॥ ೧೮ ॥ ಹರಿಣಕೇಸರಿ ದಂತಿವನ ಸೂ | ಕರವಲೀ
ಮುಖ ಋಕ್ಷಗಂಡಕ | ಶರಭಶಾರ್ದೂಲಗಳ ನೋಡುತ ದಕ್ಷಿಣದಿಶೆ
ಯೊಳು ॥ ಚರಣದಿಂದಲೆ ನಡೆದು ವನದೊಳು | ಬರುತನಾನಾ ಪಕ್ಷಿನಿ
ನದವ | ನರಿಯುತ ಸುತೀಕ್ಷ್ಣಮುನಿಯಾಶ್ರಮವ ನವರೈದಿದರು
॥ ೧೯ ॥ ಮುನಿಸುತೀಕ್ಷ್ಣರ ಚರಣಪಂಕಜ | ಕೆ ನಮಿಸಿ ಪಡೆದು
ಭೋಜನವನಾ ॥ ಮುನಿಪನಿಂದರಿತಾ ವನದ ವಿವರಂಗಳೆಲ್ಲವನು ॥
ಮನದೆ ಸಂತಸತಾಳುತಲ್ಲಿಂ | ದೆ ನಡೆತಂದರು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರು
ನೆಲದಣುಗಿಯುಸಹಿತ ಮುನಿಪಾಲಕರು ಟಜಗಳಿಗೆ ॥ ೨೦ ॥ ಕೆಲವು
ಕಡೆಯೊಳು ಮೂರುತಿಂಗಳು | ಕೆಲವುಕಡೆಯೊಳು ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳು |
ಕೆಲವುಕಡೆಯೊಳಗಾರು ತಿಂಗಳು ವಾಸಿಸುತ ಮುಂದೆ ॥ ಕೆಲವುಕಡೆ
ಯೊಳಗೆಂಟು ತಿಂಗಳು | ಕೆಲವುಕಡೆಯೊಳು ಹತ್ತು ತಿಂಗಳು | ಕೆಲವು
ಕಡೆಗಳೊಳೊಂದುವರುಸವು ಮಿದ್ದರವರಂದು ॥ ೨೧ ॥ ಮುನಿಗಳಾಶ್ರ
ಮಗಳೊಳು ವಾಸಿಸು | ತ ನಿಜಸತಿ ಸೋದರರೊಡನೆ ರಾ | ಮನಿರು
ತಿರೆ ಹದಿಮೂರುವರುಸಗಳಾದವಾಬಳಿಕ ॥ ವನದೊಳಾ ನದಿಸರಸಿ

ಗಿರಿಗಳ | ನು ನೆರೆನೋಡುತ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕರು | ಮುನಿಸುದರ್ಶನನೆನಿಪ ಗಸ್ತ್ಯನ ತಮ್ಮನಾಶ್ರಮವ ‖ ೩೦ ‖ ಪರಮ ಭಕ್ತಿಯೊಳಾ ಸುದರ್ಶನ | ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿ ಸತಿಸೋ | ದರರ ಸಹಿತಾ ಮುನಿಪನಿಂದಾಶೀರ್ವಚನತಳೆದು ‖ ಕರುಣಿಸಿತ್ತಾ ಹಾರವನು ಪಡೆ | ದಿರುತ ರಾತ್ರಿಯನಲ್ಲಿ ಕಳೆದಾ | ತುರದೊಳೈದಿದರವರಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರರಾಶ್ರಮವ ‖ ೩೩ ‖ ಬಂದಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರನಾಶ್ರಮ | ಕಂದು ಸತಿಸೋದರರಸಹಿತೊಲ | ವಿಂದೆ ಮುನಿಪಾಲಕನ ಪದಪಂಕಜಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯೆ ‖ ಚಂದದಿಂದಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ಸುತ | ನಂದದೊಳು ರಾಘವನನಧಿಕಾ | ನಂದದಿಂ ಬಿಗಿಯಪ್ಪಿಯುಚಿತಾಸನದೆ ಕೂಡಿಸಿದ ‖ ೩೪ ‖ ವನಜಸಂಭವನೆಡೆಯುನಗ್ನಿಯ | ಮನೆಯನಾವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಂದಿರ | ವನು ದಿವಾಕರನಿಕ್ಕೆಯು ನೆಸೆವ ಚಂದ್ರನನೆಲೆಯನು ‖ ಧನದನಾವಾಸವನು ವಿಬುಧೇಂ | ದ್ರಿಸಿರುವೆಡೆಯನು ಗಂಧವಹನಸ | ದನವನು ವರವಿಧಾತಧಾತರೆಡೆಗಳ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ‖ ೩೫ ‖ ವಿನುತ ಧರ್ಮಸ್ಥಾನವನು ವಸು | ವಿನೆಡೆಯನು ಷಣ್ಮುಖನ ಮಂದಿರ | ವನು ಭಗನಸೀಮೆಯನು ಗಾಯತ್ರೀನಿಶಾಂತವನು ‖ ಘನವರುಣ ನಾವಾಸವನನಂ | ತನಮನೆಯನಾನಾಗ ರಾಜಭ | ವನವ ನೆಸೆವಾಪಾಶಹಸ್ತನ ನೆಲೆಯನೋಡಿದರು ‖ ೩೬ | ಮುನಿಯಗಸ್ತ್ಯನವರನು ಮನ್ನಿಸಿ | ಘನದಯಾರಸದಿಂದುಪಚರಿಸಿ | ಮನವೊಲಿಯೆ ಭೋಜನವನಾಗಿಸಿ ರಾಘವೇಂದ್ರನಿಗೆ ‖ ವಿನುತ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಮೇ | ಲೆನಿಪ ವರತೂಣೀರಖಡ್ಗಗ | ಳನೊಲಿದಿತ್ತನು ನಮಿಸಿಪೋದರು ಮುನಿಗರಣ್ಯದಲಿ ‖ ೩೭ ‖ ಮುಂದೆ ರಾಘವ ನಡುವೆ ಜಾನಕಿ | ಹಿಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಿಂತವರು ನಡೆ | ತಂದು ಪೊಕ್ಕರು ಪಂಚವಟಿಯನು ವಿಸ್ಮಯವನಾಂತು ‖ ಬಂದು ನಮಿಸಿ ಜಟಾಯುದಶರಥ | ನಂದನಂಗರುಹಿದನು ನಿಮ್ಮಯ | ತಂದೆಗಾಂ ಸಖನೆನುತ ಲೋಕದ ವಿವರವೆಲ್ಲವನು ‖ ೩೮ ‖ ಹರಿವ ಗೋದಾವರಿಯ ತೀರದೊ | ಳಿರುವ ಪಂಚವಟಿಯೊಳು ಪಕ್ಷಿಗ | ಳ ರಸನೆನಿಪ ಜಟಾಯುಸಂತಸವಡಿಸುತವರುಗಳ ‖ ಇರುಳು ಹಗಲುಂ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರಿರದ ವೇಳೆಯೊಳಾ ಕುಟೀರದೆ | ಪೊರೆವುತಿರ್ದನು ಸೀತೆಯನು ಜಾಗ್ರತೆಯೊಳೆಡೆವಿಡದೆ ‖ ೩೯ ‖ ಇಂತಿರಲು ಶೂರ್ಪನಖಿತಾಂ ಸಮ | ನಂತರದೊಳೊಂದುದಿನ ಬಂದ | ತ್ಯಂತ ಕಾಮಾತುರದೆ ರಾಮನ ವರಿಸಬೇಕೆನುತ ‖ ಸಂತಸದೆ ಪೀಡಿಸಲು ತಾನವ | ಳಂತರಂಗಕೆ ಸಿಲುಕದಟ್ಟಿದ |

ನಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಡೆಗೆ ವರಿಸಾತನನು ನೀನೆನುತ ॥ ೪೦ ॥ ಬಂದು
ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಡೆಗೆ ನೀನೊಲಿ । ನೆಂದು ಪೀಡಿಸಲೊಪ್ಪದಾಕೆಯ । ನಂದು
ಕಳುಹಿದನ್ನಾನಂ ವರಿಸೆನುತ ಸಂತವಿಸಿ ॥ ಕೊಂದು ಸೀತೆಯ ನಿಂದು
ವರಿಸುವೆ । ನೆಂದೆನುತ ಶೂರ್ಪನಖಿ ನಡೆತರ । ಲಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕಡಿದ
ನವಳಾ ಮೂಗು ಕಿವಿಗಳನು ॥ ೪೧ ॥ ಅಳುತ ದಶಕಂಧರನಸೋದರಿ ।
ಬಳಿಕ ಬಂದಳು ಖರನಸನ್ನಿಧಿ । ಗಳುಕದಬ್ಬರಿಸುತ್ತ ಕಾನನದಲ್ಲಿ ನಡೆ
ತರುತ ॥ ತಿಳುಹುತಜನ ಸ್ಥಾನದಿಂದಾ । ಗಳೆ ಖರಾಸುರನನ್ನು ಬವರ
ಕೆ । ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಳು ರಾಘವನಮೇಲಧಿಕ ರೋಷದಲಿ ॥ ೪೨ ॥ ಖರನು
ಕೇಳ್ದತಿ ರೋಷವನು ತಾ । ಳ್ದು ರಣಕೋವಿದರೆಂದೆನಿಪ ಘನ । ಬಿರುದ
ನೈದಿದ ದೂಷಣತ್ರಿಶಿರಾದಿಗಳ ಸಹಿತ ॥ ತ್ವರಿತದೊಳು ಹದಿನಾಲ್ಕು
ಸಾಸಿರ । ದ ರಜನೀಚರರಿಂದೆ ಬಂದನು । ಧುರದೆ ರಾಮನಕೊಲುವೆ
ನೆನ್ನುತ ಪಂಚವಟಿಗಾಗಿ ॥ ೪೩ ॥ ಒಡನೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಣರ ನಾ । ಯು
ಡವಿಯೊಳಗಿಹ ಗುಹೆಗೆಕಳುಹಿಸಿ । ಕಡಿದನಾ ಹದಿನಾಲ್ಕುಸಾಸಿರ ಸೈ
ನ್ಯದಾಭಟರ ॥ ಬಿಡದೆ ದೂಷಣ ತ್ರಿಶಿರಖರರನು । ಬಡಿದು ತಾಂ ಕಳು
ಹಿಸಿದನಂತಕ । ನೆಡೆಗೆ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ರಾಘವನತಿ ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೪೪ ॥
ತಿಳಿಯುತ ಜನಸ್ಥಾನದೊಳು ಕಡು । ಗಲಿಗಳೆಂದೆನಿಪಾ ಖರಾದಿಗ । ಳಳಿ
ದುದನು ಹದಿನಾಲ್ಕುಸಾಸಿರ ಸೈನ್ಯಮಡಿದುದನು ॥ ಇಳೆಯಣುಗಿಯಾ
ರೂಪುರೇಖಾ । ವಳಿಯ ಕಿವಿಮೂಗುಗಳ ಕಳೆದುರೆ । ಯುಳುವ ಸೋದ
ರಿ ಯಿಂದೆ ದಶಕಂಧರನು ಖತಿಗೊಂಡ ॥ ೪೫ ॥ ಬಂದು ಮಾರೀಚನೆಡೆ
ಗಾ ದಶ । ಕಂಧರನೊಡಂಬಡಿಸು ತಾತನ । ನಂದು ರಥದೊಳು ಕೂಡಿ
ಸಿಕೊಳುತ ರಾಮನಾಶ್ರಮಕೆ ॥ ಬಂದು ದೂರದೊಳಿಳಿದು ನಿಜರಥ ।
ದಿಂದೆ ನೀಂ ಮಾಯಾಮೃಗದರೂ । ಪಿಂದೆ ಸೀತೆಯಮುಂದೆ ಸಂಚರಿಸೆ
ನುತ ಪೇಳಿದನು ॥ ೪೬ ॥ ಅತಿಮನೋಹರ ಕಾಂಚನಮೃಗದ । ಸುತನು
ವನು ತಾಂ ಪಡೆದು ಧರಣೀ । ಸುತೆಯಮುಂಗಡೆ ತಿರುಗುತಿರೆ ಮಾರೀ
ಚನಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ಪತಿಗೆಪೇಳ್ದಳು ಕಂಡು ವೈದೇ । ಹಿ ತಳುವದೆ ನೀನೀ
ಮೃಗವ ನೀ । ಗ ತರಬೇಕಿಹುದೆನಗಿದರಮೇಲಾಶೆ ಕೇಳೆನುತ ॥ ೪೭ ॥
ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾ ಧನುವಬೇಗನೆ । ಮೃಗವಹಿಂಗಡೆ ನಡೆದು ನಡೆದಾ । ಬು
ಗಡೆ ಕಡೆಗಿಕ್ಕಿದನು ದಶರಥರಾಮನಾ ಮೃಗವನು ॥ ಮೃಗದವೇಷವನು
ಳಿದು ಬಿದ್ದನು । ಗಗನಕೆ ನೆಗದು ವನದೊಳಾ ಧರ । ಣಿಗೆ ಖಳನು ಹಾ
ಸೀತೆ ಹಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಯೆನುತನುಡಿದು ॥ ೪೮ ॥ ಆನುಡಿಯ ಕೇಳ್ದೊಡನೆ

ಜಾನಕಿ । ದೀನಳಾಗುತ ಪೋಗುಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನೀನು ರಾಮನನೆರವಿಗೆ
ನ್ನುತ ನುಡಿಯುಲೊಪ್ಪದಿರೆ ॥ ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಕೇಳಲಾರದ । ಹೀನವಚ
ನಗಳಿಂದೆ ಪಳಿದಳು । ಕಾನನದೊಳಂದಳುತ ಮನಬಂದಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನ ॥ ೪೯ ॥ ನಿನ್ನಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಹು । ದೆನ್ನವರಿಸಲು ಬೇಕೆನುತ
ನೀ । ನೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೆ ಬಂದಿರುವೆ ಕಾನನಕೆ ಪುರದಿಂದೆ ॥ ನಿನ್ನನು ಭರ
ತ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಿಹ । ನುನ್ನತದ ಸಂಕೇತದೊಳಗೆಂ । ದೆನ್ನುತ ನುಡಿ
ದಳಾಮಹೀಸುತೆ ಮುಳಿದು ನಿಂದಿಸುತ ॥ ೫೦ ॥ ನೀನು ಬಗೆದಂತಾಗ
ಲಾರದು । ನಾನು ಸಾಯುವೆನೆಂದು ಜಾನಕಿ । ಹೀನವಚನಗಳಿಂದೆ ನಿಂದಿ
ಸಲಂದು ಮೈದುನನ ॥ ಆ ನುಡಿಗಳನು ಕೇಳಲಾರದೆ । ಮಾನಿನಿಯನುಳಿ
ದಾಗ ನಡೆದನು । ಕಾನನದೊಳಣ್ಣನಬಳಿಗೆ ಸೌಮಿತ್ರಿದುಃಖಿಸುತ ॥ ೫೧ ॥
ಧರಿಸಿ ಕಾಷಾಯಾಂಬರಂಗಳ । ನುರುತರದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಸರಗಳ । ನಿರಿಸಿ
ಕೊರಳೊಳು ವಿನುತ ದಂಡ ಕಮಂಡಲಂಗಳನು ॥ ಕರದೊಳಾಂತತಿ
ಮೇಲೆನಿಪ ಜಪ । ಸರವ ಪಿಡಿದೈತಂದನಾ ದಶ । ಶಿರನು ಸೀತೆಯಬಳಿಗೆ
ಮಾಯಾಭಿಕ್ಷು ರೂಪದಲಿ ॥ ೫೨ ॥ ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ ಯೆನ್ನುತ । ಭ
ರದೊಳಾಗಲೆ ಭಿಕ್ಷುವೇಷವ । ಧರಿಸಿದಾ ದಶಶಿರನು ಬಂದಾಪರ್ಣಮಂದಿ
ರಕೆ ॥ ಕರುಣೆಯಿಂದಲೆ ಕೇಳ್ದನೆಲೆ ಸುಂ । ದರಿಯೆ ನೀನಾರಿಲ್ಲಿನೀನೇ ।
ಕಿರುವೆಯೊಬ್ಬಳೆ ನಿನ್ನಪೆಸರೇನೆನಗೆ ತಿಳುಹೆನುತ ॥ ೫೩ ॥ ರಾಜಹಂಸ
ಗಮನೆ ವರದ್ವಿಜ । ರಾಜಮುಖಿ ರಾಜೀವನಯನೆ ಸ । ರೋಜಕರಯು
ಗೆ ಪನ್ನಗಾಭ ಸುವೇಣಿ ಪಿಕವಾಣಿ ॥ ರಾಜಿತ ಕನಕಕುಂಭ ಕುಚೆ ಪಂ ।
ಕೇಜಗಂಧಿಯೆ ಕೇಳು ನೀನು ವಿ । ರಾಜಿಸುವೆ ರತಿಯಂತೆ ಕಾಮೋದ್ರೇ
ಕವನುನೀಡಿ ॥ ೫೪ ॥ ಮಾರಸತಿಯೋ ವಾಣಿಯೋ ದನು । ಜಾರಿಯು ಮ
ಡದಿಯೋ ಮಹೇಂದ್ರನ । ನಾರಿಯೊ ಅಂತಲ್ಲದಿರೆ ಶಿವನರಸಿಯೋ ನೀನು ॥
ನಾರಿಯರೊಳುತ್ತಮಳೆನಿಸುವೆ ವಿ । ಚಾರಿಸಲು ನಿನ್ನಂದದೊಳೆಸೆವ । ನಾ
ರಿಯನುನಾಂ ಕಾಣೆನು ಚತುರ್ದಶ ಭುವನಗಳಲಿ ॥ ೫೫ ॥ ಸುರನರೋರ
ಗ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ । ಗರುಡ ಗುಹ್ಯಕ ಗಂಧರುವ ಕಿ । ನ್ನರವಿನುತ ವಿದ್ಯಾಧ
ರಾಪ್ಸರ ಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯರಲಿ ॥ ಮೆರೆವಕೋಮಲೆಯರನು ನಾಂ ನೋ । ಡಿರು
ವೆನವರೊಳು ನಿನ್ನಪೋಲ್ವೆಸೆ । ವ ರಮಣೀಮಣಿಯಿಲ್ಲ ನೀನಾರೆನಗೆ ತಿ
ಳುಹೆಂದ ॥ ೫೬ ॥ ಜೊನ್ನಮಂ ಕರೆವುದೆಲೆ ಕಾಮಿನಿ । ನಿನ್ನನಗೆ ಮಿಂಚನು
ರೆಪಳಿವುದು । ನಿನ್ನ ನೋಟವುಕಣ್ಣತಾವರೆಯೆಸಳ ನಿಂದಿಪ್ಪುದು ॥ ನಿನ್ನ
ಮುಖವನು ಕಂಡುಚಂದಿರ । ನಿನ್ನೆಗಂ ಕ್ಷಯದಿಂದೆನರಳುವ । ನಿನ್ನ

ಚಂದವೆನಾರು ಬಣ್ಣಿಪರೀ ಮಹೀತಲದಿ ‖ ೫೭ ‖ ನಿನ್ನ ಕುಚಗಳು ತಾಲಫಲದಂ । ತುನ್ನತಿವಡೆ ದಿಹುವೆಲೆ ಭಾಮಿನಿ । ನಿನ್ನತೊಡೆಗಳು ಗಜದಶುಂಡವ ಪೋಲುತಿರ್ದಪುವು ‖ ನಿನ್ನಪಲ್ಗಳು ಕುಂದಕುಟ್ಮಲ । ವ ನ್ನು ಹೋಲುತಿಹುವೆಲೆ ಕಾಮಿನಿ । ನಿನ್ನ ನೋಡಿದನನಗೆ ಕಾಮೋ ದ್ರೇಕ ಹೆಚ್ಚಿಹುದು ‖ ೫೮ ‖ ಆರುನೀನೆಲೆ ರಮಣಿ ಬರಿದೇ । ಕಾರು ಮಿಲ್ಲದರಣ್ಯದಲ್ಲಿಹೆ । ಯಾರು ನಿನ್ನಯಗಂಡ ನಾವುದುನಿನ್ನಯ ನಿವಾಸ ‖ ಆರು ನಿನ್ನಯ ತಂದೆ ಬಂಧುಗ । ಳಾರು ನೀನೇಕಿಲ್ಲಿರುತಿಹೆ ಕು । ಟೀರ ದೊಳೆನಗೆ ವಿವರಿಸೆಂದಾ ಯತಿಯುಕೇಳದನು ‖ ೫೯ ‖ ಕಪಟಯತಿಯೆಂ ದೆನ್ನುತ ತಿಳಿಯ । ದೆ ಪ್ರೌಢವಿಯಣುಗಿ ರಾವಣನನಂ । ದುಪಚರಿಸಿ ಬಂ ದಿರ್ಪನಥಿತಿಯೆನುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ಕೃಪೆಯೊಳಾತನಕರೆದು ಕುಳ್ಳಿರಿ । ಸಿ ಪರಮಾನಂದದೊಳು ಕೊಟ್ಟಳು । ಚಪಲವಿಲ್ಲದೆ ಯರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾ ಚಮನಗಳನಂದು ‖ ೬೦ ‖ ಇನಯ ಮೈದುನ ರಿಲ್ಲದಾಗಳೆ । ಮನೆಗೆಬಂ ದಾ ಕಪಟವೇಷದ । ದನುಜನನು ವಿಪ್ರೋತ್ತಮನೆನುತ ಬಗೆದುಭಕ್ತಿ ಯಲಿ ‖ ವನಫಲಂಗಳ ಭುಜಿಸುವಿಮಲಾ । ಸನವನಂಗೀಕರಿಸು ಪತಿ ತರು । ವನುಮಿಗದ ಮಾಂಸವನೆನುತ್ತಲೆ ನುಡಿದಳಾ ಸೀತೆ ‖ ೬೧ ‖

ಇಂತು ಹತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೫೧೧.

ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಜನಕಜಾತೆಯನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಗ ।
ಗನದೆ ರಾವಣ ಬರುತಿರಲ್ಕೆ ಕ ।
ದನಕೆಬಂದ ಜಟಾಯುವನಿರಿದು ಲಂಕೆಗೈದಿದನು ‖

ಬಂದಿಹನು ವಿಪ್ರೋತ್ತಮನು ನಿಜ । ಮಂದಿರಕೆ ನಾನೀ ಯತಿಥಿ ಗೊಲಿ । ದಿಂದುಪೇಳದೊಡೆನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಭಿಕ್ಷುಕನು ‖ ಸಂದಕೋ ಪದೆಶಾಪವಿತ್ತಪ । ನೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತಿನಿಯನನು ತಾ । ನಂದುತಿಳುಹಿ ದ ಳಸುರಪತಿಗಾ ಸೀತೆ ವಿವರಿಸುತ ‖ ೧ ‖ ಅವಧರಿಸುನೀಂ ಬ್ರಾಹ್ಮ ಣೋತ್ತಮ । ಅವನಿಪಾಲಕ ಜನಕಸುತೆ ನಾಂ । ರವಿಕುಲಾಧಿಪ ದಶರ ಥನಸೊಸೆ ಮಡದಿರಾಮನಿಗೆ ‖ ಭುವಿಯೊಳೆನ್ನನು ಸೀತೆಯೆಂದು ಕ । ರೆ ವರಯೋಧ್ಯಾಪುರದೆ ಪತಿಯೊಡ । ನೆ ವಿಧವಿಧ ಸುಖಗಳನುಹೊಂದಿದೆ ಹನ್ನೆರಡುವರುಷ ‖ ೨ ‖ ಬಳಿಕ ಹದಿಮೂರನೆಯ ವರುಷದೊ । ಳೆನ

ಲಿನು ವೈಭವದಿಂದೆ ರಾಮನಿ। ಗಿಳೆಯೊಡೆತನವ ನೀಯಬೇಕೆಂದೆಣಿಸಿ ದಶ
ರಥನು ॥ ಬೆಳೆಯಿಸಲು ಸನ್ನಾಹಗಳನಾ । ಗಳೆತಿಳಿದು ಕೈಕೇಯಿ ಕರು
ಬುತ । ಛಲದೆಕೇಳ್ದಳು ಮುನ್ನ ತನಗಿತ್ತಿರಡು ವರಗಳನು ॥ ೩ ॥
ರಾಮನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ನೀ ಮುಹೂರ್ತದೊಳೆಸೆಗದಟ್ಟುವು । ದಾ
ಮಹಾಟವಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರುಸವಪರಿಯಂತ ॥ ತಾಮಸವನುಳಿದೆನ್ನ ಭ
ರತಂ । ಗೀಮಹಿಯ ದೊರೆತನವಕೊಡೆನು । ತ್ತಾ ಮಹಿಳೆ ಪೀಡಿಸಿದಳಂ
ದಾ ದಶರಥೇಶ್ವರನ ॥ ೪ ॥ ಪಿತನಭೀಷ್ಟವ ತಿಳಿದುರಾಘವ । ನತಿ ಭರ
ದೊಳೈತಂದ ವನಕಾ । ಪತಿಯೆದಿಕ್ಕೆನುತರಿದು ಬಂದೆನು ಬನಕಚಿಂತಿ
ಸದೆ ॥ ಹಿತದೊಳೆಮ್ಮನು ಸೇವಿಸುವೆ ನೆ । ನ್ನುತಡವಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು
ಬಂದಿಹ । ನು ತಿಳಿವುದುನೀನೆನುತ ಪೇಳ್ದಳು ಸೀತವಿಪ್ರನಿಗೆ ॥ ೫ ॥
ಆರುನೀನೆಲೆ ವಿಪ್ರ ನಿನ್ನನು । ಧಾರುಣಿಯೊಳೇನೆಂದು ಕರೆವರು । ಘೋ
ರಕಾನನಕೇತಕೈತಂದೆ ನೆಲೆಯೆಲ್ಲಿಹುದು ॥ ಕ್ರೂರಜಂತುಗಳಡಿ ದರಣ್ಯ
ದೊ । ಳಾರಬಳಿಗೈದುತಿಹೆ ತಿಳಿಸೆಂ । ದಾ ರಮಣಿಕೇಳದಳು ರಾವಣನೆಂ
ದರಿಯದವನ ॥ ೬ ॥ ಲಲನೆನೀನರಿ ನಾನು ರಾವಣ । ನು ಲವಣೋದಧಿ
ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಕಂ । ಗೊಳಿಪ ಲಂಕಾದ್ವೀಪವೆನ್ನಯ ನಿಜನಿವಾಸದೆಡೆ ॥
ಕಲಿತನದೊಳೆನಗಿಲ್ಲ ಸಮರು ಹ । ಗಲಿರುಳೋಲೈಸುತ್ತಿಹರು ಕೋ ।
ಮಲೆಯರೈದುಸಹಸ್ರಜನ ಸಂತಸವನಿತ್ತೆನಗೆ ॥ ೭ ॥ ಸುರನರೋರಗ
ಯಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾ । ಧರದನುಜ ಗರುಡಾಪ್ಸರರು ಕಿಂ । ನರರು ನನ್ನನು
ಸಂಹರಿಸದಂತೆ ರಣರಂಗದಲಿ ॥ ಸರಸಿಜೋದ್ಭವನನುರೆ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ।
ವರಗಳನು ನಾಂಪಡೆದಿಹೆನು ಭಾ । ಸ್ಕರನು ಮೊದಲಾದಮರ ರಂಜುವರೆ
ನ್ನ ವಿಕ್ರಮಕೆ ॥ ೮ ॥ ಹರಸಖಕುಬೇರನನು ಸೋಲಿಸು । ತ ರಣ
ದೊಳುತಂದಿಹೆನು ಪುಷ್ಪಕ । ವರವಿಮಾನವನಾತ ನಗ್ರಜನೆಂದೆನಿಪನೆ
ನಗೆ ॥ ಧುರದೊಳಡಿಗಡಿ ಗಷ್ಟದಿಕ್ಪಾ । ಲರನು ಸೋಲಿಸಿರುವೆನು ತ
ಪದೊಳು । ಹರನಮೆಚ್ಚಿಸಿಪಡೆದೆ ನುತ್ತಮವರಗಳನು ನಾನು ॥ ೯ ॥
ನನ್ನನಾಮವಕೇಳ್ದೊಡನೆ ನೆರೆ । ಖಿನ್ನರಾಗುತ ಮೂರ್ಛೆಪೋಗುವ ।
ರೆನ್ನ ವೈರಿಗಳದಿರಿಸುವರಿಲ್ಲೆನ್ನೆ ತ್ರಿಭುವನದಲಿ ॥ ನಿನ್ನನೋಡಿದ ನನಗೆ
ರುಚಿಪುದೆ । ನನ್ನಧೀನದೊಳಿರು ಪಬಲೆಯರೊ । ಳನ್ನು ಕೇಳ್ರತಿಕೇ
ಳಿ ನಿನಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿಹೆನು ॥ ೧೦ ॥ ಅರಸಿಯಾದೊಡೆ ನೀನೆನಗೆ ತರ ।
ತರದ ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ಪೊಂದುವೆ । ಮೆರೆವಪುಷ್ಪಕಯಾನದೊಳು ಸಂ
ಚಾರವನುಮಾಳ್ಪೆ ॥ ಪರಿಚರಿಸುತಿಹ ರೈದುಸಾಸಿರ । ವರವನಿತೆಯರು

ನಿನ್ನನಡತನಿಯೊ । ಳಿರದೆಲಂಕೆಗೆ ಬಂದೊಡೈದುವೆ ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳ ॥ ೧೧ ॥ ವನಿತೆಕೈಕೆಯ ಮಾತನಾಲಿಸಿ । ವನಕೆಬಂದತಿ ಹೇಡಿಯೊಡನೀ । ವನವೆದುಃಖಿಸಿ ಕಂದಮೂಲ ಫಲಂಗಳನು ಭುಜಿಸಿ॥ ಘನದುಕೂಲಂಗಳನುಳಿದು ನಾ । ರಿನ ಮಡಿಗಳನುಡುತ್ತ ಭೀಕರ । ಮೆನಿಪರಣ್ಯದೊಳೀತಕಿಹೆ ನೀನೆನ್ನವರಿಸೆಂದ ॥ ೧೨ ॥ ತಿರುಕನಂದದೆ ವಿಪಿನದೊಳು ಸಂ । ಚರಿಸುವಾ ರಘುನಂದನನೊಡನೆ । ತೊರೆದು ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳನೀಂ ಬಳಲುತೀಕಿರುವೆ ॥ ವರಿಸಿನನ್ನನು ರಾಜಸಾಧದೊ । ಳಿರುತ ಪಟ್ಟದಮಹಿಷಿಯೆನಿಸುವೆ। ಸರಸಿಜಾನನೆ ಭರದೊಳೈತಹುದೆನುತ ಪೇಳದನು । ೧೩ ॥ ಮಾನಿನೀಮಣಿ ವನದೊಳೀಕತಿ । ದೀನತೆಯನಾಂ ತಂಜಿಕೊರಗುವೆ । ನೀನು ಲಂಕೆಯೊಳೆನ್ನೊಡನೆ ಸಲೆಸುಖಿಸು ರಮಿಸುತ್ತ ॥ ದಾನವಾಗ್ರಣಿ ಯೆನಿಪ ನನ್ನ ಸ । ಮಾನನೆನಿಪನೆ ರಾಮನೀಗ ನಿ । ದಾನಿಸದೆನೀಂ ಬರುವುದೆನ್ನುತ ನುಡಿದ ರಾವಣನು ॥ ೧೪ ॥ ವನಗಳಲಿ ಗಿರಿಗಳಲಿ ಮೇಣ್ಪುಳಿ । ನನಿವಹಂಗಳ ಲುತ್ತಮಾರಾ । ಮನಿಚಯಗಳಲಿ ವಿನುತಸಾಧಾಗ್ರಂಗಳಲಿ ನೀನು । ವಿನುತಪುಷ್ಪಕ ವರವಿಮಾನದೊ । ಳು ನಲಿವೆನ್ನಯಮನಕೆ ಸಂತಸ । ವನುಕೊಡುತ ಸಂಚರಿಪೆಕೇಳೆನ್ನ ತೊಡೆಮೊಳು ಕುಳಿತು ॥ ೧೫ ॥ ಇಳೆಯನಂದನೆ ರಾವಣನ ನುಡಿ । ಗಳನುಕೇಳ್ದನು ಮೋದಿಸದೆ ತಾ । ನಳುಕುತಿನಿಯನ ಬರವನೀಕ್ಷಿಸುತಡಿಗಡಿಗೆ ಭಯದೆ ॥ ಪಲತೆರದೊಳಾ ರಕ್ಕಸನಿಗಾ । ಗಳೆ ತೃಣವಪಿಡಿದಂದು ನುಡಿದಳು । ಮುಳಿದು ನೀಚನೆನುತ್ತ ಬಗೆದಾಪರ್ಣಶಾಲೆಯಲಿ ॥ ॥ ೧೬ ॥ ಗಿರಿಗಳಂದದೆ ಚಲಿಸನಬ್ಧಿಯ । ಪರಿಯೊಲು ಕ್ಷೋಭಿಸನು ಸುಂದರ । ತರ ಸಕಲಲಕ್ಷಣಗಳನು ತಾಳ್ದಹನು ಸತ್ಯದೊಳು ॥ ನಿರತನು ಮಹಾ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯು । ಧರಣಿತಲದೊಳು ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ನಿರುತವಾತನನೊಲಿಪೆ ನಿತರರನೋಡುವೆನೆ ನಾನು ॥ ೧೭ ॥ ಅಮಿತಬಾಹು ಬಲಾಢ್ಯನು ವಿಶಾ । ಲಮೆನಿಪ ಸುವಕ್ಷಸ್ಥಳವನಾಂ । ತು ಮೆರೆವನು ಕೇಸರಿಯುಗತಿಯಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿಹನು ॥ ಸಮನೆನಿಪನಾ ಸಿಂಹದತಿ ವಿ । ಕ್ರಮಕೆ ರಾಮನು ಸಂತತವು ನಾ । ನು ಮನದೊಳು ಚಿಂತಿಸೆನು ರಾಘವನಲ್ಲದನ್ಯರನು ॥ ೧೮ ॥ ಹೊಳೆಹೊಳೆವ ರಾಕಾಸುಧಾಕರ । ನೊಲುರೆರಂಜಿಪ ವಕ್ತ್ರವನುತಾಂ। ತಳೆದಿಹನುರಾಘವನು ರಾಜಸುತನು ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನು ॥ ಇಳೆಯೊಳು ನ್ಯಗ್ರೋಧಪರಿ ಮಂ । ಡಲನೆನಿಸುವನು ಮೇಲೆನಿಪ ಯಶ । ವನು ಪಡೆದಿರುವ ನಾತನಲ್ಲಿತರರ ಚಿಂತಿಸೆನು ॥

॥ ೧೯ ನರಿಗೆಸವೆನೆಂದೆನಿಸ ರಜನೀ । ಚರನೆ ನೀನಾ ಹೆಣ್ಣು ಸಿಂಗದ ।
ಪರಿಯೊಳುಪ್ಪುವ ನನ್ನನಿಚ್ಛೈಸುತಿಹೆ ವಿಪಿನದಲಿ । ತರಣಿಕಿರಣಂ
ಗಳ ಪೊಲೆನ್ನನು । ಕರಗಳಿಂ ನೀಂ ಪಿಡಿಯಲೆಳಸುವೆ । ಹೊರಡು ಶೀಘ್ರ
ದೊಳಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆನುತ್ತ ಪೇಳ್ದಳು ॥ ೨೦ ॥ ಎಲೆನಿಶಾಚರಕೇಳು ರಾಮನ ।
ಲಲನೆ ನನ್ನನು ಮಂದಬುದ್ಧಿಯೊ । ಳೊಲಿಸುವೆ ನೆನುತಪೇಕ್ಷಿಸುವೆ
ಯೋಚನೆಯನುಳಿದಿಂದು ॥ ತಳುವದೀಕ್ಷಿಪೆ ಚಿನ್ನದಮರಂ । ಗಳವೊಲು
ಮರಂಗಳನು ಕೋಪವ । ತಳೆದಸಿಂಹದ ಪಲ್ಗಳನು ಕೀಳಲ್ಕೆಯತ್ನಿ
ಸುವೆ ॥ ೨೧ ॥ ಧರೆಯೊಳುನ್ನತಿವೆತ್ತ ವರವಂ । ದರಗಿರೀಂದ್ರವ ಪಿ
ಡಿದು ನಿನ್ನಯ । ಕರಗಳಿಂದೋಡಲ್ಕೆ ಬಯಸುವೆ ಕಾಲಕೂಟವನು ॥
ತರಿಸಿ ಕುಡಿದಾನಂದದಿಂದಿ । ಧರಣಿಯೊಳಿರಲಪೇಕ್ಷಿಸುವೆ ಕೇ । ಳುರಜ
ನೀಚರನೀನು ರಾಮನ ಪತ್ನಿಯನುಬಯಸಿ ॥ ೨೨ ॥ ನಯನವನು
ಚುಚ್ಚಲೆಳಸುವೆ ಸೂ । ಜಿಯುಮೊನೆಗಳಿಂ ದಡಿಗಡಿಗೆ ಕ । ತ್ತಿಯ ಹರಿ
ತವನು ನೆಕ್ಕಲಿಚ್ಛಿಸುತಿರುವೆ ಜಿಹ್ವೆಯಲಿ ॥ ಭಯವೆನಾನದೆ ಕಟ್ಟಿಕೊ
ಳುತಶಿ । ಲೆಯನು ದಾಟಲೆಳಸುವೆ ವಾರಿನಿ । ಧಿಯನು ರಾಮನಪತ್ನಿಯ
ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲೆಳಸುತ್ತ ॥ ೨೩ ॥ ಕರಗಳಿಂ ರವಿಶಶಿಗಳನು
ನೀಂ । ಭರದೆಪಿಡಿಯಲ್ಕಿಚ್ಛಿಸುವೆ ಸಲೆ । ಯುರಿವಬೆಂಕಿಯ ಕಟ್ಟಲೆಳ
ಸುವೆ ವಸ್ತ್ರದಿಂದಿರದೆ ॥ ಪಿರಿದೆನಿಪ ಕಬ್ಬಿಣದಶೂಲೆ ಗಿ । ದಿರೊಳುಪ್ಪೋ
ಗ ಲಪೇಕ್ಷಿಸುವೆ ಕ । ರ್ಬುರನೆ ರಾಮನಪತ್ನಿಯನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯ
ಬೇಕೆನುತ ॥ ೨೪ ॥ ಅರರೆಜಂಬುಕ ಸಿಂಹಗಳಿಗಂ । ತಿರುವುದಂತರ
ತೋರ್ಪುದೆಂತಂ । ತರವುಕಾಲ್ವೆ ಕಡಲುಗಳಿಗೆ ಸೀಸಕನಕಂಗಳಿಗೆ ॥
ಇರುವುದೆಂತಂತರವು ಗಂಧ ಕೆ । ಸರುಗಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದೆಂ ತಂ । ತರವು
ತಾನಂತಿರುವುದಂತರ ನಿನಗೆ ರಾಮನಿಗೆ ॥ ೨೫ ॥ ಕರಿಬಿಡಾಲಗಳಿಗೆನಿ
ತಂತರ । ಮಿರುವುದೀ ಧಾರುಣಿಯೊಳೊಪ್ಪುವ । ಗರುಡವಾಯಸಗಳಿಗ
ದಂತರವೆಂತಿಹುದು ನೋಡೆ ॥ ಪಿರಿನವಿಲು ನೀರ್ಕಾಗೆಗಳಿಗಂ । ತರವು
ತಾನೆನಿತಿರುವುದಂತಂ । ತಿರುವುದಾರಘುವೀರನಿಗೆ ನಿನಗಂತರವಿಳೆಯೊ
ಳು ॥ ೨೬ ॥ ಧರಣಿಯೊಳ್ಕಂಗೊಳಿಪ ಹಂಸಕೆ । ಸರಿಯೆನಿಪ್ಪುದೆ ಗೃಧ್ರ
ವದರಂ । ತೆ ರಘುನಂದನನಿಗೇಂ ಸಮನೆನೀಂ ಯೋಚನೆಯನುಳಿದು ॥
ಮರಣವನು ಕೋರುತ್ತ ನನ್ನನು । ವರಿಸಬೇಕೆಂದಿಂದು ಬೇಡುವೆ ।
ಭರದೆ ಬಂದಂವದಲೆನೀಂ ಪೋಗೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೨೭ ॥ ಜಾನಕಿಯ ನುಡಿ
ಗಳನುಕೇಳುತ । ದಾನವಾಧಿಪ ರಾವಣನು ಸ । ನ್ಮಾನಿಸದೆ ಪೇಳ್ದನು

ಕೇಳೆಲೆ ಸೀತೆ ನೀನಿಂದು ‖ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿವೆ ನನ್ನ ಸ ! ಮಾನರುಂ ಟೆ ವಿಚಾರಿಸಲು ಕೇ । ಳ್ಜಾನೆನುತ ತಿಳಿಸಿದನು ಕುಲಬಲನಾಮಗಳ ನಿರದೆ ‖ ೨೮ ‖ ನನಗೆಸೂರ್ಯನಳುಕುತ ಮೂಡದಿ । ಹನುಸೆಗಳಿಕೆಯ ಪವನನಂಜುತ । ನನಗೆಶೀತವು ಸೋಕದಂದದೆ ಬೀಸುವನುತಾನು ‖ ಅನಲನುಷ್ಣವನಾಗಿಸನು ಮೇ । ದಿನಿಯೊಳೆಲ್ಲರು ಭೀತಿಪಡುವರು । ನಿನಗೆ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲವೆನ್ನನು ಬಿಡಬಹುದೆಪೇಳ್ ‖ ೨೯ ‖ ತರುಗಳೆ ಲ್ಲವು ನನ್ನ ಭಯದಿಂ । ದುರೆ ಕದಲದೆಲೆಗಳನು ತಾವಾಂ । ತಿರುತಿಪವು ನದನದಿಗಳಾ ತೀವ್ರಗಮನವನುಳಿದು ‖ ಹರಿವುವೆನ್ನಯ ಭೀತಿಯಿಂದ ಲೆ । ಗಿರಿಗಳೆಲ್ಲವು ಕಂಪಿಸುವು ವಿದ । ನರಿಯದೆನ್ನನು ನೀನು ಪೋಗೆಂ ಬುದುಚಿತವೆನಿನಗೆ ‖ ೩೦ ‖ ನನ್ನ ಪಟ್ಟಣವೆನಿಸ ಲಂಕೆಯು । ಸನ್ನು ತಿವಡೆದ ಜಲಧಿಮಧ್ಯದೊ । ಳನ್ನಿಗವಿರುತ ವೀರರಾಕ್ಷಸರಿಂದೆ ತುಂಬಿ ಹುದು ‖ ಮನ್ನಣೆಯನಾಂ ತಮರ ಪುರಿಯಂ । ತುನ್ನತಿಯನಾಂತಿಹು ದು ಬಳಸಿ । ಪ್ರನ್ನತ ಪ್ರಾಕಾರದಿಂದುರೆ ರಂಜಿಸುತ್ತಿಹುದು ‖ ೩೧ ‖ ಕನಕ ಕಕ್ಷ್ಯೆಗಳಿಂದೆಸೆವುವೆ । ನ್ನ ನಗರವು ವೈಡೂರ್ಯಮಯತೋ । ರಣಗಳಿಂ ಹೊಳೆಯುವುದು ಹಸ್ತ್ಯಶ್ವರಥತತಿಯಿಂದೆ ‖ ಅನವರತ ತುಂಬಿಹುದು ತೂರ್ಯದ । ನಿನದಗಳ ಸೊಂಪಿಂದೆ ಮೆರೆಯುತ । ವಿನುತಿ ವೆತ್ತಿಹುದಖಿಳ ವೈಭವಯುಕ್ತವಾಗಿಹುದು ‖ ೩೨ ‖ ಸಕಲ ಕಾಲದೆ ಪುಷ್ಪ ಫಲಗಳ । ನು ಕೊಡುವಮಹೀರುಹಗಳನು ತಾ । ಳ್ದಖಿಳ ವನಸಂದೋಹದಿಂದಾ ಲಂಕೆ ಶೋಭಿಪುದು ‖ ಪ್ರಕಟತರ ಭೋಗಗಳ ನಾನುತ । ಸುಖದೊಳೆನ್ನೊಡನೆ ರಮಿಸುತ್ತ ಮ । ನಕೆತರದೆ ರಾಘವ ನ ಚಿಂತೆಯನಿರುವೆ ನೀನೆಂದ ‖ ೩೩ ‖ ತಂದೆ ದಶರಥನನುಡಿಯಿಂವಲೆ । ಬಂದಿಹನು ವನಕೆ ವಿಗತಾಯುಷ । ನೆಂದೆನಿಸುವನು ತಪಸಿಯಾಗುತ ಭಿಕ್ಷಬೇಡುವನು ‖ ಇಂದುಮುಖಿನೀಂ ಕೇಳು ರಾಘವ । ನಿಂದಲೇಂಸು ಖವಿಹುದು ನಿನಗೈ । ತಂದು ನೀಂ ನನ್ನೊಡನೆ ಸುಖಿಸದೆ ಬದಲು ಪೇಳುತಿಹೆ ‖ ೩೪ ‖ ದನುಜರೆಲ್ಲರಿ ಗೊಡೆಯನೆಂದೆನಿ । ಪೆನು ಮದನ ತಾಪದೊಳು ನಾನಾ । ಗಿನಡೆತಂದಿಹೆನೆಲೆ ಮಹೀಸುತೆ ಕೇಳು ನಿನ್ನೆಡೆ ಗೆ ‖ ನನಗೆ ಸಮನಲ್ಲಾ ರಘೂದ್ವಹ । ಮನವೊಲಿಸದೇತಕ್ಕೆ ನೀಂನುಡಿ । ಪೆ ನನಗೆ ಬದಲು ನಿನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯದೊಳ್ಕೈತಂದೆ ‖ ೩೫ ‖ ವರಿಸ ಬೇಕೆನುತ ನುಡಿದಾ ದಶ । ಶಿರನಿಗಾ ಭೂಮಿಸುತೆ ಪೇಳಿದ । ಳು ರಜ ನೀಚರರಾಜರಾಜನ ತಮ್ಮನೆನಿಸುತ್ತ ‖ ದುರುಳತನದಿಂ ಕಠಿನನೆಂದೆನಿ ।

ಸಿರುವೆ ಬಹು ಪಾಪಿಷ್ಠನಾಗಿಹೆ । ಧರೆಯೊಳು ಮತಿವಿಹೀನನನು ಜಿತೇಂ
ದ್ರಿಯ ರಹಿತನೆನಿಪೆ ॥ ೩೬ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರು ಲಯವನೈದುವ । ರು ನಿ
ನಗೊದಗಿತು ಸಾವುವಿಬುಧೇಂ । ದ್ರನ ಸತಿ ಶಚೀದೇವಿಯಂತೆನ್ನನು
ಬಯಸಿ ನೀನು ॥ ಮನದೊಳಾನಂದಿಸುವೆ ನಿನ್ನಿಂ । ದೆನಿಜಬಂಧು
ಗಳೆಲ್ಲ ಮಡಿದಪ । ರುನಿನಗೆ ವಿನಾಶನವು ಬಂದಿಹುದೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥೩೭॥
ದನುಜವಲ್ಲಭನಾಮಹೀಸುತೆ । ಯ ನುಡಿಗಳನಾಲಿಸುತಿರದೆ ಪೇ । ಳ್ದನೆ
ಲೆ ಜಾನಕಿ ಮತ್ತತೆಯೊಳಿಂದೆನ್ನ ವಿಕ್ರಮವ ॥ ಮನಕೆತಾರದೆ ನುಡಿ
ಯುತಿರುವೆ ಗ । ಗನದೊಳಗಿರುತ್ತವನಿಯ ಧರಿಸಿದ । ಪೆನು ನಿಜಭು
ಜಂಗಳಲಿ ಸಾಗರ ಜಲವ ಕುಡಿಯುವೆನು ॥ ೩೮ ॥ ಸಮರದೊಳು
ವಧಿಸುವೆನು ಮೃತ್ಯುವ । ನುಮಿಹಿರನಘಾತಿಸುವೆ ನಸ್ತ್ರದೊ । ಳು
ಮಹಿಯನು ನಾಂ ಸೀಳ್ವೆ ಪುಡಿಮಾಡುವೆನು ಬೆಟ್ಟಗಳ ॥ ಕಮಲಲೋ
ಚನೆ ವರಿಸುನನ್ನನು । ವಿಮಲಮತಿಯಿಂದೆನ್ನುತಾಗಳೆ । ರಮಣಿ
ಸೀತೆಗೆ ತೋರಿಸಿದ ನಿಜರೂಪವನು ಬಗೆದು ॥ ೩೯ ॥ ತೊರೆದ
ಮಲಸನ್ಯಾಸಿವೇಷವ । ನು ರಮಣೀಮಣಿಸೀತೆಗಾ ದಶ । ಶಿರನು ತೋರ್ದ
ನು ನೈಜರಾಕ್ಷಸರೂಪವನು ಭರದೆ ॥ ಅರುಣನೇತ್ರದತಾಳ್ದ ಕನಕಾ ।
ಭರಣಭುಜಗಳ ಹತ್ತುತಲೆ ಗಳ । ದುರುಳ ರಾವಣನಾಗ ಸೀತೆಯ
ಕಣ್ಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ ॥ ೪೦ ॥ ಅರುಣ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಹೊದೆದಾ । ಕರಿ
ಮುಗಿಲ್ಗೆಣೆಯೆನಿಪ ದಶಕಂ । ಧರನಧಿಕ ಕೋಪವನುತಾಳುತ ನುಡಿದ
ಜಾನಕಿಗೆ ॥ ಸರಸಿಜಾನನೆ ಮೂರುಲೋಕದೊ । ಳುರೆವಿನುತಿವೆತ್ತೆನ್ನ
ವರಿಪುದು । ಸರಿಯೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆನು ಪತಿರೂಪದೊಳು ನಿನಗೆನುತ
॥ ೪೧ ॥ ನಿನಗೆ ಯೆಳ್ಳನಿತ ಪ್ರಿಯವನೆಸ । ಗೆನಲೆ ಕೋಮಲೆ ಕೇಳು
ರಾಮನೊ । ಳು ನೆಲಸಿದವಿಶ್ವಾಸವನು ಬಿಡು ನನ್ನೊಳಿರಿಸದನು ॥
ವನಿತೆವಾಕ್ಯಕೆ ರಾಜ್ಯವನುಳಿದು । ವನಕೆ ಬಂದಾ ಮೂಢಮತಿಯಿಂ ।
ದ ನಿನಗೇಂ ಫಲವೆನುತತಿಭರದೆ ಹತ್ತಿರಕೆಬಂದ ॥ ೪೨ ॥ ಬುಧನು
ರೋಹಿಣಿಯನ್ನು ವರಿಸಿ ಪಿ । ಡಿದತೆರದೊಳಾ ದನುಜವಲ್ಲಭ । ನುಧರಣೀ
ಸುತೆಯ ತಲೆಯನು ಪಿಡಿದೆಡವಕ್ಕೈಯಿಂದೆ ॥ ಚೆದರಿಸುತ ತೊಡೆಗಳನು
ಕೂಡೆ ಪಿ । ಡಿದು ಬಲವಕ್ಕೈಯಿಂದೆ ತನ್ನಂ । ಕ ದೊಳು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂ
ಡ ನೆತ್ತಿಕೊಳುತ್ತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ಮರಣ ದೇವತೆ ಗಿಮ್ಮಿಗಿಲೆನಿ
ಸು । ತುರುಭುಜಬಲ ಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನಿಪ । ಸುರನ ರೂಪವ ಕಂಡು
ವನದೇವತೆಗಳಂಜಿದರು । ಖಗಗಳನುತಾನಾಂತು ಬಹುಕರಿ । ನರ

ವೆವನುವಾಡುತಿಹ ರಾವಣ । ನರಥಕಾಣಿಸಿತಾಗ ಮಾಯಾಕಾರವೆನು
ತಾಳ್ದು ॥ ೪೪ ॥ ಭರದೊಳಾ ದಶಶಿರನು ಸೀತೆಯು । ನಿರದೆ ಕಾಂಕು
ಳೊಳರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ । ನೆರೆವಿರಾಜಿಪ ರಥಕಡರ್ದನು ಬಹಳ ಹರ್ಷದಲಿ ॥
ಧರಣಿಸುತೆ ರಾವಣನಧೀನದೊ । ಳಿರುತ ಕಾನನದೊಳತಿದೂರಕೆ ।
ತೆರಳದಾ ರಘುವರನಕೂಗುತ ರೋದಿಸಿದಳರದೆ ॥ ೪೫ ॥ ಕಾಮಪೀಡಿತ
ನಹ ದಶಶಿರನು । ಕಾಮವಿಲ್ಲದ ಸೀತೆಯುನುತಾಂ । ತಾಮಸವನುಳದೆ
ತ್ತಿ ಕೊಂಡಂಬರಕೆ ಹಾರಿದನು ॥ ವಾಮಲೋಚನೆ ದುಃಖಿಸುತ ಹಾ ।
ರಾಮ ಹಾ ಸೌಮಿತ್ರಿಯೆನುತಂ । ದಾಮರುತ್ಪಥದಲ್ಲಿ ರೋದಿಸುತಿದ್ದಳತಿ
ಭಯದೆ ॥ ೪೬ ॥ ತಂದೆಲಕ್ಷ್ಮಣ ಖೂಳರಾವಣ । ಬಂದು ನನ್ನನು ಕೊಂ
ಡು ಪೋಗುವ । ನಿಂದು ಲಂಕೆಗೆ ನೀನರಿಯದಿಹೆಕೇಳು ನನ್ನಿರವ ॥
ಮುಂದೆ ಗತಿಯೇನೆನಗೆ ನಿನ್ನನು । ನಿಂದಿಸಿದೆನಾಂ ಮುಳಿದು ವಿಪಿನದೊ
ಳಿಂದು ನೀಂ ರಘುನಂದನಗೆ ತಿಳುಹೆಂದು ಹಲುಬಿದಳು ॥ ೪೭ ॥ ದನುಜ
ವಲ್ಲಭ ಖೂಳ ದಶಕಂ । ಠನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೊಯ್ವ ನೆನ್ನನು । ನಿನಗೆ
ಕಾಣದರೀತಿಯೊಳು ಲಂಕೆಗತಿವೇಗದಲಿ ॥ ಇನಯ ನೀನೆಂತರಿವೆ ಹಾ
ಹಾ । ನನಗೊದಗಿದೀ ಕಷ್ಟವನು ಬಿಡಿ । ಸೆನುತ ರಾಮನಕೂಗಿ ಯ
ತ್ತಳು ಸೀತೆ ಗಗನದಲಿ ॥ ೪೮ ॥ ಎಲೆ ವನಗಳಿರ ವನದದೇವತೆ । ಗಳಿರ
ವೃಕ್ಷಂಗಳಿರ ಖೇಚರ । ಗಳಿರ ಮೃಗಗಳಿರ ನದಿಗಳಿರ ಮಹೀಧರಂಗಳಿ
ರ ॥ ನೆಲದಣುಗಿಯನು ಕೊಂಡುಪೋದನು । ಖಳದಶಾಸ್ಯನೆನುತ್ತ ಪೇ
ಳಿರಿ । ತಳುವದಾರಘುಪತಿಗೆನುತ ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡಿದಳು ॥ ೪೯ ॥
ದಶಶಿರನೊಡನೆ ಪೋಗುತಾಗಳೆ । ಶಶಿವದನೆ ಗೋದಾವರಿಯು ನೀ । ಕ್ಷಿ
ಸುತ ತಳುವದೆ ಬೇಡಿದಳು ಕೈಗಳನುಜೋಡಿಸುತ ॥ ಅಸುರ ರಾವಣ
ಕೊಂಡುಪೋದನು । ವಸುಮತೀ ನಂದನೆಯ ನೆಂದೆನು । ತುಸುರುತ್ವ
ರು ರಾಘವನಿಗೆಂದಾ ಗಗನಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ೫೦ ॥ ಕೈಕೆನಿನ್ನಯ ಕೋರಿ
ಕೆ ಫಲಿಸಿ । ತೀ ಖಳದಶಗ್ರೀವನೆನ್ನನು । ತಾ ಕಡುಜವದೊಳೆತ್ತಿ ಕೊಂ
ಡೈದುತಿಹ ನಿಂದೆನುತ ॥ ಭೀಕರದೊಳಾ ಸೀತೆಪೋಗುತ । ಶೋಕದಿಂದ
ಲೆ ನಮಿಸಿಪೇಳಿದ । ಳೀಕಡೆ ಪ್ರಸ್ರವಣಗಿರಿ ಗರುಹೆನುತ ರಾಮನಿಗೆ ॥
॥ ೫೧ ॥ ಅಳುತಜಾನಕಿ ರಾವಣನ ರಥ । ದೊಳತಿದುಃಖವ ನೈದುತಾಗ
ಳೆ । ತಳುವದೆ ಜಟಾಯುವನು ಕಾಣುತ ಮರದಕೊಂಬೆಯಲಿ ॥ ಖಳ
ದಶಾನನಕೊಂಡು ಪೋಗುವ । ನೆಲೆಜಟಾಯುವೆ ನನ್ನನೋಡೆಂ । ದಳು
ಕೆ ಕೂಗಿದಳೊಡನೆ ಹಾಯೆನುತ ಧಿಕಶೋಕದಲಿ ॥ ೫೨ ॥ ಅವನಿಜಾ

ತೆಯ ನುಡಿಯುಕೇಳು । ತ್ತವನಿರುಹದೊಳ್ಳಿದ್ದ ಗೈಯುತ್ತಿ । ಹವಿಹ
ಗೇಂದ್ರ ಜಟಾಯು ಘನರೋಷವನುತಾಳುತ್ತ ॥ ತವಕದಿಂದಾ ರಕ್ಕಸ
ನೊಡನೆ । ಬವರಕುಜ್ಜುಗಿಸಿದನು ಗಗನದೊ । ಳವರಿಗಾಗಳೆ ನಡೆದುದ
ತಿ ಘೋರತರ ಸಂಗರವು ॥ ೫೩ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭ ವಿಹಗವಲ್ಲಭ । ರುನೆರೆ
ಕಾದಿದ ರಂತರಿಕ್ಷದ । ಲಿ ನಿಶಿಚರವರನಿರದೆ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನೈದುಬಾಣದಲಿ ॥
ಕನಲಿಘಾತಿಸಿದನು ಜಟಾಯುವ । ದನೆಣಿಸದೆ ಗಾಯಗಳನಾಗಿಸಿ । ದನು
ದಶಗ್ರೀವನಿಗೆ ನಖಮುಖ ಚರಣಘಾತದಲಿ ॥ ೫೪ ॥ ಹತ್ತುಬಾಣಗಳಿಂದೆ
ಹೊಡೆದನು । ಮತ್ತೆರಾವಣನಾ ಜಟಾಯುವ । ನತ್ತರಾವಣನ ರಥಸಾ
ರಥಿ ರಥದಖರಗಳನು ॥ ಸತ್ತಿಗೆಸಹಿತಲಾ ಜಟಾಯುವು । ಕತ್ತರಿಸಿದನು
ಕೊಕ್ಕುಗುರುಗಳ । ವೊತ್ತದಲಿ ದಶಕಂಠಕಡಿದನು ರೆಕ್ಕೆಗಳನವನ ॥
॥ ೫೫ ॥ ಕೊಂದು ರಾವಣನಾಜಟಾಯುವ । ನಂದುಸೀತೆಯನೆತ್ತಿಕೊಂ
ಡಾ । ನಂದದಿಂದಲೆ ಹಾರಿದನು ಬಹುಬೇಗನೆ ಗಗನಕೆ ॥ ನೊಂದು ನೆಲ
ದೊಳುಬಿದ್ದಪಕ್ಷಿಯು । ಮುಂದೆ ನೆರೆರೋದಿಸಿದಳವನೀ । ನಂದನೆಮಹಾ
ದುಃಖದೊಳು ಹಾ ರಾಮ ಹಾಯೆನುತ ॥ ೫೬ ॥ ಪವನಬೀಸದೆ ಪೋದ
ನಾಗಳೆ । ರವಿಗೆ ಕಾಂತಿವಿಹೀನವಾಯ್ತು ಜ । ಗವನು ಕಾವಳಮುಚ್ಚಿ
ತಸುರೇಂದ್ರ ನವನೀಸುತೆಯ ॥ ತವಕದಿಂದೊಯ್ಯುತಿರೆ ಚೀರಿದ । ಳವ
ನಿಜೆ ಜಟಾಯುವನು ವಧಿಸಿದೆ । ಜವದೊಳೆನ್ನನು ಕೊಂಡುಪೋಗುವೆ
ಕಳ್ಳನಂತೆನುತ ॥ ೫೭ ॥ ನನ್ನಗಂಡನು ನೋಡುವಂದದೆ । ನನ್ನಪಿಡಿದಿರೆ
ಖರನತೆರದೊಳು । ನಿನ್ನ ನಂತಕನೆಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತಿದ್ದ ನೆನ್ನಪತಿ ॥
ನಿನ್ನ ಶೌರ್ಯಸ್ಥೈರ್ಯ ಧೈರ್ಯಗ । ಳನ್ನು ಸುಡಬೇಕವನಿಯೊಳು ನೀ ।
ನಿನ್ನು ಜೀವಿಸಲಾರೆಯೆನ್ನುತ ಪೇಳ್ದಳಾಸೀತೆ ॥ ೫೮ ॥ ಜಾನಕಿಯನಂ
ಕದೊಳಿರಿಸಿಕೊಂ । ಡಾ ನಿಶಾಚರನೈದಿದನು ಪವ । ಮಾನನಂತತಿ ವೇಗ
ದಲಿ ದಕ್ಷಿಣದೆಶೆಯೊಳಂದು ॥ ದೀನತೆಯೊಳಾ ಸೀತೆ ಹಾ ಹಾ । ಪ್ರಾಣ
ನಾಥನೆ ಹಾ ರಘುವರನೆ । ನೀನೆಗತಿಯೆನುತಳುತ ಕಂಡಳು ಋಷ್ಯ
ಮೂಕವನು ॥ ೫೯ ॥ ಹರಿದು ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನಾಗಲೆ । ಧರಣಿಯಾತ್ಮ
ಜೆ ತನ್ನಕನಕಾ । ಭರಣಗಳನದರೊಳಿರಿಸುತಕಟ್ಟಿ ಗಿರಿಶಿಖರದೊಳು ॥
ತರಣಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವನನು ಬಳ । ಸಿರುವ ಕಪಿಗಳು ನಾಲ್ವರನಡುವೆ ।
ಭರದೊಳಂದು ಬಿಸುಟಳು ರಾಮನಿಗೀಯಬೇಕೆನುತ ॥ ೬೦ ॥ ಹಾ
ರಮಣ ಹಾರಾಮ ಹಾರಣ । ಧೀರಹಾಸೌಮಿತ್ರಿದೇವರ । ಹಾರಘುಕುಲೋ
ತ್ತಮ ಯೆನುತರಾವಣನ ತೊಡೆಯೊಳಗೆ ॥ ಧಾರುಣೀ ಸುತೆರೋದಿಸು

ತ್ತಿರೆ । ಕ್ರೂರರಾವಣ ಕಳೆದು ಪಂಪೆಯ । ನಾರವಣಿಸಹಿ ತಂದು ತೆಂಕಣಕಡಲ ದಾಟಿದನು ॥ ೬೧ ॥ ತೊಡೆಯೊಳಹ ಭೂಜಾತೆ ಸಹಿತಾ । ಕಡಲದಾಟುತ ಲಂಕೆಗೈತಂ । ದೊಡನೆ ರಾವಣನಿರಿಸಿದನು ಸೀತೆಯನರ ಮನೆಯಲಿ ॥ ಪೊಡವಿಸುತೆಗೆ ವರಮಣಿಮೌಕ್ತಿಕ । ದೊಡವೆಗಳ ಚೀನಾಂಬರಂಗಳ । ಕೊಡುವುದೆನ್ನುತ ಕೂಡೆರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ ಪೇಳಿದನು ॥ ॥ ೬೨ ॥ ನೆನೆದೊಡೆಭಯವನೀವ ಕರ್ಕಶ । ರೆನಿಪರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ ಪೇಳ್ದನ । ವನಿಜೆಕೇಳ್ದದ ನೀವುದೆಂದೆನುತಸುರವಲ್ಲಭನು ॥ ಮನದೊಳಾರಾದೊಡಹಿತವ ನಾ । ವನಿತೆಗಾಚರಿಸಿದೊಡೆ ಕೊಲ್ಲುವೆ । ನೆನುತಪೇಳ್ದು ಕೃತಾರ್ಥನೆನ್ನುತ ತನ್ನನಂದರಿದ ॥ ೬೩ ॥ ಲಲನೆಜಾನಕಿಯನ್ನಚಿತ್ತವ । ನೊಲಿಸಿರಾಘವ ನನುಳಿವಂತೆ ಹ । ಗಲಿರುಳಾಕೆಗೆನುಡಿದು ವಿಹಿತೋಕ್ತಿಗಳನೆಲ್ಲವನು ॥ ಹಲವುಬಗೆಯಿಂ ದೊಪ್ಪಿಸಿರೆನುತ । ತಿಳಿಸಿರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ ರಾವಣ । ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ಧರಣಿಜಾತೆಯಬಳಿಗೆ ಸಂತಸದಿ ॥ ೬೪ ॥

ಇಂತು ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೫೭೩೫.

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಮೇದಿನೀಸುತೆಯನ್ನು ವರಿಸೆನು ।
ತಾ ದಶಾಸ್ಯನು ಬೇಡಲೊಪ್ಪದೆ ।
ಪೋದಬಳಿ ಕಾಕೆಯನಶೋಕಾವನದೊಳಗಿರಿಸಿದ ॥

ಬಳಿಕರಾವಣನೊಂದುದಿನ ಮನ । ದೊಳು ನೆನೆದು ಜಾನಕಿಯನಾಗಳೆ । ಬಳೆದ ಕಾಮಾತುರದೊಳರಿಯದೆ ಯೊಂದನತಿಭರದೆ ॥ ಕಳೆದು ಲಜ್ಜಾಭಯಗಳನು ತಾಂ । ತಿಳಿಯದೆ ತನಗೆ ಮುಂದೆಸಂಭವಿ । ಪಲಯವನು ಜಾನಕಿಯಬಳಗೈತಂದ ನಂದಿರದೆ ॥ ೧ ॥ ನೆರೆದರಕ್ಕಸಿಯರ ನಡುವೆ ರಘು । ವರನಚಿಂತಿಸುತ ಬಹುಶೋಕದೊ । ಳುರೆಬಳಲಿ ಜೆಂಡಾಗಿ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ್ತಕಂಬನಿಯ ॥ ಸುರಿಸಿರೋದಿಸುತಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ ಜಲಧಿಮಧ್ಯದೆ । ನೆರೆಮುಳುಗಿದಾ ಹಡಗಿನಂತಿರಲಸುರನೈತಂದ ॥ ೨ ॥ ವನದೊಳಾ ಮೃಗಯೂಥಗಳನುಳಿ । ದು ನಡುಗುತ್ತಿಹ ಹೆಣ್ಣುಮಿಗದವೊ । ಲು ನೆರೆದುಃಖಿಪ ಮೇದಿನೀಸುತೆಗಾ ನಿಶಾಚರನು ॥ ಮನದೊಳಾನಂದವನು ತಾಳುತೊ । ಡನೆ ಸುರಭವನದಂತೆ ಕಂ

ಗೊಳಿ । ಪ ನಿಜರಾಜಭವನವತೋರಿದನಂದು ವಿವರಿಸುತ ‖ ೩ ‖ ಜನಕ
ಸುತೆ ನೋಡಿದಳು ದಶಕಂ । ಠನಮನೆಯೊಳೊಪ್ಪುತಿಹ ಬಹುಜನ ।
ವನಿತೆಯರನಾ ಮಂಜುಳತರದ ಪಕ್ಷಿನಿವಹವನು ‖ ವಿನುತಿವೆತ್ತರೆ ಮೆ
ರೆವ ವಿವಿಧ ರ । ತುನಸಮೂಹಂಗಳನು ಪ್ರಾಸಾ । ದ ನಿಕರಂಗಳ ನಂ
ತೆಸೆವ ಹರ್ಮ್ಯಂಗಳೆಲ್ಲವನು ‖ ೪ ‖ ಕನಕ ರಜತ ಸ್ಫಟಿಕ ದಂತದ ।
ಘನತರ ಸ್ತಂಭಂಗಳೆಸೆದವು । ವಿನುತಗೋಮೇಧಿಕ ವಿಡೂರಜ ವಜ್ರ
ರಾಶಿಗಳು ‖ ಜನರ ಕಣ್ಮನಕೊಪ್ಪುತಿರ್ದುವು । ಮನೆಯೊಳುರೆ ತುಂಬಿ
ರ್ದುವಾಧನ । ಕನಕವಸುರಾಭರಣಗಳಧಿಕ ಮಾಗುತೆಲ್ಲಕಡೆ ‖ ೫ ‖
ಬಳಿಕರಾವಣ ದೇವದುಂದುಭಿ । ಗಳನಿಕರದಿಂದಿಡಿದು ನೆರೆಹೊಳೆ । ಹೊ
ಳೆವ ಚಿನ್ನದ ತೋರಣಂಗಳನಾಂತು ರಂಜಿಸುತ ‖ ಥಳಥಳಿಪಸೋಪಾನ
ಗಳನಾ । ನೆಲದಣುಗಿಯೊಡನಂದು ಹತ್ತಿದ । ನೊಲಿಸಬೇಕೆಂದಾ ಮಹೀ
ಸುತೆಯ ನತಿಸಂತಸದಿ ‖ ೬ ‖ ಅಲ್ಲಿಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತ ತೋರ್ದುವು । ಬೆಳ್ಳಿ
ದಂತದ ಘನಗವಾಕ್ಷಗ । ಳೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳೊಪ್ಪಿದವು ಕನಕಸಮೂಹದಿಂದೆ
ಸೆವ ‖ ಸಲ್ಲಲಿತ ಪ್ರಾಸಾದಪಙ್ಕ್ತಿಗ । ಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ಸಂತಸವನಾಗಿಸು । ತಲ್ಲೆ
ಸೆದುವು ಸುಧಾಮಣಿಗಳಿಂದೊಪ್ಪಿದ ನೆಲಗಳು ‖ ೭ ‖ ಕಮಲಕಲ್ಹಾರಂ
ಗಳನುತಳೆ । ದಮಲಜಲದಿಂದೆಸೆವತಿ ವಿಶಾ । ಲಮೆನಿಪ ಸರೋವರಗಳ
ನು ನೋಡಿದಳು ಭೂಮಿಸುತೆ ‖ ಸುಮಸಮುದಯವನಾಂತು ಕಂ
ಗೊಳಿ । ಪ ಮರಗಳನಾನಂದಿಪ ವಿಹಂ । ಗಮನಿಕರವನು ತರತರದ ಬ
ಣ್ಣದಜಲಚರಗಳ ‖ ೮ ‖ ಇಂತು ರಾವಣನಾಮಹೀಸುತೆ । ಗಂತಮಿಲ್ಲ
ದ ವಸ್ತುಗಳನ । ತ್ಯಂತ ಸಂತಸದಿಂದೆ ತೋರುತಲೆಲ್ಲವನು ಬಿಡದೆ ‖
ಚಿಂತಿಸದೆ ಪತಿನಾಮವನು ನೀ । ನಂತರಂಗದೊಳೆನ್ನ ವರಿಸಿಯೆ । ಸಂ
ತತವು ಸೌಖ್ಯವನು ತಾಳುವುದೆಂದು ಪೇಳಿದನು ‖ ೯ ‖ ಲಲನೆಕೇಳ್ನೀಂ
ವನಧಿಮಧ್ಯದೆ । ಹೊಳೆವಲಂಕೆಗೆ ರಾಜನಾಗಿಹೆ । ನೊಲಿದುಸೇವಿಸುತಿ
ಹರುಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಹ ‖ ಖಳನಿಶಾಚರ ರೆನ್ನನವರೀ । ನೆಲ
ದೊಳತಿ ಘೋರತರ ರೂಪಂ । ಗಳನು ಹೊಂದಿಹರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಬಹು ಭಯ
ವನಾಗಿಸುತ ‖ ೧೦ ‖ ಧನಮನಃಪ್ರಾಣಂಗಳನು ನಾಂ । ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ
ಹೆನುಳಿಸು ಮಾನವ । ನಿನಗಧೀನವೆನಿಸುವುವುತ್ತಮ ಭೋಗಭಾ
ಗ್ಯಗಳು ‖ ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಾಧಿಕಳೆನಿಪೆ ನೀಂ । ನನಗರಸಿಯಾಗುತ್ತೊ
ಡೆಯಳೆಂ । ದೆನಿಪೆ ಕೋಟಿ ಸಹಸ್ರ ನಾರಿಯರಿಗೆ ನಿರಂತರವು ‖ ೧೧ ‖
ಇತರ ಬುದ್ಧಿಯೊಳೇನು ಫಲವಹು । ದತಿಶಯಮೆನಿಪ ಕಾಮಭಾ

ಧೆಯೊ । ಳು ತಪಿಸುತ್ತಿಹ ನನ್ನ ಸಂತತವೊಲಿಸೆಲೆ ರಮಣಿಯೆ ॥ ಅತಿವಿಶಾಲ ಸಮುದ್ರ ಮಧ್ಯದೆ । ಸತತ ಮೆಸೆವುದು ಲಂಕೆಕೇಳದ । ನು ತಡೆವಮಹಾ ಶೂರರಿಹರೇ ನಖಿಳಲೋಕದಲಿ ॥ ೧೦ ॥ ಸುರನರೋರಗ ಯಕ್ಷ ರಾಕ್ಷಸ । ಗರುಡ ಕಿನ್ನರ ಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯರೊ । ಳಿರುವನೇಪೇಳೆನ್ನ ಸಮನಹ ಘನಪರಾಕ್ರಮಿಯು ॥ ಸರಸಿಜಾನನೆ ಕೇಳು ನನ್ನೊಡ । ನೆ ರಣರಂಗದೊಳಿದಿರು ನಿಲ್ಲದೆ । ತರಹರಿಸುವರು ಸಕಲ ಲೋಕದ ವೀರರನವರತ ॥ ೧೨ ॥ ವನಿತೆಕೇಳಾ ರಾಘವನು ತಾಂ । ಮುನಿಗಳಂತಿಹ ನಲ್ಪ ಕಾಂತಿಯ । ವನೆನಿಪನು ದೀನತೆಯನಾಂತಲ್ಪಾಯುವೆನಿಸುವನು ॥ ವಿನುತ ರಾಜ್ಯಭ್ರಷ್ಟನೆಂದೆನಿ । ಪನು ಮನುಜನೆಂದೆನಿಪನಾರಾ । ಮನನುಳಿದು ನೀನೆನ್ನ ವರಿಸವನಿಂದೆ ಫಲವೇನು ॥ ೧೪ ॥ ನಿನಗೆ ನಾಂ ಸರಿಯೆಂದೆನಿಸುವೆ ಸ । ವನಿಜೆನನ್ನನು ಹೊಂದು ಯೌವ್ವನ । ವು ನಿನಗು ಮೆನಗು ಶಾಶ್ವತವೆನೀಂ ರಮಿಸು ನನ್ನೊಡನೆ ॥ ಅನಿಲವೈಶ್ವಾ ನರರಿಗಳವ । ಲ್ಲ ನಡೆತರಲೀ ಪಟ್ಟಣಕೆ ನಿ । ನ್ನಿನಯನೆಂತೈತಹನು ಯೋಚಿಸು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ೧೫ ॥ ವನಿತೆ ನೀನಾಲಿಪುದು ನನ್ನಯ । ಘನತರದ ಭುಜ ಶೌರ್ಯದಿಂದುರೆ । ಮನನೊಲಿವರೀತಿಯೊಳು ನಿನ್ನನು ನಾನು ಸಲಹುತಿರೆ ॥ ವನಧಿಯನು ಲಂಘಿಸುತ ನಿನ್ನನು । ಘನಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ಬಿಡಿಸು । ತ್ತೆ ನಿಜ ನಗರಿಗೆ ಕೊಂಡುಪೋಗುವನೆಂತು ರಾಘವನು ॥ ೧೬ ॥ ಸಲಹು ಲಂಕಾ ರಾಜ್ಯವನು ಕೋ । ಮಲೆ ನನಗೆ ಸಮರೆಂದೆನಿಪ ಕಡು । ಗಲಿಗಳು ನಿನಗೆ ದಾಸರಾಗುತ ನಿನ್ನ ಸೇವಿಪರು ॥ ಲಲನೆ ಬಿಡು ಲಜ್ಜೆಯನು ಸಹಜಮು । ಬಲೆಯರಿಗೆ ಬಹುಕಾಲದಿಂದೆ ಮ । ಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಬಂದಿಹುದು ಕೇಳದರಿಂದ ಫಲವೇನು ॥ ೧೭ ॥ ಪ್ರಮದೆ ನಿನ್ನಯ ಪದವ ಪಿಡಿವಾಂ । ನಮಿಸುವೆನು ನೀಂಕರುಣಿಸೆನ್ನನು । ಕಮಲಲೋಚನೆ ನಿನ್ನಧೀನದಿ ದಾಸನೆನಿಸುತ್ತ ॥ ವಿಮಲಮತಿಯಿಂದೆಸಗುವೆನು ನಿ । ನ್ನ ಮನದಿಷ್ಟಾರ್ಥಂಗಳನು ನಿ । ನ್ನ ಮನವೊಪ್ಪುವ ರೀತಿಯಿಂದಲೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದನು ॥ ೧೮ ॥ ಪರಿಮಳಾತಿಶಯವನು ಬೀರುತ । ಲುರೆಮಘಮಘಿಸ ಸಲೆವಿರಾಜಿಪ । ತರತರದ ಚಂದನಕುಸುಮ ತಾಂಬೂಲಗಳನೊಲಿದು ॥ ಪರಮ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಸೇವಿಸ । ವರವಿಮಾನದ ಮಧ್ಯದೊಳು ನೀಂ । ಸುರತ ಸೌಖ್ಯವನೈದುವುದೆನುತ ಪೇಳ್ದನವನಿಜೆಗೆ ॥ ೧೯ ॥ ಪರಸಖನಹ ಕುಬೇರನನು ಸಂ । ಗರದೊಳೋಡಿಸಿ ತಂದಿಹೆನು

ಸುಂ । ದರತರವೆನಿಪ ವರವಿಮಾನವ ನತಿಪರಾಕ್ರಮದೆ ॥ ಮೆರೆವ ರವಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿಹು । ದುರುತರವೆನಿಸಿಕೊಂಡತಿ ಮನೋಹರವೆನಾಗಿಪುದೀ ವಿಮಾನವು ನೋಡೆ ಭೂತಲದಿ ॥ ೨೦ ॥ ಇಂದುಮುಖಿ ಕೇಳತಿಮನೋಹರ । ಮೆಂದೆನಿಪ ನೋಟವನು ತಳೆದರ । ವಿಂದದಂತುರೆವೆರೆವ ನಿನ್ನಯ ಮುಖವು ಕಂದಿಹುದು ॥ ಹಿಂದೆನಾನಿಂತಾವವನಿತೆಗು । ವಂದಿಸಲ್ಲವರುಗಳ ನೀತೆರ । ದಿಂದೆ ಕೇಳಿದುದಿಲ್ಲ ನಿನ್ನನು ಬೇಡುವಂದದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ಖಳನ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವನು ಕೇ । ಳ್ದಳುತ ಮುಖವನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಾ । ಲಲಿತೆ ವಸ್ತ್ರದೊಳಂದುನಯನಾಂಬುವನು ಸುರಿಸಿದಳು ॥ ಸಲೆ ವಿಷಾದಿಸಿ ಪಗಲಿರುಳು ವಿನ । ಕುಲತಿಲಕರಾಘವನ ಜಾನಿಸಿ । ಬಳಲುತತಿ ದೈನ್ಯವನುತಾಳ್ದ ಸ್ವಸ್ಥಳೆನಿಸಿದಳು ॥ ೨೨ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭ ನೀ ತೆರದೊಳಾ । ವನಜಲೋಚನೆ ಜಾನಕಿಗೆ ಪೇ । ಳ್ದು ನಿಜಚಿತ್ತದೊಳಂದು ತಿಳಿದನು ಕಾಲವಶನೆನುತ ॥ ಮನದೊಳಂಜುತ ಸೀತೆ ರಾಮನ । ನೆನೆದು ಕೋಪವನಾಂತು ಕೂಡೆ ರ । ಜನಿಚರೇಂದ್ರನಿಗೆಂದಳಾಗಲೆ ಪಿಡಿದು ಕಡ್ಡಿಯನು ॥ ೨೩ ॥ ಮನುಜಘಾತುಕಕೇಳು ರಘುನಂ । ದನನು ಭೂವರದಶರಥನಸುತ । ನೆನಿಪನು ವಿಶಾಲವಹ ನಯನಂಗಳನು ತಾಳ್ದಹನು ॥ ಘನಸುಬಾಹುಗಳಿಂದೆಸೆವನು ತ । ಪನಕುಲದೊಳುತ್ತಮನು ಜಗದೊಳು । ವಿನುತಿವೆತ್ತಿಹ ರಾಮನೆನಿಸುತ ಜನಸಮೂಹದಲಿ ॥ ೨೪ ॥ ವಿನುತಿಯಾಂತಿಹ ನಮಲಸತ್ವದೊ । ಳೆನಗೆ ರಾಮನೆದೇವರಾಗಿಯು । ವಿನಯನಾಗಿಯು ವಿಹನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಸಹಿತ ರಣದೊಳಗೆ ॥ ಘನಶರಗಳಂ ಕಡಿದಪನು ನಿ । ನ್ನನತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳಾರಘುವರನೆ । ಲೆ ನಿಶಿಚರಕೇಳೆನುತ ಜಾನಕಿನುಡಿದಳಾಗ್ರಹಿಸಿ ॥ ೨೫ ॥ ದಾನವಾಧಮಕೇಳು ನನ್ನನು । ಕಾನನದೊಳಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಾನಿಜಕುಟೀರದೊಳಿರುವ ವೇಳೆಯೊಳವರಿದಿರಲಿ ॥ ನೀ। ನು ವಂಚಿಸಿತಂದಿರೆ ಜನ । ಸ್ಥಾನದೊಳು ಖರನಳಿದತೆರದೊ । ಳ್ಪ್ರಾಣನಾಶವನೈದುತಿದ್ದೆ ರಘುವರನಂಬಿನಲಿ ॥ ೨೬ ॥ ಗರುಡನಲಿಹಾವುಗಳು ಸಾಯುವ । ತೆರದೊಳೀ ಘೋರಾಕೃತಿಗಳನು । ಧರಿಸಿ ದತಿಬಲಶಾಲಿಗಳೆನಿಪ ಖೂಳರಕ್ಕಸರು ॥ ಭರದೊಳು ವಿಷಾದವನು ತಾಳುತ । ಮರಣವನು ಹೊಂದುವರು ರಾಮನ । ಶರದೊಳೆಂದಾ ರಾವಣಗೆ ಪೇಳಿದಳು ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ೨೭ ॥ ಮನುಜಭಕ್ಷಕಕೇಳು ರಘುವೀ । ರನಶರಂಗಳು ನಿನ್ನ ದೇಹವ । ನು ನೆರೆಸೀಳ್ವುವು ನನ್ನ ಕೊಲ್ಲುವರಿಲ್ಲವೆಂದೆನುತ ॥

ಮನದೊಳಗೆ ತಿಳಿದಿರುವೆ ನೀನೆಲೆ । ದನುಜನಾಶಕನೆನಿಪ ರಘುನಂ । ದನನೆನಿನ್ನನು ಸಂಹರಿಸುವನು ಬೇಗಕದನದಲಿ ॥ ೨೮ ॥ ಸವನದೊಳು ಕಂಗೊಳಿಪ ಯೂಪಕೆ । ಸವನಿಸಿದ ಪಶುವಂತೆ ಪತಿಕೊ । ಲ್ಲುವನು ನಿನ್ನನು ಖಂಡಿತಮೆನುತ್ತ ತಿಳಿ ಚಿತ್ತದೊಳು ॥ ಅವನಿಗುರುಳಲಿ ರವಿಶಶಿಗಳ । ರ್ಣವವು ಶೋಷಿಸಲಾ ರಘೂದ್ವಹ । ನು ವಹಿಲದೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುದಿರನೆಂದೊರೆದಳವನಿಸುತೆ ॥ ೨೯ ॥ ಪಲಲ ಭಕ್ಷಕಕೇಳುನಿನ್ನಯ । ಕುಲಬಲ ಶ್ರೀಚೇತನಂಗಳು । ವಿಲಯವಪ್ಪವುಸೇನೆ ಮೊರ್ಬಲ ಸಹಿತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಲಲನೆಯರು ವೈಧವ್ಯವನು ತಾ । ವ್ತಾಳ್ವರೀ ಲಂಕೆಯೊಳು ನಿನ್ನಯ । ಕಲುಷದಿಂದೀ ಪುರದ ಶೂರರಿಗೊದಗುವುದು ಮರಣ ॥ ೩೦ ॥ ಪತಿಯುಬಳಿಯಿಂದೆನ್ನ ನೀಪುರ । ಕತಿ ಬಲಾತ್ಕಾರದೊಳು ತಂದದು । ರಿತವು ಸೌಖ್ಯವನಾಗಿಪುದೆ ನಿನಗೆಂದಿಗಾದೊಡೆಯು ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳತಿ ಶೂರನಹನನ್ನಯ ಪತಿಯು ದೇವಸಮಾನನೆನಿಸಿ ನಿ । ರುತವು ಭೀತಿಯನುಳಿದು ಪಂಚವಟಿಯೊಳು ತಾನಿಹನು ॥ ೩೧ ॥ ನಿನ್ನಹಂಕಾರ ಬಲದರ್ಪವ । ನೆನ್ನ ಪತಿ ಮುರಿವನೆಲೆ ರಾವಣ । ನಿನ್ನ ಸಂತಸ ವೆನ್ನಪತಿಯಿಂ ಲಯವನೆಯ್ದುವುದು ॥ ನನ್ನ ತಂದುದರಿಂದೆ ನೀನುಂ । ನಿನ್ನ ಯಂತಃಪುರವು ನಗರವು । ನಿನ್ನಖಿಳ ಸೈನಿಕರು ಸಾಯುವರೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೨ ॥ ಖಳದಶಾನನ ಕೇಳು ಮೇದಿನಿ । ಯೊಳು ಶಮನನಿಂದಖಿಳ ಜೀವಿಗ । ಳಲಿ ವಿಹಿತಮಾಗಿರ್ಪ ಮರಣಮದಾವಸಮಯದಲಿ ॥ ಸಲೆತಲೆಯಿಡುವುದಾ ಸಮಯದೊಳ । ಖಿಳಜನರು ಕಾಲವಶವೆನ್ನಿಸು । ತಲೆ ಮರಣ ಚಿಹ್ನೆಗಳ ನೆಸಗುತ್ತಿಹರು ನೈಜಮಿದು ॥ ೩೩ ॥ ಸವನಶಾಲೆಯ ನಡುವೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ । ರವರ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದೆ ಪರಿಶು । ದ್ಧವೆನಿಸುತ ಸೃಕ್ಸ್ರುವಗಳಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ವೇದಿಕೆಯು ॥ ಅವನಿಯೊಳು ಚಂಡಾಲಗೆಂತುತು । ಳಿವುದಕಳವಲ್ಲದಿಹುದದರಂ । ತೆ ವಶವಾಗುವಳಲ್ಲ ನಿನಗೆಂದೊರೆದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೪ ॥ ಜಲರುಹಾಕರದೊಳಿನಯನೊಡನೆ । ಸಲೆ ವಿಹರಿಪಾ ರಾಜಹಂಸಿಯು । ಬೆಳೆದಹುಲ್ಲಿನ ಮಧ್ಯದೊಳಗಿಹ ನೀರು ಕಾಗೆಯನು ॥ ನಲಿದದೆಂತೀಕ್ಷಿಪುದು ಪೇಳೆಲೆ । ಖಳದಶಾಸ್ಯನೆ ರಾಮಚಂದ್ರನ । ಲಲನೆ ನಿನ್ನನು ಕೊಲ್ಲದೀಕ್ಷಿಸುತಿಪಳೆ ಮನಸೋತು ॥ ೩೫ ॥ ಪಾಪಿ ರಾವಣ ಕೇಳು ದಶರಥ । ಭೂಪನಾಸೊಸೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು । ರೂಪು ತೋರದೆ ಜವದಿಯಮಸನ್ನಿಧಿಯನೆಯ್ದುತಿಪೆ ॥ ಕೋಪವನುಳಿದು ರಾಮನ ಪದಸ । ಮೀಪಕೊಪ್ಪಿಸಿ

ನನ್ನ ನೀಗಳ್ । ನೀಂ ಪದುಳದಿಂದಿಹುದು ಲಂಕೆಯೊಳೆಲ್ಲರೊಡಗೂಡಿ ॥ ೩೬ ॥ ಮುನಿವಿಘಾತುಕ ಕೇಳು ನನ್ನಯ । ತನುವನೀಗಳೆ ಬಂಧಿಸಿದೊಡಂ । ಕನಲಿ ಭಕ್ಷಿಸಿ ದೊಡಮಿದನು ರಕ್ಷಿಸೆನು ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ॥ ನನಗೆ ದುಃಖವನಾಗಿಸುತ ಬಂ । ಧುನಿವಹಂಗಳ ಸಹಿತ ಕಾಲನ । ಮನೆಯನೈದುವೆ ನೀನು ಶೀಘ್ರದೊಳೆಂದು ಪೇಳಿದಳು ॥ ೩೭ ॥ ಇಂತು ಪೇಳ್ದಸುರೇಂದ್ರನಿಗೆ ಸಮ । ನಂತರದೊಳಾ ಸೀತೆ ನುಡಿಯದೆ । ಚಿಂತಿಸುತ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದತಿ ದುಃಖದೊಳು ತಾ ನಿರಲು ॥ ಅಂತಕನ ತೆರದಿಂದೆ ಮುಳಿದ । ತ್ಯಂತ ಭೀತಿಯ ನುಂಟುಮಾಡುತ । ನಂತೆ ಯುಣುಗಿಗೆ ನುಡಿದರಾವಣ ನಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ೩೮ ॥ ನನ್ನ ಮಾತನು ಕೇಳು ಜಾನಕಿ । ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳೊಳು ನೀ । ನೆನ್ನ ವಶವಾಗುವುದುವಾಸೀನವನು ಮಾಡಿದೊಡೆ ॥ ನಿನ್ನ ಖಂಡಿಸಿ ಚೂರುಚೂರುಗ । ಳನ್ನು ಮಾಡುವೆ ನೆಂದು ಹೆದರಿಸಿ । ತನ್ನ ರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ ರಾವಣ ಪೇಳ್ದನತಿಭರದೆ ॥ ೩೯ ॥ ಪಲಲ ರಕ್ತಗಳಿಂದೆ ದೇಹವ । ಬೆಳಸಿ ಜನರನು ಹಿಂಸಿಸುವಿರೀ । ನೆಲದೊಳತಿ ಘೋರಾಕೃತಿಗಳನು ನೀವು ಪಡೆದಿಹಿರಿ ॥ ಬಳಸಿ ಸೀತೆಯನು ಘನಗರ್ಜನೆ । ಗಳಲಿ ಭಯಪಡಿಸುತ್ತ ರಾತ್ರಿಹ । ಗಲು ಪರಿಹರಿಪುದಿವಳ ದರ್ಪವನೆಂದನಸುರಪತಿ ॥ ೪೦ ॥ ಒಡನೆ ಘೋರನಿಶಾಚರಿಯರಾ । ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಯೆಡೆಗೆನಡೆತಂ । ದೆಡೆಗೊಡದ ಪೊಲ್ಬಳಸಿಕೊಂಡರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ॥ ಕಡುಭಯಂಕರ ರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ । ನುಡಿದನಾ ದಶಕಂಧರನು ನೀ । ವಿಡುವುದೀ ಸೀತೆಯನ ಶೋಕವನದನಡುವೆಯನುತ ॥ ೪೧ ॥ ನೀವುಗೋಪ್ಯದೊಳೊಲಿಸಿಪಾಲಿಪು । ದೀ ವಸುಮತೀಬಾಲೆಯ ನಶೋ । ಕಾವನದ ಮಧ್ಯದೊಳು ಚತುರೋಪಾಯಗಳನರುಹಿ ॥ ಆವವಿಧದಿಂದಾದೊಡಂ ಸರಿ । ನೀವಿವಳನೆನ್ನ ವಶವಾಡುವು । ದಾ ವನಕರಿಣಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸುವೊಲು ಯುಕ್ತಿಯಲಿ ೪೨ ದನುಜನಾಜ್ಞೆಯ ನಾಲಿಸುತ್ತಾ । ವನದಮಧ್ಯಕೆ ಕೊಂಡು ಪೋದರ । ವನಿಸುತೆಯನಾ ರಕ್ಕಸಿಯರತಿ ವೇಗದಿಂದಿರದೆ ॥ ಅನುದಿನದೊಳಾ ರಾಘವನ ಸತಿ । ಯನುಭಯಪಡಿಸುತಿದ್ದರಿರಿಸುತ । ವನದ ಮಧ್ಯದೊಳಧಿಕ ಕೋಪವನಾಂತುಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ೪೩ ॥ ಸರ್ವರಾಕ್ಷಸಿ ಯರತಿಭರದಿಂ ದುರ್ವರಾತ್ಮಜೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಯ । ಖರ್ವಸಂಪದದಿಂದೆಸೆವ ಶೋಕವನಕೈತಂದು ॥ ಸರ್ವಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆಡೆಯೆನಿಸು । ತುರ್ವರೆಯೊಳತಿ ಸುಂದರವೆನೆಪೆಸರ್ವಡೆದಬನ್ನಿಮರದಕೆಳಗೆ ಕೂಡಿಸಿದರೊಲಿದು ॥ ೪೪ ॥ ದುಷ್ಟ ಪ

ಶುಗಳ ಕೈಗೆಸಿಕ್ಕುತ । ಕಷ್ಟಪಡುವಾ ಹರಿಣಿಯಂತತಿ । ಕಷ್ಟವನು ತಾನೈದುತಾ ಧರಣೀಸುತೆವನದೊಳು ॥ ಇಷ್ಟಬಂಧುಗಳನುಳಿದು ಸುಖ । ಭ್ರಷ್ಟಳಾಗುತ ಹಗ್ಗದಿಂದಲೆ । ಕಟ್ಟಿದಾಹರಿಣಿದೊಲು ನಡಗುತಭಯುವನೆಯ್ದಿದಳು ॥೪೫॥ ಸೀತೆ ರಾವಣನಚಿಂತಿಸುತ ಬಹು । ಭೀತಿಯನು ತಾನಾಂತು ಮನದೊಳು । ಕಾತರಿಸುತುರೆ ಕುಂದಿನಡನಡುಗುತ್ತ ಬೆಂಡಾಗಿ ॥ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆಯೆ ಸಾಧ್ವಿ । ವ್ರಾತವನುಳಿದು ರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ । ಸೋತು ರೋದಿಸುತಿದ್ದಳಾವನದಲ್ಲಿ ಹಗಲಿರುಳು ॥ ೪೬ ॥ ಧರೆಯೊಳಾರಾಘವನ ಸತಿಯಾ । ಗಿರುವೆ ಧರಣೀದೇವಿಮಗಳಾ ¦ ಗಿರುವೆಮೇಣ್ದಶರಥನ ಸೊಸೆಯಾಗಿರುವೆ ನಿಮಿಕುಲದ ॥ ಅರಸನಾಗಿಹ ಜನಕಭೂವರ । ನರಮನೆಯೊಳಗೆ ಬೆಳೆದನನಗೀ । ಪರಿಯ ಕಷ್ಟವೊದಗಿದುದೇ ಹಾ ಯೆಂದುಕೊರಗಿದಳು ॥ ೪೭ ॥ ಬಂಧು ಬಳಗಂಗಳನುಳಿದು ಮನ । ನೊಂದಶೋಕಾವನದ ಮಧ್ಯದೊ । ಳಿಂದುಮುಖಿ ರಕ್ಕಸಿಯರೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಚಿಂತಿಸುತ ॥ ಸಂದದುಃಖವ ತಾಳಲಾರದೆ । ಕುಂದಿಮನನೊಂದಡಿಗಡಿಗೆ ರಘು । ನಂದನನ ನಾಮವನು ಜಾನಿಸುತಿದ್ದಳನುದಿನವು ॥ ॥ ೪೮ ॥

ಇಂತು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೬೦೩.

ಹದಿಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಜನರಿಗಾನಂದವನು ಕೊಡುತಿಂ ।
ದ್ರನವನವ ಧಿಕ್ಕರಿಪಶೋಕಾ ।
ವನದಲಂಕಾರವನು ಕಂಡಳು ಸೀತೆ ಶೋಕಿಸುತ ॥

ವಿಮಲಜಲದಿಂದೆಸೆದವು ವಿಶಾ । ಲಮೆನಿಪ ಸರೋವರಗಳರಳಿದ । ಕಮಲಸಂಚಯದಿಂದೆ ನಿರುತವಶೋಕವನದೊಳಗೆ ॥ ವಿಮಲವಾರಿಯೊಳೊಪ್ಪಿದವಖಿಳ । ಕಮಠಕಚ್ಛಪಮುಖ್ಯಜಲಚರ । ಸಮುದಯವುಸಂತೋಷವನು ಮಾಡುತ್ತ ನೆರೆನೆರೆದು ॥ ೧ ॥ ಸಕಲಕಾಲದೊಳರಳಿದ ಕುಸುಮ । ನಿಕರದಿಂದೆಸೆದಿರ್ದವಾ ಕುರು । ವಕ ತಿಲಕಮಂದಾರ ಬಂಧೂಕ ಕರವೀರಗಳು ॥ ವಕುಳಪಾಟಲಿ ಜಾಜಿ ಘನಕೇ । ತಕಿ ರಸಾಲ ಶಿರೀಷಮಧು ಚಂ । ಪಕವರಸುಪುನ್ನಾಗ ಮುಖ್ಯಮರಂಗಳಾವನದೆ ॥ ॥ ೨ ॥ ಹಲಸು ಕಿತ್ತಿಳೆ ಬಾಳೆ ನೇರಿಳೆ । ಯಳಚಿಮಾದಳ ತಾಳೆತೆಂಗು

ಹೆ ರಿಳೆ ಚಕೋತವು ಮಾವುಬೇಲ ದ್ರಾಕ್ಷೆಖರ್ಜೂರ ॥ ಪಲತೆರದ ದಾಳಿಂಬೆ ಚೈತ್ರಾ । ಮಲಕ ಸೀತಾಳಬಹುಬೀಜವೊ । ದಲಹ ಫಲಪಾದಪಗಳೆಸೆದವು ಬಹುಫಲವನಾಂತು ॥ ೩ ॥ ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಪುಷ್ಪವಲ್ಲಿ ಗ । ಳಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ತಳಿರತಲ್ಪಗ । ಳಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಲತೆಯಮಂಟಪ ಗಳೆಸೆದೊಪ್ಪಿದವು ॥ ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಮರಳದಿಬ್ಬಗ । ಳಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ನೀರಕಾಲ್ವೆಗ । ಳಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ತಳಿರ ತೋರಣಗಳುರೆ ರಂಜಿಪವು ॥ ೪ ॥ ತಳಿರಕೆಂಪಿಂ ವರಕುಸುಮಗಳ । ಹಳದಿಯಿಂಮಿಡಿಗಳ ಹಸುರಿನಿಂ । ಬೆಳೆದು ತನ್ನೊಳು ಹಬ್ಬಿದಾಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂವುಗಳ ॥ ಬಿಳುಪಿನಿಂದವೆ ಕೆರಗಿದಳಗಳ । ಸಲೆಹೊಳೆವ ಕಪ್ಪಿಂದೆ ಮಾಮರ । ಗಳುರೆಮೆರೆದವು ಪಂಚವರ್ಣದ ರಥಗಳಂದದಲಿ ॥ ॥ ೫ ॥ ಎಳೆಯತನದೊಳ್ತಮಗೆ ಪದೆದಿ । ತ್ತಲವಣೋದಕವನ್ನು ನೆನೆಯುತ । ತಲೆಯೊಳಗೆಧರಿಸುತ್ತ ಪಿಯೂಷಸಮವಾರಿಯನು । ನಲಿದುತಾವ್ನೀಡುತಿದ್ದ ವುಜನಂ । ಗಳಿಗೆ ತೆಂಗಿನಮರಗಳಾವನ । ದೊಳಗೆ ತಮ್ಮಯ ಜೀವಮಾನದತನಕ ದಿನದಿನವು ॥ ೬ ॥ ನಲಿದು ನಮ್ಮನು ಪೋಷಿಸಿದುದೀ । ನೆಲಮೆನುತವನಿಯನ್ನುತಪ್ಪದೆ । ಸಲಿಲಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಗಳಂದರ್ಚನೆ ಯೆಸಗಿದಂತೆ ॥ ಬೆಳೆದತೆಂಗಿನ ಮರಗಳಾವನ । ದೊಳಗೆ ಯುದುರಿಸುತಿದ್ದವು ಕುಸುಮ । ಫಲಸಲಿಲಗಳನಂತೆಹೊಂಬಾಳೆಗಳನನುದಿನವು ॥ ೭ ॥ ಅನುದಿನವು ನಮ್ಮನ್ನು ಪೊರೆದುದು । ಮನದ ಮರುಕದೊಳವನಿಯೆಂದುರೆ । ವಿನಯದಿಂದೆರಗುವವೊ ಲಾವನದೊಂದುಕಡೆಯೊಳಗೆ ॥ ಘನಫಲಂಗಳನಾಂತು ರಂಜಿಪ । ಗೊನೆಗಳ ಬಹಳ ಭಾರದಿಂದಿಳೆ । ಗೆ ನೆರೆಬಾಗಿದ ಹಲವುತೆರದಾ ಬಾಳೆಗಳೆಸೆದವು ॥ ೮ ॥ ಸಲೆಬೆಳೆದದಾಡಿ ಮದ ವೃಕ್ಷಂ । ಗಳೊಳು ಕಿಕ್ಕಿರಿದೊಗೆದು ಜಿರಿದಾ । ಫಲಗಳೀನೆಸೆದುವೊ ನಿಶಾಚರನಾರವೆಯೊಳಂದು ॥ ಥಳಥಳಿಪ ಚಿನ್ನದೊಳು ಕೆತ್ತಿದ । ಬೆಲೆವಡೆದರತುನಂಗಳಂದದ । ಸಲೆವಿರಾಜಿಸುತಿದ್ದವಾ ಹಣ್ಣುಗಳಬಿತ್ತುಗಳು ॥ ೯ ॥ ಹಲವುಫಲವೃಕ್ಷಂಗಳೀ ವನ । ದೊಳಿರುತಿದ್ದೀಂ ಫಲವು ಮೇದಿನಿ । ಯೊಳು ಹಸಿವನೆನ್ನಂತೆಕಳೆವವೆ ಮಾನವರಿಗೆನುತ ॥ ಹಲಸಿನಮರಂಗಳವುಗಳ ಬೇ । ರ್ಗಳಮೊದಲಿನಿಂ ಕೊನೆಯುವರೆಗಂ । ಫಲಗಳನು ಬಿಟ್ಟಲ್ಲಿ ತಣಿಸುತಲಿರ್ದುವೆಲ್ಲರನು ॥ ೧೦ ॥ ಆವಕಾಲದೊಳಾವ ಠಾವಿನೊ । ಳಾವನಾಗಲಿ ಬಯಸುವನೊ ತಾ । ನಾವಫಲವನು ದೊರೆಯದಿರದಾ ಬನದೊಳವನಿಗದು ॥ ಭಾವಿಸಲ್ಕನ್ವರ್ಥನಾಮವ । ಲಾವನಕಿರುವಶೋಕನಾಮವು । ಶ್ರೀವಿಹಾರ

ಸ್ಥಳವೆಂದಾಗಿರ್ದೆಸೆವುದನುದಿನವು । ೧೧ ॥ ಗರುಡಸಾರಸ ಹಂಸಬ
ಕತಿ । ತ್ತಿರಿಮಯೂರ ಕಪೋತಟಿಟ್ಟಿಭ । ವರಚಕೋರರಥಾಂಗಪಿಕ
ಶುಕಶಾರಿಕಾದಿಗಳು ॥ ನೆರೆನೆರೆದು ಸಲೆಪಾಡುತಿರ್ಪ । ಪರಿಯ ನೋಡಿ
ದೊಡಾವನಾಗಲಿ । ತೊರೆದುನಿಜಚಿಂತೆಗಳನಲ್ಲಿಯೆ ವಸಿಸಲೆಳಸುವನು
॥ ೧೨ ॥ ಧನಿಕನಂನೋಯಿಸದೆ ಪಡೆದಾ । ತನ ಪದಾರ್ಥವನುಂಡುನ
ಲಿದಾ । ಧನಿಕನಿಗೆ ಪುಣ್ಯವನು ನೀಡುವಸುಜನರಂದದೊಳು ॥ ವನದ
ವಿಳಪುಷ್ಪಗಳ ಕಾಂತ್ರಿಗ । ಳನಿನಿಸುಂಕೆಡಿ ಸದವುಗಳರಸ । ವನುಕುಡಿ
ದೆಸೆವವಾ ಭ್ರಮರಗಳಶೋಕವನದೊಳಗೆ ॥ ೧೩ ॥ ನವಿಲನಾಟವೆ
ನಾಟ್ಯವಳಗಳ । ರವವೆಗಾನವಮಡಿಗಡಿಗಿರದೆ ವೊ । ರೆವಪಿಕದನಿಯೆ
ಚಾರುತರಘನವಾದ್ಯವೆಂದೆನಿಸೆ ॥ ಅವನಿಯೊಳು ಬೀಳ್ವಕುಸುಮಂಗ
ಳೆ । ಸೆವವಿನುತ ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿಗಳಾ । ಗೆ ವನವೆಸೆದುದು ಲಾಸ್ಯಮಂದಿರ
ದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ ॥ ೧೪ ॥ ಜಲದೊಳೆಸೆವರ ಸಂಚೆಕೊಂಚೆಗ । ಳುಲಿ
ಗಳಂ ಫಲಕೆರಗುವಾಪ್ರೊ । ಕ್ಕುಳಗಿಳಗಳಂ ಪುಷ್ಪನಿವಹದಪೆಂಪುಕಂಪು
ಗಳ ॥ ಬಳಗದಿಂದುಲಿವಖಿಳವಿಹಗಂ । ಗಳೆಸಗುವ ಘನಕೇಳಿಗಳ
ವಂ । ಗಳ ರಚನೆಯಿಂದಾ ಯಶೋಕಾವನವಿರಾಜಿಸಿತು ॥ ೧೫ ॥
ಸುರಪನವನಂತನಗೆ ಸಾಟಿಯೆ । ಹರಸಖನಚೈತ್ರರಥ ವೆನಗೇಂ ।
ಸರಿಯೆನಿಪುದೇಂತ್ರಿಜಗದೊಳೆಸೆವ ವನಗಳನ್ನಂತೆ ॥ ನೆರೆಯಶೋಕವೆ
ನಿಪ್ಪಪೆಸರಿಂ । ದೆರಚಿಸುವುದೆ ಯಶೋಕವನುವನು । ಜರಿಗೆ ಪೇಳೆಂ
ದುಲಿವ ವೊಲ್ಮೆರೆದುದು ಪಿಕಧ್ವನಿಯು ॥ ೧೬ ॥ ಬಂದುಬಗೆಬಗೆ ಹಣ್ಣು
ಗಳನಾ । ನಂದದಿಂ ಸವಿದೀಕುಸುಮಗಳ । ಚಂದವನುಕಂಡವನು ಧರಿ
ಸುತಮಧುಪಪಜ್ತಿಗಳ ॥ ಸುಂದರತರದ ಗಾನವನು ಹಿತ । ದಿಂದಕೇ
ಳುತ ಸುಖವನೈದುವು । ದೆಂದು ಜನರನು ಕೂಗುವಂದದೆಸೆದುದು
ಪಿಕಸಿನದ ॥ ೧೭ ॥ ಚರಿಪದುಂಬಿಯ ಬಳಗನೆಸೆವಾ । ಕರಿಯುಮು
ಗಿಲಂ ತೊಪ್ಪೆಸಂಚರಿ । ಪ ರಮಣೀಮಣಿಗಣದ ಕಡೆಗಣ್ಮಿಂಚಿನಂತೆಸೆ
ಯೆ ॥ ಮರುತಹತಿಯಿಂದೊಗುವ ಪೂಗಳೆ । ಪಿರಿಯಹನಿಯುಂತೊಪ್ಪೆ
ಭೃಂಗಗ । ಳರವಮೇ ಸಿಡಿಲೆನಿಸೆ ಕಾರ್ಮುಗಿಲಂತೆಸೆದುದುವನ ॥ ೧೮ ॥
ದನುಜವಲ್ಲಭ ನಾಯಶೋಕಾ । ವನದೊಳರಿಸಿರ್ದನು ಮತಂಗಜ ।
ವನಮಹಿಷಕಪಿ ಸಿಂಹಸೂಕರ ಶರಭಭಲ್ಲೂಕ ॥ ಘನಹರಿಣಶಾರ್ದೂಲ
ಗಂಡಕ । ವನತುರಂಗಗಳಾದಿಯಾದ ವಿ । ಗನಿವಹಂಗಳ ನೆಲ್ಲಜನರನು
ಸಂತಸವಡಿಸಲು ॥ ೧೯ ॥ ಬಂದುಕಡೆ ಕೋಗಿಲೆಯ ಸಿಡುಸರ । ವೊಂ

ದುಕಡೆ ಪಾರಿವದಗುಡುಗುಡ । ದೊಂದುಕಡೆಯೊಳು ಸೋಗೆನವಿಲಿನ ಕೇಕೆಯುನಿನದವು ॥ ಒಂದುಕಡೆ ಬಕಪಕ್ಷಿಯುತಪ ಮ । ದೊಂದುಕಡೆ ಶುಕಶಾರಿಕಾದಿ ಗ । ಳಂದಮೊಪ್ಪಿರೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿತಾ ದಶಶಿರನವನವು ॥ ೨೦ ॥ ಕುವಲಯಾನ್ವಿತ ಮಾವಿಧುವಿನಂ । ತವನಿಪತಿಯಂತೆ ನವಚಕ್ರವಿ । ಭವಯುತಂ ರವಿಯಂತೆ ರಥದಂತೆ ಘನರಸಭರಿತಂ ॥ ಭುವನನಿಧಿಯಂತೆ ಸುಮದಂತಾ । ಶಿವಭರಿತಮಾರಜಿತ ಗಿರಿಯಂ । ತೆ ವನದಂತೆ ನಲೊಪ್ಪಿದುದು ರಾವಣನ ಶೋಕವನ ॥ ೨೧ ॥ ಇರುಳನಂತಾ ಗಗನದಂತೆ ಜ । ಲರುಹದಂತಾ ವನಧಿಯಂತನ । ವರತಮಾಸೋಮಾರ್ಕರಸವಿದ್ರುಮಮಹಿತಮಾಗಿ ॥ ಸುರಪನಂತೆ ಸುಮೇರುಗಿರಿಯಂ । ತೆ ರಥದಂತೆ ಮುರಾರಿಯಂತಾ । ಸುರಭಿಕಾಂಚನ ಚಕ್ರಕಮಲಾನ್ವಿತಮಿದೆನಿಸಿದುದು ॥ ೨೨ ॥ ಗಿರಿಶನಂದದೆ ನಾನುಗಂಗೆಯ । ಧರಿಸಿಹೆನುನೇತ್ರಗಳು ಮೂರಾ । ಗಿರುವುವು ಜಡೆಗಳೆಲ್ಲಕಡೆ ತೋರುತ್ತ ರಾಜಿಪವು ॥ವರವಿಭೂತಿಯುವರ್ಣವೆನುಧರಿ । ಸಿರುವೆ ನೀವೆನುಬೇಡಿದುದನೀ । ಧರೆಯೊಳಾರೆಣೆ ನನಗೆನಲು ತೆಂಗಾಯಿಗಳೆಸೆದವು ॥ ೨೩ ॥ ತಳಿರಮಂಟಪಗಳು ರೆಶೋಭಿಪ । ಶಿಲೆಗಳುಂ ಕೃತಕಾಚಲಂಗಳು । ಹೊಳೆವಪೊಂಗಳಸಂಗಳಿಂದೆಸೆ ದೊಪ್ಪುವಗುಡಿಗಳು ॥ ಜಲದೊಳಾಡುವ ಹಕ್ಕಿಗಳುಥಳ । ಥಳಿಪ ಬಳ್ಳಿಗಳೆಲ್ಲ ಜನರಿಗೆ । ಪಲತೆರದೊಳಾನಂದವನುಮಾಡಿದವು ವನದೊಳಗೆ ॥ ೨೪ ॥ ತಿಲಕರಂಜಿತ ಮೆಸೆವಚಂದನ । ಕಲಿತಮುತ್ತುಮವಂಶಮಹಿತಮ । ಮಲತರಾಲಂಕಾರಯುಕ್ತಮನಂತಮಣಿಸಹಿತಂ ॥ ಫಲಭರಿತಮೆಂದೆನಿಸಿ ಕಾಣಿಸು । ತ್ತಿಳಿಯೊಡೆಯನಂತೆಸೆದುದೀ ನೆಲ । ದೊಳಗೆ ದಶಕಂಧರನಶೋಕವನ ವತಿವೈಭವದಿ ॥ ೨೫ ॥ ವನದ ದೇವತೆತಾಂ ಭಕುತಿಯಿಂ । ದನುದಿನದೊಳೀ ಧರಣಿದೇವತೆ । ಯುನು ನಲಿದುಸಲೆ ಪೂಜೆಸಿದಳೆನೆ ವನದಮಧ್ಯದೊಳು ॥ ಘನಫಲಕುಸುಮ ಮುಕುಳಗಳು ಮೇ । ದಿನಿಗೆ ಬಿದ್ದೆಳನೀರಕಾಲ್ವೆಗ । ಳನೆರವಿಯೊಳು ವಿರಾಜಿಸಿದ ವೆಚ್ಚನಿಯನಾಗಿಸುತ ॥ ೨೬ ॥ ಇಂತೆಸೆವ ವನದೊಳಗೆ ತಾಂ ಸಲೆ । ಚಿಂತಿಸುತ ರಾಘವನ ನಾಮವ । ನಂತಮಿಲ್ಲದ ದುಃಖದಿಂದಾ ಸೀತೆದಿನದಿನವು ॥ ಸಂತತವು ಶೋಭಿಸುವ ವನದ । ತ್ಯಂತ ವೈಭವಗಳನು ನೋಡುತ । ಸಂತಸವನುಳಿದೈದೆ ದುಃಖಿಸುತಿದ್ದಳು ಮನದಲಿ ॥ ೨೭ ॥ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ದಶಕಂಧರನು ತ । ನ್ನೊಡತಿಯರೊಡನಶೋಕವನಕತಿ । ಸಡಗರದೊಳೈತಂದು ಸಂತಸದಿಂದೆ ವಿಹರಿಸುತ ।

ಬೆಡಗಿನಿಂ ವನವಿಭವವೆಲ್ಲವ । ನೆಡೆವಿಡದೆ ನೋಡುತ್ತ ವನಿತೆಯು । ರೊಡನೆ ಜಲಕೇಳಿಯು ನೆಸಗುತಿದ್ದನತಿವಿಭವದಲಿ ॥ ೨೮ ॥ ಸರಮೆಗೋಮುಖಿ ಶೂರ್ಪನಖಿಮು । ಖ್ಯರಹಘೋರ ನಿಶಾಚರಾಂಗನೆ । ಯರು ಬಳಸಿಕೊಂಡಾ ಮಹೀಸುತೆಯನ್ನು ಪಲತೆರದೆ ॥ ಇರುಳು ಹಗಲೊಳು ದನುಜನಾಥನ । ವರಿಸುವುದೆನುತ ಸಂತಸಂದಳಿ । ದರುಹಿದರು ರಾವಣನನೇಮವನಾಂತು ಶಿರದೊಳಗೆ ॥ ೨೯ ॥ ಪತಿವಿಯೋಗದೊಳಾವನದ ನಡು । ವೆ ತಪಿಸುತ್ತಿಹ ಭೂಸುತೆಗಮರ । ಪತಿಸುಧೆಗೆ ಸಮಮೆಂದೆನಿಪ ಪಾಯಸವನನುದಿನವು ॥ ಇತರರರಿಗರಿಯದಂತೆ ಸಲೆಬೆಳ । ಗುತ್ತಿಹ ಚಿನ್ನದ ಬಟ್ಟಲೊಳಗಿರಿ । ಸುತತಿ ಮುದದಿಂದೀಯುತಿದ್ದನಶೋಕವನದೊಳಗೆ ॥ ೩೦ ॥ ಸೀತೆಯುದರೊಳ ಗರ್ಭವನುಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ರಾಮನಿಗೆನು । ತ್ತಾತುರದೆ ಮುಂದುಗಡೆಯೊಳಿರಿಸಿ ಪತಿಯುಜೀವಿಸಿರೆ ॥ ಭೂತಳದೊಳಿದು ಮಾಯವಾಗು । ತ್ತಾತನಿಗೆ ಸಂತುಷ್ಟಿಕೊಡಲೆಂ । ದಾತುರದೆ ಪೇಳುತ್ತ ಭುಜಿಪಳು ಪಾಯಸಾರ್ಥವನು ॥ ೩೧ ॥ ಸುರನರೋರಗ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ । ಗರುಡಕಿನ್ನರ ಸಿದ್ಧವಿದ್ಯಾ । ಧರರೊಳುತ್ತಮರೆನಿಪ ನಾರಿಯರ ಸುರನಾಥನನು ॥ ಸರಸಸಲ್ಲಾಪಂಗಳಿಂದನ । ವರತ ಮೋಲಿಸುತ ಶೋಕವನದೊಳು । ಪರಮಸಂತಸದಿಂದೆ ಪಡೆದರಖಿಳ ವಿನೋದಗಳ ॥ ೩೨ ॥ ಸಕಲನಾರಿಯರಾಮಹೀಸುತೆ । ಯ ಕಡೆಗೈತಂದವಳಿಗಿಹಪತಿ । ಭಕುತಿಯನುಕಾಣುತ್ತ ಬಾಗಿಸಿ ತಮ್ಮ ತಲೆಗಳನು ॥ ಚಕಿತರಾಗುತ ತಮ್ಮನಡತೆಯು । ನು ಕುರಿತನು ದಿನಚಿಂತಿಸುತ್ತಸ । ಲೆ ಕೊರಗಿ ವಿಷಾದವನುತಾಳುತಲಿದ್ದ ರೆದೆಯೊಳಗೆ ॥ ೩೩ ॥ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸ । ದಡಿಗಡಿಗೆ ರಾಘವನನೆನೆದಾ । ಪ್ರೊಢವಿಸುತೆ ರಾವಣನಶೋಕವನದೊಳು ರೋದಿಸುತ ॥ ಕಡುಗಿಗರ್ಜಿಪ ದನುಜೆಯರ್ಕಳ । ನಡುವೆ ತಾನಿರುತಿದ್ದಳು ದುರುಳ । ರೊಡಲೊಳಹಪರಮಾತ್ಮನಂದದೆ ಕುಂದಿಕೊರಗುತ್ತ ॥ ೩೪ ॥ ಅಸುರರೆಲ್ಲರು ಕಂಡು ರಾವಣ । ನೆಸಗಿದಾಕೀಳ್ತನವ ನೀಪುರ । ಕೆ ಸಮನಿಸಿತು ವಿನಾಶಕಾಲವೆನುತ್ತ ತಾವರಿತು ॥ ಬಸವಳಿದು ದುಃಖವನುತಾಳಿದ । ರಸುರನನು ಜವಿಭೀಷಣನು ಚಿಂ । ತಿಸಿ ಮನದೊಳೈದಿದ ನತಿವಿಷಾದವನು ಪಲತೆರದೆ ॥ ೩೫ ॥ ರಾಮಮಂಗಳನಾಮ ರಾಕ್ಷಸ । ಭೀಮ ಭಾಸ್ಕರ ದೇವವಂಶಲ । ಲಾಮ ಸುಗುಣಗುಣಾಭಿರಾಮ ನಮಿತಜನಪ್ರೇಮ ॥ ಭೂಮಿಕರುಣಾಧಾಮ ತಾರಕ । ನಾಮ ಪಾಲಿಸುಪಾಲಿಸೆಂದೆನು । ತಾ ಮಹೀಸುತೆ ಜಪಿಸುತಿ

ಪ್ಪಳು ರಾಮನಾಮವನು ॥ ೩೬ ॥ ನನ್ನ ಕಷ್ಟವನಾರು ರಾಮನಿ । ಗಿನ್ನು ಪೇಳುವರೆಂದು ಜಾನಕಿ । ತನ್ನ ಚಿತ್ತದೊಳೆಂದುಕೊಂಡಾ ಶಿಂಶುಪಾತರುವ ॥ ಚೆನ್ನೆಳಲಿನೊಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ । ಪನ್ನಗಾರಿಧ್ವಜನ ನಾಮವ । ನುನ್ನತಮತಿಯೊಳೈದೆ ಜಾನಿಸುತಿದ್ದಳನುದಿನವು ॥ ೩೭ ।

ಇಂತು ಹದಿಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೬೬೦.

ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಅಸುರನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ರಾಮನ ।
ರಸಿಯನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ವನದೊಳ ।
ಗೆಸಲೆಸಲಹುತಲಿದ್ದರಖಿಳ ಕುರೂಪಿನಬಲೆಯರು ॥

ದನುಜನಾಥನ ನೇಮದಿಂದಲೆ । ವನದೊಳಾಧರಣೀಸುತೆಯನನು । ದಿನವುತಪ್ಪದೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡತಿ ಹರ್ಷವನುತಾಳ್ದು । ಮನುಜಭಕ್ಷಕ ರೆನಿಸಿಭೀಕರ । ತನುಗಳನು ತಾವಾಂತರಾಕ್ಷಸ । ವನಿತೆಯರು ಕಾಯುತ್ತಲಿದ್ದರು ನಿಚ್ಚ ವೆಡೆಬಿಡದೆ ॥೧॥ ಬಂದುಕಣ್ಣವ ಳೊಂದುಕಿವಿಯವ । ಳೊಂದುಕೈಯವ ಳೊಂದುಕಾಲವ । ಳೊಂದುಮೊಲೆಯವ ಳೊಂದು ಬೆರಳವ ಳೊಂದುತುಟಿಯವಳು ॥ ಬಂದಡಿಗಡಿಗಶೋಕವನ ದೊಳ । ಗಿಂದುಮುಖಿ ಸೀತೆಯನು ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ಹೆದರಿಸುತಿದ್ದರು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಹಗಲಿರುಳು ॥ ೨ ॥ ಶಿರದೊಳುಥ್ವಾಸಿಸುವ ಮೂಗನು । ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತಿಹಳು ಲಂಬೋ । ದರಪಯೋಧರಳುತ್ತಮಾಂಗಿಯು ಘೋರರೂಪಿಣಿಯು ॥ ಧರೆಯೊಳತಿ ದೇಹವನು ತಾನಾಂ । ತಿರುವಳು ಮಹೋದರಿಯು ತಲೆಕೆಳ । ಗಿರುವಳಾವನ ದೊಳಿರುತಿದ್ದರು ಬಳಸಿ ಸೀತೆಯನು ॥ ೩ ॥ ಕೂದಲಿಲ್ಲದ ವಳತಿಯಾಗಿಹ । ಕೂದಲುಳ್ಳವಳುತ್ತಮವೆನಿಪ । ಕೂದಲಿನಕಂಬಳಿಯನಾನಂದದೊಳು ತಾಳ್ದಿಹಳು ॥ ಮೇದಿನೀಸುತೆಯನ್ನು ಬಳಸು । ತ್ತಾ ದನುಜವಲ್ಲಭನ ವನದೊಳ । ಗಾದ ಮಂಜಿಸುತಿರ್ದರೆಡೆಬಿಡದಿರ್ದು ದಿನದಿನವು ॥ ೪ ॥ ಉದ್ದವಾಗಿಹ ಮುಖಗಳುಳ್ಳವ । ರುದ್ದವಾಗಿಹ ತುಟಿಗಳಾಂತಿಹ । ರುದ್ದವಾಗಿಹ ಮೂಗುಕಿವಿಗಳ ನಾಂತವನಿತೆಯರು ॥ ಉದ್ದವಹ ಮೊಣಕಾಲನಾಂತವ । ರುದ್ದವಾದೊಡಲು ಮೊಲೆಗಳನಾಂ । ತಿದ್ದವರು ರಕ್ಷಿಸುತಲಿದ್ದರು ವನದೆ

ಸೀತೆಯನು ॥ ೫ ॥ ಕರ್ಣಹೀನರು ಶಂಕುಕರ್ಣರು । ಕರ್ಣಪ್ರಾವರ
ಣಾಂತ ರಾಖರ । ಕರ್ಣರೆನಿಪರು ಸಿಂಹಕರ್ಣರು ಗೋವ್ರುಕರ್ಣದೊ
ಲು ॥ ಕರ್ಣವನುತಾಳ್ದಿಹರು ಹಯಗಜ । ಕರ್ಣಗಳನಾಂತಿಹರು ಬಹು
ವಿಧ । ಕರ್ಣಗಳನೈದಿದವರಿದ್ದರುಸುತ್ತಲವನಿಜೆಯ ॥ ೬ ॥ ಲಂಬಕರ್ಣರು
ಕಲಹಶೀಲರು । ಲಂಬಮುಖಿಗಳು ವಿಕೃತಾಂಗರು । ಲಂಬಜಾನರು ದೀ
ರ್ಘಕಾಯರು ಕುಬ್ಜರೂಪಿಗಳು ॥ ಲಂಬಹಸ್ತರುವಾಮನಾಂಗರು । ಲಂ
ಬನೇತ್ರರು ಹ್ರಸ್ವಗಾತ್ರರು । ಲಂಬರದನರು ವಿಕಟದೇಹಿಗಳಿದ್ದರಾವ
ನದೆ ॥ ೭ ॥ ತುರಗಮುಖಿಗಳು ಧೇನುಮುಖಿಗಳು । ಹರಿಣಮುಖಿಗಳು
ಛಾಗಮುಖಿಗಳು । ಖರಮುಖಿಗಳುವ್ಯಾಘ್ರಮುಖಿಗಳು ಜಂಬುಕಮು
ಖಿಗಳು ॥ ಕರಿಮುಖಿಗಳುಷ್ಟ್ರಮುಖಿಗಳು ಸೂ । ಕರಮುಖಿಗಳಾಮ
ಹಿಷಮುಖಿಗಳು । ಧರಣಿಜಾತೆಯಸುತ್ತಲಿದ್ದರುಭಯವನಾಗಿಸುತ ॥ ೮ ॥
ಮೂಗದಿಲ್ಲದವನಿತೆಯರು ಪಿರಿ । ಮೂಗಿನ ವರಡ್ಡಡ್ಡವಾಗಿಹ । ಮೂಗಿ
ನವೆರುವಿಕಾರವಾಗಿಹ ಮೂಗನುಳ್ಳವರು ॥ ನಾಗದಂದದ ಮೂಗಿನವರು
ಸ । ರಾಗದಿಂದ ಲಲಾಟವೊಳಗಿಹ । ಮೂಗಿನೊಳುಸಿರನಾಡಿಸುವ ರಿರುತಿ
ದ್ದರಾವನದೆ ॥ ೯ ॥ ತುರಗಪಾದಿಗಳುಷ್ಟ್ರಪಾದಿಗ । ಳುರೆ ವಿಷಾದವ
ನಾಗಿಸುತ್ತಹೆ । ದರಿಸುವ ಮಹಾಪಾದಿಗಳು ಘನಹಸ್ತಿಪಾದಿಗಳು ॥
ವೊರೆವಖರಪಾದಿಗಳತಿ ಭಯಂ । ಕರರೆನಿಪ ಗೋಪಾದಿಗಳು ನೆರೆ ।
ನೆರೆದು ಗರ್ಜಿಪಪಾದಚೂಳಿಕೆ ಗಳಿರುತೊಪ್ಪಿದರು ॥ ೧೦ ॥ ಪಿಂಗಳಾ
ಕ್ಷಿಗಳಧಿಕ ಕೋಪಿಗ । ಳಂಗಹೀನರು ಕಾಳಿಗಳು ಮಲಿ । ನಾಂಗಿಗಳು
ಕಾಳಾಯುಸಮಹಾಶೂಲಧಾರಿಗಳು ॥ ಪಿಂಗಳರುವಿಕೃತಮುಖಿಗಳು ।
ತ್ತುಂಗ ಮುದ್ಗರ ಕೂಟಧಾರಿಗ । ಳಂಗನಾಮಣಿ ಸೀತೆಗಾಗಿಸುತಿದ್ದರತಿ
ಭಯವ ॥ ೧೧ ॥ ದೀರ್ಘಶಿರಗಳ ನಾಂತಿರುತಿಹರು । ದೀರ್ಘಕಂಠಂಗ
ಳ ತಳೆದಿಹರು । ದೀರ್ಘನಖಮುಖ ಜಿಹ್ವಲೋಚನಗಳನುತಾಳ್ದಿಹರು ॥
ದೀರ್ಘಕುಚಗಳನೈದಿದವರತಿ ॥ ದೀರ್ಘದೇಹಗಳನುಪಡೆದಿಹರು । ದೀ
ರ್ಘಕೇಶಿಗಳಿದ್ದರು ಹೆದರಿಸುತ್ತಸೀತೆಯನು ॥ ೧೨ ॥ ಪಿರಿಯತುಟಿ
ಯಿಂದಿಹರು ಗಡ್ಡದ । ತೆರದೊಲಿಹ ತುಟಿಯವರು ಭೀಕರ । ತರಕರಾಳಿ
ಗಳು ಲಘುಮುಖಿಗಳು ನಿಮ್ನವಕ್ತ್ರಗಳು ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಸುತ್ತಲಾ
ದಶ । ಶಿರನಶೋಕಾವನದೆ ಗರ್ಜಿಸಿ । ಬಿರುನುಡಿಗಳಿಂದೆ ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದ
ರವನೀಸುತೆಯ ॥ ೧೩ ॥ ಶೂಲಮುದ್ಗರಗಳನು ಪಿಡಿದಾ । ಕಾಳರಕ್ಕ
ಸಿಯರು ಹೆದರಿಸ ಕ । ರಾಳಿಗಳು ಕಲಹಪ್ರಿಯರತಿವಿಕಾರಮುಖದ

ವರು ॥ ಕಾಲಕಾಲದೆ ಭೀತಿವಡಿಸುತ | ಬಾಲೆಯನು ರಕ್ಷಿಸುತಲಿ
ದ್ದರು | ಲೀಲೆಯಿಂದಾ ಧೂಮ್ರಕೇಶಿಯು ಸಹಿತವನದೊಳಗೆ ॥ ೧೪ ॥
ರಕುತಮದ್ಯಂಗಳನು ಕುಡಿವರು | ರಕುತಮಾಂಸಂಗಳನು ತಿನ್ನುವ |
ರು ಕಡುಬಿನದದೆ ಮಾಂಸರಕ್ತಂಗಳನು ಬಯಸುವರು ॥ ರಕುತಮಾಂ
ಸಂಗಳನು ತಮ್ಮಯ | ಸಕಲವಿಧದವಯವಗಳೊಳು ತೊಡೆ |
ದುಕೊಳುತುರೆ ಗರ್ಜಿಸುವನೀರೆಯರಿದ್ದರಾವನದೆ ॥ ೧೫ ॥ ಕಡುಭ
ಯಂಕರರೆನಿಪಬಲೆಯರ | ನಡುವೆಜಾನಕಿ ದುಃಖದಿಂದಡಿ | ಗಡಿಗೆ
ರೋದಿಸಿ ಕಾಂತಿಯುಳಿದತಿ ಭೀತಿಯನುತಳೆದು ॥ ಪಡೆದಪುಣ್ಯವ ಕಳೆ
ದುನಭದಿಂ | ಪೊಡವಿಗುದುರಿದ ತಾರೆಯಂದದೆ | ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು ಮಾಸಿ
ದಕುರುಳ್ಗಳನು ತಾನಾಂತು ॥ ೧೬ ॥ ಪತಿಯ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲದಾತನೊ |
ಳು ತನಗಿಹ ಭಕ್ತಿಯನೆ ಭೂಷಣ | ದ ತೆರದಿಂದೆಲ್ಲರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ
ಸುರವಲ್ಲಭನ ॥ ಅತಿಮನೋಹರ ವನದೊಳಾ ಕ್ಷಿತಿ | ಸುತೆ ಸಿಲುಕಿಬಂ
ಧನಕೆ ನಂಟರ | ನು ತೊರೆದಿದ್ದಳು ಕೇಸರಿಯುವಶದೊಳಹ ಕರಿಣಿಯೊ
ಲು ॥ ೭ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭನಿಂದೆ ಬಹುಬಂ | ಧನಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ದುಗುಡವನಾಂ
ತಾ | ಜನಕಸುತೆ ಕಾರ್ಮುಗಿಲಮಧ್ಯದೊಳಡಗಿರಂಜಿಸದೆ ॥ ಜನರನಾನಂ
ದವಡಿಸದ ವಿಧು | ವಿನೊಲು ರಾಕ್ಷಸನಾಥ ನಾಘನ | ವನದೊಳಿದ್ದಳು
ದುಃಖದಿಂದುರೆಬಳಲಿ ತಪಿಸುತ್ತ ॥ ೧೮ ॥ ಅತಿಮಲಿನರೂಪಿಂದೆ ರಾವಣ |
ನತಿಮನೋಹರ ವನದೊಳವನೀ | ಸುತೆ ಮನೋದುಃಖವನುತಾಳ್ದಿರೆ
ಕುಂದಿಕೊರಗುತ್ತ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ಸ್ಪರುಶವನುಳಿದು ಸಂ | ತತವಯು
ಕ್ತವೆನೆಸಿದ ವಲ್ಲಕಿ | ಯತೆರದಿಂದಲೆ ಕಾಣಿಸಿದಳಾತಂಕಕೊಳಗಾಗಿ
॥ ೧೯ ॥ ಪತಿಯಧೀನದೊಳಹುದೆ ತನಗೆ ವಿ | ಹಿತವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹ
ಮಹೀಸುತೆ | ಪತಿಯನು ತೊರೆದಯುಕ್ತವಾಗಿಯೆ ನೀರೆಯರನಡುವೆ ॥
ಅತಿಶಯದದುಃಖಾಬ್ಧಿಯೊಳು ಮುಳು | ಗಿ ತಪಿಸುತ್ತ ಗ್ರಹಗಳ
ನಡುವಿ | ರುತಿಹ ರೋಹಿಣಿಯಂತೆ ತೋರಿದಳಾವನಾಂತರದೆ ॥ ೨೦ ॥
ಮಾಸಿದೊಡಲನುತಾಳ್ದು ಸತತವು | ಹೀಸುತೆ ಕೆಸರಿನಿಂದೆಕೂಡಿರು |
ವಾ ಸರೋಜಲತೆಯವೊಲಾ ವನಮಧ್ಯದೊಳಿರುತ್ತ ॥ ಗಾಸಿವಡಿಸುವ
ಸುರೆಯರನಡುವೆ | ವಾಸಮಾಡುತೆ ಸೆದುಮೆಸೆಯದಾ | ಯಾಸದಿಂದಿ
ರುತಿದ್ದಳಾರಾಘವನ ಜಾನಿಸುತ ॥ ೨೧ ॥ ಮಲಿನವಸ್ತ್ರವನುಟ್ಟ
ನುದಿನದೊ | ಳಳುತ ದೈನ್ಯವನಾಂತು ಸಂಕಟ | ಜಲಧಿಯೊಳು ಮು
ಳುಗಿದ್ದ ಪಂಕಜನೇತ್ರಿಜಾನಕಿಯು ॥ ಬಳೆದಗಂಡನ ತೇಜದಿಂದಲೆ |

ಕಳೆದುದೈನ್ಯವ ನಂದುತನ್ನನು । ಸಲಹಿಕೊಂಡಿರುತಿದ್ದಳುನಿಜಾಚಾರಬ
ಲದಿಂದ ॥ ೨೦ ॥ ಬಡವೆಗಳ ಸುಳಿದಾಮೆಹೀಸುತೆ । ನಡುನಡುಗುತಾ
ವನವಮಧ್ಯದೊ । ಳಡಿದ ಧೂಳಿಂದಂದಗೆಟ್ಟೆದೆಯಲ್ಲಿ ರಾಘವನ ॥
ಬಿಡದೆ ಜಾನಿಸುತ ಕುಸುಮಗಳನು । ಬಿಡದಬಳ್ಳಿಯ ತೆರದೆಚಲಿಸುತ ।
ಕಡುಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾಗಿ ದುಃಖಿಸುತಿದ್ದಳನುದಿನವು ॥ ೨೩ ॥ ಕಾಮಭೋ
ಗಂಗಳನು ತೊರೆದಾ । ಭೂಮಿಸುತೆ ಬಂಧುಗಳ ಕಾಣದೆ । ರಾಮನಾ
ಗಮ ನವನಪೇಕ್ಷಿಸುತಾ ಮರದಕೆಳಗೆ ॥ ಪ್ರೇಮದಿಂದಾ ರಾಘವನ
ಮಲ । ನಾಮವನು ಜಾನಿಸುತ ಮನನೊಂ । ದಾವಮಹಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ
ದುಃಖಿಸುತಿದ್ದಳನುದಿನದೆ ॥ ೨೪ ॥ ಹೃದಯಮಧ್ಯದೊಳರ್ಪಿನಯನಬಿ ।
ಡದನುದಿನವೀಕ್ಷಿಸುತ ಶೋಕವ । ನದೊಳಗಿಹ ಫಲಪುಷ್ಪತರುಗಳ
ನಾದನುಜೆಯರನು ॥ ಪದೆದುನೋಡದೆ ಶಿಂಶುಪಾವೃ । ಕ್ಷದಕೆಳಗೆ
ತಾನಿದ್ದಳು ಪತಿಯ । ಪದಸರೋಜಂಗಳನು ಜಾನಿಸುತಧಿಕ ಭಕ್ತಿ
ಯಲಿ ॥ ೨೫ ॥ ಪತಿಯೆಮೋಲೆನಿಪಾ ಭರಣಮೆನಿ । ಸುತಿಹನೆಲ್ಲ ವನಿತೆಯ
ರಿಗೆ ಸಂ । ತತವಖಿಳ ಭೂಷಣನಿವಹ ಕಿಂತೆನುತ ತಾನರಿದು ॥ ಕ್ಷಿತಿ
ಸುತೆ ಸಕಲಭೂಷಣಾರ್ಹಳೆ । ನುತ ನೆಗಳ್ದಂ ರಾಮನಿಂದೆ ರ । ಹಿತಳೆ
ನಿಸಿ ಕಂಗೊಳಿಸದಿದ್ದಳಶೋಕವನದೊಳಗೆ ॥ ೨೬ ॥ ಕ್ಷಮೆಯೊಳಗೆ
ಭೂದೇವಿಗೆಣೆಯುಹ । ಕಮಲಲೋಚನೆ ಸೀತೆವನದೊಳು । ರಮಣ
ಮೈದುನರಿಂದೆ ತಾಂ ರಕ್ಷಣೆಯುನಾಂತಿದ್ದುಂ ॥ ಅಮರವೈರಿಯಶೋಕವ
ನದೊಳು । ಸಮನಿಸಿದ ದುಃಖವನುತಾನಾಂ । ತು ಮರದಬುಡದೊ
ಳದ್ದಳಾವನಿತೆಯರಕಾಪಿನಲಿ ॥ ೨೭ ॥ ಹಿಮಹತನಳನಿಯಂತೆ ಕಳೆಗುಂ ।
ದಿಮೆರೆಯದೆ ಬಹುದೈನ್ಯವನು ತಾ । ಳ್ದುಮನನೊಂದುರೆ ಚಿಂತಿಸುತ
ತನ್ನೊಡನೆ ತಿರುಗುತಿಹ ॥ ರಮಣನಂತೊರೆದಾ ಚಕೋರಕೆ । ಸಮಳೆ
ನಿಸುತಾ ಪತಿಯತೊರೆದುರೆ । ಸವೆಯುತಿದ್ದಳು ಸೀತೆನಿದ್ರಾಹಾರಗಳ
ನುಳದು ॥ ೨೮ ॥ ಪ್ರಿಯಜನಂಗಳ ನೀಕ್ಷಿಸದೆ ಬಹು । ಭಯವನಾಂ
ತೀಕ್ಷಿಸುತ ರಾಕ್ಷಸ । ಚಯವನು ಮಹಾದುಃಖದಿಂದಲೆ ತಪಿಸಿರೋದಿ
ಸುತ ॥ ನಯನದೊಳ್ಸುರಿಸುತ್ತ ಜಲವ ಪ । ತಿಯನು ಜಾನಿಸುತಶನ
ಮೊಳದತಿ । ಶಯದ ಖೇದವನಾಂತು ಶೋಕಿಸುತಿದ್ದಳಾಸೀತೆ ॥ ೨೯ ॥
ದಿನದಿನಂಗಳೊಳಾಮಹೀಸುತೆ । ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದೆ ಕಂಪಿಸು ॥
ತ ನೆರೆನೊಂದುಪವಾಸವನೆಸಗಿ ಕೃಶತೆಯನುಪಡೆದು ॥ ಇನಯುನನಗಲು
ತ ಬಿಸುಸುಯ್ವಾ । ವನದೊಳಿದ್ದಳು ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದೊ । ಳು ನಭದೆ ವಿರಾ

ಜಿಸುವ ಪ್ರತಿಪಚ್ಚಂದ್ರನಂದದಲಿ ‖ ೩೦ ‖ ಕಾಗೆಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳು ಸಿಕ್ಕಿದ । ಕೋಗಿಲೆಯುಮರಿಯಂತೆ ಹುಲಿಗಳ । ಕೈಗೆಸಿಲುಕಿದ ಜಿಂಕೆಯಂತೆ ಯಮಭಟರವಶದಲಿ ‖ ಕೂಗಿಕೊರಗುವ ಜೀವಿಯಂತನು । ರಾಗವಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆಭೀತಿಯ । ನಾಗಿಸುವ ರಕ್ಕಸಿಯರವಶದೊಳಿದ್ದಳಾ ಸೀತೆ ‖ ೩೧ ‖

ಇಂತು ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೬೧.

ಹದಿನೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಮೃಗವಕೊಂದೈತರುತ ಲುಟಜದಿ ।
ಮೃಗನಯನೆಯಿಲ್ಲದಿರೆ ಚಿಂತಿಸಿ ।
ರಘುಜನರಸುತ ಬಂದು ಕೇಳಿಗೊಂಡನು ಕಪೀಶ್ವರನ ‖

ಕೊಂದು ಮಾಯಾಮೃಗವ ನಾರಘು । ನಂದನನು ರಕ್ಕಸನ ಶಬ್ದವ । ನಂದುಕೇಳ್ದತಿ ಶಂಕೆಯನು ತಾಳ್ದೈತರುತಪಥದಿ ‖ ಕೊಂದು ಮೃಗ ಮತ್ತೊಂದನುರುಶರ । ದಿಂದದರಚರ್ಮವನು ಕೊಂಡೈ । ತಂದನತಿವೇಗದೊಳು ತನ್ನಾಶ್ರಮ ಕರಣ್ಯದಲಿ ‖ ೧ ‖ ಅದುರಿತೆಡಗಣ್ಣು ರಘುನಂದನ । ನಿದಿರಿನೊಳ್ನಡೆತಂದು ಜಂಬುಕ । ಪೊದರುತಿರ್ದುದು ವಿಕೃತರವದಿಂದತಿ ಭಯಂಕರದೆ ‖ ಬೆದರಿಬರುತಿರೆ ಬೇಗದಾರಿಯೊ । ಳದಿರುವೆಂದಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕಂ । ಡು ದುಗುಡವನೈದುತ್ತ ಕಳವಳಗೊಂಡ ನಾರಾಮ ‖ ೨ ‖ ಬಂದುಮಣಿದಾ ರಾಘವನಡಿಗೆ । ನಿಂದತಮ್ಮನಕಂಡು ಧರಣೀ । ನಂದನೆಯನುಳಿದೇತಕಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ ನೀನೆನುತ ‖ ಅಂದು ರಾಮನು ನುಡಿಯಲಾತನ । ಮುಂದೆ ಕೈಮುಗಿದವನಿಸುತೆ ನುಡಿ । ದಂದವನು ಸೌಮಿತ್ರಿಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಮೊದಲಿಂದೆ ‖ ೩ ‖ ಆಲಿಸಣ್ಣದನುಜನ ಶಬ್ದವ । ಕೇಳಿ ನೀನಳಿದೆ ಯೆನುತಬಗೆದು । ತಾಳದೆನ್ನನು ಸೀತೆ ನಿನ್ನಯುಬಳಿಗೆಪೋಗೆನುತ ‖ ಪೇಳಲಾಕೆಗೆ ನಾನರುಹಿದೆನು । ಕೇಳು ಜನನಿಯೆ ರಾಮಚಂದ್ರನ । ಸೋಲಿಸುವರಿಲ್ಲವು ಸುರಾಸುರನರಭುಜಂಗರಲಿ ‖ ೪ ‖ ಖರನಳಿದುದಾರಭ್ಯ ನಮಗಸು । ರರೊಳು ಹಗೆತನಬಂದಿಹುದು ದನು । ಜರಿರದೆಮ್ಮನು ವಂಚಿಸಲು ತರತರದೆಕೂಗುವರು ‖ ಹರಿಣವೇಷವನಾಂತ ರಕ್ಕಸ । ನಿರದೆತಾನೀತೆರದೆ ಕೂಗಿಹ । ನು ರಭಸದೆ

ಹಾಸೀತೆ ಹಾಸೌಮಿತ್ರಿ ಯೆಂದೆನುತ ॥ ೫ ॥ ಅಣ್ಣನಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದಿಲ್ಲಿ
ಯೆ । ನಿನ್ನನೊಬ್ಬಳ ಬಿಟ್ಟುಪೋಗೆನು । ಸನ್ನುತಬಲಾಢ್ಯನಹರಾ
ಮನಿಗಾವ ಭಯವಿಲ್ಲ ॥ ನಿನ್ನ ಬಿಡದೆಯೆ ಘಾತಿಸುತ್ತಿಹ । ರಿನ್ನು ರಕ್ಕಸ
ರಿಲ್ಲದಿರೆನಾ । ನೆನ್ನುತನುಡಿಯೆ ಕೆರಳಿನನ್ನೊಡನೆಂದಳವನಿಜೆಯು ॥ ೬ ॥
ನೀನು ನನ್ನನು ವರಿಸಲೋಸುಗ । ಕಾನನಾಂತರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವೆ । ನಾ
ನು ನಿನ್ನ ವಶವಹಳಲ್ಲ ಭರತನನುಡಿಗೇಳ್ ॥ ನೀನು ಸಂಕೇತವನೆಸಗಿ
ಕೊಂ । ಡೀನಡೆವಳಿಯು ತೋರಿಸುತ್ತಿಹೆ । ನಾನು ರಾಮನ ನುಳಿದಿತರ
ಮಾನವರನೋಡುವಳೆ ॥ ೭ ॥ ದೀನನಾಗಿಹ ನನ್ನರಮಣಗೆ । ನೀನು
ಸಂಗರದೊಳು ಸಹಾಯವ । ನೇನುಮಾಡದೆ ನನ್ನೊಳನುರಾಗವ ನೆಸ
ಗಿಕೊಂಡು ॥ ಕಾನನದೆಕಾದಿರ್ಪೆ ನನ್ನಯ । ಪ್ರಾಣಬಿಡುವೆನು ಕುಡಿದು
ನಂಜನು । ನಾನುಗೋದಾವರಿಯೊಳೀಗಲೆ ಪೋಗಿಬೀಳುವೆನು ॥ ೮ ॥
ತಮ್ಮನಲ್ಲವು ರಘುವರಗೆ ನೀಂ । ಸುಮ್ಮನೆಯೆ ನಟಿಸುತ್ತಿಹೆ ಖೂಳನೆ ।
ನಮ್ಮಕೇಡನುಕೋರುತಿಹೆ ದಾಯಾದಿಗಳಬಗೆಯು ॥ ತಮ್ಮನಂತರ ಕೆ
ಡುಕನೆಣಿಸುವು । ದೆಮ್ಮವಂಚಕನೀನು ಪೋಗೆಂ । ದುಮ್ಮಳಿಸಿ ಬಿರು
ನುಡಿಯನಾಡಿದಳಾ ಮಹೀಸುತೆಯು ॥ ೯ ॥ ತಂದೆಕೇಳಾನುಡಿಗಳನು
ಕಿವಿ । ಯಿಂದಕೇಳದೆ ನಿನ್ನಬಳಿಗಾಂ । ಬಂದೆನೆಂದಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಿನ್ನೈ
ಸಿಸೆ ರಾಘವನು ॥ ನೊಂದುಕೊಂಡತಿ ವೇಗದಿಂದಲೆ । ಬಂದುತನ್ನಾಶ್ರ
ಮದೆ ಧರಣೀ । ನಂದನೆಯಕಾಣದೆಯೆ ಬಿದ್ದನು ಮೂರ್ಛೆಯನು ತಾ
ಳ್ದು ॥ ೧೦ ॥ ಬಳಿಕಮೂರ್ಛೆಯ ಕಳೆದು ಕಾನನ । ದೊಳಹ ಗಿರಿನದಿ
ವೃಕ್ಷ ಶಿಲೆಲತೆ । ಜಲರುಹಾಕರಗಳೊಳು ಹುಡುಕುತ ಸತಿಯನೀಕ್ಷಿ
ಸದೆ ॥ ಅಳುತರಾಘವನಾಗ ಬಿಸುಸು । ಯ್ದಿಳೆಗೆಬಿದ್ದು ನುಡಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮ
ಣ । ನೊಳು ಮಹೀಸುತೆಯನ್ನು ತಿಂದಿಹರಸುರರೆಂದೆನುತ ॥ ೧೧ ॥
ಮನದೆಕುಂದಿ ಕೊರಗುತರಣ್ಯದೊ । ಳುನಡೆತಂದಾ ರಾಮನನುಜನೊ ।
ಡನೆ ಗಿರಿಗಳೊಳು ಪಾದಪಗಳೊಳು ಮರದತೊರೆಗಳೊಳು ॥ ಘನಶಿಲೆ
ಗಳೊಳು ಕಂದರಂಗಳೊ । ಳು ನದನದಿಗಳೊಳರಸಿ ಕಾಣದೆ । ಜನಕ
ಜಾತೆಯ ತೆರವಬಂದನು ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದೆ ॥ ೧೨ ॥ ಬಿಡನೆಕಂಡನು ನೆಲ
ದೆ ಬಿದ್ದಡಿ । ಗಡಿಗೆ ರಕ್ತವಕಾರುತಸುವನು । ಬಿಡದೆಮರಣಾವಸ್ಥೆಯ
ನು ಹೊಂದಿದಜಟಾಯುವನು ॥ ಪೊಡವಿಜೆಯನೀ ಪಕ್ಷಿರೂಪವ । ಪಡೆದ
ದನುಜನು ತಿಂದಿಪನಿವನ । ಕಡಿವೆ ನೆಂದೆನುತೆತ್ತಿಕೊಂಡನು ರಾಮನಾ
ಧನುವ ॥ ೧೩ ॥ ಆನುಡಿಯಕೇಳುತ ಜಟಾಯು ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ಪೇಳ್ದ

ನೆಲೆ ರಾಘವ । ದಾನವಾಧಿಪ ರಾವಣನು ಕೊಂದೆನ್ನನವನಿಜೆಯ ॥ ತಾನು ಲಂಕೆಗೆಕೊಂಡುಪೋದನು । ನೀನು ತಿಳಿಯೆನುತ ನುಡಿದಾಗಳೆ । ಪ್ರಾಣ ವನುಬಿಟ್ಟನು ರಘೂತ್ತಮನೆದೆಯು ಕರಗುತಿರೆ ॥ ೧೪ ॥ ಸುಟ್ಟುಬೆಂಕಿ ಯೊಳಾಜಟಾಯುವ । ನೆಟ್ಟನೆ ತಿಲೋದಕವ ಬಿಡುತಲೆ । ಕೊಟ್ಟುಸದ್ಗ ತಿಯನು ಖಗೇಂದ್ರಂಗಿರದೆ ರಾಘವನು ॥ ಕಟ್ಟಡವಿಯೊಳನುಜನೊಡನೆ ಪೊರ । ಮಟ್ಟು ಬರುತಿರಲಂದುಪಥದೊಳು । ಥಟ್ಟನೆಪಿಡಿದನಾಕಬಂಧ ನು ಕೈಯೊಳೀರ್ವರನು ॥ ೧೫ ॥ ಭರದೊಳು ಕಬಂಧನಭುಜಂಗಳ । ನಿರಿದುಪಾವಕನಿಂದೆ ದಹಿಸಲಿ । ವರಿದಿರೊಳಗಾ ದನುಜನುತ್ತಮವಹ ವಿಮಾನದಲಿ ॥ ಪರಮತೇಜದೆಮೆರೆದು ತೋರುತ । ಧರಿಸಿದಿವ್ಯಾಭರಣ ವಸನವಿ । ಸರವನಿಂತರುಹಿದನು ರಘುಕುಲಜರಿಗೆ ಸಂತಸದಿ ॥ ೧೬ ॥ ಆಲಿಸೈ ರಘುನಂದನನೆ ಸೀ । ತಾಲಲನೆಯನು ತೊಡೆಯೊಳಿರಿಸಿಯೆ । ಖೂ ಳರಾವಣ ನೆತ್ತಿಕೊಂಡಾ ಲಂಕೆಗೈದಿದನು ॥ ಆ ಲಲನೆಯಿಂದೊದಗಿಹು ದು ಕೊನೆ । ಗಾಲ ದನುಜರಿಗೆಲ್ಲ ನೆಲದೊಳು । ಕೇಳೆನುತರಾಘವನಿಗು ಸುರಿದನೊಂದು ಸಂಗತಿಯ ॥ ೧೭ ॥ ಪೋಗಿನೀವೀ ಕಾನನದೊಳು ಸ । ರಾಗದಿಂದೆ ಶಬರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವ । ನಾಗಿಸಿ ಮೆರೆವ ಪಂಪೆಯನು ಸಾರ್ದ ದರಸನಿಹದೊಳು ॥ ಆಗಸವನಾಕ್ರಮಿಸಿ ಪಿರಿದೆನಿ । ಪಾಗುಹೆಗಳಿಂದತಿ ಮನೋಹರ । ಮಾಗಿಕಾಣುವ ಋಶ್ಯಮೂಕಗಿರಿಯನು ಸಾರುವುದು ॥ ೧೮ ॥ ಮೃಗಖಗೋರಗ ಪಾದಪಗಳಿಂ । ದೆ ಗಹನಮೆನಿಪ ಋಶ್ಯ ಮೂಕದೊ । ಳಗಿಹ ನಾರವಿತನಯ ಸುಗ್ರೀವನತಿಸಂತಸದಿ । ಹಗೆಯೆ ನಿಪ ವಾಲಿಭಯದಿಂದೆ ಕ । ಪಿಗಳು ನಾಲ್ವರಸಹಿತಿನಿಯುಳ । ನಗ ಲಿ ವಸಿಸುವ ನಾತನೊಡನೆಸಗುವುದು ಸಖ್ಯವನು ॥ ೧೯ ॥ ರವಿಸುತನು ಸೀತೆಯನು ನೀಂ ಪೊಂ । ದುವತೆರದೊಳು ಸಹಾಯಮಾಡುವ । ನವ ನು ಕಂಡಿಹನೀಮಹೀತಲವೆಲ್ಲವನು ಹಿಂದೆ ॥ ಬವರದೊಳು ರಾವಣ ನಸಂಹರಿ । ಸಿ ವಸುಧಾಸುತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಾ । ಳುವೆ ಮಹೀ ಮಂಡಲವನೆಂದು ಕಬಂಧನರುಹಿದನು ॥ ೨೦ ॥ ಇಂತು ಪೇಳ್ದುತೆ ರಳುವುದೆಂದೆನು । ತಂತರಿಕ್ಷದೊಳಾ ಕಬಂಧನು । ಸಂತಸದೊಳಾ ರಾಘವನಿಗೆಂದಾತನಾಣತಿಯ ॥ ಅಂತುಶಿರದೊಳು ಮಾಯವಾದನ । ನಂತರದೊಳಾ ವನದೆ ಬಂದರು । ಚಿಂತಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವಸಖ್ಯವ ಬ ಯಸಿಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಡವಿಯೊಳ್ಬರು । ತಾ ಮತಂಗಾ ಶ್ರಮವಸೇರಲು । ರಾಮನಚರಣಕೆರಗುತಾ ಶಬರಿಬಹುಭಕ್ತಿ

ಯಲಿ ‖ ರಾಮಣೀಯಕವೆನಿಸಿ ಮೆರೆವಾ । ರಾಮದೊಳ್ಬಳೆದ ಫಲಕುಸು
ಮ । ಸ್ತೋಮವನು ಕೊಟ್ಟೊಲಿಸಿ ಪೇಳ್ದಳು ಮುನಿಮಹಾತ್ಮೆಗಳ
‖ ೨೦ ‖ ತಿಳಿದುತಾಪಸರ ಪ್ರಭಾವವ । ಕಳುಹಿಸಗ್ಗಕೆ ಶಬರಿಯುನು
ತಾಂ । ತಳೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ರಾಘವನಧಿಕ ವಿಸ್ಮಯವ ‖ ಬಳಿಕ
ಹತ್ತಿರದೊಳತಿ ನಿರ್ಮಲ । ಸಲಿಲದಿಂದಾನಂದವ ನೆಸಗು । ತಿಳಿಯೊಳುನ್ನ
ತಿವೆತ್ತ ಪಂಪಾಸರಸಿಗೈತಂದ ‖ ೨೩ ‖ ಕಮಲಕೈರವ ಪುಂಡರೀಕ ।
ಭ್ರಮರಸಂಕುಲದಿಂದೆ ರಂಜಿಸಿ । ಕಮಠ ಝುಷ ಮಂಡೂಕಮಕರ ಸ
ಮೂಹವನುತಾಳ್ದು ‖ ವಿಮಲಬರ್ಹಿಣ ಹಂಸಶುಕಪಿಕ । ಸಮುದಯ
ದೊಳಾನಂದವ ನೆಸಗು । ತ ಮೆರೆವಾ ಪಂಪಾಸರಸಿಗೈತಂದನಾರಾಮ
‖ ೨೪ ‖ ಅನುಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ರಘುನಂ । ದನನೆಸೆವ ಪಂಪಾಸ
ರೋವರ । ವ ನಡಿಗಡಿಗೀಕ್ಷಿಸುತ ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯವನುತಾಳ್ದು ‖ ವನಜ
ಲೋಚನೆ ಜನಕನಂದನೆ । ಯನಗಲಿದ ವಿರಹಾಗ್ನಿಯಿಂದುರೆ । ಮನ
ದೊಳಗೆ ತಪಿಸುತ್ತ ಸಂಕಟದೊಳು ವಿಲಾಪಿಸಿದ ‖ ೨೫ ‖ ವಿಂದುಪಂ
ಪಾಸರಸ್ಸಿಯೊಳಗಾ । ನಂದದಿಂದಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಸಹಿ । ತಂದು ಸಂಧ್ಯಾವಂ
ದನಾದಿಗಳೆಲ್ಲವನು ರಚಿಸಿ ‖ ಸುಂದರತರುಗಳಿಂದೆ ತೀರದೊ । ಳಂದ
ಮಾಗಿಪ ವನವಕಂಡೈ । ತಂದು ಹೊಕ್ಕನು ವಿರಹತಾಪವನಾಂತು ರಾಘ
ವನು ‖ ೨೬ ‖ ಪರಿಮಳಾತಿಶಯವನು ಬೀರುವ । ಪರಿಪರಿಯ ಪುಷ್ಪ
ಲತೆಗಳ ನಾ । ತರತರದ ಫಲಭಾರದಿಂದೆಸೆವಖಿಳ ತರುಗಳನು ‖ ಇರದೆ
ಕಿವಿಗಿಂಪಾಗಿ ಕೂಗುತ । ನೆರೆದ ಪಕ್ಷಿನಿಕರವನೀಕ್ಷಿಸಿ । ವಿರಹತಾಪವ
ತಾಳಲಾರದೆ ನೊಂದನಾರಾಮ ‖ ೨೭ ‖ ಚರಿಸುತಾರವಿಸುತನು ಕಂಡ
ಸು । ಭರದೊಳಾರಘುನಂದನರ ನಂ । ದಿರದೆ ಪಂಪಾತೀರದೊಳು
ಭೀತಿಯನು ತಾನಾಂತು ‖ ಸುರಪಸುತನ ಮತದೊಳೆಮಗೆತೊಂ ।
ದರೆಯುನಾಗಿಪರಿವರು ಭರದಿಂ । ದರಿವುದಿವರಿಂಗಿತವನೆಂದಟ್ಟಿದನು ಮಾರು
ತಿಯ ‖ ೨೮ ‖ ಭರದೊಳೈತಂದೆರಗಿ ರಾಮನ । ಚರಣಪಂಕಜಕಿರದೆ
ಚಿತ್ತದೊ । ಳರಿತುಕೊಂಡವ ರಿಂಗಿತವನಾತರಣಿಸಂಭವನ ‖ ಚರಿತ
ವನು ತಾ ತಿಳುಹಿ ಬೆನ್ನಿನೊ । ಳರಿಸಿಕೊಂಡವ ರಿಬ್ಬರನು ಬಂ । ದುರ
ವಿತನಯುಂಗಾ ಹನುಮನರುಹಿದ ನವರಪರಿಯ ‖ ೨೯ ‖ ಅನಲಸಾಕ್ಷಿ
ಯೊಳಾ ರಘುವರನೊ । ಡನತಿ ಸಂತಸದಿಂದೆ ರವಿನಂ । ದನನೆಸಗಿದನು
ಸಖ್ಯವನುಬಳಿ ಕಿಬ್ಬರವರವರ ‖ ಮನದ ಸುಖದುಃಖಂಗಳನು ತಿಳು ।
ಹಿ ನುಡಿದರು ರಣರಂಗದೊಳು ತಾ । ವು ನಡಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳನು

ಬಳಿಕೊಬ್ಬರೊಬ್ಬರೊಳು ‖ ೨೦ ‖ ಮುರಿದು ವಾಲಿಯನೊಂದುಶರದಿಂ ।
ದೆ ರಣದೊಳು ನಾ ನೀವೆಕಪಿಗಳ । ದೊರೆತನವನೆಂದೆನುತ ಅಭಯುವ
ಕೊಟ್ಟುರಾಘವನು ‖ ತರಣಿನಂದನ ನೊಲಿಸುತಾತನಿ । ದಿರೊಳು ಚಿಮ್ಮಿ
ದನಂದು ತನ್ನಯ । ಚರಣದುಂಗುಟದಿಂದೆ ದಶಯೋಜನಕೆ ದುಂದು
ಭಿಯ ‖ ೨೧ ‖ ಏಳು ತಾಳೆಯಮರಗಳನು ನೆರೆ । ಸೀಳಿ ಧರೆಗಾರಾಮ
ಭದ್ರನು । ಬೀಳಿಸಿದನೊಂದಂಬಿನಿಂದಾಗಿರಿ ಶಿಖರದಿಂದೆ ‖ ತಾಳದಾಕಿಷ್ಕಿಂ
ಧೆಗೆಯ್ದಿಯೆ । ಕಾಳಗದೊಳಂದಿರದೆ ಕೊಂದನು । ವಾಲಿಯನು ತಾನೊಂ
ದುಶರದಿಂದಚ್ಚರಿಗೊಳಿಸುತ ‖ ೨೨ ‖ ಬಳಿಕ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ರಾಘ
ವ । ನಳಿದವಾಲಿಯ ಕಂಡುದುಃಖಿಸು । ತಳುವ ಸುಗ್ರೀವನನು ತಾರಾಂ
ಗದರುಗಳಸಹಿತ ‖ ತಳುವದೆಸಮಾಧಾನವಡಿಸುತ । ತಿಳುಹಿಲೋಕವಿಧಾ
ನವನು ಕಪಿ । ಗಳೊಡೆಯಂಗಾಗಿಸಿದನುತ್ತರಕರ್ಮಗಳನಲ್ಲಿ ‖ ೨೩ ‖
ಕರೆದುರಾಘವನಾರವಿಸುತಂ । ಗರುಹಿದನುಕೇಳೈಸಖನೆನೀ । ನಿರದೆಕಿ
ಷ್ಕಿಂಧಾನಗರಕೈದಿ ಕಪಿರಾಜ್ಯವನು ‖ ಪೊರೆವುದಭಿಷೇಕವನುಪಡೆದಾ ।
ದರಿಸುತೀವುದು ಯೌವರಾಜ್ಯದ । ಸಿರಿಯ ನಂಗದಗೆನುತ ಸಂತಸವಡಿಸು
ತಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ೨೪ ‖ ಈಗವರ್ಷಾಕಾಲವೆನಿಪುದು । ಪೋಗಿನೀಂಕಿಷ್ಕಿಂ
ಧೆಯೊಳಗಿರು । ರಾಗದಿಂನಿವಸಿಸುವೆ ನೀ ಪ್ರಸ್ರವಣಶೈಲದೊಳು ‖ ಬೇಗ
ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವುದೆಲ್ಲವ । ನೀಗಳೆಂದೆನುತ ವನಕಳುಹಿಸು । ತಾಗಿರೀಂದ್ರ
ಕೆಬಂದನಾರಘುವರನುಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೨೫ ‖ ಹನುಮಜಾಂಬವ ತಾರಶತ
ಬಲಿ । ಪನಸನೀಲಗವಾಕ್ಷಗಜಗವ । ಯನಳಶರಭಸುಷೇಣ ಕೇಸರಿಗಂಧ
ಮಾದನರು ‖ ವಿನುತಶುಭಲಗ್ನದೊಳು ರವಿನಂ । ದನನಿಗಭಿಷೇಕವನು
ಮಾಡಿದ । ರನಘಶಕ್ರಗೆ ವಸುಗಳಭಿಷೇಕವನು ಗೆಯ್ದಂತೆ ‖ ೨೬ ‖
ಅರಸನಾಗುತ ತರಣಿಸಂಭವ । ನಿರಿಸಿದನು ಯುವರಾಜ ಪದವಿಯೊ ।
ಳರದೆ ತಾರಾಸುತನ ನಾರಘುನಾಥನೊರೆದಂತೆ ‖ ಪರಮಸಂತಸದಿಂದೆ ತಾಂ
ಪಡೆ । ದುರುಮೆಯನುತಾರೆಯನುಲೇಸೆನೆ । ಪೊರೆದನಾಕಪಿರಾಜ್ಯವನು
ಸಚಿವರಸಹಾಯದಲಿ ‖ ೨೭ ‖ ಕೇಳುಲಕ್ಷ್ಮಣತನ್ನರಾಜ್ಯವ । ನಾಳುತಾ
ಸುಗ್ರೀವನು ಮದನ । ಕೇಳಿಯೊಳಗಾಸಕ್ತನಾಗಿಯೆ ನಮ್ಮಕಾರ್ಯವನು ‖
ಕಾಲವರಿತೆಸಗದೆಮರೆತಿಹನು । ಖೂಳನಿಗೆನೀಂಪೋಗುತೀಗಳೆ । ಪೇಳು
ಬುದ್ಧಿಯನೆಂದು ಕಳುಹಿದರಾಮನುರೆಮುಳಿದು ‖ ೨೮ ‖ ಬಂದುಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನಾರವಿಸುತನ । ಮುಂದೆನಿಲ್ಲುತ ತನ್ನ ಚಿತ್ತಕೆ । ಬಂದತೆರದೊಳು ನಿಂದಿ
ಸಲು ಸುಗ್ರೀವನತಿಭರದೆ ‖ ವಂದಿಸುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗಾರಘು । ನಂದನನ

ಕಾರ್ಯವನು ವಿರಚಿಸು । ವಂದವನರುಹಿ ಸಂತವಿಸಿದನುಕೂಡೆಮನ್ನಿ
ಸುತ ॥ ೩೯ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲ ದನದಿಗಳೊಳಾ । ಗಿರಿಗಳೊಳುಶಿಲೆಗಳೊ
ಳುಘನಕಂ । ದರಗಳೊಳು ಕೂಪಗಳೊಳಾ ವನಗಳೊಳುತರುಗಳೊ
ಳು ॥ ತೊರೆಗಳೊಳು ಪೊದೆಗಳೊಳು ಗುಡಿಗೋ । ಪುರಗಳೊಳಗಿಹ
ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರ । ಬರಿಸೆನುತನೇಮಿಸಿದ ನಾನೀಲಂಗೆ ರವಿಸುತನು ॥ ೪೦ ॥
ರವಿಸುತನ ನೇಮವನುತಾಳ್ದತಿ । ಜವದೊಳಾ ವೈಶ್ವಾನರನಸುತ । ನವ
ನಿಮಂಡಲದೊಳಿಹ ವಾನರವೀರರೆಲ್ಲರನು ॥ ತವಕದೊಳ್ಕರೆತಂದು ನಿ
ಲ್ಲಿಸು । ತವರವರ ಸೈನ್ಯಂಗಳೊಡನಂ । ದು ವಿವರಿಸಿ ಪೇಳ್ದನು ಸು
ಗ್ರೀವಂಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೪೧ ॥ ಅಪರಿಮಿತ ಸೈನ್ಯಂಗಳಸಹಿತ ।
ಕಪಿವರನು ರಘುವೀರನೆಡೆಗೈ । ದಿ ಪದಪಂಕಜಕೆರಗಿ ತೋರಿದನು ಕಪಿ
ಸೇನೆಯನು ॥ ಕಪಿಬಲವನೀಕ್ಷಿಸುತ ರಾಘವ । ನುಪಚರಿಸಿ ಸುಗ್ರೀವ
ನನು ತಳೆ । ದಪರಿಮಿತಸಂತೋಷದಿ ಬಿಗಿದಪ್ಪುತಿಂತೆಂದ ॥ ೪೨ ॥
ರಾವಣನು ತಾನೆಲ್ಲಿವಸಿಪನು । ಭೂವನಿತೆಯೆಲ್ಲಿಹಳು ಪಟ್ಟಣ । ವಾವು
ದಾರಜನೀಚರನ ನೀನಿವುಗಳೆಲ್ಲವನು ॥ ಆವಬಗೆಯಿಂದಾದೊಡೆಯುಂ ನೆ
ರೆ । ದೀವರಕಪೀಂದ್ರರನೆ ರವಿಯಿಂ । ದಾವನಿತೆಯಿರ್ಪೆಡೆಯ ಕಾಣುವು
ದೆಂದ ನಾರಾಮ ॥ ೪೩ ॥ ವಿನತನಂಕರೆ ದಾದಿವಾಕರ । ತನಯಮನ್ನಿಸಿ
ಲಕ್ಷವಾನರ । ರ ನೊಡಗೊಂಡಾ ಸೋಮಸೂರ್ಯಾತ್ಮಜರೊಡನೆ ನೀ
ನು ॥ ದನದಕಾಳಿನಗಲದ ಮೇದಿನಿ । ಯನು ಬಿಡದೆ ಮೂಡಲೊಳರ
ಸುವುದು । ಜನಕಜಾತೆಯ ನೊಂದುತಿಂಗಳೊಳೆಂದು ನೇಮಿಸಿದ
॥ ೪೪ ॥ ಪನಸಮೈಂದಸುಷೇಣ ನೀಲಪ । ವನಸುತಗವಯ ಗಂಧಮಾ
ದನ । ವನಜಸಂಭವ ತನಯಋಷಭಗವಾಕ್ಷಶರಗುಲ್ಮ । ಘನಬಲಸು
ಹೋತ್ರಗಜ ವಾಲಿಜ । ರನು ಕರೆದು ಭಾನುಸುತಮನ್ನಿಸು । ತ ನುಡಿ
ದನು ರಾಘವನಿದಿರೊಳಾಗಿರಿಯ ಶಿಖರದಲಿ ॥ ೪೫ ॥ ದ್ವಿವಿದನುಲ್ಕಾ
ಮುಖಶರಾರಿಗ । ಳ ವೆರಸುತನೀವಿಂದಿರದೆ ಪೋ । ಗಿ ವಸುಧಾನಂದನೆ
ಯ ನಾತೆಂಕಣದೆಸೆಯೊಳೆಲ್ಲ ॥ ರವಿಕಿರಣಮೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪಸರಿಪು । ದವನಿ
ಯೊಳಗಾಸ್ಥಳಗಳನು ಬಿಡ । ದೆ ವೆಹಿಲದೊಳರಸಿ ಬಹುದಿಲ್ಲಿಗೆ ತಿಂಗ
ಳೊಂದರಲಿ ॥ ೪೬ ॥ ಬಳಿಕ ತನ್ನೆಡೆಗಾಸುಷೇಣನ । ತಳುವದಾಸುಗ್ರೀ
ವನು ಕರೆದು । ತಿಳುಹಿದನು ನೀನೀಮರೀಚಿತನಯರನೊಡಗೊಂಡು ॥
ಇಳೆಯ ಪಶ್ಚಿಮಭಾಗದೊಳಿಹ । ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲವ ನರಸಿ ಸೀತಾ । ಲಲನೆ
ಯನು ಕಂಡು ಬಹುದಿಲ್ಲಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಳಗೆನುತ ॥ ೪೭ ॥ ಶತಬಲಿಯನಾ

ತಸನ ಸಂಭವ । ನತಿಹಿತೋಕ್ತಿಗಳಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸು । ತ ತಳುವದೆ ನೀನೊಂದು ಲಕ್ಷಕಪಿಗಳನೊಡಗೊಂಡು ॥ ಕ್ಷಿತಿ ಸುತೆಯನುತ್ತರದೆಸೆ ಯೊಳರ । ಸುತಖಿಳಸ್ಥಳಗಳನು ಶೋಧಿಸಿ । ಯತಿಜವದೊಳೈತಹುದು ತಿಂಗಳೊಳನುತ ನೇಮಿಸಿದ ॥ ೪೮ ॥ ಪವನಸಂಭವ ಕೇಳ್ಚತುರ್ದಶ । ಭುವನಗಳೊಳಗೆ ನೀನು ಕಾಣದಿ । ಹ ವಿಷಯಂಗಳ ನರಿಯೆ ನಿನಗೆ ಸಮಾನನಹಭಟನು ॥ ಭುವಿಯೊಳಲ್ಲಧರಣಿಯೊಳಾಗಲಿ । ದಿವದೊಳಾಗಲಿ ನೀಂ ರಸಾತಳ । ಭುವನದೊಳಗಾಗಲಿ ಜನಕಜೆಯನರಿದುಬಹುದೆಂದ ॥ ೪೯ ॥ ಇವನು ಕಾರ್ಯವ ಬಿಡದೆಮಾಡುವ । ನಿವನುಧೀವರ ನಿವನು ಬಲಯುತ । ನಿವನುಕಾಣುವ ನಾಧರಣಿಜೆಯನೆನುತ ರಾಘವನು ॥ ಪವನತನಯಂಗೊಲಿದು ಕೊಟ್ಟನು । ತವೆಮೆರೆವತನ್ನಂಗುರವ ನಿದ । ನವನಿಜೆಗೆಕೊಟ್ಟವಳಕುರುಹನು ತರುವುದೆಂದೆನುತ ॥ ೫೦ ॥ ಸಕಲ ವಾನರರಾಕಪೀಂದ್ರಗೆ । ಭಕುತಿಯಿಂಮಣಿದೆರಗಿರಘುಜಗೆ । ಪ್ರಕಟಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯಿಂ ಪೊರಮಟ್ಟುಜವದಿಂದ ॥ ಸಕಲ ದಿಶೆಗಳ ನರಸತೊಡಗಿದರು ಕುಟಿಲದಮನದಿಂದೆ ತಮ್ಮೆಯು । ಶಕುತಿಯಂತೋರಿಸುತ ಸೀತೆಯು ಕಂಡುಬಹೆವೆಂದು ॥ ೫೧ ॥ ಪ್ಲವಗವೀರರು ಪೋದಬಳಿಕಾ । ರವಿಕುಲತಿಲಕ ನಾ ತರಣಿಸಂ । ಭವನ ವಿಶ್ವಾಸವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ತಿಳುಹಿಸುತ್ತ ॥ ಅವನಿನಂದನೆ ಸೀತೆಯಿಹತಾ । ಣವನರಿಯಬೇಕೆಂದು ತಾನುಪ । ಲವುತೆರದೆ ಚಿಂತಿಸುತಲಿದ್ದನು ತನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ೫೨ ॥

ಇಂತು ಹದಿನೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೭೪೩

ಹದಿನಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಹುಡುಕುತಾಪವನಸುತತೆಂಕಣ ।
ಕಡಲ ಲಂಘಿಸಿ ಸಾರ್ದುಲಂಕೆಯ ।
ಪೊಡವಿಸುತೆಯ ನಶೋಕವನದೊಳುಕಂಡು ಮುದಗೊಂಡ ॥

ವಿನತ ನೆಲ್ಲಕಪಿಗಳೊಡನೆ ಮೂ । ಡಣದೆಸೆಯೊಳೆಲ್ಲೆಡೆಗಳೊಳಗಾ । ಜನಕಜಾತೆಯ ನರಸಿಕಾಣದೆತಿಂಗಳೊಂದರಲಿ ॥ ಇನತನಯರಾಘವರೆಡೆಗೆ ಬಂ । ದುನಮಿಸುತ್ತಿದ್ದೈನ್ಯವನುತಳೆ । ದು ನುಡಿದನುಪೂರ್ವ

ದೊಳು ಕಾಣೆವು ಜಾನಕಿಯನೆನುತ ॥ ೧ ॥ ಒಂದು ತಿಂಗಳೊ
ಳಾಸುಷೇಣನು । ಸುಂದರಾಂಗಿಯ ನೆಲೆಯನರಸು । ತ್ತಂದು ಪಶ್ಚಿಮದಿ
ಕ್ಕಿನೊಳುಕಾಣದೆ ವಿಷಾದಿಸುತ । ನೊಂದುಖೇದವನಾಂತು ಭಾಸ್ಕರ ।
ನಂದನಂಗರುಹಿದ ನತಿವಿನಯ । ದಿಂದೆಕಾಣೆನು ಜಾನಕಿಯನಾದೆಸೆ
ಯೊಳೆಂದೆನುತ ॥ ೨ ॥ ಉತ್ತರದಿಶೆಯೊಳಾ ಜನಕಜೆಯ । ನೆತ್ತಲುಂ
ತಾನರಸಿ ಕಾಣದೆ । ಚಿತ್ತದಲಿ ದುಗುಡವನು ಪೊಂದುತಲಾಗ ಶತ
ಬಲಿಯು ॥ ಇತ್ತತಿಂಗಳಗಡುವಿನೊಳು ಬಂ । ದೊತ್ತರಿಸಿ ಪೇಳಿ
ದನು ಪದಕೆರ । ಗುತ್ತ ಸುಗ್ರೀವಂಗೆ ಕಾಣೆನು ಸೀತೆಯನೆನುತ್ತ ॥ ೩ ॥
ಹನುಮನಾ ಕಪಿರಾಜನಪ್ಪಣೆ । ಯನು ಪಡೆದು ದಕ್ಷಿಣದದಿಕ್ಕಿನೊ । ಳನು
ದಿನವು ಜಾಂಬವಸುಹೋತ್ರಾಂಗದರುಗಳಸಹಿತ ॥ ಜನಕನಂದನೆಯನ
ರಸಿದನಾ । ವಿನುತ ವಿಂಧ್ಯಾಚಲದೊಳೊಪ್ಪುವ । ಘನಗುಹಾನದಿ ವಿಟಪಿ
ಸರಸಿಗಳಲ್ಲಿ ತಾಂ ಬಿಡದೆ ॥ ೪ ॥ ಶಿಲೆಗಳಲಿ ಪೊಟರೆಗಳಲಿ ಪೊದೆಗ ।
ಳಲಿ ಖಗಮಿಗಾವಾಸಗಳಲಿ ವಿ । ಮಲ ಜಲರುಹಾಕರಗಳಲಿ ಘನಕಂದ
ರಂಗಳಲಿ ॥ ಉಳಿದು ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳನು ಹ । ಗಲಿರುಳೊಳುತಾ ನರಸಿ
ದನು ಕಪಿ । ಗಳ ನೆರವಿಯಿಂಧೊಂದುತಿಂಗಳು ವಿಂಧ್ಯಶೈಲದೊಳು ॥೫॥
ಅರಸುತಿರಲೊಂದುದಿನ ವಾನರ । ವೆರರು ನೀರಡಿಕೆಯನು ಹೊಂದು ।
ತ್ತರೆಬಳಲಿ ಬಿಲವೊಂದನೀಕ್ಷಿಸಿದರು ಸಮೀಪದಲಿ ॥ ಪರಮಹರ್ಷದೊ
ಳೊಳಪುಗುತ ಸು । ಸ್ಥಿರಮನದೆ ತಪವಾಚರಿಪ ಸುಂ । ದರಿಯನೋ
ರ್ಪಳಕಂಡು ನಿಂತರು ಮಿಗಿಲುಬೆರಗಾಗಿ ॥ ೬ ॥ ಹನುಮನಾಕೆಗೆ ಮಣಿ
ದುತಿಳಿದಾ । ವನದ ವಿವರಂಗಳನು ತಾ ನರು । ಹಿ ನಿಜವೃತ್ತಾಂತವನು
ಕಳೆದು ಕ್ಷುತ್ಪಿಪಾಸೆಗಳ ॥ ಘನಬಿಲದೊಳಿರೆ ಕಳೆದುದವಧಿಯು । ಮನ
ದೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಮುಂದುಗಾಣದೆ । ಯೆ ನುಡಿದರು ಬಳಿಕಾಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ
ಗೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯ ॥ ೭ ॥ ತಿಳುಹಿ ಮಾರ್ಗವ ನಾಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ । ಬಿಲ
ವನ್ನೈದಿದ ಬಳಿಕ ದಕ್ಷಿಣ । ಜಲಧಿಯನು ಕಂಡರತಿಶೀಘ್ರದೊಳೈದಿ
ವಾನರರು ॥ ತಿಳಿದು ಸಾಗರದತಿವಿಶಾಲವ । ನಳುಕುತಂದವ ರಾಕಡಲದ
ಡ । ದೊಳಿರಲಾ ಸಂಪಾತಿಬಳಿಕೈತಂದನವರೆಡೆಗೆ ॥ ೮ ॥ ತಿಳಿದು ವಾನ
ರರಿಂದೆ ದಕ್ಷಿಣ । ಜಲಧಿತೀರದೊಳಾಗರಿಗಳನು । ಕಳೆದ ಸಂಪಾತಿಜನಕ
ಸುತೆ ಜಟಾಯುಗಳಪರಿಯ ॥ ಅಳುತ ಮಿಂದುತಿಲೋದಕವ ನಿ ।
ತ್ತಳಿದತಮ್ಮನಿಗೆಂದು ಗರಿಗಳ । ತಳೆದು ಪೇಳ್ದನು ಸೀತೆ ಲಂಕೆಯೊ
ಳಳು ತಾನೆನುತ ॥ ೯ ॥ ಕಡಲ ಲಂಘಿಸಿ ಕಂಡು ಸೀತೆಯ । ನೊಡನೆ

ಬರಲಾರೆವೆನುತೆಲ್ಲರು । ನುಡಿಯಲಾ ಜಾಂಬವನು ದೂರದೊಳೊಂದು ಬಂಡೆಯಲಿ । ಪೊಡವಿಸುತೆಯಂ ಕಾಣಬೇಕೆನು । ತಡಿಗಡಿಗೆ ಚಿಂತಿಸುತಿಹ ಹನುಮ । ನೆಡೆಗೆ ಬಂದರುಹಿದನು ನೀಂ ಲಂಘಿಸುಕಡಲನೆನುತ ॥ ೧೦ ॥ ತನ್ನ ಶೌರ್ಯವ ನರುಹಿ ಕಪಿಗಳ । ಗುನ್ನತ ಪರಾಕ್ರಮಿವವನಸುತ । ಮನ್ನಣೆಯನಾಂತಿರದೆ ತಾನು ಮಹೇಂದ್ರಶೈಲದೊಳು ॥ ಅನ್ನೆಗಂಜಲಧಿಯನು ನೋಡುತ । ಮುನ್ನರಾಮನಿಗೆರಗಿ ದಾಟುವೆ । ನೆನ್ನುತಲಿತಾಂ ನುಡಿದು ಹಾರಿದ ನತಿಜವದೆನಭಕೆ ॥ ೧೧ ॥ ಮರುತಸಂಭವನಂತರಿಕ್ಷದೊ । ಳರದೆ ಶೀಘ್ರದೊಳಂದು ಬರುತಾ । ಶರಧಿಮಧ್ಯದೆ ನಿಂದಮೈನಾಕವನು ಕಾಣುತ್ತ ॥ ಚರಣದಿಂದೊದೆಯಲ್ಕೆ ನುಡಿದುದ । ದಿರದೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯಕೆಂದೀ । ಶರಧಿನನಗಾಜ್ಞಾಪಿಸಲು ನಾಂ ನಿಂದಿಹೆನೆನುತ್ತ ॥ ೧೨ ॥ ಹನುಮನಾಮೈನಾಕ ಭೂಧರ । ವನು ಪದೆದು ಮನ್ನಿಸುತ ಬರಲಾ । ವನಧಿ ಮಧ್ಯದೊಳಾಸುರಸೆಸಿಂಹಿಕೆಗಳನು ವಧಿಸಿ ॥ ಮನಕೆ ಭೀತಿಯನಾಗಿಸುತ ತ । ನ್ನನೆರಳಂ ಪಿಡಿದಂದು ಬರುತಿಹ । ವನಿತೆ ಛಾಯಾಗ್ರಾಹಿಯನು ಕೊಂದನತಿ ಶೀಘ್ರವಲಿ ॥ ೧೩ ॥ ನೂರುಗಾವುದ ಕಡಲಲಂಘಿಸಿ । ಮಾರುತಿಮಹಾಜಲಧಿ ದಕ್ಷಿಣ । ತೀರದೊಳುತಾ ನಿಳಿದನಾಗಸದಿಂದೆ ರಭಸದಲಿ ॥ ಚಾರುತರ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದೀ ಧಾರುಣಿಯೊಳಮರಾವತಿಯ ಪೊಲು । ತೋರುವಾಲಂಕೆಯನು ನೋಡಿದ ನಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೪ ॥ ಪುರದಬಾಗಿಲೊಳಡ್ಡಗಿಸಿ ನೀಂ । ಬರದಿರೀನಗರದೊಳಗೆಂದ । ಬ್ಬರಿಸಿ ತನ್ನನು ಹೊಡೆದ ಲಂಕಿಣಿಯನು ಧರೆಗುರುಳ್ಚಿ । ಮರುತ ಸಂಭವನಾರಜನಿಚರ । ರರಿಯದಂತೆ ಬಿಡಾಲರೂಪವ ॥ ಧರಿಸಿಹೊಕ್ಕನು ಲಂಕೆಯನು ತನ್ನೆಡದಡಿಯನಿರಿಸಿ ॥ ೧೫ ॥ ರಕ್ಕಸರು ಕಾಣದೊಲು ರಾತ್ರಿಯೊ । ಳುಕ್ಕಿ ಬೆಳಗುತಿಹ ಬೆಳದಿಂಗಳೊ । ಳಕ್ಕರೆವಿಡಿದು ಜಾನಕಿಯ ನರಸಿದನು ಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ಪೊಕ್ಕು ಬೀದಿಯ ಬಿಡದೆ ನೋಡುತ । ಸಿಕ್ಕದೊಬ್ಬರಿಗಾ ಪುರದೊಳಗೆ । ಠಕ್ಕುಮಾಡುತ ಹುಡುಕುತಿದ್ದನು ಬಿಡದೆ ಮನೆಮನೆಯ ॥ ೧೬ ॥ ಸುರಪಜಿತು ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷರಾವಣ । ವರವಿಭೀಷಣ ಕುಂಭಕರ್ಣನು । ರರಿಪುಯೂಪಾಕ್ಷ ಮಕರಾಕ್ಷ ನರಾಂತಕ ನಿಕುಂಭ ॥ ಉರಗರೆ ೋಮಾಕಂಪನ ಮಹೋ । ದರಮಹಾಪಾರ್ಶ್ವಾದಿರಾತ್ರಿಂ । ಚರರ ಭವನಂಗಳೊಳರಸಿದನು ಹನುಮನವನಿಜೆಯ ॥ ೧೭ ॥ ತ್ರಿಶಿರಶಾರ್ದೂಲ ಸುಮುಖಸುನೇ । ತ್ರಶುಕಸಾರಣ ನಗ್ನಿಕೇತು ಪ್ರ । ಘಸವಿರೂಪಾಕ್ಷಾತಿಕಾಯಸುಕೇತು

ರಕ್ಕಾತ್ರಿಷ್ಟೆ ॥ ಜಸವೆನಾಂತಕ್ಷಯ ಕುಮಾರ ನೆ । ನಿಸುವೆಖಿಳರಕ್ಕಸರ ಮನೆಗಳೊ । ಳಸವೆಸದಿನರಸಿದನು ಮಾರುತಿಜನಕಜಾತೆಯನು ॥೧೮॥ ಎಲ್ಲರಕ್ಕಸರ ಭವನಂಗಳೊ । ಳಿಲ್ಲಿಯುಂ ಕಾಣದೆಯೆ ಸೀತೆಯ । ನಲ್ಲಿ ನೊಂದು ಸವಿಾರಸುತನಾ ಪುರದಮಧ್ಯದೊಳು ॥ ಮೆಲ್ಲನೈತಂದಾ ದಶ ಶಿರನ । ಸಲ್ಲಲಿತವೆಂದೆನಿಪ ಸಾಧವ । ನುಲ್ಲಸದೊಳೈದಿದನು ಧರಣೀಸುತೆ ಯನರಸಲ್ಕೆ ॥ ೧೯ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭ ನರವನೆಯೊಳಾ । ಹನುಮನೆಲ್ಲ ಕಡೆಗಳೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ । ಜನಕನಂದನೆ ಸೀತೆಯನು ತಾಂಕಾಣದಾಬಳಿಕ ॥ ಘನವಿಭವದಿಂದೆಸೆವ ದಶಕಂ । ಠನ ವಿನುತ ಶಯ್ಯಾಗೃಹಕೆ ಬಂ । ದನು ಮಹೀಸುತೆಯನು ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ ॥ ೨೦ ॥ ರತುನ ಮಂಚವಮೇಲೆ ತನ್ನಯ । ಪತಿದಶಾನನನಸಹಿತ ವ್ಯದು । ಲತಮ ತ ಲ್ಪದೆ ನಿದ್ರಿಪಾಮಂಡೋದರಿಯನಲ್ಲಿ ॥ ಅತಿಹರುಷದಿಂದೀಕ್ಷಿಸಿ ಮಹೀ । ಸುತೆಯೆನುತ ತಾಂಭ್ರಮಿಸಿ ತನಗೆವಿ । ಹಿತವೆನಿಪ ಕಪಿಚೇಷ್ಟೆಗಳನಾಗಿ ಸಿದನಾ ಹನುಮ ॥ ೨೧ ॥ ಮನದೆಯೋಚಿಸಿ ಸೀತೆ ದಶಕಂ । ಠನೊ ಡನೆಯೆತಾಂ ಮಲಗಳೆಂದರಿ । ತು ನೆರೆನೋಡುತ್ತವಳ ಪದದೊಳು ಕಾ ಕರೇಖೆಯನು ॥ ದನುಜನಾಥನ ಕೂಡೆಮಲಗಿದ । ವನಿತೆಯರನೀಕ್ಷಿ ಸುತ ನಡೆತಂ । ದನು ನಿರಾಶೆಯೊಳಾ ವಿಮಾನದಬಳಿಗೆ ಭರದಿಂದ ॥ ೨೨ ॥ ಗಿರಿಶಸಖನಂಗೆಲಿದು ದಶಕಂ । ಧರನು ತಂದವಿಮಾನದೊಳೆಸೆವ । ತರ ತರದ ಚಿತ್ರಂಗಳನುಕಾಣುತ್ತ ಸೀತೆಯನು ॥ ಅರಸಿನೋಡದೆ ನೊಂದು ರಾವನ । ಚರಣವನುಜಾನಿಸುತ ಚಿತ್ತದೊ । ಳುರೆಬಳಲ್ದಾ ಪವನಸಂ ಭವನಂದು ದುಃಖಿಸಿದ ॥ ೨೩ ॥ ಆರುಪೇಳುವರೆನಗೆ ಲಂಕೆಯೊ । ಳಾ ರುತೋರುವರೀ ನಿಶೆಯೊಳಾ । ಧಾರುಣೀಸುತೆಯನೆನುತಾ ಹನುಮಂತ ಮನದೊಳಗೆ ॥ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ವಿ । ಚಾರದಿಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಪುರದ । ತೋರಣಸ್ತಂಬವನಡರಿ ನೋಡಿದನು ದೆಸೆದೆಸೆಯ ॥ ೨೪ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನೆಲೆಯಕಾಣದೆ । ತರಣಿಸಂಭವನೆಡೆಗೆ ಪೋದೊಡೆ । ಮರಣವೈದುವೆ ನವಳವಿರಹದೆ ರಾಘವೇಶ್ವರನು ॥ ಹರಣವನು ಬಿಡು ತಿಹರು ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಭರತಶತ್ರುಘ್ನಾದಿಗಳು ಭಾ । ಸ್ಕರತನಯ ಸುಗ್ರೀ ವನಳಿವ ನಖಿಳಕಪಿಗಳೊಡನೆ ॥ ೨೫ ॥ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ಜಾನಕಿ । ದನುಜನಾಥನ ಪುರದೊಳಗೆ ನಾ । ನುನೆರವನರಿಯೆ ಮುಂದೆಗತಿಯೇ ನೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ ॥ ಮನದೆಕುಂದಿ ಕೊರಗುತ ಮಾರುತಿ । ಜನಕ ಜಾತೆಯು ಲಂಕೆಯಲ್ಲಿಹ । ಳೆನುತೆರೆದ ಸಂಪಾತಿಯಾನುಡಿ ಸುಳ್ಳೆನಿಸಿ

ತೆಂದ ॥ ೧೬ ॥ ಪುರವನೆಲ್ಲವಹುಡುಕಿ ರಾವಣ । ನರಮನೆಯನಿಂದರಸಿ
ದನಿಶಾ । ಚರಪತಿಯೊಡನೆ ಮಲಗಿದಾಸುಂದರಿಯ ರೆಲ್ಲರನು ॥ ಅರಿದೆ
ಧರಣೀಸುತೆಯು ಕಾಣಿಸ । ದಿರುವಳೆನಗೆಂದಾ ಹನುಮನೀ । ಪರಿಯೊ
ಳಾಲೋಚಿಸಿದನಾ ತೋರಣದಕಂಬದಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ಹುಡುಕದಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ
ನಾನೆ । ಲ್ಲೆಡೆಯೊಳೀ ಲಂಕಾಪುರದೊಳಾ । ಪೊಡವಿಜಾತೆಯನಿಂದೆನಗೆ
ಸಿಕ್ಕದಿಹಳಾಸೀತೆ ॥ ಕಡಲೊಳಾಕೆಯು ಬಿದ್ದಳೋ ತ । ನ್ನೊಡಲನೀಗಿ
ದಳೋ ಗರಳವನು । ಕುಡಿದಳೋ ತಾಂ ಜೀವಿಸಿಹಳೋ ಎನುತ
ಚಿಂತಿಸಿದ ॥ ೧೮ ॥ ನಾನುಲಂಕೆಯೊಳಿಂದು ಕಾಣದೆ । ಜಾನಕಿಯ
ನತಿದುಃಖದಿಂದಾ । ವಾನರೇಂದ್ರನಬಳಿಗೆಪೋದೊಡೆ ಲಯವನ್ನೈದುವುದು ॥
ಭಾನುಕುಲಮದರಿಂದೆ ಜಲಧಿಯೊ । ಳಾನುಬಿದ್ದೆನ್ನಸುವ ನೀಗುವೆ । ನೀ
ನಿಶಿಯೊಳೆಂದೆನುತ ನಿಶ್ಚೈಸಿದನು ಮನದೊಳಗೆ ॥ ೧೯ ॥ ಬಳಿಕ
ತನ್ನೊಳುತಾನು ಯೋಚಿಸಿ । ನೆಲದೆಜೀವಿಸಿನೋಡುವೆನು ಶುಭ । ಗಳ
ನು ಮಾನವನೆನುತ ಪಂಡಿತರೊರೆದಿಹರು ಮುನ್ನ ॥ ಇಳೆಯೊಳತಿಪಾತಕ
ಮೆನಿಸುವುದೊ । ಡಲನು ನೀಗುವುದೆನುತ ಶಾಸ್ತ್ರಂ । ಗಳೊಳರಲುವುವ
ದರಿಂದೆ ದೇಹವನಿಂದು ರಕ್ಷಿಪೆನು ॥ ೨೦ ॥ ಸಕಲತಾಣಂಗಳೊಳರಸಿದೆ
ಜ । ನಕಸುತೆಯನೀ ಲಂಕೆಯೊಳಗೆ ಹು । ಡುಕದೆಬಿಟ್ಟಿಹೆ ನೀಯ
ಶೋಕಾವನವನೆಂದೆನುತ ॥ ಪ್ರಕಟಮತಿ ವಾಯುಸುತನಾಗನೆ । ಲಕಿಳಿ
ದೊಡನಾ ಕಂಬದಿಂದಿರ । ದೆ ಕಡುಜವದಿಂದೆ ನಡೆತಂದನಶೋಕವನ
ಕಾಗಿ ॥ ೨೧ ॥ ಫಲಕುಸುಮದಳ ಕಿಸಲಯಗಳಿಂ । ದಲೆಮೆರೆವ ಮರ
ಗಳನುಪಾದಪ । ಗಳಿಗೆಹಬ್ಬಿದ ಲತೆಗಳನು ಘನಗುಲ್ಮನಿವಹವನು ॥
ಜಲರುಹಾಕರಗಳನು ಸಿಕತಾ । ಚಲಗಳನು ಥಳಥಳಿಪ ಚಪ್ಪರ । ಗಳ
ನು ಕಂಡನು ಮರುತಸಂಭವನಾವನದೆ ಬರುತ ॥ ೨೨ ॥ ಕಲಶಗೋ
ಪುರ ಮಂಟಪಂಗಳ । ಬಳಗದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ಗುಡಿಗಳ । ನೆಳೆದಳಿರ
ಹಾಸಿಗೆಗಳ ನಖಿಳವಿಧಮೃಗಂಗಳನು ॥ ಉಲಿವಕೋಗಿಲೆ ನವಿಲುಗೊರ
ವಕ । ಗಿಳಿಗಳ ನಶೋಕವನದೊಳುತಾಂ । ತಳುವದೀಕ್ಷಿಸುತವನಿಸುತೆ
ಯನರಸಿದನಾಹನುಮ ॥ ೨೩ ॥ ಇನಜಸಚಿವನು ತಾನಶೋಕಾ ।
ವನದೊಳೆಲ್ಲೆಡೆಗಳನುಹುಡುಕುತ । ಮನದೊಳಾಶ್ಚರ್ಯವನು ತಾಳ್ದನು
ವನದವೈಭವಕೆ ॥ ದನುಜನಾಥನ ನೇಮದಿಂದಲ । ವನಿಸುತೆಯ ಸುತ್ತ
ಲೆಡೆಬಿಡದನು । ದಿನವು ಕಾವಲಿರುತಿಹ ರಕ್ಕಸಿಯರನುನೋಡಿದನು ॥೨೪॥
ತರತರದ ಘೋರಾಕೃತಿಗಳನು । ಧರಿಸುತೆಲ್ಲರನಂಜಿಸುವ ಸಕ । ಲ ರಜ

ಸೀಚರ ವನಿತೆಯರ ನೀಕ್ಷಿಸುತವರನಡುವೆ ॥ ತೊರೆದು ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳನುರೆ । ಕೊರಗುತಾ ರಘುವೀರನಡಿದಾ । ವರೆಗಳನು ಜಾನಿಸುವ ಸೀತೆಯನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದನು ॥೩೫॥ ಮಾರುತಾತ್ಮಜನಂದು ನೋಡುತ । ಧಾರುಣೀಸುತೆ ಸೀತೆಯನು ಗಂ । ಭೀರಜಲನಿಧಿಚಂದ್ರನನು ಕಂಡುಕ್ಕುವಂದದಲಿ ॥ ವಿಾರಿದಾನಂದವನು ತಾಳು । ತ್ತಾರುವರಿಯದ ತೆರದೆಬಂದನು । ಬೀರಿದಾಬೆಳವಿಂಗಳೊಳು ಜಾನಕಿಯಹತ್ತಿರಕೆ ॥ ೩೬ ॥ ಸಕಲ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿಂದೆ ತಿಳಿದು ಜ । ನಕಸುತನುಜೆಯೆಂದೆನುತ ಚಿತ್ತದೊ । ಳು ಕಳೆದನು ಮಾನವನು ಮಾರುತಸುತನು ಸಂತಸದಿ ॥ ಅಕಟಕಟ ರಾವಣನುಕೊಟ್ಟಿಹ । ನು ಕಡುಗಾಸಿಯನೀ ಧರಣಿಸುತೆ । ಗೆ ಕೊನೆಗಾಣದವೊಲೆನುತ ದುಃಖಿಸಿದಮನದೊಳಗೆ ॥ ೩೭ ॥ ಉಳಿದುರಾಜಸುಖಂಗಳನು ತಾ । ನಳುತ ನಿದ್ರಾಹಾರವಿಲ್ಲದೆ । ಬಳಲುತಾಭರಣಂಗಳೊಂದನು ಧರಿಸದಾವನದೆ ॥ ಉಳಿದುಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರನು ಮನ । ದೊಳು ಪತಿಯಪಾದವನು ಬಿಡದೆಹ । ಗಲಿರುಳುಂ ಜಾನಿಸುವಜಾನಕಿ ಕಾಣಿಸಿದಳಲ್ಲಿ ॥ ೩೮ ॥ ತನ್ನ ಕಷ್ಟವು ಫಲಿಸಿತೀದಿನ । ಮಿನ್ನು ರಕ್ಕಸಿಯರರಿ ಯದವೊಲು । ಬನ್ನಿಯವುರವನ್ನೈದಿ ನೋಡುವೆನೀಕೆಯಿರವನ್ನು ॥ ಸನ್ನುತಚರಿತೆಗಿಂತು ಧರಣಿಯೊ । ಳುನ್ನತವೆನಿಪ ದುಃಖವೊದಗಿದು । ದೆನ್ನುತಾ ಹನುಮಂತನಂದುರೆ ಶೋಕಿಸಿದನಿರದೆ ॥ ೩೯ ॥ ಒಡನೆಶಿಂಶುಪ ತರುವನೇರಿನಿ । ಬಿಡವೆನಿಸಿದಾ ಕೊಂಬೆಗಳನಡು । ನಡುವೆ ಪಕ್ಷಿಯವೊಲ್ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾ ಮರುತಸುತನು ॥ ಪೊಡವಿಯಾತ್ಮಜೆ ಗಾವಬಾಧೆಯ । ಕೊಡುವರೋ ದನುಜಾಂಗನೆಯರೆಂ । ದಡಿಗಡಿಗೆ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದನು ಜಾಗರಿಕನಾಗಿ ॥ ೪೦ ॥

ಇಂತು ೧೬ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೭೮೩.

ಹದಿನೇಳನೆ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಬಂದುರಾವಣ ವರಿಸಬೇಕೆನು ।
ತಂದುಬೇಡಲು ಕಠಿಣವಚನಗ ।
ಳಿಂದೆಮಾರುತ್ತರವನಿತ್ತಳು ಸೀತೆಕೋಪಿಸುತ ॥

ಆದಿನದನಿಶಿ ಕೊನೆಯಜಾವದೊ । ಳಾದಶಶಿರನು ತನ್ನಚಿತ್ತದೊ । ಳೈದೆಜಾನಕಿಯನು ನೆನೆದುಕೊಂಡಧಿಕ ವೋಹದಲಿ ॥ ಆದರದೊಳೈತಂ

ದನು ಬಹುವಿ । ನೋದದಿಂದ ಲಶೋಕವನ ಕಂ । ದಾದನುಜನಾರಿಯರ
ಪೊಗಳಿಕೆಯಿಂದತಿಭರದಲಿ ॥ ೧ ॥ ಅಸುರನಾಥನ ಸುತ್ತಲಾವನ । ಕೆ ಸಡ
ಗರದಿಂದಿರದೆ ಬಂದರ । ತಿ ಸೊಗಸಿಂದುರೆ ಮೆರೆವಸತ್ತಿಗೆಚಾಮರಂಗಳ
ನು ॥ ಹಸನಹ ಕನಕಪಾತ್ರೆಗಳನಂ । ದೊಸೆದು ಕೈಯೊಳುಪಿಡಿದು
ಬಹುಸಂ । ತಸದೆ ಕೈವಾರಿಸುತದೈತ್ಯಾಂಗನೆಯರಾದರದೆ ॥ ೨ ॥ ಭರ
ದೊಳ್ಕೈತರುತಾದಶಶಿರನು । ಧರಣಿಜಾತೆಯು ಬಳಿಗೆಬಂದನು । ಪರವೆ
ವೈಭವದಿಂದೆ ಕಾಮಾತುರನು ತಾನೆನಿಸಿ ॥ ಸುರವಿರೋಧಿಯು ಬರವಕಂ
ಡಾ । ಧರಣಿಜೆಯು ಮೆಯ್ಯಾಕಣದಂತಿರೆ । ಸೆರಗಿನಿಂ ದಾಚ್ಛಾದಿಸಿರ್ದಳು
ತಲೆಯಬಾಗಿಸುತ ॥ ೩ ॥ ನಿಂದುರಾವಣನವನಿಜಾತೆಯು । ಮುಂದೆಪೇ
ಳ್ದನು ರಾಜವೈಭವ । ದಿಂದೆ ಕಾಮಾತುರದೊಳತಿ ಚಾತುರ್ಯವಚನ
ದಲಿ ॥ ಇಂದುಮುಖಿಕೇಳೆನ್ನ ವರಿಸು । ತ್ತಿಂದುನೀನಖಿಳ ಸುಖಸಂಚ
ಯ । ದಿಂದವಿಹರಿಸು ನನ್ನೊಡನೆ ಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ೪ ॥ ಮೂ
ರುಲೋಕದ ವೀರರೊಳು ನನ । ಗಾರುಸರಿಯ ಲ್ಲಗ್ರಜನಹ ಕು । ಬೇ
ರನಂಜಯಿಸುತ ವಿಮಾನವತಂದಿಹೆನು ನಾನು ॥ ಘೋರತರತಪದಿಂದೆ ಮೆ
ಚ್ಚಿಸಿ । ಶಾರದಾಪತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿಹೆ । ಸಾರತರಮೆನಿಪ ಖಿಳವಿಧವರ
ಗಳನು ಪೂರ್ವದಲಿ ॥ ೫ ॥ ಹರಿಣಲೋಚನೆ ಪಂಕಜಾನನೆ । ಉರಗವೇ
ಣಿಮ ದೇಭಗಾಮಿನಿ । ಯರುಣಪಲ್ಲವಪಾಣಿ ಕೋಕಿಲವಾಣಿ ಸುಶ್ರೋ
ಣಿ ॥ ವರಸುವರ್ಣಕಲಶ ನಿಭಪಯೋ । ಧರೆ ವಿರಾಜಿಪ ಶೋಣಬಿಂಬಾ ।
ಧರೆ ರಮಿಸುನೀನೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ಸೀತೆಗಾಖಳನು ॥ ೬ ॥ ಕಾಮಿನೀ
ಮಣಿ ಕೇಳುನಿನ್ನವೊ । ಲೀಮಹೀಮಂಡಲದೊಳಿಲ್ಲವು । ಭಾಮಿನೀವರ
ರಿಂದುನಿನ್ನಯ ರೂಪವನುಕಂಡು ॥ ಕಾಮಬಾಧೆಯ ತಾಳಲಾರದೆ ।
ಕೋಮಲಮೆನಿಪ ನಿನ್ನಚರಣಕೆ । ನಾಮಣಿದುಬೇಡುತಿಹೆ ನನ್ನನುವರಿ
ಸಬೇಕೆನುತ ॥ ೭ ॥ ತಾಪಸರವೊಲು ಚಿತ್ತದೊಳಗನು । ತಾಪವನುತಾ
ಳ್ದಿ ರಘೂದ್ವಹ । ತಾಪದುಳಿದಿಂದಿರದೆ ದುಃಖಿಸುತಿಹನರಣ್ಯದಲಿ ॥ ಆಪದ
ಕ್ಕೊಳಗಾಗಿಹನು ನ । ನ್ನೀಪುರಕೆಬರಲಾರ ನೆನ್ನಸ । ಮೀಪದೊಳಿದಿರು
ನಿಲ್ಲುವಧಟುತನಮಿಹುದೆ ರಣದಲಿ ॥ ೮ ॥ ವಾರಿಧಿಯನು ಲ್ಲಂಘಿಸುವ
ಬಲ । ವಾರಘುವರಂಗಿಹುದೆ ಕೇಳು ವಿ । ಚಾರಿಸಲುತಾಂ ಮೃತಿಯನೈ
ದುವನೀ ಧರಣಿತಲದೆ ॥ ನಾರಿಯ ನುಡಿಗಧೀನನಾಗುತ । ಪಾರುಗಾಣದ
ಸಂಪದವನುಳಿ । ದಾರುಮಿಲ್ಲದರಣ್ಯಕೈದಿದ ಹೇಡಿಯಾಗಿಹನು ॥ ೯ ॥
ಉತ್ತಮಾಂಗನೆಕೇಳು ನಿನ್ನನು । ಹತ್ತುಸಾವಿರ ದಾದಿಯರು ನಲಿ । ದೆ

ತ್ತಲುಂ ಸೇವಿಸುವರೆನ್ನಾಜ್ಞೆಯೊಳಗನವರತ ॥ ಚಿತ್ತವಿಡುನನ್ನೊಳು
ನಿಜೇಶನ । ನಿತ್ತ ಕಾಣುವರೀತಿಯನು ಬಿಡೆ । ನುತ್ತ ಸೀತೆಗೆಪೇಳ್ದನಾ
ದಶಕಂಠನಾವನದೆ ॥ ೧೦ ॥ ನನಗೆಭಾಸ್ಕರನಂಜಿ ತಾಪವ । ನನುದಿನವು
ಮಾಡದಿಹನಾಯುನಿ । ಲನತಿ ಸೌಖ್ಯದಿಬೀಸುವನು ವಾಯುಸಖನುಷ್ಣ
ವನು । ಅನುದಿನವು ಮಾಡದಿಹ ನಖಿಳಭು । ವನದ ಶೂರರು ನನ್ನನಾ
ಮವ । ನೆನೆನೆನೆದು ಚಿತ್ತದಲಿನಡುಗುತ್ತಿಹರು ಸಂತತವು ॥ ೧೧ ॥ ಕೋ
ಮಲಾಂಗಿಯೆಕೇಳು ನಿನಗಾ । ರಾಮನಿಂದಿನಿತಿಲ್ಲ ಸೌಖ್ಯವು । ಭೂಮಿ
ಯೊಳು ಯವ್ವನವುಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ಮನುಜರ್ಗೆ ॥ ಕಾಮಿತಾರ್ಥಂಗಳನು
ಪಡೆದೀ । ಕಾಮಿನಿಯರಿಗೆ ಮಹಿಷಿಯಾಗುತ । ಕಾಮಕೇಳಿಯೊಳೆನ್ನನೊ
ಲಿಸೆಂದೆನುತ ಪೇಳಿದನು ॥ ೧೨ ॥ ಲಲನೆಕೇಳೆನ್ನನು ವರಿಸುತೀ । ನೆಲ
ದೊಳುತ್ತಮ ಮೆಂದೆನಿಸುವ ಸ । ಕಲ ಸುಖಂಗಳನಾಂತು ನಿನ್ನಯ
ತಂದೆಜನಕಂಗೆ ॥ ತಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ಕೊಡುವುದ । ಖಿಳಪದಾರ್ಥಂಗ
ಳನುನೀಂ ಮ । ತ್ತುಳಿದ ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರನು ಸಂತವಿಸುಮನ್ನಿಸುತ ॥ ೧೩ ॥
ನನಗೆರಾಘವನೆಳ್ಳನಿತು ಸಮ । ನೆನಿಸನೈಶ್ವರ್ಯ ಕುಲ ಬಲ ಗುಣ । ಘನಪ
ರಾಕ್ರಮ ರಾಜವೈಭವ ಕಲಿತನಂಗಳಲಿ ॥ ವನಜಲೋಚನೆ ನೀನು ನ
ನ್ನೊಳು । ಮನವನಿಟ್ಟುದ್ಧರಿಸು ವಂದಿಸು । ವೆನತಿಹಿತದಿಂದೆನುತ ರಾ
ವಣ ನುಡಿದನವನಿಜೆಗೆ ॥ ೧೪ ॥ ಕಳೆದಿಹನು ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ನೆಲ ।
ದೊಳು ಮರಣವೈದುವನು ಸತ್ವವ । ನುಳಿದಿಹನು ರಾಘವನು ತಂದೆಯ
ಮಾತನಾಲಿಸುತ ॥ ಚಳಿಮಳೆಬಿಸಿಲು ಗಾಳಿಗಳಿಗೆ ಹ । ಗಲಿರುಳಂಜುತ
ವಿಪಿನದೊಳಿಹನು । ನೆಲದೊಳೇನು ಸುಖವನುಹೊಂದಿದೆ ನೀನು ಪತಿ
ಯಿಂದೆ ॥ ೧೫ ॥ ಪ್ರಮದೆನೀಂ ಕುಡಿಸಂತಸದೊಳು । ತ್ತಮಮೆನಿಪ
ಪಾನಂಗಳನು ನಿ । ನ್ನಮನವೊಪ್ಪುವ ಪೋಲ್ವಿಹರಿಸುದ್ಯಾನವನಗಳಲಿ ।
ರಮಿಸುನನ್ನೊಡ ನೀವಿಮಾನದೊ । ಳಮಲಭೋಗಂಗಳನು ಭುಂಜಿ
ಸು । ವಿಮಲಮಣಿಕನಕಾಂಬರಂಗಳ ನೀವೆಮನದಣಿಯೆ ॥ ೧೬ ॥
ತೊರೆದು ರಾಜಸುಖಂಗಳೆಲ್ಲವ । ನುರಘುವರನಾ ಕಾನನದೊಳಿಹ । ನಿರು
ಳು ಹಗಲಾಹಾರನಿದ್ರೆಯನುಳಿದು ಭಯದಿಂದ ॥ ಇರದೆಲಂಘಿಸಿ ಜಲನಿ
ಧಿಯನೀ । ಪುರಕೆ ಬಂದೊಡಗೊಂಡು ನಿನ್ನನು । ಹೊರಟುಹೋಗುವ
ಶಕ್ತಿ ಯೆಲ್ಲಿಹುದಾನರಿಯದಂತೆ ॥ ೧೭ ॥ ಮಲಿನವಸ್ತ್ರವನೇಕೆ ಧರಿಸಿಹೆ ।
ಜಲವನೇತಕೆ ಸುರಿವೆನಯನಂ । ಗಳಲಿ ಧಾರುಣಿಗೇಕೆಬೊಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿ
ಹೆ ತಲೆಯನು ॥ ಲಲನೆಕೇಳೀ ದುಃಖದಿಂದೇಂ । ಫಲವಹುದು ನಿನಗೆನ್ನ

ವರಿಸುತ | ಖಿಳಸುಖಂಗಳನೈದಿ ನೀಂಬಾಳುವುದೆಲೇಸೆಂದ || ೧೮ || ಭ್ರಮರಸಂಚುಯದಿಂದೆ ಶೋಭಿಪ | ಸುಮನಸಂಗಳನಾಂತು ಸಾಗರ | ದಮಲತೀರದೊಳೆಸೆವ ಪಾದಪಚಯುವನೀಕ್ಷಿಸುತ || ಭ್ರಮೆಯನಾಗಿಸು ತೆನ್ನೊಳತಿ ಸಂ | ಭ್ರಮುವನಾನುತ ವಿಹರಿಸತ್ಯು | ತ್ತಮವಿಭವದಿಂದೆನು ತ ಸೀತೆಗೆಪೇಳ್ದನಸುರೇಂದ್ರ || ೧೯ || ದನುಜವಲ್ಲಭನಾಮಹೀಸುತೆ | ಗೆನಲವಿಂಪಲತೆರದೆ ನೀನೆ | ನ್ನನು ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಯಭಯ ವಿನ ಯವಚನದಲಿ | ವನದೊಳಾಹನುಮಂತ ನೋಡುತ್ತಿ | ರೆ ನುಡಿದುಬಳಿಕ ಸುಮ್ಮನಾದಸು | ತನಗೊದಗಿದಾಪದವ ನಾಲೋಚಿಸುತ ಚಿತ್ತದಲಿ || || ೨೦ || ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳ್ದು ರಾವಣ | ನನುಡಿಗಳನಾ ವನದೆಖತಿ ಯಿಂ | ದೆ ನುಡಿದಳು ಕಡ್ಡಿಯನು ಕೈಯೊಳುಪಿಡಿದು ತಲೆವಾಗಿ || ಮ ನುಜಘಾತುಕ ಕೇಳು ಕಮಲಾ | ಸನನವಂಶದೊಳುದಿಸ್ಸಿ ಬಹುನೀ | ಚ ನೆನಿಸುತ್ತಿಹೆ ಹೋಗುದೂರಕೆನುತ್ತ ಗಜರಿದಳು || ೨೧ || ಮನುಕು ಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಲ್ಲದೆ | ಮನದೊಳನ್ಯರನೆನೆವಳೇ ನಾಂ | ಮನುಜ ಭಕ್ಷಕಕೇಳು ವರಿಸೆಂದೆನ್ನ ಕೇಳುತಿಹ || ನಿನಗೆಸುಖವೆಂತಹುದು ಘೋ ರಕ | ದನದೊಳಾ ರಘುವರನು ಕಾಲನ | ಮನೆಗೆ ನಿನ್ನನು ಕಳುಹುವ ನಖಿಳ ರಕ್ಕಸರಸಹಿತ || ೨೨ || ಖೂಳಕೇಳಿನ್ನಿನಯ ನಿಲ್ಲದ | ಕಾಲ ದೊಳು ಸನ್ಯಾಸಿವೇಷವ | ತಾಳುತೈತಂದೆನ್ನನಿಲ್ಲಿಗೆ ತಂದೆ ಕಳ್ಳನೊಲು || ಕೇಳಲಾರದ ನುಡಿಗಳನು ನೀಂ | ಪೇಳುತೆನ್ನೊಡನೆ ನಲಿದಾಡುವೆ | ಕಾಲವಶದಿಂ ತೋರಿಸುತ ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿಯನು || ೨೩ || ನನ್ನ ವಶ ವಾಗೆನುತ ಕೇಳುವೆ | ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಸೀಳದಿಹುದೇ | ನಿನ್ನು ಕೇಳೆಲೆ ಖೂಳರಾವಣ ರಾಘವನಿದಿರಲಿ || ನನ್ನೆಲೆಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪಿಡಿದಿರ | ಲೆನ್ನ ನಾರಘುವೀರನಾಗಳೆ | ನಿನ್ನ ವಧಿಸುತ್ತಿದ್ದನಾ ಖರನಂತರಣ್ಯದಲಿ || ೨೪ || ದುರುಳ ರಾವಣ ಕೇಳು ನೀನಾ | ತರಣಿವಂಶಲಲಾಮನೆನ್ನಿ ಸು | ವರಘುಪತಿಗೆ ಸಮಾನನಲ್ಲವು ಮುಂದೆ ಬವರದಲಿ || ಶರಗಳಿಂದಲೆ ನಿನ್ನ ನಾರಘು | ವರನು ಕೊಲ್ಲುವ ನೀಗಳಾತನ | ಚರಣಕೆರಗಿಯೆ ಕೊ ಟ್ಟು ನನ್ನನು ಬಾಳುವುದುಲೇಸು || ೨೫ || ಹರಿಯುಮುಂದೆ ಸಫಲವೆ ನಿಪುದೇಂ | ನರಿಯ ಯುಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ನೋಡಲು | ಧರಣಿಯೊಳ್ವಿಫಲಂಗಳ ಲ್ಲವೆ ರಾಘವನಮುಂದೆ || ದುರುಳನಿನ್ನ ಯುಕುತಿಗಳೆಲ್ಲವು | ಧುರದೊ ಳಾ ರಘುವೀರನಿಂದಲೆ | ಮರಣಸಂಭವಿಸುವುದು ಮುಂದೆ ನಿನಗಿದು ನಿಶ್ಚಯವು || ೨೬ || ರಾಮನಶಿರಕಿರಿಸಿದ ತೋಳನು | ಭೂಮಿಯೊಳಿ

ತರ ಮನುಜರಿಗಿರಿಸೆ । ನಾ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನ ಪಾದವೆಗತಿಯು ನನಗೆಂದುಂ ॥ ನೀಂ ಮನದೊಳರಿ ಕೈಟಭಾಂತಕ । ನೀಂ ಮಹೀತಲದೊಳಗುದಿಸಿಹನು । ರಾಮನಾಗಿಮೆ ಹರಿಸಲೀಂ ಧಾರುಣಿಯ ಭಾರವನು ॥ ೨೭ ॥ ಕೊಂದುಹಾಕಿದರೂ ಸರಿಯೆನೀಂ । ಬಂಧಿಸಿದರೂ ಸರಿಯೆ ನನ್ನನು । ತಿಂದರೂಸರಿ ಪ್ರೊರೆಯೆ ನೀಂದೇಹವನು ಮೋಹದಲಿ ॥ ಇಂದು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ವೆನಗೀಂ । ಚೆಂದವಾಗಿಹ ವಸ್ತುಗಳು ರಘು । ನಂದನನೆ ಗತಿಯೆನುತ ಜಾನಕಿಪೇಳ್ದಳಸುರಂಗೆ ॥ ೨೮ ॥ ದುರುಳನೀಂ ಕೇಳೆಲವೊ ಪರಸತಿ । ಯರನು ದುಃಖಪಡಿಸುತಲಿರ್ಪ ಜ । ನರಿಗೆ ನಷ್ಟಮೆನಿಪುದಖಿಳಸಾಭಾಗ್ಯ ಸಂದೋಹ ॥ ಸುರವಿರೋಧಿಯೆಕೇಳುನಿನ್ನಿಂ । ದುರುತರದಬಾಧೆಯುನು ತಾಳು । ತ್ತಿರುವೆ ನನ್ನ ನಿಮಿತ್ತ ಸಾಯುವೆ ನೀನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೨೯ ॥ ಪರಸತಿಪರಧನಂಗಳ ಗೆಳಸಿ । ಧರಣಿಯೊಳಪಹರಿಸುತಖಿಳಮನು । ಜರಿಗೆ ನೋವನೆಸಗುವ ಬಹುಪಾತಕಿಗೆ ದಿನದಿನವು । ತರತರದ ದುಃಖಂಗಳೊದಗುತ । ಭರದೊಳಾತನ ಸಿರಿಗೆತಪ್ಪದೆ ॥ ಬರುತಿಹುದು ನಾಶನವಿದರೊಳನುಮಾನ ವೇನಿಹುದು ॥ ೩೦ ॥ ಪತಿಪರಾಯಣೆಯೆನಿಪ ನನ್ನಯ । ವಿತತದುಃಖವೆ ನಿನ್ನವಂಶವ । ನತಿಭರದೊಳು ವಿನಾಶಮಾಳ್ಪುದು ದುರುಳಕೇಳೆಲವೋ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳನುದಿನ ನೀಚಕಾರ್ಯವನು ತಿಳಿದಾಚರಿಸುತಿಹ ನರನಿಗೆ । ಸತತ ಕೇಡಾಗುತಿಹುದಲ್ಲದೆ ಸಾಖ್ಯಮೆತ್ತಣದು ॥ ೩೧ ॥ ದಾನವಾಧಮಕೇಳು ನೀನು ನಿ । ದಾನವೂಡದೆ ಹಗೆಯನುಳಿದು । ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗದಿ ನಮಿಸಿ ರಾಮನಚರಣ ಪಂಕಜಕೆ ॥ ಸಾನುರಾಗದೊಳೆನ್ನ ನಿತ್ತಾ । ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮನಿಗೆಲಂ । ಕಾನಗರದೊಳು ಬಾಳು ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಬಹುಕಾಲ ॥ ೩೨ ॥ ಭ್ರಷ್ಟನೆ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಹುದೇ । ನಷ್ಟಮದದಿಂದುಬ್ಬಿ ಗರ್ವಿಸಿ । ದುಷ್ಟಕಾರ್ಯಂಗಳನೆಸಗಿ ಸಾಧ್ವಿಯರನೆಳೆತಂದು ॥ ಕಷ್ಟಪಡಿಸುತಲಿಹೆ ನಿನಗಿನ್ನೆಷ್ಟುದಿನ ಜಯವಾಗಿಹುದು ಪೇಃ । ಇಷ್ಟಜನಗಳಸಹಿತನಾಶವನೈದುವೆ ಭರದಲಿ ॥ ೩೩ ॥ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಬುದ್ಧಿಯನು ನೀಂ । ಚಿತ್ತದೊಳ್ತಳೆದಾ ರಘುವರಂ । ಗಿತ್ತು ನನ್ನನು ಚರಣಕಾನತನಾಗಿ ಸಂತತವು ॥ ಬಿತ್ತರದ ಸಂಪದವನನುಭವಿ । ಸುತ್ತಖಿಳ ಬಂಧುಗಳಪೋಷಿಸು । ತೆತ್ತಲುಂ ಸಂತವಿಸಿಬಾಳ್ವುದೆ ಯೋಗ್ಯಮೆನಿಸುವುದು ॥ ೩೪ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ಪತಿವ್ರತೆಯರೆನಿಪವ । ನಿತೆಯರತಿದುಃಖವನುಹೊಂದುತ । ಳಾತನುಡಿದಶಾಪಾಗ್ನಿಯಿಂದಲೆ ಭಸ್ಮವಾಗುವನು ॥ ಸತಿಸುತಸಹೋದರರು ಮೊದಲಹ । ವಿತತಬಂಧು

ಗಳೊಡನೆ ಮನುಜನೆ । ನುತ ನುಡಿವನೀತಿಯನುಳಿದು ನೀಂಕೆಡುವೆ
ಕೇಳೆಲವೊ ॥ ೩೫ ॥ ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗವನುಳಿದು ತನ್ನವ । ಸಾನಕಾಗಿ
ಯೆ ಧಾರುಣಿಯೊಳಾ । ಮಾನವನು ವಿಪರೀತಬುದ್ಧಿಯನೈದುವಂದದಲಿ ॥
ನೀನುರಾಘವನೊಳು ವಿರೋಧವ । ನಾನುತ ಸಕಲ ಬಂಧುಗಳಸಹಿ ।
ತೀನಗರದೊಳುನಾಶವಾಗುವೆ ಮುಂದೆದುಃಖಿಸುತ ॥ ೩೬ ॥ ಮುನಿಗಳಿ
ಗೆ ಹಿಂಸೆಯನುಮಾಡಿದೆ । ವನಿತೆಯರೊಳುತ್ತಮರ ನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಘನಬ
ಲಾತ್ಕಾರದೊಳು ನೀಂ ಕರೆತಂದುಕೆಡಿಸಿರುವೆ ॥ ಮನದೊಳಾನಂದವನು
ತಾಳ್ದು ಕ । ದನವನೆಸಗಿ ವಿಬುಧರಸಂಚಯ । ವನುರೆ ನೋಯಿಸುತಿ
ರ್ಪ ನಿನಗಾಗುವುವೆ ಸೌಖ್ಯಗಳು ॥ ೩೭ ॥ ವಿನುತಮೆನಿಪಾ ಬ್ರಹ್ಮ
ಚರ್ಯದೊ । ಳುನಮಿಸುತ ವಿದ್ಯಾಗುರುವನನು । ದಿನವು ಸೇವಿಸಿ ತನ್ನ
ರೂಪವನರಿತ ವಿಪ್ರನಿಗೆ ॥ ಅನವರತದೊಳಧೀನ ಮಾಗಿಹ । ಘನಸುವಿ
ದ್ಯೆಗಳಂತೆ ರಘುನಂ । ದನನಿಗೀ ಧರಣಿಯೊಳಧೀನಳೆನಿಸಿರುತಿಹೆನೆಂದುಂ ॥
॥ ೩೮ ॥ ದುರುಳರಾವಣ ಕೇಳೆಲವೊ ನೀಂ । ಮರುಳನಂದದೆ ನೈಜ
ಬುದ್ಧಿಯ । ತೊರೆದು ಕಾಮಾತುರನೆನಿಸಿ ಠೀವಿಯೊಳು ನನ್ನೊಡನೆ ॥
ತರತರದ ಮಾತುಗಳನಾಡುವೆ । ಧರಣಿಯೊಳು ನೀನಿನ್ನು ನೋಡದೆ
ವರಶುಭಂಗಳ ನೈದುವೆಜವದೊಳಾ ಯಮನಬಳಿಗೆ ॥ ೩೯ ॥ ಹೋಗೆಲ
ವೆಲವೊ ಖೂಳನಿನಗಾ । ರಾಘವೇಂದ್ರನು ಮುಂದೆಮರಣವ । ನಾಗಿ
ಸುವನಿದರೊಳಗೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲನೀನಿಂದು ॥ ಕೂಗದೆನ್ನಬಳಿಯೊಳುದೂ
ರಕೆ । ಬೇಗಪೋಗೆಂದೆನುತ ಪೇಳದ । ಳಾಗ ಧರಣೀಜಾತೆ ಬಹುಧೈರ್ಯ
ದೊಳುರಾವಣಗೆ ॥ ೪೦ ॥ ಪೊಡವಿಯಣುಗಿಯ ನುಡಿಗಳನು ಕೇ । ಳ್ದೊ
ಡನೆ ಕೋಪಾತಿಶಯದಿಂದಲೆ । ನುಡಿದನಾದಶಶಿರನು ಪಲ್ಗಳಕಡಿದು
ಕಟಕಟನೆ ॥ ಕಿಡಿಗಳನುಕಾರುತ್ತ ಕಂಗಳೊ । ಳಡಿಗಡಿಗೆತಾಂ ತನ್ನ
ತುಟಿಗಳ । ನಡುಗಿಸುತ್ತೊದೆ ದವನಿತಳವನ್ನೊಡದಕಾಲಿಂದೆ ॥ ೪೧ ॥
ತೊರೆದು ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರನು ಹಗ । ಲಿರುಳು ರೋದಿಸುತೆನ್ನಧೀನದೊ ॥
ಳಿರುವನಿನಗಾ ರಾಮನಿಂದೆ ಸಹಾಯವಾಗುವುದೆ ॥ ಅರಿತುಚಿತ್ತದೊಳ
ಖಿಳ ಲೋಕವ । ನುರೆನಡುಗಿಸುವ ನನ್ನನಿಂದೀ । ತೆರದಿನಿಂದಿಸಬಹುದೆ
ಕೊಲ್ಲುವೆನಿನ್ನ ನೀಕ್ಷಣವೆ ॥ ೪೨ ॥ ಎನುತ ಕತ್ತಿಯನಾಗಪಿಡಿದಾ । ದನು
ಜನಾಥನು ಝಳಪಿಸುತ ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿಯ ಸನಿಹಕೆಪಲ್ಗಡಿವುತ್ತ
ನಡತರಲು ॥ ಅನಿತರೊಳು ರಾವಣನರಸಿ ಯೆಂ । ದೆನಿಪ ಮಂಡೋದರಿ
ತಡೆದು ಗಂ । ಡನಿಗೆ ಪೇಳ್ದಳುನಮಿಸಿ ಪದಪಂಕೇರುಹಂಗಳಿಗೆ ॥ ೪೩ ॥

ಪತಿಯೆಕೇಳೀ ಸೀತೆನನಗಿಂ । ತತಿಶಯಳೆ ಸೌಂದರ್ಯದಲಿ ನೋ । ಡಿತಿಳ ಯದೆ ಕಾಮಾತುರದೊಳೀತಕ್ಕೆ ಬಳಲಿದಪೆ ॥ ಹಿತದಿನನ್ನೊಳು ರಮಿಸು ಧರಣೀ । ಸುತೆಗೆ ಕಾಮೋದ್ರೇಕಮಿಲ್ಲವು । ವಿತತಕಾಮಾತುರಳೆನಿಪೆ ನಾನೆಂದುಪೇಳಿದಳು ॥ ೪೪ ॥ ಮಡದಿ ಮಂಡೋದರಿಯು ಪೇಳಿದ । ನು ಡಿಯನಾಗಳೆ ರಾವಣನು ಕೇ । ಳ್ದೊಡನೆ ತನ್ನ ಮನದೊಳುದಾಸೀನವ ನು ತಾಳುತ್ತ ॥ ತಡೆಯಲಾರದ ಸಂಕಟಂಗಳ । ನಡಗಿಸುತ ಮನದೊ ಳಗೆಸೀತೆಯ । ಕಡೆಗೆ ತನ್ನಯಮುಖವತಿರುಗಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಪೇಳಿದನು ॥ ॥ ೪೫ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯೆಕೇಳು ನಿನ್ನೊಳು । ಕರುಣಿಸುತ್ತೀದಿನವೊ ದಲುಗೊಂ । ಡೆರಡುತಿಂಗಳ ಗಡುವನಿತ್ತಿಹೆ ಕೇಳ್ನ ನಗದರೊಳು ॥ ವರಿ ಸಿ ನನ್ನನು ಸಂತವಿಸದಿ । ದ್ದರೆ ಕಡಿಕಡಿದು ನಿನ್ನಛೇದಿಸು । ವರೆನುತು ಸುರಿದನಾ ನಿಶಾಚರಿಯರಿಗೆ ರಾವಣನು ॥ ೪೬ ॥ ನೀವುಕೇಳುವದೆನ್ನ ನೇಮವ । ನೀವನಿತೆ ನನ್ನನು ವರಿಸಿತಾ । ನಾವಗಂ ಸುಖಗೊಳಿಪ ತೆರ ದೊಳು ಬಹುವಿಧಂಗಳಲಿ ॥ ಸಾವಕಾಶವ ಮಾಡದನುದಿನ । ವೀವನದೆ ಪೇಳುತ್ತಿಹುದೆಂದಾ । ರಾವಣನುಪೇಳುತ್ತ ಬಂದನು ರಾಜಮಂದಿರಕೆ ॥ ॥ ೪೭ ॥ ದನುಜನಾಥನ ಬಳಸುತಾತನ । ಮನೆಗೆಬಂದರು ದೂತಿಕೆಯ ರಾ । ಮನುಜಘಾತುಕನನ್ನು ಬಿರುದುಗಳಂಬೆ ಹೊಗಳುತ್ತ ॥ ಘನತರದ ಲಂಕಾರದಿಂದೆಸೆ । ವ ನಿಜರಾಜಭವನಕೆ ನಡೆತಂ । ದನು ಮಡದಿ ಮಂ ಡೋದರಿವೆರಸಿ ರಾವಣಾಸುರನು ॥ ೪೮ ॥ ಈತೆರದೊಳಾ ದನುಜನಾಥ ನು । ಸೀತೆಯೊಡನಾಡಿದ ನುಡಿಗಳನು । ಮಾತರಿಶ್ವತನೂಜನಾ ಶಿಂಶುಪ ಮಹೀರುಹದೆ ॥ ಕೂತುಕೇಳುತ ತನ್ನ ನರಿಯುದ । ರೀತಿಯಿಂದಾ ಸೀತೆ ಗೊದಗಿದ । ಭೀತಿಯನು ತಾಂಕಂಡು ಶೋಕಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಮನದಲಿ ॥ ೪೯ ॥ ಅಸುರನಾಥನು ಪೋದಬಳಿಕಾ । ವಸುಮತೀಸುತೆ ತನ್ನ ಚಿತ್ತದೊ । ಳು ಸಲೆದುಃಖಿಸಿ ರೋದಿಸುತಶೋಕವನ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಬಿಸಲಿನತಿಝಳದಿಂದೆ ಬಾಡಿದ । ಕಿಸಲಯದವೋಲ್ಕಾಣಿಸಿದಳಂ । ದಸುರವಧುಗಳ ನಡುವೆ ಯಂಜುತಳುತ್ತ ನಡುನಡುಗಿ ॥ ೫೦ ॥

ಇಂತು ಹದಿನೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೮೩೩

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ದನುಜಪತಿ ದಶಶಿರನ ವರಿಸು ।
ತ್ತನುದಿನವು ಸುಖಿಸೆಂದು ಪೇಳ್ದಾ ।
ವನಿತೆಯರಿಗಾ ಜನಕನಂದನೆ ಪೇಳ್ದಳುತ್ತರವ ॥

ಖಳನುತೆರಳಿದಬಳಿಕ ಸೀತೆಯು । ಬಳಿಗೆ ತಾನೈತಂದಿರದೆ ನುಡಿ । ದಳು ಮಹಾವೈಭವದೊಳೇಕಜಟೆ ಯೆನಿಪ ವನಿತೆಯು ॥ ಇಳೆಯಣುಗಿ ಕೇಳಾ ದಶಶಿರನ । ನೊಲಿಸುತ ಸಕಲವಿಧದ ಸೌಖ್ಯಂ । ಗಳನು ಹೊಂದುವುದೆಲ್ಲರಿಗೆ ನೀನೊಡತಿಯೆಂದೆನಿಸಿ ॥ ೧ ॥ ಭರದೊಳಂದಾ ಜಾನಕಿಯುಹ । ತ್ತಿರಕೆ ತಾನೈತಂದು ಪೇಳ್ದಳು । ಹರಿಜಟೆಯೆನಿಪ ರಕ್ಕಸಾಂಗನೆ ಬಹಳಯುಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಕೇಳಸುರನಾಥನ । ವರಿಸಿನೀನೀ ಲಂಕೆಯೊಳು ದನು । ಜರಿಗೆ ರಾಜ್ಞಿಯೆನಿಸುವುದಾವೆಗ ಮೆನುತ ಸಂತಸದಿ ॥ ೨ ॥ ಪ್ರಘುಸೆಯೆಂಬ ಪೆಸರಿನ ರಕ್ಕಸಿ । ರಘುವರನರಾಣಿಯುಬಳಿಗೆ ಬಂ । ದು ಘನತರ ಸಂತೋಷದಿಂದಾ ವನದಮಧ್ಯದೊಳು. ಪೊಗಳುತಸುರೇಶ್ವರನ ಹಲವುವಿ । ಧ ಗುಣಸಂಚಯುವ ನಡಿಗಡಿಗಾ । ಮುಗುಳುನಗೆ ಯಿಂದೊಲಿಸುತುಸುರಿದಳತಿ ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೩ ॥ ಸುಂದರೀಮಣಿ ಕೇಳುನೀಂ ರಘು । ನಂದನನುಳಿದು ದನುಜನಾಥನಿ । ಗಿಂದು ಭಾರ್ಯೆಯೆನಿಸುತ ರಾಜಸುಖಂಗಳಿಲ್ಲವೆನು ॥ ಹೊಂದಿ ಲಂಕಾಪುರವರವನಾ । ನಂದದಿಂ ಸಲಹುತ್ತ ವಾಸಿಪ್ರು । ದೆಂದುನುಡಿದಳು ಕೇಳುವಂದದೆ ಸಕಲನಾರಿಯರು ॥ ೪ ॥ ಜನಕಜಾತೆಯೆ ಕೇಳು ನಿನಗೆ ಸ । ಮನಹಕಾಂತಾಮಣಿ ಯರಿಲ್ಲವು । ದನುಜನಾಥನ ಮಡದಿಯಾಗುತ ವರವಿಮಾನದಲಿ ॥ ದಿನದಿನವುನೀಂ ರಾಕ್ಷಸೇಂದ್ರನೊ । ಡನೆ ರಮಿಸುತಾನಂದದಿಂದಿಹು । ದೆನುತಪೇಳ್ದಳು ವಿಕಟೆಯೆನಿಪಾಘೋರ ರಕ್ಕಸಿಯು ॥ ೫ ॥ ಪೊಡವಿಜಾತೆಯ ಬಳಿಗೆಬಂದತಿ । ಸಡಗರದೊಳಾ ದುರ್ಮುಖಿಯೆನಿಪ । ಕಡುಮುಳಿಸನಾಂತಿರುವ ರಕ್ಕಸಿ ವನದಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಒಡದೆನೀನೀಪುರದೊಳು ದನುಜ । ರೊಡೆಯನಾಗಿಹ ಪಙ್ತಿಕಂಠನ । ಮಡದಿಯಾಗುತ ಸಲಹು ನಮ್ಮನೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೬ ॥ ನಿನಗೆಸರಿಯೆಂದೆನಿಪ ಸುಂದರಿಯನು ಚತುರ್ದಶ ಭುವನಗಳೊಳಾ । ವು ನೆರೆಯರಿಯೆವು ನಿನ್ನಬಿಡುವನೆ ದನುಜವಲ್ಲಭನು ॥ ಮನದೊಳೊಂದನು ಯೋಚಿಸದೆ ದಿನ । ದಿನವು ಭೋಗಿಸುತಸುರನಾಥನೊ । ಡನೆ ಸಫಲವೆಂದೆನಿಸು ಹರಯವನೆಂ

ದುಪೇಳಿದಳು ‖ ೭ ‖ ವನದೊಳಾಧರಣೀಸುತೆ ತನಗೆ । ದನುಜನಾರಿ
ಯರೆಲ್ಲ ಗರ್ಜಿಸಿ । ಘನಭಯವತೋರಿಸುತ ನುಡಿದಾನುಡಿಗಳೆಲ್ಲವನು ‖
ಮನಕೆತಾರದೆ ಕೋಪವನು ತಾ । ಳ್ದುನೆರೆ ಜರೆಯುತ ತೊರೆದು ಭೀತಿ
ಯು । ವಿನಯಮಿಗೆ ನರಿಗಿತ್ತಳತಿ ಧೈರ್ಯದೊಳಗುತ್ತರವ ‖ ೮ ‖ ದಿವಿಜ
ವಲ್ಲಭನಂ ಶಚಿಯುದೆಂ । ತು ವರಿಸಿಹಳಾ ಗುರುವಸಿಷ್ಠಮು । ನಿವರನ
ನರುಂಧತಿಯು ತಾನೆಂತೊಲಿದು ಸೇವಿಪಳು ‖ ಶಿವಶಿರೋಭೂಷಣನೆನಿ
ಸಿದವಿ । ಧುವನು ರೋಹಿಣಿಯೆಂತುಪರಿಚರಿ । ಸುವಳು ನಾನವರಂತೆಕೈ
ವಿಡಿದಿಹೆನು ರಾಮನನು ‖ ೯ ‖ ವಿನುತಲೋಪಾಮುದ್ರೆ ತಾನನು । ದಿನ
ವು ತೊರೆಯದಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಪಾ । ಲನನು ಸೇವಿಸುತೆಂತವೆ ನಧೀನದೊ
ಳು ಸೇರಿಹಳು ‖ ಘನಭಕುತಿಯಿಂದಾ ಸುಕನ್ಯೆಯು । ವಸಿಯೊಳಾಚ್ಯ
ವನನ ವಶವೊಳಿಂ । ತು ನೆಲಸಿಹಳದರಂತೆ ನಾನಿಹೆ ರಾಮನವಶದಲಿ ‖
‖ ೧೦ ‖ ಪತಿಪರಾಯಣೆಯೆನಿಸ ಸಾವಿ । ತ್ರಿ ತಳೆದಾನಂದವನು ತನ್ನಯ ।
ಪತಿಯೆನಿಸುವಾ ಸತ್ಯವಂತನನೆಂತು ಸೇವಿಪಳು ‖ ಸತತವಾ ಶ್ರೀಮತಿ
ಯು ಕಪಿಲನ । ನು ತಿಳಿದೆಂತೊಲಿಸುತಿಹ ಳವರಂ । ತೆ ತಿಳಿದೊಲಿಸು
ತ್ತಿರುವೆನಾ ರಘುನಾಥನನು ನಾನು ‖ ೧೧ ‖ ಜಸವಡೆದ ಸೌದಾಸನಂ ಸಂ ।
ತಸವನಾನುತ್ತಮದ ಯಂತಿವೆ । ರಿಸಿದ ರೀತಿಯೊಳಾ ಸಗರನಂಕೇಶಿನಿ
ಯು ಬಿಡದೆ ‖ ಒಸೆದುಸಂತಸ ವಡಿಸುವಂದದೆ । ವಸುಧೆಯೊಳು ನಾಂ
ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ನೊಸೆದುಸೇವಿಪೆ ನಿತರರನು ಕಣ್ಣಿಂದಲೀಕ್ಷಿಸೆನು ‖
‖ ೧೨ ‖ ಭೂಮಿಪತಿ ನಳಚಕ್ರವರ್ತಿಯು । ನೀಮಹೀತಳದೊಳು ಜಸೆ
ವಡೆದ । ಭೀಮಭೂಪಾಲಕನ ಸುತೆದಮಯಂತಿ ವರಿಸುತ್ತ ‖ ಪ್ರೇಮ
ದಿಂದುಪಚರಿಸಿದಂದದೆ । ರಾಮಚಂದ್ರನನುಪಚರಿಸುತಿಹೆ । ನೀಮಹಿಯೊ
ಳನ್ಯರನು ವರಿಸೆನೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು ‖ ೧೩ ‖ ಬಳಸಿತನ್ನನು ಭೀತಿವ
ಡಿಸುವ । ಖಿಳ ಕುರೂಪಿ ನಿಶಾಚರಿಯರಿಗೆ । ತಿಳುವಳಿಕೆಯನು ತಾನರು
ಹುವಂತಾ ಮಹೀಸುತೆಯು ‖ ಇಳೆಯೊಳಾ ಪತಿಭಕ್ತಿಯಿಂದೆ ಪೊ । ಗ
ಳಿಕೆವಡೆದಾ ಸಾಧ್ವಿಯರ ಕಥೆ । ಗಳನು ಪೇಳುತ ಸುಮ್ಮನಾದಳು ಪತಿ
ಯು ಜಾನಿಸುತ ‖ ೧೪ ‖ ವಿನತೆಯೆಂಬ ಪೆಸರಿನರಕ್ಕಸಿ । ಜನಕನಂದನೆ
ಗೆಂದಳೆನ್ನುವ । ಚನವನಾಲಿಸು ಸೀತೆ ರಾಕ್ಷಸರಾಜನೆಂದೆನಿಪ ‖ ಘನ
ಪರಾಕ್ರಮಿ ರಾವಣನ ವರಿ । ಸಿ ನಿರುತವು ಸೌಖ್ಯದೊಳಹುದು ಮೇ ।
ಲೆನಿಪುದಿದಕೊಪ್ಪದಿರೆ ಕೊಲ್ಲುವೆನೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ‖ ೧೫ ‖ ಧರಣಿಜಾತೆ
ಯೆ ಕೇಳು ದಶಕಂ । ಧರನ ಸೌಧದೊಳಿರುವೆ ನಿನ್ನನು । ಕರೆದುಕೊಂ

ಜೊಯ್ಯಲಳವಲ್ಲವು ಮೇಘವಾಹನಿಗೆ ॥ ಸುರವಿರೋಧಿ ದಶಾಸ್ಯನಿಗೆ ನೀ । ನರಸಿಯಾಗುತ ಸಲಹುನಮ್ಮನು । ಕರುಣೆಯಿಂದೆನುತಾ ವಿಕಟೆ ಪೇಳಿದಳು ವಿನಯದಲಿ ॥ ೧೬ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರಿಗೊಡೆಯ ನಾಗಿಹ । ಮ ನುಜಹಿಂಸಕನೆನಿಪ ದಶಕಂ । ಠನಿಗೆ ಸತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಖಿಳ ಸುಖಭೋಗ ಗಳನೆಲ್ಲ ॥ ದಿನದಿನವು ಹೊಂದುತ್ತಿಹುದುತ್ತಮ । ನಿನಗೆ ಸರಿಬೀಳದಿರೆಲೆ ನ್ನವ । ಚನವು ಕೊಲ್ಲುವೆನೀಗ ನಿನ್ನನೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೧೭ ॥ ಪಿಡಿ ದು ಶೂಲಾಯುಧವ ನಂದಡಿ । ಗಡಿಗೆತಿರುಗಿಸಿ ತನ್ನಪಲ್ಗಳ । ಕಡಿದು ರಕ್ಕಸಿಯರಿಗೆ ಸಂತೋಷವನು ಮಾಡುತ್ತ ॥ ಪೊಡವಿಜಾತೆಯ ಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂ । ದೊಡನೆಪೇಳ್ದಳು ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ಮಡದಿಗಾ ಚಂಡೋದರಿ ಯೆನಿಪ ಖೂಳರಕ್ಕಸಿಯು ॥ ೧೮ ॥ ಅಸುರನಾಥನಿಗಿಂದು ಪತ್ನಿಯೆ । ನಿಸುತ ಸೌಖ್ಯವಹೊಂದುವುದುಚಿತ । ವು ಸರಿಬೀಳದೆ ಹೋದರೆನ್ನನು ಡಿಗಳು ನಿನಗಿಂದು ॥ ಉಸಿರನಾಡಿಸದಂತೆ ಸಲೆಛೇ । ದಿಸುತ ನಿನ್ನನು ನಾನಿರದೆ ಭ । ಕ್ಷಿಸುವೆ ನೆಣವಸೆಮಿದುಳು ಕರುಳಿದೆ ಮಾಂಸಗಳ ಸಹಿತ ॥ ೧೯ ॥ ಎನುತನಿಶ್ಚೈಸಿಹೆನು ಚಿತ್ತದೊ । ಳೆನಗೆ ನಿನ್ನಯ ಮಾಂಸಖಂಡಗ । ಳನುನಲಿದು ತಿನ್ನುವೆದರೊಳ ಗತ್ಯಾಸೆಯಾಗಿಹುದು ॥ ಮನುಜಮಾಂಸವ ನುಳಿಯಲಾರೆನು । ವನಿತೆಕೇಳದು ನನ್ನಬುದ್ಧಿಯು । ನಿನಗೆಪೇಳಹೆನೆಂದು ನುಡಿದಳು ಸೀತೆಗಾದುರುಳೆ ॥ ೨೦ ॥ ಜಾನಕಿಯ ಕಂಠವನು ಛೇದಿಸು । ತೀನಿಶಾಂತ್ಯದೊಳೆಲ್ಲ ರುಳದನು । ಮಾನವನು ಭಕ್ಷಿಪುದೆ ನನಗಿಷ್ಟವೆನಿಸಿಹುದೀಗ ॥ ದಾನವೇಂದ್ರಂಗರುಹಲೀ ವ್ಯಥು । ತಾ ನಳದಳೆನುತ್ತಿವರೊಳೆಮ ಗಿ । ನ್ನೇನು ಭಯವೆನುತಾ ಪ್ರಘಸೆ ಯೆಂಬವಳು ಪೇಳಿದಳು ॥ ೨೧ ॥ ಬರಿಯಮಾತುಗಳೆನ್ನ ಚಿತ್ತಕೆ । ಸರಿಯೆನಿಸುವುವೆ ಕೇಳಿ ನಾವೀ । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನೆರಡು ಭಾಗದಿಛೇದಿ ಸುತಲೀಗ ॥ ಭರದೆ ತಿನ್ನುವುದುಚಿತ ನೀವಿ । ಲ್ಲಿರಿಸುವುದು ಮದ್ಯಂಗಳ ನು ತರ । ತರದ ಲೇಹ್ಯಂಗಳನೆನುತ ಜಾಮುಖಿಯುಪೇಳಿದಳು ॥ ೨೨ ॥ ನನಗಜಾಮುಖಿ ಮುಖ್ಯರಾಗಿಹ । ದನುಜೆಯರು ಪೇಳಿದುದೆ ಸಮ್ಮತ । ವೆನಿಸಿತೋರ್ಪುದು ಸಕಲ ದುಃಖವಿನಾಶಕರವೆನಿಪ ॥ ವಿನುತಮದ್ಯಂ ಗಳನು ತನ್ನಿರಿ । ಘನವಿನೋದದೊಳೀಂಟ ಸೀತೆಯ । ತನುವಭಕ್ಷಿಸ ಬೇಕೆನುತ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೨೩ ॥ ಸೀತೆಯೆನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಘನಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಪಾನಮಾಡು । ತ್ತಾತುರದೊಳತಿ ಮೇಲೆನಿಪ ಮದ್ಯಂಗಳನು ನಾವು ॥ ಮಾತನಾಡುತ ತಿಂದುತೇಗಿ ಮ । ಹೀತಳದೊ

ಳಗೆ ಕುಣಿಯಬೇಕೆಂ । ಬೀತೆರದ ಮತಿ ನನ್ನದೆನುತ ನುಡಿದಳು ಶೂ
ರ್ಪನಖಿ ॥ ೧೪ ॥ ಕಾವಲಿರ್ಪ ನಿಶಾಚರಿಯರೆಂ । ದಾವಚನಗಳ ಕೇ
ಳ್ದು ಜಾನಕಿ । ನೋವನೈದುತ ಧೈರ್ಯವನುಳಿದು ತಾನುರೋದಿಸುತ ॥
ಆವವಿಧದ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ । ತೀವಿದಂಜಿಕೆಯನ್ನು ಸೈರಿಸ । ದಾವನ
ದೊಳಿದ್ದಳು ರಘೂತ್ತಮನನ್ನು ಜಾನಿಸುತ ॥ ೧೫ ॥ ಕ್ರೂರರಾಕ್ಷಸಿಯ
ರನುಡಿಗಳನು । ಧಾರುಣೀಸುತೆ ಕೇಳ್ದು ಕಣ್ಣೊಳು । ನೀರಸುರಿಸು
ತ್ತಳುತಗದ್ಗದ ನಿನದದಿಂದೊಡನೆ ॥ ತಾರೆನುಮನಕೆ ನಿಮ್ಮನುಡಿಗಳ ।
ಕೋರಿನನ್ನನು ಭಕ್ಷಿಸಿರಿ ನಾ । ನಾರಜನಿಪತಿಯನ್ನು ವರಿಸೆನೆನುತ್ತ ಪೇ
ಳಿದಳು ॥ ೧೬ ॥ ಪತಿಯಕಾಣದೆ ವನದೊಳಾವ್ಯಕ । ಏತತಿಯಿಂದೆ ಬೆ
ದರಿದ ಪೆಣ್ಮೃಗ । ದತೆರದಿಂ ದಂಗಗಳನಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ದೇಹದೊಳು ॥
ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ದನುಜನಾಥನಿಗೆ ಹೆದ । ರುತಸುಖಂಗಳಕಾಣದಸುರವ । ನಿತೆ
ಯರಾಮಧ್ಯದಲಿ ಕಂಪಿಸಿ ದುಃಖಿಸಿದಳಾಗ ॥ ೧೭ ॥ ಕುಸುಮಸಂಚಯ
ದಿಂದೆ ಸಲೆಶೋ । ಭಿಸುವಶೋಕ ಕುಜದೊಳು ದೊಡ್ಡದೆ । ನಿಸಿದಕೊಂ
ಬೆಯ ಪಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ ಸೀತೆಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ಬಸರುತಿಹ ಕಣ್ಣೀರಿನಲಿ
ನೆನೆ । ಯಿಸುತ ತನ್ನಘನಸ್ತನಂಗಳ । ನು ಸಲೆಚಿಂತಿಸುತಿದ್ದಳನಯನ
ಪೆಸರಜಾನಿಸುತ ॥ ೧೮ ॥ ಬಿಡದೆಬೀಸುತಿಹಬಿರುಗಾಳಿಯ । ಹೊಡೆತದಿಂ
ದೀನೆಲಕೆ ಬಾಳೆಯ । ಗಿಡವುಬೀಳುವಪ್ರೊಲು ಮಹೀಸುತೆ ಬಳಲಿಬೆಂ
ಡಾಗಿ ॥ ನಡುನಡುಗಿ ರಾಕ್ಷಸಿಯರಿಂದಡಿ । ಗಡಿಗೆ ಕಳೆಗುಂದಿಡಿದ ದುಃಖ
ಕೆ । ಕಡೆಯಕಾಣದೆ ಕೊರಗುತಿದ್ದಳು ವನದೆಶೋಕಿಸುತ ॥ ೧೯ ॥
ಕಾಳಪನ್ನಗನಂತೆ ಕಣ್ಗವಿ । ಶಾಲವಾಗಿಯೆ ತೋರುವವನೀ । ಬಾಲೆ
ಯಾಜಡೆ ದೊಡ್ಡದೆನಿಸುತ ತೋರಿತೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ಆಲಿಗಳ ನೀರನ್ನು ಸುರಿಸುತ ।
ತಾಳಲಾರದ ದುಃಖಭರದಿಂ । ದಾಲಿನೆಗೋಳಾಡಿದಳು ಬಿಸುಸುಯ್ದು
ದೈನ್ಯದಲಿ ॥ ೨೦ ॥ ಹಾರಮಣ ಹಾರಾಮಹಾರಣ । ಧೀರಲಕ್ಷ್ಮಣ ಹಾ
ದನುಜಸಂ । ಹಾರ ಹಾಕೌಸಲ್ಯೆ ಹಾಮಗಧೇಂದ್ರಸುತೆಯನುತ ॥ ಧಾ
ರುಣೀಸುತೆ ಕೂಗಿಕೊಂಡಳು । ತಾರನೆರವನು ಕಾಣದಾಗಳೆ । ಘೋರ
ದುಃಖವನೈದಿದಳಶೋಕವನ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ಮರಣಬಾರದಕಾಲ
ದೊಳಬಲೆ । ಯರಿಗೆ ಪುರುಷರಿಗೆನ್ನುತ ವಿಬುಧ । ವರರುಹೇಳಿಹ ಲೋ
ಕವಾರ್ತೆಯುಸತ್ಯವಾಗಿಹುದು ॥ ತರತರದಘೋರಾಕೃತಿಗಳನು । ಧರಿಸಿದ
ಸುರಾಂಗನೆಯರಿಗೆಪಗ । ಲಿರುಳುಭೀತಿವಡುತ್ತ ಬದುಕಿಹೆನೆಂದುಕೊರಗಿ
ದಳು ॥ ೨೨ ॥ ಕಡುಬನಡುವಲೆವಬಿರುಗಾಳಿಯ । ಹೊಡೆತದಿಂದಲೆಪೂರ್ಣ

ವಾಗಿಹ । ಹಸುಗುನಾಶವನೈದುವಂತತ್ಯಲ್ಪಪುಣ್ಯವನು ‖ ಪಡೆದತಿಕೃಪಣ ಳೆನಿಸುತ್ತೀ । ಪೊಡವಿಯೊಳು ನಾನಿಂದುಬೇಗನೆ । ಬಿಡುವೆಜೀವವನೆನುತ ಬಿಸುಸುಯ್ದುತ್ತಳಾಸೀತೆ ‖ ೩೩ ‖ ನೀರಿನತಿಶಯದಿಂದೆಮುರಿದಾ । ವಾರಿಧಿಯತಟದಂತೆನಾನೀ । ಕ್ರೂರರಕ್ಕಸಿಯರ ವಶದೊಳಗೆ ನಿರತವಾಸಿಸುತ ‖ ವೀರರಾಮನಕಾಣದೆಸಲೆವಿ । ಚಾರವನುಳಿದು ಕಷ್ಟವತಡೆಯ । ಲಾರದಳವೆನೆನುತ್ತಜಾನಕಿರೋದಿಸಿದಳಲ್ಲಿ ‖೩೪‖ ನೆಲದೊಳೆನ್ನಪತಿಯನು ಸಂತಸ । ದಳೆದುನೋಡುವ ಜನರು ಧನ್ಯರು । ಜಲರುಹಾಕ್ಷನೆನಿಸುವ ನಾರಘುವರನುಸಂತತವು ‖ ನಲಿದುಪೇಳ್ವನು ವಿಹಿತವಚನಂ । ಗಳನುಧರ್ಮಾತ್ಮನೆನಿಸುತ್ತಿಹ । ನಿಳೆಯೊಳೆಲ್ಲಜನರಿಗೆ ರಕ್ಷಕನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹನು ‖೩೫‖ ಧರಣಿಯೊಳು ವಿದಿತಾತ್ಮನೆಂದೆನಿ । ಸಿರುವ ರಾಮನನಗಲಿ ದೆನ್ನಯ । ಹರಣವಿಂದಿಹುದೇನು ಗರಳವಕುಡಿದ ಜನರಂತೆ ‖ ತರತರದಪಾಪಂಗಳನುಮಾ । ಡಿರುವೆ ಹಿಂದಣಜನ್ಮದಲೆನಗ । ದರಫಲವು ಸಂಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿಹುದೀತೆರದೊಳಿಂತು ‖ ೩೬ ‖ ನಿಂದಿಸೀ ಮಾನವರ ಜನ್ಮವ । ನಿಂದಿಸೀ ಪರವಶತೆಯನು ನಾ । ನಿಂದುರಾಮನ ನಗಲಿ ಬಹುಶೋಕವನು ಸೈರಿಸುತ ‖ ಮುಂದೆ ಜೀವಿಸಲಾರೆನು ಮನಕೆ । ಬಂದತೆರದಿಂ ದಸುವನೀಗುವೆ । ನೆಂದು ಜಾನಕಿ ರೋದಿಸಿದಳಾವನದಮಧ್ಯದಲಿ ‖ ೩೭ ‖ ಧರಣಿನಂದನೆ ಕಣ್ಣೊಳುಜಲವ । ಸುರಿಸುತೀಪರಿಯಿಂದೆ ಪೇಳುತ । ಶಿರವಬಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ರೋದಿಸುತಂದು ಭೂಮಿಯಲಿ ‖ ಮರುಳರಂತಾ ಕುಡುಕರಂತನ । ವರತ ಹೊರಳಾಡಿದಳು ಸಲೆಚೀ । ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಭೀತಿಯನುತಾನಾಂತು ನಡುನಡುಗಿ ‖ ೩೮ ‖ ರಾಮಸತಿಯೆಂದೆನಿಪ ತನ್ನನು । ಕಾಮರೂಪಿ ದಶಾಸ್ಯನಿಲ್ಲಿಗೆ । ಕಾಮಿಸುತ ತಂದಿಹನತಿಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದಿರದೆ ‖ ರಾಮನನುಳಿದು ಘೋರರೂಪಿನ । ಭಾಮಿನಿಯರ ವಶದೊಳಿರುತಲೀ । ಭೂಮಿಯೊಳಗಾನೆಂತು ಬದುಕುವೆನೆಂದು ಮರುಗಿದಳು ‖ ೩೯ ‖ ತರತರದ ಭೀತಿಗಳನಾಗಿಸು । ವರನುದಿನವೀ ರಾಕ್ಷಸಾಂಗನೆ । ಯರತಿದುಃಖಾರ್ತಳೆನಿಸುತ ರಾಮನನು ಬಿಟ್ಟೆನಗೆ ‖ ಹರಣನಿಲ್ಲುವುದೆ ಧನಕನಕಾ । ಭರಣಗಳು ನನಗೇಕೆ ಪೊಂದುವೆ । ಮರಣವನುನಾನೆನುತ ಜಾನಕಿ ದೃಢವಮಾಡಿದಳು ‖ ೪೦ ‖ ನನ್ನಹೊಟ್ಟೆಯು ವಜ್ರದಿಂದಲೆ । ಮುನ್ನನಿರ್ಮಿತವಾಗಿಹುದರಿಂ । ದಿನ್ನುಸೀಳದಿಹುದು ಮಹಾದುಃಖಾತಿಶಯದಿಂದೆ ‖ ನನ್ನನಿಂದಿಸಬೇಕು ಭೂಮಿಯೊ । ಳೆನ್ನಗಂಡನಬಿಟ್ಟಿಹುದರಿಂ । ದೆನ್ನುತಾಭೂಮಿಸುತೆ ದುಃಖಿಸಿ ರೋದಿಸಿದಳಂದು

॥ ೪೧ ॥ ನಾನು ಪೂಜ್ಯಳೆನಿಸೆನು ಲೋಕದ । ಮಾನಿನಿಯರೊಳು ನೀ
ಚಳೆನಿಪೆನು । ಹೀನಚರಿತೆಯನಾಂತಿಹೆ ನುಳಿದುನನ್ನಗಂಡನನು ॥
ಪ್ರಾಣವನು ರಕ್ಷಿಸುತಿಪ್ಪುದರಿಂ । ದೀನೆಲದೊಳೆನ್ನ ಪತಿಭಕ್ತಿಗೆ । ಹಾನಿ
ಯಾಯ್ತೆನುತಾ ಮಹೀಸುತೆ ಶೋಕಿಸಿದಳರದೆ ॥ ೪೨ ॥ ಇರದೆನನ್ನನು
ಕೊಂದು ತಿನ್ನಲಿ। ಭರದೊಳೀಗಲೆ ಕತ್ತರಿಸಲಿ ಜ । ನರೊಡನೆ ಪ್ರಿಯ
ವಚನಗಳನಾಡುತ್ತ ನೆರೆನೆರೆದು ॥ ಧರಣಿಪಾಲಕ ನೆಂದೆನಿಪ ರಘು । ವರ
ನನುಳಿದು ಬದುಕಿರಲಾರೆನು । ಮರಣವನು ಹೊಂದುವೆನೆನುತ ರೋದಿ
ಸಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ೪೩ ॥ ರಮಣನಂ ತೊರೆದೀ ದನುಜಪತಿಯ । ಮನೆಯೊಳು
ದುಃಖವನುತಾಳುತ । ಸಮೆದುರೋದಿಸಿ ಬದುಕಿಫಲವೇನಿಹುದು ಯೋ
ಚಿಸಲು ॥ ಅಮರವೈರಿಯ ವಚನಗಳು ನ । ನ್ನ ಮನಕೊಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ
ವನದೇ । ಹಮನೆಡದಕಾಲಿಂದೆ ಸೋಕುವೆಳಲ್ಲ ಮನಸೋತು ॥ ೪೪ ॥
ದನುಜನೆನ್ನನು ವರಿಸುನೀನೆಂ । ದೆನುತ ಬೇಡುತ್ತಿಹುದರಿಂ ದಿವ । ನು
ನೆಲದೊಳು ಹಾಳಾಗುವನಖಿಳ ಬಂಧುಗಳಸಹಿತ ॥ ಅನಲನಿಂದೆ ಸುಡಲಿ
ಕಡಿಯಲಿ । ನ್ನನುರೆ ಛಿನ್ನಾಭಿನ್ನವಾಗೀ । ಮನದೊಳವನನು ವರಿಸೆ
ನೆಂದಳು ಸೀತೆದುಃಖಿಸುತ ॥ ೪೫ ॥ ನಾನುಮಾಡಿದ ಪಾಪದಿಂದಲೆ । ತಾ
ನು ನನ್ನನುಹುಡುಕದೆಯು ದಾ । ಸೀನದಿಂದಿಹ ಕರುಣವಿಲ್ಲದೆ ರಾಮ
ನೆನ್ನೊಳಗೆ ॥ ಜ್ಞಾನವಂತನು ಕರುಣವುಳ್ಳವ । ನೀನೆಲದೊಳು ಖ್ಯಾತಿ
ವಡೆದಿಹ । ನಾನರೇಂದ್ರನು ವಿನುತಸದ್ವರ್ತನನು ತಾನೆನಿಸಿ ॥ ೪೬ ॥
ಪರಿಪರಿಯವಿಧದಿಂದೆ ಕೊರಗುವ । ದರೊಳು ಫಲವೇನಂದು ರಾಘವ ।
ನಿರದೆಕೋಪಿಸುತಾ ಜನಸ್ಥಾನದೊಳು ನಡೆತಂದ ॥ ಖರನನಾಹದಿನಾಲ್ಕು
ಸಾವಿರ । ದ ರಜನೀಚರರೊಡನೆ ಕೊಂದನು । ಭರದೊಳೆನ್ನನು ಕರೆ
ದುಕೊಂಡೊಯ್ಯದೆ ಬಿಡುವನೆಂತು ॥ ೪೭ ॥ ಹೀನವೀರ್ಯನು ಕಳ್ಳತನ
ದಿಂ । ದೀ ನಗರಕಂದೆನ್ನ ತಂದಿಹ । ನೀ ನಿಶಾಚರನನ್ನು ರಾಮನೆ ಸಂ
ಹರಿಸುತಿಹನು ॥ ದಾನವವಿರಾಧನನು ದಂಡಕ । ಕಾನನದೊಳಗೆ ಕೊಂ
ದರಾಮನೆ । ತಾನು ನನ್ನನದೆಂತುಬಿಡುವನು ಭರದೆಬಂದಪನು ॥ ೪೮ ॥
ಜಲಧಿಮಧ್ಯದೊಳಿಹುದು ಲಂಕೆಯು । ಕಲಿಗಳಿಗೆ ಜಯಿಸಲ್ಕಸಾಧ್ಯವು ।
ಜಲರುಹಾನನ ರಘುವರನಬಾಣಕ್ಕೆ ತಡೆಯುಂಟೆ ॥ ಖಳನಿಶಾಚರನಿಂದ
ಕಾನನ । ದೊಳಪಹೃತಳೆಂದೆನಿಸಿ ದೆನ್ನನು । ತಿಳಿದುರಾಮನು ಬಿಡುವನೆ
ಯುದಾಸೀನವನು ತಾಳ್ದು ॥ ೪೯ ॥ ಪತಿಗೆ ನಾನಿಲ್ಲಿಹುದು ಗೊತ್ತಿ । ಲ್ಲ
ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ತಾಳ್ದುಕೋಪವ । ನು ತಳುವದೆ ಸಂಹರಿಸಿ ಸಂಗ್ರಾಮ

ದೊಳು ರಾವಣನ ॥ ಅತಿಹರುಷದಿಂದೆನ್ನ ನೊಡಗೊಂ । ಡತಿಶಯದ
ವಿಭವಂಗಳಿಂದೀ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳುನ್ನತಿ ವೆತ್ತಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಪೋಗದಿರುತಿ
ಹನೆ ॥ ೫೦ ॥ ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದಲೆ ತರಣಿ । ಕುಲತಿಲಕ ಸುವ್ಮ್ರನಿ
ಜನೆನ್ನುತ । ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಹೆ ನೀಡಶಶಿರನ ಪುರದೊಳಿರ್ಪುದನು ॥ ತಿಳು
ಹುವವರಾರೆನ್ನ ಪತಿಗೀ । ಖಳನೊಡನೆಹೋರಾಡಿ ಕಾಳಗ । ದೊಳು
ಮಡಿದನು ಜಟಾಯುವು ಬಿಡಿಸಲ್ಕೆನ್ನನೈತಂದು ॥ ೫೧ ॥ ಧರಣಿಪತಿರಾಘ
ವನು ಲಂಕಾ । ಪುರದೊಳಗೆ ನಾನಿರುವುದನು ತಾ । ನರಿದೊಡೆ ನಿಶಾಚ
ರರು ಲೋಕದೊಳಿಲ್ಲದ ತೆರದೊಳು ॥ ಶರಗಳಿಂದಲೆ ಕೊಲ್ಲುವನು ಸಾ ।
ಗರವಶೋಷಿಸಿ ದನುಜನಾಥನ । ಶಿರಗಳನು ಛೇದಿಸದೆಬಿಡುವನೆ ಮುಂದೆ
ಸಂಗರದಿ ॥ ೫೨ ॥ ದನುಜನಾಥನ ದರ್ಪವನು ರಾ । ಮನು ವಿನಾಶವ
ನಾಗಿಸುವನೀ । ಗನನಗೆಂತೊದಗಿಹುದು ಗೋಳಾಟವದರಂದದಲಿ ॥ ದನು
ಜರೆಲ್ಲರು ನಾಶವೈದಿದೊ । ಡನವರ ಸತಿಯರೆಲ್ಲದುಃಖಿಸು । ತನುದಿನವು
ಗೋಳಾಡುವರವರ ಮನೆಗಳೊಳುಮುಂದೆ ॥ ೫೩ ॥ ಅನುಜನಿಂದೊಡ
ಗೂಡಿ ರಾಮನು । ವನದೊಳು ಹುಡುಕುತೆನ್ನ ಸಾಗರ । ವನೋಣಗಿಸಿ
ಲಂಕಾಪುರಕೆ ಶೀಘ್ರದಲಿಬರುತಿಹನು ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನೆಂದೆನಿಪ
ರಾ । ಮನನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೆ ದಶಶಿ । ರನಳಿವನು ಜೀವಿಸದದೊಂದು
ಮುಹೂರ್ತಪರ್ಯಂತ ॥ ೫೪ ॥ ಮೆರೆವಲಂಕಾಪುರದ ದಾರಿಗ । ಳುರಿವಚಿತೆ
ಗಳಹೊಗೆಗಳಿಂದ ನ । ವರತ ತುಂಬಿಕೊಳುತಿಹು ದೀಕ್ಷಿಸಲಾಗದೆಂ
ಬಂತೆ ॥ ನೆರೆನೆರೆದು ಸೇರುವುವು ಹದ್ದುಗ । ಳರದೆ ಶೀಘ್ರದೊಳಾಸ್ಮಶಾ
ನಕೆ । ಸರಿಯೆನಿಪುದೀಲಂಕೆ ಫಲಿಸುವುದೆನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯು ॥ ೫೫ ॥
ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆವಿನಾಶವೊದಗುವು । ದಿಂದು ದುಶ್ಶಕುನಂಗಳಂತತಿ ।
ಚಂದದೊಳುಕಾಣುತಿಹ ವೀಲಂಕಾನಗರದೊಳಗೆ ॥ ಅಂದವಿಲ್ಲದೆ ಹೀನ
ಕಾಂತಿಯು । ಹೊಂದುತೀಪುರವೆಲ್ಲ ರಕ್ಕಸ । ರಿಂದೆ ಹಾಳಾಗುವುದೆನು
ತ್ತಲೆ ನುಡಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ೫೬ ॥ ಖಳನುಸಾಯಲು ಲಂಕೆಪತಿಯನು । ಕ
ಳೆದ ಮಾನಿನಿಯಂತೆ ಶೋಕಿಸು । ತಳವುದೆಳ್ಳನಿತಿಲ್ಲನಗೆ ಸಂದೇಹವಿದ
ರೊಳಗೆ ॥ ಬಳಿದಸಂಪದದಿಂದೆ ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಪ ಲಂಕೆಯು ರಕ್ಕಸ
ರಸಹಿ । ತಲಯವಹುದತ್ಯುನ್ನತಿಯೆ ಕಾರಣವಿನಾಶನಕೆ ॥ ೫೭ ॥ ಭರ
ದೊಳೀಲಂಕೆಯಲಿ ದುಃಖಾ । ರ್ತರೆನಿಸುತಳುವ ರಾಕ್ಷಸಾಂಗನೆ । ಯರ
ಮನೆಗಳೊಳು ರೋದನಧ್ವನಿಗಳನು ಕೇಳುವೆನು ॥ ಅರಿದರೆನ್ನನು ರಾ
ವಣನೆ ಪೋಂ । ದಿರದೊಳಿರುವಂ ತೆನ್ನಗಂಡನು । ಶರಗಳಿಂದೀ ಸಕಲ

ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ವಧಿಸುವೆನು ‖ ೫೮ ‖ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮ
ಸೆ । ವೆತ್ತ ಬಾಣಗಳಿಂದೆ ರಾಮನು । ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸುಡುತ್ತಿರಲುಲಂಕೆ
ಯನು ಕೋಪದಲಿ ‖ ಸತ್ತ ರಾಕ್ಷಸರಿಂದೆ ಲಂಕೆಯು । ಸುತ್ತಲುಂ ಕಾಂ
ತಿಯನುಳಿದು ತಾ । ನೆತ್ತಲುಂ ಸಲೆಭೀತಿಯನು ಮಾಡುತಿಹುದೆಲ್ಲರಿಗೆ
‖ ೫೯ ‖ ನನಗೆ ರಾವಣನಿತ್ತ ಗಡುವಿನ । ದಿನವುಬಂದುದು ಘೋರಪಾಪ
ಗ। ಳನೆಸಗುವರಾಕ್ಷಸರು ನೋಡರಕಾರ್ಯವೆಂಬುದನು ‖ ಮನುಜಭಕ್ಷಕ
ರೀಕ್ಷಿಸರು ಮೇ । ಲೆನಿಪ ಧರ್ಮವಿಚಾರಗಳ ವಧಿ । ಸೆನುತನಾಳೆಯೆ ನೀ
ಮಿಸುವನೀ ಖೂಳರಾವಣನು ‖ ೬೦ ‖ ಖಳರುಮಾಡಿದ ಧರ್ಮದಿಂದೀ ।
ಗಳೆ ಮಹೋತ್ಪಾತಂಗಳೀ ಪುರ । ದೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟುವುವಖಿಳ ರಾತ್ರಿಂ
ಚರರ ನಾಶನಕೆ ‖ ಹೊಳೆಹೊಳೆವ ರಕ್ತಾಂತನಯನಂ । ಗಳನು ತಾಳ್ದ
ರಘುವರನನಿಂ । ದುಳಿದು ಬದುಕುವೆನೆಂತೆನುತ್ತಳಲಿದಳು ಜಾನಕಿಯು
‖ ೬೧ ‖ ದನುಜರೊಳಗಾ ರಾದರುಸರಿಯೆ । ನನಗೆ ನಂಜನುತಂದು ಕೊ
ಟ್ಟರ । ದನು ಕುಡಿದುಸಾಯುವೆನು ಕೇಳಿರಿ ಖೂಳದನುಜೆಯರೆ ‖
ನನಗೆಗಂಡನನುಳಿದು ನಿಲ್ಲದು । ತನುವಿನೊಳು ಪ್ರಾಣಂಗಳೆನುತಾ । ಜನ
ಕಜಾತೆಯು ಶೋಕಿಸಿದಳಂದಾ ಮರದಕೆಳಗೆ ‖ ೬೨ ‖ ಧರೆಯೊಳಿಂದು
ಬದುಕಿರುವೆನ್ನನು । ಸರಸಿಜಾಕ್ಷನೆನಿಸುವ ರಾಘವ । ನರಿಯಲಿಲ್ಲವುತಿಳಿ
ದಿರಲು ತಾನೆನ್ನಹುಡುಕದೆಯೆ ‖ ಇರುವನಲ್ಲ ರಘುವರನೆನ್ನಯ । ವಿರ
ಹದಿಂದಲೆ ತೊರೆದುದೇಹವ । ಸುರರಲೋಕಕೆ ಹೋಗಿರುವನೆಂದೆಣಿಪೆ
ನಾನಿಂದು ‖ ೬೩ ‖ ಸುರರು ಸಿದ್ಧರು ತಾಪಸರು ಗಂ । ಧರುವರೆನ್ನಯ
ಗಂಡನಾಗಿಹ । ಸರಸಿಜಾಕ್ಷನೆನಿಸುವ ರಾಮನನಿಂದುನೋಡುವರು ‖ ನೆರೆ
ವಿಚಾರಿಸಲವರೆಧನ್ಯರು । ಪರಮ ಧರ್ಮಾತ್ಮನೆನಿಸುತಿಹಾ । ಪರಮಪುರು
ಷೋತ್ತಮನಿಗೆನ್ನಿಂದೇನು ಫಲವಿಹುದು ‖ ೬೪ ‖ ಪ್ರೀತಿತಾನಿರುದೀಕ್ಷಿಸು
ತ್ತಿರ । ಲಾತೆರದೆ ನೋಡದಿರಲೀಧರ । ಶೀತಲದೊಳು ಸ್ನೇಹವಿಲ್ಲದೆ ತ
ಪ್ಪಿಹೋಗುವುದು ‖ ನೀತಿಕೋವಿದ ನೆಂದೆನಿಪ ಸಾ । ಕೇತಪತಿ ರಾಮನ
ಳಿಯದಿರಲಿ । ಭೀತಿಯನುತಾಳುತ್ತಳಿಯಲಿ ಕೃತಘ್ನರವನಿಯೊಳು ‖
‖ ೬೫ ‖ ಗುಣಗಳಿಂದೇಂ ಫಲವಿಹುದು ಧಾ । ರುಣಿಯೊಳಾರಾಮನನು
ಬಿಟ್ಟನು । ದಿನವು ದುಃಖಿಸುವೆನಗೆ ಜೀವಿಪುದರೊಳು ಫಲವೇನು ‖
ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನನುಳಿದು ಸಾಯುವು । ದೆನಗೆ ಭೂಮಿಯೊಳುತ್ತಮೋ
ತ್ತಮ । ಮೆನುತಜಾನಕಿ ನುಡಿದಳಾದನುಜಾಂಗನೆಯರೊಡನೆ ‖ ೬೬ ‖
ಉಳಿದು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ವನ । ದೊಳಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಭಕ್ಷಿಸಿ ।

ಹಲವುಬಗೆ ಗಡ್ಡೆಗೆಣಸುಗಳನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ‖ ಅಳದರೋ ಬದು ಕಿರುವರೋ ವನ । ದೊಳು ದನುಜಪತಿಯಿಂದ ಮಡಿದರೊ । ಸಲೆಹು ಡುಕುತಿಹರೋ ಯೆನುತ ಗೋಳಟ್ಟಳಾಸೀತೆ ‖ ೬೭ ‖ ಮರಣವೇ ಶ್ರೇ ಷ್ಠತರವೆಂದೆನಿ । ಸಿರುವುದೆನಗಾ ಮೃತ್ಯುವೀಗಳೆ । ಬರುವುದಿಲ್ಲವು ಕಾಲವೀತೆರದಿಂದ ಪರಿಣಮಿಸೆ ‖ ನೆರೆದ ಸುಖದುಃಖಂಗಳೊಳು ತಾ । ವಿರಿಸಿ ಚಿತ್ತವನೊಂದೆ ತೆರದಿಂ । ದಿರುವತಾಪಸವರರು ಧನ್ಯರುವೇದಿನಿ ಯೊಳರಿಯೆ ‖ ೬೮ ‖ ಮುನಿಗಳು ಮಹಾತ್ಮರೆನಿಪರು ಮೇ । ದಿನಿಯೊ ಳಾತ್ಮಂಗಳನು ಜಯಿಸಿಹ । ರುನಿರತವು ಪಾಪಂಗಳನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂ ಡಿಹರು ‖ ಮನದೊಳಾ ಸುಖದುಃಖಗಳನಸು । ದಿನದಲೊಂದೆಸಮದಲಿ ನೋಡುವ । ಘನಮಹಾತ್ಮರಿಗೆರಗುವೆನು ನಾನಿಂದುವಿನಯದಲಿ ‖ ೬೯ ‖ ತೊರೆದುವಿದಿತಾತ್ಮನಹ ರಘುಕುಲ । ವರನನಾನಿಂದಿಂತು ದಶಕಂ । ಧರ ನಧೀನಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದುಃಖಿಸುತನುದಿನವು ಬರಿದೆ ‖ ಹರಣವನುತಾಳ್ದು ಫಲ ವೇನೀ । ಪುರದೊಳೀಗಲೆ ಸಾಯುವೆನೆನುತ । ಧರಣಿಜಾತೆಯು ಪೇಳ್ದ ಳಾದನುಜಾಂಗನೆಯರೊಡನೆ ‖ ೭೦ ‖

ಇಂತು ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯವು ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೯೦೩

ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ತ್ರಿಜಟೆಪೇಳದ ಕನಸನಾಲಿಸು ।
ತ ಜನಕಜೆರೋದಿಸುತಿರಲು ಪವ ।
ನಜನೆರಗಿ ಪೇಳದನು ರಘುಭೂವರನ ಸಂಗತಿಯ ‖

ಕೇಳಜಾನಕಿ ನುಡಿದನುಡಿಗಳ । ತಾಳಲಾರದೆ ರಾಕ್ಷಸಪತಿಗೆ । ಪೇಳಲೊಬ್ಬಳು ಪೋದಳೀ ತೆರನೆಲ್ಲವನುಕೂಡೆ ‖ ಆ ಲಲನೆಯರು ಮ ತ್ತೆ ಸೀತೆಗೆ । ಪೇಳದರುಕಠಿನೋಕ್ತಿಗಳ ನಂ । ದಾಲಿಗಳೊಳುದುರಿಸುತ ಕೆಂಡಂಗಳನು ಕೋಪದಲಿ ‖ ೧ ‖ ಬಳಿಕ ಘೋರಾಕೃತಿಗಳನು ತಳೆ । ದಿಳೆಯೊಳೆಲ್ಲಾ ಮನುಜರಿಗೆ ಭಯ । ಗಳನು ಮಾಡುವ ರಕ್ಕಸಿಯರೈ ತಂದು ಜಾನಕಿಗೆ ‖ ಎಲೆಮಹೀಸುತೆ ಕೇಳು ನಿನ್ನನು । ಬಳಸಿಕೊಲ್ಲು ತ ನಿನ್ನಮಾಂಸವ । ನೊಲಿದುತಿನ್ನುವರಿಂದು ರಕ್ಕಸರೆನುತ ಪೇಳದರು ‖ ೨ ‖ ಈತೆರದೊಳಂಜುತ್ತ ಕೊರಗುವ । ಸೀತೆಯನು ಕಂಡಧಿಕತರ

ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ನುಡಿದಳು ವಿಭೀಷಣನ ಮಗಳೆನಿಪ ॥ ನೀತಿ ಕೋವಿದೆಯಾ ತ್ರಿಜಟೆಯು ಮ । ಹಾತುರದಿ ಮಲಗಿರ್ದ ಸಮಯದೆ । ತಾತ್ರಿಳದ ಕನಸನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ರಕ್ಕಸಿಯರೊಡನೆ ॥ ೩ ॥ ಎಲೆನಿಶಾಚರ ವನಿತೆಯರೆ ಮನ । ವೊಲಿದು ಕೇಳರಿ ಜಾನಕಿಯನಿಂ । ದುಳದು ನನ್ನನು ಭಕ್ಷಿಸಿರಿ ನಿಮ್ಮಿಚ್ಛೆ ಬಂದಂತೆ ॥ ಖಳರಿಗೆ ವಿನಾಶಕರವೆನಿಸು। ತ್ತಿಳೆಯುಮಗಳಗೆ ಸಾಖ್ಯದವೆನಿಸಿ । ಪೊಳೆವಕನಸನ ದೊಂದಕಂಡೆನು ಕೇಳಪೇಳುವೆನು ॥ ೪ ॥ ಧವಳವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಧರಿಸು । ತ್ತವನಿಜಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ ರಾ । ಘವನು ಸಾವಿರ ಹಂಸಪಕ್ಷಿಗಳಿಂದೆ ಶೋಭಿಸುತ॥ ತವಕದಿಂದೈತರ್ಪ ದಂತದ । ನವವಿಮಾನದ ಮಧ್ಯದಲಿಕುಳ । ತ ವಿರ ಳವಿಭವದಿಂದೆ ಮೆರೆದನು ಕೇಳಕನಸಿನೊಳು ॥ ೫ ॥ ಶ್ವೇತವಸ್ತ್ರಂಗ ಳನು ಧರಿಸಿಯೆ । ಸೀತೆ ರಾಘವನಂಕದೊಳು ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಕೂತುಕೊಂಡಾಜಲಧಿಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಖ್ಯಾತಿವಡೆದನವರತ ಮೆಸೆವಾ । ಶ್ವೇತಗಿರಿ ಶಿಖರದೊಳಗಿದ್ದವೊ । ಲೀತೆರದ ಕನಸೆನಗೆ ಬಂದುದು ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ದೆಯಲಿ ॥ ೬ ॥ ಗಿರಿಗೆಸರಿಯೆಂದೆನಿಸಿ ಕಾಣುವ । ಕರಿಯಮೇಲೇ ರುತ್ತ ಭರತಾ । ವರಜಸಹಿತಾ ರಾಘವನು ಸಂಚರಿಸಿದನು ತಾನು ॥ ಧರಿಸಿ ಶುಕ್ಲಾಂಬರಗಳನು ತ । ನ್ನರಸಿತಮ್ಮಂದಿರ ಸಹಿತ ರಘು । ವರನುಕಂ ಗೊಳಿಸಿದನು ಮತ್ತಮದೇಭ ಕಂಧರದಿ ॥ ೭ ॥ ಪತಿಯುತೊಡೆಯಿಂದೆ ದ್ದುಧರಣೀ । ಸುತೆಕರಗಳಿಂ ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರ । ನತಿಹರುಷದೊಳು ಮುಟ್ಟುತಿದ್ದಳು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಸಹಿತ ವಾರಣವ ನಡ। ರುತ ಸುರೇಂದ್ರನ ನಗರಮೆಂದೆನಿ । ಸುತಿಹ ಲಂಕೆಯ ಮೇಲುಗಡೆ ತಾ ವಿದ್ದುದನುಕಂಡೆ ॥ ೮ ॥ ಬಿಳಿಯದೆಂದೆನಿಪಷ್ಟ ವೃಷಭಂ । ಗಳನು ಕ ಟ್ಟಿದ ರಥದೊಳಾ ರಘು । ಕುಲತಿಲಕ ರಾಘವನು ಜಾನಕಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಸಹಿತ ॥ ಕುಳತುಕೊಂಡೀ ಲಂಕೆಗೈದಿದ । ವೊಲುನನಗೆ ಕಾಣಿಸಿದನು ಕನಸಿ । ನೊಳದು ಸತ್ಯವು ಕೇಳಮುಂದಿನ ವಿವರವನು ನೀವು ॥ ೯ ॥ ಸತಿಸಹೋದರರೊಡನೆ ರಾಘವ । ನತಿಹರುಷದಿಂದಾದಿವಾಕರ । ನ ತೆರ ದಿಂದೆ ವಿರಾಜಿಪ ವಿಮಾನದೊಳು ಕುಳ್ಳಿರ್ದು । ಗತಿಯ ಜವದಿಂ ದು ತ್ತರದಕಡೆ । ಗೆ ತೆರಳವವೋಲ್ಕಂಡೆನು ಮಲಗಿ । ರುತ ವಿಭಾವರಿಯೆಂತ್ಯ ಕಾಲದ ಕನಸಿನೊಳು ನಾನು ॥ ೧೦ ॥ ಸುರರಲೋಕವು ಪಾತಕಿಗಳಹ। ಪುರುಷರಿಗಸಾಧ್ಯ ಮೆನಿಸುತ್ತಿಹ । ತೆರದೊಳಾರಾಮನನು ಸಂಗರ ರಂ ಗಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಸುರರು ಸಿದ್ಧರು ನರರು ರಾತ್ರಿಂ । ಚರರು ಯಕ್ಷರು

ಜಯಿಸಲಾರರು । ಭರದೊಳೈತಂದೊಟ್ಟುಗೂಡುತ ತಮ್ಮ ಪಡೆಯೊ
ಡನೆ ॥ ೧೧ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭ ನರುಣವಸ್ತ್ರಗ । ಳನು ಧರಿಸಿ ಕೆಂಗಣಗ
ಲೆಯ ಹೂ । ವಿನ ಸರಂಗಳ ತಾಳ್ದು ಹೆಂಡವೆಕುಡಿದು ತೈಲವನು ॥
ತನುವಿಗೆಲ್ಲ ಸವರಿಕೊಳುತ ಮೇ । ದಿನಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆನಗೆ ಕಾಣಿಸಿ । ದ
ನು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತಲಿರೆ ನಾನುದಯಕಾಲದಲಿ ॥ ೧೨ ॥ ಧರೆಗೆಬಿದ್ದನು
ವರವಿಮಾನದೊ । ಳಿರುತನಭದಿಂದಾ ದಶಾಸ್ಯನು । ಭರದೊಳೋರ್ವ
ವನಿತೆಯು ಬಂದಾನಂದವನು ತಾಳ್ದು ॥ ಕರಿಯಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಾಳು।
ತ್ತ ರಜನೀಚರ ವಲ್ಲಭನನೀ । ಧರಣಿಯಿಂ ದೆಳದೊಯ್ದುತೆರದಿಂದೆನಗೆ
ಕಾಣಿಸಿತು ॥ ೧೩ ॥ ಧರಿಸಿ ರಾಕ್ಷಸ ವಲ್ಲಭನು ತಾ । ನರುಣ ಪುಷ್ಪಂ
ಗಳನು ಗಂಧವ । ನಿರದೆ ತೈಲವಕುಡಿದು ತನ್ನಯಮನದೆ ಭ್ರಮೆಗೊಂ
ಡು ॥ ತರತರದ ನಾಟ್ಯಗಳನಾಡುತ । ಖರಗಳಿಂದೆಸೆದಿರ್ಪ ತೇರಿನೊ ।
ಳಿರುತ ತೆಂಕಣದೆಸೆಗೆ ಪೋದಂತೀಕ್ಷಿಸಿದೆ ಕನಸ ॥ ೧೪ ॥ ದನುಜಪತಿ
ಗಾರ್ದಭವ ನೇರುತ । ವನಿಯೊಳಾ ದಕ್ಷಿಣದೆಸೆಗೆಪೋ । ದನಳುತತಿಭರ
ದಿಂದೆ ಕಂಡೆನು ಕನಸಿನೊಳಗಿದನು । ಮನದೊಳತಿಭೀತಿಯನು ಹೊಂ
ದುತ । ವನಿಗೆ ಬಿದ್ದನು ತಾನು ತಲೆಕೆಳ । ಗೆನಿಸುತಾಖರದಿಂದೆ ಕೇಳರಿ
ಮುಂದಣಾ ಪರಿಯ ॥ ೧೫ ॥ ಮರುಳನಂತೆದ್ದು ಭ್ರಮೆಗೊಳ್ಳು । ತ್ತ
ರಜನೀಚರ ವಲ್ಲಭನು ತಾ । ನಿರದೆಕೂಗುತ ತೊರೆದು ವಸ್ತ್ರವನಾಂ
ತು ಭೀತಿಯನು ॥ ನರಕಕೆಣೆಯೆಂದೆನಿಸು ಮತಿಭೀ । ಕರವನಾಗಿಸು
ತಂಧಕಾರದೊ । ಳಿರುವಮೇಧ್ಯದ ಕೆಸರಿನೋಳ್ಮುಳುಗಿದುದ ನೀಕ್ಷಿ
ಸಿದೆ ॥ ೧೬ ॥ ಅರುಣ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ತಾಳ್ದು ಕೆ । ಸರಿನಗಂಧವ
ಸವರಿಕೊಳ್ಳುತ । ಕರಿಯಬಣ್ಣವ ನಾಂತವನಿತೆಯು ದೋರ್ವಳೈತಂದು ॥
ಭರದೊಳಾ ದಶಕಂಠನನು ತಾ । ನುರವಣಿಸಿ ಕಂಠದೊಳು ಬಂಧಿಸು ।
ತಿರದೆಳೆದು ಕೊಂಡೈದಿದಳು ದಕ್ಷಿಣದದಿಕ್ಕಿನಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ನನಗೆತೋರಿದ
ನಸುರವಲ್ಲಭ । ನನುಜನಾಗಿಹ ಕುಂಭಕರ್ಣನು । ಕನಸಿನೊಳು ರಾವ
ಣನತೆರದಿಂ ದುದಯಕಾಲದಲಿ ॥ ದನುಜನಾಥನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರು । ತನುವಿ
ಗೆಣ್ಣೆಯ ಬಳಿದುಕೊಂಡಂ । ತೆನಗೆ ಕಾಣಿಸಿದರು ಮಲಗಿನಿದ್ರಿಸುತಲಿರೆ
ನಾನು ॥ ೧೮ ॥ ಹಂದಿಯನು ತಾನೇರುತಾ ದಶ । ಕಂಧರನು ದಕ್ಷಿಣದೆ
ಸೆಗೆ ಭರ । ದಿಂದೆಪೋದನು ಶಿಂಶುಮಾರವ ನಡರುತಿಂದ್ರಜಿತು ॥ ತಂದೆ
ಯಂತಾ ಕಡೆಗೆಪೋದನು । ಹಿಂದೆಯುಷ್ಟ್ರವ ನಡರಿಕೊಂಡವ । ರಂದದಿಂ
ದಲೆ ಕುಂಭ ಕರ್ಣನು ಪೋದನಾದೆಸೆಗೆ ॥ ೧೯ ॥ ಬಿಳಿಯಪೂಮಾಲೆಯ

ನು ಧರಿಸಿಯೆ । ಬಿಳಿಯ ಗಂಧವ ಲೇಪಿಸಿಕೊಳುತ । ಬಿಳಿಯಬಟ್ಟೆಗಳ ನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡಾವಿಭೀಷಣನು ॥ ಬಿಳಿಯದೆಂದೆನಿಪಾನೆಯ ಕೊರಳ । ನೊಳು ಕುಳಿತುಮಂತ್ರಿಗಳ ನಾಲ್ವರು । ಗಳನಡುವೆ ರಂಜಿಸಿದ ತೂರ್‍ಯ ತ್ರಯದ ವಿಭವದಲಿ ॥ ೨೦ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರು ಕೆಂಪುಬಟ್ಟೆಗ । ಳನು ಧರಿಸಿ ಕೆಂಪಾಗಿರುವ ಹೂ । ವಿನ ಸರಂಗಳನಾಂತು ಹೆಂಡವ ಕುಡಿದವೋಲೆನಗೆ ॥ ಕನಸಿನೊಳು ಕಾಣಿಸಿದ ರೀಪುರ । ವು ನೆರೆಕಾಣಿಸಿತೆನಗೆ ಮನೆಗಳೊ । ಡನೆ ಮುರಿದ ಗೋಪುರಗಳಂ ದಬ್ಧಿಯೊಳಗಾಳ್ದಂತೆ ॥ ೨೧ ॥ ದನುಜನಾಥನ ಲಂಕೆಯನು ರಾ । ಮನ ಚರಣಸೇವಕನಹ ಕಪೀಂ । ದ್ರನು ದಹಿಸಿದಂತೆನಗೆ ಕಾಣಿಸಿತಿಂದು ಕನಸಿನಲಿ ॥ ಮನವೊಲಿದು ತೈಲವನು ಕುಡಿದೀ । ದನುಜನಾರಿಯರೆಲ್ಲ ನರ್ತನ । ವನೆಸಗುತ ವಹ್ನಿಯೊಳುರಿದು ಪೋದಂತೆ ನೋಡಿದೆನು ॥ ೨೨ ॥ ತ್ರಿದಶಜಿತುವಾ ಕುಂಭಕರ್ಣನೆ । ಮೊದಲೆನಿಪಖಿಳ ದನುಜರೆಲ್ಲರು । ಹೊದೆದುಕೊಳ್ಳುತ ಕೆಂಪುಬಟ್ಟೆಗಳ ನತಿಸಹಗರದಿ ॥ ಹೆದರಿಕೊಂಡೈತಂದು ದುರ್ಗಂ । ಧದ ಸಗಣಿಗರ್ತದೊಳು ಬಿದ್ದಂ । ತುದಯಕಾಲದ ಕನಸಿನೊಳು ಕಂಡೆನಿದನಾಲಿಪುದು ॥ ೨೩ ॥ ಎಲೆನಿಶಾಚರ ವನಿತೆಯರೆ ನೀ । ವ್ಹೊಲಗಿ ದೂರಕೆ ನಾಶವಪ್ಪಿರಿ । ನೆಲದಣುಗಿಯನು ಸೇರುವನು ರಾಘವನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ತಳುವದೆಯೆ ಬಂದಪನು ರಾಮನು । ಮುಳಿದು ದನುಜರನೆಲ್ಲ ಯಮಪುರ ॥ ದೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಯಮನಿಗೌತಣವನ್ನು ಮಾಡುವನು ॥ ೨೪ ॥ ಬಿಡದೆ ಜಾನಕಿಯನ್ನು ಹಗಲಿರು । ಳಡಿಗಡಿಗೆ ನೋಯಿಸುವ ನಿಮ್ಮನು । ಬಿಡನು ಸುಮ್ಮನೆ ರಾಮನೀಕೆಗೆ ಭಯವನಾಗಿಸದೆ ॥ ಅಡಿಗೆರಗಿ ಸಂತವಿಸಿರಾತನ । ಮಡದಿಯನುನಾಂ ರಾತ್ರಿಯೊಳು ನಿ । ವ್ಮಡನೆ ನಿದ್ದಿಸುತೀವಿಧ ಕನಸುಗಳನು ನೋಡಿದೆನು ॥ ೨೫ ॥ ಇಂದುನಾ ನೀಕ್ಷಿಸಿದ ಕನಸುಗ । ಳಂದವನುವಿವರಿಸಿದೆ ನೆಲ್ಲವ । ಮುಂದೆ ಸಂತಸವೆಯ್ದಿ ಜಾನಕಿ ತನ್ನಪತಿಸಹಿತ ॥ ಕುಂದದಾನಂದವನು ಪಡೆದಪ । ಳೆಂದುತಿಳಿದೀ ಸತಿಯ ಶರಣವೆ । ಹೊಂದಿಬದುಕಿರಿ ಪಗೆತನದಿ ನೀವ್ಕೆಟ್ಟುಪೋಗುವಿರಿ ॥ ॥ ೨೬ ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನ ಜಯ । ವನು ದಶಶಿರನ ನಾಶನವ ನೀ । ಜನಕಜಾತೆಯ ಭೀಷ್ಟವನು ನೋಡುವೆವು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರು ನಾಶವಾಗುವ । ರಿನಕುಲತಿಲಕನಿಂದೆ ಕಾಣಿಸ । ವುನನಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣಗಳೆಲ್ಲಿಯು ಸೀತೆಯಂಗದಲಿ ॥ ೨೭ ॥ ಜನಕಸುತೆಗಿಷ್ಟವ ನರುಹಲೀ । ಕನಸೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವು ದೀ । ವನಿತೆಗಾ ರಾಘವನು ಮುಂದಿ

ರುಷನಂತೆ ತೋರ್ಪುದನು ॥ ವನದೊಳಿಂದು ನಮಗೆ ತಿಳುಹುವಂ । ತನ
ಡುಗುತ್ತಿಹ ವೀಕೆಯೆಡಗಡೆ । ಯ ನಯನವು ತೋಳು ತೊಡೆಗಳೆನುತ
ಪೇಳ್ದಳಾ ತ್ರಿಜಟೆ ॥ ೨೮ ॥ ವಸುಮತೀಸುತೆ ಕೇಳ್ದು ರಾವಣ । ನುಸು
ರಿದಪ್ರಿಯ ವಚನಗಳ ದುಃ । ಖಿಸುತ ಗೋಳಾಡಿದಳು ಸಿಂಹವಕಂಡ
ಕರಿಯಂತೆ ॥ ಅಸುರವಧುಗಳನಡುವೆ ಸಿಲುಕುತೆ । ಬಸವಳಿದು ಬೆಂಡಾ
ಗಿಸಲೆ ರೋ । ದಿಸಿದಳಾ ಭೂಮಿಸುತೆ ಕಾಡೊಳು ಬಿಟ್ಟಣುಗಿಯಂತೆ ।
॥ ೨೯ ॥ ಸಾವು ಬಾರದಕಾಲದೊಳೆನುತ । ಕೋವಿದರು ಪೇಳುವುದೆ
ನಿಜ ವೀ । ರಾವಣನ ಮಂದಿರದೊಳಾ ರಾಮನನು ನಾನಗಲಿ ॥ ಜೀವಿಸಿ
ರುವುದರಿಂದೆ ಸಾಖ್ಯವ । ನಾವಕಾಲಕೆ ನೋಳ್ಪೆ ನೆನಗೀ । ನೋವ ಪರಿ
ಹರಿಸುವರ ದಾರೆನುತೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೦ ॥ ಪವಿಹತಿಗೆ ಸೀಳದ ಗಿರಿಶಿಖ
ರ । ದವೊಲತಿಕಠಿನ ವಾಗಿರುತ್ತಿಹು । ದವನಿಯೊಳು ನನ್ನೆದೆಯು ಜೀ
ವಿಸಿಕೊಂಡಿಹುದರಿಂದ ॥ ಜವದೊಳೆನ್ನನು ದುರುಳರಾವಣ । ನು ವಧಿ
ಸುವನೀ ಖೂಳನನು ನಾ । ನು ವರಿಸೆನು ನೋಡಿದೊಡೆ ದೋಷಗಳಿಲ್ಲನ
ನ್ನೊಳಗೆ ॥ ೩೧ ॥ ನನ್ನಪತಿ ರಾಘವನು ಬರದಿರ । ಲೆನ್ನವಯವಂಗಳ
ನು ರಾವಣ । ನಿನ್ನು ಕಡಿವನು ಗರ್ಭದೊಳಗಿಹ ಮಗುವಕಡಿವಂತೆ ।
ಮುನ್ನತಾನೆನಗಿತ್ತ ವಾಯಿದೆ । ಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ತಸ್ಕರ । ನನ್ನು
ಕೊಲುವಂತಸುರನಾಥನು ನನ್ನವಧಿಸುವನು ॥ ೩೨ ॥ ಹಾರಮಣ ಹಾ
ರಾಮ ಹಾರಣ । ಧೀರ ಹಾಸೌಮಿತ್ರಿ ರಿಪು ಸಂ । ಹಾರ ಹಾಕೌಸಲ್ಯೆ
ಹಾಹಾ ಜನನಿಯೆನುತಾಗ ॥ ವಾರಿಧಿಯ ಮಧ್ಯದೊಳು ಜಂಝಾ ।
ಮಾರುತನಹತಿ ಗೊಡೆದನಾವೆಯು । ತೋರುವಂದದೆ ಸಾಯುವೆನೆನು
ತ್ತತ್ತಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೩ ॥ ಮೃಗದರೂಪಿಂದಾ ನಿಶಾಚರ । ನಗಲಿಸಿಯೆ ಪತಿ
ದೇವರರತಾಂ । ಪಗೆತನದಿ ಪೋದವನು ಕೊಂದಿರಬಹುದು ಕಾನನದೆ ॥
ಮೃಗದ ವೇಷವನಾಂತು ನನ್ನನು । ರಘುಕುಮಾರರ ಸನಿಹದಿಂ ತಾ ।
ನಗಲಿಸಿದವನೆ ಕಾಲಪುರುಷನೆನುತ್ತ ತಿಳಿದಿಹೆನು ॥ ೩೪ ॥ ಪತಿಯೆರಾಕ್ಷಸ
ರಿಂದೆ ನನಗೆ ಬ । ರುತಿಹಸಾವನು ನೀನು ನೋಡದಿ । ರುತ್ತಿಹೆ ನಾನಾಚ
ರಿಸಿದಂತಹ ಸಕಲಧರ್ಮಗಳು ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ವಿಫಲವೆಂದೆನಿಸಿದವು ।
ಪತಿಯುಭಕ್ತಿಯು ರಕ್ಷಿಸದಿಹುದೆ । ನುತ ಮಹೀಸುತೆ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ
ರೋದಿಸಿದಳೆಂದು ॥ ೩೫ ॥ ತಂದೆಯಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ವನ
ವಾಸವನೆಸಗಿ ಕಾ । ಡಿಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಕಲ ವ್ರತಗಳನುಮಾ
ಡಿ । ಸುಂದರೀಮಣಿಯರೊಳು ಸೇರುತ । ಮುಂದೆ ಸುಖಿಸುವೆ ಪತಿಯೆ

ದುಃಖವ । ನೊಂದಿದೆನಗಿನ್ನೇನುಗತಿಯೆಂದತ್ತಳವನಿಜೆಯು ॥ ೩೬ ॥ ಪತಿ
ಯೆನಿನ್ನೊಳು ಕಾವುವ ನನವ । ರತ ಮಿರಿಸುತೀ ಲಂಕೆಯೊಳು ದುಃ ।
ಖತತಿಯಿಂ ಕೊರಗುತ್ತ ಬಳಲುವೆ ನುಳಿದುಭೋಜನವ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳೆ
ನ್ನನು ನಿಂದಿಸಲು ಬೇ । ಕತಿಶಯದ ಪಾತಕಿಯು ನಾನೆನಿ । ಸುತಿಹೆ ಸಾ
ಯುವೆ ನೀಗಳೆಂದೆನುತತ್ತಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೭ ॥ ವಿಷವ ನುಂಡಸುವನು
ಬಿಡಲೆನಗೆ । ವಿಷವನೀ ದನುಜಾಧಿಪನ ರಾ । ಜಸದನದೊಳೀವರನು
ಕಾಣೆನು ತಿಳದು ಯೋಚಿಸಲು ॥ ನಿಶಿತ ಕರವಾಳವನು ಕೊಂಡೆ । ನ್ನ
ಶಿರವನು ಛೇದಿಸುವೆ ನೆಂದೊಡೆ । ನಿಶಿಚರರೊಳೋರ್ವರು ಕೊಡರೆನುತ
ನೊಂದಳವನಿಜೆಯು ॥೩೮॥ ಏನಮೊಡಲಿ ಹಾಯೆನುತ್ತಾ । ಜಾನಕಿಯು
ಗೋಳಿಟ್ಟು ಮನದೊಳು । ಜಾನಿಸುತ ರಾಘವನ ನಂದೊಣಗಿದ್ದ ಮು
ಖದಿಂದೆ ॥ ನೇಣು ಹಾಕಿಕೊಳುತ ಬಿಡುವೆನು । ಪ್ರಾಣವನೆನುತ ಪಿಡಿ
ದು ಕೈಯೊಳು । ವೇಣಿಯನು ಹೂವಿಂದೆಸೆವ ಶಾಖೆಯನು ಸೇರಿದಳು ॥
॥ ೩೯ ॥ ಸಕಲವಿಧದಿಂದೆ ತಪಿಸುತ್ತ ಜ । ನಕಸುತೆ ಶಮೀ ಶಾಖೆಯನು
ತ । ನ್ನ ಕರದಿಂದೆ ಪಿಡಿದುರೆ ಗೋಳಡುತಂದುಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ಪ್ರಕಟಮ
ತಿಯಿಂದಾ ರಘುವರನ । ನುಕುಲವನು ಸೌಮಿತ್ರಿಯನು ನೆನೆ । ದುಕೊ
ಳುತಿರೆ ಶುಭಶಕುನಗಳು ತೋರಿದವು ಜಾನಕಿಗೆ ॥ ೪೦ ॥ ಎಡದಕಣ್ಣದಿ
ರಿತವನೀಸುತೆ । ಗೆಡದ ತೋಳುತೊಡೆಗಳು ಶುಭವೆನೆ । ನಡುಗಿದವು
ರಾಘವನು ಮುಂದಿರುವುದನರುಹುವಂತೆ ॥ ಪೊಡವಿಯುಣುಗಿಯಸೀರೆಕಂ
ಪಿಸಿ । ತೊಡನೆ ಸಂತಸವಾದುದಾಕೆಗೆ । ಪೊಡವಿಯೊಳೊಣಗಿ ದಾಮರ
ಚಿಗುರಿದಂತೆಮುಳೆಯಿಂದೆ ॥೪೧॥ ಸುಖಕೆಕಾರಣವೆಂದೆನಿಪಶುಭ । ಶಕುನ
ಗಳನೀಕ್ಷಿಸುತಚಿತ್ತದೊ । ಳುಕಡುಧೈರ್ಯವನಾಂತುಬೇಗನೆಕಳೆದುದುಃಖ
ವನು ॥ ಸಕಲಕಳೆಗಳನಾಂತ ಶಶಿಯಿಂ । ದೆ ಕಡುಬೆಳಗುವರಾತ್ರಿಯಂ
ತೆಜ । ನಕಸುತೆವಿರಾಜಿಸುತಲಿದ್ದಳು ತನ್ನಮುಖದಿಂದ ॥ ೪೨ ॥ ಹನುಮ
ನಾ ರಕ್ಕಸಿಯುರಾಡುತಿ । ಹನುಡಿಗಳನಾ ಜಾನಕಿಯ ರೋ । ದನವನಾ
ತ್ರಿಜಟಾಕನಸುಗಳ ಪರಿಯುನಾಲಿಸುತ ॥ ಜನಕಜಾತೆಗೆ ರಾಮನಕುಶಲ ।
ವನರುಹುವೆ ನಿಲ್ಲದಿರಲಿಂದಸು । ವನು ಬಿಡುವಳೆಂದೆನುತ ಪೇಳ್ದನು ರಾ
ಮೆಚರಿತವನು ॥ ೪೩ ॥ ಕೇಳುಸೀತೆಯೆ ದಶರಥ ಮಹೀ । ಪಾಲನೋ
ರ್ವನು ಧರಣಿಯೆಲ್ಲವ । ನಾಳುತಿದ್ದನು ಧರ್ಮದಿಂದವನಸುತ ರಾಘವನು ॥
ಕೇಳಿತಂದೆಯ ಮಾತನಡವಿಗೆ । ಲೀಲೆಯಿಂದೈತಂದ ನಂದುವಿ । ಶಾಲ
ಲೋಚನೆ ಸೀತೆಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ ಪುರದಿಂದ ॥ ೪೪ ॥ ಬಂದುದಂಡಕ ವ

ನದೊಳಿರಲೈ । ತಂದುರಾವಣ ನಾತನರಸಿಯ । ನಂದುವಂಚಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು ತನ್ನಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ಇಂದುವದನೆಯ ಹುಡುಕುತಾ ರಘು । ನಂದನನು ತಮ್ಮನಸಹಿತ ಕಿ । ಷ್ಕಿಂಧೆ ಗೈತಂದನುಕಬಂಧನ ಮಾತನಾಲಿಸುತ ॥ ೪೫ ॥ ತರಣಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವನಿಂದೆ ದ । ಶರಥನಸುತನು ಸಖ್ಯವನೆಸಗು । ತ ರಣದೊಳು ವಾಲಿಯನು ಕೊಂದಾ ತಪನತನಯಂಗೆ ॥ ಅರಸುತನವನುಕೊಟ್ಟು ಸೀತೆಯ । ನರಸಲಟ್ಟಿದನಾ ಕಪೀಂದ್ರರ । ನಿರದೆಯೋಚಿಸಿ ನಾಲ್ಕುದಿಕ್ಕುಗಳಗತಿಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೪೬ ॥ ಹುಡುಕುತಾ ಸಂಪಾತಿಪೇಳಿದ । ಸುಡಿಯನಾಲಿಸಿ ನಾನುಲಂಘಿಸಿ । ಕಡಲ ನಾತನರಾಣಿಯೆನಿಸುವ ನಿನ್ನನೋಡಿದೆನು ॥ ಕಡುಗಲಿಗಳಹ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರೊಡನೆ ಲಂಕೆಗೆ ಬರುತಿಹರು ಕೇ । ಳ್ಪೊಡೆಯ ನೊಡಗೊಂಡವರು ಕುಶಲವೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದನು ॥ ೪೭ ॥ ಸೀತೆಸಂತಸದಿಂದೆ ಕೇಳ್ದಾ । ಮಾತುಗಳನಂದಿರದೆ ನೋಡಿದ । ಳಾತರುವಿನೊಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿಹ ಮಾರುತಾತ್ಮಜನ ॥ ಭೀತಿಗೊಂಡಿದು ಕನಸೆನುತ ಭೂ । ಜಾತೆ ಯೋಚಿಸಿ ದೇವತತಿಯನು । ತಾತಿಳದು ಬೇಡಿದಳು ಮಂಗಳವಾಗಲೆಂದೆನುತ ॥ ೪೮ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಹರಿಹರ ವಿರಂಚಿ ರವಿಗಳಿಗಂ । ದೆರಗಿ ಬೇಡಿದಳಾ ರಘೂದ್ವಹ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಗಿಂದು ॥ ಧರದೊಳಾಗಲಿ ಶುಭಗಳೀದಿನ । ದಿರುಳುಕಂಡೆನು ಕನಸಿನಲಿ ವಾ । ನರನನಿದು ಶುಭಮಲ್ಲವೆನ್ನುತ ಬುಧರುಪೇಳುವರು ॥ ೪೯ ॥ ಹಗಲಿರುಳು ನಿದ್ದೆಯನುಮಾಡದೆ । ನಗೆ ಕನಸದೆಲ್ಲಿಬಹುದುಬಿಡದೆ । ರಘುವರನ ಜಾನಿಸುತಿಹುದರಿಂ ದಾತನಾಕಥೆಯ ॥ ಸೊಗಸಿನಿಂ ದಾಲಿಸಿದೆ ನೆನ್ನಬ । ಳಿಗಸುರೇಂದ್ರನು ಬಂದುಪೇಳಿದ । ನು ಘನವಾನರ ರೂಪದೊಳೆನುತ ತಿಳಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ೫೦ ॥

ಇಂತು ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು ಪದ್ಯಗಳು ೯೫೩.

ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಸೀತೆಗೆತಿಳುಹಿ ರಾಮನಿರವನು ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ದಿತ್ತುಂಗರವ ನಾ ।
ಮಾತರಿಶ್ವನ ತನಯಕೊಂಡನು ವರ ಶಿರೋಮಣಿಯ ॥

ಮರುತನಾಮಗ ನಿಳಿದುಬನ್ನಿಯ । ಮರದಮೇಲಿಂ ದಧಿಕಭಕ್ತಿ

ಯೊ । ಳಿರಗಿಸೀತೆಯು ಚರಣಪಂಕಜ ಕಂದುನುಡಿಸಿದನು ॥ ಗರುಡಕಿ
ನ್ನರ ಯಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ । ಸುರನರೋರಗ ಮಾನಿನೀಮಣಿ । ಯರೊಳಗಾರೆ
ಲೆತಾಯೆ ಪೇಳ್ವುದುನನಗೆ ನೀನೆನುತ ॥ ೧ ॥ ನಿನಗೆ ಪತಿಯಾರಮ್ಮ ನಿ
ನ್ನಸು । ತನ ಪೆಸರದೇನಮ್ಮ ಯಾವುದು । ನಿನಗೆವಾಸಸ್ಥಳವು ಪೇಳು
ವುದೆನಗೆ ನೀನಿವನು ॥ ದನುಜರಾವಣ ನಡವಿಯೊಳು ರಾ । ಮನನುವಂ
ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಾ । ಜನಕಜಾತೆಯೆ ನೀನು ಹಾಗಿರಲೆನಗೆ ಪೇಳಿಂ
ದು ॥ ೨ ॥ ದೀನತೆಯುನಾಂ ತಿರುವೆನಿನ್ನನು । ಮಾನುಷ ಸ್ತ್ರೀಯೆನುತ
ತಿಳಿವೆನು । ನೀನುರಾಮನ ಪತ್ನಿಯೆನ್ನುತ ತಿಳಿವೆನೆಂದೆನಲು ॥ ಜಾನಕಿ
ಯು ಕೇಳ್ದಾನುಡಿಗಳನು । ತಾನುಪೇಳದ ಳಿಂದಿರದೆ ಪವೆ । ಮಾನತನೆ
ಯಂಗೊಡನೆತನ್ನಯ ವಿವರವೆಲ್ಲವನು ॥೩॥ ರಾಯದಶರಥನ ಸೊಸೆಯು
ಜನಕ । ರಾಯನ ಮಗಳುನಾನು ಕಮಲದ । ಳಾಯತಾಂಬಕ ರಾಮನ
ಮಡದಿ ಸೀತೆಯೆಂದೆನುತ ॥ ಈ ಯವನಿಯೊಳು ಕರೆವರೆನ್ನನು । ರಾ
ಯರಾಘವನಿಂದ ಹೊಂದಿದೆ । ನಾ ಯಯೋಧ್ಯೆಯೊಳಖಿಳ ರಾಜಸು
ಖಂಗಳೆಲ್ಲವನು ॥ ೪ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಮಿ । ರುತಿರಲಾ
ದಶರಥ ಮಹೀವರ । ನು ತವಕದೊಳಾ ರಾಮನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ
ನು ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳಾಗಿಸ ಬೇಕೆನಲವನಿ । ಪತಿಯನಂದಾ ಕೈಕೆಕೇಳದ।
ಳು ತನಗಿತ್ತ ವರಂಗಳರಡನು ಕೊಡುವುದಿಂದೆನುತ ॥ ೫ ॥ ಬಂದರಲಿ
ಭರತಂಗೊಡೆತನವ । ನಿಂದು ಕೊಡುವುದು ಪತಿಯೆ ಕೇಳ್ಮ । ತ್ತೊಂದ
ರಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವತ್ಸರತನಕ ರಾಮನನು ॥ ಇಂದೆಕಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಬೇ
ಕೆನ । ಗಿಂದು ಕೊಡದಿರಲಿವೆನು ನಿನ್ನಯ । ಮುಂದೆಸಾಯುವೆ ನೆನುತ
ಹಟವನು ಮಾಡಿದಳು ಕೈಕೆ ॥ ೬ ॥ ವನಕೆಪೋಗೆನುತಾ ದಶರಥ ನೃ ।
ಪನುನುಡಿಯುಲಾ ರಾಘವನು ಬಂ । ದನು ಸತಿಸಹೋದರರ ಸಹಿತಾದಿನ
ವೆ ಕಾನನಕೆ ॥ ಮುನಿಗಳಂದದೆ ದಂಡಕಾವನ । ದನಡುವಿರಲಾ ರಾಮ
ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರನು ದಶಶಿರನು ವಂಚಿಸೆನ್ನನು ತಂದನೀಪುರಕೆ ॥ ೭ ॥ ವರಿ
ಸಬೇಕೆನುತೆನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಹ । ನೆರಡುತಿಂಗಳ ಗಡುವನಾದಶ । ಶಿರನು
ನಾನಾಬಳಿಕ ಸಾಯುವೆನೆಂದು ತಿಳುಹಿಸಲು ॥ ಪರಮಸಂತಸ ದಿಂದೆ
ಕೇಳುತ । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಮಾತುಗಳನಾ। ವರಕಪೀಶ್ವರ ನಂದುಸೀತೆ
ಗೆ ಮತ್ತೆ ಪೇಳಿದನು ॥ ೮ ॥ ರಾಮದೂತನು ನಾನುಬಂದಿಹೆ। ನಾಮನು
ಕುಲೋತ್ತಮನ ಕಡೆಯಿಂ । ದೀ ಮಹೋದಧಿಯನ್ನು ಲಂಘಿಸಿ ಭರದೆ
ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ॥ ಕ್ಷೇಮದಿಂದಿಹನಾ ರಘೂದ್ವಹ । ರಾಮನನುಜನು ಕುಶಲ

ದಿಂದಿಹ । ನಾ ಮಿಹಿರಸುತ ನೆನ್ನ ಕಳುಹಿದ ನಿನ್ನ ಹುಡುಕಲ್ಕೆ ॥ ೯ ॥ ನಿನಗೆ ವಂದನೆಗಳನು ಹೇಳಿನು । ತೆನಗೆ ಹೇಳಿದನಾ ಸುಮಿತ್ರೆಯ । ತ ನುಜನಾ ರಾಘವನ ಹತ್ತಿರದಿಂದೆ ಬಂದಿಹೆನು ॥ ನಿನಗೆಸಂಶಯಬೇಡ ರ ಘುನಂ । ದನರು ನಿನ್ನನಿಮಿತ್ತದಿಂ ದುರೆ । ಮನದಿ ಕುಂದಿಕೊರಗುತ ಹುಡುಕುತ್ತಿಹರು ಸಂತತವು ॥ ೧೦ ॥ ವೇದವೇದ್ಯ ನೆನಿಸುವ ರಾಘವ । ನಾ ದಿವಾಕರ ಸುತನಭೀಷ್ಟವ । ನಾದರದೊಳಾಲಿಸುತ ನಾಲ್ದೆಸೆಗಳಿಗೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಮೇದಿನಿಯೊಳಿಹ ವಾನರೇಂದ್ರರ । ನಾದರಿಸಿ ಕಳುಹಿದನು ಸೀತೆಯ । ನೀಧರಣಿಯೊಳು ಹುಡುಕಬೇಕೆನುತಿತ್ತು ವಾಯಿದೆಯ ॥ ॥ ೧೧ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳು ರಘುನಂ । ದನನು ನಿನ್ನನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡಾ । ತನಬಳಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ನನ್ನನು ಕಳುಹಿಸಿದನೆನಲು ॥ ಹನು ಮನಾಡಿದ ಮಾತುಗಳ ನಾ । ವನಿತೆಕೇಳುತ ತಳೆದುಸಂತಸ । ವನು ಮನದೊಳಂದಂದುಕೊಂಡಳು ವನದಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೧೨ ॥ ಜೀವಿಸಿದ್ದರೆ ನೂರು ವರ್ಷಗ । ಳಾವಕಾಲದೊಳಾದೊಡೆಯುನರ । ನೀ ವಸುಧೆಯೊ ಳು ಸಂತಸವ ನೈದುವನು ತಾನೆನುತ ॥ ಕೋವಿದರು ಪೇಳಿರುವ ಗಾಥೆ ಯು । ಭಾವಿಸಲು ಸತ್ಯವೆನಿಸಿಹುದೆಂ । ದಾವನಿತೆ ತಾನಂದುಕೊಂಡ ಳು ತನ್ನಮನದೊಳಗೆ ॥ ೧೩ ॥ ಬಳಿಗೆಬರಲಾ ಪವನಸಂಭವ । ನಿಳೆ ಯನಂದನೆ ದೂರಕೈದುತ । ತಿಳಿದು ವಾನರರೂಪವನುತಾಳ್ದ ದಶಕಂಧರ ನು ॥ ಬಳಿಗೆಬಂದಿಹ ನೆನುತ ಕೊಂಬೆಯ । ನುಳಿದುಮನಗೊಳು ಮ ತ್ತದುಃಖವ । ತಳೆದುರೋದಿಸಿ ಕೂತುಕೊಂಡಳು ನೆಲದೊಳೊಂದುಕ ಡೆ ॥ ೧೪ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಚರಣಪಂಕಜ । ಕೆರಗಲಾ ಹನುಮಂತನಾತ ನ । ಕುರಿತಳೆ ದಶಗ್ರೀವ ನೀನಾಪಂಚವಟಿಗೆಯ್ದಿ ॥ ಭರದೆವಂಚಿಸಿ ಭಿ ಕ್ಷುರೂಪದೊ । ಳರದೆನನ್ನನು ತಂದುದಲ್ಲದೆ । ತಿರುಗಿಮತ್ತೀತಕ್ಕೆ ಹೆದ ರಿಪೆ ಕಾಮರೂಪದಲಿ ॥೧೫॥ ಮನುಜಭಕ್ಷಕ ಕೇಳುನೀನಾ । ದನುಜ ವಲ್ಲಭನಲ್ಲದಾ ರಾ । ಮನಿಗೆ ಸೇವಕನಾಗಿ ವಾನರನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು ॥ ನಿನಗೆಮಂಗಳವಾಗಲಾ ರಾ । ಮನಗುಣಂಗಳ ತಿಳುಹುನೀ ನಿಂ । ದೆ ನಗೆಕಂಡೆನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಕನಸಿನಲಿ ॥ ೧೬ ॥ ವಾನರನ ನೋ ಡಿದೆನು ಕನಸಿನೊ । ಳಾನು ಕನಸಿದೆನಿಸದು ನಿದ್ದೆಯ । ನಾನದನನಗೆ ಕನಸುಬರ್ಪುದೆ ಮರಳುತನವೆನಲು ॥ ನಾನು ಹುಚ್ಚಳೆನಿಸೆನು ಹಾ ಹಾ । ಏನಮಾಡಲೆನುತ್ತ ನುಡಿಯದೆ । ಜಾನಕಿಕೊರಗುತಿದ್ದಳಾ ವನ ದಲ್ಲಿ ದುಃಖಿಸುತ ॥ ೧೭ ॥ ಈ ತೆರದೊಳುರೆ ದುಃಖಿಪ ಜನಕ । ಜಾತೆ

ಯನು ಕಂಡೆರಗಿ ಪೇಳಿದ । ನಾತಪನಸುತ ಸಚಿವ ರಾಘವನೊಡನರಣ್ಯಾ
ವಲಿ ॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಿಹ ನಿನ್ನನಿಲ್ಲಿಗೆ । ಮಾತನಾಡಿಸಿ ತಂದಿಹನದರ । ಹೇ
ತುವಿಂದಾ ರಾವಣನಿದರ ಫಲವೆಹೊಂದುವನು ॥ ೧೮ ॥ ಸುರವಿರೋಧಿ
ದಶಾಸ್ಯನನು ಮುಂ । ದೆರಣದೊಳಗಾ ರಾಘವನು ಸಂ । ಹರಿಸುವ ನವ
ನಬಂಧು ವರ್ಗದಸಹಿತ ಕಡುಮುಳಿದು । ಭರದೊಳಾ ರಾಮನನು ನೋ
ಡುವೆ । ಶರಧಿಯನು ಲಂಘಿಸುತಬಂದಿಹೆ । ನು ರಘುನಾಥನ ಸನಿಹದಿಂ
ದೆನುತೆರಗಿ ಪೇಳಿದನು ॥೧೯॥ ಅಗಲಿನಿನ್ನನು ದುಃಖಿಸುವನಾ । ರಘುವ
ರೇಣ್ಯನು ತನ್ನ ಸುಖವನಿ । ನಗೆ ತಿಳುಹಿಸೆಂದೆನುತ ಪೇಳಿದ ನಮ್ಮ ಜಾ
ನಕಿಯೆ ॥ ಮುಗಿದುಕೈಗಳ ಶಿರವಬಾಗಿ ನಿ । ನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಂಗಳನ
ಡಿಗ । ಡಿಗೆ ತಿಳುಹೆನುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಲಿದು ಪೇಳಿದನುನನಗೆ ॥ ೨೦ ॥
ತರಣಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವನಾ ರಘು । ವರನಿಗೆ ಸ್ನೇಹಿತ ನೆನಿಸಿಕೊಂ । ಡಿರು
ವನಾತನು ನಿನಗೆ ಕುಶಲವನರುಹಬೇಕೆನುತ ॥ ಪರಮಸಂತಸದಿಂದೆ
ಪೇಳ್ದ ನ । ವರುಗಳನ್ನನು ಕಳುಹಲೈತಂ । ದಿರುವೆನಿಲ್ಲಿಗೆನುತ್ತ ಸೀ
ತೆಗೆ ಪೇಳ್ದನಾ ಹನುಮ ॥ ೨೧ ॥ ಸ್ಮರಿಸುವನು ಸೌಮಿತ್ರಿ ಸುಗ್ರೀ ।
ವರುಸಹಿತ ರಾಘವನು ನಿನ್ನನು । ನಿರತವುಬಿಡದೆ ದೈವಯೋಗದೆ ದನು
ಜನಾರಿಯರ ॥ ನೆರವಿಯೊಳುನೀಂ ಸಿಕ್ಕಿಬದುಕಿಹೆ । ಧರಣಿನಂದನೆ ಕೇ
ಳು ನೀನತಿ । ಭರದೊಳೀಕ್ಷಿಪೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸೂರ್ಯಪುತ್ರರನು ॥
॥ ೨೨ ॥ ನಾನು ರವಿಜನಮಂತ್ರಿ ನೀನನು । ಮಾನವನು ಬಿಡು ನಿನ್ನ
ನೋಡಲು । ದಾನವೇಂದ್ರನ ಲಂಕೆಗೈತಂದಿಹೆನೆನಲು ಕೇಳ್ದು ॥ ಮಾನಿ
ನೀಮಣಿ ಸೀತೆನುಡಿದಳು । ವಾನರೇಂದ್ರನೆ ರಾಘವನೊಡನೆ । ನೀನು ಸ
ಖ್ಯವನೆಂತುಮಾಡಿದೆ ವನದೊಳೆಂದೆನುತ ॥ ೨೩ ॥ ನೀನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನೆಂತು ತಿಳಿದಿಹೆ । ವಾನರನರರಿಗೆಂತು ಸಖತನ । ಕಾಣಿಸಿತು ರಾಘವ
ನ ಲಕ್ಷಣಗಳನು ನನಗಿಂದು ॥ ನೀನರುಹು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಚಿಹ್ನೆಗ । ಳೀ
ನು ತಿಳಿಸೆಂದನಿಲ ಸುತನನು । ಜಾನಕಿಯು ಕೇಳಿದಳು ಸಂತೋಷವ
ನು ತಾಳ್ದೊಡನೆ ॥ ೨೪ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಕೇಳಾರಘುವರನು । ಸರಸಿಜಾಕ್ಷ
ನೆನಿಪನು ಬೆಳಗುವ । ನುರವಿಯಂದದೆ ಸರ್ವಕಾಲವು ವಿನುತಬುದ್ಧಿ
ಯೊಳು ॥ ಸುರಗುರುವಿಗೆ ಸಮಾನನೆನಿಪನು । ಧರೆಗೆಣೆಯೆನಿಪನು ಕ್ಷಮೆ
ಯೊಳಗ । ಮರಪತಿಗೆ ಸಮನೆಂದೆನಿಪ ನುರುತರದ ಕೀರ್ತಿಯಲಿ ॥ ೨೫ ॥
ಪೊರೆವನೆಲ್ಲರ ನವನಿಯೊಳು ನಂ । ಟರನು ಸಲಹುತ್ತಿಹನು ಸಾಧುಜ ।
ನರಿಗುಪಕೃತಿಗಳನು ಮಾಳ್ಪನು ರಾಜವಿದ್ಯೆಗಳ ॥ ಅರಿತಿಹನು ಧರ್ಮ

ಷ್ಯನವನೀ | ಸುರರ ಸೇವಿಸುತಿಹನು ನಿತ್ಯವು | ನೆರೆಸಲಹುವನು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಾಶ್ರಮದ ಮನುಜರನು ‖ ೧೬ ‖ ವೇದ ವೇದಾಂಗಂಗಳೆಲ್ಲವ ‖ ನಾದಿಯಿಂ ತಿಳದಿರ್ಪನು ಧನು | ರ್ವೇದದೊಳತಿ ವಿಶಾರದನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹನು ತಾನು ‖ ಈ ಧರಣಿಯೊಳು ಶೀಲಯುತನಹ | ನಾ ದಿವಾಕರಕುಲ ಲಲಾಮನ | ನಾದಿಯಿಂದಲೆ ರೂಪದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಯುತನಾಗಿಹನು‖ ‖ ೧೭ ‖ ಕಾಲದೇಶಂಗಳ ನರಿತಿಹ ವಿ | ಶಾಲವಕ್ಷಸ್ಥಳನು ಪಿರಿದಹ | ತೋಳುಗಳನಾಂತಿಹನು ಶುಭ್ರಮುಖವನು ತಳೆದಿಹನು ‖ ಮೇಲೆನಿಪ ಸತ್ಯದೊಳು ನಿರತನು | ಕೇಳು ರಾಮನು ಕಂಬುಕಂಠನು | ಲೋಲ್ಲನೆನಿಪನು ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹಗಳೆರಡರಲಿ ‖ ೧೮ ‖ ಗುಣದೊಳನುರಾಗದೊಳು ರೂಪದೊ | ಳನವರತವಾ ರಾಮನಂತಿರು | ವನು ಸುಮಿತ್ರೆಯತನಯನಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಧರಣಿಯುಲಿ ‖ ಜನಕಸುತೆ ಕೇಳಾತನನುರಾ | ಮನೊಡನಾ ಕೌಸಲ್ಯೆ ಪೊರೆದಳು | ಮನವೊಲಿದು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಲೆ ರಾಮನಂದದಲಿ ‖ ೧೯ ‖ ಅಡವಿಯೊಳಗಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರಡಿಗಡಿಗೆ ತಾವಿರದೆ ನಿನ್ನನು | ಹುಡುಕುತಾ ಸುಗ್ರೀವನೆಡೆಗೈತಂದರತಿಭರದೆ ‖ ಒಡನೆರವಿಸುತ ದಶರಥ ಸುತರಿ | ಗೊಡರಿಸಿತು ಸಖ್ಯತನವು ವಾನರ | ರೊಡೆಯು ತೋರಿದ ನಿನ್ನೊಡವೆಗಳ ನಾರಘುವರಂಗೆ ‖ ೨೦ ‖ ಕೊಂದುವಾಲಿಯ ನಾದಿವಾಕರ | ನಂದನಂಗೊಡೆತನವ ಕೊಟ್ಟಿಹ | ನಂದುರಾಘವನವರ ದೂತನೆನುತ್ತ ಚಿತ್ತದಲಿ ‖ ಇಂದುನೀಂತಿಳಿ ನನ್ನನಾರವಿ | ನಂದನನು ಕಳುಹಿಸಿದ ನರಸ | ಲ್ಕೆಂದು ನಿನ್ನನು ನಾಲ್ಕುದೆಸೆಗಳಗಖಿಳ ಕಪಿವರರ ‖ ೨೧ ‖ ಅಂಗದನೊಡನೆ ವಿಂಧ್ಯನಗದೊಳು| ಸಂಗಳಿಸಿ ಹುಡುಕುತಿರೆ ನಿನ್ನನು | ತಿಂಗಳನವಧಿ ಕಳೆದುಪೋದುದು ಬಳಿಕನಾವೆಲ್ಲ ‖ ಕಂಗೊಳಿಪ ಗುಹೆಯಿಂದೆ ವನಧಿಯ | ಮುಂಗಡೆಗೆ ಬಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ದನು | ಲಂಘಿಸದೆ ಕೈಕೊಂಡಿರಲು ಪ್ರಾಯೋಪವೇಶವನು ‖ ೨೨ ‖ ತಿಳುಹಿದನು ಸಂಪಾತಿ ರಾಮನ | ಲಲನೆ ಲಂಕೆಯೊಳಿರ್ಪಳೆನುತಲೆ | ಜಲಧಿಯನು ದಾಟುತ್ತ ಕಂಡೆನು ನಿನ್ನನೀಪುರದೆ ‖ ತಿಳಿವುದೆನ್ನನು ರಾಮನಾಳಿಂ | ದುಳಿದು ಸಂದೇಹವನು ಕೇಳುಕು | ಶಲವನಾಂತಿಹ ನಾರಘುವರನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಸಹಿತ ‖ ೨೩ ‖ ಬಂದುರಾಮನು ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ | ಕೊಂದು ದಶಶಿರನನ್ನು ಕಡುಜವ | ದಿಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ನಿನ್ನ ಕರೆದೊಯ್ವನಿದು ನಿಶ್ಚಯವು ‖ ಇಂದುವಿವರಿಸು ತೆಲ್ಲವನು ಮೊ | ದಲಿಂದರುಹಿದೆನಿಂ ನಾನುಕೇಸರಿ | ನಂದನನು ನಿನಗೇನುತೋರ್ಪುದ

ದನ್ನು ತಿಳಿಸೆನಗೆ । ೩೪ ॥ ಏನಮಾಡಲಿ ಏನಹೇಳುವೆ । ನೀನು ನೋ
ಡೆಂದೆನುತ ಕೊಟ್ಟನು । ಜಾನಕಿಗೊಲಿದು ರಾಮನಾಮಾಂಕಿತದ ಮು
ದ್ರಿಕೆಯು ॥ ಪ್ರಾಣನಾಥನ ಹೊಂದಿದಂತಾ । ಮಾನಿನೀಮಣಿತೆಗೆದು
ಕೊಂಡನು । ಮಾನಿಸದೆ ನೋಡಿದಳು ಕಣ್ಗಳಿಗೊತ್ತಿ ಸಂತಸದೆ ॥ ೩೫ ॥
ಧರಣಿನಂದನೆ ರಾಹುತೊರೆದಾ । ವರಸುಧಾಕರನಂತೆ ಮೆರೆದಳು । ನೆರೆ
ವಿರಾಜಿಪ ತನ್ನಮುಖದಿಂದೊಡನೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಮರುತನಣುಗನೆ ನೀಂ
ಸಮರ್ಥನು । ಧರೆಯೊಳು ಪರಾಕ್ರಮಿಯು ಧೀವರ । ವರನುನನ್ನೊ
ಳು ನೀನುಸಂಭಾಷಿಸಲು ತಕ್ಕವನು ॥ ೩೬ ॥ ವನಧಿಯನು ಲಂಘಿಸುತ
ದಶಕಂ । ಠನಪುರಕೆನೀಂ ಬಂದಕಾರಣ । ನಿನಗೆ ರಾವಣ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲವು
ಮೇದಿನೀತಲದೆ ॥ ನಿನಗೆಸಮನಹ ವೀರನಿಲ್ಲವು । ನನಗೆ ಪೇಳಾ ರಾಮ
ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರು ನೆಲದೊಳು ಸುಖದಿಂದಿಹರೆ ಕೌಸಲ್ಯೆಗೆ ಕುಶಲವೆ ॥ ೩೭ ॥
ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರುಗಳಿಬ್ಬರಿ । ಹರೆ ಕುಶಲದಿಂದಾಸುಮಿತ್ರೆಯು । ಪುರ
ದೆಸುಖವಾಗಿಹಳೆ ನಾನಾರಾಮಚಂದ್ರನನು ॥ ತೊರೆದಿಹುದರಿಂದೆನ್ನೊ
ಳಾತಗೆ । ಕರುಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪೋಗಿರಬಹುದು । ಪರಿಹರಿಪನೆಂತೆನ್ನ ದುಃಖ
ವ ನಾರಘೂದ್ವಹನು ॥ ೩೮ ॥ ಅಣ್ಣನ ನೆರವಿಗೆಂದೆನುತ ಪಡೆ । ಯನ್ನು
ಕಳುಹಿಸಿರುವನೆ ಭರತನು । ನನ್ನಬಿಡಿಸಲ್ಕಾ ರವಿಸುತನು ಋಕ್ಷಕಪಿಗ
ಳನು ॥ ತನ್ನೊಡನೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ । ನನ್ನಗಂಡನ ಬಳಿಯೊಳಿಹನೇ
ನಿನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಂತು ರಕ್ಕಸರನ್ನುವಧಿಸುವನು ॥ ೩೯ ॥ ಆವಸಮಯ
ದೊಳೀಕ್ಷಿಸುವೆನೀ । ರಾವಣನು ರಘುನಾಥನಿಂದಲೆ । ಸಾವನಾಂಪುದನೆಂ
ದುಜಾನಕಿ ಕೇಳಲನಿಲಜನು ॥ ದೇವಿನೀನೀ ಲಂಕೆಯೊಳಿಹುದ । ನಾವಿ
ಭುವರನು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವು । ದೇವರಾಘವ ನಬ್ಧಿಯನು ಶೋಷಿಸುವನತಿ
ಭರದೆ ॥ ೪೦ ॥ ಅವನಿಜೆಯೆಕೇಳಸುರರೆಲ್ಲರ । ನು ವಧಿಸುವನಾ ರಘುವರ
ನುನಿ । ನ್ನವಿರಹಾನಲನಿಂದೆ ದುಃಖಿಸುತಿಹನು ಹಗಲಿರುಳು ॥ ಜವದೆ
ನೋಡುವೆ ಗಂಡನನಿದು ನಿ । ಜವು ರಘುವರನು ನಿನ್ನನೋಡದೆ । ರು
ವುದರಿಂದಲೆ ಮದ್ಯಮಾಂಸಂಗಳನು ಸೇವಿಸನು ॥ ೪೧ ॥ ಕನಕಮಂದರ
ಪರ್ವತಗಳಾ । ಣೆನಿಜವಿದು ಕೇಳಮ್ಮ ಸೀತೆಯೆ । ಮನದೊಳು ಸ್ಮರಿ
ಸುವನು ನಿನ್ನನೆ ರಾಮನನುದಿನವು ॥ ಜನನಿನಿದ್ದೆಯು ನುಳಿದಿಹನು
ರಾ । ಮನುಮಲಗಿ ನಿದ್ದಿಸುತಜಾನಕಿ । ಯೆನಿಪನಾಮವ ಕೇಳ್ದಮಾತ್ರಕೆ
ದುಃಖಿಸುವನೆದ್ದು ॥ ೪೨ ॥ ಫಲಕುಸುಮ ಸಂದೋಹವನು ನೋ । ಡಲಿ
ರದೆಯೆ ಹಾ ಸೀತೆಯೆಂದಳು । ತಳುತ ಬಿಸುಘುಯುದ್ದವುಗಳನು ಕೈಕೊ

ಳದೆ ಬಿಡುತಿಹನು ॥ ಖಳ ದಶಗ್ರೀವನನು ಸಂಗರ । ದೊಳು ವಧಿಸಿ ನಿ
ನ್ನನು ಪಡೆಯಲು ಹ । ಗಲಿರುಳು ಬಹುಳ ಯತ್ನವನು ಮಾಡುವನು
ರಾಘವನು ॥ ೪೩ ॥ ಎಂದುಪೇಳಲು ಕೇಳ್ದುಧರಣೀ । ನಂದನೆ ನುಡಿದ
ಳಾಂಜನೇಯನಿ । ಗಂದೆಲೆ ಪವನಸಂಭವನೆ ಕೇಳ್ಜಗದೊಳಾಯುವೆ
ನು ॥ ಸಂದಧಿಕ ಸಂಪದದೊಳಾಗಲಿ । ಕುಂದಿಸತಿದುಃಖದೊಳಗಾಗಲಿ ।
ಬಂಧಿಸುತ ಬಿಡದೆಳೆವ ರಜ್ಜುವಿನಿಂದೆಮಾನವನ ॥ ೪೪ ॥ ವಿಧಿಯು ದು
ಸ್ತರವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹು । ದದನು ವಿಾರಲುಶಕ್ಯವಲ್ಲ ವ । ಸುಧೆಯೊಳಾರಿ
ಗು ನನ್ನ ಮುಳುಗಿಸಿರುವದು ದುಃಖದಲಿ ॥ ವಿಧಿನಿಯಾಮಕ ಬಂಧನಕೆ
ಸಿಲು । ಕಿ ಧರಿಸಲಸಾಧ್ಯವಹ ದುಃಖ ಜ । ಲಧಿಯೊಳೀಗ ಮುಳುಗಿರುತಿ
ಹರಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ॥ ೪೫ ॥ ಎಂತು ದಶಕಂಧರನ ಕೊಲ್ಲುವ । ನೆಂ
ತು ನನ್ನನು ಹೊಂದುವನು ತಾ । ನೆಂತು ರಾಮನು ಲಂಘಿಸುವನೀ ದುಃ
ಖಸಾಗರವ ॥ ಪಿಂತೆನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಹನು ರಾವಣ । ಸಂತಸದೊಳೊಂದು
ವರುಷಗಡುವ । ನಿಂತುಕೊರಗುತ ನಾನುಕಳೆದೆನು ಹತ್ತುತಿಂಗಳನು ॥
॥ ೪೬ ॥ ಎರಡುತಿಂಗಳು ಮಿಕ್ಕಿಹುದು ದಶ । ಶಿರನ ಸೋದರನಹ ವಿಭೀ
ಷಣ । ನು ರಘುನಾಥನಿಗೆನ್ನ ನೀವುದೆನುತ್ತ ದಿನದಿನವು ॥ ತರತರದನೀತಿ
ಗಳನರುಹಲ । ಸುರಪತಿಗೆಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲನು । ತರುಹುತಿರ್ದಪಳನಲೆವೆಂ
ಬ ವಿಭೀಷಣನಮಗಳು ॥ ೪೭ ॥ ವನದೊಳಾ ಹದಿನಾಲ್ಕುಸಾವಿರ । ದನು
ಜರನು ಸಂಹರಿಸಿದಾ ರಾ । ಮನಿಗೆ ಯುದ್ಧದೊಳಿದಿರುನಿಲ್ಲುವರುಂಟೆ
ಯೋಚಿಸಲು ॥ ದನುಜನಾಥನ ಸಂಹರಿಸದೆ ಬಿ । ಡನುರಘುಕುಲೋತ್ತ
ಮನು ಮುಂದೆ ಕ । ದನದೊಳೆನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದೆನು ತತ್ತಳಾಸೀತೆ ॥
॥ ೪೮ ॥ ಎನಲುಕೇಳ್ದಾ ಪವನಸಂಭವ । ನು ನುಡಿದನು ಕೇಳೆಲೆ ಮಹೀ
ಸುತೆ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಾಕಪಿಸೈನ್ಯವನು ಕೂಡಿ ॥ ವನ
ಧಿಗಾಗಿಸಿಸೇತುವ ದಶಶಿ । ರನನು ಸಂಹರಿಸುವ ನಿದುನಿಜವು । ಮನದೊ
ಳನುಮಾನವನು ಬಿಡುನೀ ನಿನ್ನು ಚಿಂತಿಸದೆ ॥ ೪೯ ॥ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ
ನು ಹೆಗಲಿ । ನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಘವ । ನಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಹೋಗುವೆ ನಬ್ಧಿಯನುದಾಟ ॥ ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಸಮಸ್ತ ದುಃಖವ । ನೆಲ್ಲ
ಹರಿಸುವೆ ನೆನ್ನಮಸ್ತಕ । ದಲ್ಲಿ ಲಂಕೆಯನಿರಿಸಿ ಕೊಂಡೈದುವೆನಸುರರೊ
ಡನೆ ॥ ೫೦ ॥ ಎನಲುಜಾನಕಿ ಕೇಳ್ದಲೆ ಪವನ । ತನಯ ನಿನ್ನಕಪಿತನ
ಕಾಣಿಸಿ । ತೆನಗೆ ಕಿರಿದಹ ದೇಹವನು ಹೊಂದಿರುವೆ ನೀನರಿಯೆ ॥ ವನ
ನಿಧಿಯನೆಂತೆನ್ನ ನಿರಿಸು । ತ್ತನಿಜ ಭುಜದೊಳು ಲಂಘಿಸುವೆ ರಾ । ಮ

ಸಸವಿಸಾಪಕ ದೆಂತುಪ್ಪೋಗುವೆ ನನಗೆಹೇಳೆನಲು ॥ ೫೧ ॥ ತಿಳಿಯದೆನ್ನ
ಬಲಪ್ರಭಾವಂ । ಗಳನು ನೀನೀತೆರದೆಪೇಳುವೆ । ತಿಳಿದು ನೋಡುವುದೆ
ನ್ನ ರೂಪವನೆಂದುನುಡಿಯುತ್ತ ॥ ಬಳಿಕಮಂದರಮೇರುಪರ್ವತ । ಗಳಗೆ
ಸರಿಯೆಂದೆನಿಸಿ ಸೀತೆಯ । ಬಳಿಯೊಳಾ ಪವಮಾನಿನಿಂದನು ತಾಯೆ
ನೋಡೆನುತ ॥ ೫೨ ॥ ಸೀತೆಬಿಡು ಶೋಕವನು ನೀನಿಂ । ದೀತಕನನು
ಮಾನಿಸುವೆ ರಾಕ್ಷಸ । ನಾಥನೊಡನೀ ಲಂಕೆಯನಿರಿಸು ತೆನ್ನ ತಲೆಯೊ
ಳಗೆ ॥ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ ರಾಮನೆಡೆ ಗೆನಿ । ಶೀಘ್ರಿಯೊಳಗಾಂ ಪೋಪೆನೆನೆ
ಭೂ । ಜಾತೆ ಪೇಳಿದಳಾಂಜನೇಯನಿ ಗಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೫೩ ॥ ನೀನೆ
ಘಟಕನು ನೀನೆಶಕ್ತನು । ನೀನೆಶೂರನು ನೀನಧೀರನು । ನಾನುತಿಳಿದೆ
ನು ನಿನ್ನಮಿತಬಲ ಶಕ್ತಿ ಗಮನಗಳ ॥ ಭಾನುವಂಶ ಲಲಾಮನ ಬಳಿಗೆ ।
ನಾನು ನಿನ್ನೊಡಬರ್ಪುದನುಚಿತ । ನೀನು ಯೋಚಿಸಿನೋಡು ನಿನ್ನಯ
ಮನಸಿನೊಳಗಿಂದು ॥ ೫೪ ॥ ನನ್ನೊಡನೆ ಜಲನಿಧಿಯದಾಟುವ । ನಿನ್ನ
ಪಿಡಿಮರೆ ಘಾತಿಸುತ್ತಿಹ । ರಿನ್ನು ರಣದೊಳಗೆಂತಿರುತಿಹವ್ರೋ ಸೋಲು
ಗೆಲವುಗಳು ॥ ಮುನ್ನ ಪೇಳಲಸಾಧ್ಯ ಜಲನಿಧಿ । ಯನ್ನು ನೀಂ ಲಂಘಿ
ಸುವ ಕಾಲದಿ । ನಿನ್ನ ಹೆಗಲಿಂ ಬಿದ್ದರುಂಬೀಳಬಹುದಬ್ಧಿಯಲಿ ॥ ೫೫ ॥
ನಿನ್ನ ಸಂಗಡ ನಾನುಬಂದರೆ । ನನ್ನನು ಕಳತ್ರವತಿ ಜಾನಕಿ । ಯೆನ್ನು
ತೊರೆವರು ರಕ್ಕಸರೊಡನೆ ನೀನು ಕಾದುತಿರೆ ॥ ನಿನ್ನಹೆಗಲಿಂ ದವನಿ
ಯೊಳುರು । ಳ್ದನ್ನನು ಪಿಡಿದುಕೊಂಡು ದಾನವ । ರಿನ್ನು ಲಂಕೆಗೆತರು
ವರೆನ್ನುತ ನುಡಿದಳನಿಲಜಗೆ ॥ ೫೬ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರ ನಿರಿವಶಕ್ತಿಯು ।
ನಿನಗಿರುತಿಹುದು ನೀನುಕೊಂವರೆ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನ
ಗೌರವಕೆ ಕುಂದಹುದು ॥ ಅನಿಲನಂದನಕೇಳು ರಘು ನಂ । ದನನನು
ಳಿದೀ ನೆಲದೊಳನ್ಯರ । ತನುವಸೋಕುವಳಲ್ಲನಾನೆನು ತೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥
। ೫೭ ॥ ಕೊಂದು ದಶಶಿರನನ್ನು ದಶರಥ । ನಂದನನಯೋಧ್ಯಾ ನಗರ
ಕಿ । ಲ್ಲಿಂದೆ ನನ್ನನು ಕರೆದುಕೊಂಡೈದಿದೊಡೆ ಲೋಕದಲಿ ॥ ಮುಂದೆ
ಗೌರವ ಬರ್ಪುದಾ ರಘು । ನಂದನಂಗೆ ಸುರಾಸುರೋರಗ । ಗಂಧರುವ
ರೊಳಗಾರು ಸರಿಯಲ್ಲವಿದು ನಿಶ್ಚಯವು ॥ ೫೮ ॥ ಸೇರಿಸೆನ್ನನು ಶೀಘ್ರ
ದೊಳುನೀ । ನಾರಘೂದ್ವಹ ನೆಡೆಗೆನುತತಾ । ನಾ ರಜನಿಯೊಳು ಸೀತೆ
ಪೇಳಲು ಪವನಸಂಭವನು ॥ ಮಾರಿದಾನಂದವನು ತಾಳ್ದಾ । ಧಾರಿಣೀ
ಸುತೆ ನುಡಿಗಳನು ಕೇ । ಳ್ದಾರಮಣಿಗೆರಗುತ್ತ ಪೇಳಿದ ನತಿವಿನಯದಿಂ
ದ ॥ ೫೯ ॥ ಸೀತೆಸಿನ್ನಯ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಸು । ನೀತಿಯುತವಾಗಿರುವ್ರು

ವು ಧರಿ । ತ್ರೀತಲದೊಳಿದು ಸಹಜ ಹದಿಬದೆಯರುಗಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ಮಾತಿ
ರಾಮನ ನುಳಿದು ಸೋಕೆನು । ಭೂತಲದ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ನೆನುವು ।
ದಾತನವಡದಿ ಯೆನ್ನಿಪನಿನಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿಹುವು ॥ ೬೦ ॥ ಧರ್ಮಜಾ
ತೆಯೆ ಕೇಳುಪದೆದಾ । ತರಣಿವಂಶ ಲಲಾಮನೊಳು ನನ । ಗಿರುವ ವಿ
ಶ್ವಾಸಾತಿಶಯದಿಂದಿಂತು ಪೇಳಿದೆನು ॥ ಭರದೊಳಾತನ ಬಳಿಗೆನಿನ್ನ ನು ।
ಕರೆದುಕೊಂಡೈದುವೆನು ಭಕ್ತಿಯೊ । ಳುರುತರದ ಗುರುಸೇವೆಯೆನು
ತಾಂತಿಳಿದು ಮನದೊಳಗೆ ॥ ೬೧ ॥ ನಿನಗೆ ನನ್ನೊಡನೈತರಲು ಹಿತ ।
ವೆನಿಸದಿದ್ದರೆ ರಾಮನರಿವಂ । ತೆನಗೆ ನೀಂಕೊಡು ನಿನ್ನಕುರುಹನೆನು
ತ್ತ ಬೆಸಗೊಳಲು ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳ್ದು ಹನುಮಂ । ತನಿಗೆ ಪೇಳಿ
ದಳಧಿಕ ಸಂತಸ । ವನುತಳೆದು ಹಿಂದಾದ ಕಥೆಯನುಕೂಡೆ ವಿವರಿಸು
ತ ॥ ೬೨ ॥ ಹಿಂದೆಮಂದಾಕಿನಿಯ ತೀರದೊ । ಳಂದವಾಗಿಹ ಚಿತ್ರ
ಕೂಟದ । ಮುಂದೆ ಜಲಫಲ ಕಂದಮೂಲಗಳಿಂದೆ ಶೋಭಿಸುತ ॥ ಸುಂ
ದರವೆನಿಸಿಪ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ । ಮುಂದೆ ರಾಮನ ತೊಡೆಯೊಳತಿ ಮುದ ।
ದಿಂದೆನಾಂ ಮಲಗಿದ್ದೆ ನೊಂದಾನೊಂದು ದಿವಸದಲಿ ॥ ೬೩ ॥ ಆಗ ವಾ
ಯಸವೊಂದು ಬಂದತಿ । ಬೇಗ ನೆನ್ನವೊಲೆಗಳ ನಡುವಣ । ಭಾಗವ
ನುಕಚ್ಚಿದುದು ಹೆಂಟೆಯೊಳೋಡಿಸಿದೆನದನು ॥ ರಾಘವೇಂದ್ರನು ಮ
ತ್ತೆಮಲಗಿ ಸ । ರಾಗದಿಂದಲೆ ನನ್ನತೊಡೆಯೊಳ । ಗಾಗಹನದಲಿ ನಿದ್ದೆ
ಯ ನೆಸಗುತ್ತಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲಿ ॥ ೬೪ ॥ ಮತ್ತೆಬಂದಾಕಾಗೆ ಕಚ್ಚಿತು ।
ನೆತ್ತರೊನಲಿಡುವಂತೆ ನನ್ನ ಸು । ವೃತ್ತ ಕುಚಮಧ್ಯವನು ಬಳಿಕಲ್ಲಿಂ
ದೊಡನೆ ಸುರಿದ ॥ ನೆತ್ತರಿಂದೆಚ್ಚರಿಕೆಯನು ಹೊಂ । ದುತ್ತುರಗನಂದ
ದೊಳು ಕೋಪಿಸಿ । ಹತ್ತಿರದೊಳಿಹ ವಾಯಸವ ನೀಕ್ಷಿಸಿದ ನೆನ್ನಪತಿ ॥
॥ ೬೫ ॥ ಒಡನೆ ಚಾಪೆಯೊಳೊಂದು ದರ್ಭೆಯ । ನೆಡವಕೈಯಿಂದಾಂತು
ರಾಘವ । ನಡವಿಯೊಳಗಂ ದದನು ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರದೊಳು ಸಂಧಿಸುತ ॥
ಬಿಡಲುಮಂತ್ರಿಸಿ ವಾಯಸದ ಮೇ । ಲಡಿಗಡಿಗೆ ಭೀತಿಯನುತಾಳುತ ।
ಕಡುಜವದೊಳಾ ಬ್ರಹ್ಮನೆಡೆಗೋಡಿದುದು ವಾಯಸವು ॥ ೬೬ ॥ ಸುರಪ
ತಿಯ ಸುತನೆನಿಪ ಕಾಕಾ । ಸುರನು ರಾಮಾಸ್ತ್ರಕ್ಕಳುಕುತದ । ಪ
ರಿಹರಿಸಬೇಕೆನುತ ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ಯಖಿಳ ವಿಬುಧರನು ॥ ಶರಣುಹೊಗಲಾ
ವಾಯಸವ ನೆ । ಲ್ಲರು ಸಲಹಲಾರದುಳಿಯಲು ಬಂ । ದೆರಗಿದುದು ನೀಂ
ರಕ್ಷಿಸೆನ್ನನೆನುತ್ತಲಿಂದ್ರನಿಗೆ ॥ ೬೭ ॥ ತಂದೆ ನನ್ನಿಂದಾಗದೆಂದೆನು । ತಂ
ದುಕಳುಹಲು ಮತ್ತೆದಶರಥ । ನಂದನನ ಬಳಿಗೈದಿ ವಾಯಸ ಸಲಹು

ನೀನೆನುತ ॥ ನಿಂದು ಹೊಗಳುತ ಪದಕೆರಗಲಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದದರ ಬಳಗ । ಜೋಣ್ಣಂದನರಿದು ಸಲಹಿದನಾ ಕಾಕಾಸುರ ನಸುವನು ॥ ೬೮ ॥ ಬಳಿಕ ರಾಮನಿಗೆರಗಿ ತನ್ನ । ಸ್ಥಳಕೆಪ್ಪೋದುದು ಕಾಗೆಕೋಪವ । ತಳೆದು ನನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದಲೆ ವಾಯಸದ ಮೇಲೆ ॥ ಬಲಿದ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನುಬಿಟ್ಟವ । ನುಳಿವನೇಂ ದಶಕಂಠನನು ರಣ । ದೊಳಗೆ ವಧಿಸದೆ ಕೇಳೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ೬೯ ॥ ಆತನ ಬಲಪರಾಕ್ರಮಂಗಳ । ನಾತನ ಸುಗುಣ ಸಾಹಸಂಗಳ । ನಾತನ ಸಕಲ ಯುಕ್ತಿಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನಾಂಬಲ್ಲೆ ॥ ಆತ ನೆನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದೀ । ಭೂತಲಕ್ಕೈತಂದ ಸುರಸಂ । ಘಾತವನು ಸಂಹರಿಸುವನು ರಣರಂಗದೊಳು ಮುಂದೆ ॥ ೭೦ ॥ ಆ ರಘುಕುಲೋತ್ತಮನಿಗೆ ಸುರ ನ । ರೋರಗ ದನುಜ ಸಿದ್ಧಸಾಧ್ಯರೊ । ಳಾರು ಸರಿಯಿಲ್ಲಧಿಕ ಭುಜಬಲ ಶೌರ್ಯಯುತನಹನು ॥ ವೀರರೆನಿಸಿದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಾರವಿತನಯನೊಡನೆ ಲಂಕೆಗೆ । ಬಾರದಿರುವುದರಿಂದೆ ನಾನತಿಪಾಪಿಯಾಗಿಹೆನು ॥ ೭೧ ॥ ವಾಯುನಂದನಕೇಳು ಜನಸಮು । ದಾಯಕೆ ಸಕಲವಿಧವಬಾಧೆಯ । ನೀಯುತ ಮಹಾಪಾಪವ ನೆಸಗಿರುವುದರಿಂದೀಗ ॥ ವಾಯುವಗ್ನಿಗಳಿಗೆ ಸಮರೆನಿಪ । ರಾಯದಶರಥ ಸುತರು ಕಪಿಗಳ । ಸಾಯದಿಂದೈತಂದು ನನ್ನನು ಕಾಣದಿಹರೆನಲು ॥ ೭೨ ॥ ಆಸುಡಿಯನಂದಾಲಿಸುತ ಪವ । ಮಾನನಂದನ ನೆರಗಿಸೀತೆಗೆ । ತಾನು ಪೇಳಿದ ನೆಲೆಮಹೀಸುತೆ ನಿನ್ನದುಃಖವನು ॥ ಭಾನುವಂಶತಿಲಕನು ಹರಿಸುವ । ನೀ ನುಡಿಯೊಳನುಮಾನ ವಿಲ್ಲವು । ನೀನುಸಿಕ್ಕಿದೆ ದೈವವಶದಿಂ ದೆನಗೆ ಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ೭೩ ॥ ರಾಮನು ಮನದೆದುಃಖಿಸುತಿರಲು । ರಾಮನಂದದೆ ದುಃಖಿಸುವ ನಾ । ರಾಮನ ಸಹೋದರನು ತನ್ನಯಮನದೊಳನವರತ ॥ ನೀ ಮನದೊಳೈದದಿರು ದುಃಖವ । ನೀ ಮುಹೂರ್ತದೊಳೀಕ್ಷಿಪೆ ಶುಭ । ಸ್ತೋಮವನು ಕೇಳೆನುತ ಪೇಳ್ದನುಮತ್ತೆ ಜಾನಕಿಗೆ ॥ ॥ ೭೪ ॥ ನಿನ್ನನೋಡುವಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಲೆ । ತನ್ನ ಕಪಿಗಳಕೂಡೆ ನಡೆತಂ । ದುನ್ನತ ಪರಾಕ್ರಮದೊಳಾ ರಘುವರನು ಲಂಕೆಯನು ॥ ಇನ್ನು ಸುಡುವನುಬಿಡದೆ ರಾವಣ । ನನ್ನು ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಕೊಲ್ಲುತ । ನಿನ್ನ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು ತನ್ನಯಪುರಿಗೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೭೫ ॥ ಮಾತೆ ರಾಮನಿಗೇನಹೇಳಲಿ । ನೀ ತಿಳಿಸೆನುತ ಕೇಳಲಂದಾ । ಸೀತೆನುಡಿದಳು ನೀನು ಕೇಳೆಲೆ ಪವನಸಂಭವನೆ ॥ ಆತನಿಗೆ ಪೇಳೆನ್ನ ತೆರವನು । ಸೀತೆನಮಿಸಿ ದಳೆಂದು ತಿಳಸೈ । ನೀ ತಿಳುಹು ಸಾಮಿತ್ರಿಗೆನ್ನಯ ವಿವರವೆಲ್ಲವನು ॥

॥ ೨೬ ॥ ತರಣಿತನಯಂಗರುಹು ನೀನೆ । ನ್ನಿರವ ನಾನಿನ್ನೊಂದು ತಿಂಗೆ
ಳ । ವರೆಗೆ ಜೀವಿಸಿರುವೆನು ನಂತರ ಬಿಡುವೆದೇಹವನು ॥ ಮರುತನಣು
ಗನೆ ನೀನುಶಕ್ತನು । ಭರದೊಳೆನ್ನಯ ದುಃಖವನು ಪರಿ । ಹರಿಸು
ವಂತಾಗಿಪುದು ನೀನೆನುತೆಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೨೭ ॥ ಪವನಸಂಭವ ರಾಘವನಿ
ಗೆಕೊ । ಡುವುದುನೀನೀ ಮಣಿಯನೆನ್ನುತ । ತವಕದಿಂದಲೆ ಸೀರೆಸೆರಗ
ನು ಬಿಚ್ಚಿಜಾನಕಿಯು । ರವಿಯತೆರದಿಂ ಥಳಥಳಿಸುತ ಮೆ । ರೆವಸು
ಚೂಡಾಮಣಿಯನಂದಾ । ಪ್ಲವಗನಾಥನ ಕೈಗೆಕೊಟ್ಟಳು ಬಹುಳಹ
ರ್ಷದಲಿ ॥ ೨೮ ॥ ಆಮಣಿಯನಾಂ ತಧಿಕಭಕ್ತಿಯೊ । ಳಾಮಹೀಸುತೆ
ಸುತ್ತಲುತಿರುಗಿ । ಕೈಮುಗಿದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗದಿಂದೆರಗುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥
ರಾಮನಂ ನೆನೆನೆನೆದು ಮನದೊಳು । ತಾಮಸವನುಳಿದನಿಲ ಸುತನಾ ।
ರಾಮನಬಳಿಗೆ ಪೋಗಬೇಕೆನುತಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ॥ ೨೯ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು. ಪದ್ಯಗಳು ೧೦೩೦.

ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಸೀತೆವಿವರವ ನರಿತುರಾಘವ ।
ನೈತರುತಲಾ ಜಲನಿಧಿಗಿರದೆ ।
ಸೇತುವನೆಸಗಿ ಹೊಕ್ಕನಾಲಂಕೆಯನು ಬಲಸಹಿತ ॥

ಬಳಿಕಜಾನಕಿ ಪವನತನಯಂ । ಗೊಲಿದುಪೇಳಿದ ಳೆಲೆಕಪೀಂ
ದ್ರನೆ । ಲಲಿತಚೂಡಾ ರತ್ನವನು ರಾಮನಿಗೆಗುರುತಾಗಿ ॥ ನಲಿದುನೀಂ
ಕೊಡು ಮಣಿಯನೋಡುತ । ತಿಳಿದುರಾಘವನು ಸ್ಮರಿಸಿದಪ । ನೊಲಿದು
ನನ್ನನು ನಮ್ಮತಾಯಿಯನಾ ದಶರಥನನು ॥ ೧ ॥ ನನ್ನದುಃಖವು ಹೋ
ಗುವಂದದೊ । ಳಿನ್ನುಯತ್ನವ ಮಾಡುನೀನೆಂ । ದೆನ್ನು ತವನಿಜಪೇ
ಳಲಂದಾ ಪವನಸಂಭವನು ॥ ನಿನ್ನಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ಫಲಿಸುವು । ದಿನ್ನು
ನಾಂಪೋಗಿಬಹೆ ರಾಮನ । ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ನನಗಪ್ಪಣೆಯ ನೀವುದೆನುತ ನ
ಮಿಸಲು ॥ ೨ ॥ ಮರುತನಣುಗನೆ ರಾಘವೇಂದ್ರನಿ । ಗರುಹುನನ್ನಯ
ಕುಶಲವಾರ್ತೆಯ । ಭರದೊಳಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ತಿಳುಹಿಸೆನ್ನ ಕುಶಲವ
ನು ॥ ತರಣಿತನಯಂಗೆನ್ನ ರೀತಿಯ । ನರುಹು ಜಾಂಬವ ಮುಖ್ಯರಹ
ಕಪಿ । ವರರಿಗೆನ್ನಯ ಕುಶಲವರುಹೆಂದೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೩ ॥ ರವಿ

ಕುಲತಿಲಕ ರಾಮನೀ ದುಃ | ಖವನು ಪರಿಪರಿಸೆನ್ನನುರೆ ಸಲ | ಹುವ
ನ್ರೊಲಾಗಿಸು ಶುಭಗಳಾಗಲಿ ನಿನಗೆ ನಾರಿಯೊಳು ‖ ಪವನಸುತನೀ ನಿಲ್ಲಿ
ರುವುದೀ | ದಿವಸವೆಲ್ಲವು ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಮು | ಖವನು ನೋಡುವೆನೆಂಬು
ದೆನ ಗನುಮಾನವಾಗಿಹುದು ‖ ೪ ‖ ಬಂದುತಿಂಗಳು ಕಳೆವನಂತರ |
ಕೊಂದುಹಾಕುವ ನೆನ್ನನಿಃ ದಶ | ಕಂಧರ ನಿವನಬಾಧೆ ನನಗತ್ಯಧಿಕ
ವಾಗಿಹುದು ‖ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಲಸಾಧ್ಯ ಮೆನಿಸಿಹು | ದಿಂದಿದನು ವಿಸ್ತರಿ
ಸುತಾ ರಘು | ನಂದನಂ ಗರುಹೆಂದು ಕಳುಹಿದಳಾಂಜನೇಯುನನು ‖
‖ ೫ ‖ ಹೊರಟುಬಂದಾ ಪವನಸಂಭವ | ನಿರದೆಯೋಚಿಸಿ ತಾನುಬಂದಿ
ಪ | ಪರಿಯುನರಿಪದೆ ಪೋಃಪುದನುಚಿತ ವೆಂದುಬಗೆದೊಡನೆ ‖ ಭರದೊ
ಳೈತಂದಾ ವನದಖಿಳ | ತರುಗಳನು ಭಂಗಿಸುತಿರಲು ಬಂ | ದರನಿಲ
ಸುತನಮೇಲೆ ವನಪಾಲಕರು ಕಾಳಗಕೆ ‖೬‖ ಫಡಫಡೆಲವೋ ತೊಲ
ತೊಲಗು | ಕಡಿದು ಕಂಬಕೆ ಬಿಗಿವೆವೆನ್ನುತ | ನುಡಿದಿರದೆ ಕಾಳಗಕೆ
ರಕ್ಕಸರೈತರಲು ಜವದಿ ‖ ಕಡುಮುಳಿದು ಪವಮಾನಸಂಭವ | ಬಿಡ
ದೆಕೊಂದನು ರಣದೊಳೆಲ್ಲರ | ನೊಡೆಯುನಿಗೆ ಪೇಳದರುಳಿದವನ ಪಾಲ
ಕರುಕೂಡೆ ‖ ೭ ‖ ಆ ದಶಶಿರನುಕೇಳಿ ಕಡುಮುಳಿ | ದಾದರದೆ ಕಳು
ಹಿಸಿದನಂದಿರ | ದೈದುಜನ ಮಂತ್ರಿಸುತರನು ಕಾಳಗಕೆ ಮನ್ನಿಸುತ ‖
ಕಾದುವಭಿಲಾಷೆಯುನು ತಾಳ್ದು ವಿ | ನೋದಮಾತ್ರದೆ ವಧಿಸಿದನವರ |
ನಾ ದಿವಾಕರ ತನಯು ಸಚಿವನದೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ‖ ೮ ‖ ಸಾಯು
ದೈತಂದವರು ದಾನವ | ರಾಯುನಿಗೆ ಪೇಳದರು ಕೊಂದನು | ವಾಯು
ನಂದನ ಸಚಿವಸುತ ರೈವರನು ಕೇಳೆನುತ ‖ ಹಾಯೆನುತ ನೆರೆನೊಂದು
ಸೈನ್ಯ ಸ | ಹಾಯುದಿಂದಕ್ಷಯು ಕುಮಾರನ | ನಾಯುನುವರಕೆ ಕಳುಹಿ
ದನು ಮನ್ನಿಸುತ ರಾವಣನು ‖ ೯ ‖ ಅಟ್ಟಹಾಸದೊಳೈದಿ ಕದನಕೆ |
ನೆಟ್ಟನಿದಿರೊಳು ನಿಂದನೈತ್ಯನ | ಥಟ್ಟನೀಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಂದನಾ ಪವಮಾನ
ನಂದನನು ‖ ಛಟ್ಟನೆ ತಿಳಿದು ರಾವಣನಿದನು | ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಡಿದ ದುಃ
ಖದಿಂದಲೆ | ಕಟ್ಟಿತಹುದಾ ಕಪಿಯುನೆನು ತಿಂದ್ರಜಿತುವನು ಕಳುಹೆ ‖
‖ ೧೦ ‖ ಪಿತನ ನೇಮದೊಳಿಂದ್ರಜಿತು ಪವ | ನತನಯುನಮೇಲಾಹ
ವಕೆ ಬಂ | ದತಿಖತಿಯೊಳಂದಿರದೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನು ಬಿಡಲೊಡನೆ ‖
ಮತಿಪೊಳರಿದಾ ಬ್ರಹ್ಮನಸ್ತ್ರವ | ನತಿಭಕುತಿಯಿಂ ದದಕೆವಶವಾ |
ಗುತವಹಿಗೆ ನ್ಯೆಮರೆದು ಬಿದ್ದನು ಹನುಮಸಾಹವದೆ ‖ ೧೧ ‖ ಪಿಡಿದು
ಹಗ್ಗಗಳಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿಸು | ತೊಡನೆ ತಂದೆಯುಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂ | ದಿಡಿದಸಂ

ತಸದಿಂದೆ ಹನುಮಂತನನು ತೋರಿಸಲು ‖ ಕಡುಮುಳಿದು ನೋಡುತ್ತ ದಾನವ । ರೊಡೆಯು ಕೇಳಿದನೆಲವೊ ಕಪಿ ನೀಂ । ನುಡಿವು ದಿವ್ಯೊಳಗಿಂದುನಿನ್ನಯ ಪರಿಯುನೆಂದೆನುತ ‖ ೧೨ ‖ ನಾನುರಾಮನ ದೂತನಿಲ್ಲಿಗೆ । ಜಾನಕಿಯನೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದೆನು । ದಾನವೇಂದ್ರನೆ ರಾಘವನಿಗೀವ್ರದು ಮಹೀಸುತೆಯು ‖ ನೀನು ಕೊಡದಿರೆ ಬಂದುಲಂಕೆಗೆ । ಭಾನುವಂಶ ಲಲಾಮ ನಿನ್ನ ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ಸಂಹಾರಮಾಡುವ ನಖಿಳಜನಸಹಿತ ‖ ‖ ೧೩ ‖ ಎಂದುಪೇಳಲು ಕೇಳ್ದುರಾವಣ । ನಂದುಮುಳಿದೀ ವಾನರನನೀ । ವ್ಕೊಂದು ಹಾಕುವದೆಂದು ದೂತರಿಗಾಣತಿಯು ಕೊಡಲು ‖ ಬಂದು ಶೀಘ್ರದೊಳಾ ವಿಭೀಷಣ । ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ ಪೇಳಿದನು ದಶ । ಕಂಧರನೊಡನೆ ದೂತವಧೆ ಯುದಗರ್ಹ್ಯ ಮೆಂದೆನುತ ‖ ೧೪ ‖ ಇವನ ಬಾಲವ ಸುಡುವುದೆನ್ನುತ । ತವಕದಿಂದಸುರೇಂದ್ರ ನೇಮಿಸಿ । ದ ವಚನವಕೇಳುತ್ತ ಬಂದಾ ಕಪಿಯನೆಳತಂದು ‖ ಜವದೊಳಂದಿರ ದೆಣ್ಣೆಯೊಳು ನೆನೆ । ದ ವಸನಗಳನು ಸುತ್ತಿಸುಟ್ಟರು । ಪವನಜನ ಬಾಲವನು ದೂತರು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ‖ ೧೫ ‖ ಪುರದಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಂ । ಚರರಖಿಳವಾದ್ಯಗಳ ಬೊಬ್ಬೆ ಯೊ । ಳಿರದೆ ಹನುಮಂತನನು ಸುತ್ತಿಸುತಿರೆ ವಿನೋದದಲಿ ‖ ಧರಣಿಜಾತೆಯಕೂಡೆ ರಕ್ಕಸಿ । ಯರು ನುಡಿವರೀ ಸಂಗತಿಯು ನತಿ । ಭರದೆ ಕೈಚಪ್ಪಾಳೆಗಳ ನಾಗಿಸುತ ಹರ್ಷದಲಿ ‖ ೧೬ ‖ ನಾನುಪತಿಯನು ಸೇವಿಸಿದ್ದರೆ । ನಾನುತಪವನು ವಿರಚಿಸಿದ್ದರೆ । ನಾನು ಭೂಮಿಯೊಳೇಕ ಪತ್ನಿಯೆನಿಸಿರೆ ರಾಮನಿಗೆ ‖ ನೀನು ಶೀತವನಾಗಿಸೈ ಪವ । ಮಾನತನಯಂಗೆಂದು ನಮಿಸುತ । ಜಾನಕಿ ಬಕುತಿಯಿಂದೆ ವಹ್ನಿಯ ನೈದೆಬೇಡಿದಳು ‖ ೧೭ ‖ ರಾಮನಕರುಣೆ ನನ್ನೊಳಿದ್ದರೆ । ಭೂಮಿಯೊಳು ರಾಮನ ಸಮಾಗಮ । ನೇಮವೆನಗುಂಟಾಗುವಂತಿರಲಾಂಜನೇಯನಿಗೆ ‖ ತಾಮಸವ ನಾಗಿಸದೆನೀಂ ಜಿಡಿ । ಸೀ ಮಹಾಬಾಧೆಯನೆನುತ ಪೇ । ಳ್ದಾಮಹೀಸುತೆ ಬೇಡಿದಳು ಕೈಮುಗಿದು ವಹ್ನಿಯನು ‖ ೧೮ ‖ ನಾನುಹೊಂದಿರ ಲಲ್ಪಭಾಗ್ಯವ । ನಾನು ಸದ್ವರ್ತನೆಯೊಳಿರಲಾ । ಭಾನುಸಂಭವ ನೆನ್ನದುಃಖವ ಹರಿಸುವಂತಿರಲು ‖ ನೀನು ಶೀತವನಾಗಿಪುದು ಪವ । ಮಾನ ತನಯಂಗೆನ್ನು ತಂದು ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ಬೇಡಿದಳು ಜಾನಕಿನಮಿಸಿ ವಹ್ನಿಯನು ‖ ೧೯ ‖ ವೀತಿಹೋತ್ರನಿಗಿಂದು ತುಷ್ಟಿಯು । ನೀ ತೆರದೊಳಾಗಿಸುವೆ ನೆನ್ನುತ । ಮಾತರಿಶ್ವನ ತನಯನಂದತಿ ಕೋಪವನುತಾಳ್ದು ‖ ಭೀತಿಗೊಳ್ಳದೆ ಬಂದು ಸುಟ್ಟನು ।

ಯಾತುಧಾನರ ಘನಸದನ ಸಂ । ಘಾತವನು ತಾನಾ ವಿಭೀಷಣ ಭವನವ
ನು ಬಿಟ್ಟು ॥ ೨೦ ॥ ಉರಿಯುನಾಗಿ ಸದಗ್ನಿತನಗಂ । ದುರುತರದ ಶೈ
ತ್ಯವ ನೆಸಗಲಾ । ಪರಕಪೀಶ್ವರ ನಚ್ಚರಿವಡೆದು ಲಂಕೆಯೆಲ್ಲವನು ॥ ಉ
ರಿಸಿ ಬೂದಿಯುನಾಗಿಸುತ ಕೊಂ । ದು ರಜನೀಚರರನ್ನು ಜಲಧಿಯೊ ।
ಳುರಿಯುನಾರಿಸಿಕೊಂಡ ನದ್ಭುತ ತನ್ನ ಬಾಲವನು ॥ ೨೧ ॥ ಮತ್ತೆ ಕಂ
ಡು ಮಹೀಸುತೆಯು ನಂ । ದುತ್ತಮೋತ್ತಮ ಭಕ್ತಿಯಿಂ ದೆರ । ಗುತ್ತ
ತಾನಲ್ಲಿಂದೆ ಬಂದಾ ಪವನನಂದನನು ॥ ಹತ್ತಿ ಬೆಟ್ಟವ ನಾಗಸಕೆ ಹಾ ।
ರುತ್ತ ಬಂದನು ಗಗನಮಾರ್ಗದೊ । ಳುತ್ತರದ ಕಡೆ ಜಾಂಬವಾದಿಗಳಿ
ದ್ದ ಪರ್ವತಕೆ ॥ ೨೨ ॥ ಘನಮಹೇಂದ್ರಾಚಲದ ಶಿಖರದೊ । ಳನಿಲ
ಸಂಭವ ನಿಳಿದು ಶಿರಬಾ । ಗಿ ನಮಿಸುತ ಜಾಂಬವನು ಮೊದಲಹ ವೃ
ದ್ಧ ಕಪಿಗಳಿಗೆ ॥ ಜನಕಜಾತೆಯು ಕಷ್ಟವನರುಹಿ । ದನುಜನಾಥನ ಪುರ
ದೊಳೆಸಗಿದು । ದನುತ್ರಿಳುಹಿ ಮಧುವನಕೆ ಬಂದನು ವಾನರರಸಹಿತ ॥
॥ ೨೩ ॥ ಮನದಣಿಯೆ ವಾನರರೊಡನೆ ಮಧು । ವನುಕುಡಿದು ಬಳಿ
ಕಾ ಪವನ ನಂ । ದನನು ಮಧುವನದಿಂದೆ ಪೊರಮಡು ತಂತರಿಕ್ಷದಲಿ ॥
ಘನಜವದೊಳೈತಂದು ರಘುನಂ । ದನನ ಪದಪಂಕಜಕೆ ಶಿರಬಾ । ಗಿ
ನಮಿಸಿದನಾ ಪ್ರಸ್ರವಣ ಶೈಲದೊಳು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೨೪ ॥ ಶಿರವಬಾ
ಗಿಸಿ ನಮಿಸಿರಾಮನ । ಚರಣ ಕಮಲಂಗಳಿಗೊಲಿದು ತಾ । ನರುಹಿ ಸೀ
ತೆಯು ಕುಶಲವಾರ್ತೆಯು ನನಿಲಸಂಭವನು ॥ ಪರಮಸಂತಸದಿಂದೆ ಕೊ
ಟ್ಟನು । ತರಣಿವಂಶ ಲಲಾಮನಿಗಮಲ । ತರದ ಚೂಡಾಮಣಿಯನಾ
ಪ್ರಸ್ರವಣ ಶೈಲದಲಿ ॥ ೨೫ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯು ದುಃಖವೆಲ್ಲವ । ನರುಹ
ಲಾ ಪವಮಾನಸುತ ನಂ । ದು ರಘುನಾಥನು ಸೀತೆಯುನು ಕಂಡಂತೆ ರ
ತ್ನವನು ॥ ಹರುಷದಿಂ ದೀಕ್ಷಿಸುತಖಿಳ ವಾ । ನರರ ಮಧ್ಯದೊಳಾಂಜ
ನೇಯುನ । ನಿರದೆಸಲೆ ಕೊಂಡಾಡಿದನು ತಲೆದಡವಿ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೨೬ ॥
ಪವನಸಂಭವನಿಂದ ಕೇಳ್ದು ರ । ಘುವರನಾ ದಶಕಂಧರನ ಸಕ । ಲವಿ
ಭವಾತಿಶಯಂಗಳನು ಬಹುಕೋಪವನು ತಾಳ್ದು ॥ ರವಿತನಯು ನಪ್ಪಣೆ
ಯುನಾಂತ ಕ । ಪಿವರರೆಲ್ಲರ ಸೇನೆಸಹಿತತಿ । ಜವದೊಳೈತಂದ ನುಳಿದಾ
ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯುನುಕೂಡೆ ॥ ೨೭ ॥ ಪ್ಲವಗ ವೀರರ ಸೇನೆಸಹಿತ ರ । ಘು
ವರನಾ ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯುನುಳಿದು । ತವಕದಿಂದೈತಂದನಾ ದಕ್ಷಿಣ ಜಲಧಿ
ತಟಕೆ ॥ ಅವನಿಪಾಲಕ ರಾಮನೀಕ್ಷಿಸು ॥ ತವನಧಿಯು ನಚ್ಚರಿವಡೆದು
ಗಾ । ರವದೊಳಾ ಸುಗ್ರೀವನನು ಕರೆಯಿಸುತಲಿಂತೆಂದ ॥ ೨೮ ಎಂ

ತುಕಪಿಗಳು ಕಡಲದಾಟುವ । ರೆಂತುಲಂಕೆಗೆ ನಾವು ಪೋಗುವೆ । ವೆಂತು ದಶಕಂಧರನ ಸಂಹರಿಸುವೆನು ಸಂಗರದಿ ॥ ಎಂತುಸೀತೆಯ ಪಡೆವೆನೆಂದೆನು । ತಂತವಿಲ್ಲದೆ ರಾಮಚಂದ್ರನು । ಚಿಂತಿಸುತ ಕೇಳಿದನು ನೀಂ ತಿಳಿಸೆನುತ ರವಿಸುತನ ॥ ೨೯ ॥ ಅನಿತರೊಳು ರಾವಣನ ಸೋದರ । ನೆನಿಸುವ ವಿಭೀಷಣನು ರಘುನಂ । ದನನ ಬಳಿಗೈತಂದು ನಾಲ್ವರು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಹಿತ ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನನ್ನರಕ್ಷಿಸು । ನಿನಗೆಶರಣಾಗತನು ನಾನೆಂ । ದೆನುತ ರಾಮನ ಪದಕೆರಗಿದನು ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ॥ ೩೦ ॥ ಪರಸಿ ಮನ್ನಿಸಿ ರಾಮನಂದತಿ । ಕರುಣೆಯಿಂದ ವಿಭೀಷಣನಿಗಾ । ಶರಧಿತೀರದೊಳತ್ತು ಲಂಕಾರಾಜ್ಯ ಪದವಿಯನು ॥ ಹರುಷದಿಂದಭಿಷೇಕವನು ತಾಂ । ವಿರಚಿಸುತ್ತವೆ ನಭಿಮತದೊಳಾ । ಶರಧಿಯನು ಬೇಡಿದನು ದಾರಿಯ ನೀವುದೆಮಗೆನುತ ॥ ೩೧ ॥ ಜಲಧಿಪತಿ ಮೈದೋರದಿರೆ ರವಿ ।ಕುಲತಿಲಕನಂದೊಂದು ಶರವನು । ಮುಳಿದು ಬಿಡಲಾ ಬಾಣವತಿಭರದಿಂದೆ ಸಾಗರದ ॥ ಜಲವ ಶೋಷಿಸಲೊಡ ನೆಸಗಿದನು । ನಳನುಸೇತುವ ನೈದು ದಿವಸಂ । ಗಳಲಿ ವಾರ್ಧಿಗೆ ಕಪಿಗಳ ಸಹಾಯವನು ತಾಪಡೆದು ॥ ೩೨ ॥ ಸೇತುವನು ಕಂಡುತಲೆದೂಗು । ತ್ತಾ ತರಣಿಕುಲತಿಲಕರಾಘವ । ನಾತಟದೊಳೀಕ್ಷಿಸಿದ ನುತ್ತಮತರದಶಕುನಗಳ ॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಸಕಲಕಪಿ ಸಂ । ಘಾತವನು ಮನ್ನಿಸಿ ರವಿಸುತನ । ಮಾತನಾಲಿಸುತಾಗ ಲಂಕೆಗೆ ಪೋಗಲನುವಾದ ॥ ೩೩ ॥ ನೂರುಗಾವುದ ಸೇತುವನು ಕಂ । ಡಾ ರಘೂತ್ತಮ ನನುಜನೊಡನೆಯೆ । ವಿಾರಿದಾನಂದವನು ಹೊಂದುತ ತರಣಿಸಂಭವನ ॥ ಪ್ರೇರಣೆಯೊಳನಿಲಾತ್ಮಜನ ಭುಜ । ವೇರಿನಡೆದನು ಲಂಕೆಗಂಗದ । ನೇರಿಬಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ರಾಘವನಪಕ್ಕದಲಿ ॥ ೩೪ ॥ ಕೆಲರುಬಂದರು ಗಗನಮಾರ್ಗದೆ । ಕೆಲರು ತೆಪ್ಪಗಳಿಂದೆಬಂದರು । ಕೆಲರುಬಂದರು ಕಡಲೊಳೀಜುತ ರಾವಣನ ಪುರಿಗೆ ॥ ಕೆಲರುಬಂದರು ಲಂಘಿಸುತ್ತಲೆ । ಕೆಲರುಬಂದರು ನಡೆದು ಲಂಕೆಗೆ । ಕೆಲರುಬಂದರು ಕಲಕಲಾರವದಿಂದೆ ಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ೩೫ ॥ ಪ್ಲವಗವೀರರ ಸೈನ್ಯಸಹಿತ ರ । ಘುವರನಾಲಂಕೆಯನು ಸೇರ್ದನು । ದಿವಿಜರಿಪು ರಾವಣನಮೇಲಾಗ್ರಹಿಸಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಬವರಕುಜ್ಜುಗಿಸುತ್ತ ನೀಲನ । ನುವರ ವಾನರಸೈನ್ಯರಕ್ಷೆಗೆ । ತವಕದಿಂದಂದಿರಿಸಿ ಲಂಕಾಪುರವನೀಕ್ಷಿಸಿದ ॥ ೩೬ ॥ ಬಂದುಹೊಕ್ಕನು ಲಂಕೆಯನು ರಘು । ನಂದನನು ಪುರವರದ ಹೊರಗತಿ । ಚಂದವಾಗಿಹ ಶೈಲವನನದಿ ಕೂಪಸರಸಿ

ಗಳ ॥ ಅಂದವಾಗಿಹ ಸುಪದಂಗಳ । ನಂದುನೋಡುತ ಹೊಗಳಿದನು ವಶ । ಕಂಧರನ ಭಾಗ್ಯಾತಿಶಯವನು ಸಲೆವಿವರಿಸುತ್ತ ॥ ೩೭ ॥ ಬಳಿಕ ರಾಘವನಾಕಪೀಂದ್ರರ । ಬಲವನೊಡಗೊಂಡಂದು ಬಂದನು । ತಳುವದೆ ಸುವೇಲಾಚಲದ ತಪ್ಪಲಿನಹತ್ತಿರಕೆ ॥ ತಿಳಿದು ಯುದ್ಧ ಚಮತ್ಕೃತಿಯ ನತ್ರಿ । ಬಲಯುತರೆನಿಪ ವಾನರರನು ಜ । ಗಳಕೆ ತಾನಿರಿಸಿದನು ಲಂಕೆಯ ನಾಲ್ಕುದೆಸೆಗಳಲಿ ॥ ೩೮ ॥ ತನ್ನ ಪಡೆಯನು ನೋಡಬೇಕೆಂ । ದೆನ್ನುತೈತಂದ ಶುಕನಿಗೆ ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ರಾಘವನು ಹಿಂಸೆಯನಂದು ಮಾಡಿಸದೆ ॥ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನೆಲ್ಲ ಕಾಣಿಸು । ತಿನ್ನು ಹೋಗೆಂದವನ ಕಳುಹಿದ । ನುನ್ನತ ಸುವೇಲಾಚಲದ ಕಿಬ್ಬಿಯೊಳು ನಲವಿಂದೆ ॥ ೩೯ ॥ ಗರುಡನಾಕಾರದವೊಲಾ ರಘು । ವರನು ತನ್ನಯುಪಡೆಯನಿಲ್ಲಿಸಿ । ವರ ವಿಭೀಷಣ ತರಣಿನಂದನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಸಹಿತ ॥ ಭರದೊಳಿರದೆ ಸುವೇಲಗಿರಿಯ ಶಿ । ಖರವನಾರೋಹಿಸುವ ರೀತಿಯ । ನರುಹಿದನು ಶಾಳಗವನೆಸಗುವ ಕೌತುಕದೊಳಂದು ॥ ೪೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಆಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೦೩೨.

ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪತಿಯ ಮಾಯಾಶಿರವ ನೀಕ್ಷಿಸು ।
ತ ತಡೆಯದೆ ದುಃಖವನು ಧರಣೀ ।
ಸುತೆ ವಿಲಾಪಿಸಿ ಮರುಗುತಿದ್ದಳು ಭಯದೀನಡುನಡುಗಿ ॥

ಜಲನಿಧಿಗೆ ಸೇತುವನುಕಟ್ಟಿ ಸ । ಕಲ ಕಪೀಂದ್ರರ ಸೈನ್ಯಸಹಿತವ । ಹಿಲದೊಳು ಸುವೇಲಾಚಲದ ಕಿಬ್ಬಿಯಸಮೀಪದಲಿ ॥ ಇಳಿಸಿ ನಿಜ ಸೈನ್ಯವನು ಸಂಗರ । ಕೆಳಸಿನಿಂದಿಹ ರಾಮನನು ತಾ । ತಿಳಿದನಾದಶಶಿರನು ಶುಕಸಾರಣರ ಮುಖದಿಂದ ॥ ೧ ॥ ಸಾರಣನಮಾತಿಂದೆ ಲಂಕೆಗೆ । ವೀರರಾಮನು ಬಂದರೀತಿಯ । ನಾ ರಜನಿಚರನಾಥನಾಲಿಸಿ ತಾಳ್ದುಭೀತಿಯನು ॥ ಕ್ರೂರಬುದ್ಧಿಯೊಳೊಂದು ಪಾಯವ । ನಾರುಮರಿಯದ ತೆರದಿಯೋಚಿಸಿ । ಘೋರವಿದ್ಯುಜ್ಜಿಹ್ವನನು ಕರೆಯಿಸುತಲಿಂತೆಂದ ॥ ೨ ॥ ನೀನು ರಾಮನಶಿರದವೊಲು ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ತಲೆಯೊಂದನಾಗಿಸಿ । ದಾನ

ವರು ಸಂಹರಿಸಿವರು ರಘುನಂದನನನೆನುತ ॥ ಜಾನಕಿಯು ತ್ರಿಳವಂತೆ ನನಗನು । ಮೂನಿಸದೆ ನೀಂ ವನದೆತೋರಿಸು । ನಾನುಪೋಪೆ ನಶೋಕ ವನಕೆನುತ ಕಳುಹಿಸಿದ ॥ ೩ ॥ ಒಡನೆ ವಿದ್ಯುಜ್ಜಿಹ್ವನೈತಂ । ದೊಡೆಯ ನಾಣತ್ರಿಯಂತೆ ಸಂತಸ । ವಡೆದೆಸಗಿ ಕಾರ್ಮ್ರುಕಶಿರಂಗಳ ನೆರಡನತಿ ಜವದೆ ॥ ಪಿಡಿದುಕೊಂಡೈತಂದು ರಾವಣ । ನಡಿಗೆರಗಿ ಪೇಳಿದನು ರಾ ಮನು । ಮಡಿದನು ದನುಜರಿಂದೆ ನೋಡೈಶಿರಧನುಗಳೆನುತ ॥ ೪ ॥ ಜನಕಜಾತೆಗೆ ಕಾರ್ಮ್ರುಕಶಿರಗ । ಳನು ಮುದದೆತೋರಿಸುತ ರಘುನಂ । ದನನು ಸತ್ತನು ದನುಜರಿಂದೆಂದಸುರಪತಿ ನುಡಿಯೆ ॥ ಘನಕುಸುಮ ಗಂಧಾಕ್ಷತೆಗಳಿಂ । ವ ನೆರೆಶೋಭಿಸ ಧನುವನೀಕ್ಷಿಸು । ತ್ರಿನಯನ ಶಿರವ ಪಿಡಿದು ಗೋಳಾಡಿದಳು ವೈದೇಹಿ ॥ ೫ ॥ ನನ್ನ ಗಂಡನಳಿದನೆ ಹಾ ನನ । ಗಿನ್ನು ವೈಧವ್ಯ ವೊದಗಿದುದೇ । ನಿನ್ನಕೋರಿಕೆ ಸಫಲವಾದುದೆ ಕೈಕೆ ತಾನಿಂದು ॥ ತನ್ನ ತನಯನ ಮರಣವನು ಕಂ । ಡಿನ್ನುಕೌಸಲ್ಯೆ ಬದು ಕುವಳೆಂ । ತೆನ್ನುತಂದುರೆ ಶೋಕಿಸಿದಳಾ ಸೀತೆರೋದಿಸುತ ॥ ೬ ॥ ನಿನಗೆ ರಾಘವ ನಾವತೊಂದರೆ । ಯ ನೆಸಗಿದನೆಲೆ ಕೈಕೆ ನಿನ್ನಿಂ । ದಿನ ಕುಲವೆ ನಾಶವನು ಹೊಂದಿದುದಲ್ತೆ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ವನಕೆ ಬಂದೆವು ನಾವು ಮೂವರು । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ದಶರಥನು ಸ । ತ್ತನಸುರೇಂ ದ್ರನ ಬಂಧನಕೆನಾನಿಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆನು ॥ ೭ ॥ ಎನುತ ಸೀತೆ ಮುಹೂರ್ತ ಕಾಲದ ॥ ತನಕ ಮೂರ್ಛೆಯನೈದಿ ಬಳಿಕಾ । ವನದೊಳಂತ್ರಿರದೊಡನೆ ಚೇತರಿಸುತ್ತ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ಘನತರದಲಂಕೃತಿಯ ಮಸ್ತಕ । ವನಿರ ದಾಘ್ರಾಣಿಸಿಯೆ ಕಾರ್ಮ್ರುಕ । ವನವಲೋಕಿಸುತಂದು ಗೋಳಾಡಿದಳು ಸೈರಿಸದೆ ॥ ೮ ॥ ಮುರಿದಬಾಳೆಯ ಗಿಡದತೆರದಿಂ । ದೊರಗಿದುಃಖವ ನಾಂತು ಗಂಡನ । ಮರಣವೆ ಮೊದಲಸಾವೆನುತ ಪೇಳುವರಬಲೆಯರಿಗೆ ॥ ಪಿರಿದೆನಿಪ ಶೋಕಾಬ್ಧಿಯೊಳು ಮುಳು । ಗಿರುವನನ್ನನು ಮೇಲಕೆತ್ತ ಲು । ಭರದೊಳೈತಂದೆನ್ನ ಗಂಡನಳಿದನೆ ತಾನಿಂದು ॥ ೯ ॥ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ನುಡಿದಿದ್ದರು ಮೊದಲು । ನೀನು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯನೆನುತಿಂ । ದಾನುಡಿ ಯು ಸುಳ್ಳಾದುದಲ್ಲವೆ ನನ್ನಬಿಟ್ಟೀಗ ॥ ನೀನು ಭೂದೇವಿಯನು ಸಲೆ ಸ । ನ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾಲಿಂಗಿಸಿರುವೆ ಮ । ಹಾನುರಾಗದೊಳೆಂದು ಜಾನಕಿ ದುಃಖಿಸಿದಳಲ್ಲಿ ॥ ೧೦ ॥ ತಂದೆ ದಶರಥನೊಡನೆ ಕೂಡಿದೆ । ಹಿಂದೆ ಮರ ಣವನಾಂತ ಪಿತೃಗಳೊ । ಳಂದುಸೇರಿದೆಯಲ್ತೆ ನೀನಳಿದಮರಲೋಕ ದಲಿ ॥ ಸಂದಸುಕೃತಗಳನ್ನು ವಿರಚಿಸಿ । ಚಂದದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವತಾರಕ ।

ದಂದದೆ ನೆರೆವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿಹೆ ಗಗನಮಂಡಲದಿ ॥ ೧೧ ॥ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿ
ಹಕಾಲದಿಂದಲು । ಬಿಡದೆ ನಿನ್ನನುಸೇರಿ ಸಂತತ । ವಡಿಗಡಿಗೆ ನಿನ್ನನತಿ
ಭಕ್ತಿಯೊಳ್ಳೈದೆ ಸೇವಿಸುತ ॥ ನಡೆದು ಸಹಧರ್ಮಿಣಿಯೆನಿಸಿದ । ನ್ನೊ
ಡನೆ ನೀನೇಕಿಂದು ಕರುಣಿಸಿ । ನುಡಿವುದಿಲ್ಲವದೇಕೆ ನನ್ನನು ನೀನು
ನೋಡದಿಹೆ ॥ ೧೨ ॥ ಮದುವೆಕಾಲದೊಳೆನ್ನ ಮುಂಗಡೆ । ವಿದಿತನೀತಿ
ಪಥವನು ತಪ್ಪದ । ನುದಿನ ನಿನ್ನೊಡನಾಂ ಚರಿಪೆನೆಂದೊರೆದನುಡಿಗಳ
ನು ॥ ಹೃದಯದೊಳು ನೆನೆಯುತ್ತೆ ನನ್ನನು । ಪದೆದುಸಗ್ಗಕೆ ಕರೆದು
ಕೊಂಡೈ । ದದಿರುತಿಹೆ ನೀನಿಂದು ನನಗಿನ್ನೇನುಗತಿಮುಂದೆ ॥ ೧೩ ॥
ಹಗಲಿರುಳು ದುಃಖಿಸುತ ನನ್ನಬ । ಳಗವಕಾಣದೆ ಪರವಶಕೆ ಸಿ । ಕ್ಕಿ
ಗಡಗಡನೆಯೆ ನಡುಗುವೆನ್ನನುಬಿಟ್ಟು ನೀನಿಂದು ॥ ಸೊಗಸಿನಿಂದೀಲೋ
ಕವನು ತೊರೆ । ದು ಗಮಿಸಬಹುದೆ ನಾಕಲೋಕಕೆ । ಜಗದೊಳನ್ನಾ
ರೆನಗೆ ಗತಿಯೆಂದತ್ತಳಾಸೀತೆ ॥ ೧೪ ॥ ಮಂಗಳಕರಮೆನಿಸುತ ನಿರತ
ವು । ಕಂಗೊಳಿಸುವೆನ್ನ ಘನತರದಂ । ಗಂಗಳಂದಡಿಗಡಿಗೆ ನಾನಾಲಿಂಗಿ
ಸಿದನಿನ್ನ ॥ ಅಂಗವನು ತಿನ್ನುವುವು ಕೂಗುತ । ಸಂಗಳಿಸಿ ಗೋಮಾ
ಯು ರಣಾಗ್ರ । ಧ್ರಂಗಳೆಂದುರೆ ದುಃಖಿಸಿದಳಾಸೀತೆ ವನದೊಳಗೆ ॥ ೧೫ ॥
ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರಗಳಿಂದೆ ನಿನಗಿಂ । ದಗ್ನಿಸಂಸ್ಕಾರ ನಡಿಯದಿಹುದೆ । ಭಗ್ನ
ವಾದುದೆ ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಧಾರಿಣಿಯೊಳಿಂದು ॥ ಅಗ್ನಿಯೊಳು ನಿನ್ನೊಡನೆ
ಬೀಳುತ । ಮಗ್ನಳಾಗದೆಪೋದೆ ಚಿತಿಯೊಳು । ಲಗ್ನಕಾಲದೊಳಾದಸ
ಖತನ ಮಿಂದಳಿದುದಲ್ತೆ ॥ ೧೬ ॥ ವನಕೆಬಂದೆವು ನಾವುಮೂವರು ।
ನಿನಗೆಬಂದುದು ಸಾವು ನಾನೀ । ದನುಜನಾಥ ನಧೀನವಾದೆನು ನಮ್ಮನ
ಗಲುತ್ತ ॥ ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ॥ ನು ನಿಜನಗರಿಗೆ ಪೋಗ
ಲಿಂದಾ । ತನನು ಕೇಳ್ವಳು ತನಯನಕ್ಷೇಮವನು ಕೌಸಲ್ಯೆ ॥ ೧೭ ॥
ದನುಜರಿಂದಲೆ ನೀನಳಿದುದನು । ದನುಜನಾಥ ನಧೀನಮಾದೆ । ನ್ನನು
ತಿಳುಹಲಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕೌಸಲ್ಯೆರೋದಿಸುತ ॥ ಘನತರದ ದುಃಖವನು
ಪೊಂದುತ । ತನುವನುಳಿದೈದುವಳು ಮರಣವ । ನೆನಗೆ ಬಾರದುಸಾವ
ದೇವೆನೆನುತ್ತ ಮರುಗಿದಳು ॥ ೧೮ ॥ ತರಣಿನಂದನನಿಂದೆ ಸಖ್ಯವ ।
ವಿರಚಿಸುತ ವಾನರರಸಹಿತೀ । ಶರಧಿಯನುದಾಟುತ್ತ ಲಂಕಾಪುರಿಗೆ ನಡೆ
ತಂದು ॥ ಭರದೆ ನನ್ನೊಡಗೊಂಡಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ತೆರಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ರಾ
ಮನು । ಧುರದೊಳೆನ್ನ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಯೆ ಮಡಿದನೀಪುರದಿ ॥ ೧೯ ॥
ದಶಶಿರನೆ ಕೇಳ್ರಘುವರಂಗೀ । ವಸುಧೆಯೊಳು ನಾಂ ಮೃತ್ಯುವಾಗಿಯೆ ।

ದಶರಥನ ಮಂದಿರವಸೇರಿದೆ ನಿಂದುನೀನಿರದೆ ॥ ಎಸೆವ ರಘುನಂದನನ ಶಿರಕೆ । ನ್ನಶಿರವನು ದೇಹಕ್ಕೆದೇಹವ । ನೊಸೆದುಸೇರಿಸಿ ಬೇಸೆನ್ನನು ರಾಘವನವೋಲೆ ॥ ೨೦ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ವಹ್ನಿಯೊಳು ನಾನೆ । ನ್ನ ತನುವನು ಬೇಯಿಸಲು ನನಗೀ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳದು ಮಂಗಳಕರಮೆನಿಪ್ಪುದಲ್ತೆ ಯೋಚಿಸಲು ॥ ಪತಿಯುಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವೆ । ನು ತಳುವದೆ ನಾನೀಮುಹೂರ್ತದೊ । ಳು ತನುವನುನೀಗುತ್ತ ಕೇಳೆಂದತ್ತಳವನಿಜೆಯು ॥ ೨೧ ॥ ಪತಿಯೆದೈವವು ಪತಿಯೆಸದ್ಗತಿ । ಪತಿಯೆ ಸತ್ಯವು ಪತಿಯೆ ಧರ್ಮವು । ಪತಿಯೆ ಸತಿಯರಿಗುತ್ತಮೆತರದ ಲೋಕಗಳೆನಿಪ್ಪವು । ಪತಿಯೆ ದಮೆಯು ಕ್ಷಮೆಯು ಪತಿಯೆ ವ । ನಿತೆಯರಿಗಹಿಂಸಾಗುಣವು ಕೇ । ಳ್ಪತಿಯೆ ಭೋಗತ್ಯಾಗ ಪುಣ್ಯಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹನು ॥ ೨೨ ॥

ಎನುತಕೇಳಿಹೆ ನೋಡಲಿಂ ದಿನ । ಯಮನನು ಬಿಟ್ಟೆನಗಾವಗತಿಯುಂ । ಟೆನುತ ಗಂಡನ ಶಿರಶರಾಸನಗಳನು ನೆರೆನೋಡಿ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ರೋದಿಸಿದಳಾ । ವನದಮಧ್ಯದೊಳಂದು ರಘುನಂ । ದನನ ಸಾವನುಕೇಳ್ದು ಸೈರಿಸದತ್ತಮನದಲ್ಲಿ ॥ ೨೩ ॥ ದನುಜನಾಥನೆ ನಿನ್ನದರ್ಶನ । ಕೆನುತ ಕಾದಿಹರಖಿಳರಾಕ್ಷಸ । ರೆನುತ ಸೇವಕನೊಬ್ಬ ನೈತಂದೆರಗಿಬಿನ್ನವಿಸೆ ॥ ವನವನುಳಿ ದತ್ಯಾತುರದೊಳಂ । ದು ನಡೆತಂದನು ಸಭೆಗಮಾತ್ಯರೊ । ಡನಸುರೇಂದ್ರನು ಯುದ್ಧದಾಲೋಚನೆಯನಾಗಿಸಲು ॥ ೨೪ ॥ ಚರನ ಮಾತನುಕೇಳ್ದು ದಶಕಂ । ಧರನು ಸೇವಕರೊಡನೆ ನಿಜಮಂ । ದಿರಕೆ ತೆರಳಿದಬಳಿಕ ಜಾನಕಿನೋಡುತ್ತಿರಲಂದು ॥ ಶಿರಶರಾಸನ ಗಳೆರಡಲ್ಲಿಯೆ । ಭರದಿಕಾಣದೆ ಮಾಯವಾದವು । ಧರಣಿಜಾತೆಗೆ ವಿಸ್ಮಯವನಾಗಿಸುತ ವನದೊಳಗೆ ॥ ೨೫ ॥ ಈತೆರದ ಮೋಹವನು ಪಡೆದಾ । ಸೀತೆಯನುನೋಡುತ ಸರಮೆ ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಪೇಳಿದಳು ಶೀಘ್ರದೊಳು ನಡೆತಂದು ॥ ಸೀತೆಕೇಳೆಲೆ ತಾಯೆ ನೀನಿಂ । ದೇತಕೆ ಮನದೊಳಂತು ನೋಯುವೆ । ಭೀತಿಯನುಬಿಡು ರಾಮನಳಿಯದೆ ಕುಶಲವಾಗಿಹನು ॥ ೨೬ ॥

ಅಮ್ಮಜಾನಕಿ ಕೇಳಸುರಪತಿ । ಸುಮ್ಮನೀತೆರದಿಂದೆ ಹೆದರಿಸಿ । ನಮ್ಮ ಮುಂದೀವನದೊಳಗೆ ಮಾಯೆಯನುಕಲ್ಪಿಸಿದ ॥ ತಮ್ಮನೊಡನಾ ರಾಮಚಂದ್ರನು । ನೆಮ್ಮದಿಯೊಳಿಹ ನೆನ್ನಮಾತನು । ನೆಮ್ಮಿನೀನಿರುಭಯ ಪಡದೆ ಯಂದರುಹಿದಳುಸರಮೆ ॥ ೨೭ ॥ ವರಸುಮೇಲಾಚಲದ ಕಿಬ್ಬಯೊ । ಳುರವಣಿಸಿ ನಿಂದಿಹನು ದಶಕಂ । ಧರನ ಸಂಗರಕೆನುತ ವಾನರರೊಡನೆ ರಾಘವನು ॥ ಹರುಷದಿಂದಿಹ ನಾರಘುವರನು । ಧರೆಯೊ

ಳಾತನ ತಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನಿರುವನು ಕ್ಷೇಮದಲಿ ರಾಮನನೊಲಿದು ಸೇ
ವಿಸುತ ॥ ೨೯ ॥ ಕ್ಷೇಮದಿಂದಿಹ ರಖಿಳವಾನರ । ರೀಮಹೀಯೊಳಾ
ತರಣಿಸುತನು । ಕ್ಷೇಮವಾಗಿಹ ನೆನ್ನಮಾತನು ಕೇಳುಸತ್ಯವಿದು ॥
ಭೂಮಿಸುತೆ ನಿನಗಾಗಿ ನನ್ನ । ಕ್ಷೇಮವನು ನೋಡುವವಳಲ್ಲವು ।
ನೇಮದಿಂದಾವವಿಧ ಕಷ್ಟವನಾವರು ಸಹಿಸುವೆ ॥ ೩೦ ॥ ಜಾನಕಿ
ಯೆ ಕೇಳು ನಿನಗೋಸುಗ । ನಾನುಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಹೆ । ನೀನೆ
ಲನೊಳಿಂದಿದನು ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ತಿಳಿನೀನು ॥ ದಾನವೇಂದ್ರನು ಮಂ
ತ್ರಿಗಳೊಡನೆ । ತಾನು ರಾಮನಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯವಿ । ಧಾನವನುಯೋ
ಚಿಸುತ ಸಭೆಯಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿಹನು ॥ ೩೧ ॥ ದನುಜನಾಥನು
ಯುದ್ಧಸನ್ನ । ದ್ಧನೆನಿಸಿ ನಗರದಿಂದೆ ಪೊರಮಡು । ವನು ಮಹೀಸುತೆ
ಕದನ ಕೋಲಾಹಲ ನಿನಾದವನು ॥ ಮನವಿರಿಸಿನೀಂ ಕೇಳ್ ರಘುನಂ ।
ದನನು ದಶಕಂಠನವಧಿಸಿ ನಿ । ನ್ನನು ಕರೆದುಕೊಂಡೊಯ್ವ ನಾತನ
ಪುರಕೆಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ನಿನ್ನ ದುಃಖವುತೀರಿದುದು ಕೇ । ಳಿನ್ನುನೀ
ನು ಪತಿಯನುಸೇರುವೆ । ನಿನ್ನಗಂಡನಕೂಡೆ ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ಪಡೆಯು
ತ್ತ ॥ ಸನ್ನುತವೆನಿಪ ಯಜ್ಞಯಾಗಗ । ಳನ್ನು ಮಾಡುವೆ ಪತಿಸಹಿತ
ಕೇ । ಳೆನ್ನ ಮಾತನೆನುತ್ತ ಸೀತೆಗೆಪೇಳ್ದಳಾಸರಮೆ ॥ ೩೩ ॥ ಸರಮೆ
ಪೇಳಿದ ಮಾತನಾಲಿಸಿ । ಧರಣಿನಂದನೆ ಸಂತಸವನಾಂ । ತಿರದೆ ಮನ್ನಿಸಿ
ಕೈವಿಡಿದು ಕೂಡಿಸುತಲುಪಚರಿಸಿ ॥ ಸರಮೆ ಕೇಳೆನ್ನಲ್ಲಿ ನಿನಗತಿ । ಕ
ರುಣೆಯಿದ್ದರೆ ದನುಜನಾಥನ । ಪರಿಯನರಿಯುತೆ ನನಗೆತಿಳುಹಿಸೆನುತ್ತ
ಪೇಳಿದಳು ॥ ೩೪ ॥ ಆಗಬಹುದೆಂದಾ ಸರಮೆಯುನು । ರಾಗದಿಂದೆ ಮ
ಹೀಸುತೆಗೆ ನುಡಿ । ದಾಗಳಾವನದಿಂದೆ ಬಂದಾರಾವಣನಬಳಿಗೆ ॥ ಪೋಗಿ
ತನ್ನನು ತಿಳಿಯದಂತಿರೆ ॥ ಬೇಗ ದನುಜೇಶ್ವರನ ಯುದ್ಧೋ । ದ್ಯೋ
ಗವೆಲ್ಲವ ನರಿತುಬಂದಳಶೋಕವನಕಾಗಿ ॥ ೩೫ ॥ ಬಂದಶೋಕವನಕ್ಕೆ
ಸೀತೆಯ । ಮುಂದೆನಿಲ್ಲಲು ಸರಮೆಯುನು ಸಾ । ನಂದದಿಂ ಕಂಡವಳ
ಮನ್ನಿಸಿ ಕೆಲದೆಕೂಡಿಸುತ ॥ ಇಂದು ನೀನೇನೇನನರಿತೈ । ತಂದೆ ತಾಯೆ
ಕರುಣಿಸಿತಿಳಿಸೆನೆ । ಗೆಂದುಕೇಳಲು ಸರಮೆಪೇಳಿದಳೊಲಿದು ಜಾನಕಿಗೆ ॥
॥ ೩೬ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳು ರಘುನಾ । ಥನಿಗೆ ನಿನ್ನನು ಕೊಡುವು
ದೆನ್ನುತ । ದನುಜನಾಥಂಗರುಹೆ ಪಲತೆರದಿಂದೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ॥ ಮನಕೆ
ತಾರದೆ ಕೋವಿದರು ಪೇ । ಳ್ದ ನುಡಿಗಳನಾ ದಶಶಿರನು ರಾ । ಮನೊ
ಳು ಯುದ್ಧಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಹನವನ ಬಲಸಹಿತ ॥ ೩೭ ॥ ಪುರದನಾಲ್ದೆಸೆ

ಗಳಲಿ ಕಾಳಗ । ಕುರವಣಿಸಿ ನಿಲ್ಲುವುದೆನುತ ದಶ । ಶಿರನು ಸೇನಾಪತಿ ಗಳಿಗೆ ತಾನಪ್ಪಣೆಯಕೊಡಲು ॥ ಭರದೊಳೆಲ್ಲರು ಕೋಪಿಸುತ ವಾ । ನರರೊಡನೆ ಸಂಗರಕೆ ಸನ್ನ । ದ್ಧರೆನಿಸುತ ಚತುರಂಗಬಲಸಹಿತೀಗ ಹೊರಡುವರು ॥ ೩೭ ॥ ಮುಂದೆಭೀಕರವೆನಿಪ ಯುದ್ಧದೊ । ಳಂದಗೆ ಟ್ಟಳಿವರು ದನುಜರೆನು । ತಿಂದು ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿಹುದೆನಗೆ ಜಾನಕಿಯೆ ಕೇಳು ॥ ನೊಂದು ಬಾಂಧವರೊಡನೆ ರಾಘವ । ನಿಂದೆ ದಶಕಂಧರನು ಸಾಯುವ । ನೆಂದುತಿಳಿ ಲಯವಹುದು ಲಂಕಾಪುರವುನಿಜವಾಗಿ ॥೩೮॥ ತಾಯೆ ಕರುಣಿಸಿಕೇಳು ಬಂಧುನಿ । ಕಾಯಸಹಿತೀ ದಶಶಿರನ ರಘು । ರಾಯನು ವಧಿಸಿ ನಿನ್ನ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ವಾಯುವೇಗ ದೊಳೀ ನಗರದಿಂ । ದಾಯಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಪೋಗುತಿಹನೀ । ಮಾಯೆಯ ನು ನೀಂ ತಿಳಿಯದೇತಕೆ ಬರಿದೆದುಃಖಿಸುವೆ ॥ ೩೯ ॥ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳಿಯ ದಾಗುವುದು ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿ ಕೇಳೆನ್ನಮಾತುಗ । ಳನು ನಿಜವೆ ನುತನಂಬು ಸಂದೇಹವನುಳಿದು ನೀನು ॥ ದಿನಮಣಿಗೆ ನೀಂ ಭಕುತಿ ಯಿಂದೆರ । ಗು ನಿನಗಾತನು ಶುಭವನೀಯುವ । ನೆನುತಸೀತೆಗೆ ಪೇಳ್ದು ಪೋದಳು ಸರಮೆತನ್ನೆಡೆಗೆ ॥ ೪೦ ॥ ಬಳಿಕಜಾನಕಿ ದುಃಖವನು ತಾ । ನುಳಿದು ರಾಮನ ಚರಣಕಮಲಂ । ಗಳನು ತನ್ನಯಮನದೆ ಜಾನಿಸು ತಾವನದ ನಡುವೆ ॥ ಬಳಸಿತನ್ನನು ಭೀತಿವಡಿಸುವ । ಖಿಳ ನಿಶಾಚರ ವನಿತೆಯರ ನುಡಿ । ಗಳನು ಕೇಳುತ ನೋಡುತಿದ್ದಳು ರಾವನಾ ಗಮವ ॥ ೪೧ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೧೧೩.

ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರನೆಯ ಆಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ಸೇರಿಲಂಕಾಪುರವ ನಾಜಿಯೊ ।
ಳಾ ರಜನಿಚರರೊಡನೆ ಕಾದು ।
ತ್ತಾ ರಘುವರನು ಮೂರ್ಛೆಹೋದನು ಸುರಪಜಿತುವಿಂದ ॥

ಅತ್ತಲಾತಿರಲಾ ರಘೂದ್ವಹ । ನಿತ್ತಖಿಳವಾನರರ ಸಹಿತಲಿ । ರು ತ್ತಮೆರೆವಸುವೇಲಗಿರಿಯ ಸಮೀಪದೊಳು ತಾನು ॥ ಬಿತ್ತರದಕಪಿಸೈ

ನೃವನು ನೋ | ಡುತ್ತ ದಶಕಂಧರ ನನುಜನನು | ಹತ್ತಿರಕೆಬರವಾ
ಡಿಸುತ ಪೇಳಿದನು ವೈದಡವಿ ‖ ೧ ‖ ದನುಜವಲ್ಲಭ ಕೇಳುದಶಕಂ | ಠ
ನನು ಸಂಹರಿಸುವುದಕಾಗಿಯೆ | ಘನಜವದೊಳೀ ಲಂಕೆಗೆತೆರಳಬೇಕು
ರಾವಣನ ‖ ಮನೆಯುನಾತನ ಪಟ್ಟಣವನಿಂ | ದು ನೆರೆಪರಿಕಿಸಬೇಕೆನು
ತೊರೆದು | ಘನಸುವೇಲಾಚಲದ ಸಾನುವನೇರಿದನು ಕೂಡೆ ‖ ೨ ‖ ಬಡ
ನೆಲಕ್ಷ್ಮಣ ಹನುಮವಾನರ | ರೊಡೆಯು ಸುಗ್ರೀವಾಂಗದ ಶರಭ |
ಕಡುಗಲಿಗವಯು ಗಂಧಮಾದನ ಮುಖ್ಯಸೈನಿಕರು ‖ ಕಡುಜವದೊಳಾ
ರಾಘವನ ಹಿಂ | ಗಡೆಯೊಳೇರಿದರಾ ಗಿರೀಂದ್ರದ | ನಡುವೆರಂಜಿಪತ
ಪ್ಪಲನು ಕಲಕಲನಿನಾದದಲಿ ‖ ೩ ‖ ಬಳಿಕನೋಡಿದರಾ ತ್ರಿಕೂಟಾ | ಚಲ
ದ ಶೃಂಗದೊಳನವರತ ಕಂ | ಗೊಳಿಪ ಲಂಕೆಯನಖಿಳ ವಾನರವೀರ
ರೈತಂದು ‖ ಹೊಳೆವಸಾಧಗಳಿಂದೆ ಸಲೆಥಳ | ಥಳಿಪ ಬೀದಿಗಳಿಂದೆಸೆವ
ಬಾ | ಗಿಲುಗಳಿಂದಾ ಲಂಕೆಕಾಣಿಸಿತಂದು ಕಪಿಗಳಿಗೆ ‖ ೪ ‖ ವನಗಿರಿ
ನದೀ ಕೂಪಗೋಪುರ | ಘನತಟಾಕೆ ವಿಮಾನ ಸಚ್ಛ | ತ್ರನುತಚಾಮ
ರ ಮಕರತೋರಣ ಸಿಂಗುರಿಗಳಿಂದ ‖ ಅನುದಿನವೆಸೆವ ಲಂಕೆಯನುಬಂ |
ದು ನೆರೆನೋಡಿದ ರಖಿಳವಾನರ | ರಿನಕುಲೇಂದ್ರನು ಕಂಡು ಲಂಕೆಯ
ನಾಂತನಚ್ಚರಿಯ ‖ ೫ ‖ ಎರಡುಗಾವುದವಗಲ ದಿಂದುರೆ | ಮೆರೆವವಿನು
ತ ಸುವೇಲಗಿರಿಯ ಶಿ | ಖರವನಾರಘುವರನು ಹತ್ತಿದ ನಖಿಳಬಲಸಹಿತ ‖
ಭರದೊಳಂದಿರದಾತ್ರಿಕೂಟ ಶಿ | ಖರದ ಗೋಪುರದೊಳು ಕುಳಿತುಕೊಂ |
ಡಿರುವ ದಶಕಂಠನನು ಕಂಡನು ತನ್ನ ಮುಂದುಗಡೆ ‖ ೬ ‖ ಧರಿಸಿ ರತ್ನಾಭ
ರಣಗಳ ಕೇ | ಸರಿಸುಗಂಧವ ನಂಗದಲ್ಲಿ ಸ | ವರಿಕೊಳುತ ಪೀತಾಂಬ
ರವನಾಚ್ಛಾದಿಸುತ ನಲಿದು ‖ ಮೆರೆವಸತ್ತಿಗೆಯನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂ | ಡೆರಡು
ಚಾಮರಗಳನು ಬೀಸುತಿ | ಹ ರಮಣಿಯರಿಂದೆಸೆವ ರಾವಣನನ್ನು
ನೋಡಿದನು ‖ ೭ ‖ ತರಣಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವನಾ ದಶ | ಶಿರನಕಂಡತಿಕೋ
ಪವನು ತಾ | ಳ್ದಿರದೆ ಗಗನಕೆಹಾರಿ ಬಂದೈತಂದುರಾವಣನ ‖ ವರಕಿರೀ
ಟವನಿಳೆಗೆಬೀಳಿಸಿ | ಧುರದೊಳಸುರೇಂದ್ರನನು ಸೋಲಿಸಿ | ಭರದೊಳಾ
ರಾಮನ ಸಮೀಪಕೆಬಂದನಲ್ಲಿಂದ ‖ ೮ ‖ ಬಳಿಕರಾಘವನಾ ಸುವೇಲಾ |
ಚಲದ ಮೇಲಿಂದಿಳಿದು ಧಾರಿಣಿ | ತಳಕೆ ಕಪಿಗಳಸಹಿತ ಲಂಕಾನಗರಿ
ಗಿದಿರಿಸಲಿ ‖ ಖಳನಿಶಾಚರ ನಾಥನೊಡನೆ ಜ | ಗಳವನಾಗಿಸಬೇಕೆನುತ
ಸಲೆ | ಮುಳಿಮನಿಂದನು ಲಂಕೆಗುತ್ತರಕಡೆಯ ಬಾಗಿಲಲಿ ‖ ೯ ‖ ವಾನ
ರರ ಕೋಲಾಹಲಗಳನು | ದಾನವರು ಕೇಳಿದರು ಕಿವಿಗೊ | ಟ್ಟಾನಗ

ರದೊಳು ತಮ್ಮ ಸದನಂಗಳೊಳು ತಾವಿದ್ದು ॥ ದಾನವರು ಭೀತಿಯನು
ಹೊಂದಿದ । ರಾನಿಶಾಚರನಾರಿಯರು ಶೋ । ಕಾನಲನ ಕೀಡಾಗಿಪೋದ
ರು ಲಂಕೆಕಂಪಿಸಿತು ॥ ೧೦ ॥ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ರಾಜನೀತಿಯ । ನು ರ
ಘುವರನು ವಾಲಿಸುತನಂ । ಕರೆದುಪೇಳಿದನು ವಿಭೀಷಣ ನನುಮತಿಯ
ನಾಂತು ॥ ಇರದೆ ನೀನಾರಾವಣನ ಹ । ತ್ತಿರಕೆ ಪೋಗಿಯೆತಿಳುಹು ಸೀ
ತೆಯ । ನು ರಘುನಾಥನಿಗಿತ್ತು ಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಸುಖಿಸೆನುತ ॥ ೧೧ ॥
ಧರಣಿಜಾತೆಯನಿತ್ತು ಬಂಧುನಿ । ಕರಸಹಿತ ನೀಂ ಸೌಖ್ಯವನು ಹೊಂ ।
ದಿರುವುದುತ್ತಮ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮುಳಿದುರಾಘವನು ॥ ಧುರದೆದಾನವರೆಲ್ಲರ
ಸಹಿತ । ಭರದೆನಿನ್ನನು ಸಂಹರಿಪನೆಂ । ದರುಹಿ ಬಹುದೆಂದೆನುತ ಕಳು
ಹಿದ ರಾಮನಂಗದನ ॥ ೧೨ ॥ ಆಗಲೆಂದೆನುತಾ ರಘುವರಂ । ಗಾಗಕೈ
ಮುಗಿದೆರಗಿ ಯಂಗದ । ನಾಗಸಕೆ ನೆಗೆದಸುರನಾಥನರಾಜಮಂದಿರಕೆ ॥
ಬೇಗನೈತಂದಾತನ ಸಭೆಗೆ । ಪೋಗಿ ಭೀತಿಯನುಳಿದವನ ಮುಂ । ಭಾ
ಗದಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಪೇಳ್ದನು ರಾಮನಪ್ಪಣೆಯ ॥ ೧೩ ॥ ದಾನವಾಧಿಪ ರಾವ
ಣನೆ ಕೇ । ಳ್ನಾನು ರಾಮನ ದೂತನೆನ್ನನು । ವಾನರಾಧಿಪ ವಾಲಿನಂದ
ನನಂಗದನೆನುತ್ತ ॥ ನೀನುತಿಳಿ ನಿನ್ನಬಳಿಗೆನ್ನನು । ಭಾನುವಂಶಲಲಾ
ಮ ರಾಮನು । ತಾನು ಕಳುಹಿಸಿರುವನು ಕೇಳಾತನ ವಚನಗಳನು ॥
॥ ೧೪ ॥ ದನುಜರಾವಣ ಕೇಳುನೀನಾ । ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನ ಚರಣ
ಪಂಕಜ । ಕೆನಮಿಸಿ ಮಹೀಸುತೆಯನಾತನಿಗಿತ್ತು ವಿನಯದಲಿ ॥ ಅನು
ದಿನವಖಿಳ ಬಂಧುವರ್ಗದ । ಜನರನೊಲಿಸುತ ಸೌಖ್ಯದಿಂದಿಹು । ದುಸಿನ
ಗಿದು ಸುಕ್ಷೇಮವೆನ್ನುತ ನೀನುತಿಳಿಯುವುದು ॥ ೧೫ ॥ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ನಿನ್ನ ಬಂಧುಗ । ರೆಲ್ಲರೊಡನಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಕೊಲ್ಲುವನು ರಣ
ದೊಳಗೆ ನಿನ್ನನುಮುಳಿದು ಮುಂದಿರದೆ ॥ ಎಲ್ಲಿಪೋದರು ನಿನಗೆ ರಕ್ಷ
ಕ । ರಿಲ್ಲ ಕಾಲಗೆಕರುಣ ನಿನ್ನೊಳ । ಗಿಲ್ಲ ರಾಮನೊಳೇಕೆ ಜಗತ್ರಸ
ಮಾಳ್ಪೆಸುಮ್ಮನೆಯೆ ॥ ೧೬ ॥ ನೀತಿಬಾಹಿರ ನಿನಗೆ ಧರಣೀ । ಜಾತೆ
ಯೇ ಮೃತ್ಯುವೆನಿಸಿಹಳಿಂ । ದೀತಕಿದನು ತಿಳಿಯದೆ ನೀನತಿಗರ್ವದಿಂ
ದಿರುವೆ ॥ ಭೂತಳದೊಳತಿ ಪಾಪವನೆಸಗಿ । ದಾತನಿಗಹುದು ತಕ್ಕಫಲ
ವೀ । ಭೂತಲದೊಳೆಂಬುದ ನರಿಯದಿಹೆ ನೀನುಗರ್ವಿಸುತ ॥ ೧೭ ॥
ನಿನ್ನ ತಮ್ಮವಿಭೀಷಣನು ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ಯಿಂದಾರಘುವರನ । ಸನ್ನು
ತ ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಸಹಿತ ॥ ಮುನ್ನಲಂಕಾರಾಜ್ಯದೈ
ಸಿರಿ । ಯನ್ನುಪಡೆದನು ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ । ನಿನ್ನ ಬಾಂಧವರೊಡನೆ ನೀ

ನೀಕೆಳವೆ ರಣದೊಳಗೆ ॥ ೧೮ ॥ ನೀನು ನನ್ನಯ ನುಡಿಯ ಕೇಳ್ದು । ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮ ರಾಮನಿ । ಗಾ ನೆಲದಣುಗಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು ಸಾಖ್ಯಯುತನಾಗಿ ॥ ನೀನು ಸೀತೆಯನೀಯದಿದ್ದರೆ । ವಾನರರೊಡನೆ ರಾಮನೈತಂ । ದೀ ನಗರವನು ಹಾಳುಮಾಡುವನೆಂದು ತಿಳಿಸೀನು ॥ ೧೯ ॥ ಎನುತ ದಶಕಂಠನಿಗೆ ವಾಲಿಸು । ತನು ತಿಳುಹಲಂದಿರ ದಸುರನಾ । ಘನುರೆಕೋಪಿಸಿ ಪಲ್ಗಳನು ಕಡಿಕಡಿದು ಕಂಗಳಲಿ ॥ ಅನಲಕಣಗಳ ನುದುರಿಸುತ ಕಪಿ । ಯನು ಕೊಲುವುದೀಕ್ಷಣ ದೊಳೆಂದೆನು । ತ ನುಡಿದನು ದೂತರಿಗೆ ಗರ್ಜಿಸುತಟ್ಟಹಾಸದಲಿ ॥ ೨೦ ॥ ಎಂದೊಡನೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರಕ್ಕಸ । ರಂದು ಬಂದಂಗದನನು ಪಿಡಿಯ । ಲಂದಗೆಡವವರೊಡನೆ ತಾಂ ನೆಗೆದಂಬರಸ್ಥಳಕೆ ॥ ಕೊಂದನೆಲ್ಲರ ನವನಿತಳ ಕ । ಲ್ಲಿಂದೆ ಬೀಳಿಸಿ ಬೆಕ್ಕಸದೆ ದಶ । ಕಂಧರನು ನೋಡುವವೊಲಾಗಸದಲ್ಲಿ ತಾನಿರುತ ॥ ೨೧ ॥ ದಾನವಾಧಿಪ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರೆ । ವಾನರಾಧಿಪ ಗಗನವನು ಬಿ । ಟ್ಟಾನಗರ ಮಧ್ಯದೊಳಿಹ ಪ್ರಾಸಾದಶಿಖರದೊಳು ॥ ತಾನುದುಮ್ಮಿಡುತದನು ಪಿಡಿದುನಿ । ದಾನಿಸದೆ ಕಿತ್ತಿಳೆಗೆ ಕೆಡಹುತ । ಭಾನುಮಂಡಲಕಂದು ಹಾರಿದನಾಪುರದನಡುವೆ ॥ ೨೨ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭನಿಗೆ ವಿವೇಕ ವ । ಚನಗಳನು ತಾತಿಳಿಸಿ ರಕ್ಕಸ । ರನಿರಿದು ಪ್ರಾಸಾದಶಿಖರವ ಮುರಿದು ಕೆಡಹುತ್ತ ॥ ಮನದೊಳಂಜದೆ ಯಂಗದನಖಿಳ । ದನುಜರಿಗೆ ತನ್ನ ಪೆಸರನರುಹು । ತಿನಕುಲೇಂದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆರಗಿದನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೨೩ ॥ ಈಕ್ಷಿಸಿ ದನುಜವಲ್ಲಭನು ತಾ । ನಾಕ್ಷಣದೊಳಾ ವಾಲಿನಂದನ । ನೀಕ್ಷಿತಿಗೆ ಕೆಡಹಿದ ಘನಪ್ರಾಸಾದಶಿಖರವನು ॥ ರಾಕ್ಷಸರ ನಾಶನಕೆ ತನ್ನಯ । ಮೋಕ್ಷಕೀ ಪ್ರಾಸಾದಭಂಗವೆ । ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಹುದೆನುತ ತಿಳಿದನು ತನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ ॥ ೨೪ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರು ಸಿಂಹನಾದಗ । ಳನೆಸಗುತ್ತಲಿ ಕೂಡೆ ರಘುನಂ । ದನನಮೇಲೆ ಜಗಳಕೆ ಬಂದರು ಮುಳಿದು ಬಲಸಹಿತ ॥ ಘನತರದ ಚತುರಂಗಸೈನ್ಯವ । ನು ನಡೆಸುತ ಮೂವತ್ತೆರಡುವಿಧ । ಮೆನಿಸುವಾಯುಧಗಳನು ಧರಿಸುತನಿಂದರಾಹವಕೆ ॥ ೨೫ ॥ ಪ್ಲವಗವೀರರ ಸೈನ್ಯಸಹಿತಾ । ರವಿಕುಲತಿಲಕ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಬವರಕ್ಕೈತಂದನತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳಂದು ಕೋಪಿಸುತ ॥ ತವಕದಿಂದೀ ಲಂಕೆಯನು ಮು । ತ್ತುವುದು ನಾಲ್ಕುಕಡೆಗಳೊಳಿಂ ದತಿ । ಜವದೊಳೆನುತ ಸುಷೇಣ ನುಡಿದನು ಸಕಲಕಪಿಗಳಿಗೆ ॥ ೨೬ ॥ ಪುರದನಾಲ್ಕು ದೆಸೆಗಳೊಳೈತಂ । ದಿರದೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದಾಕಪಿ । ವರರನೀಕ್ಷಿಸಿ ದನುಜನಾಥನು ತನ್ನ ಚಿ

ತ್ತದಲಿ ‖ ಧುರದೊಳಿಂತು ಜಯಿಸುವೆನೀ ವಾ । ನರರನೆನ್ನುತ ಮನದೆ ಯೋಚಿಸಿ । ಬರಿಸಿ ಧೈರ್ಯವಬಳಿಕ ಕಾಳಗಕಾಗಿ ನಡೆತಂದ ‖ ೨೭ ‖ ಬಂದು ಸಂಗರಮಧ್ಯದೊಳು ದಶ । ಕಂಧರನು ತಾಂನಿಂದು ನೋಡಿದ । ನಂದು ಮುಂಗಡೆನಿಂದ ರಾಘವನನ್ನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ಸಂದಣಿಸಿನಿಂದಾ ರ ಜನಿಚರ । ರಿಂದಿಡಿದ ರಣರಂಗವನು ರಘು । ನಂದನನು ಕಾಣುತ್ತ ಯುದ್ಧಕೆ ಮೊದಲುಮಾಡಿದನು ‖ ೨೮ ‖ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ರಾಮನಾಗಳೆ । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನಂದುದುಃಖಿಸು । ತಿರದೆ ಕೋಪವನಾಂತ ಸುರರನು ಸಂಹರಿಸುವಂತೆ ‖ ಭರದೊಳಾಜ್ಞಾಪಿಸಲು ಕಪಿವೀ । ರರು ರವಣಿಸುತ ಜಗಳಕ್ಕೈತಂ । ದರು ಪಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮರಗಿಡ ಬೆಟ್ಟಕಲ್ಲಗಳನು ‖ ೨೯ ‖ ಅನಸನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತಖಿಳ ವಾ । ನರರು ಬಂದರು ಲಂಕೆಗಂದತಿ । ಭರದೆಗರ್ಜಿಸಿ ಸಿಂಹನಾದಂಗಳನು ವಿರಚಿಸುತ ‖ ಪೊಳಿವ ತೋರಣ ಗೋಪುರಗಳನು । ಮುರಿದು ಭಂಗಿಸಿ ತಾವು ಬೀಳಿಸಿ । ಧರೆಗೆ ಬಂದರು ತಳುವದೆ ಪ್ರಾಸಾದವನು ಕುರಿತು ‖ ೩೦ ‖ ನಿಂತುಕೊಂಡನು ಪೂರ್ವದಿಶೆಯೊಳು । ಸಂತಸವನಾಂತಾ ಕುಮುದನವ । ನಂತೆ ನಿಂದನು ದಕ್ಷಿಣದ ದಿಶೆಯೊಳಗೆ ಶತಬಲಿಯು ‖ ಚಿಂತಿಸದೆ ಪಶ್ಚಿಮದಕಡೆಯೊಳು । ನಿಂತನು ಸುಷೇಣನತಿಜವದಿಂ । ದಂತಕನತೆರದಿಂದೆ ನಿಂದನು ರಾಮನುತ್ತರದಿ ‖ ೩೧ ‖ ನೀವು ವಾನರರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವ । ಗೈವುದೆನ್ನುತ ರಕ್ಕಸರ ನಾ । ರಾವಣನು ಕಾಳಗಕೆ ಕಳುಹಿಸಲಂದು ಸೈನಿಕರು ‖ ಸಾವಕಾಶವ ನಾಗಿಸದೆ ನರ । ದೇವರಾಮನ ಮೇಲೆ ಜಗಳಕೆ । ತಾವು ಬಂದರು ಕೂಡೆ ಘನಚತುರಂಗಬಲಸಹಿತ ‖ ೩೨ ‖ ಬಿಳಿಯ ಶಂಖಂಗಳನು ರಕ್ಕಸ । ರೊಲಿಯುತೂದಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮುಂಗಡೆ । ಯೊಳಗೆ ಘನರಣಭೇರಿಗಳಹೊಡಿಸುತ್ತ ಚರರಿಂದ ‖ ಹೊಳೆವ ದಿವ್ಯ ರಥಂಗಳ ನಡರಿ । ತಳುವ ದೈತಂದರಿಗಳೊಡನುರೆ । ಮುಳಿದು ನಿಂದರು ಕಾಳಗಕೆ ರಣರಂಗಮಧ್ಯದಲಿ ‖ ೩೩ ‖ ಘೋರಯುದ್ಧವು ನಡೆದುದಾಗಳೆ । ವೀರವಾನರ ದಾನವರುಗಳ । ಗಾ ರಣಮಹಿಯೊಳಂದು ಜಯವನು ಹೊಂದಬೇಕೆನುತ ‖ ವಿಸಾರಿದ ಪರಾಕ್ರಮದೊಳಾ ಕಪಿ । ವೀರರನು ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆದರು । ಭೂರಿಪಟ್ಟಿಸ ಶಕ್ತಿ ತೋಮರ ಪರಶು ಗದೆಗಳಲಿ ‖ ೩೪ ‖ ಮರಗಳಿಂದಲು ಗಿಡಗಳಿಂದಲು । ಗಿರಿಗಳಿಂದಲು ಶಿಲೆಗಳಿಂದಲು । ಗುರುಗಳಿಂದಲು ಪಲ್ಗಳಿಂದಲು ತಮ್ಮ ಬಾಹುಗಳ ‖ ತರತರದ ಹೊಡೆತಂಗಳಿಂದಲು । ಗಿರಿಶಿಖರಗಳ ಹತಿಗಳಿಂದಲು । ಧುರದೆ ಕಪಿಗಳು

ನೋಯಿಸಿದರಾ ದನುಜರನು ಮುಳಿದು ‖ ೩೫ ‖ ಖಡಗದಲಿ ಶೂಲದಲಿ ಗದೆಯಲಿ । ಹೊಡೆದರು ಪ್ರಾಕಾರಗಳೊಳ । ದ್ದಡಿಗಡಿಗೆ ದಾನವರು ಭೂಮಿಯೊಳಿದ್ದ ಕಪಿಗಳನು ‖ ಬಿಡದೆ ಮೇಲಕೆ ಹಾರಿ ವಾನರ । ರೊಡನೆ ಕೆಡಹಿದ ರಸುರಭಟರನು । ಪೊಡವಿಗೆ ಪ್ರಾಕಾರದಿಂದತಿ ರಭಸದೊಳು ಕೊಂದು ‖ ೩೬ ‖ ದನುಜರಿಗೆ ವಾನರರಿಗೆ ನಡೆದು । ದನಿತಲೊಳಗಾ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧವು । ದನುಜರನು ಹಿಂಸಿಸಿದರಾ ಕಪಿವರರು ಹೊಡೆಹೊಡೆದು ‖ ಘನಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ವಾನರ । ರನು ಬಿಡದೆ ಪೀಡಿಸಿದರು ದನುಜ । ರು ನಿಶಿತಾಯುಧಗಳನು ಕಪಿಗಳಮೇಲೆ ಸುರಿಸುತ್ತ ‖ ೩೭ ‖ ಒಡನೆ ಸಾಯಂಕಾಲವಾದುದು । ಬಿಡದೆ ಮುತ್ತಿದ ಕತ್ತಲೆಯೊಳಡಿ । ಗಡಿಗೆ ದನುಜರರಿಯದೆ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಸುರರನು ‖ ಕಡುಮುಳಿದು ನೋಯಿಸಿದ ರೆಡೆವಿಡ । ದಿಡಿದಕತ್ತಲೆ ಯೊಳವನಿತಳಕೆ । ಕೆಡಹುತಾ ಕಪಿವೀರರನು ಕಪಿವರರು ಯುದ್ಧದಲಿ ‖ ೩೮ ‖ ಕೆಡಹು ಕವಿತಿವಿತಲೆಯ ಕತ್ತರಿ । ಪಿಡು ಹಗೆಗಳನು ಕೊಲ್ಲು ಕಾಲನು । ಪಿಡಿದು ಹೊಯ್ಯಿನ್ನೇತಕೋಡುವೆ ದಿಗಿಲುಪಡಬೇಡ ‖ ನಿಡುಸರಳ ತೊಡುಬಾ ಸಮೀಪಕೆ । ಪಿಡಿನಡೆಕಡಿಬಿಡೆಂಬ ಮಾತುಗ । ಳಡಿಗಡಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತಲಿದ್ದವು ರಾತ್ರಿ ತ್ರಿಮಿರದಲಿ ‖ ೩೯ ‖ ಇರದೆ ಕೋಪಾವಿಷ್ಟರಾಗಿಯ । ಸುರರು ಭಕ್ಷಿಸಬೇಕೆನುತ ವಾ । ನರರಮೇಲಂದಿರದೆ ಬಿದ್ದರು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲಿ ‖ ಕರಿರಥಪತಾಕೆ ಹಯಸಾರಥಿ । ವರಧವಳ ಚಮರಾದಿಗಳನಂ । ದಿರಿದು ಬೀಳಿಸಿದರು ಸವಾರರನಲ್ಲಿ ವಾನರರು ‖ ೪೦ ‖ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಡಿಗಡಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಚಯದಿಂ । ದೊಡನೆ ಕಾಣಿಸಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವ ದನುಜರೆಲ್ಲರನು ‖ ಬಿಡದೆ ರಕ್ತವು ನದಿಗಳಂತಾ । ಪೊಡವಿಯೊಳು ಸಲೆಹರಿದುದಾರಣ । ಕಡುಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತಂದು ರಾತ್ರಿಯಲಿ ‖ ೪೧ ‖ ನೆಟ್ಟನೆ ರಘುವರನನು ರಕ್ಕಸ । ರಟ್ಟಿಕೊಂಡೈತಂದರಾಗಳೆ । ಬಿಟ್ಟನಾ ರಘುವೀರ ನಾರುಶರಂಗಳನವರಿಗೆ ‖ ಇಟ್ಟಣಿಸಿದವು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯೊ । ಳೊಟ್ಟುಗೂಡು ತಖಿಳ ದೆಸೆಗಳಲಿ । ಘಟ್ಟನೆಬಿಡದೆ ರಾಮನಾಮಾಂಕಿತದ ಬಾಣಂಗಳು ‖ ೪೨ ‖ ಕೊಂದನಾಗಳೆ ರಣದೊಳಾ ರಘು । ನಂದನನು ಬಹುಮಂದಿ ದನುಜರ । ನಂಮ ಕಪಿಗಳ ಸಿಂಹನಾದಗಳೊಡನೆ ಮೊಳಗಿದವು ‖ ಅಂಧಕಾರದೊಳಾದ ಕಾಳಗ । ದಿಂದೆ ಸಮರಾಂಗಣವಧಿಕ ಭಯ । ಮೆಂದೆನಿಸು ತಲೆದೋರುತಿದ್ದುದು ಸಕಲವೀರರಿಗೆ ‖ ೪೩ ‖ ಸುರಪಸಂಭವ ತನಯನಾಗಳೆ ।

ಸುರಪಜಿತುವಿನ ತುರಗ ಸಾರಥಿ | ವರವರೂಥಂಗಳನು ಖಂಡಿಸಿ ನೆಲ ಕೆಬೀಳಿಸಿದ ‖ ಧುರದೊಳೆಲ್ಲರು ನೋಡುತಿರ ಲಂ | ಬರದೊಳಾ ವಿಬು ಧೇಂದ್ರಜಿತು ವಾ | ನರರು ಕಾಣದತೆರದೊಳಂತರ್ಧಾನ ನೆನಿಸಿದನು ‖ ‖ ೪೪ ‖ ಸುರರು ಕೊಂಡಾಡಿದರು ವಾಲಿಜ | ನುರುಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಹರ್ಷದೊ | ಳರದೆ ಮೆಚ್ಚಿದರಾಮುನೀಂದ್ರರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ‖ ಭರದೊಳಾತನ ನಪ್ಪಿಕೊಂಡರು | ಪರಮಸಂತಸದಿಂದೆ ಹೊಗಳುತ | ಸುರಪಜಿತು ಖತಿಗೊಂಡ ನಂಗದನಸ್ತ್ರಘಾತದಲಿ ‖ ೪೫ ‖ ಅಂಗದನಿಗೆ ಸ ಹಾಯವಾಗಿಯೆ | ಸಂಗಳಿಸಿ ನೀವೆಲ್ಲರೀ ರಣ | ರಂಗದೊಳು ಯುದ್ಧ ವನು ಮಾಳ್ಪುದು ಧೈರ್ಯದಿಂದೆನುತ ‖ ರಂಗನಾಥನು ಕೂಗಿಪೇಳ್ದನು | ಮುಂಗಡೆಯೊಳಿಹ ವಾನರವರರಿ | ಗಂಗದನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕೆ ಪುನದೊ ಳಾಂತುಸಂತಸವ ‖ ೪೬ ‖ ಸರಸಿಜಾಸನನಿಂ ದುರುತರದ | ವರಗಳನು ಪಡೆದಿಂದ್ರಜಿತು ಸಂ | ಗರದೊಳತಿ ಮಾಯೆಗಳನಾಗಿಸಿ ಯುದ್ಧಮಾಡು ವನು ‖ ಮರಣಕಾಲವು ಹತ್ತಿರಕೆ ಬಂ | ದಿರುವುದೀಖಳ ನಿಗದರಿಂದೆ ಬ | ವರಕೆಬಂದಿಹ ನೆಮ್ಮೊಡನೆನುತ ನುಡಿದನಾರಾಮ ‖ ೪೭ ‖ ಕ್ರೂರ ಕೃತ್ಯದೊಳಿಂದ್ರಜಿತು ತಾ | ನಾರಜನಿಯೊಳು ಕಾಣಿಸದೆ ಕಪಿ | ವೀರ ರೆಲ್ಲರನಂದು ಕೊಂದನು ತೀಕ್ಷ್ಣಶರಗಳಲಿ ‖ ಘೋರಸರ್ಪಮಯ ಶರಗ ಳನು ಮ | ಹಾರಣದೊಳು ಸುರಿಸುತನುಜನೊಡ | ನಾರಘುಪತಿಯ ನಿರದೆಬಿಗಿದನು ನಾಗಪಾಶದಲಿ ‖ ೪೮ ‖ ನಾಗಪಾಶಗಳಿಂದೆ ಬಂಧಿಸಿ | ಬೇಗಮೂರ್ಛೆಯ ನೈದಿಸಿದನಾ | ಮೇಘನಾದನು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಬ್ಬ ರನು ಕೆಡಹಿ ‖ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಘೋರಶರಗಳ | ನಾಗ ಸುರಿಸುತ ನೋ ಯಿಸಿದನಾ | ರಾಘವೇಂದ್ರರ ನವರ ಮರ್ಮಸ್ಥಾನಗಳೊಳಂದು ‖ ೪೯ ‖ ಕ್ರೂರಬಾಣಗಳಿಂದೆ ಗರ್ಜಿಸು | ತಾರಘುವರರನಂದು ನಿರ್ಜರ | ವೈರಿ ಹೊಡೆದನು ಸಕಲ ಮರ್ಮಸ್ಥಾನಗಳೊಳಡಗಿ ‖ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಬಾಣ ಪಾತವ | ಸೈರಿಸದೆಬಿದ್ದರು ರಕುತವನು | ಕಾರುತವನಿಗೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮ ಣರೈದಿ ಮೂರ್ಛೆಯನು ‖ ೫೦ ‖ ನೆಲಕೆಬಿದ್ದು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ | ಮಲಗಿಕೊಂಡಿಹ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರ ಲಲಿತಾಂಗಂಗಳನು ನೋಡಿದ ರುಳಿದವಾನರರು ‖ ತಳೆದುದುಃಖವ ನೊಡನೆ ನೊಂದರ | ಖಿಳಕಪಿಗಳಾ ಧರಣಿಪಾಲ ರೊ | ಡಲುಗಳಿಂದಲೆ ರಕ್ತಹರಿದುದು ನದಿಗಳಂದದಲಿ ‖ ‖ ೫೧ ‖ ಸಕಲ ವಾನರವೀರರರನು ಮೂ | ರ್ಛೆಕೆಡಹುತ ರಣರಂಗದೊ ಳನೇ | ಕ ಕಪಿಗಳನಮರೇಂದ್ರಜಿತು ಸಂಹರಿಸಿಬೊಬ್ಬಿರಿದು ‖ ಪ್ರಕ

ಟಿಸುತ್ತಲೆ ತನ್ನ ಜಯುವಿ । ಲ್ಲಕಡೆಯೊಳು ಸಂತ್ರಸಪಡಿಸಿ ಸೈ । ನಿಕರ ಸಂಪಾಲಂಕೆಗೈತಂದ ನತಿಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೫೦ ॥ ಬಡನೆ ಜಯಭೇರಿಯುನು ಮುಂಗಡೆ ¦ ಹೊಡಿಸಿಕೊಂಡೈತಂದು ಲಂಕೆಗೆ । ಸಡಗರದೊಳಂದಾ ದಶ ಶಿರನ ಚರಣಸಂಕಜಕೆ ॥ ಬಡಲನೀಡಿ ನಮಿಸುತ ರಕ್ಕಸ ॥ ರೊಡೆಯು ನಿಗೆ ಪೇಳಿದನು ಸತ್ತರು । ಪಡೆಸೊಳಂದಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೆನುತಹರ್ಷ ದಲಿ ॥ ೫೩ ॥ ಘೋರ ಶರಬಂಧಂಗಳಿಂದಂ । ದ ರಣದೊಳಾ ವಾನರರೊ ಡನೆ । ವೀರರಾಘವ ನವನತಮ್ಮನಸಹಿತ ಜವದಿಂದೆ ॥ ಧಾರಿಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರ ದೆ ರಕ್ತವ । ಕಾರಿ ಮೂರ್ಛೆಯು ನಾಂತುದನು ಕೇ । ಳ್ದು ರಜನಿಚರ ನಾಥನೈದಿದ ನಧಿಕಹರ್ಷವನು ॥ ೫೪ ॥ ತನಯುನಂ ಕೊಂಡಾಡಿ ಮು ದ್ದಿಸಿ । ದನುಜವಲ್ಲಭನಿರದೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ಘನತರದ ಬಹುಮಾನವನು ಕೊಟ್ಟಿಲಿಸು ತಕ್ಕೈಸಿ ॥ ಮನೆಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಿಂದ್ರಜಿತುವನು । ಮನ ದೊಳಾನಂದವ ತಳೆದು ಬಿ । ಟ್ಟನು ತನಗೆ ರಾಘವನದೆಸೆಯಿಂ ದೊದಗಿ ದಾಭಯುನ ॥ ೫೫ ॥ ಕೊಂದರಣದೊಳಗಿಂದ್ರಜಿತು ರಘು ॥ ನಂದನರ ನೆನುತಸುರವಲ್ಲಭ । ನಂದು ಡಂಗುರವೊಯ್ಸಿದನು ತಾನೊಲಿದು ಲಂಕೆ ಯಲಿ ॥ ಇಂದೆಮಗೆ ಕೈಗೂಡಿದುದು ಜಯು । ವೆಂದೆನುತ ಸಂತಸವನೈ ದುತ । ಬಂಧು ಮಿತ್ರರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೆ ಪೇಳಿದನು ಸುರವೈರಿ ॥ ೫೬ ॥ ಕರೆದು ಸೀತೆಗೆ ಕಾವಲಿರ್ದಾ । ಶರವನಿತೆಯುರ ದನುಜನೆಂದನು । ಧರಣಿನಂದನೆ ಸೀತೆಯುಬಳಿಗೆ ಪೋಗಿನೀವೀಗ ॥ ವರವಿಮಾನದೊಳೊಸೆದು ಕೂಡಿಸಿ । ಕರೆದುಕೊಂಡೈದಿ ರಣರಂಗಕೆ । ಭರದೆತೋರಿಸಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಳಿದ ರೆಂಬುದನು ॥ ೫೭ ॥ ಪತಿಯುಸಾವನು ಕಾಣುತ ಮಹೀ । ಸುತೆ ನಿರಾಶೆ ಯುನೈದಿ ದಶರಥ । ಸುತನೊಳಾ ಬಳಿಕೆನ್ನ ಹೊಂದುವಳು ಪರವಶಳಾಗಿ ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಗೆ ತೋರಿಸುತ ರಾಘವ । ನ ತನುವನು ಪೇಳುವುದು ನೀವ್ವೆ ಲ । ವು ತೆರದಿಂದಲೆ ನನ್ನನುವರಿಸುವಂತೆ ಯುಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೫೮ ॥ ಪೋಗಿನೀವೆಂದೆನುತ ದಶಶಿರ । ನಾಗರಕ್ಕಸಿಯುರಿಗೆ ಪೇಳ್ದತಿ । ವೇಗ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನವರ ನಶೋಕವನಕಿರದೆ ॥ ಬಾಗಿನಮಿಸಿ ದಶಾನನಂಗೆ ಸ । ರಾಗದಿಂ ದವನೀಸುತೆಯು ಬಳಿ । ಗಾಗಿಬಂದರು ತೆಗಿಸಿಕೊಂಡಾ ವ ರವಿಮಾನವನು ॥ ೫೯ ॥ ಬಂದು ಸೀತೆಯುಹತ್ತಿರಕೆ ತಾ । ವೆಂದುಕಾವ ಲಿನಬಲೆಯುರು ದಶ । ಕಂಧರನ ನೇಮವನು ಕೈಕೊಂಡಾ ಜನಕಸುತೆ ಯು ॥ ಮುಂದುಗಡೆಯೊಳಿರಿಸಿ ವಿಮಾನವ । ನೆಂದರು ತಮಗೆ ರಾವಣ ನು ನುಡಿ । ದಂದವನು ಧರಣೀಸುತೆಗೆ ಕೇಳುತಿರಲಾತ್ರಿಜಟೆ ॥ ೬೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೮೭೨.

ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ನಾಗಪಾಶದ ಬಂಧನದೊಳತಿ ।
ಬೇಗ ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂತ ಪತಿಯನು ।
ಪೋಗಿಕಂಡಳಲಿದಳು ಪಲತೆರದಿಂದಲಾಸೀತೆ ॥

ಧರಣಿಜಾತೆಯೆಕೇಳು ದಶಕಂ । ಧರನಸುತ ನಿಂದ್ರಜಿತ್ತು ಕೊಂದನು । ಧುರದೊಳಂದಾ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಬಲಸಹಿತ ॥ ವರವಿಮಾನದೆ ಸೀತೆಯನು ಕು । ಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡಾ ರಣಮಹಿಗೆ ಪೋ । ಗಿ ರಘುವರನನು ತೋರಿಸೆಂದೆಮ ಗಸುರಪತಿ ನುಡಿದ ॥ ೧ ॥ ವರವಿಮಾನದೊಳೆಮ್ಮೊಡನೆ ಕುಳಿ । ತು ರಣಭೂಮಿಗೆ ನೀನು ಬಹುದೆಂ । ದರುಹಿ ಕೂಡಿಸುತಾ ತ್ರಿಜಟೆಯಸಹಿತ ವಿಮಾನದಲಿ ॥ ತ್ವರಿತದಿಂದಲೆ ರಕ್ಕಸಾಂಗನೆ । ಯರುಗಳಾ ರಣರಂಗಕೈತಂ । ದರು ಬಳಿಕ ತೋರಿದರು ವ್ಯೋಮದೆದಾ ರಘೂದ್ವಹರ ॥ ೨ ॥ ಕೂತುಕೊಂಡಾತ್ರಿಜಟೆ ಸಹಿತಾ । ಸೀತೆ ಪುಷ್ಪಕ ವರವಿಮಾನದೆ । ತಾತಪಿಸುತಾ ಯುದ್ಧರಂಗದ ಮಧ್ಯಭಾಗದೊಳು ॥ ಮಾತನಾಡದೆ ಸತ್ತಕಪಿ ಸಂ । ಘಾತವನವರ ಹತ್ತಿರದೊಳತಿ । ಭೀತಿಯಿಂದುರೆ ದುಃಖಿಸುವ ಕಪಿಗಳನು ನೋಡಿದಳು ॥ ೩ ॥ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಬಳಸು । ತ್ತಾ ಮಹಾ ರಣರಂಗಮಧ್ಯದೆ । ಕೈಮೆಯುಳಿದತಿ ದುಃಖಪೀಡಿತರಾದ ಕಪಿಗಳನು ॥ ಭೂಮಿಸುತೆ ನೋಡಿದಳು ಬಳಿಕಾ । ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಿಬ್ಬರತಿ ಘನ । ಕೋಮಲಾಂಗಂಗಳನುಕಂಡಳು ಮುಂದಕೈತರುತ ॥ ೪ ॥ ಶರಗಳಿಂದುರೆ ಪೀಡಿತರೆನಿಸಿ । ಧುರದೆಘನಶರ ತಲ್ಪದೊಳು ತಾ । ಪೊರಗಿಕಡಿದಾ ಕವಚಬಾಣಂಗಳನು ಧರಿಸುತ್ತ ॥ ಉರುತರದ ಶರಪಾತಕಡಿಗಡಿ । ಗಿರದೆ ರಕ್ತವಕಾರುತ ಕದಲ । ದಿರುವ ಪತಿದೇವರರನೀಕ್ಷಿಸಿದ ಳವನೀಸುತೆಯು ॥ ೫ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕಪಿಗಳೊಡನೆ ಕ । ದನದೆ ಮಡಿದಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರನು ಮಣಿದುನೋಡುತವ ರಿಬ್ಬರಮರಣವನು ಕುರಿತು ॥ ಮನದೊಳನುಮಾನಿಸುತ ಬಲಗೈ । ಯನಿರಿಸಿ ತಲೆಯಮೇಲೆ ದುಃಖಿಸು । ತ ನಡುಗಿ

ಪಲವ್ರುತೆರದೊಳಂದುರೆ ರೋದಿಸಿದಳಲ್ಲಿ ॥ ೬ ॥ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮುನ್ನನು ಡಿದಿದ್ದರು । ನೀನು ಮಕ್ಕಳಸಹಿತ ಬಾಳುವೆ । ನೀನು ವೈಧವ್ಯವನು ಹೊಂದುವಳಲ್ಲ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ನೀನು ಹಯಮೇಧಗಳ ನಾಗಿಪ । ಮಾನವೇಂದ್ರನ ಪತ್ನಿಯೆನುತಾ । ಜ್ಞಾನಿಗಳ ವಚನಂಗಳೀದಿನ ಸುಳ್ಳೆನಿಸಿತಲ್ಲ ॥ ೭ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ನೀನು ಶುಭಕರ । ಮೆನಿಪವ ಯುವಂಗಳನು ಹೊಂದಿರು । ವೆ ನುತಿವಡೆದತಿ ಶೂರನೆನಿಸುತ್ತಿಳಯ ಪಾಲಿಸುವ ॥ ಜನಪತಿಗೆನೀಂ ಪಟ್ಟದಮಹಿಷಿ । ಯೆನಿಸುವೆ ಮಹಾ ಧನ್ಯಳಾಗುವೆ । ಯೆನುತಪೇಳ್ದ ವಿಬುಧರನುಡಿಗಳು ಸುಳ್ಳೆನಿಸಿತಲ್ಲ ॥ ೮ ॥ ಧರಣಿಪಾಲನ ಮದುವೆಯಾಗು । ತ್ತ ರಮಣನೊಡನೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊ । ಳುರುತರದ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ನಾಂತುಸೌಖ್ಯವನು ॥ ಹರುಷದಿಂ ದನುಭವಿಪ ರೀತಿಯು । ಸಿರದೆ ಸೂಚಿಸುವಂಥ ಕಮಲದ । ಗೆರೆಗಳನ್ನಯ ಪದದೊಳಿದ್ದರು ನಿಷ್ಫಲವೆನಿಸಿತು ॥ ೯ ॥ ವನಿತೆಯರಿಗೀ ಧಾರಿಣಿಯೊಳತಿ ॥ ಘನತರದ ಸೌಭಾಗ್ಯಕರವೆಂ । ದೆನಿಪ ಲಕ್ಷಣಗಳನು ಸತ್ಯವೆನಿಸುತ ತೋರಿಸುವ ॥ ಎನುತ್ತಿಪೆತ್ತ ಕಮಲವರೇಖೆಗ । ಳೆನಗೆ ಯಿದ್ದುಂ ವ್ಯರ್ಥವಾದವು । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಳಿದುದ ರಿಂದನುಜನೊಡನೆ । ॥೧೦॥ ಅವನಿಯೊಳು ನಾರಿಯರು ವೈಧ । ವ್ಯವನು ಹೊಂದುವ ಲಕ್ಷಣಗಳೆ । ನ್ನವಯವಂಗಳೊಳಿಲ್ಲ ನಿತ್ಯ ಸುವಾಸಿನಿಯೆನಿಸುವ ॥ ವಿವಿಧವಂಗಳ ಕರಗಳಿಂದೆನಿ । ಸುವ ಸಕಲ ಲಕ್ಷಣಗಳಿದ್ದರು । ಭುವಿಯೊಳಿಂದೆನಗೆಂತು ವೈಧವ್ಯವೊದಗಿರುತಿಹುದು ॥ ೧೧ ॥ ನನ್ನ ಕೂದಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿವೆ । ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕರಿಯಬಣ್ಣದಿಂದತಿ । ಚೆನ್ನವೆನೆ ಮೃದುವಾಗಿ ತೋರುವುದೆಲ್ಲ ಜನಗಳಿಗೆ ॥ ನನ್ನ ಹುಬ್ಬುಗಳೆರಡವಿರಳವ । ಪೆನ್ನಿಸುತಿಹವು ನನ್ನ ಜಂಘೆಗ । ಳುನ್ನತಿವಡೆದು ಕೂದಲಿಲ್ಲದೆಸೆವುವುಗುಂಡಾಗಿ ॥ ೧೨ ॥ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ನನ್ನ ಕಾಲ್ಗಳು । ನನ್ನ ಕಂಗಳು ನನ್ನ ತೊಡೆಗಳು । ನನ್ನ ಗುಲ್ಫಗಳೆಲ್ಲ ಸಮವೆನುತೊಪ್ಪಿ ಕಾಣುವುವು ॥ ನನ್ನ ಪಲ್ಗಳು ಕೂಡಿಕೊಂಡಿವೆ । ನನ್ನ ಬೆರಳುಗಳತಿ ಲಲಿತವೆಂ । ದೆನ್ನಿಸುತ ಗುಂಡಾಗಿಹ ನಖಗಳಿಂದೆಕೂಡಿಹವು ॥ ೧೩ ॥ ಮೊಲೆಗಳೆರಡುಂ ಸೇರಿಕೊಳುತಲೆ । ಬಲಿತುಕೊಂಡಿವೆ ಚೂಚುಕಂಗಳು । ಮೊಲೆಗಳೊಳಡಗಿ ಮಗ್ನ ವೆನಿಸುತ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಹವು ॥ ಬಳಗಿಳಿದು ಗಂಭೀರವೆನಿಸುತ । ಹೊಳೆವ ಪರ್ಯಂತಪ್ರದೇಶವ । ತಳೆದ ನಾಭಿಯು ನನ್ನದೇಹದೊಳಿದ್ದು ರಂಜಿಪುದು ॥ ೧೪ ॥ ನನ್ನ ಬಣ್ಣವು ರತ್ನದಂತಿದೆ । ನನ್ನ ಕೂದಲು

ಮೃದುಲವಾಗಿವೆ | ನನ್ನ ಪಾದಗಳೆರಡು ಮೆರೆವೈನೈದು ಬೆರಳುಗಳ || ಚೆ
ನ್ನವೆಂಬುಂ ತೋರಿನಿಲ್ಲುವು | ವೆನ್ನ ಕರಚರಣಂಗಳೊಳು ಸಂ | ಪನ್ನ
ವಾಗಿಹವರಯವಾ ರೇಖೆಗಳು ತುಂಬಿಹವು || ೧೫ || ಇನಿತು ಶುಭ
ಲಕ್ಷಣಗಳಿದ್ದರು | ನನಗೆ ನಿಷ್ಫಲವೆನಿಸಿತಲ್ಲವೆ | ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ
ರಾಮನಳಿದುದರಿಂದೆ ಕದನದೊಳು || ನನಗೆ ರಕ್ಷಕರಿನ್ನು ಯಾರಿಹ |
ರೆನುತ ಜಾನಕಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರ ನಡಿಗಡಿಗೀಕ್ಷಿಸುತ ಬಿಸುಸುಯ್ದು
ತ್ತಳಂದಿರದೆ || ೧೬ || ನೀನು ಮಂದಸ್ಮಿತೆ ಯೆನಿಸಿರುವೆ | ನೀನುಮಣಿ
ಮಯ ಪೀಠದೊಳು ಸುಂ | ಮಾನದಿಂದಲೆ ಪತಿಯುಬಲಗಡೆ ಕುಳಿತು ವಿ
ಭವದಲಿ || ಈನೆಲದ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ | ನಾನುಮೆಯೆನುತ ಮುನ್ನ ಸು
ಡಿವಾ | ಜ್ಞಾನನಿಧಿಗಳ ಮಾತುಗಳು ಸುಳ್ಳಾದುವೆನಗಿಂದು || ೧೭ ||
ಹುಡುಕುತ ಜನಸ್ಥಾನದೆ ಹಲವು | ಕಡೆಗಳೊಳಗಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ |
ರೊಡನೆ ಗೋವಿನಪಾದದಂತೀ ದಕ್ಷಿಣಾಬ್ಧಿಯನು || ಬಿಡದೆಲಂಘಿಸಿ ನನ್ನ
ಸನಿಹಕೆ | ಕಡುಜವದೊಳೈತಂದು ಸತ್ತರು | ಪಡೆಯೊಳೆನ್ನ ನಿಮಿತ್ತ
ವಾಗಿಯೆ ಸುರಪಜಿತುವಿಂದೆ || ೧೮ || ಇವರುಬಲ್ಲರು ವಾರುಣಾಸ್ತ್ರವ |
ನಿವರುಬಲ್ಲರು ಪಾವಕಾಸ್ತ್ರವ | ಇವರರಿಪರಾ ಬ್ರಹ್ಮಶಿರವೆಂಬಸ್ತ್ರ
ವಿವರವನು || ಇವರುಬಲ್ಲರು ವಾಸವಾಸ್ತ್ರವ | ನಿವರುಬಲ್ಲರು ಮಾರು
ತಾಸ್ತ್ರವ | ನಿವರನಾವಿಬುಧೇಂದ್ರಜಿತು ವಧಿಸಿದನು ಮಾಯೆಯಲಿ ||
||೧೯|| ವೀರರೆನಿಸಿದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರೀರಣದೊಳಾ ಶಕ್ರವೈರಿಯ |
ಘೋರಶರಬಂಧಂಗಳಿಂದಲೆ ಮಡಿದುರುಳ್ದಿಹರು || ಆ ರಜನಿಚರನಿವರಿಗಿಂ
ದು ಶ | ರೀರವನು ತೋರಿಸವೆ ಮಾಯಾ | ಕಾರ ಯುದ್ಧವಮಾಡಿಕೊಂ
ದನು ವಂಚಿಸುತಿವರನು ||೨೦|| ಇವರಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ್ದರೆ | ಬವರ
ದೊಳು ಶಕ್ರಜಿತು ಜೀವಿಸು | ತವನ ತಂದೆಯುಬಳಿಗೆ ಬರುತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಿಂತಿ
ರುಗಿ || ಇವರಸಾವನು ಕಂಡಕಟ ನಾ | ನವನಿಯೊಳುಜೀವಿಸುವು
ದೆಂತೆಂ | ದವನಿಜೆಯು ಗೋಳಾಡಿದಳು ನೋಡುತ್ತ ರಘುಜನರನು
|| ೨೧ || ಅತ್ತೆ ಕೌಸಲ್ಯೆಯನು ಕುರಿತೀ | ಹೊತ್ತಿನೊಳು ನಾನೆನ್ನ
ಮನದೊಳು | ಮತ್ತೆಮತ್ತಳುತಿರದೆ ದುಃಖಿಸುವಂತೆ ಕದನದೊಳು ||
ಸತ್ತ ಪತಿದೇವರರನು ಕುರಿತು | ತತ್ತರಿಸುವವಳಲ್ಲ ನನ್ನನು | ಮತ್ತು
ನನ್ನಯ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳ ಕುರಿತಳುವವಳಲ್ಲ || ೨೨ || ವನದವಾಸವ
ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಿ | ಜನಗರಿಗೆ ಸತಿಸೋದರರೊಡನೆ | ತನಯತಾನಾ
ವಾಗ ಬರುತಿಹನೆಂದು ಕೌಸಲ್ಯೆ || ಅನುದಿನವು ಚಿಂತಿಸುತಿರುವಳೆ | ಪ್ರ

ಸು ಭರದೊಳೀಕ್ಷಿಸುವೆನೆಂದಾ । ಕೆ ಸರೆಕಾತರಿಸುತ್ತಿಹಳು ಮನದೊಳ ಗನವರತವು ॥ ೨೩ ॥ ಇಂತುಪಲತೆರದಿಂದೆ ಜಾನಕಿ । ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರ ಲಾ ತ್ರಿಜಟೆ ಸಮ । ನಂತರದೊಳಾ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಹಸ್ತವನುಪಿಡಿದು ॥ ಸಂತಸದೊಳಿಂದಳಿಲೆ ಸೀತೆಯೆ । ಚಿಂತೆಯನುಬಿಡು ಚಿತ್ತವನುಮೊದ । ಲಂತೆ ನಿಲ್ಲಿಸು ನೀಂವಿಷಾದಿಸಬೇಡ ದುಃಖಿಸುತ ॥ ೨೪ ॥ ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಜೀವಿಸಿರುವನು । ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಬದುಕಿರುವು । ದನ್ನು ಸೂಚಿಸು ವಂಥ ಲಕ್ಷಣಗಳನು ನೋಡುವೆವು ॥ ನಿನ್ನಗಂಡನು ಮಡಿದುಯಿದ್ದರೆ । ಮುನ್ನಿನಂದದೊಳೀತನ ಮುಖವಿ । ದಿನ್ನೆಗಂ ತೋರುತಿರಲಿಲ್ಲವು ಶುಭ ಕರವಿದೆನಿಸಿ ॥೨೫॥ ಮರಣವನು ಹೊಂದಿದ ಜನರಿಗೀ । ಧರೆಯೊಳಂತಾ ನನಗಳತಿಶುಭ । ಕರವೆನಿಸಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ॥ ಎರ ಡುಮುಖಗಳು ಕೋಪವನು ತಳೆ । ದುರುತರದ ಸಂತೋಷವನು ವಿ । ಸ್ತರಿಸಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತಿವೆ ಜಾನಕಿನೀನು ನೆರೆನೋಡು ॥ ೨೬ ॥ ಧುರ ದೊಳಂದೀ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಿರುವರಳಿದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಕ । ವರವಿಮಾ ನವು ನಿನ್ನಧರಿಸುತ ಲಿಲ್ಲಿನಿಂದಿರದು ॥ ಮುರಿದ ಸೇನಾಪತಿಗಳಿಂದಲು । ತೊರೆದ ಸಮರೋದ್ಯೋಗದಿಂದಲು । ಕೊರಗುತಿಹಪಡೆ ತಿರುಗುತಿದೆ ತಾನಾಂತುಭೀತಿಯನು ॥ ೨೭ ॥ ಹರುಷವಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲಸೈನ್ಯವು । ತಿರು ಗುತಿದೆ ಸಂಗರದ ಮಧ್ಯದೊ । ಳುರುಭಯವತಾನಾಂತು ಕದನೋತ್ಸಾ ಹವನು ತೊರೆದು ॥ ನೆರೆಮು ಸುತ್ತಲು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬ । ವರದೊ ಳು ಸಕಲ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು । ಪೊರೆವುತಿಹರೀ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನತಿ ಜಾಗ ರದೆ ॥೨೮॥ ಬಿಡುಭಯವನೆಲೆ ಸೀತೆ ಸೌಖ್ಯವ । ನೊಡರಿಸುವ ಲಕ್ಷಣಗ ಳಂವಲೆ । ಮಡಿಯದವರೆಂದರಿತು ನೋಡೀ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ॥ ಪೊಡವಿ ಯೊಳಳಿದ ಜನರಿಗಿಂತಿರ । ದೊಡಲಕಾಂತಿಯು ಕೇಳುಜಾನಕಿ । ನುಡಿದಿ ರುವೆನಿಂದೆನಗೆ ನಿನ್ನೊಳಿರುತಿಹ ಸಖತನದೆ ॥೨೯॥ ನಾನುನಿನಗೀ ಸಂಗ ತಿಯ ನನು । ಮಾನವಿಲ್ಲದಹಾಗೆ ಪೇಳಿದೆ । ಜಾನಕಿಯೆ ಕೇಳನೃತವನು ನುಡಿವವಳುನಾನಲ್ಲ ॥ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನುಡಿದೆನು । ನೀನು ನನ್ನ ಮನದೊಳು ಸೇರಿದೆ । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ನಿನ್ನ ಸಚ್ಚರಿತೆಗಳಬಲದಿಂದ ॥ ॥ ೩೦ ॥ ಜನಕಸುತೆನೀಂ ಕೇಳು ಬವರದೊ । ಳಿನಕುಲೋತ್ತಮ ರಾ ಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರನಮರೇಂದ್ರನು ಜಯಿಸಲಾರನು ತನ ಬಲಸಹಿತ ॥ ಘನಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ನಿರ್ಜರ । ದನುಜಕಿನ್ನರ ಯಕ್ಷರೊಳಗೀ । ವನು ಸಮರ್ಥನೆನಿಸನು ರಘುನಂದನರ ಜಯಿಸಲ್ಕೆ ॥ ೩೧ ॥ ಇನಿತು

ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ವೆಂದೆನಿ । ಸಿ ನುತಿವಡೆದ ಸುಲಕ್ಷಣಂಗಳ । ನು
ನೆರೆನೋಡುತ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಂಗಗಳೊಳೀಗ ॥ ನಿನಗೆನಾಂ ಪೇಳಿದೆನು
ನೋಡೆಲೆ । ಜನಕನಂದನೆ ನೀನುರಘುನಂ । ದನರ ದೇಹದೊಳಿರ್ಪ ಸ
ಲ್ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲವೆನು ॥೩೨॥ ಚಲಿಸಲಾರದೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಿಳೆಯೊಳ
ಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಬ್ಬರ । ನುಳಿಯದಿರ್ಪುದು ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಮೇದಿನೀತ
ಳದಿ ॥ ಅಳಿದ ಮಾನವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಮುಖ । ಗಳು ವಿಕಾರವೆನಿಸುತ ಕಳೆ
ಗುಂ । ದಿಳೆಯೊಳಿಂತು ವಿರಾಜಿಸವೆ ಕಾಣಿಸುವುವೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ೩೩ ॥ ಇ
ವರುಸಾವನು ಹೊಂದುವವರ । ಲ್ಲವನಿಯೊಳು ಮಾನವರ ರೂಪವ । ನು
ವಹಿಸಿದ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲವೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ॥ ಇವರನೀ ಹದಿನಾಲ್ಕು
ಲೋಕದೊ । ಳು ವಧಿಸುವರಾರಿಹರು ಕೇಳೆಂ । ದವನಿಜೆಯನಾ ತ್ರಿಜ
ಟೆ ಸಂತೈಸಿದಳು ಪಲತೆರದೆ ॥ ೩೪ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯೆ ಕೇಳು ನಾನು ವಿ ।
ವರಿಸಿಪೇಳಿದ ಲಕ್ಷಣಂಗಳ । ನರಿತು ಬಿಡುಭಯ ಶೋಕ ಮೋಹಂಗಳ
ನು ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ಹರುಷವನುತಾಳುತ್ತ ಚಿತ್ತವ । ನಿರಿಸು ಸುಸ್ಥಾಯಿ
ಯೊಳಗೆಂದೆನು । ತರುಹಿದಳತಿ ರಹಸ್ಯದಿಂದಾ ತ್ರಿಜಟೆಜಾನಕಿಗೆ ॥೩೫॥
ಜನಕಸುತೆ ತನಗಾತ್ರಿಜಟೆ ಪೇ । ಳ್ದನುಡಿಗಳ ನೊಲಿದಾಲಿಸುತ್ತತಿ ।
ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಕೈವಿಡಿದು ಗೌರರವಿಸುತಾಕೆಯನು ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತ
ಮರಿಬ್ಬರಿಗೆ ನೀ । ನು ನುಡಿದಂದದೆ ಶುಭಗಳೊಡರಿಸ । ಲೆನುತ ಪೇಳ್ದ
ವಳೊಡನಿಳಿದಳಾ ವರವಿಮಾನವನು ॥ ೩೬ ॥ ವರವಿಮಾನವನಿಳಿದು ರಾಘ
ವ । ನರಸಿಬಳಿಕಾ ತ್ರಿಜಟೆಸಹಿತಾ । ಧರಣಿಯೊಳಿರಲು ಕಾವಲಿನರಾಕ್ಷ
ಸಿಯರ್ರೈತಂದು ॥ ಭರದೊಳವನೀ ಜಾತೆಯನ್ನಾಹೆ । ದರಿಸುತ ಕರೆದು
ಕೊಂಡುಬಂದರು । ಮೆರೆವಶೋಕಾವನಕೆ ಸುತ್ತಲು ಸುತ್ತಿಕೊಂ
ಡಿರದೆ ॥ ೩೭ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ । ದನುಜ ನಾರಿ
ಯರೊಡನೆ ನಡೆತಂ । ದು ನೆಲದೊಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದಪತಿದೇವರರ ನೀ
ಕ್ಷಿಸುತ ॥ ಮನದೊಳು ವಿಷಾದವನು ತಳೆದಾ । ವನಕೆ ಮತ್ತೆ
ಬರುತ್ತಡಿಗಡಿಗೆ । ಘನ ಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದೆ ಯೋಚಿಸುತಿದ್ದಳೆಂದಿರ
ದೆ ॥ ೩೮ ॥ ತನ್ನಿನಯ ದೇವರರ ಕಷ್ಟಗ । ಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆನು
ತ ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ಭೂಜಾತೆ ಭಕ್ತಿಯೊಳಾವನದ ನಡುವೆ ॥ ತನ್ನೆರಡು
ಕೈಗಳನುಜೋಡಿಸಿ । ಬಿನ್ನವಿಸಿ ನಮಿಸುತ್ತ ಭಾಸ್ಕರ । ನನ್ನು ಜಾನಿಸು
ತಿದ್ದಳನುಪಮ ಸಂಸ್ತುತಿಗಳಿಂದೆ ॥ ೩೯ ॥ ಸುರಪವೈರಿಯ ಬಾಣತತಿ
ಯಿಂ । ದುರೆ ಬಳಲಿ ರಣರಂಗದೊಳು ಚೇ । ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಮೂರ್ಛೆ

ಯಿಂದಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುವ ‖ ತರಣಿವಂಶ ಲಲಾಮರೆನ್ನಿಸಿ | ದರಘುನಂದನರನ್ನು ಕುರಿತನ | ವರತಚಿಂತಿಸುತಿದ್ದಳಾವನದೊಳಗೆವೈದೇಹಿ ‖೪೦‖

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೨೧೩.

ಇಪ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಬಂದು ಕಾಳಗದೊಳು ಸುರಪಜಿತು |
ವಿಂದೆ ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂತ ದಶರಥ |
ನಂದನರನಾ ಗರುಡನೈದಡವುತ್ತ ಲೆಬ್ಬಿಸಿದ ‖

ಧುರದೊಳಾ ಕಪಿವೀರರೆಲ್ಲರು | ಕೊರಗುತತಿ ಖೇದವನು ತಾವಾಂ | ತು ರಘುನಂದನರಿಬ್ಬರನು ತಾವ್ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿರದೆ ‖ ನೆರೆಮರುಗಿ ಕೊರಗುತ್ತ ಮುಂದಿನ | ಪರಿಯುಕಾಣದೆ ಧೈರ್ಯವನುಳಿದು | ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ ಮರುಗುತಿದ್ದರು ಸುರಿಸಿಕಂಬನಿಯು ‖ ೧ ‖ ಸುರಪಜಿತು ಮಾಯಾಕವನವನು | ವಿರಚಿಸು ತ್ತಂಬರದೊಳಡಗಿ ಬ | ವರದೊಳ್ ೞೀರ್ವರು ತನ್ನನರಿಯದತೆರದೆ ಕಡುಮುಳಿದು ‖ ತರತರದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಪಾತವ | ನಿರದೆ ಬೀಳಿಸುತೆಲ್ಲರನು ಕೊಂ | ದು ರಘುನಂದನರನ್ನು ಮೂರ್ಛೆಗೆ ಡಹಿದನೀದಿನದೆ ‖ ೨ ‖ ಇವರು ಭೂಮಿಯೊಳೆಂತು ಬದುಕುವ | ರಿವರು ಮೊದಲಂತಾಹವ ದೊಳಂ | ದಿವರ ಶತ್ರುಗಳೊಡನೆ ಜಗಳವನೆಂತು ಮಾಡುವರು ‖ ಇವರ ಕಷ್ಟವನೀಗ ತಪ್ಪಿಸು | ವವರದಾರಿಹ ರಕಟೆನುತ್ತ ಕ | ಪಿವರರೆಲ್ಲರು ಕೊರಗಿ ಗೋಳಡುತಿದ್ದರಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ೩ ‖ ಇಂತು ವಾನರರೈದೆ ರಣದೊಳು | ಚಿಂತಿಸುತಿರಲು ರಾಘವನು ಸಮ | ನಂತರದೆ ಚೇತರಿಸುತೆದ್ದನು ತಾನೆತನ್ನೊಳಗೆ ‖ ಅಂತರಂಗದೊಳೆಲ್ಲ ಕಪಿಗಳು | ಸಂತಸವನೈದಿದರು ರಾಘವ | ನಂತುಬಿದ್ದಿಹ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಕಂಡಿರದೆ ದುಃಖಿಸಿದ ‖ ೪ ‖ ತಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸತ್ತೆಯಾ ನೀ | ನೆನ್ನೊಡನೆಬಂದ ವನಕೆ ನಡೆತಂ | ದೆನ್ನನು ಪಲವುತೆರಗಳಿಂದಲೆ ರಕ್ಷಿಸಿದೆಯಲ್ಲ ‖ ನೆನ್ನದಿಯ ನಾಂತಿರದೆ ರಣದೊಳು | ಸುಮ್ಮನಸುವನು ತೊರೆದೆಯಾ ಚಿ | ಕ್ಕವ್ವಬಿಗೆ ನಾನೇನಹೇಳುವೆನೆಂದು ಮರುಗಿದನು ‖ ೫ ‖ ನನ್ನೊಡನೆನೀಂ ವ

ನಗೆ ಬಂದಂ । ತಿನ್ನು ಯಮಪುರಿಗಾನು ಬರುತಿಹೆ । ನಿನ್ನೊಡನೆ ರಣಾ
ರಂಗದೊಳು ಜೀವವನುಬಿಡುತಿಂದು ॥ ನಿನ್ನನುಳಿದೆಂ ತವನಿಯೊಳು
ನಾ । ನಿನ್ನಬದುಕಲಿ ತಮ್ಮ ಹೇಳೆಂ । ದೆನ್ನುತತ್ತನು ರಾಮನಡಿ
ಗಡಿಗೆ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ೬ ॥ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೇನಹೇಳಲಿ । ನಿನ್ನಬರವನೆ
ನೆನೆದು ನಿತ್ಯವು । ತನ್ನಮನದೊಳು ಬೆಂದುಬೆಂಡಾಗಿಹ ಸುಮಿತ್ರೆಗೆ
ನಾಂ ॥ ನನ್ನ ಮುಖವನದೆಂತು ತೋರಿಸ । ಲೆನ್ನುತಾ ರಘುವರನು ಲ
ಕ್ಷ್ಮಣ । ನನ್ನು ಕಂಡಡಿಗಡಿಗೆ ರೋದಿಸುತಿದ್ದ ನನುವರದಿ ॥ ೭ ॥ ನನಗೆ
ಜಾನಕಿಯೇತಕಿನ್ನು ಕ । ದನವಗೆಯ್ವುದದೇಕೆ ರಾಜ್ಯದ । ನೆನಪದೇತಕೆ
ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ ನೀನಳಿದಮೇಲಿನ್ನು ॥ ನನಗದಾರ್ಕೈದಿಕ್ಕು ಕಾಡಿನೊ । ಳೆನುತ
ಸೌಮಿತ್ರಿಯನು ಕಂಡಳು । ತ ನಯನಗಳೊಳು ನೀರಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದನಾ
ರಾಮ ॥ ೮ ॥ ಇಂತು ತಮ್ಮನಕಂಡು ರಾಮನು । ಸಂತತವು ದುಃಖಿ
ಸುತಿರಲು ಸಮ । ನಂತರದೊಳಾ ವೈನತೇಯನು ತಿಳಿದು ತಾನಿದನು ॥
ಅಂತರಿಕ್ಷದೊಳೈತರುತ ಬಹು । ಸಂತ್ರಸವನಾಗಿಸಲು ಸಾಗರ । ದಂತೆ
ಕಾಣುವ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ ಬಂದನತಿಭರದೆ ॥ ೯ ॥ ಗರುಡನನು ನೋ
ಡಿದರಖಿಳ ವಾ । ನರರು ಮೇಲೆ ನಭಸ್ಥಳದೊಳಾ । ಗರುಡನನು ಕಂ
ಡೊಡನೆ ರಘುವೀರರನು ಬಿಗಿದಿದ್ದ ॥ ಉರಗಗಳು ಭೀತಿಯನುಹೊಂದು
ತ । ಭರದೊಳಲ್ಲಿರ ದೋಡಿಪೋದವು । ಗರಿಗೆದರುತಾ ವೈನತೇಯನಿಳಿದ
ನು ಧಾರಿಣಿಗೆ ॥ ೧೦ ॥ ಆಗಸವನುಳಿದಾ ಗರುಡ ಬಲು । ಬೇಗಬಂದನು
ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ । ರಾಘವೇಂದ್ರನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಸಹಿತಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥
ಬಾಗಿ ನಮಿಸಲು ವೈನತೇಯನು । ಕೈಗಳಿಂದಲೆ ಮೈದಡವುತನು ।
ರಾಗದಿಂದಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ತಕ್ಕೈಸಿದನು ಪದೆದು ॥ ೧೧ ॥ ವೈನತೇಯನು
ಮತ್ತೆ ದಶರಥ । ಸೂನುಗಳನಿಪ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಾನನಂಗಳ ನೊ
ಲಿದು ಸವರಿದನಂದು ಗರಿಗಳಲಿ ॥ ಜ್ಞಾನವಪಡೆದು ಸೋದರರಿರುವ । ರಾ
ನೆಲದೊಳೊಡನೆದ್ದು ಕುಳಿತರು । ದಾನವೇಂದ್ರನ ಬಾಧೆಯನುಪರಿಹರಿ
ಸಿಕೊಳುತಲ್ಲಿ ॥ ೧೨ ॥ ನೋವು ಕುಂದುಗಳಿಲ್ಲದಾ ನರ । ದೇವತೆಗಳಹ
ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಾ ವಸುಮತಿಯೊಳಿದ್ದು ಕುಳಿತರು ಪೂರ್ವದಂ
ದಲಿ ॥ ಆವಿಧದ ಮೂರ್ಛೆಯನು ಬಿಡುತಲೆ । ತೀವಿಯಿಂದೆ ವಿರಾಜಿಸಿದ
ರಂ । ದಾವಿಭುಗಳಿಂ ಮಿಗಿಲೆನಿಸಿದ ಪರಾಕ್ರಮಗಳಿಂದೆ ॥ ೧೩ ॥ ಕರುಣೆ
ಯಿಂದಲೆ ಪದೆದುನೋಡುತ । ಗರುಡನಂದಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಿರುವೆ
ರನು ಜವದಿಂದಲೆಬ್ಬಿಸಿ ತನ್ನತೊಡೆಯೊಳಗೆ ॥ ಭರದೆಕೂಡಿಸಿ ಮೈದಡ

ವಿ ತ । ನ್ನೆರಡು ಕರತಳದಿಂದೆ ತಕ್ಕೈ । ಸಿ ರಣದೊಳವರ ೀರವನಾ ಘೋಷಿಸಿದನಾ ಬಳಿಕ ॥ ೧೪ ॥ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡೊಡನೆ ಮೂರ್ಛೆಯು । ನು ರಘುನಾಥನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಸಹಿ । ತ ರಣರಂಗದೊಳಂ ದಧಿಕಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದು ॥ ೀರದೊಳಂಜಲಿ ಬದ್ಧನಾಗುತ । ಗರುಡನನತಿ ವಿಧೇಯತೆಯೊಳಾ । ವರಿಸಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದನತಿ ಮೃದುಮಧುರ ವಚನದಲಿ ॥ ॥ ೧೫ ॥ ಆರುನೀನೆಲೆ ದೇವ ನಿನಗಿಂ । ದಾರುನುಡಿದರು ನಮ್ಮಕಷ್ಟವ । ನೀರಣಕೆ ನೀನೆಂತು ಕರುಣಿಸಿಬಂದೆ ನಮ್ಮೆಡೆಗೆ ॥ ಘೋರ ಶರಬಂಧಂಗಳಿಂದೆಮ । ಗಾ ರಜನಿಚರನಾಗಿಸಿದತಿ ಕ । ಠೋರತರ ಬಾಧೆಯನು ತಪ್ಪಿಸಿ ನಮ್ಮರಕ್ಷಿಸಿದೆ ॥ ೧೬ ॥ ಪರಿಮಳಸುಗಂಧವ ನುದರಕೆ ಸ । ವರಿಕೊಳುತ ನೀಂ ದಿವ್ಯವಾಗಿಹ । ವರಕುಸುಮ ಹಾರಂಗಳನು ಕಂತದೊಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ॥ ಮೆರೆವ ಕನಕಾಭರಣಗಳ ನಾಂ । ತು ರಮಣೀಯವೆನಿಸುತ ನಿರ್ಮಲ । ತರ ದುಕೂಲಂಗಳನು ಧರಿಸಿಹೆದೇವ ನೀನಾರು ॥ ೧೭ ॥ ತಂದೆ ದಶರಥರಾಯನನುನಾ । ನಿಂದು ಕಂಡಂತಾಯ್ತು ತಂಪೆಯು । ತಂದೆ ಯಜಭೂಪನನು ಕಂಡವೊಲಾಯ್ತು ಸಂತಸವು ॥ ಬಂದು ನಮ್ಮನು ರಕ್ಷಿಸಿದೆ ದಯೆ । ಯಿಂದ ನೀನೆಲೆದೇವ ನನಗೊಲ । ವಿಂದೆ ತಿಳುಹಿಸು ನಿನ್ನ ರೀತಿಯನೆಂದನಾ ರಾಮ ॥ ೧೮ ॥ ಮುನ್ನ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯಫಲದಿಂ । ದೆನ್ನಕಷ್ಟವ ನೀನು ಹರಿಸಿದೆ । ನಿನ್ನ ದರ್ಶನದಿಂದೆ ಧನ್ಯನೆನಿಸಿದೆನಾನಿಂದು ॥ ಪನ್ನಗಾಂತಕ ಕರುಣಿಸುತೆನಗೆ । ನಿನ್ನ ತೆರವನು ತಿಳುಹಬೇಕೆಂ । ದೆನ್ನುತ ಕರವಮುಗಿದು ಬೇಡಿದನಾ ರಘೂದ್ವಹನು ॥ ೧೯ ॥ ಎನಲು ಕೇಳ್ದಾವೈನತೇಯನು । ಮನದೊಳತಿ ಸಂತೋಷವನು ತಾ । ಳ್ದು ನೆರೆಮನ್ನಿಸುತಾಗ ರಾಮನನೊಡನೆ ವಿನಯದಲಿ ॥ ಘನ ದಯಾರಸದಿಂದೆ ನೋಡುತ । ಮನವೊಲಿದು ಪೇಳಿದನು ಮೃದುಮಧು । ರ ನುಡಿಯಿಂದಲೆ ತನ್ನ ರೀತಿಯ ನಂದುನಿವರಿಸುತ ॥ ೨೦ ॥ ರಾಮಕೇಳೈ ನಾನು ದಶರಥ । ಭೂಮಿಪಾಲನ ಮಿತ್ರನೀ ಸಂ । ಗ್ರಾಮದೊಳು ಮೂರ್ಛೆಯನು ಹೊಂದಿದ ನಿಮ್ಮಗಳನಿಂದು ॥ ನಾಮನದೊಳಗೆ ತಿಳಿದು ಬೇಗನೆ । ತಾಮಸವನಾಗಿಸದೆ ಬಂದಿಹೆ । ನೀ ಮಹಿಗೆನುತ್ತಾಗ ಗರುಡನು ತಿಳಿಸುತಿಂತೆಂದ ॥ ೨೧ ॥ ಕ್ಷತ್ರಿಯಕುಲೋತ್ತಮನೆ ಕೇಳು ಧ । ರಿತ್ರಿತಲದೊಳೆನಗೆ ದಶರಥನು । ಮಿತ್ರನೆನಿಸುವ ನೆನ್ನ ಗರುಡನೆನುತ್ತ ತಿಳಿನೀನು ॥ ಶತ್ರುವಿಂದುರೆ ನೊಂದನಿಮ್ಮನು । ಮಿತ್ರಪುತ್ರರೆನುತ್ತ ನೆನೆದಾ । ವೃತ್ರವೈರಿಯ ಶತ್ರುಬಾಧೆಯ ಹರಿಸಲೈತಂದೆ ॥

॥ ೨೨ ॥ ನಾನು ಪಕ್ಷಿಗಳೊಡೆಯನಾಗಿಹೆ । ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮ ದಶ
ರಥ । ಮಾನವೇಂದ್ರನಿಗಾಪ್ತ ಸಖನೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆನು ॥ ನಾನು
ನಿಮ್ಮಯಪಿತನಿಗೆ ಬಹಿಃ । ಪ್ರಾಣದಂತಿರ ತಕ್ಕವನು ತಿಳಿ । ನೀನು
ನನ್ನನು ಹಿತನು ಮಿತ್ರನು ನಿಮ್ಮಪಿತಗೆನುತ ॥ ೨೩ ॥ ಉರಗಗಳಿವಾ
ಕದ್ರುಮಕ್ಕಳು । ಧರಣಿಯೊಳತಿ ಕಠೋರವಿಷವನು । ಧರಿಸಿರುತಿಹವು
ತೀಕ್ಷ್ಣರದನಂಗಳನು ತಾಳ್ದಿಹವು ॥ ಶರದರೂಪಿಂದಿಂದು ನಿಮ್ಮನು
ಧುರದೊಳಿವು ನೆರೆಬಾಧಿಸಿದವೀ । ಧರೆಯೊಳಾವನು ಶಕ್ತನಲ್ಲವು ಪರಿಹ
ರಿಸಲಿವನು ॥ ೨೪ ॥ ಸುರರು ದೈತ್ಯರು ನರರು ವಿದ್ಯಾ । ಧರರು ಯಕ್ಷ
ರು ಸಿದ್ಧರು ಪುರಂ । ದರನ ನೊಡವೆರಸುತ್ತಲೀ ರಣರಂಗಕೈತಂದು ॥
ಉರಗಮಯ ಶರಬಂಧವನು ಪರಿ । ಹರಿಸಲಾರರು ಮಾಯೆಯಿಂದಿವು ।
ಶರಗಳಾಗುತ ನಿಮ್ಮನಾಶ್ರಯಿಸಿದವು ನೆರೆನೆರೆದು ॥ ೨೫ ॥ ಹಗಲಿರುಳು
ನೀವೀ ರಣಮಹಿಯೊ । ಳಗತಿ ಜಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ । ಹಗೆಗ
ಳೊಳು ಕಾಳಗವನಾಗಿಸಬೇಕು ಮುಂದಿನ್ನು ॥ ಬಗೆಬಗೆಯಮಾಯೆ
ಗಳನಾಗಿಸು । ತ ಗಗನವೊಳಡಗಿಂದ್ರಜಿತುವು ನಿ । ಮಗೆ ತಲೆಯತೋ
ರಿಸವೆ ಯುದ್ಧವನೆಸಗುವನು ಮುಳಿದು ॥ ೨೬ ॥ ಅಸುರರೊಳುದಾಸೀನ
ವನುನೀ । ವೆಸಗಲಾಗದು ಕರುಣವನು ಬಿ । ಟ್ಟು ಸಮರವನಾಗಿಸು
ವುದೀ ರಜನೀಚರರೊಳಿನ್ನು ॥ ಜಸಪಡೆದಿಹರು ಕೂಟಯುದ್ಧದೊ । ಳ
ಸುರರೆಲ್ಲರು ನೀವು ರಣದೊಳು । ಬಸವಳಿದುದೇಸಾಕ್ಷಿ ಯೆನುತಾ ಗರು
ಡಪೇಳಿದನು ॥ ೨೭ ॥ ಕೇಳುರಾಘವ ನೀನು ರಣದೊಳು । ಲೀಲೆಯಿಂ
ದಲೆ ಸಕಲರಾಕ್ಷಸ । ಜಾಲವನು ಸಂಹರಿಸಿ ದಶಕಂಧರನ ತಲೆಗಳನು ॥
ಸೀಳಿ ನಿಶಿತಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದೆ ವಿ । ಶಾಲಲೋಚನೆ ಜಾನಕಿಸಹಿತ । ಪಾಲಿ
ಸುವೆ ಭೂವಲಯುವ ನಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆಪೋಗಿ ॥ ೨೮ ॥ ನಿನಗೆಮಂಗಳ
ವಾಗಲಿ ದಶಶಿ । ರನನು ವಧಿಸುತ ಮೇದಿನೀಸುತೆ । ಯನು ಪಡೆದಯೋ
ಧ್ಯೆಯನು ಸೇರುತ ಭರತನನ್ನೊಲಿಸಿ ॥ ಮನವೊಲಿದು ನೀಂ ಪಾಲಿಸು
ಧರಣಿ । ಯನೆಲೆ ರಾಘವ ನಾನುಹೋಗುವೆ । ನೆನುತ ರಾಮನಿಗೆರಗಿಸು
ತ್ತುಬಳಸಿದ ನಾಗರುಡ ॥ ೨೯ ॥ ಅನುಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ರಘುನಾ ।
ಥನತಿ ಭಕ್ತಿಯೊಳೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿ । ದು ನುತಿಸಿದನಾ ವೈನತೇಯನನಂ
ದು ಸಂತಸದೆ ॥ ಘನದಯಾರಸದಿಂದೆ ವೈದಡ । ವಿ ನೆರೆಮನ್ನಿಸಿ ರಾಮ
ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರನುಪದೆದು ತಕ್ಕೈಸಿ ಗರುಡನು ನಭಕೆಹಾರಿದನು ॥ ೩೦ ॥
ಪರಮಭಕ್ತಿಯ ನಾಂತಖಿಳ ಕಪಿ । ವರರು ಬಳಿಕಾಕ್ಷೇಮಕಾರಿಗೆ । ಶಿರವ

ಬಾಗಿಸಿ ನಮಿಸಿದರು ಕೈಗಳನುಜೋಡಿಸುತ ‖ ಹರಸಿವಾನರರೆಲ್ಲರ ನಧಿಕ | ಹರುಷದೊಳು ಬಂದಂತೆಗಗನದೊ | ಳಿರದೆಪೋದನು ಗರುಡನಂದಚ್ಚರಿಯನಾಗಿಸುತ ‖ ೩೧ ‖ ತಿಳಿದು ಮೂರ್ಛೆಯನಿಂತು ಮುದವನು | ತಳೆದು ರಘುಕುಲವಾರ್ಧಿ ಚಂದ್ರನು | ಬಳಿಕಖಿಳವಾನರರ ನೋಲಿಸಿದ ನಾರಣಾಂಗಣದೆ ‖ ಬಲಪರಾಕ್ರಮ ಕಾಂತಿಶಕ್ತಿಗ | ಳೊಳಗೆ ತಾವೆರಡಷ್ಟನಿಸಿ ಕಂ | ಗೊಳಿಸಿ ಯುದ್ಧಕೆಸಿದ್ಧರಾದರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ‖ ‖ ೩೨ ‖ ಚೇತರಿಸಿ ತಾವ್ಪೊದಲಿನಂತಾ | ಭೂತಲದೆ ಕಾಳಗಕೆನಡೆತಂ | ದಾತರಣಿಕುಲ ಸಾರ್ವಭೌಮರ ನಲ್ಲಿನೋಡುತ್ತ ‖ ಭೀತಿಯನುಳಿದು ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು | ಮಾತನಾಡುತ ಸಂತಸವಡೆದ | ರಾತೆರದೊಳು ವಿಭೀಷಣನು ಸಂತಸವನೈದಿವನು ‖ ೩೩ ‖ ಪರಮಸಂತಸದಿಂದಿರದೆ ಸಂ | ಗರದೊಳು ಸಕಲ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು | ನೆರೆನೆರೆದೊಡನೆ ಸಿಂಹನಾದಗಳನ್ನು ವಿರಚಿಸುತ ‖ ಭರದೊಳಾ ಕಪಿಜೇಷ್ಟಗಳ ನೊಲಿ | ದು ರಚಿಸುತ್ತವನೀತಲವಹೊಡೆ | ದರತಿ ದೀರ್ಘವೆನಿಸಿದ ಬಾಲಗಳಿಂದೆಪಲ್ಗಿರಿನು ‖ ೩೪ ‖ ಧರಿಸಿಕಾರ್ಮ್ಮುಕ ಶರಗಳನು ತಾ | ವರಿಗಳೊಡನೆ ಕದನಕೆನಿಂದರು | ಭರದೊಳಂದಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ರಿಬ್ಬರುರವಣಿಸಿ ‖ ತರಣಿಸುತ ಸುಗ್ರೀವನಾಕಪಿ | ವರರನೊಲಿಸುತ ಕೂಡೆದೈತೇ | ಯರೊಳು ಕಾಳಗಕೆಬ್ಬಿಸಿದನಾ ರಾಮನಾಜ್ಞೆಯಲಿ ‖ ೩೫ ‖ ಘನತರದ ಕೋಲಾಹಲಗಳನು | ಮನಕೆಬಂದಂತೆಸಗಿ ಬಂಡೆಗ | ಳನುಪಿಡಿದು ವಾನರರುನಿಂದರು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲಿ ‖ ದನುಜರೊಡೆಯ ವಿಭೀಷಣನು ನಿಂ | ದನು ದಶಶಿರನ ಮೇಲೆ ಮುಳಿದು ಕ | ದನಕೆ ನಾಲ್ವರುಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ತಾಳ್ದು ಕಾರ್ಮ್ಮುಕವ ‖ ೩೬ ‖ ತ್ವರಿತದಿಂದೈತಂದು ದಶಕಂ | ಧರನ ಪದಪಂಕೇಜಕೆನಮಿಸಿ | ಚರರುಪೇಳ್ದರು ದೇವಕೇಳೈ ಭರದೊಳಿಂದ್ರಜಿತು ‖ ಉರಗಪಾಶಗಳಿಂದೆ ಬಂಧಿಸು | ತ ರಣದೊಳು ಮೂರ್ಛೆಯನು ಹೊಂದಿಸಿ | ದ ರಘುವೀರರನಾ ಗರುಡನೆಬ್ಬಿಸಿದನೆಂದೆನುತ ‖ ೩೭ ‖ ಏನಿದೆತ್ತಣವಾತು ನನಗನು | ಮಾನವಾಗಿಹು ದುರಗಬಂಧವ | ನೀನೆಲದೊಳಗೆ ಪರಿಹರಿಪರಾರಿಹರು ಯೋಚಿಸಲು ‖ ವೈನತೇಯನು ಕರುಣದಿಂದಾ | ಮಾನವೇಂದ್ರರ ನೆಬ್ಬಿಸಿದೊಡಿಂ | ನೇನಮಾಡುವುದೆಂದೆನುತ ರಾವಣನು ದುಃಖಿಸಿದ ‖ ೩೮ ‖ ನನ್ನ ಸುತನಿಂದ್ರಜಿತು ರಣದೊಳು | ತನ್ನರಿಗಳಹ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ | ರನ್ನು ಕೊಂದೈತಂದನು ಭುಜಗಪಾಶ ಬಂಧದಲಿ ‖ ಮುನ್ನಿನಂತಿವರೆದ್ದು ಜೀವಿಸ | ಲಿನ್ನುಮಾಡುವುದೇನು ಬಂದುದು |

ನನ್ನ ಮರಣದ ಕಾಲವೆನುತಸುರೇಂದ್ರ ಬಿಸುಸುಯ್ದ ॥ ೩೯ ॥ ಇವರು ಮಾನುಷಮಾತ್ರದವರ । ಲ್ಲಿವರು ನನ್ನನು ಭರದಿಕೊಲ್ಲುವ । ರಿವರು ವಿಷ್ಣುವಿನಂಶದಿಂ ದಲವನಿಯೊಳುದಿಸಿಹರು ॥ ಇವರದೆಸೆಯಿಂ ದೆನ್ನ ಖಿಳ ಬಂಧ । ಧವರಿಗೆ ನನಗೆ ಲಂಕೆಗೆ ವಿನಾ । ಶ ಪೊವಗಿದುದೆಂದೆನುತ ರಾವಣನಳುಕಿ ಶೋಕಿಸಿದ ॥ ೪೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೈದನೆಯು ಅಧ್ಯಾಯು ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೨೫೩.

ಇಪ್ಪತ್ತಾರನೆಯು ಅಧ್ಯಾಯು,

ಸೂಚನೆ ॥ ದನುಜರೆಲ್ಲರು ಸತ್ತ ಬಳಿಕಾ ।
ದನುಜನಾಥನ ಕೊಂದು ರಘುನಾ ।
ಥ ನವನೀಸುತೆಯೆಡೆಗೆ ಕಳುಹಿದನಾಂಜನೇಯನನು ॥

ಬಳಿಕ ದಶಕಂಧರನು ದುಃಖವ । ನುಳಿದು ಧೈರ್ಯವನಾಂತು ತನ್ನಯ । ಬಳಿಗೆ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷನನು ಕರೆಯಿಸಿ ರಣಕೆನೀಂ ಪೋಗಿ ॥ ತಳುವಮಾಡದೆ ಸಕಲ ವಾನರ । ಬಲಸಹಿತ ರಘುವರನ ಕೊಂದುವ । ಹಿಲದೊಳೈತಹುದೆನ್ನೆಡೆಗೆನುತ ರಣಕೆ ಕಳುಹಿದನು ॥ ೧ ॥ ಒಡೆಯನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ಜಗಳಕೆ । ಪಡೆಸಹಿತ ನಡೆತಂದು ನಿಂದಾ । ಕಡುಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನಿಪ ಧೂಮ್ರಾಕ್ಷನನು ಸಂಗರದೆ ॥ ಬಿಡದೆ ಕೊಂದನು ಪವನಸಂಭವ । ತಡೆದು ಗರ್ಜಿಪ ವಜ್ರದಂಷ್ಟ್ರನ । ಕಡಿದುಹಾಕಿದ ನಂದುವಾಲಿಜ ನೊಂದು ಕಲ್ಲಿನಲಿ ॥ ೨ ॥ ಪವನಸಂಭವ ನಾಯುಕಂಪನ । ನು ವಧಿಸಿವನಾಬಳಿಕ ಕೊಂದನು । ಬವರದೊಳಗಾ ನೀಲನುರೆಮುಳಿದಾ ಪ್ರಹಸ್ತನನು ॥ ವಿವಿಧ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳ ನಿಡುತ । ಜವದೊಳೈತಂದಾ ದಶಾಸ್ಯನ । ರವಿಕುಲತಿಲಕ ರಾಘವನು ಸೋಲಿಸಿದನನುವರದೆ ॥ ೩ ॥ ಪ್ಲವಗವೀರರ ನಡಿಗಡಿಗೆ ಕೊಂ । ದವಸರದೊಳೆಲ್ಲರನು ಭಕ್ಷಿಸಿ । ಬವರದೊಳು ತನ್ನ ನಿದುರಿಸಿದಾ ಕುಂಭಕರ್ಣನನು ॥ ಜವದೊಳಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ಕಡುಮುಳಿ । ದು ವಧಿಸಿದನಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ತವಕದಿಂದಲೆ ಪೋಗಿಸುತ ಕಪಿವರರ ಭೀತಿಯನು ॥ ೪ ॥ ಕೊಂದನು

ಸುರಾಂತಕನ ವಾಸವೆ । ನಂದನಾತ್ಮಜ ಸಂಹರಿಸಿದನು । ಗಂಧವಹ ಸುತನಾ ತ್ರಿಶಿರ ದೇವಾಂತಕರುಗಳನು ॥ ಬಂದುನಿಂದ ಮಹೋದರನ ಮೇ । ಲಂದು ಬೀಳುತ ಕೊಂದನನಲನ । ನಂದನನೆನಿಪ ನೀಲನುರೆಮುಳಿದಬ್ಬರಿಸುತೊಡನೆ ॥ ೫ ॥ ಮುಳಿದುಕೊಂದನು ಮತ್ತನನು ರಣ । ದೊಳು ಋಷಭನೆಂದೆಂಬ ಕಪಿವರ । ಬಳಿಕಲುನ್ಮತ್ತನನುಕೂಡೆ ಗವಾಕ್ಷವಧಿಸಿದನು ॥ ಕಲಿತನದೊಳಗ್ಗಳ ನೆನಿಸಿಕೊಂ । ಡಿಳೆಯೊಳತ್ಯುನ್ನತ ಶರೀರವ । ತಳೆದು ಮೆರೆವತಿಕಾಯನನನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬೀಳಿಸಿದ ॥ ॥ ೬ ॥ ಸುರಪಜಿತು ನಡೆತಂದು ಮತ್ತೆ ಬ । ವರಕೆ ನಭದೊಳು ತಾನಡಗುತೊ । ಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಸುರಿಸಿ ॥ ಧರೆಗುರುಳ್ಚಿ ಕಪೀಂದ್ರರೆಲ್ಲರ । ನಿರದೆಬಳಿಕಾ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಿರುವೆರನು ಮೂರ್ಛೆಗೆಡಹುತ ಪಿತನೆಡೆಗೆ ನಡೆತಂದ ॥ ೭ ॥ ತಿಳಿದು ಮೂರ್ಛೆಯನಾ ಪವನಸುತ । ನೊಲವಿನಿಂದಾ ಜಾಂಬವಂತನ । ಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂದೆರಗಲಾ ಕಪಿವರನು ಸಂತಸದಿ ॥ ತಲೆದಡವು ತಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ತಾಂ । ತಿಳುಹಿಸಿದ ನಾಬಳಿಕ ಮನ್ನಿಸಿ । ತಳುವದಾತನಿ ಗೆಸಗಬೇಕಾಗಿರ್ಪ ಕಾರ್ಯವನು ॥ ೮ ॥ ಮರುತನಣುಗನೆ ಕೇಳು ನೀನತಿ । ಭರದೊಳಾತುಹಿ ನಾದ್ರಿಗೈದುತ । ದರೊಳೆಸೆವ ಕೈಲಾಸ ಋಷಭಾದ್ರಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ತರತರದ ಮೂಲಿಕೆಗಳಂದನ । ವರತ ವೊಪ್ಪುತ ಮೆರೆಯುವೋಷಧಿ । ಗಿರಿಗೆ ಪೋಪುದು ಶೀಘ್ರಗಮನವನಾಂತು ಗಗನದಲಿ ॥ ೯ ॥ ಮೆರೆವ ಘನ ಸಂಜೀವಕರಣಿಯು । ವರ ವಿಶಲ್ಯಕರಣಿಯು ಪಾವನ । ತರದ ಸಾವರ್ಣ್ಯಕರಣಿಯು ಸಂಧಾನಕರಣಿಗಳು ॥ ಇರುತಿಹವು ವೋಷಧ ಗಿರೀಂದ್ರದೊ । ಳರಸಿ ನೀನವುಗಳನು ತಂದು ಬ । ವರದೊಳೊರಗಿದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಸುವ ನುಳುಹೆಂದ ॥ ೧೦ ॥ ಬಳ್ಳಿತೆಂದೆನು ತಾಪವನಸುತ । ನಲ್ಲಿನಿಲ್ಲದೆ ನೆಗೆದು ಸುರಪಥ । ದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರ ಗಾವುದಂಗಳ ದೂರನಡೆತರುತ ॥ ಎಲ್ಲಗಿರಿಗಳಗಿಂತ ಧಾರುಣಿ । ಯಲ್ಲಿ ಯುನ್ನತಮೆನಿಸುತಾವಗ । ಮೆಲ್ಲರಿಗೆ ಕಾಣುತಿಹ ತುಹಿನಾಚಲಕೆ ನಡೆತಂದ ॥ ೧೧ ॥ ಅಲ್ಲಿರುವ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಂಗಳ । ನೆಲ್ಲನೋಡುತ ಮಾರುತಾತ್ಮಜ । ಮೆಲ್ಲನೈತರುತಿರಲು ಯೋಷಧಗಿರಿಯ ಹತ್ತಿರಕೆ ॥ ಎಲ್ಲಕಾಲದೊಳಾ ಮಹೀಧರ । ದಲ್ಲಿ ಮೆರೆವಾ ಮೂಲಿಕೆಗಳಂ । ದಲ್ಲಿಕಾಣದೆ ಮಾಯವಾದವು ಕಂಡು ಮಾರುತಿಯು ॥ ೧೨ ॥ ಬಳಿಕವಮಾರುತಿ ತನ್ನಬಾಲವ । ಬೆಳೆಯಿಸು ತ್ತೋಷಧ ಗಿರೀಂದ್ರಕೆ । ತಳುವದಂ ದಡಿಗಡಿಗೆ ಸುತ್ತುತಕಿತ್ತು ಬಿಟ್ಟವನು ॥

ಬಲದಕ್ಕೈಯೊಳು ಪಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ | ಬಳಲದಂ ದಾಗಸಕೆ ಲಂಘಿಸಿ | ತ ಳುವದೈತಂದಿಳಿದ ನತಿಶೀಘ್ರದೊಳು ಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ೧೩ ॥ ಬಂದು ಜಾಂ ಬವನಡಿಗೆರಗಿ ನಲ | ವಿಂದೆ ಕೇಸರಿ ತನಯ ನಾತನ | ಮುಂದೆ ಯೋ ಷಧಿ ಶೈಲವನಿರಿಸಿ ತಾತಚಿತ್ತೈಸು ॥ ಇಂದು ಮೂಲಿಕೆಗಳನು ಕಾಣ ದೆ | ನೊಂದು ಗಿರಿಯನೆ ತಂದಿಹೆನು ನಾ | ನೆಂದುಪೇಳ್ದು ವಿಭೀಷಣನ ನಾಲಿಂಗಿಸಿದ ನೊಲಿದು ॥ ೧೪ ॥ ಗಿರಿಯಮೂಲಿಕೆಗಳ ಸುಗಂಧವ | ನಿರ ದೆಯುಛ್ವಾಸಿಸಿದಮಾತ್ರಕೆ | ತೊರೆದುಮೂರ್ಛೆಯ ನೆದ್ದುಕುಳಿತರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮರು ॥ ಧುರದೊಳಳಿದಾ ಸಕಲಕಪಿ ವೀ ರರು ಮಲಗಿದವ ರೆದ್ದು ಕೂಡುವ | ತೆರದೆ ಶೀಘ್ರದೊಳೆದ್ದು ಕುಳಿತರು ತೊರೆದುಮೂ ರ್ಛೆಯನು ॥ ೧೫ ॥ ಮೊದಲಿನಂತಾ ರಘುವರ ನತಿಭ | ರದೊಳು ವಾ ನರ ರೆಲ್ಲರ ಸಹಿತ | ಲೊದಗಿದಾಘನ ಮೂರ್ಛೆಯನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂ ಡೆದ್ದು ॥ ಸದಯದಿಂದಾ ವಾಯುಸುತನನು | ಪದೆದುಮನ್ನಿಸಿ ತಬ್ಬಿಕೊ ಳ್ಳುತ | ಕದನಕೊಡನೆಯೆ ಸಿದ್ಧವಾದನು ರಾಕ್ಷಸರಮೇಲೇ ॥ ೧೬ ॥ ಸತ್ತದೈತ್ಯರನೆಲ್ಲ ರಾವಣ | ನತ್ತ ಸುಡಿಸದೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವನಿದು | ಉತ್ತಮ ವೆನಿಸದಾ ದಶಶಿರನಿಗಿಂದು ಯೋಚಿಸಲು ॥ ಸುತ್ತಲುಂ ಲಂಕೆಯನು ಬೇ ಗನೆ | ಮುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ ನೀವು ಸುಡುವುದೆ | ನುತ್ತಲಾ ಸುಗ್ರೀವನಿತ್ತ ನು ಭಟರಿಗಪ್ಪಣೆಯ ॥ ೧೭ ॥ ಉರಿವಬೆಂಕಿಯ ಕೊಳ್ಳಿಗಳನಾಂ | ತು ರವಣಿಸಿ ವಾನರರು ನಡೆತಂ | ದಿರದೆಸುಟ್ಟರು ಮಹಡಿ ಗುಡಿ ಮನೆ ಮಂ ಟಪಂಗಳನು ॥ ಉರಿಸಿದರು ಲಂಕೆಯೊಳಗತಿ ಸುಂ | ದರವೆನಿಪ ವ ಸ್ತುಗಳನಾ ದನು | ಜರಖಿಳ ಪದಾರ್ಥಗಳ ದಹಿಸುತೆ ಭಸ್ಮಮಾಡಿದ ರು ॥ ೧೮ ॥ ದ್ವಿವಿದನಾಕಲಿ ಶೋಣಿತಾಕ್ಷನ | ಸುಮತೆಗೆಡನಾ ಮೈಂದ ನೆಂಬ ಕ | ಪಿವರನಾ ಯೂಪಾಕ್ಷನನು ಸಂಹರಿಸಿದನು ಬಿಡದೆ ॥ ಪ್ಲವಗ ವಲ್ಲಭ ವಾಲಿಸುತನಾ | ಬವರದೊಳುಕಂಪನನು ಕೊಂದನು | ರವಿಸುತ ನು ಕೊಂದಾನಿಕುಂಭನ ನಬ್ಧಿಗುರುಳಿಸಿದ ॥ ೧೯ ॥ ಅನಿಲಸಂಭವ ಕುಂ ಭನನು ಕೊಂ | ದನು ಮುಳಿದುಸಂಹರಿಸಿದನು ರಾ | ಮನಿರದಾ ಮಕ ರಾಕ್ಷನನು ತಾನೊಂದುಬಾಣದಲಿ ॥ ಘನಪರಾಕ್ರಮಿ ಶಕ್ರಜಿತುವನು | ಮನಗೆಡದೆ ಸೌಮಿತ್ರಿವಧಿಸುತ | ವನಿಗುರುಳ್ಚಿದ ನಮಿತ ಕೋಪಾಟೋ ಪವನು ತಾಳ್ದು ॥ ೨೦ ॥ ಮತ್ತೆ ದಶಕಂಧರನು ಹುಂಕರಿ | ಸುತ್ತ ರಾ ಮನಮೇಲೆ ಜಗಳಕೆ | ಬಿತ್ತರದ ಪಡೆಯೊಡನೆ ನಡೆತಂದಧಿಕಕೋಪದಲಿ ॥ ಸುತ್ತು ಬಳಸಿದ ಕಪಿಗಳನು ಕೊ | ಲ್ಲುತ್ತ ಬಂದನು ಬಿಡದೆ ಸಲೆಮುಸೆ |

ವೆತ್ತ ಕತ್ತಿಗಳಿಂದೆ ಖಂಡಿಸಿ ನೆಲಕೆಬೀಳಿಸುತ ॥ ೧೧ ॥ ತರಣಿಸುತ ಸು
ಗ್ರೀವನು ಮಹೋ । ದರನ ಕಳುಹಿದನಂತಕನ ಮನೆ । ಗುರುಳಿಸಿದ
ನಂಬಾ ಮಹಾಪಾರ್ಶ್ವನನು ನಾಲಿಸುತ ॥ ತರತರದ ಬಾಣಂಗಳಿಂದೆ ಸ ।
ವರುತಿರಲು ವಾನರರನಾ ದಶ । ಶಿರನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾತನಿದಿರೊಳು ನಿಂದ
ನಾಹವಕೆ ॥ ೧೨ ॥ ಮುಳಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೈದೆ ಸಂಗರ । ದೊಳಸುರೇಂ
ದ್ರನಮೇಲೆ ಬಾಣಂ । ಗಳನು ಸುರಿಸುತ್ತಿರಲವನು ಕತ್ತರಿಸಿ ರಾವಣ
ನು ॥ ಬಳಿಕ ಶಕ್ತ್ಯಾಯುಧವ ಕಾರ್ಮುಕ । ದೊಳನುಸಂಧಿಸಿ ಮಂತ್ರಿ
ಸುತ್ತ ಬಿ । ಡಲದು ಮೂರ್ಛೆಗೊಳಿಸುತ ಬೀಳಿಸಿತಿಳೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ॥
॥ ೧೩ ॥ ಇಳೆಯೊಳೊರಗಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ । ಬಳಲಿ ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂ
ತ ತಮ್ಮನ । ಲಲಿತ ದೇಹವನೀಕ್ಷಿಸುತ ರಘುವರನು ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥
ತಳೆದು ದುಃಖವ ನಡಿಗಡಿಗೆ ತಾ । ನಳುತ ದೈನ್ಯವನಾಂತು ತಪಿಸು
ತಿ । ರಲು ಸುಷೇಣನುಸಂತವಿಸಿ ರಾಘವನನಾಬಳಿಕ ॥ ೧೪ ॥ ಮರುತನ
ಣುಗನ ಕರೆದುಮನ್ನಿಸಿ । ಕರವಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಲಿಸಿ ನುಡಿದನು । ಭರ
ದೊಳಿಂದಾ ವೋಷಧಿಗಿರಿಗೆ ಪೋಗಿಮೊದಲಂತೆ ॥ ಸರಸಿಜೋದ್ಭವ ತನ
ಯ ಜಾಂಬವ । ಕರುಣಿಸುತ ಪೂರ್ವದೊಳು ನಿನಗೊರೆ । ದಿರುವ
ಮೂಲಿಕೆಗಳನು ತರಬೇಕೆನುತ ತಲೆದಡವಿ ॥ ೧೫ ॥ ಆಗಬಹುದೆಂದೆ
ನುತ ನುಡಿದಂ । ದಾಗಸಕೆ ನೆಗೆದಾಂಜನೇಯನು । ಬೇಗಬಂದನು ನಭ
ದೆ ಚಂದ್ರದ್ರೋಣ ಪರ್ವತಕೆ ॥ ಆಗಿರಿಯೊಳರಸುತ್ತ ಲತೆಗಳ । ನಾಗ
ಕಾಣದೆ ಚಿತ್ತದೊಳು ಬೆರ । ಗಾಗಿ ನಗವನೆ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡೈತಂದ ನತಿ
ಭರದೆ ॥ ೧೬ ॥ ಬಂದುಲಂಕೆಗೆ ಜವದೊಳಾಗಸ । ದಿಂದಿಳಿದು ಪವಮಾ
ನಸಂಭವ । ನಂದುಶೈಲವನಾ ಸುಷೇಣನಮುಂದೆ ತಾನಿಡಲು ॥ ತಂದ
ಮೂಲಿಕೆಗಳನು ಕೊಂಡದ । ರಿಂದೆ ಚೂರ್ಣವನೆಸಗಿ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ
ಕೊಟ್ಟನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೂಗಿಗತಿಜವದಿಂದೆ ॥ ೧೭ ॥ ಜನರುನಿದ್ಧಿಸುತೆ
ದ್ದುಕುಳಿತಂ । ತನಿತರೊಳು ಸೌಮಿತ್ರಿಬೇಗನೆ । ತನಗೊದಗಿದಾ ಮೂ
ರ್ಛೆಯನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡೆದ್ದು ॥ ವಿನಯದಿಂದಾ ರಾಮನಿಗೆರಗಿ । ಯ
ನಿಲನಂದನನಂ ಪೊಗಳುತ ಕ । ದನಕೆನಿಂದನು ಮೊದಲಿನಂದದೆ ಮತ್ತೆ
ಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ೧೮ ॥ ದನುಜವಲ್ಲಭ ನಬ್ಬರಿಸುತಾ । ಮನುಜಪಾಲಕ
ನೊಡನೆನಿಂದು ಕ । ದನಕೆ ಕಾದಿದನಖಿಳ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನುಸುರಿಸಿ ॥
ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಸುರೇಂ । ದ್ರನ ಶರಂಗಳನೆಲ್ಲ ಕಡಿದಾ ।
ದನುಜನಾಥನ ಸೋಲಿಸಿದನಾ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ೧೯ ॥ ಮತ್ತೆ

ದಶಕಂಧರನು ರಾಮನ । ಹತ್ತಿರಕೆ ನಡೆತಂದು ಹೂಂಕರಿ । ಸುತ್ತ
ಹೊಡೆದನು ಶಸ್ತ್ರಸಂಚಯದಿಂದೆ ರಾಘವನ ॥ ಕತ್ತರಿಸುತಾ ಬಾಣಜಾ
ಲವ । ನತ್ತರಾಯ ರಘುವರನಾ ಮಸೆ । ವೆತ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರದೊಳು
ವಧಿಸಿದನಾ ದಶಶಿರನನು ॥ ೩೦ ॥ ಸುರರು ಕೊಂಡಾಡಿದರು ಪೂಮಳೆ ।
ಗರೆದುದು ಗಗನಮಂಡಲದೊಳತಿ । ಭರದೆ ದುಂದುಭಿಗಳನು ಬಾರಿಸಿ
ದರು ದಿವೌಕಸರು ॥ ತರಣಿಸಂತಸದಿಂದೆ ನಭದೊಳು । ತಿರುಗಿದನು ಗಂ
ಧವಹನಿಗೆ ಬಲು । ಹರುಷವಾದುದು ರಾವಣಾಸುರ ಸತ್ತುದುದರಿಂದೆ ॥
॥ ೩೧ ॥ ತನ್ನ ವಗೆಯಹ ರಾವಣಾಸುರ । ನನ್ನು ರಣದೊಳು ರಾಘವೇ
ಶ್ವರ । ನುನ್ನತ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರದಿಂದಲೆ ಕೊಂದುಕೆಡಹುತ್ತ ॥ ಮನ್ನಿಸಿ
ಸಕಲ ಕಪಿಗಳನು ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿಯೊಳ ಗಪರಕರ್ಮಗ । ಳನ್ನು
ಮಾಡಿಸಿದನು ವಿಭೀಷಣನಿಂದೆ ಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ಬಳಿಕ ರಘುಭೂ
ವರನು ಸಂತಸ । ದಳೆದು ತಮ್ಮನಕರೆದು ಪೇಳಿದ । ನೆಲೆಸುಮಿತ್ರಾಸು
ತನೆ ಕೇಳುವಿಭೀಷಣನನಿಂದು ॥ ತಳುವವಾಡದೆ ರತ್ನಪೀಠದೊ । ಳೊ
ಲವಿನಿಂದಲೆ ಕೂಡಿಸುತ ನೀಂ । ಬಲುಜವದೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ನಾಗಿ
ಸೆಂದೆನುತ ॥ ೩೩ ॥ ಆಗಲೆಂದೆನು ತಣ್ಣನಿಗೆ ಪೇ । ಳ್ದಾಗಲಾ ಸೌಮಿತ್ರಿ
ಲಂಕೆಗೆ । ಬೇಗಬಂದು ವಿಭೀಷಣಂಗಾ ಲಂಕೆಯೊಡೆತನವ ॥ ರಾಘವನ
ನೇಮದೊಳು ಕೊಟ್ಟನು । ರಾಗದಿಂದಲೆ ರತ್ನಪೀಠದೊ । ಳಾಗಮಾಡಿ
ಸಿದನಭಿಷೇಕವ ನೊಲಿದುಕೂಡಿಸುತ ॥ ೩೪ ॥ ತಳೆದು ಲಂಕಾರಾಜ್ಯ
ಪದವಿಯ । ನೊಲವಿನಿಂದ ವಿಭೀಷಣನು ತಾಂ । ತಳುವದಾ ರಘುನಂದ
ನನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆನಡೆತಂದು ॥ ವಲಿಮುಖರು ನೋಡುತಿರಲಾ ರವಿ । ಕುಲ
ತಿಲಕ ರಾಘವನಚರಣ ಕ । ಮಲಕೆರಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದನನುಪಮ ಸ್ತುತಿ
ಗಳಿಂದ ॥ ೩೫ ॥ ಕರುಣದಿಂದಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಶಿರವಪಿಡಿದೊಲಿದೆತ್ತಿ
ಮನ್ನಿಸಿ । ವರವಿಭೀಷಣನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳುತ್ತ ಕೈಗಳಲಿ ॥ ಪರಮ
ಮಿತ್ರನೆ ಕೇಳುನಿನ್ನಯ । ನೆರವಿಯಿಂದೆ ಜಯಿಸಿದೆನೀ ದಶ । ಶಿರನನಿಂ
ದೆನಗಧಿಕ ಸಂತಸವಾಯ್ತು ನಿನ್ನಿಂದ ॥ ೩೬ ॥ ಧರೆಯೊಳಾ ರವಿಶಶಿಗಳಿ
ರುವನ । ಕರಸನೆನ್ನಿಸಿ ಲಂಕೆಯನುನೀಂ । ಪೊರೆವುದೊಬ್ಬರು ನಿನ್ನನು
ಜಯಿಸದಂತೆ ನಾಂನಿನಗೆ ॥ ವರವಕೊಟ್ಟೆಹೆನೆಲೆ ವಿಭೀಷಣ । ಹರುಷದಿಂ
ದೀ ಮೇದಿನಿಯೊಳನ । ವರತ ಚಿರಜೀವಿಯೆನಿಸಿರೆನುತ ಪೇಳ್ದನಾರಾ
ಮ ॥ ೩೭ ॥ ದನುಜರೊಡೆಯ ವಿಭೀಷಣಂಗಾ । ಮನುಜಪಾಲಕನಿಂತು
ವರಗಳ । ನನುಗೊಳಸುತಾ ಬಳಿಕ ಕೇಸರಿತನಯನಂ ಕರೆದು ॥ ಮನ

ದಣಿಯೆ ತಕ್ಕೈಸುತಲವನ । ತನುವನಾಘ್ರಾಣಿಸುತ ತಲೆಯನು । ಮನ ದಭೀಷ್ಟವನಂದು ಪೇಳ್ದನು ಬಹುಳಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೩೮ ॥ ಮರುತನ ಣುಗನೆ ಕೇಳುಲಂಕೆಗೆ । ಭರದೊಳೀಗಲೆ ಪೋಗಿ ನೀನೀ । ವರವಿಭೀಷ ಣನನುಮತಿಯ ನಾಂತಸುರವಲ್ಲಭನ ॥ ಅರಮನೆಯಸೇರುತ್ತ ಜಾನಕಿ । ಗರುಹು ರಾಮನುವಧಿಸಿದನು ಸಂ । ಗರದೊಳಾ ದಶಕಂಠಸನೆನುತ ಸಂ ತಸವನಾಂತು ॥ ೩೯ ॥ ಬಳಿಕ ಜಾನಕಿನಿನಗೆ ಸಂತಸ । ದಳೆದು ಪೇಳು ವ ನುಡಿಗಳನು ಕೇ । ಳ್ದೊಲವಿನಿಂದಾಕೆ ಯಭಿಲಾಷೆಯನರಿವುತಲ್ಲಿಂದೆ ॥ ತಳುವದಿಲ್ಲಿಗೆ ನೀಂಬಹುದೆನುತ । ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಇಳೆಯರ್ಣುಗಿಯಾ ಬಳಿಗೆ ಮನ್ನಿಸಿ ವಾಯುನಂದನನ ॥ ೪೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೧೮೩.

ಇಪ್ಪತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಬಳಿಗೆಬಂದಾ ಜನಕಜಾತೆಯ ।
ನೊಲಿದು ನೋಡದೆ ರಾಮಚಂದ್ರನು ।
ಹಲವುಬಗೆಯೊಳು ನಿಂದಿಸಿದನತಿ ಕೋಪವನುತಾಳ್ದು ॥

ಹನುಮನಾ ರಘುನಂದನಂಗತಿ । ವಿನಯದೊಳೆರಗಿ ದನುಜನಾಥ ನ । ಮನೆಗೆಬರುತ ವಿಭೀಷಣನ ಹಿಂದುಗಡೆಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಅನವರತ ಕಂ ಗೊಳಿಪ ಶೋಕಾ । ವನಕೆ ತಾನೈತರುತ ಕಂಡನು । ಜನಕಜೆಯ ಶಿಂ ಶುಪದ ವೃಕ್ಷದಕೆಳಗೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧ ॥ ಉಳಿದು ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳ ನಳು । ತಳುತ ಬಹುಭೀತಿಯನು ಮಾಡುವ । ಪಲಲಭಕ್ಷಕರೆನಿಪ ರಾ ಕ್ಷಸನಾರಿಯರ ನಡುವೆ ॥ ತಳೆದುದುಃಖವನಿರದೆ ರೋದಿಸು । ತಿಳೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧ್ವಿಯ । ನುಳದ ಸೀತೆಯಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಹನುಮ ವಂದಿಸಿದ ॥ ೨ ॥ ಬಡನೆಸೀತೆಗೆ ಮಣಿದೆರಗಲಾ । ಪೊಡವಿನಂದನೆ ವಾ ಯುನಂದನ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ತಾನೀಕ್ಷಿಸುತಶೋಕವನ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ನುಡಿ ಯುದತಿ ಸಂತೋಷವನು ತಾಂ । ಪಡೆದದನು ತೋರಿಸಲು ರಾಮನ । ಮಡದಿಗೆಂದನು ರಾಮಚಂದ್ರನು ಪೇಳ್ದನುಡಿಗಳನು ॥ ೩ ॥ ತಾಯೆ

ಜಾನಕಿಕೇಳು ರಾಘವ । ರಾಯ ಸುಪದದಿಂದಿಹನು ಕಪಿಸವು । ದಾಯದೊಳು ಸುಗ್ರೀವಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಜೇಯರಾಘವ ಕೊಂದನೀದ್ಯೆ । ತೇಯಪತಿ ದಶಕಂಠನನು ನಿಶಿ । ತಾಯುಧದೊಳಾ ಯುದ್ಧರಂಗದೊಳಿಂದು ಮನಗೆಡದೆ ॥ ೪ ॥ ನಿನಗೆ ತನ್ನ ಕ್ಷೇಮವನು ತಿಳಿ । ಸೆನುತ ನಿನ್ನ ಸಮೀಪಕೆ ಕಳುಹಿ । ದನತಿಶೀಘ್ರದೊಳೆನ್ನನೆಲೆ ಭೂಜಾತೆ ರಾಘವನು ॥ ನಿನಗೆ ಬಹುಸಂತೋಷಕರವೆಂ । ದೆನಿಪ ನುಡಿಗಳನಾಲಿಸು ಜನನಿ । ಮನದದುಃಖವನೆಲ್ಲ ಬಿಡು ದಶಶಿರನು ಸತ್ತಿಹನು ॥ ೫ ॥ ವರವಿಭೀಷಣನೆಸಗಿದಾ ಘನ । ತರದ ಸಾಯಗಳಿಂದಲು ಸಹೋ । ದರನಶೌರ್ಯಾಧಿಕ್ಯದಿಂದಲು ಸಕಲವಾನರರು ॥ ಉರವಣಿಸಿ ತೋರಿಸಿದತಿಭಯಂ । ಕರದ ಕಾಳಗದಿಂದಲಾ ರಘು । ವರನುಕೊಂದನು ಬಂಧುಗಳಸಹಿತಾ ದಶಾಸ್ಯನನು ॥ ೬ ॥ ಕೊಂದುಹಗೆಯನು ರಾಘವನು ನಿನ । ಗಿಂದುತನ್ನಯ ಕುಶಲವನು ಪೇ । ಳೆಂದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿದನೆನ್ನನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರಕೆ । ಕುಂದದಿರುನೀಂ ದೈವವಶದೊಳು । ಬಂದಕಷ್ಟವ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂ । ಡಿಂದಿನವರೆಗೆ ಜೀವಿಸಿರುತಿಹೆ ತಾಯೆಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ೭ ॥ ನನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ ಜಯವು ಲಭಿಸಿದು । ದಿನ್ನು ನೀಂ ವ್ಯಥೆಯನ್ನು ಕಳೆಯುತೆ । ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತವನಿನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯೊಳಿರಿಸೆಲೆ ತಾಯೆ ॥ ತನ್ನ ಪಗೆಯಹ ರಾವಣಾಸುರ । ನನ್ನು ರಾಮನುಕೊಂದು ಗುಣಸಂ । ಪನ್ನನೆನಿಪ ವಿಭೀಷಣಂಗೊಡೆತನವ ತಾನಿತ್ತ ॥ ೮ ॥ ತೊರೆದು ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳ ನೀ । ಶರಧಿಗಾಗಿಸಿ ಸೇತುವೆನು ರಘು । ವರನನಿಲ್ಲಿಗೆಬರಿಸಿ ಸಂಗರದಲ್ಲಿ ದಶಶಿರನು ॥ ಮರಣವೈದುವ ವೊಲೆಸಗಿದೆನೆಲೆ । ಧರಣಿಜಾತೆಯೆ ಫಲಿಸಿತೆನ್ನುರು । ತರದಶಪಥ ವಿಭೀಷಣನ ವಶದೊಳಹುದೀಲಂಕೆ ॥ ೯ ॥ ಮನದೊಳು ಸಮಾಧಾನವನು ಪಡೆ । ಜನನಿ ನಿನ್ನಯಮನೆಯೊಳಹೆನೀ । ನೆನಗೆ ನಿನ್ನನು ಕಂಡು ಬಹುಸಂತೋಷವಾಯ್ತೆನಲು ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಪದೆದು ನೋಡು । ತ್ತನಿಲನಂದನನನ್ನು ನುಡಿಯದೆ । ಮನದೊಳಿದ್ದಳು ಮೌನ ಭಾವವನಾಂತು ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೦ ॥ ಎಲೆ ಮಹೀಸುತೆ ನೀನು ಸಂತಸ । ದಳಿದು ನನ್ನೊಳದೇಕೆ ನುಡಿಯದೆ । ಬಲಿದಚಿಂತೆಯನಾಂತು ತಲೆವಾಗಿರುವೆಹೇಳೆನಲು ॥ ಎಲೆಪವನಸುತ ಕೇಳು ಗಂಡನ । ಗೆಲವನಾಲಿಸಿ ನನ್ನ ಮನದೊಳು । ಬೆಳೆದಸಂಮುದದಿಂದೆ ನುಡಿಯಲ್ಕಾರದವಳಾದೆ ॥ ೧೧ ॥ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವನೆಸಗಬೇ । ಕೆನುತ ಶುಭ ವಾರ್ತೆಯನು ಪೇಳುವ । ನಿನಗೆ ನಾನಿಂದೇನು ಬಹುಮಾನವನೆಸಗಲೆನುತ ॥ ಮನ

ದೊಳಾಲೋಚಿಸುವೆ ನೀವೋ । ದಿನಿಯೊಳಹ ವಸ್ತುಗಳೊಳಾವುದ । ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ಸೋದೆನುತಾ ಸೀತೆ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೧೨ ॥ ಪತಿಯೊ ಳನುರಾಗವ ನಿರಿಸುತಾ । ಪತಿಯುಜಯುವನೆ ನಿತ್ಯವುಂ ಬಯು । ಸುತಿಹ ಸೀತೆಯೆ ನೀನು ತಕ್ಕವಳಿಂತು ನುಡಿಯಲ್ಕೆ ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಯೆ ಕೇಳ್ನಿನ್ನ ನುಡಿಗಳೆ । ನುತಿವಡೆದ ಶಕ್ರನ ಪದವಿಗಿಂ । ತತಿಶಯದ ಬಹುಮಾನವಾ ಗಿಹುದೆನಗೆ ಕೇಳಮ್ಮ ॥ ೧೩ ॥ ವೈರಿಯನು ಸಂಹರಿಸಿ ಜಯುವನು । ಘೋರಯುದ್ಧದೊಳೈದಿದಾ ರಘು । ವೀರನನು ನೀಂ ಕಾಣ್ಬುದೆಂದಾ ಹನುಮ ನುಡಿಯಲ್ಕೆ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಸೀತೆಕೇಳ್ದಾ । ಮಾರುತಿಯ ನುಡಿಗಳನು ಕೂಡೆ ಸ । ವಿೂರಸುತನನುಹೊಗಳಿದಳು ಘನಸಂತಸವ ನಾಂತು ॥ ೧೪ ॥ ಮರುತನಣುಗನೆ ಕೇಳುನೀನೀ । ಧರಣಿಯೊಳತಿ ಶ್ಲಾ ಘ್ಯತೆಯನಾಂ । ತಿರುವೆ ನಿನ್ನೊಳು ಶೌರ್ಯಧೈರ್ಯಸ್ಥೈರ್ಯವಿನಯುಗಳು ॥ ಮೆರೆವ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮ ಕ್ಷಮೆ । ಕರುಣೆಶಮೆದಮೆ ದಾನದಯೆಗಳು । ನೆರೆದು ತುಂಬಿಹವೆನುತ ಜಾನಕಿ ಪೇಳ್ದು ನುತಿಸಿದಳು ॥ ೧೫ ॥ ಮತ್ತೆ ಸೀತೆಯು ಪಾದಗಳಿಗೆರ । ಗುತ್ತ ಪೇಳಿದನೆಲೆಮಹೀಸುತೆ । ಸುತ್ತ ನಿನ್ನ ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡೀ ವನದಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಧೆಯನು ಮಾ । ಡುತ್ತ ಪೀಡಿಸಿ ದೀವನಿತೆಯರ । ನಿತ್ತಸಂಹರಿಸುವೆನೆನಗೆ ಬೆಸ ನೀವುದೆಂದೆನುತ ॥ ೧೬ ॥ ಕೇಳು ವಾನರವೀರ ಧರಣೀ । ಪಾಲನಪ್ಪಣೆ ಗಳನು ಶಿರದೊಳು । ತಾಳಿ ನನ್ನನು ಪೀಡಿಸಿದರಿವರೆಂಳಗೆತಪ್ಪಿಲ್ಲ ॥ ಖೂಳರಾವಣ ನಾಜ್ಞೆಯಂತೀ । ಬಾಲೆಯರು ಹೆದರಿಸಿದರೆನ್ನನು । ಕಾಲವಶದಿಂದೆನಗೆ ಸಂಭವಿಸಿರ್ದುದೀಕಷ್ಟ ॥ ೧೭ ॥ ಅರಸನಪ್ಪಣೆ ಯಂತೆ ನಡೆಯುವ । ವರೊಳು ಕೋಪವ ಮಾಡಲಾಗದು । ಮರುತ ನಣುಗನೆ ಕೇಳು ಹಿಂದಣ ಜನ್ಮದಲಿ ನಾನು ॥ ವಿರಚಿಸಿದ ದುರಿತಂಗ ಳಿಂದಲು । ಪರಮದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ದೆಸೆಯಿಂದಲು । ಧರೆಯೊಳೀವಿಧವಾದ ಕಷ್ಟಂಗಳನು ಹೊಂದಿದೆನು ॥ ೧೮ ॥ ರಾವಣನಳಿದು ಹೋದನದರಿಂ । ದೀವನಿತೆಯರು ಮೊದಲಿನಂತೆ ನ । ಗಾವನೋವನು ಮಾಡಲಾರರೆನು ತ್ತ ಜಾನಕಿಯು । ಭಾವಿಸುತ ಮನದೊಳಗೆಪೇಳಲು । ದೇವಿನಿನಗೀನು ಡಿವಿಹಿತ ವಹು । ದೀವಸುಧೆಯೊಳು ನೀನೆಸತಿಯರೊಳುತ್ತಮಳೆನಿ ಸುವೆ ॥ ೧೯ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳು ಜಗದೊಳು । ಘನತರದ ಕೀರ್ತಿ ಯನು ಹೊಂದಿದೆ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಿಗೆ ನೀಂ ಧರ್ಮಪತ್ನಿ ಯಹೆ ॥ ನನಗೆ ನೀ ನಪ್ಪಣೆಯಕೊಡು ನಿ । ನ್ನಿನಯನೆಡೆಗೈದುವೆನು

ನಾನೆಂ । ದೆನುತಕೇಳಲುಸೀತೆ ಪೇಳವಳಾಂಜನೇಯನಿಗೆ ॥ ೨೦ ॥ ಅನಿಲ ನಂದನ ಕೇಳುರಘುನಂ । ದನನ ನೀಕ್ಷಿಸಲಾನಪೇಕ್ಷಿಪೆ । ನೆನೆಉುಸೀತೆಯ ನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತಂಜನಾಸುತನು ॥ ಜನಕಜಾತೆಯೆ ಹಾಗೆಯಾಗಲಿ । ಯನುಜನಿಂದೊಡಗೂಡಿ ದಶಕಂ । ಠನನು ವಧಿಸಿದಪತಿಯನೋಡುವೆನೀನು ಶ್ರೀಘ್ರದಲಿ ॥೨೧॥ ಎಂದುಬಿನ್ನವಿಸುತ್ತ ಜಾನಕಿ । ಗಂದತಿಭಕುತಿಯಿಂತೆ ಕೇಸರಿ । ನಂದನನೆರಗಿಬಳಿಕ ಶೋಕವನವನು ತಾನುಳಿದು ॥ ಸಂದಸಂತಸದಿಂದೆ ದಶರಥ । ನಂದನನಬಳಿಗೈದಿ ಕೈಮುಗಿ । ದೆಂದನು ಶಿರವಬಾಗಿ ನಮಿಸುತಲಧಿಕವಿನಯದಲಿ ॥ ೨೨ ॥ ದೇವರಾಘವ ಚಿತ್ತವಿಸು ನೀ । ನಾವನೆವ ದಿಂದೀರಣದೊಳಾ । ರಾವಣನಸಂಹರಿಸಿ ಲಂಕಾಪುರವ ಜಯಿಸಿದೆಯೊ ॥ ಭಾವಿಸುತದನು ಸೀತೆಯನು ಸಂ । ಭಾವಿಸಿವಿಲೋಕಿಪುದು ಜಾನಕಿ । ತೀವಿದ ಜಯವ ನಾಲಿಸುತ ಸಂತಸವನ್ನೈದಿದಳು ॥ ೨೩ ॥ ಆಕೆ ನಿನ್ನನುನೋಡಬೇಕೆಂ । ಬಾಕುತೂಹಲದಿಂದಿಹಳು ಕರು । ಣಾಕರನೆನೀಂ ಚಿತ್ತವಿಸೆನುತ ಬಿನ್ನವಿಸಲೆರಗಿ॥ ಆಕಪಿವರನ ನುಡಿಯನಾಲಿಸು । ತಾ ಕಮಲದಳ ನೇತ್ರನೆನೆದು ವ । ನೌಕಸರಮಧ್ಯದೊಳು ಕರೆಯಿಸಿದನು ವಿಭೀಷಣನ ॥೨೪॥ ವರವಿಭೀಷಣ ಕೇಳು ನೀನಾ । ಧರಣಿಜಾತೆಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ । ಮೆರೆವದಿವ್ಯಾಭರಣಮಂಗಳ ವಸ್ತ್ರಗಳನೆಲ್ಲ ॥ ಧರಿಸಿಕೊಂಡೆನ್ನಯ ಸಮೀಪಕೆ । ಭರದೊಳೈತರುವಂತೆಪೇಳುತ । ಕರೆತರುವುದೆಂದಾತನನು ಕಳುಹಿಸಿದನಾರಾಮ ॥೨೫॥ ತಳೆದುರಾಘವನಪ್ಪಣೆಯ ನಾ ॥ ಬಳಿಕ ತನ್ನಂತಃಪುರವರಕೆ । ತಳುವದೈತಂದಾ ವಿಭೀಷಣನಧಿಕ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಬಳಗೆಬರಿಸುತ ಸೇವಕಿಯರಾ । ಬಳಗವನುಮಿಗೆ ಯುಪಚರಿಸಿಸ । ಲ್ಲಲಿತ ಮಧುರವಚೋರಚನೆಯಿಂದಿಂತುಪೇಳಿದನು ॥ ೨೬ ॥ ಜನಕಸುತೆ ದಿವ್ಯಾಂಗರಾಗವ । ತನುವಿನೊಳುತಾ ನಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ । ವಿನುತದಿವ್ಯಾಭರಣ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ತಾ ಧರಿಸಿ ॥ ಇನಯನೆಡೆಗಾ ಶಿಬಿಕೆಯೊಳು ತಾ । ಮನವೊಲಿದು ಕುಳಿತೈತರುವುದೆಂ । ದೆನುತ ಪೇಳುವುದೆಂದು ನುಡಿದನುಸೇವಕೀಜನಕೆ ॥ ೨೭ ॥ ಅರಸನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತುರಜನೀ । ಚರಿಯರು ವಿಭೀಷಣನೊಡನೆ ನಡೆ । ತರುತಶೋಕವನಕ್ಕೆ ಜಾನಕಿಗೆರಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯೆ ಕೇಳು ನೀನಾ । ತರಣಿವಂಶಲಲಾಮ ನೆಡೆಗೈ । ತರುವುದೀಗಳೆನುತ್ತ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರುಕೈಮುಗಿದು ॥ ೨೮ ॥ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಘನಸಂ । ಮಾನವನು ತಾನೈದಿ ಮನದೊಳು । ಜಾನಕಿ ವಿಭೀಷಣನ ಮುಖವನು ನೋಡಿ

ತಲೆವಾಗಿ ‖ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಗಂಡನಬಳಿಗೆ । ನಾನು ಬರುವೆನೆನುತ್ತ ಪೇಳಲು । ಮಾನವೇಂದ್ರನು ಪೇಳಿದಂತೆಸಗೆನುತ ಪೇಳಿದನು ‖ ೨೯ ‖ ಧರಣಿನಂದನೆ ಮಜ್ಜನವೆಸಗಿ । ಮೆರೆವ ರತ್ನಾಭರಣಗಳ ತಾ । ನಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ದಿವ್ಯವಸ್ತ್ರವನುಟ್ಟು ಹರ್ಷದಲಿ ‖ ಮೆರೆವಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯೊಳು ಕುಳ್ಳಿರೆ । ಭರದೊಳಾಕೆಯ ನಾವಿಭೀಷಣ । ಕರೆದುಕೊಂಡಾ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂದ ‖ ೩೦ ‖ ರಾಯನೀಂಚಿತ್ತವಿಪ್ಪುದು ಜನಕ । ರಾಯನ ಮಗಳು ಬಂದಿರುವಳೆನು । ತಾಯಸುರಪತಿ ಬಿನ್ನವಿಸಲಾ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನು ‖ ತೋಯಜಾಕ್ಷಿಯನೀಗ ಕಪಿಸಮು । ದಾಯ ಮಧ್ಯದೊಳಿನ್ನು ಪತ್ತಿರ । ಕೀಯೆಡೆಗೆ ಬರಿಸೆನುತ ಪೇಳಿದನಾ ವಿಭೀಷಣಗೆ ‖ ೩೧ ‖ ಒಡನೆ ರಾಮನ ನೇಮದಂತಾ । ಪ್ರೊಡವಿಯಣುಗಿಯ ನಾ ವಿಭೀಷಣ । ನಿಡಿದಸಂತಸದಿಂದೆ ಬರಿಸಲು ರಾಘವನಬಳಿಗೆ ‖ ಮಡದಿ ಜಾನಕಿಯನು ವಿಲೋಕಿಸಿ । ದೊಡನೆ ಸಂತಸದ್ವೈನ್ಯಕೋಪಗ । ಳೊಡರಿಸಿದವಾ ರಾಘವೇಶ್ವರನಿಗತಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೩೨ ‖ ಧರಣಿನಂದನೆ ಲಜ್ಜೆಯನು ತಾ । ಳ್ದರದ ವಯವಂಗಳೊಳು ಮುಳುಗುತ । ಹರುಷದಿಂದೆ ವಿಭೀಷಣನ ನೇಮವನು ಕೈಕೊಂಡು ‖ ಭರದೆ ನಡೆತಂದಾ ರಘುವರನಿ । ದಿರೊಳು ನಿಂದಳು ಸಕಲ ವಾನರ । ವರರು ನೋಡುತ್ತಿರಲಧಿಕ ಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದು ‖ ೩೩ ‖ ವಸನದಿಂದಲೆ ಮುಖವನಿರದಾ । ವಸುಮತೀಸುತೆ ಮರಸಿಕೊಳ್ಳುತ । ತಿಶಯವಾಗಿಹ ನಾಚಿಕೆಯನಾಂತಿಳಿಯನೀಕ್ಷಿಸುತ ‖ ಬಿಸರುಹಾಂಬಕ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನೆಸೆವಮುಖವನು ಕಾಣುತಲೆ ರೋ । ದಿಸಿದಳು ತಳುವದಾರ್ಯಪುತ್ರನೆ ಯೆನುತ ತಾಂ ನುಡಿದು ‖ ೩೪ ‖ ಪತಿಯೆದೈವವೆನುತ್ತ ತಿಳಿದಾ । ಕ್ಷಿತಿತನುಜೆಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದಲು । ವಿತತಸಂತಸದಿಂದಲು ಸ್ನೇಹತನದಿಂದಲು ತಾಂ । ಅತಿಶಯದ ಸಾಮ್ಯಮೆನಿಸಿ ಮೆರೆವ । ಪತಿಯಮುಖವನು ನೋಡಿದಳು ಕಪಿ । ತತಿಯಮಧ್ಯದೊಳಧಿಕ ಲಜ್ಜೆಯನಾಂತು ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೩೫ ‖ ಮನದ ದುಃಖವನೆಲ್ಲ ಬಿಡುತಾ । ಜನಕಸುತೆ ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲು । ತನಗೆ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲ ದಾರಘುನಾಥನಾನನವ ‖ ಮನದಣಿಯೆ ನೋಡುತ್ತ ಹುಣ್ಣಿಮೆ । ದಿನದೆ ಮೂಡಿದ ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರನಿ । ಗೆಣೆಯೆನಿಪ ಮುಖದಿಂದೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತ ತೋರಿದಳು ‖ ೩೬ ‖ ತನ್ನ ಮುಂಗಡೆ ನಿಂದಜಾನಕಿ । ಯನ್ನು ನೋಡುತ ರಾಮಚಂದ್ರನು । ಮುನ್ನ ಚಿತ್ತದಕೋಪವನು ಹೊರವಡಿಸಲುಜ್ಜುಗಿಸಿ । ಸನ್ನುತಚರಿತೆ ಧರಣಿನಂದನೆ । ಯನ್ನು ಕುರಿತೆಲೆ ಸೀತೆ

ರಾವಣ । ನನ್ನು ಸಂಹರಿಸುತ್ತ ನಿನ್ನನು ನಾನು ಜಯಿಸಿದೆನು ॥ ೩೭ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳವನಿಯೊಳು । ಘನಪರಾಕ್ರಮದಿಂದೆ ಪಡೆದೆನು । ಮನುಜಪಾಲಕರೈದ ಬೇಕಾಗಿರುವಕೀರ್ತಿಯನು ॥ ವಿನುತಪೌರುಷವನ್ನು ತೋರಿದೆ । ನನುವರದೊಳಗೆ ಫಲಿಸಿತೆನ್ನಯ । ಮನದಕೋರಿಕೆ ದೈವವಶದಿಂದೆನುತ ಲಿಂತೆಂದ ॥ ೩೮ ॥ ಧರಣಿಸುತೆನೀಂ ಕೇಳು ದಶಕಂ । ಧರನು ನಿನ್ನನು ಕೊಂಡುಬಂದುರು । ತರದದೋಷವಕಳೆದುಕೊಂಡೆನು ನಾನು ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ಧರೆಯೊಳಾದಪಕೀರ್ತಿಯನು ಪರಿ । ಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದ । ನರನಿಗೆಂದಿಗೆ ತಾನೆ ಲಭಿಸುವುದಾವಪುರುಷಾರ್ಥ ॥ ೩೯ ॥ ಜನಕಸುತೆ ಕೇಳ್ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನು । ಮನುಜಮಾತ್ರದವನೆನಿಸಿದನಾ । ನೆನಗೆ ಬಂದಾನಿಂದ ನೆಯುನಾದೈವವಶದಿಂದೆ ॥ ಹನುಮನ ಪರಾಕ್ರಮವು ಸುಗ್ರೀ । ವನತಿ ಸಾಹಸವಾವರವಿಭೀ । ಷಣನ ಸಾಯವು ಸಫಲವಾದವು ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ೪೦ ॥ ಎನುತಪೇಳುವವಚನಗಳನಾ । ವನಿತೆಕೇಳುತ್ತಿರಲನಿತರೊಳು । ಜನಕಜೆಯ ಕಂಗಳೊಳು ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿ ತಧಿಕವೆನೆ ॥ ಜನಕಜಾತೆಯು ನೀಕ್ಷಿಸುವರಾ । ಮನವಮುಖದೊಳುಂಟಾಯ್ತು ಕೋಪವ । ವನಿಯೊಳುಜ್ವಲಿ ಪಗ್ನಿಯಂದದೆ ಭಯವನಾಗಿಸುತ ॥ ೪೧ ॥ ಲಲನೆಜಾನಕಿ ಕೇಳು ನಾನಾ । ಖಳದಶಶಿರನು ತಂದನಿನ್ನನು । ಬೆಳೆದವಿಕ್ರಮದಿಂದೆ ಜಯಿಸಿದೆ ನೆನ್ನ ಪಯಶವನು ॥ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನು ಜಯವನಾಂತೆನು । ಲಲನೆನಿನ್ನನು ಪಡೆಯಬೇಕೆನು । ತಿಳಿಯೊಳಾ ದಶಕಂಠನನು ಸಂಹರಿಸಿದವನಲ್ಲ ॥ ೪೨ ॥ ನಿನ್ನ ಸಚ್ಚರಿತೆಯನು ರಕ್ಷಿಸ । ಲುನ್ನತಬಲಾಢ್ಯನಹರಾವಣ । ನನ್ನು ಕೊಂದೆನು ಘೋರಸಂಗರದೊಳೆಲವೈದೇಹಿ ॥ ನನ್ನ ನೇಮವನಾಂತು ಭರದೊಳು । ನಿನ್ನ ಮನಬಂದಂತೆ ನೀಂ ಪೋ । ಗಿನ್ನು ದಶದಿಶೆಗಳೊಳಗಾ ವೆಡೆಗಾದರೆಯು ಸರಿಯೆ ॥ ೪೩ ॥ ಇಳೆಯನಂದನೆ ಕೇಳು ನನಗೀ । ನೆಲದೊಳಗೆ ನಿನ್ನಿಂದಮಿನಿ ಸುಂ । ಕೆಲಸಮಿಲ್ಲವು ಪೋಗುನಿನಗಿಷ್ಟವೆನಿಸಿದಕಡೆಗೆ ॥ ನೆಲದೊಳಾವನು ತಾನೆ ಬಗೆಯು । ಲ್ಪಲವು ದಿನವೆಂತನ್ಯರ ಮನೆಗ । ಳೊಳಿರುತಿದ್ದ ಸತಿಯನುಬಿಡದೆಮೆ ಮರಳಹೊಂದುವನು ॥ ೪೪ ॥ ರಾವಣನತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾ । ರಾವಣನ ಕಾಮಾತುರದ ನಯು । ನಾವಲೋಕನ ಕೊಳಗೆನಿಸಿದಾನಿನ್ನ ನಾನರಿತು ॥ ಆವಕಾರಣದಿಂದ ಹೊಂದುವೆ । ನೀವಸುಧೆಯೊಳು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಂ । ದೀವಿಚಾರವತಿಳಿದು ನಿನ್ನನುನಾನು ಜಯಿಸಿದೆನು ॥ ೪೫ ॥

ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳುನಿನ್ನೊಳು । ನನಗೆಸಖತನ ವೆಂಬುದಿನಿತಿ । ಲ್ಲನು ದಿನವು ಸೌಖ್ಯವನು ನೀಂಪಡೆವಂತೆಭೂಮಿಯೊಳು ॥ ಮನವಿರಿಸುಲಕ್ಷ್ಮ ಣನೊಳಾಗಲಿ । ಮನುಜರೊಡೆಯು ಭರತನೊಳಾಗಲಿ । ನನಗೆಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ನೀಂತಿಳಿ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದೊಳು ॥ ೪೬ ॥ ನಿನಗೆ ಸುಖವಪ್ಪಂತೆ ಸಂತತ । ಮನವನಿರಿಸಿನ ಸುತನೊಳಾಗಲಿ । ವಿನಯದೆ ವಿಭೀಷಣನೊಳಾಗಲಿ ಸೀತೆ ನೀನಿಂದು ॥ ದನುಜಪತಿ ದಶಶಿರನು ತನ್ನಯ । ಮನೆಯೊಳಿದ್ದತಿ ದಿವ್ಯ ತರವೆಂ । ದೆನಿಪ ರೂಪವನಾಂತ ನಿನ್ನೊಳು ಸುಖಿಸದಿಹನೇನು ॥ ೪೭ ॥ ಪ್ರಿಯವಚನವನೆ ನಿತ್ಯವಾಲಿಪ । ಬಯಕೆಯನು ಪಡೆದಾವುಹೀಸುತೆ । ಭಯುವನಾಗಿಪ ಗಂಡನ ಪ್ರಿಯವಚನವನು ಕೇಳ್ದು ॥ ಪ್ರಿಯನವುಂ ಗಡೆನಿಂದು ಬಹುವಿ । ಸ್ಮಯದೆ ಕಂಪಿಸುತೊಣಗಿದಾ ಕಿಸ । ಲಯುವ ವ್ರೋಲ್ಕಳೆಗುಂದಿ ರೋದಿಸುತಿದ್ದಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೪೮ ॥ ಮುಳಿದಗಂಡನ ಕಠಿನವಚನಂ । ಗಳನುಕೇಳುತ ಜನಕನಂದನೆ । ಬಳಿದರೋವಾಂಚನ ವನೀಕ್ಷಿಸಿ ತನ್ನದೇಹದೊಳು ॥ ತಳೆದು ಬಹುಲಜ್ಜೆಯ ನವಯುವಂ । ಗಳೊಳು ತಾಂಮುಳುಗುತ್ತ ದುಃಖಿಸಿ । ದಳಡಿಗಡಿಗಾ ರಾಮಚಂದ್ರನ ಮುಂಗಡೆಯೊಳಳುತ ॥ ೪೯ ॥ ಪತಿಯ ಕರ್ಕಶವಚನಗಳ ನಾ । ಕ್ಷಿತಿ ಜೆಕೇಳುತ ನೊಂದುಮನದೊಳು । ವಿತತ ನಯನಾಂಬುವನು ಸುರಿಸು ತ್ತಿರಡು ಕಂಗಳಲಿ ॥ ಹಿತದಧೈರ್ಯವನಾಂತು ದುಃಖವಿ । ತತಿಯನಡಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ನುಡಿದಳು । ಚತುರತನದಿಂದಿಂತು ಗದ್ಗದಕಂಠದಿಂದಳುತ ॥ ॥ ೫೦ ॥ ಧರಣಿನಂದನೆತನ್ನಕಣ್ಣೊಳು । ಸುರಿವಜಲದಿಂದಿರದೆ ವಕ್ತ್ರವ । ನೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ ನೆಲವನೀಕ್ಷಿಸುತ । ನೆರೆದಖಿಳವಾನರರ ಮಧ್ಯದೊ । ಳಿರದೆ ಗಂಡನ ಚರಣಪಂಕಜ । ಕೆರಗಿಪೇಳಿದಳಿಂತು ಕೈ ಮುಗಿದತಿ ವಿನಯದಿಂದ ॥ ೫೧ ॥ ವೀರನೀನೇಕಿಂತು ನನ್ನವಿ । ಚಾರ ದೊಳು ಸಂದೇಹಪಡುವೆ ಕ । ಠೋರತರವೆಂದೆನಿಪ ನುಡಿಗಳನೇಕೆ ಪೇಳುತಿಪೆ ॥ ಭೂರಿಕೋಪವನಾಂತು ಚಿತ್ತಕೆ । ತೋರಿದಂದದೆ ನುಡಿ ಯಬೇಡ ವಿ । ಚಾರಿಸಲುನೀಂ ಪೇಳದಂತಿನಿಸಿಲ್ಲ ನನ್ನೊಳಗೆ ॥ ೫೨ ॥ ನನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಮಹಿಮೆಯೊ । ಳನ್ನ ನಾನೀ ಕಪಿಗಳನಡುವೆ । ನಿ ನ್ನ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವನು ತೋರಿಸುವೆ ॥ ನನ್ನನುಕುರಿತುನೀನು ನುಡಿದಂ । ತೆನ್ನೊಳು ದುರಿತಮಿಲ್ಲವೀನುಡಿ । ಯನ್ನು ಘನತರಶಪಥ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಪೇಳುವೆನು ॥ ೫೩ ॥ ಇತರವಧುಗಳ ನಡತೆಗಳನೇ । ಸತತವೀಕ್ಷಿಸುತೆ ನ್ನನುಕುರಿತು । ಹಿತದೊಳೀತೆರದಿಂದೆ ಪೇಳುವೆ

ಮನಕೆಬಂದಂತೆ ॥ ಪತಿಯೆ ನಿನಗಿಂದಂಥ ಸಂಶಯ । ಮತಿಯೊಳಂಕು
ರಿಸದವ್ರೊಲಿದಕೇ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಳ್ಪೆನು ನೋಡುನಾನೀಗ ॥
॥ ೫೪ ॥ ದೇವಚಿತ್ತ ವಿಸಾದನುಜ ವರ । ನಾವನದೊಳಗೆ ನನ್ನ ಪಿಡಿ
ಯುತ । ಲಾವಿಹಾಯಸ ಪಥದೊಳೈತಂದಾಗನಾ ನವನ ॥ ಕೈವಶಳನಿ
ಸಿ ಯತ್ನ ವಿಲ್ಲದೆ । ನೋವನೈದುತ ನೆರವಕಾಣದೆ । ರಾಮಣನದೇಹವನು
ಸೋಕಿದೆ ವಿವಶಳೆನಿಸುತ್ತ ॥ ೫೫ ॥ ಅದನು ಕಾಮವಿಕಾರದಿಂದೆಸ ।
ಗಿದವಳಲ್ಲವು ದೈವದಾ ತ । ಪ್ಪದರೊಳಿಹುದೇ ಹೊರತು ನನ್ನ ಪರಾಧ
ಮಿನಿತಿಲ್ಲ ॥ ಇದರೊಳೇಕನುಮಾನ ಮೆನ್ನಯ । ಹೃದಯ ನಿನ್ನಲಿಮಗ್ನ
ವಾಗಿ । ತ್ತಿದನು ನಿಶ್ಚಯಮಾಗಿಪೇಳುವೆನೀಗ ನಿನ್ನೊಡನೆ ॥ ೫೬ ॥
ಪ್ರಾಣನಾಥನೆ ಕೇಳು ಪರರಿಗ । ಧೀನವಾದಂಗಂಗಳೊಳು ನಾ । ನೇನ
ಮಾಡಲಸಾಧ್ಯ ಳೆನ್ನಿಸುತಂದು ವಿಪಿನದಲಿ ॥ ನೀನುನನ್ನಯ ಪತಿಭಕುತಿ
ಯನು । ಕಾಣದವನಂತಿಂತು ಪೇಳುವೆ । ನಾನು ನಿನಗನುಮಾನವಿಲ್ಲದಹಾ
ಗೆಮಾಡುವೆನು ॥ ೫೭ ॥ ದೇವಚಿತ್ತವಿಸೆನ್ನ ಮನದಾ । ಭಾವನಿನಗಂ ತಿ
ಳಿಯಲಿಲ್ಲವು । ಹೇಮರಿಸದೆ ನಿದಾನಿಸಿತಿಳಿದುನೋಡು ಮನದೊಳಗೆ । ಈ
ವಸುಮತಿಯೊಳೆನ್ನ ಮೇಲೆನಿ । ಪಾ ವಿಮಲತರ ಶೀಲವನುನೀ । ನಾವ ।
ವಿಧದಿಂದಿಂತು ದೂಷಿಸುತಿರ್ಪೆ ತಿಳಿಯದೆ ॥ ೫೮ ॥ ನನ್ನೊಳಿಹಪತಿ
ಭಕ್ತಿಯನು ನೀ । ನಿನ್ನಗಂ ತಿಳಿಯದವನಂತಿಹೆ । ನಿನ್ನನೇಮವನಾಂ
ತು ಕೇಸರಿಸುತನು ಪೂರ್ವದಲಿ ॥ ನನ್ನನರಸುತ ಲಂಕೆಗೈದಂ । ದೆನ್ನ
ಶೀಲವನೆಲ್ಲ ಕಾಣುತ । ನಿನ್ನಸಂಗಡ ಪೇಳಿಹನೆನುತ ನಾನುನಂಬುವೆನು ॥
॥ ೫೯ ॥ ಪ್ರಾಣಕಾಂತನೆ ಕೇಳುನಾನೀ । ಭಾನುಸುತಸುಗ್ರೀವನಿದಿ
ರೊಳು । ನೀನುಪೇಳುವ ಮಾತುಗಳನಾಲಿಸುತ ಚಿಂತಿಸದೆ ॥ ಪ್ರಾಣವ
ನುಬಿಡುತಿರ್ಪೆ ನಿನ್ನನು । ನಾನುಬಿಟ್ಟಿರಲಾರೆ ನೆನ್ನುತ । ಜಾನಕಿ ಪತಿಗೆ
ಪೇಳ್ದು ಮತ್ತಿಂತೆಂದಳಂದಿರದೆ ॥ ೬೦ ॥ ಪ್ರಾಣವನು ಸಂದೇಹವೊಳಿ
ರಿಸಿ । ನೀನುತೋರಿಸಿದಂಥ ಸಾಹಸ । ಮೇನು ಕೆಲಸಕೆಬಾರದಂತಾಯ್ತು
ಕಟ ಯೋಚಿಸಲು ॥ ಭಾನುನಂದನ ನಾದಿಯಾಗಿಹ । ವಾನರರು ತೋ
ರಿಸಿದಕಷ್ಟವು । ಹೀನವೆಂದೆನಿಸುತ್ತ ನಿಷ್ಫಲಮಾಗಿತೋರುವುದು ॥
॥ ೬೧ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕ ಕೇಳುತಿಳಿಯದ । ಮನುಜನಂತೆ ಸ್ತ್ರೀತ್ವ
ವನು ನಿಜ । ಮನದೊಳಿಂದತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗೆಣಿಸುತ್ತನನ್ನೊಳಗೆ ॥ ಘನ
ತರದಕೋಪವನು ಮಾಡುವೆ । ನಿನಗೆ ನನ್ನಯಶೀಲವೀದಿನ । ಮನಕೆ
ಬಾರದೆಹೋಯಿತಲ್ಲವೆಯೆಂದು ಕೇಳದಳು ॥ ೬೨ ॥ ನನ್ನ ಜನ್ಮಸ್ಥ

ನವನು ಮ । ತ್ತೆನ್ನ ಸಚ್ಚರಿತೆಯನು ಚಿತ್ತದೊ । ಳನ್ನು ತಿಳಿದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದೊಡಿಂದು ಮೊದಲಂತೆ ‖ ನನ್ನೊಳನುಮಾನಿಸದಿರುವೆ ನೀ । ನೆನ್ನುತವನೀನಂದನೆ ಪತಿಯು । ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳಳುತಳುತ ನುಡಿದಳುನೊಂದುಕ್ಕೈಮುಗಿದು ‖ ೬೩ ‖ ಜನಕಭೂಪನ ಹೇತುವಿಂದಲ । ವನಿಯೊಳುದ್ಭವಿಸಿದುದ ನಾಶಿಶು । ತನದ ಮೊದಲಿಂದಾಚರಿಸಿದಾ ನನ್ನ ನಡತೆಯನು ‖ ವಿನುತಿವೆತ್ತಾ ಸುಜನಸಮ್ಮತ । ಮೆನಿಪ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣವನು ನೀ । ನೆಣಿಸಲಿಂದಿಂತ ಪ್ರಮಾಣವೆನುತ್ತ ತಿಳಿದಿರುವೆ ‖ ೬೪ ‖ ನನ್ನ ಮದುವೆಯು ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯು । ನನ್ನ ಶೀಲವು ನನ್ನ ನಡತೆಯು । ನನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಧರ್ಮವು ನನ್ನ ಸುಚರಿತೆಯು ‖ ನಿನ್ನ ಮುಂಗಡೆ ವಿಫಲವೆನಿಸಿದು । ದೆನ್ನುತತ್ತಳು ಧಾರಿಣೀಸುತೆ । ತನ್ನೆರಡು ಕಂಗಳೊಳು ನೀರನು ಸುರಿಸುತಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ೬೫ ‖ ಪತ್ರಿಯು ಶಕ್ಕದೆನಿಂತು ಬಹುದೈ । ನ್ಯತೆಯೊಳವನೀತಳವನೀಕ್ಷಿಸು । ತತಿವಿಷಾದವನೈದಿದಾ ಸಾವಿತ್ರಿಯನುಕಂಡು ‖ ವಿತತ ದುಃಖವ ತಾಳಲಾರದೆ । ಚತುರತೆಯೊಳಿಂತೆಂದು ನುಡಿದಳು । ಸತಿಶಿರೋಮಣಿಸೀತೆ ಗದ್ಗದನಿನದದಿಂದಳುತ ‖ ೬೬ ‖

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೧೩೫೯.

ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಉರಿವ ವೈಶ್ವಾನರನೊಳಂಜದೆ ।
ಧರಣಿನಂದನೆ ಬೀಳಲಗ್ನಿಯು ।
ಪೊರೆವುತಾಕೆಯ ನಿತ್ತನಾ ರಘುನಂದನಂಗೊಲಿದು ‖

ತಂದೆಲಕ್ಷ್ಮಣಕೇಳು ರಾಘವ । ನಿಂದುನನ್ನನು ಕೆಟ್ಟಮಾತುಗ । ಳಿಂದೆದೂಷಿಸಿಬಿಟ್ಟನೆನುತಲಿ ನುಡಿದನೆನ್ನೊಡನೆ ‖ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವುದೇಕೆ ಮರ್ಕಟ । ವೃಂದದಪಡುವೆ ನನ್ನ ಗಂಡನ । ಕಂದುಕಸರಿಕೆಯನ್ನು ಹರಿಸುವೆನೀಗ ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೧ ‖ ಕೆಟ್ಟಮಾತನು ನಾನು ಪಡೆದಿಂ । ಹೊಟ್ಟೆಯ ನದೆಂತಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ । ನೆಟ್ಟನೆ ಪ್ರಾಣವನು ಬಿಡುವೆನು ಕೇಳುಮೈದುನನೆ ‖ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಿಂ ಚಿತಿಯಗೆಯ್ವುತೆ । ಮುಟ್ಟಿಸಗ್ನಿಯನದ

ರೊಳಗಲೆ । ಥಟ್ಟನುರುಳುತ್ತಿದಕೆ ತೋರಿಪೆನಾನು ನಿಷ್ಕೃತಿಯ ॥ ॥ ೧ ॥ ವಿನುತ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಮಹಿಮೆಗೆ । ಮನವೊಲಿಯ ದಾಪತಿಯ ದೆಸೆಯಿಂ । ಘನಸಭಾಮಧ್ಯದೊಳಗಲಿಕೆಯನಾಂತ ನನಗಿಂದು ॥ ಅನಲ ನೊಳುಬೀಳುವುದೆ ಸಮ್ಮತ । ಮೆನಿಪುದೆಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಚಿತ್ತದೊ । ಳೆಣಿಕೆಗೊಳ್ಳದೆ ಚಿತಿಯನೆಸಗೆಂದೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೨ ॥ ಜನಕಸುತೆ ತನ್ನೊಡನೆ ಪೇಳ್ದತಿ । ವಿನಯವಚನಂಗಳನು ಕೇಳುತ । ಮನಮರುಗಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ರಾಮನ ಮುಖವನೀಕ್ಷಿಸಲು ॥ ಮನದಭೀಷ್ಟವ ನರುಹುವಂದದೊ । ಳನುಜನಿಗೆ ತಿಳುಹಿದನು ರಘುನಂ । ದನನು ಲೋಚನಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದಲೆ ಚಿತಿಯನೆಸಗೆನುತ ॥ ೪ ॥ ತಿಳಿದುರಾಮನ ಮನದಭೀಷ್ಟವ । ಬೆಳೆದಚಿಂತೆಯನಾಂತು ಮನನೊಂ । ದಳುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಲ್ಲಿ ಚಿತಿಯನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತದಕೆ ॥ ತಳುವದಗ್ನಿಯ ನಿಡಲದುಪ್ರ । ಜ್ವಲಿಸುತ ನಭೋಮಂಡಲತನಕ । ಬೆಳೆದು ಧಗಧಗನುರಿಯುತಿದ್ದುದು ಭಯವನಾಗಿಸುತ ॥ ೫ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯನೀಕ್ಷಿಸುತಾಗ ನಿಂದಿಹ । ಪತಿಯಬಳಿಗೈತಂದು ಧರಣೀ । ಸುತೆಯು ಭಕ್ತಿಯೊಳು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಬಂದು ಮೂರುಸಲ ॥ ವಿತತ ವಿನಯದೊಳೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿ । ದತಿ ಭರದೊಳೈತಂದಳು ಜ್ವಾಲಿ । ಸುತಿಹ ವಹ್ನಿಯಹತ್ತಿರಕೆ ವಿಸ್ಮಯವನಾಗಿಸುತ ॥ ೬ ॥ ಬಳಿಕಜಾನಕಿವೀತಿಹೋತ್ರನ । ಬಳಿಗೆತಾನೈತಂದು ಬದ್ಧಾಂ । ಜಲಿಪುಟಳೆನಿಸಿ ರಾಮನಾಮವ ಜಪಿಸುತಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ತಲೆಯಬಾಗಿಸಿ ಸಕಲದೇವತೆ । ಗಳಿಗೆವಿಪ್ರರಿಗೆರಗಿ ಪೇಳ್ದಳ । ನಲನಮುಂಗಡೆನಿಂದು ತಾನೀತೆರದೆ ಕೈಮುಗಿದು ॥ ॥ ೭ ॥ ನನ್ನಚಿತ್ತವದೆಂತು ರಾಘವ । ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರಲಿಲ್ಲವಂತಿಂ । ದಿನ್ನೆಗಂ ನೀಂತಿಳಿದಪಕ್ಷದೊಳಗ ಕರುಣಿಸುತ ॥ ನನ್ನಪಾಲಿಸು ವೀತಿಹೋತ್ರನೆ । ನಿನ್ನಬಿಟ್ಟರೆ ಕಾವರಿಲ್ಲವು । ನಿನ್ನನೀಲೊಕಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯೆನುತ್ತ ಪೇಳುವರು ॥ ೮ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲ ದೊಳತಿಪಾವನ । ಚರಿತಳೆಂದೆನಿಪೆನ್ನ ನೀರಘು । ವರನು ದುಷ್ಟಚರಿತ್ರೆಯೆನ್ನು ತದೆಂತುತಿಳಿದಿಹನೋ ॥ ಕರುಣಿಸುತ ನೀನಿಂದುರಕ್ಷಿಸು । ಭರದೊಳೆನ್ನನು ದೇವ ವೈಶ್ವಾ । ನರನೆ ನೀಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿ ಯೆನಿಸುವೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ॥ ೯ ॥ ಮನಸಿನಿಂದಲು ನುಡಿಗಳಿಂದಲು । ತನುವಿನಿಂದಲು ಕಜ್ಜದಿಂದಲು । ವಿನುತಿ ವಡೆದಿಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದಲು ಹೇಗೆ ಸಂತತವು ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನೆಂದೆನಿಪರಾ । ಮನನು ಬಿಡದಿಹೆನೆಂತು ಚಿತ್ತದೊ । ಳನಲದೇವನೆ ರಕ್ಷಿಸುವುದಂತೆನ್ನ ನೀನೊಲಿದು ॥ ೧೦ ॥ ರವಿಯುಚಂದ್ರನು ಹಗಲುರಾತ್ರಿಯು ।

ಪವನನು ಸಕಲದಿಕ್ಕುಗಳು ಗಗ । ನವು ವಸುಮತಿಯು ಸಂಧ್ಯೆ ಜಲ ನಿಧಿ ಸಪ್ತಶೈಲಗಳು ॥ ಅವನಿಮಂಡಲ ದೊಳಹ ಪಾವನ । ವಿವಿಧವಸ್ತು ಗಳಿಂತು ಸುಚರಿತೆ । ಯಿವಳೆನುತ ತಿಳಿದಿರುವು ವಂತೊಲಿದೆನ್ನ ರಕ್ಷಿ ಪುದು ॥ ೧೧ ॥ ಇಂತು ನುತ್ರಿಸುತ ಮೇದಿನೀಸುತೆ । ಚಿಂತಿಸುವ ಮೂರು ಸಲ ವಹ್ನಿಗೆ । ಸಂತಸವನಾಂತು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು ನಮಿಸುತ್ತ ॥ ಅಂತ ರಂಗದೊಳಾಗ ಭಯಪಡ । ದಂತರಿಕ್ಷದ ತನಕಕೆಂದಳಿ । ರಂತು ರಿವ ಬೆಂಕಿಯೊಳು ಬಿದ್ದಳು ಪತಿಯು ಜಾನಿಸುತ ॥ ೧೨ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ದೇಹಾಭಿಮಾನವ । ತೊರೆದು ಭೀತ್ರಿಯು ನಾಗಿಸುತ್ತಂ । ದುರಿವವೈಶ್ವಾ ನರನೊಳಂಜದೆ ಬೀಳುತಿರಲಲ್ಲಿ ॥ ನೆರೆದ ಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲ ರೀಕ್ಷಿಸಿ । ದರತಿ ಶಯದ ವ್ಯಾಕುಲವನಾಂ । ತಿರದೆ ನಯನೋದಕವ ಸುರಿಸುತ ಲಧಿಕದೈ ನ್ಯದಲಿ ॥ ೧೩ ॥ ಹೊಳೆವ ಚಿನ್ನದ ಕಾಂತಿ ಯಂತುರೆ । ಥಳಥಳಪತನು ಕಾಂತ್ರಿಯನು ತಾಂ । ತಳೆದ ಜಾನಕಿ ಚಿನ್ನದೊಡವೆಗಳಿಂದೆ ಶೋಭಿಸು ತ ॥ ಬಳಸಿನಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಜನಗಳು । ತಿಳಿಯುವಂದದೆ ಬಿದ್ದಳಂಜದ । ನೊಳಾ ರಾಘವನನಾಮವ ಜಾನಿಸುತಕೂಡೆ ॥ ೧೪ ॥ ವಿನುತ್ರಿವೆತ್ತತಿ ಪುಣ್ಯಕರವೆಂ । ದೆನಿಸುವಾಜ್ಯಾಹುತ್ರಿಯ ತೆರದಿಂ । ದನಲನೊಳುತಾಂ ಬೀಳುತಿರಲಾ ಮೇದಿನೀಸುತೆಯು ॥ ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಲಾತ್ರಿ ಭು । ವನದಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲ ಕಂಡರು । ಮನಮರುಗಿ ಬಹುವಿಸ್ಮಯವನಾಂ ತಳುತ ಲಂಕೆಯಲಿ ॥ ೧೫ ॥ ಪರಮಪಾವನವೆನಿಪ ಯಜ್ಞದೊ । ಳು ರಿವವಹ್ನಿಗೆ ಮಂತ್ರಗಳನು । ಚ್ಚರಿಸಿಸಂತತ ಸುರಿಸುವಾಜ್ಯಾಹುತ್ರಿಯ ತೆರವಿಂದೆ ॥ ಉರಿವಪಾವಕನೊಳಗೆ ಬೀಳು । ತ್ತಿರುವ ಧರಣೀಸುತೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸು । ತಿರದೆ ಖೇದವನಾಂತು ಕೊರಗಿದರಖಿಳವಾನರರು ॥ ೧೬ ॥ ಘೋರಶಾಪವನಾಂತು ನೊಂದು ವಿ । ಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ತೊಲೆದುಸಗ್ಗವ । ನಾರಕದೊಳಗೆ ಬೀಳ್ವದೇವತೆಯಂತೆ ವಹ್ನಿಯಲಿ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಬೀ ಳುತ್ರಿರಲಾ । ಮೂರುಲೋಕದ ಜೀವಿಗಳು ಬೃಂ । ದಾರಕರು ಗಂಧ ರ್ವರು ಗಳೀಕ್ಷಿಸಿವರತಿಭಯದೆ ॥ ೧೭ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಬೀಳುತಿರ ಲಗ್ನಿ ಯೊ । ಳರದೆ ದನುಜರು ಸಕಲವಾನರ । ವರರು ಹಾಹಾಕಾರಗಳನೆಸ ಗಿವರು ರೋದಿಸುತ । ತರಣಿವಂಶಲಲಾಮ ನಂದಾ । ತೆರದನುಡಿಗಳನೆ ಲ್ಲ ಕೇಳುತ । ಸುರಿಸಿಕಂಬನಿಗಳನು ದುಃಖಿಸುತ್ರಿದ್ದನಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೧೮ ॥ ಪರಮಧಾರ್ಮಿಕನೆನಿಸುವಾ ರಘು । ವರನು ದುಃಖವನಾಂತು ಮನದೊ ಳು । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ನಯನೋದಕವಸುರಿಸಿ ॥ ಶಿರವಬಾ

ಗಿಸಿ ಮಾತನಾಡದೆ । ಬೆರಳಮೂಗಿನೊಳೊಂದು ಗಳಿಗೆಯ । ಮರೆಗೆ ಚಿಂತಾವಿಷ್ಟನಾದನು ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ॥ ೧೯ ॥ ಅನಲನುಷ್ಣವ ನಾಗಿಸದೆ ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿಗಾ ಮಂಜಿನಂದದೆ । ಘನತರವಶೈತ್ಯವನು ಮಾಡಿದ ನಂದು ಚಿತಿಯೊಳಗೆ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಮುಡಿದಹೂಗಳು । ಜನಗಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದುದಾ ಯನ । ಲನೊಳುಬಾಡದೆ ಬಿರಿದಮೊಗ್ಗೆಗಳಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿ ॥ ೨೦ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಮುಖವು ಧಗಧಗ । ನುರಿವ ವಹ್ನಿಯೊಳಿನಿಸುಬಾಡದೆ ॥ ಸುರುಚಿರಮದೆಂದೆನ್ನಿಸಿರ್ದುದು ಬಹುಳಕಾಂತಿಯಲಿ ॥ ಧರಿಸಿದಂಬರ ವಗ್ನಿಯೊಳಿನಿಸು । ಮುರಿಯದಿರ್ದುದು ಕಾಣಿಸಿದಳಾ । ಧರಣಿಸುತೆ ಪುಟವಿಟ್ಟಚಿನ್ನದತೆರದೆ ಸಕಲರಿಗೆ ॥ ೨೧ ॥ ಪಿತನ ಮಂದಿರದೊಳಿರುವಂತಾ । ಕ್ಷಿತಿಸುತೆವಿಚಾರವ ನುಳಿದುರಿವ । ಚಿತಿಯ ಮಧ್ಯದೊಳಿದ್ದಳಂಜದೆ ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ಪತಿಪರಾಯಣೆಯರ್ಗೆ ದುಃಖ । ಪ್ರತತಿಗಳು ಪರಿಹಾರವಹುದೀ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳೀಕ್ಷಿಸ ಲೆಂತೊ ಪತಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರಭಾವಮದು ॥ ೨೨ ॥ ಸುರಪತಿ ಯಮ ಕುಬೇರ ಶಂಕರ । ವರುಣ ಚತುರಾ ನನನು ಮೊದಲಹ । ಸುರರು ಸಂಗಳಿಸುತ್ತ ಸೂರ್ಯಗೆ ಸಮಮೆನಿಸಿ ಮೆರೆವ ॥ ವರವಿ ಮಾನಂಗಳೊಳು ಕೂಡುತ । ಭರದೊಳೈ ತಂದಿಳೆಗೆ ಲಂಕಾ । ಪುರವ ಸೇರುತ ಬಂದುನಿಂದರು ರಾಮನಿದಿರಿನಲಿ ॥ ೨೩ ॥ ಇದಿರೊಳಂಜಲಿ ಬದ್ಧನಾಗುತ । ಮುದದೆ ನಿಂದಿಹ ರಾಘವನನಾ । ತ್ರಿದಶವರ ರೀಕ್ಷಿಸುತ ಹಸ್ತಾ ಭರಣಗಳ ನಾಂತು ॥ ಮುದವಡಿಪಕೈ ಗಳನು ಚಾಚುತ । ಸದಯ ದಿಂದಲೆ ರಾಮನಿಗೆ ಪೇ । ಳಿದರೊಲಿದು ಮೃದು ಮಧುರ ಗಂಭೀರ ವಚನಂಗಳಲಿ ॥ ೨೪ ॥ ಸಕಲ ಲೋಕಂಗಳಿಗೆ ನೀಂ ರ । ಕ್ಷಕ ನೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವೆ ನುತಿವೆ । ತ್ತಖಿಳ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳೊಳುತ್ತಮ ನಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವೆ ॥ ಶಿಖಿಯೊಳಂಜುತ ಬೀಳುತಿಹ ಜಾ । ನಕಿಯ ನೀಕ್ಷಿಸು ತೆಂತು ಪೇಕ್ಷಿಪೆ । ವಿಕಟ ಮಾನವ ನಂತೆ ನೀಂ ನಲವಿಂದೆ ರಕ್ಷಿಸದೆ ॥ ೨೫ ॥ ಸುರರ ಸಂದೋಹದೊಳ ಗಗ್ರೇ । ಸರನೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ನೀನೆಂ । ತರಿಯ ದಿರ್ದಪೆ ಕೇಳು ನಿನ್ನನು ರಾಘವೇಶ್ವರನೆ ॥ ನೆರೆವಿರಾಜಿಸು ವಷ್ಟ ವಸುಗಳ । ನೆರವಿಯೊಳು ಋತು ಧಾಮನೆಂದೆನಿ । ಪುರುತರವ ಪೆಸರಾಂತು ನೀಂ ವಿಖ್ಯಾತ ನಾಗಿರುವೆ ॥ ೨೬ ॥ ಜನಗಳೆಲ್ಲರಿ ಗರಸನಾಗಿಹೆ । ವಿನುತಿ ವೆತ್ತಾ ತ್ರಿಭುವನಕೆ ಮೊದ । ಲನೆಯ ದೇವರೆನಿಸುವೆ ರುದ್ರರೊಳೆಂಟನೆಯವನಹೆ ॥ ಘನತರದ ಸಾಧ್ಯರೊಳು ನೀ ನೈ । ದನೆಯವನೆನಿಪೆ ಕವಿಗಳೆನಿಪರು । ನಿನಗು ಭಯಪಾರ್ಶ್ವ

ದೊಳಗಶ್ವಿನಿ ದೇವತೆಗಳರಿಯೆ ‖ ೧೭ ‖ ನಿನಗೆ ಕಣ್ಣುಗಳಾಗಿರುತ್ತಿಹ । ರಿನಶಶಿಗಳೀರ್ವರು ಸಮಸ್ತ ಭು । ವನಗಳಾದ್ಯಂತಂಗಳಲಿ ಕಾಣಿಸುತಿರುವೆ ನೀನು ‖ ವನಜನಾಭನೆ ಸುರರೊಳುತ್ತಮ । ನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಪೆ ನೀನದೆಂತೀ । ಗನಲನೊಳು ಬೀಳುತಿಹ ಸತಿಯ ನುಪೇಕ್ಷಿಸುವೆ ಪೇಳೈ ‖ ೧೮ ‖ ಎನುತ ಪೇಳಿದ ದಿಕ್ಪತಿಗಳತಿ । ವಿನುತ ವಚನಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ । ಮನುಜಪತಿ ಕೈಗಳನುಜೋಡಿಸುತೆರಗಿ ದಿವಿಜರಿಗೆ ‖ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ದಶರಥನ ಸುತ । ನೆನುತ ನನ್ನನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಹೆ । ಮನುಜಮಾತ್ರದವನೆನುತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವೆನಾನು ‖ ೧೯ ‖ ಆರುನಾನೆಂಬುದನು ನನ್ನನು । ಧಾರಿಣಿಯೊಳೆಂತಪ್ಪನೆಂದು ವಿ । ಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಿರೆಂಬುದನು ನನ್ನೊಳಗೆ ‖ ಮೀರಿದಾಕೃಪೆಯು ನಿರಿಸುತ ವಿ । ಸ್ತಾರವಾಗಿಯೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂ । ದಾ ರಘುವರನು ಬೇಡಿದನು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರನು ‖ ೨೦ ‖ ಪರಮ ಭಕ್ತಿಯೊಳಂತು ಬೇಡುವ । ಧರಣಿಪಾಲನ ಮಾತುಗಳ ನಾ । ದರದೊಳೊಲಿದಾಲಿಸುತ ಬುಜಭವನಾರಘೂದ್ವಹನ ‖ ಕುರಿತು ಸಂತಸದಿಂದೆ ಪೇಳ್ದನು । ಭರದೆಕೇಳೆಲೆ ರಾಘವನೆ ಮನ । ಮಿರಿಸುತೆನ್ನಯ ಸತ್ಯವೆನಿಸುವ ವಚನಗಳನೊಲಿದು ‖ ೨೧ ‖ ನೀನು ಚಕ್ರಾಯುಧವನಾಂತಿಹೆ । ನೀನು ದೇವೋತ್ತಮನೆನಿಸಿರುವೆ । ನೀನು ಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣನಾಗಿಹೆ ದೇವಲೋಕದಲಿ ‖ ನೀನೆ ನಾರಾಯಣನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆ । ಜಾನಕಿಯು ಮಧುಕೈಟಭಾಂತಕ । ನೀನೆ ವಾಮನರೂಪವನು ಪಡೆದಾದಿಕೇಶವನು ‖ ೨೨ ‖ ನೀನು ಮಧುಕೈಟ ಭರವಧಿಸಿದೆ । ನೀನು ಯುದ್ಧದೊಳು ದಶಶಿರನ । ಪ್ರಾಣವನು ಪೋಗಿಸಿದೆ ಪರಮಾತ್ಮಸ್ವರೂಪನಹೆ ‖ ನೀನೆ ಅಕ್ಷರದ ಸ್ವರೂಪನು । ನೀನು ಶಾಶ್ವತ ನಜನನಾಮಯ । ನೀನೆಲದೆವರ ಶಾರ್ಙಧರನೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ ‖ ೨೩ ‖ ನೀನು ಜಗದೊಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿಹೆ । ನೀ ನಖಿಳಲೋಕಂಗಳಲಿ ಸ । ನ್ಮಾನವನು ಪಡೆದುತ್ತಮೋತ್ತಮ ಧರ್ಮವೆನಿಸಿರ್ಪೆ ‖ ನೀನು ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ನೀನಾ । ದಾನವಾಂತಕನೆನಿಪೆ ಕೇಳೈ । ನೀನೆ ವಿಷ್ವಕ್ಸೇನನೆಂ ಬಾಪೆಸರನಾಂತಿರುವೆ ‖ ೨೪ ‖ ನೀನುಜಯಿಸಲಸಾಧ್ಯನಾಗಿಹೆ । ನೀನು ಮೇಲೆನಿಪಿಂದ್ರಿಯಂಗಳ । ಗೀ ನೆಲದೊಳಗರಸನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ ಸಂತತವು ‖ ನೀನು ನಾಲ್ಕು ಭುಜಗಳನಾಂತಿಹೆ । ನೀನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿಹೆ । ನೀನೆ ನಂದಕವೆಂಬ ಖಡ್ಗವನಾಂತು ಕಾಣಿಸುವೆ ‖ ೨೫ ‖ ನೀನೆ ವಿಷ್ಣುವು ನೀನೆ ಕೃಷ್ಣನು । ನೀನೆ ಸುರಗುರು ನೀನೆ

ವಿಬುಧರ । ಸೇನೆಯನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿಹ ವೀರನಾಗಿರುವೆ ॥ ನೀನೆ ದಿವ್ಯ ಪುರಗಳ ಪೊರೆಯುವೆ । ನೀನೆ ಬುದ್ಧಿಯು ನೀನೆ ಶಕ್ತಿಯು । ನೀನೆ ಸುರಪತಿಯಂತೆ ಬಹುಸಂಪದವನಾಂತಿರುವೆ ॥ ೩೬ ॥ ನೀನೆ ನಾರಾಯಣನುಪೇಂದ್ರನು । ನೀನೆ ಕೇಳಿಲೆ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನೀನೆ ದಮೆಯುಕ್ಷಮೆಯು ನೀನಾಗಿರುವೆ ಲೋಕದಲಿ ॥ ನೀನೆ ಪಾಲಕ ನೀನೆ ನಾಶಕ । ನೀನೆ ಜಿಷ್ಣುವು ನೀನೆ ಶರ್ವನು । ನೀನೆ ಶತ್ರುವಿನಾಶಕನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ತೋರುತಿಹೆ ॥ ೩೭ ॥ ನೀನೆ ಪ್ರಭವವು ನೀನೆ ನಿಧನವು । ನೀನೆ ಶತಜಿಹ್ವನೆಲೆರಾಘವ । ನೀನೆ ಯಜ್ಞವು ನೀನೆ ಓಂಕಾರಸ್ವರೂಪನಹೆ ॥ ನೀನು ದಶರೂಪ ಧರನಾಗಿಹೆ । ನೀನು ಪಂಕಜನಾಭನೆನಿಸಿಹೆ । ನೀನೆ ಮೂಲಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೆ ದೇವರಾಗಿರುವೆ ॥ ೩೮ ॥ ದೇವಯೋಗ್ಯರೆನಿಸುವ ತಾಪಸ । ರೀವಸುಧೆಯೊಳಗಿರುತಿಹ ಸಕಲ । ಜೀವಿಗಳ ಪಾಲಿಸುವೆ ನೀನೆಂದೆನುತ ಪೇಳುವರು ॥ ಭಾವಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯರಿ । ಗಾವಗಂ ನೀ ನಾಶ್ರಯನೆನಿಪೆ । ದೇವರಾಘವ ಸಾವಧಾನದಿ ಕೇಳು ನೀನೊಲಿದು ॥ ೩೯ ॥ ನೀನು ಯಾರೆಂದರಿಯಲಿಲ್ಲವೆ । ಮಾನವಾಗ್ರಣಿ ನೀನು ನಿನ್ನನು । ನೀ ನಖಿಳಭೂತಂಗಳೊಳು ವಿಪ್ರರೊಳು ಕಾಣಿಸುವೆ ॥ ನೀನು ಗೋವುಗಳೊಳು ನದಿಗಳೊಳು । ಕಾಣಿಸುವೆ ಗಿರಿಗಳೊಳು ನಭದೊಳು । ನೀನು ಕಾಣಿಸುತಿರುವೆ ದಿಕ್ಕುಗಳೊಳು ನಿರಂತರವು ॥ ೪೦ ॥ ಸಾಮವೇದದ ರೂಪಿನಿಂದಲೆ । ಭೂಮಿತಲದಲಿ ನೀನು ತೋರುವೆ । ರಾಮಚಂದ್ರನೆ ವಿಬುಧರೊಳು ನೀಂ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿರುವೆ ॥ ವ್ಯೋಮಕೇಶನ ಮಿತ್ರನಾಗಿಹೆ । ಕಾಮಿತಾರ್ಥವ ನೀಯುತಿಹೆ ಯಭಿ । ರಾಮಮಾಗಿರುವಾ ವಷಟ್ಕಾರವೆನಿಸುತ್ತಿರುವೆ ॥ ೪೧ ॥ ಸಾವಿರ ತಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಹೆ । ಸಾವಿರ ಪದಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿಹೆ । ಸಾವಿರ ನಯನಗಳನು ನೀಂ ತಳೆದಿರುತ ಕಾಣಿಸುವೆ ॥ ಆವಗಂ ಸಚರಾಚರದಖಿಳ । ಜೀವಿಗಳ ನಾಶ್ರೈಲಗಳನಾಂ । ತೀವಸುಧೆಯನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆ ನೀನು ಸಂತತವು ॥ ೪೨ ॥ ಉರಗತಲ್ಪದೆ ಮಲಗಿ ದೇವಾ । ಸುರಗರುಡ ಗಂಧರ್ವ ವಿದ್ಯಾ । ಧರರ ಸಂಚಯದಿಂದೆ ಕೂಡಿದ ಮಾಜಗಂಗಳನು ॥ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ನಿನ್ನುದರದೊಳು । ನಿರುತಸಲೆಕಂಗೊಳಿಸಿ ತೋರು । ತ್ತಿರುವೆ ರಾಘವ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರನೊಲಿದು ರಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೪೩ ॥ ನಾನು ನಿನ್ನಯ ಹೃದಯವೆನಿಸುವೆ । ವಾಣಿನಿನ್ನಯ ನಾಲಗೆಯು ಗೀ । ರ್ವಾಣರೆಲ್ಲರು ನಿನ್ನ ದೇಹದ ಕೂದಲಾಗಿಹರು ॥ ನಾನೆ ಪೂರ್ವದೊಳಂತು ವಿಧಿಸಿದೆ । ಮಾನವೋತ್ತಮ

ಕೇಳು ಯೋಚಿಸ । ಲೀ ನೆಲದೊಳಗೆ ನಿನ್ನನುಳಿದೊಂದಿಲ್ಲ ಸರ್ವತ್ರ ॥೪೪॥ ನಿನಗೆ ರಾತ್ರಿ ನಿಮೇಷವೆನಿಸುವುದು । ಮನುಜನಾಥನೆ ಕೇಳ್ವುದುನ್ಮೇ । ಷಣವು ಹಗಲಾಗಿಹುದು ಪರಿಕಿಸೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳು ॥ ನಿನಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರವೆನಿಸಿಪವು ಮೇ । ದಿನಿಯೆ ನಿನ್ನ ಸ್ಥೈರ್ಯವಾಗಿಹು । ದಿನಕುಲೋತ್ತಮ ವಹ್ನಿ ನಿನ್ನಯ ಕೋಪವಾಗಿಹುದು ॥ ೪೫ ॥ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ಕೇಳು ಚಂದ್ರನೆ । ಸುವಿಮಲವೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಾಮ್ಯಗು । ಣವೆನಿಸಿರುವನು ಸಕಲ ಲೋಕವೆ ನಿನ್ನ ತನುವಹುದು ॥ ತವಕದಿಂ ಬಲಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ । ದಿವಿಜನಾಥನಿಗಿತ್ತೆ ಇಂದ್ರಪ । ದವನು ವಾಮನರೂಪದೊಳು ಮೂಜಗವನಾಕ್ರಮಿಸಿ ॥ ೪೬ ॥ ಸೀತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ನೀನೆ ವಿಷ್ಣುವು । ಭೂತಲದೊಳತಿಶೂರನೆನಿಸಿ । ಖ್ಯಾತಿವಡೆದಿಹ ರಾವಣನ ಸಂಹಾರಕೋಸುಗವೆ ॥ ಈತೆರದ ಮನುಜಾವತಾರದೊ । ಳೀತರಣಿಕುಲದೊಳುದಿಸಿದೆ ಭೂ । ನಾಥ ದಶರಥ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಮಗನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ॥ ೪೭ ॥ ನೀನುನಮ್ಮ ಕೆಲಸವನೆಸಗಿದೆ । ದಾನವಾಧಿಪ ರಾವಣನಳಿದ । ನೀನು ಸಗ್ಗವಕುರಿತುಬರ್ಪುದು ಪೊರೆದುಭೂಮಿಯನು ॥ ಮಾನವಶರೀರವನು ಧರಿಸು । ತ್ತೀ ನೆಲದಭಾರವನು ಹರಿಸಿದೆ । ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮ ನಿನಗೆಣೆಯಾರು ಮೂಜಗದೆ ॥ ೪೮ ॥ ನಿನ್ನ ವೀರ್ಯವೆ ಮೋಘವಾದುದು । ನಿನ್ನಶಕ್ತಿಯು ಮೋಘವಾದುದು । ನಿನ್ನತಿಪರಾಕ್ರಮವಮೋಘವೆನಿಪುದು ಲೋಕದಲಿ ॥ ನಿನ್ನರೂಪವಮೋಘವಾದುದು । ನಿನ್ನನಾಮವಮೋಘವಾದುದು । ನಿನ್ನಭಕ್ತರಮೋಘ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿಗಳೆನಿಸುವರು ॥ ೪೯ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ನಿನ್ನನು । ಧರಣಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸಂತತ । ವರಿದುಪಾಸನೆ ಮಾಳ್ಪಮಾನವನಿಹಪರಂಗಳಲಿ ॥ ನಿರುತಮಿಷ್ಟಾರ್ಥಂಗಳನು ಹೊಂ । ದಿರುವನೀಘನಕಥೆಯನೋದುವ । ನರರಿಗೆ ಪರಾಭವಗಳುಂಟಾಗದು ಧರಿತ್ರಿಯಲಿ ॥ ೫೦ ॥ ಈ ಕಥೆಪುರಾತನವೆನಿಸಿರುವು । ದೀ ಕಥೆಯು ಶಾಶ್ವತವೆನಿಸುತಿಹು । ದೀಕಥೆ ರಚಿತವಾಗಿಹುದು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಯಿಂದೆ ॥ ಈ ಕಥೆ ಮನೋರಥವನಾಗಿಪು । ದೀ ಕಥೆದುರಿತಗಳನು ಪೋಗಿಪು । ದೀ ಕಥೆ ಶುಭಾವಹವೆನಿಸಿ ಕೊಡುತಿಹುದು ಮುಕ್ತಿಯನು ॥ ೫೧ ॥ ಕಮಲಸಂಭವನಿಂತು ಪೇಳ್ದತಿ । ವಿಮಲವಾಗಿಹ ವಚನಗಳ ನಂ । ದವಲವನದಿ ದಾಲಿಸುತ ವೈಶ್ವಾನರನೊಡನೆಯೆ ॥ ಅಮರರೀಕ್ಷಿಸುತಿರಲು ಶೀಘ್ರದೆ । ಕಮಲನೇತ್ರೆಯು ನೆತ್ತಿಗೊಳ್ಳುತ । ಸಮದಚಿತೆಯಿಂದೆದ್ದು ನಿಂದನು ತಾನು ಮೇಲುಗಡೆ ॥ ೫೨ ॥ ಚಿತೆಯನುಳಿದಾ ವೀತಿಹೋ

ತ್ರನು । ವಿತತರತ್ನಾಭರಣಗಳನಾಂ । ತತಿ ಮನೋಹರವೆನಿಪ ಪೀತಾಂಬರವ ಧರಿಸುತ್ತ ‖ ಅತಿಶಯದ ಕಾಂತಿಯನು ತಾಳುತ । ಸತತವೆ ಸೆವಾಜಾನಕಿಯ ನತಿ। ಹಿತದೆ ಕೊಟ್ಟನು ನವಿಸಿ ರಘುಭೂಪತಿಗೆ ನಡೆತಂದು ‖ ೫೭ ‖ ಬಾಲಸೂರ್ಯ ಸಮಾನರುಚಿಯುತೆ । ನೀಲಕುಂಚಿತ ಮೂರ್ಧಜೆಕುಸುಮ । ಮಾಲಿಕಾನ್ವಿತೆ ಸುಂದರೀಮಣಿ ಯೆನಿಪಸೀತೆಯನು ‖ ಲೀಲೆಯಿಂದಾ ದಶರಥಮಹೀ । ಪಾಲನ ಸುತಂಗಿತ್ತು ನುಡಿದನು । ಲಾಲಿಸೆನ್ನುತ ಲೋಕಸಾಕ್ಷಿಯೆನಿಪ ಧನಂಜಯನು ‖ ೫೪ ‖ ಈಕೆ ಜನಕಮಹೀವರನ ಮಗ । ಳೀಕೆಯೊಳನಿತು ಪಾಪವಿಲ್ಲವು । ಈಕೆ ನಿನ್ನನು ಬಿಟ್ಟತರರನು ನೆನೆದಿರುವಳಲ್ಲ ‖ ಈಕೆಯನು ಪಂಚವಟಿಯೊಳಗಾ । ಲೋಕಕಂಟಕ ರಾವಣನು ಬಹು । ಭೀಕರ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದಲೆ ತಂದಿರುವನಂದು ‖ ೫೫ ‖ ಮನಸಿನಿಂದಲು ವಚನದಿಂದಲು । ನೆನಪಿನಿಂದಲು ನಯನದಿಂದಲು । ಜನಕನಂದನೆ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನು ಚರಿಸಿದವಳಲ್ಲ ‖ ವಿನುತ ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯು ತಾನೆಂ । ದೆನಿಸಿ ಸದ್ವರ್ತನೆಯ ನಾನುತ । ವಿನುತಿವೆತ್ತಿಹ ಳಿಳೆಯೊಳತಿ ಧರ್ಮಿಷ್ಠಳೆಂದೆನಿಸಿ ‖ ೫೬ ‖ ಮನುಜರಿಲ್ಲದ ಪಂಚವಟಿಯೊಳು । ಜನಕನಂದನೆ ನಿನ್ನ ನಗಲುತ ‖ ಮನದೆ ಭೀತಿಯೊಳಂಜಿ ಪರವಶಳಾಗಿ ರೋದಿಸುತ ‖ ದನುಜನಾಥನಧೀನಕೆ ಸಿಲುಕಿ । ಮನದೆನಿನ್ನನು ಜಾನಿಸುತ್ತ ಗ । ಗನಪಥದೊಳೀ ಲಂಕೆಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟಿಹಳು ಹಿಂದೆ ‖ ೫೭ ‖ ಘೋರರೂಪುಗಳನ್ನು ತಾಳ್ದು ವಿಕಾರಿಗಳೆನಿಸ ರಕ್ಕಸಿಯರಿಂ । ದೀ ರಮಣಿದಶಕಂಠ ನಂತಃಪುರದೊಳನುದಿನವು ‖ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಡು । ತಾರನೆರವಿಯ ನೈದದಿದ್ದರು । ಕೋರಿನಿನ್ನನೆ ಭಜಿಸುತಿದ್ದಳು ಪರಮಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ೫೮ ‖ ಕಾಮಭಾಧೆಯನಾಂತು ರಾವಣ ‖ ನೀಮಹೀಸುತೆಯ ನಡಿಗಡಿಗೆ । ಪ್ರೇಮವಚನಗಳಿಂದೆ ಕಾಲ್ಗೆರಗುತ್ತ ಬೇಡಿದರು ‖ ಕಾಮರೂಪವನಾಂತು ತಾನೀ । ಕೋಮಲೆಗೆ ಭೀತಿಯನೆಸಗಿದರು । ರಾಮಕೇಳವನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನಿರಿಸಿದವಳಲ್ಲ ‖ ೫೯ ‖ ಪಾಪರಹಿತಳು ಸೀತೆ ನೀಂಬಿಡು । ಕೋಪವನು ನಿನಗೆಳ್ಳನಿತು ಬೇ । ಡೀ ಪತಿವ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಬೇರೆವಿಧವಾಗಿ ‖ ಭೂಪರಾಘವ ಕೇಳು ನಿನಗಾ । ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ನುಡಿವೆನೀಕೆ ನಿನಗನು । ರೂಪಳಾಗಿರುತಿಹಳು ನಿರ್ಮಲಭಾವನೆಯನಾಂತು ‖ ೬೦ ‖ ಎನುತಪೇಳ್ದಾವೀತಿಹೋತ್ರನು । ವನಜಮುಖಿ ಸೀತೆಯನು ರಾಮನಿ । ಗನುನಯದೊಳಂ ದಿತ್ತು ನುಡಿಸುದೆ ಮೌನದಿಂದಿರಲು ‖ ಮನುಜಪಾಲಕ ರಾಘವೇ

ಶ್ವರ । ನನೆಲಸನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತ ನಿಜ । ಮನದೆಯೋಚಿಸುತಿದ್ದ ನೊಂದುಮುಹೂರ್ತಪರ್ಯಂತ ॥ ೬೧ ॥ ಭೂರಿಶೋಕವನಾಂತು ಚಿಂತಿಸಿ । ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ರಾಘವನು ಕ । ಣ್ಣೀರಿನಿಂದಲೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರು ವೆರಡುಕಂಗಳಲಿ ॥ ಕಾರಿಸಿಜಲವ ನೈದೆ ಬಿಸುಸು । ಯ್ದ್ವಾರಸೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ನೊಂದನು । ವಿಾರಿದ ಮನೋವ್ಯಥೆಯನಾಂತು ಮುಹೂರ್ತಪರ್ಯಂತ ॥ ೬೨ ॥ ಅನಲನಾಡಿದ ಮಾತುಗಳನಾ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಾಲಿಸಿ । ಘನಭಕುತಿಯಿಂ ದಿಂತುಪೇಳ್ದನು ದಿವಿಜನಾಥನಿಗೆ ॥ ಜನಕಜಾತೆಯೊಳಿಲ್ಲ ಪಾಪವು । ದನುಜವರನಂತಃಪುರದೊಳ್ । ವನಿತೆ ಬಹುದಿನ ವಾಸಿಸಿದ್ದಳು ಬಂಧುಗಳನಗಲಿ ॥ ೬೩ ॥ ಜನಕತನುಜೆಯು ನನ್ಯಚಿತ್ತಳು । ವಿನುತ ಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ನನ್ನಲಿ । ಮನವಿರಿಸಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಳು ನಿರಂತರವುತಿಳಿದು ॥ ನನಗೆ ಸೀತೆಯ ನಡತೆಗೊತ್ತಿಹು । ದನೆಲನೊಳು ಬೀಳುತ್ತಿರಲು ನಾಂ । ಮನದೊಳಗುದಾಸೀನನನೆನಿಸಿದೆ ಮೂಜಗವರಿಯಲು ॥ ೬೪ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಯನು ಶೋಧಿಸದೆ ನಾಂ । ಕರೆದುಕೊಂಡೆನ್ನೊಡನೆ ಪೋದರೆ । ಪುರವರಕೆ ಸತ್ಪುರುಷರೆಲ್ಲರು ಕಾಮುಕನೆನುತ್ತ ॥ ಜರಿವರೆನ್ನನು ಮೂಢನೆನ್ನುತ । ಕರೆಯುವರುನಾನು ತ್ರಿಲೋಕದೊ । ಳುರುತರವೆನಿಪನಿಂದೆ ಗೀಡಾಗುವೆನುಸಂತತವು ॥ ೬೫ ॥ ಮೂರುಜಗಕೆ ಪ್ರತ್ಯಯಾರ್ಥವ । ತೋರಿಸಲುದಾಸೀನ ಮಾಡಿದೆ ॥ ನೀ ರಮಣಿತಾಂ ಬೀಳುತಿರಲಾ ವೀತಿಹೋತ್ರನಲಿ ॥ ವಾರಿಧಿದಡವನೆಂತನುದಿನವು । ವಿಾರದಿಹುದಂತು ದಶಶಿರನೀ । ನಾರಿಯನು ಹೊಂದಲವನಿ ಗಸಾಧ್ಯವೆನಿಸುತ್ತಿಹುದು ॥ ೬೬ ॥ ಸರಸಿಜಾಕ್ಷಿಯ ನಾ ದಶಶಿರನು । ಪ್ಪೊರೆವುತಿದ್ದರು ತನ್ನ ಸಾಧದೊ । ಳುರುತರದ ನಿಜತೇಜದಿಂದಲೆ ಬಹುಳದಿನತನಕ ॥ ಉರಿವ ವಹ್ನಿಜ್ವಾಲೆಯನರಿಯೆ । ನರರು ಹಿಡಿಯುದಿರುವ ವೊಲಾ ದಶ । ಶಿರನು ಹೊಂದಲಶಕ್ತನಹನೀ ಪರಮಸಾಧ್ವಿಯನು ॥ ೬೭ ॥ ಇವಳು ದಶಕಂಧರನ ಸುಂದರ । ಭವನದೊಳ್ಸಂಪತ್ತುಗಳಸನು । ಭವಿಪಳಲ್ಲವು ಕಾಂತಿರವಿಯನದೆಂತು ಬಿಡದಿಹುದೊ ॥ ಇವಳು ತಾನಂತೆನ್ನನು ಬಿಡದಿ । ರುವಳು ಜಾನಕಿ ಸನ್ನುತಿವಡೆದಿ । ರುವಳು ಪರಿಶುದ್ಧಳೆನಿಸಿಕೊಳುತ ಮೂರುಲೋಕದಲಿ ॥ ೬೮ ॥ ಜನರು ತಮ್ಮಯ ಕೀರ್ತಿಯನು ಮೇ । ದಿನಿಯೊಳು ಬಿಡದ ಹಾಗೆನಾ ನೀ । ವನಿತೆಯನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವೆ ಬಿಡದೆ ಹರ್ಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ಮನದೊಳೆನ್ನ ಸುಖವನೆ ಕೋರುತ । ನನಗೆ ಹಿತವನೆ ಪೇಳ್ವನಿಮ್ಮ

ಯು । ವಿನುತವಚನಂಗಳನು ಕೇಳುವೆನೆಂದನಾರಾಮ ॥ ೧೯ ॥ ನೀವು ಜಗದೊಳು ಪೂಜ್ಯರೆನಿಪಿರಿ । ತೀವಿದ ಕರುಣೆಯುಳ್ಳವರು ಸಂ । ಭಾವಿಗಳೆನುತ ದೇವಪತಿಗಾರಘುವರನು ಪೇಳ್ದ ॥ ರಾವಣನ ಸಂಹಾರಕೋಸುಗ । ಭೂವಲಯದೊಳು ಜನ್ಮವನುಪಡೆ । ದಾ ವಧೂಮಣಿಜಾನಕಿ ಸಹಿತ ಸುಖವನೈದಿದನು ॥ ೨೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೧೪೨೯.

ಇಪ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಲಂಕಾನಗರವನು ।
ತೊರೆದುಬಂದಳು ಪತಿಯುಸಹಿತತಿ ।
ಭರದೆ ನಂದಿಗ್ರಾಮಕೆ ವಿಮಾನದೊಳು ತಾಕುಳಿತು ॥

ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಾಡಿದ । ಸುವಿಮಲೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳ್ದು । ದಿವಿಜ ವಲ್ಲಭ ನಂತರಂಗದೆ ಸಂತಸವನಾಂತು ॥ ಜವದೊಳಾ ದಶರಥ ನರೇಂದ್ರನ । ಕುವರನಿಗೆ ತಾನಿಂತು ನುಡಿದನು । ದಿವಿಜರೆಲ್ಲರು ಕೇಳುತಿರಲತಿ ಮಧುರ ವಚನದಲಿ ॥ ೧ ॥ ವನಜಲೋಚನ ಕೇಳು ರಘುನಂ । ದನನೆ ಭುವನತ್ರಯಕೆ ಯೋಚಿಸ । ಲನುದಿನ ಪ್ರಬಲಕರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸುತಲಿದ್ದ ॥ ದನುಜ ರಾವಣ ನಿಂದಡಿಗಡಿಗೆ । ಜನಿಸಿದತಿ ಭಯ ಮೆಂಬತಮವನು । ಮನವೊಲಿದು ಪರಿಹರಿಸಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿದೆ ಭೂಮಿಯನು ॥ ೨ ॥ ದೈವಬಲದಿಂ ದೀದನುಜಪತಿ । ರಾವಣನ ಸಂಹರಿಸಿದ್ಯೆ ರಾ । ಜೀವ ಲೋಚನ ರಾಘವೇಂದ್ರನೆ ಕೇಳು ನೀನಿನ್ನು ॥ ಸಾವಕಾಶವ ನಾಗಿ ಸದಯೋ । ಧ್ಯಾ ವರಪುರಿಗೆ ಪೋಗಿ ನಿನ್ನನೆ । ಭಾವಿಸುತ ಲಿರ್ಪ ಭರತನನು ಬೇಗಸಂತವಿಸು ॥ ೩ ॥ ಸಂತಸಂಗೊಳಿ ಸೈಯ್ಯ ರಾಮನಿ । ರಂತರವು ನೀಂ ಘನತರ ಯಶೋ । ವಂತರಹ ಕೌಸಲ್ಯೆ ಕೈಕೆ ಸುಮಿತ್ರೆಯರ ನೊಲಿದು ॥ ಸ್ವಂತ ರಾಜ್ಯವ ನಾಂತು ಪಾಲಿಸು । ಸಂತತವು ಸುತರಂತೆ ಜನರನು । ಸಂತವಿ ಸಖಿಳ ಮಿತ್ರರ ನಯೋಧ್ಯಾ ಪುರವರದೊಳು ॥ ೪ ॥ ರವಿಕುಲವ ನುದ್ಧರಿಸು ಹಯಮೇ । ಧವನೆಸಗಿ ಕೀರ್ತಿಯ

ನು ಹೊಂದುಥ | ನವನು ಕೊಡು ಭೂಸುರರುಸಲೆಸಂತುಷ್ಟಿ ಯಪ್ಪಂತೆ ||
ಅವನಿಯನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿ ಬಳಿಕ | ದಿವಕೆ ಬಾರೈ ರಾಘವೇಂದ್ರನೆ | ಜವೆ
ದೊಳ್ಳೈ ತಂದಿಹನು ನಿನ್ನಯ ತಂದೆ ದಶರಥನು || ೫ || ವರವಿಮಾನದೆ
ಕೂಡುತ್ತಿಲ್ಲಿಗೆ | ಪರಮ ಸಂತಸದಿಂದೆ ನಡೆತಂ | ದಿರುವ ನಿಂದ್ರನ ಲೋ
ಕದಿಂದಲೆ ದಶರಥ ನೃಪತಿಯು || ಗುರುವೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ನಲ್ಲವೆ | ಧರಣಿ
ಲೋಕದೊಳೀತನು ನಿನಗೆ | ಚರಣ ಕೆರಗೈ ಪಿತಗೆ ಸತಿಸೋದರ ರೊ
ಡನೆ ನೀನು || ೬ || ತನಯ ನಾಗಿಹ ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ | ದಿನ ಕುಲೋತ್ತ
ಮ ದಶರಥನು ಸ | ನ್ಮನದೆ ತಾರಿತ ನಾದ ನೆಲೆ ರಾಘವನೆ ಕೇಳೆನಲು ||
ಅನುಜ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನೊಡನೆ ಸಂಕ್ರಂ | ದನನ ವಚನವ ಕೇಳ್ದು ರಘು
ನಂ | ದನ ನೆರಗಿದನು ವರವಿ ಮಾನದೊಳಿದ್ದ ದಶರಥಗೆ || ೭ || ವಿಮಲ
ವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಧರಿಸು | ತ್ತಮರ ಪಥದೆ ವಿಮಾನ ದೊಳ್ಕುಳಿ | ತಮ
ಲ ನಿಜತನು ಕಾಂತಿ ಯಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ತಂದೆಯನು || ಕಮಲ ಲೋ
ಚನೆ ಸೀತೆ ಯೊಡನಾ | ದ್ಯುಮಣಿ ವಂಶಲಲಾಮ ರಾಘವ | ನಮಲ
ಮನದಿಂ ದೀಕ್ಷಿಸಿದ ನಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಸಹಿತ || ೮ || ತನ್ನ ಸುವಿಗಿಂ ತ
ಧಿಕನಾಗಿಹ | ತನ್ನ ಸುತನನು ಕಂಡು ಘನ ಸಂ | ಪನ್ನ ಮತಿ ದಶರಥ
ಮಹೀ ವರ ನಂದು ಹರ್ಷದಲಿ || ತನ್ನ ತೊಡೆಯೊಳು ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮ
ಣ | ರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ತಬ್ಬಿ ಕೊಳ್ಳುತ | ಮನ್ನಿಸಿ ಬಳಿಕ ನುಡಿದನಿಂ
ತಾ ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ || ೯ || ಮಗನೆ ಕೇಳೈ ನಿನ್ನ ನಗಲಿದೆ | ನಗೆವಿ
ಬುಧವರ ರಿಂದನು ದಿನ ಮೊ | ದಗು ತ್ತಿರುವ ಮನ್ನಣೆ ಗಳೆಲ್ಲವು ರುಚಿ
ಸದಿರುತಿಹವು || ಸೊಗಸ ದೆನಗಾ ಸ್ವರ್ಗ ವಾಸವು | ಪಗೆಗಳ ನಿರಿದು
ವಿಪಿನ ವಾಸವ | ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡಿಪ ನಿನ್ನ ಕಂಡತಿ ಹರ್ಷ ವಾಯ್ತೆನ
ಗೆ || ೧೦ || ವನಕೆ ಪೋಗೆಲೆ ರಾಘವನೆ ನೀ | ನೆನುತ ನಿನ್ನನು ಕುರಿತು
ರಾಜ ಭ | ವನದೊಳಾಡಿದ ಕೈಕೆಯ ನುಡಿಗಳಿನ್ನ ಮನದೊಳಿವೆ || ತ
ನಯ ಕೇಳ್ಸತಿ ಸೋದರರ್ಕಳ | ಸನಿಹದೆ ಕುಶಲ ದೊಳಿಹ ನಿನ್ನನು |
ಮನವಣಿಸಿ ಕಾಣುತ್ತ ಕಳೆದೆನು ಸಕಲ ದುಃಖಗಳ || ೧೧ || ತ್ರಿವಿ
ದ ಹಿಮವ ನುಳದವರ ರಾ | ಜೀವ ಸಖನಂತೆನ್ನ ಚಿತ್ತದ | ನೋವನು
ಳಿದೆನು ರಾಮ ಚಂದ್ರನೆ ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂದ || ರಾವಣನ ಸಂಹಾರ ಕೋ
ಸುಗ | ದೈವ ವಶದಿಂ ದಿಂತು ನಡೆದಿಹು | ದೀವಸುಧೆ ಯೊಳು ನಾನು
ತಾರಿದ ನಾದೆ ನಿನ್ನಿಂದೆ || ೧೨ || ಸುತನೆ ಅಪ್ಪಾ ವಕ್ರ ನೆನ್ನಿಪ | ಸುತನ
ದೆಸೆಯಿಂ ತಾರಿತ ನೆನಿಸಿ | ನುತಿವಡೆದಿಹಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ನೆನಿಪ ವಿಪ್ರ ನಂದ

ದಲಿ ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ಸುಪುತ್ರ ನಹ ನಿನ್ನಯ । ವಿತತ ವರ್ತನೆ ಯಿಂದೆ ನಾಂತಾ । ರಿತನೆನಿಸಿರುವೆ ನೆಂದನಾದಶಥನು ಸುತನೊಡನೆ ॥ ೧೩ ॥ ಸ ತಿ ಸಹೋದರ ರೊಡನೆ ಲಂಕೆಯ । ನತಿಭರದೆ ಬಿಡುತಿಂದ ಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಜತನದಿಂದಲೆಪೋಗು ನಿನ್ನನು ಕಂಡು ಕೌಸಲ್ಯೆ ॥ ವಿತತ ಸಂತಸ ದಿಂ ದೆತಾಂ ಥ । ನೃತೆಯ ನೈದುವಳು ಪುರವನು ಸೇ । ರುತಿಹ ನಿನ್ನನು ನೋಳ್ಪ ಮನುಜರು ಧನ್ಯ ರೆನಿಸುವರು ॥ ೧೪ ॥ ಪುರದೊ ಳಭಿಷೇಕ ವನು ತಾಳ್ದೀ । ಧರಣಿಯನು ಪಾಲಿಸುವ ನಿನ್ನನು । ಪರಮ ಸಂಮದ ದಿಂದೆ ನೋಡುವಜನರು ಧನ್ಯರಲಾ ॥ ಭರತನನು ಸಂತವಿಸು ಸತಿ ಸೋ । ದರರಸಹಿತೀ ವನದೆ ವಾಸಿಸು । ತಿರುವ ನಿನಗಾಗಿಹವು ಕೇಳ್ದದಿನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳು ॥ ೧೫ ॥ ನಿನ್ನ ಕಾನನ ವಾಸ ಮುಗಿದುದು । ನಿನ್ನ ಮೇ ಲೆನಿಪ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು । ಮನ್ನಣೆಯ ನಾಂತೈದಿತು ಸಫಲವ ನೆಲರಾಘವ ನೆ ॥ ನಿನ್ನ ಹಗೆಯುಹ ರಾವಣಾಸುರ । ನನ್ನು ವಧಿಸಿದೆ ಸಕಲ ನಿರ್ಜರ । ರನ್ನು ಸಂತಸ ಪಡಿಸಿ ಘನತರ ಕಾರ್ಯವ ನೆಸಗಿದೆ ॥ ೧೬ ॥ ಅನುಜ ನಿಂ ದಲೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡನು । ದಿನವು ರಾಜ್ಯವ ನಾಳುತ ಬದುಕ । ವನಿಯೊಳ ಗೆ ಚಿರಕಾಲದ ತನಕ ನಿನ್ನ ಸತಿ ಸಹಿತ ॥ ಘನತರದ ಕೀರ್ತಿಯನುಹೊಂ ದಿಧೆ । ಯೆನುತ ಸಂತವಿಸುತ್ತ ರಘುನಂ । ದನಿಗೆ ಪೇಳಿದನಾ ದಶರಥ ಮ ಹೀ ವರನು ನಲಿದು ॥ ೧೭ ॥ ತಂದೆ ನುಡಿಗಳ ನಾಲಿಸುತ ರಘು । ನಂದ ನನು ಕೈ ಮುಗಿದೆರಗಿ ತಾ । ನಂದು ದಶರಥ ಭೂಮಿಪತಿ ಗೆಂದ ನತಿ ವಿನಯದಲಿ ॥ ತಂದೆ ಕೇಳಾ ಕೈಕೆಗೆ ತನಯ । ನಿಂದೆ ಕೂಡಿದ ನಿನ್ನನು ಬಿಡುವೆ । ನೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿಹ ಶಾಪವನು ಪರಿಹರಿಸು ನೀನೆ ನುತ ॥ ೧೮ ॥ ಭರತನೊಳು ಕೈಕೆಯೊಳು ನೀನಿಡು । ಪರಮ ವಿಶ್ವಾಸವ ನೆನುತ್ತಂ । ದೆರಗಿ ದಶರಥ ನಡಿಗೆ ರಘುನಂದನನು ಬೇ ಡುತಿರೆ ॥ ಹರುಷ ದೊಳ ಗಂತಾಗಲೆನುತತಿ । ಕರುಣೆ ಯಿಂದಲೆ ಪೇಳ್ದು ರಘುಭೂ । ವರನ ನಾಲಿಂಗಿಸುತಪೇಳ್ದನು ಕುರಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ॥ ೧೯ ॥ ತನಯ ಕೇಳಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ನೀ । ನನುದಿನವು ಭಕ್ತಿಯನು ತಾಳು ತ । ಜನಕ ನಂದನೆ ಯಿಂದೆ ಕೂಡಿದ ರಾಮಚಂದ್ರನನು ॥ ಮನವೊಲಿ ದು ಸೇವಿಸಿದೆ ಯದರಿಂ । ದೆನಗೆ ಮಹದಾನಂದ ವಾಗಿಹು । ದಿನಕು ಲದೆ ನೀನಧಿಕ ಪುಣ್ಯವ ಪಡೆದು ಪೆಸರಾಂತೆ ॥ ೨೦ ॥ ನಿನಗೆಬಂದುದು ಬಹುಳ ಕೀರ್ತಿಯು । ನಿನಗೆ ಮಂಗಳ ಮಕ್ಕೆ ರಘು ನಂ । ದನನು ಹ ರ್ಷವ ನೈದಿದರೆ ಸಗ್ಗದೊಳು ಮರ್ತ್ಯದೆ ॥ ನಿನಗೆ ಬಂದಂತಹುದು ಸ

ಕಲಭು । ವನಗಳ ಶುಭಂಗಳೊಳಗೆ ನಿರತ । ನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ರಾಮನುನ್ನತಿ ಮೆತ್ತು ತೋರುವನು ॥ ೨೧ ॥ ಅಮರ ವಲ್ಲಭ ನರ್ಚಿಸುವನೀ । ಕಮಲ ನಾಭನ ನೊಲಿದು ಪೂಜಿಪ । ರಮಲ ಮನದೊಳು ಸುರರು ಸಿದ್ಧರು ನರರು ತಾಪಸರು ॥ ಕಮಲಸಂಭವ ನಿಂತು ವಿಧಿಸಿದ । ನಘುಷ ಇದುಬಹುಗೌಪ್ಯ ಮಾಗಿಹು । ದಮರಪತಿ ರಾಘವನೆ ವೇದಕೆ ಹೃದಯ ವಾಗಿಹನು ॥ ೨೨ ॥ ಜನಕ ನಂದನೆ ಸಹಿತ ರಘುನಾ । ಥನನು ನಿತ್ಯವು ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೆ । ಮನವೊಲಿದು ಸೇವಿಸಿದ ನಿನಗೀ ಮೇದಿನೀತಲದೆ ॥ ಘನತೆ ಮೆತ್ತಿಹ ಕೀರ್ತಿ ಬಂದುದು । ವಿನುತ ಧರ್ಮಾ ಚರಣೆ ನೆಲಸಿತು । ತನಯ ನಿನ್ನೊಳೆನುತ್ತ ಪೇಳ್ದಂತೆಂದ ನವನಿಜೆಗೆ ॥ ೨೩ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳು ರಘುನಂ । ದನನು ನಿನ್ನನು ಬಿಟ್ಟಿರುವೆ ನೆಂ । ದೆನುತ ಪೇಳ್ದುದ ಕಾಗಿ ಕೋಪಿಸ ಬೇಡ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ನಿನಗೆ ಹಿತವನಪೇಕ್ಷಿಸು ತಿಳಿಯ । ಜನರ ನೊಪ್ಪಿಸ ಲಿಂತು ನುಡಿದನು । ನಿನಗೆ ಮೂಜಗ ದೊಳಪ ಕೀರ್ತಿಯು ಬಾರದಂದದಲಿ ॥ ೨೪ ॥ ಪತಿಯ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನು ವಿರಚಿಸು । ಸತತ ನನ್ನಯ ನುಡಿಯ ಕೇಳ್ದತಿ । ಹಿತದೆಪತಿಸೇವೆಯೊಳುದಾಸೀನವನು ಮಾಡದಿರು ॥ ಪತಿ ಪರಾಯಣೆ ನೀನೆನುತರುಹಿ । ಸುತರ ನಾಭೂಜಾತೆಯನು ದಶ । ರಥನು ಸಂತಸ ಪಡಿಸಿ ತೆರಳಿದನಿಂದ್ರಲೋಕಕ್ಕೆ ॥ ೨೫ ॥ ವರವಿಮಾನದೊ ಳಾದಶರಥನು । ಸುರಪಲೋಕಕೆ ಪೋದೊಡನೆ ಬಲು । ಹರುಷ ದಿಂದಮರೇಂದ್ರ ನಾರಘು ವೀರನನು ಕುರಿತು ॥ ಭರದೊ ಳಿಂತೆಂದನೆಲೆ ರಾಘವ । ಧರಣಿಯೊಳೆ ಮಗ ಮೋಘ ಮೆಸಿಸಿತು । ಸರಸಿಜಾಕ್ಷ ನೆನಿಸಿದ ನಿನ್ನಯ ದಿವ್ಯದರ್ಶನವು ॥ ೨೬ ॥ ನೀನು ಮನದೊಳ ಪೇಕ್ಷಿಸಿದುದನು । ನಾನು ಕೊಡುವೆನು ಮಾನವೇಂದ್ರನೆ । ನೀನು ತಿಳುಹಿಸು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದ ಕೋರಿಕೆಯ ನೆನಲು ॥ ಜಾನಕೀಸೌಮಿತ್ರಿಯ ರೊಡನೆ । ಯಾನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತ ಘನಸುಂ । ಮಾನದೊಳು ಸುರಪತಿಗೆಪೇಳಿದನಿಂತು ರಾಘವನು ॥ ೨೭ ॥ ನಿನಗೆ ನನ್ನೊಳು ಕರುಣೆಯಿದ್ದರೆ । ರಣದೊಳೆನ್ನ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದೆ ಮ । ರಣವನೈದಿದ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು ಜೀವಿಪಂದದಲಿ ॥ ಮನಕೆತರುವುದು ನನ್ನ ಹಿತಕೆಂ । ದೆನುತ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನು ತೊರೆ । ದನುಮರದೊಳೀತೆರದೆ ಮರಣವನಾಂತಿಹರು ಬಂದು ॥ ೨೮ ॥ ದಿವಿಜನಾಥನೆ ನಿನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂ । ದಿವರುಬದುಕಲಿ ಸತ್ತವಾನರ । ರವಯವಂಗಳು ಮಕ್ಷತಗಳಾಗಿರಲಿ ಲೇಸೆನಿಸಿ ॥ ಇವರು ನಿಲ್ಲುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರು । ಮವನಿರುಹಗಳ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಫ । ಲವನು

ಬಿಡುವಂತಾಗಲಿ ಸತತವೀಮಹೀತಲದೆ ॥ ೨೯ ॥ ನದಿಗಳವಿಮಲೋದಕವ ನಾಂತಿರ | ಲೊದಗಿಸೆನಗೀ ವರಗಳನೆನುತ | ಪದುಮನಾಭನು ಬೇಡುತಿರ ಲಂದಮರ ನಾಥನನು ॥ ಇದುಮಹತ್ತರ ಮನಿಸಿಕೊಂಬುದು | ಸದಯ ದಿಂದಲೆ ಕೊಟ್ಟೆಹೆನಿದನು | ಬದುಕುವರಳಿದ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು ನಿನ್ನ ಭಿಮ ತದೊಲು ॥ ೩೦ ॥ ಇವರು ರೋಗವ್ರಣಗಳಿಲ್ಲದೆ | ಬುವಿಯೊಳತಿಬಲ ಪೌರುಷವ ನಾಂ | ತಿವರ ಬಾಂಧವ ಪುತ್ರ ಮಿತ್ರರಸಹಿತ ಲನುದಿನವು ॥ ವಿವಿಧ ಸೌಖ್ಯವ ನಾಂತಧಿಕ ಹ | ರ್ಷವನು ಹೊಂದಿರುತಿಹರು ಧರಣಿ ಯೊ | ಳವರಿರುವ ಕಡೆಫಲವನೀವುವು ಸಕಲವೃಕ್ಷಗಳು ॥ ೩೧ ॥ ಇವ ರುವಾಸಿಪ ಕಡೆಯೊಳಿರ್ಪುದು | ಸುವಿಮಲೋದಕ ದಿಂದೆನದನದಿ | ನಿವ ಹಮೆಂದೆನು ತಮರವರನೆಂದೊಡನೆ ನಿದ್ರಿಪರು ॥ ಅವನಿಯೊಳುತಾ ವೆದ್ದ ಕುಳಿತಂ | ತೆವೊಲುಶಕ್ರನು ನೋಡುತಿರಲಾ | ಪ್ಲವಗವೀರರು ಮೇಲ ಕೆದ್ದುಕುಳಿತರು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥೩೨ ॥ ಮುರಿದತೋಳ್ತೊಡೆ ಕೈಗಳಿಂದಲು | ಧುರದೊಳಳಿದಾ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರು | ಪರಮವಿಸ್ಮಯ ಮೆನುತಚಿತ್ತದೊಳಂ ದುಕೊಂಡಿರದೆ ॥ ಭರದೊಳೆಂದೆದ್ದಾ ರಘುವರನ | ಚರಣಪಂಕಜ ಕತಿ ವಿನಯದಿಂ | ದೆರಗಿಕೊಂಡಾಡಿದರು ಹರುಷದೊಳಾತ ನಿದಿರಿನಲಿ ॥೩೩॥ ಬ ಳಿಕನಿರ್ಜರ ರೆಲ್ಲಸಂತಸ | ದಳೆದುರಘುನಾ ಥನನುಹೊಗಳುತ | ಕಳು ಹಿಸೀಕಪಿಗಳನ ವರನೆಲೆಗೆಲೆ ಮಹಾತ್ಮಕನೇ ॥ ತಳುವದೆತೆರಳ ಯೋ ಧ್ಯೆಗೆಸತ್ರಿಯು | ನೊಲಿದುಸಂತಸ ಪಡಿಸುಮನ್ನಿಸಿ | ಸಲಹಿಸೇವಿಸಿ ತೃ ಪ್ತಿ ಪಡಿಸುವು ದಖಿಳಜನನಿಯರ ॥ ೩೪ ॥ ಅನುಜ ಶತ್ರುಘ್ನನಿಗೆ ಹರ್ಷ ವ | ನನುಗೊಳಿಸುಧರ್ಮಿಷ್ಠ ನಹಭರ | ತನಿಗೆ ದರ್ಶನವನ್ನುಕೊಡು ಪ ಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವನು ॥ ಮನವೊಲಿದು ನೀಂ ತಳೆದಯೋಧ್ಯೆಯ | ಜನರನೊ ಲಿಸೆಂದೊರೆದು ರಘುನಂ | ದನನಿಗೆ ವಿಬುಧರೆಲ್ಲಪೋದರು ತಮ್ಮನೆಲೆಗಳಿ ಗೆ ॥ ೩೫ ॥ ಸೀತೆಲಕ್ಷ್ಮಣ ರೊಡನಧಿಕ ಸಂ | ಪ್ರೀತಿಯಿಂದೆ ಸಮಸ್ತವಿ ಬುಧರಿ | ಗಾತರಣಿ ಕುಲತಿಲಕ ರಾಘವನೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿದು ॥ ಖ್ಯಾತಿವ ಡೆದೆಸೆ ವಖಿಳಕಪಿಸಂ | ಘಾತದಿಂದಾರಾತ್ರಿ ಧರಣೀ | ಜಾತೆಯೊಡನಾ ಲಂಕೆಯುಲಿ ವಾಸವನುಮಾಡಿದನು ॥ ೩೬ ॥ ಮರುದಿವಸ ಸೂರ್ಯೋದಯ ದೊಳಾ | ವರವಿಭೀಷಣ ನತಿವಿನಯದಿಂ | ದಿರದೆರಾಮನಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂ ದೆರಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಪರಮಕರುಣಾ ನಿಧಿಯೆ ನೀನೀ | ಧರಣಿಜಾ ಸೌ ಮಿತ್ರಿವಾನರ | ವರರ ನೊಡಗೊಂಡಿತ್ತ ಪುರಿಗೈತರಲು ಬೇಡುವೆನು ॥ ೩೭ ॥ ಮಂಗಳಸ್ನಾನವ ನೆಸಗಿ ನಿ | ನ್ನಂಗನೆವೆರಸಿ ಮೇಲೆನಿಪವಸ ॥

ನಂಗಳನು ಕೈಕೊಂಡಖಿಳ ರತ್ನಾಭರಣಸಹಿತ ॥ ರಂಗನಾಥನೆ ನಿನ್ನ ಪದಕಮ । ಲಂಗಳಿಗೆ ನಾನಾಗಿಸುತ್ತಿಹ । ಸಿಂಗರವೆನಿಪ ಪೂಜೆಯನು ತಳೆದೆನ್ನ ನುದ್ಧರಿಸು ॥ ೩೮ ॥ ಬಳಿಕಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಬಹು ದೆಂ । ದೊಲಿದುಬೇಡಲು ಕಮಲಸಖಕುಲ । ತಿಲಕನಂದಾ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತಾ ವಿಭೀಷಣನ ॥ ತಲೆದಡವಿ ಪೇಳಿದನು ಮನದೊಳು । ತಳೆದು ಮುದವನು ಮಧುರತರ ಕೋ । ಮಲವಚನಗಳಿ ನಖಿಳಕಪಿಗಳ ಮನವನೊಲಿಸುತ್ತ ॥ ೩೯ ॥ ದನುಜನಾಥನೆ ಕೇಳುರವಿನಂ । ದನನುಮೊದಲಹ ಕಪಿಗಳೆಲ್ಲರ । ಮನದಣಿಯೆನೀಂ ಮಂಗಳಸ್ನಾನವನು ಮಾಡಿಸುತ ॥ ಧನಕನಕ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ವಾ । ಹನಗಳಿಂಹಲೆ ತುಷ್ಟಿಪಡಿ ಸಿಂ । ದೆನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಮಂಗಳವೆನಿಪ ಮಜ್ಜನವು ॥ ೪೦ ॥ ಧರಣಿಯೊಳು ಧರ್ಮಾತ್ಮನೆನಿಸಿದ । ಭರತನನುಳಿದು ನಾನುಮಂಗಳ । ಕರವೆನಿಪ ಮಜ್ಜನವ ನೆಸಗುವುದಿಲ್ಲ ಮೇಲೆನಿಪ ॥ ಮೆರೆವ ದಿವ್ಯಾಂಬರಗಳ ನೊಲಿದು । ಧರಿಸುವವನಲ್ಲಖಿಳ ರತ್ನಾ । ಭರಣಗಳ ನಂಗದೊಳು ತಾಳುವನಲ್ಲ ಸಂತಸದೆ ॥ ೪೧ ॥ ಹಿತದೆಲಂಕೆಯ ನುಳಿದಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಸತಿಸಹೋದರರೊಡನೆ ಪೋಗುವೆ । ನತಿಭರದೆ ಬಹುದುರ್ಗಮ ವೆನಿಸಿರುತಿಹು ದಾದಾರಿ ॥ ಜತನದಿಂದಲೆ ಹೋಗಬೇಕೆನೆ । ಮತಿವಿಶಾರದ ನಾನುಡಿಯನತಿ । ಹಿತದೆ ಕೇಳುತ ಪದಕೆರಗಿ ಪೇಳಿದನು ರಾಘವನ ॥ ೪೨ ॥ ಸ್ವಾಮಿರಾಘವ ಕೇಳುನಿಮ್ಮನು । ರಾಮಣೀಯಕ ವೆನಿಪಪುಷ್ಪಕ । ನಾಮಕ ವಿಮಾನದೊಳು ಕೂಡಿಸು ತೆರಡು ಜಾವದಲಿ ॥ ಭೂಮ ಸಂಪನ್ನಿಲಯ ವಿದೆನಿಸು । ವಾ ಮಹಾಯೋಧ್ಯೆಯನು ಸೇರಿಪೆ । ರಾಮಚಂದ್ರನೆ ಸಂಶಯವನುಳಿದಿದನು ಕೇಳುವುದು ॥ ೪೩ ॥ ರವಿಗೆಣೆ ಯೆನಿಸುವಾ ವರವಿಮಾ । ನವಿದೆಲಂಕೆಯೊಳದನುತಂದಿರು । ವವನುವೈಶ್ರವಣ ನನುಸೋಲಿಸಿ ರಾವಣಾಸುರನು ॥ ಅವನಿಪತಿಕೇಳಾ ದಶಾಸ್ಯನ । ಭವನದೊಳಿಹುದು ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾ । ನವದರೊಳು ಕೂಡುತ್ತ ಪೋಪು ದಯೋಧ್ಯೆಗಿಲ್ಲಿಂದೆ ॥ ೪೪ ॥ ನಿನಗೆನನ್ನೊಳು ಕರುಣೆಯಿದ್ದರೆ । ಮನದೊಳೆನ್ನಯ ಬಿನ್ನಪವನೀ । ನೆನೆದುಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಡನೆ ಲಂಕೆಗೈತಂದು ॥ ಮನವೊಲಿದು ನಾನಿಂದೆಸಗುವ । ನ್ನಣೆಗಳನು ಕೈಕೊಂಡು ನಾಳೆಯ । ದಿನವೆಪೋಗಬಹು ದಿದರಿಂದಲೆ ಧನ್ಯನಾಗುವೆನು ॥ ೪೫ ॥ ಭಕುತನಾಗಿಹ ನನ್ನೊಳುಸಿನಗೆ । ಸಖತನವುದಿರು ತಿದ್ದರೆನ್ನಯ । ಯುಕುತಿಗಳ ಲಾಲಿಸುತಬಿಜಯಂಗೈದುನಾನೆಸಪ ॥ ಸಕಲ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂ । ಡ

ಖಿಳವಾನರರೊಡನೆ ಪೋಪುದು । ಸುಖದೊಳನ್ನುತ ನವಿುಸಿಪೇಳಿದ ನಾವಿ
ಭೀಷಣನು ॥ ೪೬ ॥ ಆನುಡಿಗಳನು ಕೇಳುತಂದಾ । ಭಾನುವಂಶಲ ಲಾ
ಮನೊಲಿದಾ । ವಾನರವರರು ನೋಡುತಿರೆ ಕುರಿತಾವಿಭೀಷಣನ ॥ ದಾನ
ವೋತ್ತಮ ಕೇಳಿಲೆಸಖನೆ । ನಾನುನಿನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದನು । ಮಾನವಿ
ಲ್ಲದೆ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವೆ ನನವರತ ॥ ೪೭ ॥ ಭರತನನುನಾಂ ನೋಡಬೇ
ಕೆಂ । ದಿರುವೆ ನಾತುರ ಗೊಂಡಿದೆಮನವು । ಭರತನಂದಾ ಚಿತ್ರಕೂಟ
ಗಿರೀಂದ್ರಕೈತಂದು ॥ ಪುರದಮಾನವ ರೊಡನೆನನ್ನನು । ಪರಿಪರಿವಿಧದೆ
ಬೇಡಿದನುನೀ । ನರಸನಾಗು ನಗರಿಗೆಬಂದೆನು ತಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೪೮ ॥
ಭರತನಾಡಿದ ಮಾತಿಗೊಪ್ಪದೆ । ಪುರಕೆನಾನಾತನನು ಕಳುಹಿದೆ । ನಿರು
ವೆಹದಿನಾಲ್ಕಬುದವನದೊಳಿನುತ್ತ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ॥ ಗುರುವಸಿಷ್ಠಾ ದಿಗಳ
ಚರಣ । ಕ್ಕೆರಗ ಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು ಜನನಿ । ಯರನು ನೋಡಲಪೇಕ್ಷಿಪ
ಡುವೆನು ಕೇಳುನೀನಿವನು ॥ ೪೯ ॥ ಕೆಲಸವಾದ ಬಳಿಕೆನಗೀಪುರ । ದೊಳಿ
ರೆ ಮನವೊಪ್ಪುವುದೆ ನೀಂತರಿ । ಸೆಲೆ ವಿಭೀಷಣ ಭರದೆ ಪುಷ್ಪಕವರ ವಿ
ಮಾನವನು ॥ ತಳುವದೀಗಲೆ ಹೊರಡುವೆನು ಮನ । ದೊಳತಿ ಸಂತೋ
ಷವನುಪಡು ಖತಿ । ಗೊಳಲು ಬೇಡೆನು ತಂದುರಾಘವ ನೊಲಿಸಿಪೇಳಿದ
ನು ॥ ೫೦ ॥ ರಾಮನಾಡಿದ ನುಡಿಯಕೇಳುತ । ಕೈಮುಗಿದೆರಗಿ ವರವಿ
ಮಾನವ । ನಾಮನುಕು ಲೋತ್ತಮನ ಬಳಿಗೆತರಿಸಿ ವಿಭೀಷಣನು ॥
ಪ್ರೇಮದಿಂದದನೊಪ್ಪಿಸಿ ನನಗೆ । ನೇಮವೇನೆನು ತೊಲಿದುನುಡಿದನು । ತಾ
ಮರಸ ನೇತ್ರಂಗೆತಾನತಿ ವಿನಯವಚನದಲಿ ॥ ೫೧ ॥ ಆನುಡಿಯ ನಾಲಿ
ಸುತ ಘನಸುಂ । ಮಾನದಿಂದಿಂತೆಂ ದರುಹಿದನು । ಮಾನವೋತ್ತಮ ನಾ
ವಿಭೀಷಣನಿ ಗತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಪ್ರಾಣಭೀತಿಯ ನುಳಿದುರಣದೊಳು ।
ವಾನರರು ಯುದ್ಧವನೆಸಗಿಹರು । ನೀನುಸಂತಸವಡಿಸಿ ವರನೆನುತ ತಿಳು
ಹಿವನೊಲಿಸಿ ॥ ೫೨ ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನಾಡಿದವಚನ । ವನತಿಭ
ಕ್ತಿಯೊಳೈದೆ ಕೇಳುತ । ದನುಜನಾಥನು ನಲಿದುಮನ್ನಿಸು ತಖಿಳಕಪಿಗ
ಳನು ॥ ಧನಕನಕಮಣಿ ವಸ್ತ್ರವರ ವಾ । ಹನಗಳನು ತಾನಿತ್ತು ರಘು
ನಂ । ದನನು ಮುದವಡೆವಂತೆ ಮನೆಯೊಳು ಪೂಜಿಸಿದನೊಲಿದು ॥ ೫೩ ॥
ದಾನವಾಧಿಪ ನರ್ಚಿಸಿದಖಿಳ । ವಾನರವರರ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ । ಮಾನವೇಂ
ದ್ರನು ಪುಷ್ಪಕವರ ವಿಮಾನವನು ಭರದೆ ॥ ಜಾನಕೀ ಸೌಮಿತ್ರಿಗಳೊಡ
ನೆ । ತಾನುಹತ್ತಿದ ನಾಬಳಿಕ ರವಿ । ಸೂನುವನು ಕುರಿತಿಂತುಪೇಳಿದ ನಧಿ
ಕಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೫೪ ॥ ಸೀನಕಾರ್ಯವ ನೆಲ್ಲಮಾಡಿದೆ । ಸಖನೆ ಕೇಳ್ನೀನಿ

ಷ್ಟ ಬಂದಂ । ತಖಿಳಕಪಿಗಳ ಸಹಿತಕಿಷ್ಕಿಂಧಾ ಪುರಿಗೆಪೋಗು ‖ ಸಕಲಕಪಿಗಳ್ ನಿಮ್ಮೆಡೆಗಳಿಗೆ । ಸುಖದೆಪೋಗಿರಿ ನಿನ್ನರಾಜ್ಯದೊ । ಳಖಿಳ ಸಂಪದದಿಂದೆ ನೀಂವಸಿಸೆಲೆ ವಿಭೀಷಣನೆ ‖ ೫೫ ‖ ದಿವಿಜವಲ್ಲಭ ಸಾದಿಯಾಗಿಹ । ದಿವಿಷದರು ನಿನ್ನನುತಿರಸ್ಕರಿ । ಸುವುದಕಿಲ್ಲವು ನಿನಗೆಲಂಕಾ ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲವನು ‖ ಅವನಿಮಂಡಲ ದೊಳನಶಶಿಗಳಿ । ರುವತನಕ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನಿದನುಪೊ । ರೆವುದು ನಾಂಪೋಗುವೆ ನಯೋಧ್ಯೆ ಗೆನುತ್ತಪೇಳದನು ‖ ೫೬ ‖ ಆನುಡಿಗಳನು ಕೇಳುತಸಕಲ । ವಾನರರು ಕೈ ಮುಗಿದು ಭಕ್ತಿಯೊ । ಳಾನರೇಂದ್ರಂಗಿಂತು ಬಿನ್ನವಿಸಿದರು ತಲೆವಾಗಿ ‖ ನೀನುನಮ್ಮಗ ಳೆಲ್ಲರನಯೋ । ಧ್ಯಾನಗರಿ ಗೊಡಗೊಂಡು ಪೋಗುವು । ದಾನಗರದೊಳು ನಾವು ವಿಹರಿಸುವೆವು ವನಂಗಳಲಿ ‖ ೫೭ ‖ ಸತಿಸಹಿತ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ಹಿತವೆತಾಳುತ ಭೂತಲವನಾ । ಳುತಿಹನಿನ್ನನು ಕಂಡು ಕೌಸಲ್ಯೆಯ ಚರಣಕೆರಗಿ ‖ ಅತಿಹರುಷ ದಿಂದೆಮ್ಮೆಡೆಗಳಿಗೆ । ನುತಿಸುತ್ತೈದುವೆ ವೆಂದುನುಡಿದರು । ವಿತತಭಕ್ತಿಯೊ ಳಾರಘುವರಂಗಖಿಳ ವಾನರರು ‖ ೫೮ ‖ ಭರದೆ ಸುಗ್ರೀವಾದಿ ವಾನರ । ವರರು ಬಿನ್ನಹಗೈದ ನುಡಿಗಳ । ಪರಮ ಕರುಣಾತಿಶಯ ದಿಂದಾಲಿಸುತ ರಾಘವನು ‖ ತ್ವರಿತದೊಳು ನಿಮ್ಮೊಡ ನಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರಿಗೆಪೋಗುವೆ ನೀವುಪೇಳದ । ತೆರದೊಳಾಗಬಹುದೆನು ತೆಂದನು ನೋಡುತೆಲ್ಲರನು ‖ ೫೯ ‖ ನಿಮ್ಮನೊಡಗೊಂಡೈದಿ ಯೆನ್ನಯ । ತಮ್ಮನನು ಸಂತವಿಸಿ ನಗರದೊ । ಳೆಮ್ಮಬಂಧುಗಳ ಸಹಿತಾನಂದವನು ಹೊಂದುವೆನು ‖ ನಿಮ್ಮ ಸಂತಸವೆನನಗಿಂದತಿ । ಸಮ್ಮತ ವೆನಿಪುದೆಂದು ಪೇಳುತ । ಹೊಮ್ಮಿ ದೊಲವಿಂದ ಸುರಪತಿಗಿಂತೆಂದ ನಾರಾಮ ‖ ೬೦ ‖ ಎಲೆವಿಭೀಷಣ ನಿನ್ನಸಚಿವರು । ಗಳೊಡವೆರಸಿ ವಿಮಾನವನು ಹ । ತ್ತೆಲೆ ರವಿತನಯ ನಿನ್ನಖಿಳ ವಾನರರ ಸಹಿತೀಗ ‖ ತಳುವ ದೇರುವು ದೀಸ್ಥಳವನೆನೆ । ಬಳಕಹತ್ತಿದ ನಧಿಕಸಂಮದ । ದೊಳಸುರೇಂದ್ರನು ನಾಲ್ಕುಜನ ಮಂತ್ರಿಗಳನೊಡವೆರಸಿ ‖ ೬೧ ‖ ತರಣಿಸಂಭವ ನೊಲಿದಖಿಳವಾ । ನರರ ನೊಡಗೊಂಡೇರಿದ ನಧಿಕ । ಹರುಷದಿಂದಾ ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನವನು ಜವದಿಂದೆ । ತ್ವರಿತದಿಂದಲೆ ಸಕಲ ವಾನರ । ವರರೊಲಿದೊಲಿದು ಕುಳತುಕೊಂಡರು । ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನ ಪೊಗಳುತ್ತಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ೬೨ ‖ ವರವಿಮಾನದೊಳಖಿಳ ಕಪಿಗಳು । ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಕುಳತು ಕೊಳ್ಳು । ತ್ತಿರಲು ರಘುವರ ನಾಕುಬೇರನ ತೆರದೆರಂಜಿಸುತ ‖ ಭರದೊಳಂಬರ ಮಾರ್ಗದೊಳು ನೀಂ । ತೆರಳ

ಯೋಧ್ಯಾ ನಗರಿಗೆಂದೆನು । ತಿರದೆ ತಾನಾಪ್ರೇಮ ಯಾನಕೆ ಕೊಟ್ಟನ
ಪ್ಪಣೆಯ । ೧೩ ॥ ಪಡೆದುರಾಘವ ನಾಜ್ಞೆಯನು ತಾ । ನೊಡನೆಪುಷ್ಪಕ
ರ ಮಾರ್ಗ ಕ್ಕೈದಿತು । ಪೊಡವಿಯ ನುಳಿದು ವರವಿಮಾನವು ಬಹುಳಶೀ
ಘ್ರದಲಿ ॥ ನಡೆದುದಂಬರ ಪಥದೊಳನಿಲನ । ಹೊಡೆತದಿಂದೋಡುವ ಮು
ಗಿಲ್ಗಳ । ಪಡೆಯ ಪೋಲುತ್ತರದ ದಿಶೆಗಂದನಿಲ ವೇಗದಲಿ ॥ ೧೪ ॥ ಧರ
ಣಿಮಂಡಲ ವನೊಲಿದೀಕ್ಷಿಸು । ತಿರದೆ ಸೀತೆಯ ನಾರಘುವರನು । ಕುರಿ
ತುಪೇಳಿದ ನೆಲೆಮಹೀಸುತೆ ನೋಡು ಲಂಕೆಯನು ॥ ಮೆರೆವುದೀಪುರ ವೀ
ತ್ರಿಕೂಟ ಶಿ । ಖರದೊಳಿದನಾ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು । ವಿರಚಿಸಿರುವ ನಧಿಕಚ
ಮತ್ಕೃತಿಯಿಂದೆ ಪೂರ್ವದಲಿ ॥ ೧೫ ॥ ಕ್ಷೋಣಿಸುತೆ ರಣರಂಗವಿಲ್ಲಿ
ಯೆ । ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ ನೋಡಳಿದಿಹರು । ಪ್ರಾಣಗಳನುಳಿದೆಲ್ಲ ರಕ್ಕಸರೆ
ಮ್ಮಪೆಟ್ಟಿನಲಿ ॥ ಕಾಣುತಿದೆ ರಕ್ತಾಮಿಷಗಳೀ । ತಾಣದೊಳುನೆರೆನೆರೆದು
ನನ್ನಯ । ಬಾಣಗಳು ವಧಿಸಿದವು ನಿನ್ನನಿಮಿತ್ತದನುಜರನು ॥ ೧೬ ॥
ಇಲ್ಲಿರಾವಣನನ್ನು ವಧಿಸಿದೆ । ನಿಲ್ಲಿಕೊಂದೆನು ಕುಂಭಕರ್ಣನ । ನಿಲ್ಲಿ
ವಧಿಸಿದ ನಿಂದ್ರಜಿತುವನು ಮುಳಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ॥ ಇಲ್ಲಿವಿಕಟನಕೊಂ
ದನಂಗದ । ನಿಲ್ಲಿನೀಲನು ಸಂಹರಿಸಿದನು । ಕಲ್ಲೆದೆಯ ಕಟ್ಟಾಳುವೆಂದೆ
ನಿಪ ಪ್ರಹಸ್ತನನು ॥ ೧೭ ॥ ಹನುಮನಿಂದೆ ಮಡಿದನು ಧೂಮ್ರಾ ।
ಕ್ಷನು ವಿರೂಪಾಕ್ಷನು ಮಹಾಪಾ । ರ್ಶ್ವನು ಮಹೋದರ ನಾಯಕಂ
ಪನನಾದಿದಾನವರು ॥ ತನುವನುಳಿದಿಹರಿಲ್ಲಿ ದಶಕಂ । ಠನ ಮರಣವನು
ಕಂಡು ಸಾವಿರ । ಜನ ಸಪತ್ನಿಯರೊಡನೆ ಮಂಡೋದರಿವಿಲಪಿಸಿದಳು ॥
॥ ೧೮ ॥ ಇದುವೆಸಾಗರತೀರ್ಥ ವೀತಾ । ಣದೊಳುಲಂಘಿಸಿ ಜಲಧಿಯನು
ವಸಿ । ಸಿದೆವು ನಾವಾರಾತ್ರಿಕೇಳೆಲೆಸೀತೆ ಪಡೆಯೊಡನೆ ॥ ಉದಧಿಯೊಳು
ಸೇತುವೆಯನು ವಿರಚಿ । ಸಿದೆನು ನಿನ್ನನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಯೆ । ಮುದದೊ
ಳೀಕ್ಷಿಸು ದಕ್ಷಿಣಾಬ್ಧಿಯ ತೀರವನುನೀನು ॥ ೧೯ ॥ ಹನುಮನಾಯಾಸ
ಪರಿಹಾರ । ಕ್ಕೆನುತ ಮೈನಾಕಗಿರಿ ಮುನ್ನೀ । ವನಧಿ ಮಧ್ಯದೊಳು
ಪಚರಿಸಿದುದು ನಿಂದುಮೇಲುಗಡೆ ॥ ವನಿತೆ ನೀನಾಗಿರಿಯನೀಕ್ಷಿಸು । ವ
ನಧಿಯುದಕವು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ । ವಿನುತಿವೆತ್ತಿದೆ ಸೇತುಬಿಂದುವೆನುತಿದು
ಮೂಜಗದೆ ॥ ೨೦ ॥ ಸೀತೆನೀಂ ಮನವೊಲಿದು ಕೇಳೀ । ಸೇತು ಪರಮ
ಪವಿತ್ರಮೆನಿಪುದು । ಪಾತಕಂಗಳನೆಲ್ಲ ನಾಶನಮಾಳ್ಪುದನುದಿನವು ॥ ಭೂ
ತಳದೊಳಿದು ವಿನುತಿವೆತ್ತಿಹು । ದೀತಟದೊಳಾ ಶಂಕರನು ಸಂ । ಪ್ರೀ
ತಿಯಿಂದೆನಗೆ ಪ್ರಸಾದವನಿತ್ತನಾದಿನದಿ ॥ ೨೧ ॥ ಭರದೊಳೈತಂದೆನ್ನನಿಲ್ಲಿ

ಯೆ । ಶರಣುಹೊಂದಿದನೀ ವಿಭೀಷಣ । ಪೊರೆವುದೆನುತ ವಿಚಿತ್ರವನಗಳ ನಾಂತು ಸಂತತವು ॥ ಮೆರೆವ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಾಪುರವರವಿ । ದಿರೊಳದೋಕಾಣುತಿದೆ ನೋಡಿದ । ಕರಸನಾಗಿಹ ನೀರವಿಸುತನು ತಾಳ್ದುಪಟ್ಟವನು ॥ ೩೦ ॥ ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಕೇಳು ವಾಲಿಯು । ನೀನಗರದಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೆ। ನಾನು ಕೊಂದೆನು ತೀಕ್ಷ್ಣಶರವೊಂದರಲಿಘಾತಿಸುತ ॥ ನೀನಿದೆಲ್ಲವೆ ನರಿವುದೆಂದಾ । ಭಾನುವಂಶಲಲಾಮ ನುಡಿಯು । ಲ್ಕಾ ನೆಲದಣುಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ನಮಿಸಿರಾಮನಿಗೆ ॥ ೩೩ ॥ ಅರಸಕೇಳ್ಕಪಿಕಾಂತೆಯರು ಮೊಡ । ವೆರಸಿಬರ್ಕೆಮ ನಮ್ಮಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಯ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟದ ಮಂಜುಳೋತ್ಸವವ ॥ ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ನೋಳ್ಕಮ । ನಿರುಕಿಸೆನ್ನಯ ಬಿನ್ನಪವಸಾ । ದರದೊಳೆನುತೆರಗಲ್ಕೆ ರಾಘವನಿನಜಗಿಂತೆಂದ ॥ ೩೪ ॥ ವಾನರೇಂದ್ರನೆ ಕೇಳುಕಿಷ್ಕಿಂ । ಧಾನಗರದೊಳು ವಾಸಮಾಡುವ । ವಾನರರಪತ್ನಿಯರು ಬರುವಂತೆನ್ನಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ನೀನುತಾರೆಗೆ ತಿಳುಹಿಸೆಂದನ । ಲಾ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಬಂದನು । ಮಾನಿಸದೆ ಸುಗ್ರೀವನಿಂತೆಂದರುಹಿದನು ಸತಿಗೆ ॥ ೩೫ ॥ ಸತಿಯೆಕೇಳು ಸಮಸ್ತಕಪಿಗಳ । ಸತಿಯರನು ನೀಂ ಬರಿಸಿಕೊಂಡಾ । ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಯೊಡನಯೋಧ್ಯೆ ಗೈತರಬೇಕೆನುತೆರುಹಲು ॥ ಪತಿಯುಮಾತನು ಕೇಳ್ದಖಿಳಕಪಿ । ಸತಿಯರವೆರಸಿ ಪುಷ್ಪಕದಬಳಿ । ಗತಿಭರದೊಳೈ ತಂದೆರಗಿದಳು ತಾರೆರಾಮನಿಗೆ ॥ ೩೬ ॥ ವೀರರಾಘವನಪ್ಪಣೆಯ ನಾಂ । ತಾ ರವಿಸುತನು ಸಂತಸದೊಳಂ । ದೇರಲು ವರವಿಮಾನವನು ಕಪಿಪತ್ನಿಯರಸಹಿತ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ವೆರಸಿ ಪೋಗುತ। ದಾರಿಯೊಳಗಾ ಋಷ್ಯಮೂಕವ । ನಾ ರಘುವರನು ತೋರಿದನು ಕೈವೆರಲಸನ್ನೆಯಲಿ ॥೩೭॥ ಇಲ್ಲಿನಜನಿಂದಾಯ್ತು ಸಖತನ । ಮಿಲ್ಲಿ ವಾಲಿಯನೊಂದುಶರದಿಂ । ಕೊಲ್ಲುವೆನೆನುತ ಭಾಷೆಕೊಟ್ಟೆನು ಮಾಡಿಶಪಥವನು ॥ ಅಲ್ಲಿಪಂಪೆಯು ಕಾಣುತಿದೆ ನೋ । ಡಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ನಗಲಿದೆ ನಗೆಮನ । ತಲ್ಲಣಿಸಿದುದು ಸೀತೆನಿನ್ನಯ ವಿರಹತಾಪದಲಿ ॥ ೩೮ ॥ ಅಲ್ಲಿಕಂಡೆನು ಶಬರಿಯನು ನಾ । ನಲ್ಲಿವಧಿಸಿದೆ ನಾಕಬಂಧನ । ನಲ್ಲಿ ರಾವಣನಿಂದೆ ಸತ್ತಜಟಾಯುವನು ಕಂಡೆ ॥ ಅಲ್ಲಿ ಖರದೂಷಣರ ವಧಿಸಿದೆ । ನಲ್ಲಿ ನಾನಾತ್ರಿಶಿರನನಿರಿದೆ । ನಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿದೆನು ಹದಿನಾಲ್ಸಾಸಿರದದೈತ್ಯರನು ॥ ೩೯ ॥ ಇದೆಜನಸ್ಥಾನವೆಲೆ ಜಾನಕಿ । ಮುದದೊಳದ ನೀಕ್ಷಿಸುವುದಲ್ಲಿರು । ವುದದೆ ನಮ್ಮಯ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯು ನಮಗೆಕಾಣುತಿದೆ ॥ ಹೆದರಿಸುತ ದಶಕಂಠನಂದೀ । ಸದನದೊಳ ಗಪಹರಿಸಿನಿನ್ನ ರ । ಥದೊಳುಕೂಡಿಸಿ

ಕೊಂಡು ಪೋದನು ಗಗನಮಾರ್ಗದಲಿ ‖ ೪೦ ‖ ಇದುವೆಗೋದಾವರಿಯು ಕಾಣಿಸು । ತಿದೆ ಅಗಸ್ತ್ಯಮುನೀಂದ್ರನಾಶ್ರಮ । ವದೆ ಸುತೀಕ್ಷ್ಣಮುನಿವರನಾಶ್ರಮ ವಿಲ್ಲಿತೋರುತಿದೆ ‖ ಅದುವೆ ಶರಭಂಗಾಶ್ರಮವು ನೋ । ಡದರೆಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನಂದಾ । ತ್ರಿದಶಪತಿ ಸಂಭಾಷಿಸಲು ಶರಭಂಗಮುನಿಪನೊಳು ‖ ೪೧ ‖ ಅದೆವಿರಾಧನುಸತ್ತ ಕಾನನ । ವಿದಿರೊಳು ವಿರಾಜಿಸುತಿವೆ ತಪೋ । ನಿಧಿಗಳಾಶ್ರಮಗಳದೆ ಅತ್ರಿಮುನೀಂದ್ರನಾಶ್ರಮವು ‖ ಇದರೊಳಂದನುಸೂಯೆ ನಿನಗಾ । ಹದಿಬದೆಯರಾ ಧರ್ಮವನುಪೇ । ಳಿದಳು ನೋಡಾ ಚಿತ್ರಕೂಟಗಿರೀಂದ್ರವನು ನೀನು ‖ ೪೨ ‖ ಹಿಂದೆಭರತನು ಚಿತ್ರಕೂಟಕೆ । ಬಂದು ನನ್ನನಯೋಧ್ಯೆಗೈತಹು । ದೆಂದುಬೇಡಿದನರಸನಾಗೆನುತೆನ್ನ ಪದಕೆರಗಿ ‖ ಮುಂದೆ ಯಮುನಾನದಿಯು ಕಾಣ್ಬುದು । ಸುಂದರಾಂಗಿಯೆ ನೀನುನೋಡಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದಾಭರದ್ವಾಜಾಶ್ರಮವನಲ್ಲಿ ‖ ೪೩ ‖ ಮುಂಗಡೆಯೊಳಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ । ಗಂಗೆಯುವೆನೋಡತ್ತ ನೀನಾ । ಶೃಂಗಿಬೇರಪುರವನು ಗುಹನೈತಂದುಪಚರಿಸಿದ ‖ ಅಂಗನಾಮಣಿಯೆ ಸರಯೂನದಿ । ಕಂಗೊಳಿಸುತಿಹುದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಯ । ಕಂಗಳಗದೋ ಕಾಣುತಿದೆನೀಂ ನೋಡಯೋಧ್ಯೆಯನು ‖ ‖ ೪೪ ‖ ವಿನುತ ಪುಷ್ಪಪರಿಮಳದಿಂದನು । ದಿನವುರಂಜಿಸಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಹ । ವನಗಳನು ತಾಳ್ದಿಸೆವಯೋಧ್ಯಾಪುರವರಕೆ ನೀನು ‖ ಬನವನುಳಿದಿಂದೆನ್ನೊಡವೆರಸಿ । ವಿನಯದೆಬರುತ ಮತ್ತೆನಮಿಸೆಂ । ದೆನುತ ಪೇಳಿದನಾ ಮಹೀಸುತೆಗಾ ರಘೂದ್ವಹನು ‖ ೪೫ ‖ ಇಂತರುಹುತಾ ಜನಕಸುತೆಗ । ತ್ಯಂತ ಹರ್ಷದೊಳಂದು ರಾಘವ । ನಂತರಿಕ್ಷದೊಳಾ ಭರದ್ವಾಜಾಶ್ರಮದಬಳಿಗೆ ‖ ಚಿಂತೆಯುಳಿದೈತರಲು ವನವಾ । ಸಾಂತಮೆನಿಸಿದ ಪಂಚಮಿಯು ಬಲು । ಸಂತಸವನಾಗಿಸುತಿರದೆ ತಲೆದೋರ್ದುದಷ್ಟರೊಳು ‖ ೪೬ ‖ ಸತಿಸಹೋದರರೊಡನೆ ಸೈನ್ಯಸ । ಹಿತ ವಿಮಾನವನಿಳಿದು ರಾಘವ । ನತಿಭಕುತಿಯಿಂದಾ ಭರದ್ವಾಜಮುನಿಪನಪದಕೆ ‖ ಸತಿಸಹಿತ ತಾಂ ನಮಿಸಿ ತನ್ನ ಚ । ರಿತೆಯ ನಾತಂಗರುಹಿ ಪಡೆದನು । ಹಿತದೆ ಮುನಿವರ ನಿತ್ತಸತ್ಕೃತಿ ಗಳನು ಹರ್ಷದಲಿ ‖ ೪೭ ‖ ತಳೆದು ರಾಘವ ನಾಮುನೀಶ್ವರ । ನೊಲಿದು ಕೊಟ್ಟ ಸುಭೋಜನವನು ಸ । ಕಲಜನಸಹಿತ ಸೌಖ್ಯದಿಂದಾ ಪಂಚಮಿ ದಿನದೊಳು ‖ ಬಳಿಕಮುನಿವರನಿಂದೆರಡು ವರ । ಗಳನು ಪಡೆದಾಲೋಚಿಸುತ ಮನ । ದೊಳಗನಿಲಸಂಭವನ ಕರೆದಿಂತೆಂದು ಪೇಳಿದನು ‖ ೪೮ ‖ ಮರುತನಣುಗನೆ ಕೇಳು

ಸೀನಿಂ । ದಿರದೆ ನಂದಿಗ್ರಾಮವನು ಸಾ । ರ್ದೆರಗಿ ಭರತಂ ಗರುಹುವು
ದು ನಾನಿತ್ತ ಲಿರ್ಪುದನು ॥ ಭರತನಿಗೆ ನೀನೆನ್ನ ಕುಶಲವ । ನರುಹುತಾ
ತನ ಚಿತ್ತದ ಪರಿಯು । ನರಿತು ಬಹುದೆಂದೆನುತ ತಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಕಳು
ಹಿದನು ॥ ೮೯ ॥ ಶಿರದೊಳಾಂತು ರಘುವರನಾಜ್ಞೆಯು । ನೆರಗಿ ಕೇಸರಿ
ತನಯನಂದತಿ । ಭರದೊಳಂಬರ ಪಥದನಂದಿ ಗ್ರಾಮಕೈತಂದು ॥ ವರ
ಜಟಾ ವಲ್ಕಲಗಳನು ತಾ । ಳ್ದಿರಿವ ವಹ್ನಿಗೆ ಸುತ್ತುತಿರುವಾ । ಭರತ
ನನು ಕಂಡೆರಗಿ ಪೇಳ್ದನು ರಾಮನಾಗಮವ ॥ ೯೦ ॥ ನಿರಶನವ್ರತ ವ
ನುತಳೆದು ಸೋ । ದರನೊಡನೆರಾಮಾ ಗಮನವನು । ಪರಿಕಿಸುತವ
ಧಿಯಂತವನು ಕಂಡಗ್ನಿಕುಂಡವನು ॥ ಉರಿಸಿ ವಹ್ನಿಗೆ ಮೂರು ಸುತ್ತ
ನು । ತಿರುಗಿಬೀಳುವ ಯೋಚನೆಯೊಳಿಹ । ಭರತನಿಗೆ ರಾಮನಕುಶಲವ
ನು ಪೇಳ್ದನಾ ಹನುಮ ॥ ೯೧ ॥ ತಿಳಿದು ರಾಮನ ಸಂಗತಿಗಳನ । ನಿಲ
ಸುತನ ಮುಖ ದಿಂದೆಸಂತಸ । ದಳೆದುಮನ್ನಿಸಿ ಭರತನಾಪವ ಮಾನ
ಸೂನುವನು ॥ ತಲೆದಡವಿ ತಕ್ಕೈಸಿ ತನ್ನಯ । ಬಳಿಯೊಳುತ್ತಮ ಪೀಠ
ದೊಳು ತಾ । ನೊಲಿದು ಕೂಡಿಸಿ ಪೇಳಿದನು ಶತ್ರುಘ್ನನಿಗೆಕೂಡೆ ॥ ೯೨ ॥
ಭರದೆ ಪುರವರವೆಲ್ಲವನು ಸಿಂ । ಗರಿಸಬೇಕೆಂದೆನುತ ತಮ್ಮನಿ । ಗರುಹಿ
ಶೀಘ್ರದೊಳಾಂಜನೇಯನ ಸಹಿತಪೊರಮೆಂಟು ॥ ಭರತನೊಲಿದೈ ತಂದ
ನಾ ರಘು । ವರನ ಸನಿಹಕೆಭಕ್ತಿಭರದಿಂ । ದಿರದೆ ಪಾದುಕೆಗಳನು ಧರಿ
ಸುತ ತನ್ನತಲೆಯೊಳಗೆ ॥ ೯೩ ॥ ಮರುತನಣುಗನ ಕೂಡೆಪರಮಾ ।
ದರದೆ ನಂದಿಗ್ರಾಮವನುಳಿದು । ಭರತನಾ ದಕ್ಷಿಣದಮಾರ್ಗದೊಳೈತ
ರುತ್ತಿದಿರಲಿ ॥ ವರವಿಮಾನದೊಳಖಿಳ ಕಪಿವೀ । ರರೊಡನೆಕುಳಿತುಕೊಂ
ಡು ಸತಿಸೋ । ದರರಸಹಿತೈತರುವ ರಾಮನ ನೀಕ್ಷಿಸಿದನಲ್ಲಿ ॥ ೯೪ ॥
ಬಡನೆ ಕರಗಳಜೋಡಿಸುತ ತ । ನ್ನೊಡಲನೀಡಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು । ಕ
ಡುಬಕುತಿಯಿಂ ಭರತನಣ್ಣನ ಚರಣಪಂಕಜಕೆ ॥ ಪೊಡಿವಿಗಿಳಿದಂತಾ
ವಿಮಾನಕೆ । ನುಡಿದು ರಾಮನು ತಮ್ಮನಕರವ । ಪಿಡಿದು ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂ
ಡನು ವಿಮಾನಕತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೯೫ ॥ ಪರಮ ಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ಮ
ತ್ತಾ । ಭರತನಣ್ಣನಿಗೆರಗಿ ಸೀತೆಯು । ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ
ಯನು ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ॥ ತರಣಿಸಂಭವ ವರವಿಭೀಷಣ । ರಿರುವರನುಸಂತೈಸಿ
ಮಿಕ್ಕನಿ । ಚರನುಸಂತವಿಸಿದನು ಸವಿನಯ ಮಧುರ ವಚನದಲಿ ॥ ೯೬ ॥
ಆಲಿಸೈತಂದೆ ರಘುನಾಥನೆ । ತಾಳಿನಿನ್ನಾಜ್ಞೆಯ ನವನಿಯನು । ಪಾಲಿಸಿ
ದೆ ಹದಿನಾಲ್ಕುವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಿದುವರೆಗೆ ॥ ಹೇಳಲಾರೆನು ನನ್ನಸುಕ್ಕ

ತದ । ಲೀಲೆಯುನು ಧನ್ಯನೆನಿಸಿದೆ ಜನ । ಪಾಲಕನೆ ಕಾಣುತ್ತ ನಿನ್ನಯ ಪಾದಪದ್ಮಗಳ ॥ ೯೭ ॥ ನೀನುಪಾಲಿಸು ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲವ । ನಾನುಭೂಮಿಯನಾಳಲಾರೆನು । ಮಾನವೇಂದ್ರನೆ ನನ್ನಚಿನ್ನಹವಾಲಿಸೆಂದೆನಲು ॥ ಆನುಡಿಗಳನು ಕೇಳ್ದು ಬಹುಸುಂ । ಮಾನದಿಂದಲೆ ಬಂದನು ವರವಿ । ಮಾನದೊಳು ಕೂಡುತ್ತ ನಂದಿಗ್ರಾಮಕಲ್ಲಿಂದ ॥ ೯೮ ॥ ಬಂದುನಂದಿಗ್ರಾಮಕಾ ರಘು । ನಂದನನು ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನವ । ನಂದಿಳದು ನೀನಾ ಕುಬೇರನಬಳಿಗೆ ಪೋಗೆನುತ ॥ ಚಂದದಿಂದದ ಕಪ್ಪಣೆಯನಿ । ತ್ತಂದು ಕಳುಹಿಸಿ ಬಳಿಕತಾನ್ಯೆ । ತಂದೆರಗಿದನು ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನ ಪಾದಪಂಕಜಕೆ ॥ ೯೯ ॥ ಜನನಿಯರ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲ ನಮಿಸುತ । ವಿನಯದಿಂದೆ ವಸಿಷ್ಠನಸಹಿತ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನುತ್ತಮಾಸನದೊಳ್ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ॥ ತನಗೆ ಕೈಮುಗಿದೆರಗುವ ಜನರ । ಮನಕೆ ಸಂತೋಷವನುಮಾಡುತ । ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಕೇಳ್ದನೆಲ್ಲರ ಕುಶಲವನುಕೂಡೆ ॥ ೧೦೦ ॥

ಇಂತು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೧೫೬೯.

ಮೂವತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪತಿಯೊಡನೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ ।
ನತಿಹರುಷದಿಂದಾಂತು ಧರಣೀ ।
ಸುತೆ ವಿತತಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ಹೊಂದಿದಳಯೋಧ್ಯೆಯಲಿ ॥

ಶಿರದೊಳಂಜಲಿ ಬದ್ಧನಾಗುತ । ಲೆರಗಿ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನಿಸಿ । ಧರೆಯೊಳುನ್ನತಿ ವೆತ್ತರಾಮನ ಚರಣಪಂಕಜಕೆ ॥ ಭರತನೆಂದೆನು ತಂದೆಕೇಳೀ । ಧರೆಯೊಡೆತನವ ನಂದೆನಗೆನೀಂ । ಕರುಣೆ ಸಿತ್ತಂತೀವೆನುನಿನಗೆ ಮತ್ತೆ ನಾನಿಂದು ॥ ೧ ॥ ಬಲಿತು ಕೊಬ್ಬಿದ ಯೆತ್ತಿನ ಹೆಗಲಿ । ನೊಳಿರಿಪಾಭಾರವನು ಮೇದಿನಿ । ತಲದೊಳೆಳಗರು ತಾನು ಪೊರಲಾರದ ಪೊಲಾನಿಂದು ॥ ತಳೆಯಲಾರೆನು ರಾಜ್ಯಭಾರವ । ನೆಲೆಮಹಾತ್ಮನೆ ನೀನು ಕೈಕೊಂ । ಡೊಲಿದು ಪಾಲಿಸು ತಳೆದುಪಟ್ಟವ ನೀಮಹೀತಳವ ॥ ೨ ॥ ತುರಗಗಾರ್ದಭ ಗಳಿಗೆ ತಾನೆಂ । ತಿರುವುದಂತರ ವವನಿಯೊಳಗಾ । ಗರು

ಡೆವಾಯುಸ ಗಳಿಗೆ ತಾನೆಂತಿರುವು ದಂತರವು ॥ ಪರಿಕಿಸಲು ನಿನಗೆನಗೆ ತೋರು । ತ್ತಿರುವು ವಾತೆರ ದಂತರವುರಘು । ವರನೆನಾನನು ಸರಿಸಲಾರೆನು ನಿನ್ನ ಮಾರ್ಗವನು ॥ ೩ ॥ ವಾರಿವೇಗದೆ ಭಿನ್ನವಾಗುತ । ತೋರುವಾಸೇತುವೆಯು ತೆರದಿಂ । ದೀರಸೆಯೊಳತಿ ಕಷ್ಟ ಮಾಗಿಹುದೆನಗೆ ದೊರೆತನವು ॥ ವೀರರಾಘವ ಕೇಳು ರಾಜ್ಯದ । ಭಾರವನು ನೀಂ ವಹಿಸಿಪಾಲಿಸು । ಬೇರೆನುಡಿಯುದಿರೆಂದು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ನಾಭರತ ॥ ೪ ॥ ನಿನ್ನ ಪ್ಪೊಲು ಭೂಮಿಯನು ಪೊರೆವುದ । ಕನ್ನಕೈಯೊಳ ಗಾಗುವದೆ ಕೇ । ಳಣ್ಣ ಸರ್ವ ವಿಧದೊಳೆನಗೆ ಬೇಡರಸುತನವಿನ್ನು ॥ ಸನ್ನ ಬಿನ್ನಪವನವ ಧರಿಸುವು । ದಿನ್ನು ನಿನ್ನಯ ಚರಣ ಸೇವೆಗ । ಳನ್ನು ವಿರಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ ನೆಂದೆಂದನಾಭರತ ॥ ೫ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲ ಮಿರ್ಪವರೆಗಂ । ತರಣಿಶಶಿಧರ ರಿರ್ಪವರೆಗಂ । ಗಿರಿನದಿನದಗ ಳಿರ್ಪವರೆಗಂ ಮೇದಿನೀತಲಕೆ ॥ ಅರಸನಾಗುತ ನೀನು ಪಾಲಿಸು । ಪುರದೊಳಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ನುರುತರದ ವೈಭವದೊಳಾಂತತಿ ಶಯದಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೬ ॥ ನನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಕೀರ್ತಿಬಂದುದು । ನಿನ್ನಧೀನವು ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲವು । ಮುನ್ನ ನೀಂ ನುಡಿದಂತೆ ದೊರೆತನ ವನ್ನುಕೈಕೊಂಡು ॥ ನಿನ್ನ ಸೇವಕ ನಾಗಿರುತ್ತಿಹ । ನನ್ನನುದ್ಧರಿ ಸೆಂದಡಿಗೆರಗಿ । ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಭರತನಣ್ಣನಿಗತಿ ವಿನಯದಿಂದ ॥ ೭ ॥ ಭರತನಾಡಿದ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲವ । ನಿರದೆರಾಘವ ನಾಲಿಸುತಧಿಕ । ಹರುಷದಿಂದಾ ಭರತನನು ತಕ್ಕೈಸಿ ತಲೆದಡವಿ ॥ ಅರಸನಾಗುವೆ ನೆಂದುತಮ್ಮನಿ । ಗರುಹಿ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡಿಸುತಾಗಳೆ । ಮೆರೆವ ಭದ್ರಾಸನದೊಳುಕುಳಿತುಕೊಂಡ ನೊಲವಿಂದೆ ॥ ೮ ॥ ಭರತನಿಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿದತಿ । ಹರುಷವನು ತಾನಾಂತು ನಾಯಿಂ । ದರನು ಕರೆಯಿಸಿ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಶತ್ರುಘ್ನನೊಲಿಸುತ್ತ ॥ ಅರಿತತಿಚಮತ್ಕಾರ ದಿಂದಲೆ । ಧರಣಿಪತಿ ರಾಮನಿಗೆ ಭದ್ರಾ । ಕರಣವನು ಮಾಡುವುದೆನುತ ಪೇಳಿದನುಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೯ ॥ ಅತಿವಿಶಾರದರೆನುತ ಜನಸಂ । ನುತಿವಡೆದ ನಾಯಿಂದರ್ಕೈತಂ । ದತಿಭರದೆ ಶತ್ರುಘ್ನನಾಜ್ಞೆಯನಾಲಿಸುತ ಕೂಡೆ ॥ ವಿತತಸಾಷ್ಟವ ನಾಗಿಸುತ ಬಹು । ಹಿತವದೆಂ ಬಂದದೊಳು ರಾಜ ವಿ । ಹಿತಸುಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಭದ್ರಾಕರಣವೆಸಗಿದರು ॥ ೧೦ ॥ ಜಡೆಗಳೆಲ್ಲವನಾ ರಘುವರನು । ಬಿಡಿಸಿ ಶೋಧಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತಾಗಳೆ । ಸಡಗರದೊಳಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನವನು ತಾನೆಸಗಿ ॥ ಕಡುಚೆಲೆಯ ನಾಂತೊಪ್ಪಿರಂಜಿಸು । ವುಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲವನು ತಾ । ಳ್ದಡಿಗಡಿಗೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿದನು ಪೂಮಾಲೆಗಳನಾಂತು ॥ ೧೧ ॥

ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರುಗಳಿಬ್ಬರು । ಹಿರದೊಳಿಣ್ಣೆಯನಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ । ಭ
ರದೊಳೊಲಿದಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನವನುಮಾಡಿದರು ॥ ತ್ವರಿತಗೊಳ್ಳುತ ಲ
ಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ । ತರಣಿನಂದನನಾ ವಿಭೀಷಣ । ರಿರುವರಾಚರಿಸಿದರು
ಮಂಗಳಮಜ್ಜನಂಗಳನು ॥ ೧೨ ॥ ಸ್ನಾನಗಳನಂದೆಸಗಿ ಧೊಡನೆಯೆ ।
ವಾನರರು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೆ । ಜಾನಕಿಗೆ ಯಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನವನು
ಮಾಡಿಸುತ ॥ ಕ್ಷೋಣಿತಲದಲ್ಲಿದು ಪೊಸತೆನೆನಿ । ದಾಸಿಸುತಲಂಕರಿಸಿದರಿ
ರಿಸಿ । ಜಾಣತನದೊಳು ಸಕಲ ವಸನಾಭರಣಗಳನೊಲಿದು ॥ ೧೩ ॥
ಪರಮ ಸಂಭ್ರಮದಿಂ ದಖಿಳನಾ । ನರರ ಪತ್ನಿಯರೆಲ್ಲರಿ ಗಲಂ । ಕರಿಸಿ
ದಳುಕೌಸಲ್ಯೆ ಬಹುವಿಧಯತ್ನದಲಿ ನಲಿದು ॥ ಭರತನಾಜ್ಞೆಯನಾಂ
ತೆರಗಿ ತಂ । ದಿರಿಸಿದರು ಸೇವಕರು ನಾಲ್ಕು ಕು । ದುರೆಗಳಿಂದಲೆ ಕಂ
ಗೊಳಿಪ ರಥವನತಿಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧೪ ॥ ಸತಿಯೊಡನೆರಾಘವನು ಹತ್ತಿದ ।
ನತಿಹರುಷದಿಂದೆ ಸಲೆಕಂಗೊಳಿ । ಸುತಿಹ ನಾಲ್ಕು ಕು ದುರೆಗಳಿಂದೆಸೆವಾ
ವರೂಥವನು ॥ ಜತನದಿಂದಾ ಸ್ಯಂದನವನು ಭ । ರತನುನಡಿಸಿವನಂದು
ಪಥದೊಳು । ಹಿತದೆ ಹಗ್ಗವಪಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ ತನ್ನ ಕೈಗಳೊಳು ॥೧೫॥
ಭೇರಿಗಳನು ಹೊಡೆದರು ಮುಂಗಡೆ । ವಾರವನಿತೆಯರು ಕುಣಿದಾಡಿದ ।
ರಾರತಿಯನೆತ್ತಿದರು ಕನ್ಯೆಯರಿದಿರೊಳೈತಂದು ॥ ಸಾರಿ ಬಿರುದುಗಳೆಲ್ಲ
ವನು ಕೈ । ವಾರಿಸಿದರಡಿಗಡಿಗೆ ಭಾಪೆನೆ । ಬಾರಿಸಿದರಾ ಸಕಲವಿಧವಾ
ದ್ಯಂಗಳೆಲ್ಲವನು ॥ ೧೬ ॥ ಒಡನೆ ಶತ್ರುಘ್ನನು ಮೆರೆವ ಬಿಳು । ಗೊಡೆ
ಯನಿಟ್ಟನು ರಾಘವೇಂದ್ರಂ । ಗೆಡಬಲಂಗಳೊಳಾ ವಿಭೀಷಣ ತರಣಿಸಂ
ಭವರು ॥ ಪಿಡಿದು ಚಾಮರಗಳನು ಬೀಸಿದ । ರಿಡಿದಸಂತಸದಿಂದ ಹೊ
ಗಳಿದ । ರಡಿಗಡಿಗೆ ರಾಮನನು ತಾಪಸರೆಲ್ಲ ಬಳಬಳಸಿ ॥ ೧೭ ॥ ಕಪಿ
ಗಳೆಲ್ಲರು ಮನುಜರೂಪವ । ಸಪರಿವಾರದೊಳಾಂತು ರಾಮನ । ನುಪ
ಚರಿಸು ತೊಂಬತ್ತು ಸಾವಿರ ಗಜಗಳನಡರ್ದು ॥ ಚಪಲಭಾವವನುಳಿದು
ರಾಮನ । ವಿಪುಲವೈಭವ ಕಬ್ಬರಿವಡೆದು । ಸುಪಥದೊಳಯೋಧ್ಯಾ ನ
ಗರಿಗೈತಂದರಾದಿನದೆ ॥ ೧೮ ॥ ಸರಸಿಜಾನನೆ ಜಾನಕಿಸಹಿತ । ತರಣಿ
ವಂಶಲಲಾಮ ರಾಘವ । ನುರೆ ಮೆರೆವ ಘನದಿವ್ಯರಥದೊಳು ಕುಳಿತು
ವೈಭವದೆ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ನಿಜನಿಖಿಳಸೇನೆಯ । ವರನೊಲಿಸು ತೈತಂದನು
ನಿಜನ । ಗರ ಮೆನಿಸಯೋಧ್ಯಾ ಪುರವರಕೆ ರಾಜತೇಜದಲಿ ॥ ೧೯ ॥
ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ರಾಮನ । ಚರಣವನೆನೆದು ನಡೆಯಿಸಿದನಾ ।
ಭರತಹಗ್ಗವಪಿಡಿದು ಕೈಯೊಳು ವರವರೂಥವನು ॥ ಪುರದ ಮಾನವ

ರೆಲ್ಲ ಕೊಡನತಿ । ಭರದೊಳಾ ರಾಘವನು ಬಂದನು । ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯಾ ಪಟ್ಟಣವ ಘನರಾಜವೀಥಿಯಲಿ ॥ ೨೦ ॥ ಬಂದುಹೊಕ್ಕನು ಪಟ್ಟಣ ದೊಳತಿ । ಚಂದದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ತನ್ನಯ । ತಂದೆಯ ಮನೆಯನಾ ರಘವನಿಳಿಯುತ್ತ ರಾಘವನು ॥ ಸಂದಸಂತಸದಿಂದೆ ಭಾಸ್ಕರ । ನಂದನನ ಮನ್ನಿಸುತ ತನ್ನಯ । ಮಂದಿರದೊಳಿಳಿಸಿದನು ಮನವೊಪ್ಪವೊಲು ಪಚರಿಸಿ ॥ ೨೧ ॥ ಸಾರಿಸಿದರು ಸುವಾಸನೆಯ ಪ । ನ್ನೀರಿನಿಂದಲೆ ಪ ಟ್ಟಣದೊಳಹ । ಕೇರಿಕೇರಿಗಳೆಲ್ಲವ ನಖಿಳಬೀದಿಗಳಸಹಿತ ॥ ತೋರಿ ಸಿ ಚಮತ್ಕಾರವನು ಶೃಂ । ಗಾರವಮಾಡಿದ ರಿಟ್ಟುವರ ಕ । ರ್ಪೂರರಜ ದಿಂದೆಸೆವ ರಂಗವಲಿಗಳನೆಲ್ಲೆಡೆಗೆ ॥ ೨೨ ॥ ವಾಸನೆಯನಾಗಿಪ ಸುಗಂ ಧದ । ಕೇಸರಿಯಕೆಸರಿಂದೆ ರಚಿಸಿದ . ರಾ ಸಕಲ ವೀಥಿಗಳಿಗತಿಚಂದವೆನೆ ಕಾರಣೆಯ ॥ ಬೀಸಿವಮಾಡಿದ ಬಣ್ಣಪುಡಿಗಳ । ರಾಸಿಗಳನಾತುರದೆ ತಂದು ಸು । ವಾಸಿನಿಯರು ತರತರದೊಳಾಕೃತಿಗಳನು ಲಿಖಿಸಿದರು ॥ ೨೩ ॥ ಕಳಸಕನ್ನಡಿ ಮಕರತೋರಣ । ತಳಿರದೋರಣ ಸಿಂಧಸೀಗುರಿ । ಬೆಳು ಗೊಡೆ ಪತಾಕೆಗಳನಿರಿಸಿದರಲ್ಲಿ ಸಿಂಗರಿಸಿ ॥ ತಳುವದಾ ಪುರದಖಿಳ ಭವ ನಂ । ಗಳಗೆ ಸುಣ್ಣವಬಳಿದು ಕಾರಣೆ । ಗಳನಿರಿಸಿ ಲೋವೆಗಳಿಗಿಟ್ಟರು ಬಣ್ಣಪಟ್ಟೆಗಳ ॥ ೨೪ ॥ ಮಂದಿರಂಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿದ । ರಂದು ಕದಳೀ ಸ್ತಂಭಗಳ ನೊಲ । ವಿಂದೆ ಮಾವಿನತೋರಣಂಗಳ ನವಕಬಿಗಿಸಿದರು ॥ ಚಂದವೆನೆ ಕರುವಾಡಗಳ ಮೇ । ಲಂದವಹ ಕೇತನಗಳನು ಭರ । ದಿಂದಿರಿಸಿದರು ಸಿಂಗರಂಗೊಳಸುತ್ತಯೋಧ್ಯೆಯಲಿ ॥ ೨೫ ॥ ಅಲ್ಲಿಗ ಲ್ಲಿಗೆ ಚಪ್ಪರಂಗಳ । ನಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಮಂಟಪಂಗಳ । ನಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ರಚಿಸಿದರು ಕೊಟ್ಟಾರಗಳನೊಲಿದು ॥ ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಮೋಲ್ಬಿಡಾರವ । ನಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಯೆ ಲೆಮನೆಗಳನು । ಮಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಮೇಲುಗೂಡಾರಗಳ ನೆಸಗಿದರು ॥ ೨೬ । ಹಿಂದೆ ಶಕ್ರಂ ಗಷ್ಟವಸುಗಳು । ಚಂದದಿಂದಭಿಷೇಕವ ನೆಸಗು । ವಂ ದು ಸುರನಗರಿಯ ನಲಂಕರಿಸಿದ್ದರೀತಿಯಲಿ । ಸಂದತಿ ಚಮತ್ಕಾರವನು ನಲ । ವಿಂದಿರಿಸಿ ಸಿಂಗರಿಸಿದರು ರಘು । ನಂದನನ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಕೆ ಪದೆ ದಯೋಧ್ಯೆಯನು ॥ ೨೭ ॥ ಗುರುವಸಿಷ್ಠ ಮುನೀಂದ್ರನಾ ರಘು ॥ ವರನ ಘನಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಕೆ । ವರಮುಹೂರ್ತವ ನಿರಿಸಿದನುಶುಭವಸ್ತು ಗಳನೆಲ್ಲ ॥ ತ್ವರಿತದಿಂದಲೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ । ಭರತನೆಂದನು ಭಾನುಸು ತಸಿಗೆ । ತರಿಸು ನಾಲ್ಕುಸಮುದ್ರಗಳ ವಾರಿಯನು ನೀನೆನುತ ॥ ೨೮ ॥ ಅನುಣಿಯನಾಲಿಸುತ ಬಹುಸುಂ । ಮಾನದೊಳು ಸುಗ್ರೀವನಾ ಪವ ।

ಮಾನನಂದನ ಮುಖ್ಯರಹ ಕಪಿವೀರರನು ಕರೆದು ॥ ಭಾನುಮೂಡದ ಮುನ್ನ ನೀವು ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ತರಬೇಕು ಬಿಟ್ಟನು । ಮಾನವೆನು ಚತುರೋದಧಿ ಜಲವೆನೆಂದು ನೇಮಿಸಿದ ॥ ೨೯ ॥ ಒಡೆಯನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ವಾನರ । ರೊಡನೆಪೋದರು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನ । ಕಡಲುಗಳಿಗತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳು ನೆಗೆದಂಬರಸ್ಥಳಕೆ ॥ ಪಿಡಿದಕಾಂಚನ ಕುಂಭಗಳೊಳಾ । ಜಡಧಿಗಳವಾರಿಯನು ತಂದರು । ಕಡುಜವದೊಳೈನೂರು ನದಿಗಳನೀರನೊಳಕೊಂಡು ॥ ೩೦ ॥ ನಲಿಮುಕಪಿಗಳುತಂದಸಾಗರ । ಜಲವನಾ ಶತ್ರುಘ್ನ ನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಕುಲಪುರೋಹಿತನಹ ವಸಿಷ್ಠ ಮುನೀಂದ್ರನಿಗೆ ನೀವು ॥ ತಿಳುಹುವುದೆನುತ ತನ್ನಮಿತ್ರರಿ । ಗೊಲಿದು ಪೇಳಲವರುಗಳಾ ಮುನಿ । ಕುಲಲಲಾಮಂಗೆರಗುತಾ ಸಂಗತಿಯ ನರುಹಿದರು ॥ ೩೧ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು ಬಳಿಕ ವಿಪ್ರರೊ । ಡನತಿ ಸಂತೋಷವನು ತಾಳುತ । ವಿನುತಮಂಗಳ ಮಂಟಪದ ಮಧ್ಯದೊಳು ಕಂಗೊಳಿಪ ॥ ವಿನುತ ನವರತ್ನಮಯ ಪೀಠದೆ । ಜನಕನಂದನೆಸಹಿತ ರಘುವೀ । ರನನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಪಠಿಸುತ ವೇದಮಂತ್ರಗಳ ॥ ೩೨ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠ ಸುಯಜ್ಞಕಾತ್ಯಾ । ಯನ ವಿಜಯಜಾಬಾಲಿ ಕಾಶ್ಯಪ । ವಿನುತಗೌತಮ ವಾಮದೇವಾದಿ ಮುನಿಪೋತ್ತಮರು ॥ ಘನಸುಗಂಧದ ವಿಮಲಜಲದಿಂ । ದನುನಯದೊಳಭಿಷೇಕ ವೆಸಗಿದ । ರಿನಕುಲೇಂದ್ರನಿಗಾ ವಸುಗಳಿಂದ್ರನಿಗೆಸಗಿದಂತೆ ॥ ೩೩ ॥ ಪರಮಪಾವನ ರೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂ । ಡಿರುವ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳು ಧರಣೀ । ಸುರರು ಕನ್ಯೆಯರಖಿಳ ಸೇನಾಧಿಪರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ॥ ಹರುಷದಿಂದಭಿಷೇಕವನು ರಘು । ವರನಿಗೆಸಗಿದರಾ ಮುನಿಪತಿಗ । ಳೊರೆದ ಮಂತ್ರಂಗಳನು ಕೇಳುತ ವಿಧಿವಿಧಾನದಲಿ ॥ ೩೪ ॥ ವಿಮಲವಾರಿಯನಾಂತು ನಭದೊಳ । ಗಮರರಾ ದಿಕ್ಪಾಲಕರ ಸಹಿ । ತಮಲತರ ಸರ್ವೌಷಧಿ ರಸಗಳಿಂದೆರಾಮನಿಗೆ ॥ ವಿಮಲವರ ಶುಭಲಗ್ನದೊಳೊಡನೆ । ತಮತಮಗೆ ಸಂತಸವತಳೆದಾ । ಗಮವಿಧಿ ವಿಧಾನದೊಳ ಗಭಿಷೇಕವನು ಮಾಡಿದರು ॥ ೩೫ ॥ ವನಜಸಂಭವನಿಂದೆ ನಿರ್ಮಿತ । ಮೆನಿಸಿ ರತ್ನಗಳಿಂದೆ ಶೋಭಿಪ । ಘನಕಿರೀಟವನಿಟ್ಟು ರಘುನಂದನನ ಮಸ್ತಕಕೆ ॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು ಮತ್ತೆ ಪೇಳುತ । ವಿನುತ ಮಂತ್ರಂಗಳನು ರಘುನಾ । ಥನಿಗೆ ಪದೆದಭಿಷೇಕವನು ಮಾಡಿದರು ಸಭೆಯೊಳಗೆ ॥ ೩೬ ॥ ಒಡನೆ ರಘುನಾಥಂಗೆಸೆವ ಬೆಳು । ಗೊಡೆಯನಾ ಶತ್ರುಘ್ನನಿರಿಸಿದ । ನೆಡಬಲಂಗಳೊಳಾ ವಿಭೀಷಣ ತರಣಿಸಂಭವರು ॥ ಪಿಡಿದು ಚಾಮರಗಳನು ಬೀಸಿದ ।

ರಡಿಗಡಿಗೆ ಬಿರುದಾವಳಿಯ ನುತಿ । ಸಡಗರದೊಳಾ ವಂದಿಮಾಗಧರೈದೆ ಪೊಗಳಿದರು ॥ ೩೭ ॥ ಹೊಳೆವ ಶತಪುಷ್ಕರಗಳಿಂದುರೆ । ಥಳಥಳಿಪ ಕಾಂಚನದ ಹಾರವ । ನೊಲಿದಮರವರನಾ ಸಮೀರನಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟದನು ॥ ತಳುವದೀವುದು ರಾಮನಿಗೆನುತ । ಕಳುಹಲೈತಂದಿತ್ತ ನಾಮನು । ಕುಲಲಲಾಮಂಗತಿ ಭರದೊಳಾ ಗಂಧವಾಹನನು ॥ ೩೮ ॥ ದೇವದುಂದುಭಿಗಳು ಮೊಳಗಿದವು । ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರು ನೆರೆನೆರೆದು । ಠೀವಿಯಿಂದಲೆ ಕುಸುಮವೃಷ್ಟಿಯನೊಲಿದು ಸುರಿಸಿದರು ॥ ದೇವಗಂಧರ್ವರುರೆ ಪಾಡಿದ । ರಾವಿಭುವಿನಭಿಷೇಕ ಕಾಲದೆ । ಸಾವಧಾನದೊಳಾಡಿದರು ನರ್ತನವನಪ್ಸರರು ॥ ೩೯ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲವೆಲ್ಲ ಹೊಳೆದುದು । ತರತರದ ಪೈರುಗಳನಾನುತ । ಮೆರೆದುದು ಫಲಗಳಿಂದೆ ವೃಕ್ಷಗಳೆಲ್ಲಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಪುಷ್ಪಂಗಳೆಲ್ಲವು । ಪರಿಮಳಾತಿಶಯವನು ತಾಳುತ । ಮೆರೆದವಾ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಹೋತ್ಸವಸಮಯದೆ ॥ ೪೦ ॥ ಬಂದುಲಕ್ಷದಘೋಟಕಂಗಳ । ನೊಂದುಲಕ್ಷದ ಗೋವುಗಳನಂ । ತೊಂದುಲಕ್ಷದ ಧೇನುಗಳನಾ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮನು ॥ ಸಂದ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಕೊಟ್ಟನು । ಬಂದ ಭೂಸುರರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಮನ । ಬಂದರೀತಿಯೊಳಂತು ದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ಕೈಯೊಳಗೆ ॥ ೪೧ ॥ ವಿನಯಭಾವವನಾಂತು ರಘುನಂ । ದನನು ಧರಣೀಸುರರಿಗಿತ್ತನು । ಮನದಣಿಯೆ ಮೂವತ್ತುಕೋಟಿಯ ರಾಮಟಂಕಿಗಳ ॥ ಧನಮಣಿಕನಕ ವಸ್ತ್ರಗಳನಾ । ದಿನದೆ ಕೊಟ್ಟನು ಮತ್ತೆ ಭೂಸುರ । ಗಣಕೊಲಿದು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಹೋತ್ಸವದೊಳಂದು ॥ ೪೨ ॥ ತರಣಿಕಿರಣಗಳಂತೆ ಸಂತತ । ಮೆರೆವಮಣಿಗಣದಿಂದೆ ಕಂಗೊಳಿ । ಪುರುತರದ ಕಾಂಚನದ ಹಾರವನಿತ್ತು ನಿನಸುತಗೆ ॥ ಸುರಪತಿಯಸುತ ನಂಗದನಿಗುರೆ । ಮೆರೆಯುವಂಗದಗಳನು ಕೊಟ್ಟನು । ಧರಣಿಪಾಲಕ ರಾಘವೇಶ್ವರನತಿವಿನೋದದಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ವರಮಣಿಗಳಿಂದೆಸೆವ ಮೌಕ್ತಿಕ । ಸರವನಾ ರಾಘವನು ಕೊಟ್ಟನು । ಧರಣಿಜಾತೆಯಕೈಗೆ ಬಹು ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದು ॥ ಕೊರಳೊಳಾ ಹಾರವನು ಜಾನಕಿ । ಧರಿಸುತೀಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದಳಂದತಿ । ಹರುಷದಿಂದಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನ ಮುಖವ ನಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೪೪ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಯಿಂಗಿತವನರಿ । ದಿನಕುಲೋತ್ತಮ ನೆಂದನೆಲೆ ಸತಿ । ನಿನಗದಾವಕಪೀಂದ್ರನಾಗಿಸಿದ ನತಿಹರ್ಷವನು ॥ ವಿನುತಪೌರುಷ ವಿಕ್ರಮಮತಿಗ । ಳನವರತವಾವಕಪಿವರನೊಳು । ವಿನುತಿವಡೆದಿಹು ದಾತಗೀವುದು ಸರವನೀನೆನುತ ॥ ೪೫ ॥ ಆ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಬೇಗನೆ ।

ಜಾನಕಿ ತೆಗೆದುಹಾರವನು ಪವ । ಮಾನಸುತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳತ್ತಿ ಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ವಾನರೇಂದ್ರನ ಮನ್ನಿಸುತಲಾ । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಮಂನದಣಿಸಿ ಸುಂ । ಮಾನವನುತಾಳುತ್ತ ಕೊಟ್ಟಳು ವಸ್ತ್ರಭೂಷಣವ ॥೪೬॥ ದ್ವಿವಿದಮೈಂದಗವಾಕ್ಷಕೇಸರಿ । ಗವಯಶತಬಲಿ ನೀಳನಳಜಾಂ । ಬವರು ಮೊದಲಾದಖಿಳ ವಾನರವರರಭೀಷ್ಟಗಳ ॥ ತವಕದಿಂದರಿದಿತ್ತನಾ ರಾ । ಘವನು ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದವ । ರವರ ಮನವೊಪ್ಪುವವೊಲುತ್ತಮ ರತ್ನದೊಡವೆಗಳ ॥ ೪೭ ॥ ಸಕಲವಾನರವೀರರಾಂತು । ಪ್ರಕಟ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳ ನತಿ । ಸುಖದೆ ಹೊಗಳುತ ನಡೆದರಾಗಳೆ ತಮ್ಮನೆಲೆಗಳಿಗೆ ॥ ಸಕಲ ಮರ್ಯಾದೆಗಳ ನಾಂತತಿ । ಭಕುತಿಯಿಂದಾರಘುಪತಿಗೆರಗಿ । ಸುಖದೊಳಾ ಸುಗ್ರೀವನಾತನ ಪುರಕೆನಡೆತಂದ ॥೪೮॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮಚಂದ್ರನ । ಘನವಿನುತ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ಮನವೊಲಿದು ನೋಡುತ ವಿಭೀಷಣನಾಂತು ಮನ್ನಣೆಯನು ॥ ತನಗೆ ರಾಘವನಿತ್ತ ನಿಜಕುಲ । ಧನವನಾಂತು ಸಚಿವರೊಡನೆ ರಾ । ಮನನುಹೊಗಳುತ ಲಂಕೆಗೈತಂದನತಿ ವೇಗದಲಿ ॥ ೪೯ ॥ ಸತಿಸಹಿತ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ । ಹಿತದೆ ರಾಘವನಾಂತು ಶತ್ರುರ । ಹಿತನೆನಿಸಿ ಕೊಂಡವನಿತಲವೆಲ್ಲವನು ಪಾಲಿಸುತ ॥ ಅತಿಭರದೆ ಯುವರಾಜಪದದೆ ಭ । ರತನನಿರಿಸುತ ಸಕಲತರದ । ಕ್ರತುಗಳನು ಮಾಡಿದನು ವಿಪ್ರರಿಗಿತ್ತು ದಕ್ಷಿಣೆಯ ॥ ೫೦ ॥ ಅವನಿಪತಿರಾಘವ ನಖಿಳ ಬಾಂ । ಧವರೊಡನೆ ಸಲಹಿದನು ನಲವಿಂ । ದವನಿಯನು ಹನ್ನೊಂದುಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳತನಕ ॥ ದಿವಿಜರನು ಸಂತುಷ್ಟಿವಡಿಸುತ । ಸವಿನಯದೊಳಾಗಿಸಿದನು ಸಕಲ । ವಿಧದ ಪೌಂಡರಿಕಾಶ್ವಮೇಧ ಸುವಾಜಪೇಯಗಳ ॥ ೫೧ ॥ ಭೂರಿದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ವಿಪ್ರರಿ । ಗಾ ರಘುವರನು ಕೊಡುತೆಸಗಿದನು । ನೂರು ಹಯಮೇಧಂಗಳ ನಡಿಗಡಿಗತಿ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆಯು ನೊಲಿಸುತ ರಘು । ವೀರನೀ ಧರಣೀತಲವನು ವಿ । ಚಾರಿಸುತ ಸಲಹಿದನು ಸಂತಸವಡಿಸುತೆಲ್ಲರನು ॥ ॥ ೫೨ ॥ ಉರಗಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲ ರೋಗ ನಿ । ಕರದಭೀತಿಗಳಿಲ್ಲ ಹೆಂಗಸ । ರರಿತು ತಿಳಿದವರಲ್ಲವು ಪತಿವಿಹೀನ ದುಃಖವನು ॥ ಧರೆಯೊಳೆಲ್ಲಿಯುಮಿಲ್ಲ ಕಳ್ಳಜ । ನರ ಭಯಗಳು ವಿಷಾದವನೆಸಗು । ತಿರುವ ಬಾಧೆಗಳಿಲ್ಲ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ॥ ೫೩ ॥ ಮನುಜರೊಳ ನರ್ಥಂಗಳೆಲ್ಲಿಯು । ಜನಿಸುತಿರಲಿಲ್ಲೆಂದಿಗು ಮರಿಯೆ । ಮನುಜನಾವನು ಪುಸಿಯಮಾತನು ಪೇಳುತಿರಲಿಲ್ಲ ॥ ತನಯರಿಗೆ ಮಾಡುತಿರಲಿಲ್ಲವು । ಜನರಪರಕರ್ಮವನು

ಪರವಂ । ಚನೆಯ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೪ ‖ ಎಲ್ಲರುಂ ಸಂತೋಷದಿಂದಿಹ । ರೆಲ್ಲರುಂ ದುಃಖವನು ತೊರೆದಿಹ । ರೆಲ್ಲರುಂ ಕ್ಷೇಮವನುಹೊಂ ದಿರುತಿದ್ದರನುದಿನವು ‖ ಎಲ್ಲರುಂ ಪರಹಿತವನೆಸಗುವ । ರೆಲ್ಲರುಂ ಧರ್ಮನಿರತರೆನಿಪ । ರೆಲ್ಲಕಾಲದೊಳೈದೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೫ ‖ ಪುತ್ರರನು ಪೌತ್ರರನು ಪಡೆದು ಕ । ಳತ್ರರಿಂದೆ ನಲಿಯುತಖಿಳ ಸ । ನ್ಮಿತ್ರರೊಡನೆ ಸಹಸ್ರ ವತ್ಸರತನಕ ಮಾನವರು ‖ ಸತ್ರಮಂಟಪ ವನಗಳನುಸ । ರ್ವತ್ರಕಟ್ಟಿಸಿ ಬಾಳುತಿದ್ದರು । ಮಿತ್ರಕುಲತಿಲಕನಹ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೬ ‖ ನಿತ್ಯಪುಷ್ಪಂಗಳನು ಬಿಡುವುವು । ನಿತ್ಯಫಲಗಳ ನೀವುತಿರ್ಪವು । ನಿತ್ಯವುಂ ಪರಿಪರಿಯ ಶಾಖೆಗಳಾಂತು ವಿಟಪಿಗಳು ‖ ಭೃತ್ಯರಾಗುತ ರಾಮನಾಮವ । ನತ್ಯಧಿಕಭಕ್ತಿಯೊಳು ನೆನೆವರು । ನಿತ್ಯವುಂ ಜನರೆಲ್ಲ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೭ ‖ ರಾಮ ಕರುಣಾಧಾಮ ಸೀತಾ । ರಾಮ ಸುಜನಪ್ರೇಮ ಶುಭಕರ । ನಾಮ ರವಿಕುಲದುಗ್ಧ ವಾರಿಧಿಸೋಮ ರಣಭೀಮ ‖ ಸೋಮಧರ ಕೋದಂಡ ದಳನೋ । ದ್ದಾಮ ಯೆನ್ನುತ ಹೊಗಳುತಿದ್ದರು । ರಾಮನನು ಜನರೆಲ್ಲ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೮ ‖ ರಾಮಮಯಮಾಯ್ತು ಜಗವೆಲ್ಲವು । ಭೂಮಿಸುತೆಯೊಡನಾ ರಘೂತ್ತಮ । ನೀ ಮಹೀತಲವೆಲ್ಲವನು ಸಲಹುತಿರೆಸಂತತವು ‖ ಕಾಮಲೋಭಾದಿಗಳತೊರೆದು । ಪ್ರೇಮದಿಂ ದಿರುತಿದ್ದರೆಲ್ಲರು । ರಾಮನಂ ಜಾನಿಸುತ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೫೯ ‖ ಕಾಲಕಾಲಕೆ ಮಳೆಯುತಪ್ಪದೆ । ಬೀಳುತಿದ್ದುದು ಸೌಖ್ಯಕರಮೆನೆ । ಗಾಳಿಬೀಸುತಲಿದ್ದುದತಿ ಸಂಮುದವನಾಗಿಸುತ ‖ ಶೀಲವನುಕೈಕೊಂಡು ರಘುಭೂ । ಪಾಲಕಥೆಯನು ಮನೆಮನೆಗಳಲಿ । ಕೇಳುತಿದ್ದರು ಜನರು ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೬೦ ‖ ಧರಣಿಸುರರು ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ವೈ । ಶ್ಯರು ಸಕಲಶೂದ್ರರು ಮೊದಲಹ ಜ । ನರು ನಿರತರಾಗಿದ್ದರವರವರ ಸ್ವಕರ್ಮದಲಿ ‖ ಪರಿಪರಿಯ ಸದ್ಧರ್ಮಗಳನಾ । ಚರಿಸುತ ಮನುಜರೆಲ್ಲಪುಣ್ಯಾ । ತ್ಮರೆನಿಸಿದ್ದರನುದಿನ ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೬೧ ‖ ಈತಿಬಾಧೆಗಳನ್ನು ಕಾಣದೆ । ಭೂತಹಿತರೆಂದೆನಿಸಿ ನಿತ್ಯವು । ನೀತಿಮಾರ್ಗದೆನಡೆಯುತಾ ಕುಲಧರ್ಮವನು ಬಿಡದೆ ‖ ಭೂತಲದಜನರೆಲ್ಲ ರತಿಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ಹೊಗಳುತಿದ್ದರು । ಸೀತೆಯನು ಸಂತತವು ರಾಮಸ್ವಾಮಿರಾಜ್ಯದಲಿ ‖ ೬೨ ‖ ಮಡದಿ ತಮ್ಮಂದಿರಸಹಿತ ಜನ । ರೊಡೆಯ ರಘುನಾಥನು ಪೊರೆದನೀ । ಪ್ರೊಡವಿಯನು ಹ

ನ್ನೊಂದುಸಾವಿರ ವರ್ಷಪರಿಯಂತ ॥ ಪೊಡವಿಮಗಳಹ ಸೀತೆರಾಘವ । ನೊಡನೆ ಸಕಲವಿಧದ ಸುಖಂಗಳ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ತಾನನುಭವಿಸುತಿದ್ದಳರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ॥ ೬೩ ॥ ಆ ಕುಶಲವರಿಗೊಲಿದು ಮುನಿವಾ । ಲ್ಮೀಕಿಪೇಳಿರುವಾದಿಕಾವ್ಯದೊ । ಳೀ ಕಥೆಯು ಸಂಮಿಳಿತವಾಗಿಹುದು ಜನಜನಿತ ಮೆನೆ ॥ ಈ ಕಥೆ ಪರಮಪಾವನವೆನಿಪು । ದೀಕಥೆ ದುರಿತಗಳನುಹರಿಸುವು । ದೀಕಥೆಗೆ ಸರಿಯುಂಟೆ ಭೂತಲದೊಳಿತರಕಥೆಗಳು ॥ ೬೪ ॥ ಇದು ವಿಮಲ ಕೀರ್ತಿಕರವಾಗಿಹು । ದಿದುಮಹೀಪಾಲರಿಗೆ ವಿಜಯುವ । ನೊದಗಿಸುತ್ತಿಹುದಿದು ವಿವಿಧಸೌಖ್ಯಗಳನಾಗಿಪುದು ॥ ಇದುಜಗದೊಳತಿ ಧನ್ಯವೆನಿಸಿಹು । ದಿದುಸಕಲ ಸಂಪದಗಳ ನೆಸಗು । ವುದಿದು ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿಯಿಂದೆ ವಿರಚಿತವಾಗಿಹುದು ॥ ೬೫ ॥ ಮೇದಿನೀಬಾಲಕಿಯ ಚರಿತೆಯ । ನಾದರದೊಳನುದಿನವು ಮೆಡಬಿಡ । ದೋದಿದರೆಕೇಳಿದರೆ ಮಾನವನಾವನಾದೊಡೆಯು ॥ ಈ ಧರಣಿಯೊಳು ತನ್ನಕಿಲ್ಬಿಷ । ಬಾಧೆಗಳ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ । ಸಾಧಿಸುವ ನವಸಾನದೊಳು ಕೈವಲ್ಯಪದವಿಯನು ॥ ೬೬ ॥ ಧನವಿಹೀನರು ಧನವಪಡೆವರು । ತನಯರಿಲ್ಲದ ಜನರು ಸಜ್ಜನ । ರೆನಿಪಮಕ್ಕಳನೈದುವರು ಕೇಳುತ್ತಲೀಕಥೆಯ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕನೀ ವಿಮಲಕಥೆ । ಯನು ಮನವೊಲಿದು ಕೇಳಿದೊಡೆ ಮೇ । ದಿನಿಯನಾಳುವನು ಚಿರಕಾಲವು ಜಯಿಸಿಹಗೆಗಳನು ॥ ೬೭ ॥ ಪುತ್ರರನು ಪೌತ್ರರನು ಹೊಂದಿ ಧ । ರಿತ್ರಿಯೊಳು ಸುಖಿಸಿದಪರೀ ಸುಚ । ರಿತ್ರೆಯನು ಕೇಳಿದೊಡಬಲೆಯರು ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ಶತ್ರುಗಳಗೊಳಗಾಗದೆ ಸ । ರ್ವತ್ರ ಸಂತೋಷಪಡುತಿಹನು ಪ । ವಿತ್ರಮೆಂದೆನಿಪೀ ಕಥೆಯನಾಲಿಸುವ ಮಾನವನು ॥ ೬೮ ॥ ಪಿರಿಯ ದುರ್ಗಂಗಳನು ಕಳೆದು । ತ್ವರಿತದಿಂದೈದುವರು ತಮ್ಮ ನ । ಗರಿಗೆ ಸೀತಾಕಥೆಯನಾಲಿಪ ಮಾನವರಿಳೆಯೊಳು ॥ ನರರು ಸದ್ಭಕ್ತಿಯನು ತಾಳ್ದೀ । ಚರಿತೆಯನುಕೇಳಿದೊಡೆ ಜೀವಿಸು । ವರು ಬಹುಳದಿನತನಕ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವನುಪಡೆದು ॥ ॥ ೬೯ ॥ ಪುರಕೆಸುಖವಾಗಿ ನಡೆತಂದನ । ವರತ ತನ್ನಯುಮನೆಯೊಳಗೆ ನಂ । ಟರೊಳು ಸೇರುತ್ತಪ್ರವಾಸಿ ಹರುಷವನೈದುವನು ॥ ನರರುಮನದಿಷ್ಟಾರ್ಥಗಳ ಪಡೆ ॥ ವರಿಳೆಯೊಳು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರು । ಹರುಷವನು ಹೊಂದುವರು ಸೀತಾಚರಿತೆಯನುಕೇಳ್ದು ॥ ೭೦ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ಸೀತಾ । ಚರಿತೆಯನು ಕೇಳಿದೊಡೆ ಸತ್ಪು । ತ್ರರನು ಹೊಂದುತಿಹರು ರಜಸ್ವಲೆಯಪ್ಪವನಿತೆಯರು ॥ ಧರೆಯೊಳು ಪುರಾತನವೆನಿಸಿ ದೀ । ಚ

ರಿತೆಯನು ಪೂಜಿಸಿಪಠಿಸಿ ತರ । ತರದ ಪಾಪಗಳಿಂದೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗು ವೆರು ಜನರು ॥ ೨೧ ॥ ಧರಣಿಪಾಲಕರೀ ಚರಿತ್ರೆಯೊ । ಳಿರು ವೆಮರ್ಮಂ ಗಳನು ಧರಣೀ । ಸುರರಗೆಶೆಯಿಂದರಿತು ಕೊಂಡರೆ ಬಹುವಿಶದವಾಗಿ ॥ ಅರಿಗಳನು ಜಯಿಸುತ್ತ ಪೊರೆವೆರು । ಧರಣಿಮಂಡಲವೆಲ್ಲವನು ನಂ । ಟ ರಸಹಿತಖಿಳ ಸಂಪದಂಗಳನಾಂತು ಸಂತತವು ॥ ೨೦ ॥ ಧರೆಯೊಳೀಕಥೆ ಯು ನೊಲಿದೋದುವ । ನರನನಾ ರಘುನಾಥನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಹರುಷವನು ಹೊಂದುವನು ಸೀತಾಚರಿತೆಯೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ವಿರಚಿಪುದು ಧನಧಾನ್ಯವೃದ್ಧಿ ಯು । ನುರುತರಕುಟುಂಬ ದಭಿವೃದ್ಧಿಯು । ನುರೆಮೆರೆವ ರಮಣಿಯುರ ನುತ್ತಮತರದ ಸುಖಗಳನು ॥ ೨೩ ॥ ಹಿಂದೆನಡೆದಿಹುದಿಂತು ಧರಣೀ । ನಂದನೆಯಕಥೆ ಯಿದನಮಲಮತಿ । ಯಿಂದೆಪಠಿಸಿರಿ ನಿಮಗೆ ಮಂಗಳ ಗಳೊದಗುತ್ತಿಹವು ॥ ಮುಂದಿದನು ಸಲೆವಿಸ್ತರಿಸಿರಿ ಮು । ಕುಂದನಬ ಲವು ಹೆಚ್ಚಲಿನಿಮಗೆ । ಬಂದುಸೇರುವುವು ಸಕಲವಿಧದ ಭೋಗಭಾಗ್ಯ ಗಳು ॥ ೨೪ ॥ ದೇವತೆಗಳೀ ಕಥೆಯನಾಲಿಸಿ । ತಾವು ಸಂತೋಷವನು ತಾಳುವ । ರೀ ವಿಮಲತರಸಚ್ಚರಿತೆಯನು ಕೇಳ್ದುಪಿತೃಗಳು ॥ ಸಾವ ಧಾನದೆ ತುಷ್ಟಿವಡೆವರು । ದೇವಲೋಕದೊಳುವಸಿಸುವನೀ । ಪಾವನ ತರ ಕಥೆಯನುಬರೆಯುವ ಮನುಜನನವರತ ॥ ೨೫ ॥ ಆದಿಕಾವ್ಯವ ದೆನಿಸುತನು ದಿನ । ಮೇದಿನಿಯೊಳತ್ಯುನ್ನತಿ ವಡೆದು । ಸಾಧಕವೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ರಾಮಾಯಣಕಥೆಯೊಳು ॥ ಮೇದಿನೀಸುತೆಯ ಕಥೆಯೆಲ್ಲ ವ । ನಾದಿಯಿಂದವಲೋಕಿಸುತತಿ ವಿ । ನೋದದಿಂದೆ ವಿರಚಿಸಿದನು ನರ ಸಿಂಹನೀವಿಧದೆ ॥ ೨೬ ॥ ಮುನ್ನ ಕುಶಲವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಪೇಳಿದ । ಸನ್ನುತಿಯನಾಂತೆಸೆವ ರಾಮಾಯಣದಕಥೆಯೊಳ ಗೆ ॥ ಮನ್ನಣೆವಡೆದು ರಂಜಿಪೀಕಥೆ । ಯನ್ನು ನರಸಿಂಹನು ರಚಿಸಿದ ನು । ಕನ್ನಡದ ವರಭಾಮಿನೀಷಟ್ಪದಿಯ ರೂಪದಲಿ ॥ ೨೭ ॥ ಇದು ನವೀನವೆನುತ ನಿರಾಕರಿ । ಸದೆ ಚಮತ್ಕೃತಿ ಲಕ್ಷಣ ರಸಗ । ಳಿದರೊ ಳಿಲ್ಲವೆನುತ್ತ ದೂಷಿಸದೆ ಸಲೆಕೋಪಿಸದೆ ॥ ಇದುಮಹೀಸುತೆಯ ಘನಕ ಥೆಯೆನು । ತಿದನು ನಿತ್ಯವುಮನವೊಲಿದು ಕೇ । ಳ್ವುದಿದರಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವ ನಿಡದೆ ಸತತ ಸಜ್ಜನರು ... ... ॥ ೨೮ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೮೬೧೨.

ಮೂವತ್ತೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ || ಸುರತರಂಗಿಣಿಯು ನೊಲಿದರ್ಚಿಸಿ |
ಧರಣಿಸುತೆ ಪತಿಯೊಡನೆ ಯಾತ್ರೆಯ |
ವಿರಚಿಸುತ ನಡೆತಂದಳಾಚ್ಯವನಮುನಿ ಯಾಶ್ರಮಕೆ ||

ಒಂದುದಿನ ಮೇಕಾಂತ ಭವನದೊ | ಳಿಂದುಮುಖಿ ಭೂಮಿಸುತೆ ಪತಿಗಿಂ | ತೆಂದು ನುಡಿದಳು ಚರಣಕಾನತಳಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದು || ಹಿಂದೆ ತಂದೆಯ ಮಾತ ನಾಲಿಸಿ | ಬಂಧು ಜಾಲವ ನುಳಿದು ಕಡುಜವ | ದಿಂದರಣ್ಯಕೆ ಪೋಗಿ ಗಂಗಾನದಿಯ ತೀರದೊಳು || ೧ || ನಾವೆ ಯೊಳು ಸತಿ ಸೋದರ ರೊಡನೆ | ನೀವು ಕುಳಿತಂದೈತರುತ್ತಿರೆ | ದೇವಗಂಗೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದೊ ಳಂಜಿಕಂಪಿಸುತ || ದೇವಿನಾಂ ವಂದಿಪೆನಿನಗೆ ನೀಂ | ಸಾವಕಾಶವ ನಾಗಿಸದೆ ಕರು | ಣಾವಲೋಕನ ದಿಂದೆ ಸೇರಿಸು ನಮ್ಮ ನಾಕಡೆಗೆ || ೨ || ವಿಪಿನ ವಾಸವನೆಲ್ಲ ಕಳೆಯುತ | ವಿಪುಲ ಸಂಮದದಿಂದೆ ನಗರಕೆ | ಸುಪಥದೊಳು ಪತಿದೇವರರೊಡನೆ ಪೋಗಿ ನಾಂಮತ್ತೆ || ಸಪರಿ ವಾರದೊಳಲ್ಲಿ ಗೈತಂ | ದುಪಚರಿಸಿ ಪೂಜಿಸುವೆ ನಿನ್ನನು | ಚಪಲವಿಲ್ಲದೆ ನಿನಗೆ ಮಾಂಸಾದಿಗಳ ನರ್ಪಿಸುತ || ೩ || ನಿನಗೆ ಸಂತೋಷವನು ಮಾಡುವೆ | ನೆನುತ ಗಂಗಾನದಿಗೆ ನಮಿಸುತ | ವಿನಯದೆ ಹರಸಿಕೊಂಡಿಹೆನು ಲಂಕಾ ನಗರ ದಿಂದ || ಧನದನ ವಿಮಾನದೊಳು ನಾನಾ | ದಿನದೊಳೈತರುವಾಗ ನನ್ನಯ | ಮನಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಯ್ತು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿಹುದ ದಿಂದು || ೪ || ಮನುಜಪತಿ ಕೇಳೆನ್ನ ಭೀಷ್ಟವ | ಮನಕೆ ತಂದೀಡೇರಿಸಲು ಬೇ | ಕೆನುತ ಬೇಡುವೆ ನಿನ್ನ ಪದಪಂಕೇಜ ಕಾನೆರಗಿ || ಜನನಿ ಸೋದರ ಬಂಧು ಸುಹೃ | ಜ್ಜನರ ನೊಡಗೊಂಡು ತೆರಳುವುದಾ | ವಿನುತ ಗಂಗಾ ಸರಯು ಸಂಗಮ ಕೆನುತ ಬೇಡಿದಳು || ೫ || ಸತಿಯ ಮಾತನು ಕೇಳ್ದು ರಾಘವ | ನತಿವಿನೋದವ ನಾಂತು ನಿನ್ನಭಿ | ಮತವ ನೀಡೇರಿಸುವೆ ನೆನ್ನುತ ಪೇಳ್ದು ಜಾನಕಿಗೆ || ಅತಿ ಭರದೊಳಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗತಿ | ಹಿತದೆಪೇಳ್ವನು ನಾಳೆ ಪುರದೊಳಿ | ರುತಿಪ ಜನಗಳ ಸಹಿತ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಪೋಪೆ ನೆಂದೆನುತ || ೬ || ನೀನು ಬೇಕಾಗಿರ್ಪ ವುಗಳನು | ಸಾನು ನಯದಿಂದೊದಗಿ ಸುವುದು ನಿ | ದಾನ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮಪು

ರದ ಸಮಸ್ತಮಾನವರು ॥ ಸಾನುರಾಗದೆ ನಮ್ರೊಡನೆ ಗಂ । ಗಾನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವೆಂದದೆ । ನೀನು ನೇಮಿಪುದೆಂದು ರಾಮನು ಪೇಳ್ದ ನನುಜನಿಗೆ ॥ ೭ ॥ ಅಣ್ಣ ನಾಜ್ಞೆಯ ನಾಂತು ಘನ ಸಂ । ಪನ್ನ ಮತಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಬೇಗನೆ । ತನ್ನ ಮನ ಬಂದಂದದೆ ಸಕಲ ಪರಿಕರಂಗಳನು ॥ ಮುನ್ನ ಸಿದ್ಧ ಗೊಳಿಸಿಯೆ ಪುರಜನ । ರನ್ನು ಯಾತ್ರೆಗೆ ನಾಳೆ ಹೊರಡುವು । ದೆನ್ನುತ ತ್ರಿಳುಹಿ ಬಂದನಾರಘು ನಂದನನ ಬಳಿಗೆ ॥ ೮ ॥ ಚರಣಕಾನತ ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನುರುತರದ ಭಕ್ತಿಯನು ತಾನಾಂ । ತರುಹಿದನು ಕೇಳಣ್ಣ ರಾಘವ ನೀನು ನುಡಿದಂತೆ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ವಸ್ತುಗಳನಿಂದತಿ । ಭರದೊಳಣಿಮಾಡಿಸಿ ಸಮಸ್ತ ಜ । ನರನು ಯಾತ್ರೆಗೆ ನಾಳೆಬರುವಂತರುಹಿಸಿನೆನೆನುತ ॥ ೯ ॥ ಮರುದಿನದೆ ರಘುನಾಥನೆದ್ದಾ । ತರಣಿ ಮೂಡದ ಮುನ್ನ ನಿರ್ಮಲ । ತರದ ನೀರೊಳು ಮಿಂದು ವಿರಚಿಸಿ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳ ॥ ಪುರದೊಳಿರುವ ಸಮಸ್ತ ಜನರನು । ಕರೆಯಿಸಿ ಕೊಳುತಮೇಲೆನಿಪ ಶುಭ । ಕರ ವರ ಮುಹೂರ್ತ ದೊಳು ಯಾತ್ರೆಗೆ ಪೋಗಲನುವಾದ ॥ ೧೦ ॥ ಪುರದ ಕಾವಲಿ ಗಾಸುಮಂತ್ರನ । ನಿರಿಸಿ ನಗರದಮಾನವ ರೊಡನೆ । ವರವಿಮಾನದೊಳಾ ಜನನಿಯರ ನೆಲ್ಲಕುಳ್ಳರಿಸಿ ॥ ಕರಿಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ । ಧರಣಿ ಜೆಯನಾಬಳಿಕ ತಾನತಿ । ಭರದೊಳೇರಿದ ನೊಂದು ಮದಕುಂಜರವ ನಾರಾಮ ॥ ೧೧ ॥ ಪೊಡವಿ ಯಾಣ್ಮನಹ ರಘುಭೂವರ । ನೊಡನೆ ಗಂಗಾಸರಯು ನದಿಗಳೆ । ರಡರಸಂಗಮ ದೆಡೆಗೆ ಬಂದನು ರಾಜ ವಿಭವದಲಿ ॥ ಕಡು ಜವದೊಳಾ ಸೀತೆ ಪೊರಮ । ಟ್ಟಡಿಗಡಿಗೆ ವನಸಿರಿಯ ನೋಡುತ । ನಡೆದಳು ಸಖೀಜನಗಳ ಸಹಿತ ಯಾತ್ರೆ ಗೆಯ್ಯುವದಕೆ ॥ ೧೨ ॥ ನುಡಿದರು ಪಲತೆರದ ಬಿರುದುಗಳ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ವಾದ್ಯಂಗಳೆಲ್ಲವ । ಹೊಡಿಸಿದರು ಹೊಗಳಿದರು ಮುಂಗಡೆ ವಂದಿ ಮಾಗಧರು ॥ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಬೆಳುಗೊಡೆಯ ನಿಕ್ಕಿದ । ರೆಡಬಲಗಳೊಳು ಚಾಮರ ಗಳನು । ಪಿಡಿದು ಬೀಸಿದ ರಾಡಿದರು ಗಣಿಕೆಯರು ನಾಟ್ಯವನು ॥ ೧೩ ॥ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು ಕಂಗೊಳಿಪ ವನ । ಮಂದಿರವನಾ ಸತಿಸಹಿತ ರಘು । ನಂದನನಖಿಳ ಮಾನವರ ನೊಲಿಸುತ್ತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಬಂದ ಭೂಸುರ ರನ್ನು ಭೋಜನ । ದಿಂದೆ ತುಷ್ಟಿ ಪಡಿಸುತ ಕೊಟ್ಟನು । ಚಂದನ ಕುಸುಮ ದಕ್ಷಿಣಾ ತಾಂಬೂಲ ಗಳ ನೊಲಿದು ॥ ೧೪ ॥ ಬಂಧು ಮಿತ್ರರ ಕೂಡೆ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆಭೋಜನ ವನ್ನು ಮಾಡುತ । ಸುಂದರಾಂಗನೆ ಸೀತೆಸಹಿತಾ ರಾಘವೇಶ್ವರನು ॥ ಅಂದು

ವೇದ ಪುರಾಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗ | ಳಂದವನು ಕೇಳುತ್ತ ಸಂಧ್ಯಾ | ವಂದನಾದಿ
ಗಳೆಸಗಿ ಜಾನಕಿ ಸಹಿತ ನಿದ್ರಿಸಿದ ‖ ೧೫ ‖ ಹರುಷ ದಿಂದೆರಡನೆಯ ದಿನ
ದಿಂ | ತಿರುತ ವನ ಮಂದಿರದೊಳಾ ರಘು | ವರನು ಬಳಿಕಾ ಮೂರ
ನೆಯ ದಿನ ದುದಯ ಕಾಲದೊಳು ‖ ಪುರದ ಮಾನವ ರೆಲ್ಲರೊಡನತಿ | ಭ
ರದೊಳಾ ವಿಪಿನದೊಳು ಬಂದನು | ಧರಣಿ ಜಾತೆಗೆ ತೋರಿಸುತ ಸಕಲ
ವಿಭವಂಗಳನು ‖ ೧೬ ‖ ಮುಂದಕೆಬರುತ ಪುರದಮಾನವ | ರಿಂದೆರಾಘವ
ನೊಂದು ತಾಣದೊ | ಳೊಂದು ದಿನ ವೊಂದೆಡೆಯೊ ಳೆರಡುದಿನಗಳು
ವೊಂದುಕಡೆ ‖ ಚಂದದಿಂದಲೆ ಮೂರು ದಿನವಿರು | ತೊಂದು ತಿಂಗಳ
ತನಕ ಪಯಣದ | ನಂದೆಸಗಿ ಮುದ್ಗಲ ಮುನಿಪ ನಾಶ್ರಮಕೆ ನಡೆತಂ
ದ ‖ ೧೭ ‖ ಅರಸಿ ಯೊಡನಾ ಮುದ್ಗಲ ಮುನೀ | ಶ್ವರನಡಿಗೆರಗಿ ರಾಘವ
ನು ಪರಿ | ಪರಿಯೊಳಾತನ ನೊಲಿದು ಪೂಜಿಸಿ ಕೂಡೆ ಮನ್ನಿಸುತ ‖ ಹ
ರಿವ ಸರಯೂ ಜಾಹ್ನವಿಗಳಾ | ಚರಿತೆಯಾಲಿಸಿ ದದ್ರಿನಾಮಕ | ಪುರವ
ಕಲ್ಪಿಸಿ ಮುನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು ವಸಿಸಿನೀವೆನುತ ‖ ೧೮ ‖ ಕರೆದು ಸೀತೆಯ
ನಿಂತು ರಘು ಭೂ | ವರನು ಪೇಳಿದ ನೆಲೆ ಮಹೀಸುತೆ | ಪುರದ ನಾರಿ
ಯರೆಲ್ಲರ ನೊಲಿಸು ತತ್ತೆಯರ ಕೂಡಿ ‖ ಪರಮ ಪಾವನ ವೃದ್ಧಗಂಗಾ |
ಸರಯುಗಳ ಸಂಗಮಕೆ ಸಾರ್ದೀ | ಗುರು ಜನಂಗಳು ಪೇಳುವಂದದೆ
ನೀನು ಪೂಜಿಸಿಬಾ ‖ ೧೯ ‖ ಬಳಿಕ ನೀನುಂನಾನು ಮಾಮು | ದ್ಗಲ ಮು
ನಿಪ ನಾಶ್ರಮ ದೊಳುರೆ ಕಂ | ಗೊಳಿಸು ತಿರ್ಪಮರಾಪಗಾಸರ ಯುಗ
ಳಸಂಗಮದೆ ‖ ನಲಿವ ಗಂಗೆಯ ನರ್ಚಿಸುವ ಕೇ | ಳೆಲೆ ಮಹೀಸುತೆ
ಯೆನುತ ಪೇಳ್ದನ | ಕುಲ ಲಲಾಮನು ಕಳುಹಿ ಕೊಟ್ಟನು ಕೂಡೆ ಮ
ಡದಿಯನು ‖ ೨೦ ‖ ಜನಕಸುತೆ ಪೂಜೋಪ ಕರಣ ಗ | ಳ ನಣಿಮಾಡಿ
ಸಿಕೊಂಡು ರಂಜಿಸ | ಕನಕ ಪಾತ್ರೆಯೊಳಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ ಬಹುಳ ಶೀ
ಘ್ರದಲಿ ‖ ಧನದನ ವಿಮಾನವ ನಡರಿದಳು | ವಿನಯ ದಿಂದತ್ತೆಯರ ಸಹಿ
ತಿನ | ಯನ ಪದಕಮಲವನ್ನು ಜಾನಿಸಿ ತನ್ನಮನದೊಳಗೆ ‖ ೨೧ ‖
ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದೊ ಳಾವಿಮಾನವು | ಸುಮನಸರಮಾರ್ಗ ದೊಳುನಡೆ
ತಂ | ದಮಲ ಗಂಗಾಸರಯುಗಳ ಸಂಗಮಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ‖ ಕ್ರಮದೆ ೞ
ಳಾಗಸ ದಿಂದಿಳಿಯಲೊಡ | ನಮಿತಮೋದದೆ ಮಹಿಗಿಳಿದ ಳಾ | ಕ್ಷಮೆ
ಯ ಸುತೆ ಯಿಕ್ಕೆಲದೆ ಕೈಗೊಡುತಿರಲು ಗೆಳತಿಯರು ‖ ೨೨ ‖ ಗಂ
ಗೆಯಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಂದಿಸಿ | ಮಂಗಳಾಂಗನೆ ಸೀತೆಕೊಟ್ಟಳು | ಗಂ
ಗೆಗಾಮೊರ ಬಾಯಿನಂಗಳ ನಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ಕಂಗೊಳಿಪ ಗಂಗಾಸರ

ಯುಗಳ । ಸಂಗಮದೊಳು ಸ್ನಾನವ ನೆಸಗಿ । ಗಂಗೆಯನು ಪೂಜಿಸಿದ
ಳು ಪುರೋಹಿತನ ನೇಮದಲಿ ॥ ೧೩ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಭಕ್ಷ್ಯಂಗಳನು ಪ
ರಿ । ಪರಿಯ ಪಕ್ವಾನ್ನಂಗಳನು ಪರಿ । ಪರಿಯ ಮಾಂಸಂಗಳನು ಸಕ
ಲವಿಧದ ಫಲಂಗಳನು ॥ ಪರಿಪರಿಯ ಮದ್ಯಂಗಳನು ತರ । ತರದಕುರಿ
ಕೋಣಂಗಳನು ತರ । ತರದ ಚಿತ್ರಾನ್ನಗಳ ಬಲಿಗೊಟ್ಟರ್ಚಿಸಿದ
ಳಾಕೆ ॥ ೧೪ ॥ ಪರಿಮಳ ಸುಗಂಧ ಕುಸುಮಂಗಳ । ನುರುತರದ
ತಾಂಬೂಲಗಳ ನಾ । ವರಸುದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ನವರತ್ನಾ ಭರಣಗಳನು ॥
ತರತರದ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಶುಭ । ಕರದ ಮುಕ್ತಾ ಹಾರಗಳನಾ ।
ಧರಣಿಸುತೆ ಗಂಗಾನದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರ್ಚಿಸಿದ ಳೊಲಿದು ॥ ೧೫ ॥ ಪತಿ
ಪರಾಯಣೆ ಯರೆನಿಸುವರುಂ । ಧತಿಮೊದಲಹ ಸುವಾಸಿನಿ ಜನರ ।
ನತಿವಿನಯ ದಿಂದರ್ಚಿಸುತಧಿಕ ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ವಸಿ
ಷ್ಠಾದಿ ಮುನಿಗಳ । ವಿತತಿಗಂದು ಸುಭೋಜ ನಂಗಳ । ಹಿತದೆತಾನಾ
ಗಿಸಿದ ಳಾನಂದವನು ತಾಳುತ್ತ ॥ ೧೬ ॥ ಅಂದಮನೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ
ಪಾನಗ । ಳಂದೆ ವಿಪ್ರರ ನೆಲ್ಲ ದಣಿಸುತ । ಚಂದನ ಕುಸುಮ ದಕ್ಷಿಣಾ
ತಾಂಬೂಲ ಗಳನಿತ್ತು ॥ ಬಂದ ಜನರನು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸುತ । ಬಂದಳು
ಪವಾಸದೊಳ ಗಾರಘು । ನಂದನ ನೆಡೆಗೆ ಸೀತೆಕುಳಿತಾ ವರವಿಮಾನದ
ಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ಜನನಿ ಕೌಸಲ್ಯೆ ಮೊದಲಾಗಿಹ । ವನಿತೆಯರ ಮಧ್ಯದೊಳು
ಸತಿಸಹಿ । ತಿನಕುಲೋತ್ತಮನಾ ಪುರೋಹಿತ ರೊಡನೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥
ವಿನುತಿ ವೆಡೆದನ ವೀನಗಂಗಾ । ಘನಸರಯು ಗಳ ಸಂಗಮಕೆ ಬಂ ।
ದನತಿವಿಭವದೊ ಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ಸಂತಸವ ನಾಗಿಸುತ ॥ ೧೮ ॥ ಮಡದಿ ಮಾ
ಡಿದ ಪೂಜೆಗಿಂತಲು । ಪೊಡವಿ ಯಾಣ್ಮನು ರಾಘವನು ನೂ । ರ್ಮಡಿ
ಯಧಿಕ ಮೆಂಬಂತೆ ಗಂಗೆಯ ನಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಒಡನೆ ಪೂಜಿಸಿ ನಲ
ವಿ ನಿಂದಡಿ । ಗಡಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಸಹಿತ ಕೊಟ್ಟನು । ಸಡಗರದೆ ಗಜ
ತುರಗ ಗೋರಥ ಗಳನು ವಿಪ್ರರಿಗೆ ॥ ೧೯ ॥ ನೆರೆದ ವಿಪ್ರೋತ್ತಮರಿ
ಗಾರಘು । ವರನು ಸಾವಿರ ಗಟ್ಲೆ ಯಾಗಿಯೆ । ವರಸು ಭೋಜನ ಗಳ
ನು ಮಾಡಿಸಿ ತನ್ನ ನಂಟರನು ॥ ಕರೆದು ಮನ್ನಿಸಿ ಹತ್ತಿರದ ಕು । ಳ್ಳಿರಿ
ಸಿ ಕೊಂಡೂಟವನು ಮಾಡಿದ । ನರಸಿಯ ನೊಲಿಸು ತೊಡನೆ ಬಹು ಸಂ
ತೋಷವನು ತಾಳ್ದು ॥ ೨೦ ॥ ಅಲ್ಲಿ ಬಂಬತ್ತು ದಿನ ತಾನಿರು । ತೆಲ್ಲರಿಂದೆ
ರಘುವರನ ವಸಿಯೊ । ಳೆಲ್ಲ ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಗೆದು ಚಿತ್ತದ
ಲಿ ॥ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನು ನಗರದಿಂ । ದಲ್ಲಿಗೆ ತರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮನುಜರ ।

ನೆಲ್ಲ ಮನ್ನಿಸಿ ತನ್ನ ಸತಿಸಹಿತಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದನು ‖ ೩೧ ‖ ಹಿರಿಯ ರೂಪವ ತಾಳುವಂತೆಯೂ । ಕಿರಿಯ ರೂಪವ ನೈದುವಂತೆಯೂ । ವರವಿಮಾನಕೆ ವರವನಿತ್ತನು ಮುದದೆ ರಾಘವನು ‖ ಧರಿಸಿತು ವಿಮಾನವು ಭರದೆಹ । ನ್ನೆರಡು ಗಾವುದ ದುದ್ದವಾಗಿಯೂ । ಮೆರಡು ಗಾವುದ ದಗಲ ವಾಗಿಯೂ ವಿರ್ಪ ರೂಪವನು ‖ ೩೨ ‖ ಮಾನವೇಂದ್ರನು ಸೀತೆಸಹಿತ ವಿ । ಮಾನವನು ತಾನೇರಿದನು ಸಂ । ಮಾನದಲಿ ಹಿತ ಬಂಧುಮಿತ್ರ ಪುರೋಹಿತರ ಕೂಡಿ ‖ ಬಾನೆಡೆಯೊಳತಿ ಭರದೆ ಬರುತ ವಿ । ಮಾನ ವಾದಿನ ದಲ್ಲಿ ಬಂದುದು । ಸಾನು ರಾಗದೊ ಳಾಪ್ರಯಾಗ ಕ್ಷೇತ್ರಕಲ್ಲಿಂದೆ ‖ ೩೩ ‖ ಇಳಿದು ಜಾನಕಿ ಯೊಡನೆ ಸಂತಸ । ದೊಳು ವಿಮಾನವ ನಾರಘು ವರನು । ನಲಿದು ಸೇವಿಸುತಾಪ್ರಯಾಗ ಕ್ಷೇತ್ರ ವನು ಸಾರ್ದು ‖ ಬಳಿಕವರ ಗಂಗಾತ್ರಿವೇಣೀ । ಗಳೆರಡರ ಸಂಗಮಕೆ ಬಂದನು । ತಳುವದೈತಹ ಸಕಲಬಾಂಧವ ಮಿತ್ರ ಜನಸಹಿತ ‖ ೩೪ ‖ ಸೇರಿಗಂಗಾ ವೇಣೀ ಸಂಗಮ । ತೀರವನು ಪರಮಾ ದರದೊಳಾ । ಧಾರಿಣೀ ಸುತೆ ನಾರಿಕೇಳದ ಬಾಯಿನಂಗಳನು ‖ ನೀರಿನೊಳ ಗರ್ಪಿಸುತ ಸಾಲಂ । ಕಾರ ಜಡೆಯೊಳು ಕತ್ತರಿಸಿ ರಘು । ವೀರ ನಪ್ಪಣೆ ಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಳು ನಾಲ್ಕು ಬೆರಳನಿತು ‖ ೩೫ ‖ ಅನುಜ ರೊಡನಾ ಬಳಿಕ ತಾನು ವ । ಪನವ ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಘುನಂ । ದನನು ಪೋಷ್ಯವಮಾಡಿ ಯಾದಿನ ಬಳಿಕ ವಾರನೆಯ ‖ ದಿನದಿ ತೀರ್ಥ ಶ್ರಾದ್ಧವ ನೆಸಗಿ । ಜನರ ನೊಲಿಸುತ ಮಾಘ ಮಾಸದ । ಕೊನೆಯ ವರಿಗಿರು ತಷ್ಟ ತೀರ್ಥಂಗಳಿಗೆ ನಡೆತಂದ ‖ ೩೬ ‖ ಅಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣೆ ಸಹಿತರಾಘವ । ನೆಲ್ಲದಾನಂಗಳನು ಕೊಟ್ಟು ಸ । ಮುಲ್ಲಸದೊಳಕ್ಷಯುವ ಟಾವನಿಜ ದೆಡೆ ಗೈತಂದು ‖ ಎಲ್ಲ ರೊಡನಾ ಮರವ ಪೂಜಿಸು । ತಲ್ಲಿಕಂಗೊಳಪ ವರವಸ್ತ್ರಗ । ಳೆಲ್ಲವನು ಕೊಟ್ಟಾ ತ್ರಿವೇಣಿಯನೊಲಿದು ಪೂಜಿಸಿದ ‖ ೩೭ ‖ ಧನಕನಕ ವಸನಗಳ ನೀಯುತ । ಮಣಿದುಪೂಜಿಸಿ ತೀರ್ಥ ವಾಸಿಗ । ಳೆನಿಪ ಪಾರೋ ಹಿತರ ನವರಾಜ್ಞೆಯನು ತಾನಾಂತು ‖ ಘನ ವಿಮಾನದೊಳು ಕುಳಿತೆಲ್ಲಾ । ಜನಗಳೊಡನಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ವಿನುತ ವಿಂಧ್ಯಾರಣ್ಯ ಕೈತಂದಿಳದ ನಲ್ಲಿಂದ ‖ ೩೮ ‖ ಬಂದು ದುರ್ಗಾ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ರಘು । ನಂದನನು ಸತಿಸಹಿತ ಮಿಂದಾ । ನಂದದಿಂದೆಸಗಿದ ನಖಿಳ ದಾನಂಗಳನು ಕೂಡೆ ‖ ಅಂದ ವಾಗಿಹ ಕುಸುಮ ಸಂಚಯ । ದಿಂದೆಪೂಜೆಸಿ ಶಾಂಭವಿಯನೈ । ತಂದನು ವಿಮಾನ ದೊಳು ಕಾಶಿಗೆ ಬಂಧುಗಳಸಹಿತ ‖ ೩೯ ‖ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನು ಯಾತ್ರೆಗೆಂದೆ

ನು । ತಿನಿಸುಳೊಡನೈತಂದುದ ನರಿತು । ವಿನಯ ದೊಳದಿರುಗೊಳಲು ಬಂದನು ಹರನುರಾಘವನ ‖ ತನಗಿದಿರುವೆಂದಾ ಶಿವನಕಂ । ಡಿನಕುಲೋತ್ತಮನೆರಗಿ ಕೈಕೊಂ । ಡನು ಪದೆದುಶಂಕರನು ನೀಡಿದುಪಾಯನಂಗಳನು ‖ ೪೦ ‖ ಹರನಪೂಜಿಸಿ ರಾಘವನು ಶಂ । ಕರನೊಡನೆ ನಡೆತಂದನಂದಾ । ದರದೆ ಮಣಿಕರ್ಣಿಕೆಗೆ ಕಾಶೀಪುರವನೀಕ್ಷಿಸುತ ‖ ಮೆರೆವಚಕ್ರಾಭಿದ ಸುತೀರ್ಥದೊ । ಳರಸಿಯೊಡನಾ ಶ್ರೀಫಲವನಾ । ದರದೆಕೊಟ್ಟವರೊಳು ಸಚೇಲಸ್ನಾನವನೆಸಗಿದ ‖ ೪೧ ‖ ರವಿಕುಲೇಂದ್ರನು ನಿತ್ಯಯಾತ್ರೆಯ । ಜವದೊಳಂದೆಸಗುತ್ತ ಲುಪವಾ । ಸವನು ತಾನಾಗಿಸುತ ತೀರ್ಥಶ್ರಾದ್ಧವನುಮಾಡಿ ‖ ಅವನಿತಲದೊಳ ಗುನ್ನತಿವಡೆದೆ । ಸೆವ ವಿನುತ ಕಾಶಿಯೊಳು ಕಂಗೊಳಿ । ಸುವ ಸಕಲಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಂಗಳಗಾಗಿನಡೆತಂದ ‖ ೪೨ ‖ ಮುನಿನುತಾಂತರ್ಗೃಹದಯಾತ್ರೆಯ । ಘನಮಹಾಯಾತ್ರೆಯಘನಾಶಕ । ವೆನಿಪೆರಡು ಮಾನಸಿಕಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ವಿರಚಿಸುತ ‖ ಜನರದುರಿತಂಗಳನು ಪೋಗಿಪು । ದೆನಿಪನಾಲ್ವತ್ತೆರಡು ಲಿಂಗದ । ವಿನುತವರಯಾತ್ರೆಯನು ತಾನಾಚರಿಸಿನಡೆತಂದ ‖ ೪೩ ‖ ಅಷ್ಟಲಿಂಗದಯಾತ್ರೆಯನು ತ । ನ್ನಿಷ್ಟಸತಿಸಹಿತಾಚರಿಸಿ ಯು । ತ್ಕೃಷ್ಟಷಟ್ಪಂಚಾಶತು ಗಣಪತಿಗಳಯಾತ್ರೆಯನು ‖ ಅಷ್ಟವಿಧ ಭಕ್ತಿಯೊಳು ಮಾಡು । ತ್ತಷ್ಟಭೈರವಯಾತ್ರೆ ಸುಚತು । ಷ್ಷಷ್ಟಿಯೋಗಿನಿಯಾತ್ರೆಗಳನಾರಾಮನೆಸಗಿದನು ‖ ೪೪ ‖ ಮೆರೆವನವದೇವೀಸುಯಾತ್ರೆಯ । ನುರೆ ವಿನುತಿವಡೆದಷ್ಟದಿಕ್ಪಾ । ಲರ ವಿಮಲಯಾತ್ರೆಯನು ನಲವಿಂದೆಸಗಿರಾಘವನು ‖ ವರ ನವಗ್ರಹಯಾತ್ರೆಯ ನೊಲಿದು । ವಿರಚಿಸುತ ಸತಿಯೊಡನೆ ಬಂದನು । ಧರದೊಳಾಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಯಾತ್ರೆಗೆಂದೆನುತ ‖ ೪೫ ‖ ಬಂದು ಪಂಚಕ್ರೋಶಯಾತ್ರೆಯ । ನಂದುಮಾಡುತ ಸೀತೆಸಹಿತಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದಂತು ಹದಿನಾಲ್ಕುಬಗೆ ಯಾತ್ರೆಗಳ ‖ ಚಂದದಿಂದಾಗಿಸುತ ರಾಮನು । ಬಂಧುವರುಣಾತೀರದೊಳು ನಲ । ವಿಂದೆರಾಮೇಶ್ವರದಲಿಂಗವನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿದ ‖ ೪೬ ‖ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಪೆಸರೊಳು । ವಿನುತಕಾಶೀಪತ್ತನದ ಪಾ । ವನಮೆನಿಪ ವಾಯುವ್ಯಭಾಗದೊಳೊಂದು ತೀರ್ಥವನು ‖ ವಿನುತಿವೆತ್ತೆಸೆವಂತೆನಿರ್ಮಿಸು । ವನಿತರೊಳಗೈತಂದ ನಲ್ಲಿಗೆ । ಹನುಮನಾ ರಾಘವನುಬಂದುದನರಿತು ಸತ್ರಿಸಹಿತ ‖ ‖ ೪೭ ‖ ಬಂದು ಸೀತಾರಾಮರಿಬ್ಬರಿ । ಗಂದಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ಮಾರುತ । ನಂದನನೆರಗಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ ‖ ಬಂದುತೀರ್ಥವನಲ್ಲಿಕ

ಲ್ಪಿಸು । ತೊಂದುಘಟ್ಟವ ಕಟ್ಟಿದನು ನಲ । ವಿಂದೆ ಹನುಮದ್ಘಟ್ಟವೆನಿಸು
ತದು ವಿನುತಿವೆತ್ತಿಹುದು ॥ ೪೮ ॥ ಅದಕೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಲೆನುತ । ಪದೆ
ದುರಾಘವ ನೊಂದುವರವನೊ । ಲಿದುಕೊಡುತ ತಾನೊಂದುತೀರ್ಥವನ
ಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸುತ ॥ ಸದಮಲವೆನಿಪ ಪಂಚಗಂಗೆಯೊ । ಳೊದವಿದ ಹರುಷ
ದಿಂದೆ ತಾನೆಸ । ಗಿದನು ಕಾರ್ತಿಕಮಾಸದ ಸ್ನಾನವನು ಸತಿಸಹಿತ ॥
॥ ೪೯ ॥ ಒಂದುವರ್ಷದವರೆಗು ಮಾರಘು । ನಂದನನು ಜಾನಕಿಸಹಿತ
ನಲ । ವಿಂದೆ ಕಾಶೀನಗರದೊಳು ವಾಸಿಸುತ ಭಕ್ತಿಯುಲಿ ॥ ಒಂದುತೀರ್ಥ
ವರಚಿಸಿ ಮಹದಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದಲ್ಲಿಮಾಡಿದ । ನೊಂದುಳಿಯದಂತ
ಖಿಳ ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ನೇಮದಲಿ ॥ ೫೦ ॥ ಧನಕನಕ ಮಣಿಮೌಕ್ತಿಕಾ
ದಿಗ । ಳನಮಲಾಭರಣಂಗಳನು ಮೇ । ಲೆನಿಸಿತೋರುವ ತುರಗಕರಿರಥ
ಗೋಮಹಿಷಗಳನು ॥ ಘನತರದ ದಿವ್ಯವಸನಗಳನು । ವಿನುತ ನವಧಾ
ನ್ಯಂಗಳನು ಕೊ । ಟ್ಟನು ರಘುವರನು ತೀರ್ಥವಾಸಿಗಳೆನಿಪವಿಪ್ರರಿಗೆ ॥
॥ ೫೧ ॥ ಸವಿವಡೆದ ಷಡ್ರಸಗಳನುತಾ । ಳ್ದಿಸೆವ ವರಮೃಷ್ಟಾನ್ನಗಳ
ನಾ । ವಿವಿಧ ಭಕ್ಷ್ಯಂಗಳನು ಮಾಡಿಸಿ ದಿನದಿನಂಗಳಲಿ ॥ ಅವನಿದೇವತೆ
ಗಳನು ತಾಂ ಪ್ರತಿ । ದಿವಸ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುತ ಕೊಟ್ಟನು । ವಿವಿಧ ಫಲ
ತಾಂಬೂಲಚಂದನ ಕುಸುಮಗಳನೊಲಿದು ॥ ೫೨ ॥ ಕಂಗೊಳಿಪಪರ್ಯಂ
ಕಗಳನುರೆ । ಸಿಂಗರವೆನಿಪ ವಸ್ತುಗಳನು । ತುಂಗದರ್ಪಣ ದೀಪಭ
ವನಂಗಳನುತಾ ನಿತ್ತು ॥ ಮಂಗಳಾಂಗನೆ ಸೀತೆಸಹಿತತಿ । ಮಂಗಳಕರ
ವ್ರತಗಳನು ರಘು । ಪುಂಗವನೆಸಗಿ ತುಷ್ಟಿವಡಿಸಿದನಾ ಪುರಜನರನು
॥ ೫೩ ॥ ಪ್ರತಿದಿನವು ಭಿಕ್ಷೆಗಳನಾಗಿಸಿ । ಯತಿಗಳನು ಸಂತುಷ್ಟಿವಡಿ
ಸಿದ । ನತಿಶಯದ ಕೌಪೀನ ದಂಡಕಮಂಡಲಂಗಳನು ॥ ನುತಿವಡೆದ
ಕೃಷ್ಣಾಜಿನಗಳನು । ಹಿತದೊಳಿತ್ತು ರಘುವರನು ರೆಮೆರೆ । ವ್ರತಿಜಕಾ
ವೀ ಶಾಟಿ ಪಾದುಕೆಗಳನು ಕೊಡುತೊಲಿದು ॥ ೫೪ ॥ ಅವರಿಗೆ ಮಠಂ
ಗಳನು ಕಟ್ಟಿಸಿ । ರವಿಕುಲೇಂದ್ರನು ಪೀಠಗಳನತಿ ॥ ಜವದೊಳೀಯು
ತ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸೇವೆಯನು ಮಾಳ್ಪದಕೆ ॥ ತವಕದಿಂದಲೆ ನೇಮಿಸಿದ
ನಾ । ಸುವಿನಯವನಾಂತಿರುವ ಸೇವಕ । ನಿವಹವನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನಾ
ಯಾಮಠಂಗಳಲಿ ॥ ೫೫ ॥ ವಿನುತವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಗಳನಾ । ಮನುಕುಲೇಂ
ದ್ರನು ಕಾಶಿಯೊಳು ತಾ । ನನುಗೊಳಿಸಿ ವರಪುಸ್ತಕದ ಭಂಡಾರಗಳನಿರಿ
ಸಿ ॥ ವಿನುತತರಹವೈದ್ಯರನು ನೇಮಿಸು । ತನುದಿನವು ಮನುಜರಿಗೆ ವರ
ಭೋ । ಜನವನಾಗಿಪ ಬಹುಳಸತ್ರಂಗಳನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ॥ ೫೬ ॥ ಒಂ

ದು ವತ್ಸರ ಕಾಶಿಯೊಳಿರುತ । ಬಂಧುಗಳೊಡನಪರಿಮಿತ ಬಕುತಿ । ಯಿಂದಖಿಳ ದೇವಾಲಯಂಗಳನಾ ರಘೂದ್ವಹನು ॥ ಅಂದು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರವಮಾಡಿಸಿ । ಕುಂದುನಿಂದೆಗಳೆಂದಿಗು ನಡೆಯ । ದಂದದಲಿ ಪೂಜೆಗಳ ನಾಗಿಸುವಂತೆಮಾಡಿದನು ॥ ೫೭ ॥ ಪರಮಪಾವನವೆನಿಪ ಕಾಶೀ । ಪುರದೊಳಾ ರಘುವರನು ನಿತ್ಯವು । ಹರನಪೂಜಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತವ ಕೈಕೊಂಡು ॥ ಸುರರುಮೆಚ್ಚುವ ಸತ್ಯಭಾಷಣ । ದುರುತರದನಿಯಮವನುಹೊಂದುತ । ವಿರಚಿಸಿದನಾ ತೀರ್ಥವಾಸವ್ರತವ ನತಿಹಿತದೆ ॥ ೫೮ ॥ ಪುರದಮಧ್ಯದೊಳೆಸೆವ ವಿಶ್ವೇ । ಶ್ವರನನರ್ಚಿಸಿ ಯನ್ನಪೂರ್ಣೆಯ । ಚರಣಕಾನತನಾಗಿ ಧುಂಡಿವಿನಾಯಕಂಗೆರಗಿ ॥ ಧರಣಿನಂದನೆಯೊಡನೆ ರಾಮನು । ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸಿ ದಂಡಪಾಣಿಯ । ನುರುತರದ ವರಕಾಲಭೈರವನ ನೊಲಿದರ್ಚಿಸಿದ ॥ ೫೯ ॥ ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ನೋಡಿನೋಡುತ । ವಾರಣಾಸೀಪುರದೊಳಾ ರಘು । ವೀರನಾ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಸ್ವಾಮಿಯನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕದಿಂದೆ ಪೂಜಿಸಿ । ಚಾರುಗಂಗಾನದಿಯ ದಕ್ಷಿಣ । ತೀರಕೆ ಸಕಲಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಬಂದನಲ್ಲಿಂದ ॥ ೬೦ ॥ ಘನವಿಮಾನದೊಳೆಲ್ಲ ನಂಟರೊ । ಡನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾ ರಘುವರನ । ವನಿಜೆಯನೊಲಿಸುತಂಬರಪಥದೊಳಂದು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ವಿನುತ ಗಂಗಾನದಿಯುವರದ । ಕ್ಷಿಣಕೆಬರುತಾ ಕರ್ಮನಾಶನ । ವನು ನುತಿಸುತಾ ಚ್ಯವನಮುನಿಯಾಶ್ರಮಕೆನಡೆತಂದ ... ... ॥ ೬೧ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೧೬೬೮.

ಮೂವತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಧರಣಿಮಂಡಲದೊಳತಿ ಪಾವನ ।
ತರವೆನಿಪ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ।
ತೆರಳಜಾನಕಿ ಯಾತ್ರೆಯನುಮಾಡಿದಳು ಪತಿಸಹಿತ ॥

ಚ್ಯವನಮುನಿಯಾಶ್ರಮಕೆ ನಡೆತಂ । ದವನಿಜೆಯ ಸಹಿತಲ್ಲಿವಿಂದಾ । ರವಿಕುಲೋತ್ತಮನಾ ಮುನೀಂದ್ರನಿಗೆರಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ತವಕದಿಂದಲೆ ರಾಮತೀರ್ಥವ । ನವೆದುವರ ರಾಮೇಶ್ವರನನಾ । ಭುವಿಯೊ

ಳು ಸ್ಥಾಪಿಸುತಖಿಳದಾನಗಳ ನೆಸಗಿದನು ॥ ೧ ॥ ಬಳಿಕಗಂಗಾಶೋಣಭ
ದ್ರಾ । ಗಳೆರಡರ ಸಂಗಮಕೆ ಬಂದದ । ರೊಳವನೀಸುತೆವೆರಸಿ ರಘು
ಭೂವರನು ಮಿಂದದರ ॥ ಬಳಿಯೊಳೆಲ್ಲರಸಹಿತ ಮೂರ್ದಿನ । ಗಳತನಕ
ತಾನಿದ್ದುಬಂದನು । ಬಳಿಕ ಗಂಗಾಗಂಡಕೀನದಿ ಸಂಗಮಸ್ಥಳಕೆ ॥ ೨ ॥
ಸ್ನಾನವನು ಸತಿಸಹಿತಮಾಡುತೆ । ಮಾನವೇಂದ್ರನು ಗಂಡಕಿಯೊಳು
ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ನೇಪಾಳದೊಳಿರುವ ಪಶುಪತೀಶ್ವರನ ॥ ಸಾನುರಾಗದೊ
ಳರ್ಚಿಸುತ ಸುಂ । ಮಾನವನು ತಾಳ್ದೆಲ್ಲರೊಡನೆ ವಿ । ಮಾನದೊಳಗಾ
ಹರಿಹರಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನಡೆತಂದ ॥ ೩ ॥ ಬಂದು ಜಲದೊಳುಮಿಂದು ಧರ
ಣೀ । ನಂದನೆವೆರಸಿ ರಾಮನುಭಕುತಿ । ಯಿಂದೆಪೂಜಿಸಿ ಹರಿಹರಸ್ವಾ
ಮಿಯನು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ಅಂದು ಗಂಗೆಯದಕ್ಷಿಣದೊಳತಿ । ಸುಂದರ
ಮೆನಿಪ ಸಂಗಮಗಳಿಗೆ । ಬಂದು ಬಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ವೈಕುಂಠಪುರಕೈತಂ
ದ ॥ ೪ ॥ ಈಕ್ಷಿಸಿ ಜರಾಸಂಧನಗರವ । ನಾಕ್ಷಿತಿಸುತೆಯೊಡನೆ ಸರಸಿಜ
ದ । ಳಾಕ್ಷನು ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ವೈಕುಂಠತೀರ್ಥದೊಳು ॥ ಯಕ್ಷಪತಿಯು
ವಿಮಾನದೊಳು ಕುಳಿ । ತಾಕ್ಷಣದೊಳಲ್ಲಿಂದ ಬಂದನು । ಮೋಕ್ಷದಾ
ಯಕವಹ ಗಯಾಕ್ಷೇತ್ರಕತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೫ ॥ ವರಗಯಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನ
ಡೆತಂ । ದರಸಿವೆರಸಿ ವಿಮಾನದಿಂದಿಳಿ । ದಿರದೆ ರಾಮನು ಫಲ್ಗುನದಿಯಾ
ಪೂರ್ವತೀರದಲಿ ॥ ನೆರೆಮೆರೆವ ವರವಿಷ್ಣುಪಾದದ । ಪರಮಪಾವನದೆಡೆಗೆ
ಬಂದತಿ । ಭರದೊಳಂದೆರಗಿದನು ಕೈಮುಗಿದತಿ ವಿನಯದಿಂದ ॥ ೬ ॥
ಮರುದಿವಸವಾ ಫಲ್ಗುವೊಳು ತ । ನ್ನರಸಿವೆರಸಿ ಸ್ನಾನಕೆನುತೈ । ತರ
ಲು ರಾಘವನನಿತರೊಳ್ಸಖಿಯರೊಡ ನವನಿಜೆಯು ॥ ಹರಿವ ಫಲ್ಗುನ
ದೀದಡಕೆ ಬಂ । ದೆರಗಿ ಮಿಂದದರೊಳು ಸುವಾಸಿನಿ । ಯರನು ಧನಕನ
ಕಾಂಬರಗಳಿಂ ದರ್ಚಿಸಿದಳೊಲಿದು ॥ ೭ ॥ ಮರಳದಿಬ್ಬೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿ
ತಾ । ಧರಣಿಜೆಯು ಗೌರಿಯನು ಪೂಜಿಸು । ತೆರಗುವೆ ನೆನುತ್ತೆಣಿಸಿಚಿತ್ತ
ದೊಳಂದು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಮರಳ ಮುದ್ದೆಗಳೈದರಿಂದಲೆ । ಪರಮಪಾವ
ನೆಯೆನಿಪ ಗಂಗಾ । ಧರನರಾಣಿಯನಾಗಿಪ್ರುದ ಕಾರಂಭಿಸಿದಳಲ್ಲಿ ॥ ೮ ॥
ನೆನೆದಸೈಕತವ ನೆಡೆಗೈಯೊಳು । ಜನಕನಂದನೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ । ದನು
ಬಲದಕೈಯಿಂದೆ ಮುದ್ದೆಯನೆಸಗಿ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ಅನುಗೊಳಸುತಿಹು
ವಷ್ಟರೊಳಗಾ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ದಶರಥನರೇಂ । ದ್ರನು ಕರವ
ನೀಡಿರುವುದನು ನೋಡಿದಳುತಲೆವಾಗಿ ॥ ೯ ॥ ಧರಣಿಯೊಳು ವೈದೇಹಿ
ಮುದ್ದೆಯ । ನಿರಿಸಲಾದಶರಥನು ಕೊಂಡ । ಲ್ಲಿರದೆಹೋಗಿರುವುದನುಕಂ

ಡೆಳು ನದಿಯತೀರದಲಿ ॥ ಧರಣಿಜೆಯು ನೂರೆಂಟುಸಲ ವಿಂ । ತಿರಿಸಲಾ ಮುದ್ರೆಗಳನೆಲ್ಲದ । ಶರಥನುತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪೋದನುಕಣ್ಗೆ ಕಾಣಿಸದೆ ॥ ॥ ೧೦ ॥ ನೂರವೋಲಂಟುಂಡೆ ಗಳರದೆ । ತೀರದಲ್ಲಿಯೆ ಮಾಯವಾಗಲು । ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಯಚ್ಚರಿಯನಾಂತಲ್ಲಿ ಮನೆದೊಳಗೆ ॥ ಗೌರಿಯನುಪೂಜೆಸಿವಿಮಾನವ । ನೇರಿಬಂದಳು ತನ್ನ ಮಂದಿರ । ಕಾರೆಡನೆ ತಾನೀರಹಸ್ಯವನರುಹನತಿಭರದೆ ॥ ೧೧ ॥ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಪಂಚತೀರ್ಥದೊ । ಳಾನರೇಂದ್ರನು ಹತ್ತಿದನು ಸುಂ । ಮಾನದೊಳಗಾ ಪ್ರೇತಪರ್ವತವನತಿವೇಗದಲಿ ॥ ತಾನುಬೆರಳುಂಗುರವನು ತೆಗೆದು । ಸಾನುರಾಗದೆ ಮೂರುಗೆರೆಗಳ । ನಾನೆಲದೆಗೀಚಿದನು ದಕ್ಷಿಣದಿಕ್ಕಿಗಿದಿರಾಗಿ ॥ ೧೨ ॥ ರವಿಕುಲತಿಲಕ ರಾಮಚಂದ್ರನು । ತವಕಗೊಳುತಾ ದಶರಥಮಹೀ । ಧವನಿಗೆಪದೆದು ಪಿಂಡದಾನವನಾಗಿಸುವೆನೆಂದು ॥ ಅವನಿಯೊಳು ದರ್ಭೆಯನುಹಾಸುತ । ನವಸುಗೋಘೃತ ಮಧು ತಿಲೋದನ । ವಿವಿಧವಸ್ತುಗಳಿಂದೆ ಪಿಂಡಗಳನ್ನುಮಾಡಿದನು ॥ ೧೩ ॥ ರವಿಕುಲೇಂದ್ರನು ಕೈಯೊಳಗೆಪಿಂ । ಡವಪಿಡಿದುಕೊಂಡೆಷ್ಟು ನೋಡಿದ । ರವನಿಪತಿ ದಶರಥನು ಕೈಯನುನೀಡದಿರಲಾಗ ॥ ಅವನಿಸುರರ್ಕೈದುತ್ತ ಲಾಶ್ಚ । ರ್ಯವನುರಾಘವನೊಡನೆಪೇಳ್ದರು । ಜವದೊಳೊಂದು ಮುಹೂರ್ತಪರಿಯಂತರವಿಲೋಕಿಸುತ ॥ ೧೪ ॥ ಜನಪಕೇಳೀ ಕ್ಷೇತ್ರದೊಳು ಪಾ । ವನ ಗಯಾಶ್ರಾದ್ಧವನು ಮಾಡುತ । ಜನರು ಪಿಂಡವನೀವಕಾಲದೊಳವರ ಪಿತೃಚಯವು ॥ ಮನವೊಲಿದು ಕೈನೀಡಿಪಿಂಡಗ । ಳನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಿನ್ನಪಿ । ತನು ಕರವನೀಡದಿಹನಿಲ್ಲಿಯದೇನು ಕಾರಣವೋ ॥ ೧೫ ॥ ತಿಳಿಯದೆಮಗೆಂದೆನುತ ವಿಪ್ರರು । ತಿಳುಪಲಾಶ್ಚರ್ಯವನು ತಾಳ್ದನ । ಕುಲಲಲಾಮನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮುಖವನವಲೋಕಿಸುತ ॥ ತಿಳಿವುದೇನೈ ನಿನಗೆನುತಕೇ । ಳಲವನಾತನ ಚರಣಕಮಲಂ । ಗಳಿಗೆರಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಕೈಮುಗಿದುತಲೆವಾಗಿ ॥ ॥ ೧೬ ॥ ಹಿಂದೆಗೋದಾವರಿಯ ತೀರದೊ । ಳಂದುತಂದೆಗೆ ಪಿಂಡಗಳನೊಲ । ವಿಂದೆನೀಂಕೊಡುವಾಗ ನೋಡಿದೆನಾತನಕರವನು ॥ ಇಂದುನನಗದರಂತೆ ಕಾಣಿಸ । ದೆಂದು ಪೇಳ್ದವನೀಸುತೆಯ ಕೇ । ಳೆಂದು ನುಡಿದನು ರಾಘವನಪದಕೆರಗಿ ಸಾಮಿತ್ರಿ ॥ ೧೭ ॥ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ರಾಮನು । ಜಾನಕಿಯನು ವಿಚಾರಿಸಲ್ಕಾ । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಬಹುಳಭೀತಿಯನೈದಿ ಕಂಪಿಸುತ ॥ ಪ್ರಾಣನಾಥನೆ ನೀನುಮನ್ನಿಸು । ನಾನುಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿತವನೆಂ । ದಾನರಪತಿಗೆ ಕೂಡೆಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ಕೈಮುಗಿದು ॥

॥ ೧೮ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳುನೀಂ ಭಯ । ವೆನುಳಿದೆನ್ನೊಳು ಸತ್ಯವೆ
ನು ಪೇ । ಳೆನುತ ರಘುನಂದನನು ಕೇಳ್ದೊಡೆ ಸೀತೆಕೈಮುಗಿದು ॥
ವಿನುತಫಲ್ಗುನದಿಯೊಳು ಮಿಂದು ತು । ಹಿನಗಿರಿಸುತೆಯ ನರ್ಚಿಸುವೆ
ನೆಂ । ದೆನುತ ನಾಂಮರಳುಂಡೆಗಳನಾ ಗೌರಿದೇವಿಯನು ॥ ೧೯ ॥ ಮಾ
ಡಲೆತ್ನಿಸಿ ಮರಳಮುದ್ದೆಯ । ಮಾಡಿರಿಸುವನಿತರೊಳು ಕೈಯನು ।
ನೀಡಿ ದಶರಥಭೂವರನದನು ಕೊಂಡುಪೋದುದನು ॥ ಕೂಡೆಕಾಣಿಸಿಮ
ರಳನುಂಡೆಗೆ । ನೀಡಿಕರವನು ಕೊಂಡುದನು ನಾಂ । ನೋಡಿದೆನು ನೂ
ರೆಂಟುಸಲ ಮಿಾತೆರದೊಳೀದಿವಸ ॥ ೨೦ ॥ ಗೌರಿಯರ್ಚನೆಯನು ಮ
ನದೆನೆರ । ವೇರಿಸಿ ಮನೆಗೆಬಂದೆನೆನುತಾ । ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಬಿನ್ನವಿಸಲಾ
ರಾಘವೇಂದ್ರನಿಗೆ ॥ ಆರಿಹರಿದಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯೆನುತ ವಿ । ಚಾರಿಸಲು ಕಂಡಿ
ಹುದುಚೂತಮ । ಹೀರುಹಮೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ರಾಘವನಿಗಾಸೀತೆ ॥
॥ ೨೧ ॥ ಅದನುಕೇಳಲು ರಾಘವನು ನನ । ಗಿದುತಿಳಿಯದೆಂದಾಮರವು
ಪೇ । ಳದೊಡೆ ನಿನ್ನೊಳುಹುಳವುಬೀಳಲಿ ವಿಫಲವಾಗೆನುತ ॥ ಸುದತಿಮಾ
ವಿನಮರಕೆ ಶಾಪವ । ನೊದವಿಸುತ ಫಲ್ಗುನದಿ ನೋಡಿರು । ವುದೆನುತ
ನುಡಿಮತೋರಿದಳದನು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ॥ ೨೨ ॥ ನನಗೆತಿಳಿಯದೆನುತ್ತ
ಪೇಳಲು । ವಿನುತಫಲ್ಗುತಟನಿಯು ಜಾನಕಿ । ಮುನಿದುನೀಂ ನಿಜವ
ನ್ನು ಹೇಳದೆಹೋದೆಯುದರಿಂದ ॥ ಜನರರಿಯದಂತೊಳಗೆ ಹರಿಯುವು ।
ದೆನುತಶಾಪವನಿತ್ತು ವಿಪ್ರರಿ । ದನರಿತಿಹರೆಂದೆನುತ ತೋರ್ದಳವರನು
ಗಂಡನಿಗೆ ॥ ೨೩ ॥ ಅವರನಾರಘುವರನು ಕೇಳಲು । ರವಿಕುಲೋತ್ತ
ಮನಾವಿದನುತಿಳಿ । ಯೆವೆನುತಂನುಡಿಯಲ್ಕೆ ಜಾನಕಿಕುರಿತುವಿಪ್ರರನು ॥
ಅವನಿಯೊಳು ನಿಮಗೆಷ್ಟುದಕ್ಷಿಣೆ । ಸವನಿಸಿದೊಡಂ ತೃಪ್ತರಾಗದ । ನ
ವರತವು ದೇಶಗಳನುಚರಿಸಿರೆಂದು ಶಪಿಸಿದಳು ॥ ೨೪ ॥ ತಿಳಿದಿಹುದು
ಮಾರ್ಜಾಲಕೆಂದಾ । ನೆಲದಣುಗಿ ರಾಘವನೊಡನೆಪೇ । ಳಲದುನಾಂ
ಕಾಣೆನೆನುತ ನುಡಿದೊಡಾಬಿಡಾಲವನು ॥ ಮುಳಿದುನೋಡುತ ನಿನ್ನಬಾ
ಲವ । ನಿಳೆಯೊಳೊಬ್ಬರು ಮುಟ್ಟದಿರಲೆಂ । ದಲಸದಿತ್ತಳು ರಾಘವನಿದಿ
ರೊಳದಕೆ ಶಾಪವನು ॥ ೨೫ ॥ ಗೋವುಕಂಡಿಹುದೆಂದು ಹೇಳಲು । ಭೂ
ವರನೆ ನಾನಿವನರಿಯೆನೆಂ । ದಾವಸುಮತೀಶ್ವರನಿಗದು ಪೇಳಲದನೀಕ್ಷಿ
ಸುತ ॥ ಈವಸುಧೆಯೊಳು ನಿನ್ನವದನವು । ಪಾವನವೆನಿಸದಿರಲೆನು
ತ್ತಾ । ಗೋವನುಶಪಿಸಿ ತೋರಿಸಿದಳಶ್ವತ್ಥವೃಕ್ಷವನು ॥ ೨೬ ॥ ಅದನು
ಕೇಳಲು ರಾಘವನು ನಾ । ನಿದನುಕಾಣೆನೆನುತ್ತ ಪೇಳಲು । ಸುದತಿಜಾ

ನತಿ ನೀನಚಲದಳವಾಗೆನುತ ಕೊಡೆ ‖ ಅದಕೆಶಾಪವನಿತ್ತು ಭಾಸ್ಕರ । ನಿವನು ಕಂಡಿಹನೆಂದು ಸಾಕ್ಷಿಯ । ನೊದವಿಸಲು ರಾಘವನು ಸೂರ್ಯನನಂದು ಕೇಳಿದನು ‖ ೨೭ ‖ ತಂದೆಕೇಳೈ ನಿನ್ನಪಿತನೈ । ತಂದು ತೃಪ್ತಿಯನೈದಿದನು ನಲ । ವಿಂದೆ ಜಾನಕಿಕೊಟ್ಟ ಮರಳಿನಪಿಂಡಗಳನುಂಡು ‖ ಎಂದು ಭಾಸ್ಕರನೆನ್ನುವಷ್ಟರೊ । ಳಂದು ದಶರಥಭೂವರನು ನಡೆ । ತಂದು ಬಿಗಿದಪ್ಪುತ್ತ ಸುತನಿಗೆ ನುಡಿದನಿಂತೆಂದು ‖ ೨೮ ‖ ಸುತನೆ ನನ್ನನು ತಪ್ಪಿಸಿದೆನೀ । ನತಿಕಠಿನವೆಹ ನರಕದಿಂದೀ । ಕ್ಷಿತಿತನುಜೆ ಪದೆದಿತ್ತ ಮರಳಿನಪಿಂಡದಿಂದೆಸಗೆ ‖ ಅತಿಶಯದ ಸಂತುಷ್ಟಿಯಾದುದು । ಹಿತದೆ ನೀನಿಂದಾಚರಿಸು ಜನ । ತತಿಗರಿವನೀಯಲು ಗಯಾಶ್ರಾದ್ಧವನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ೨೯ ‖ ಎಂದುಪೇಳಿದ ಪಿತನವಚನವ । ನಂದು ಕೇಳುತ ಕೈಮುಗಿದು ರಘು । ನಂದನನು ನೀನೇತಕಿಲ್ಲೀ ಮರಳಮುದ್ದೆಯನು । ಇಂದುಕೈಕೊಂಡಿರ್ಪೆ ಯದತಿಳು । ಹೆಂದುಬೇಡಲು ಕೂಡೆದಶರಥ । ನೆಂದನಾ ರಘುಭೂವರನನೊಲಿಸುತ್ತ ವೈದಪವಿ ‖ ೩೦ ‖ ಈಗಯಾಶ್ರಾದ್ಧವನು ವಿರಚಿಸು । ವಾಗ ಬಹುವಿಘ್ನಗಳು ಬಹುವದ । ಕಾಗಿ ನಾನಾಪರಿಯೊಳತಿವೇಗದಲಿ ಕೈಕೊಂಡೆ ‖ ರಾಘವನೆಕೇಳೆನುತ ತಿಳುಹಿಸ । ರಾಗದಿಂದಲೆ ಹೊರಟುಹೋದನು ‖ ಬೇಗನೆಸುತನುಕೊಟ್ಟ ಪಿಂಡವನುಂಡು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ‖ ೩೧ ‖ ಪ್ರೇತಗಿರಿಯಲಿ ಪಿಂಡದಾನವ । ನಾತರಣಿಕುಲತಿಲಕನಿತ್ತಾ । ಪ್ರೇತಶಿಲೆಗೈತಂದು ಕಾಕಬಲಿಯನುತಾಕೊಟ್ಟು ‖ ಪಾತಕಂಗಳಪೋಗಿಸುತವಿ । ಖ್ಯಾತಿವಡೆದಾ ಧರ್ಮವಿಪಿನ । ಕ್ಕಾತುರದೆ ನಡೆತಂದಬಾಂಧವ ಭೃತ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ‖ ೩೨ ‖ ಮೆರೆವಧರ್ಮಾರಣ್ಯದೊಳು ರಘು । ವರನು ಪಾಯಸವಾಜ್ಯ ತಿಲಶ । ರ್ಕರೆಗಳನು ಸೇರಿಸುತಮಾಡಿದ ಪಿಷ್ಟಪಿಂಡಗಳ ‖ ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ಕೊಡುತಲೆ । ವಿರಚಿಸಿ ವಟಶ್ರಾದ್ಧವನುಸಾ । ದರದೆ ಮೇಲೆಸಿಪಷ್ಟತೀರ್ಥಂಗಳನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ‖ ‖ ೩೩ ‖ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ತ್ರಿಸ್ಥಲದೊಳು ನಿ । ದಾನಿಸದಖಿಳ ಕರ್ಮವನೆಸಗಿ । ಮಾನವಾಧಿಪನಲ್ಲಿ ನೆರೆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆಲ್ಲ ‖ ಸಾನುರಾಗದೊಳಂದಖಿಳವಿಧ । ದಾನಗಳತಾನಿತ್ತು ಮನದೊಳು । ಜಾನಿಸುತ್ತ ಗದಾಧರಸ್ವಾಮಿಯನುಪೂಜಿಸಿದ ‖ ೩೪ ‖ ಆದಿವಾಕರಕುಲ ಲಲಾಮನು । ಸಾದರದೊಳಾವಿನ ಸಕೀಟಕ । ವಾದ ಮಾವಿನಮರವನು ಮುಳುಗಿಸಿದನು ನೀರಿನಲಿ ‖ ವೇದವಿಧಿಯೊಳು ವಿಷ್ಣುಪಾದವ । ನಾದಿನವೆ ಪೂಜಿಸಿದನು ಬಹುವಿ । ನೋದದಿಂದಲೆ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟರು ಸಕಲಪಿತೃವರರು ‖ ೩೫ ‖ ವರ

ಗಯಾಕ್ಷೇತ್ರದೊಳು ಬಂಧುಜ । ನರೊಡನಿದ್ದನು ಮೂರುತಿಂಗಳ । ವರೆಗೆ ರಾಘವನೊಂದು ಸುಕ್ಷೇತ್ರವನು ನಿರ್ಮಿಸುತ ॥ ಧರಣಿಯೊಳು ರಾಮಗಯೆಯೆಂಬ ಪೆ । ಸರಿನೊಳಾ ಸುಕ್ಷೇತ್ರವೆಸೆವುದು । ನರರದುರಿತಂಗಳನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತ ನುತಿವಡೆದು ॥ ೩೬ ॥ ರಾಮತೀರ್ಥವನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ । ಭೂಮಿಪಾಲಕನಾ ಗಯೆಯೊಳಭಿ । ರಾಮ ರಾಮೇಶ್ವರನ ಲಿಂಗವತಾಂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸುತ ॥ ತಾಮಸವನಾಗಿಸದೆ ಬಂದನು । ವಾಮಲೋಚನೆ ಜಾನಕಿಯುಸಹಿ । ತಾಮಹಿತ ಫಲ್ಗುನದಿ ಗಂಗಾಸಂಗಮಸ್ಥಳಕೆ ॥ ೩೭ ॥ ಬಂದು ಮೂಡಣದೆಸೆಗೆ ಪೃಥ್ವೀ । ನಂದನೆವೆರಸಿ ರಾಘವನುನಲ । ವಿಂದೆ ಹೊಕ್ಕನು ಗಂಗೆಜಾಹ್ನವಿ ಯೆನಿಸುತುತ್ತರಕೆ ॥ ಚಂದದಿಂದಲೆ ಹರಿವತಾಣದೊ । ಳಂದವಾಗಿಹ ಮುದ್ಗಲಮುನಿಪ । ನಿಂದೆಸೆವ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮವ ನತ್ಯಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೩೮ ॥ ಅಲ್ಲಿಜಾನಕಿ ತನ್ನತೇಜವ । ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತವನಿಯೊಳು ರಚಿಸಿದ । ಳುಲ್ಲಸದೊಳತಿ ಪಾವನಪ್ರದವೆನಿಪ ತೀರ್ಥವನು ॥ ಎಲ್ಲಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಬಂದನು । ನಿಲ್ಲದಾರಘುವರನು ಸಾಗರ । ದಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ ಸಹಸ್ರವಾಹಿನಿಯಾಗಿಬೀಳ್ವೆಡೆಗೆ ॥ ೩೯ ॥ ಮಿಂದು ಸಾಗರತೀರ್ಥದೊಳು ರಘು । ನಂದನನು ಸಾಗರದೆ ಯಮುನೆಯು । ಬಂದು ಸಂಗಮವಾಗುವಲ್ಲಿಗೆ ಭರದೊಳೈತಂದು ॥ ಸುಂದರವೆನಿಪ ಪುಣ್ಯದೆಡೆಗಳ । ನಂದದಿಂದೆ ವಿಲೋಕಿಸುತ ನಡೆ । ತಂದನಾ ಸತಿ ಸಹಿತ ವರಪುರುಷೋತ್ತಮಸ್ಥಲಕೆ ॥ ೪೦ ॥ ಮಿಂದು ಪೂರ್ವಸಮುದ್ರತೀರದೊ । ಳಂದುಮುಖಿ ಜಾನಕಿಯೊಡನೆ ನಲ । ವಿಂದೆ ಬಹುವಿಧ ದಾನಧರ್ಮಂಗಳನುತಾನೆಸಗಿ ॥ ಬಂದುಗೋದಾವರಿಯತೀರಕೆ । ಚಂದದಿಂದಲೆ ತನ್ನಪೆಸರಿನೊ । ಳೊಂದು ಪಟ್ಟವನಿರ್ಮಿಸಿದನಾ ರಾಘವೇಶ್ವರನು ॥ ೪೧ ॥ ಪರಮಪಾವನ ಸಪ್ತಗೋದಾ । ವರಿಯ ಸಂಗಮತೀರವೆಸಿಪಾ । ಶರಧಿಯೊಳು ಮಿಂದವನಿನಂದನೆವೆರಸಿ ರಾಘವನು ॥ ಹರುಷದಿಂದಲೆ ದಕ್ಷಿಣಾಶೆಗೆ । ಬರುತ ಮೂಡಣದೆಸೆಯ ಯಾತ್ರೆಯ । ನಿರದೆಮುಗಿಸುತ್ತಂದು ಬಂದನು ವರಮಹಾನದಿಗೆ ॥ ೪೨ ॥ ಸ್ನಾನವನುತಾಂ ಮಾಡಿ ರಘುಜಮ । ಹಾನದಿಯೊಳಾದಿನ ಮುದದೊಳಾ । ಪಾನಕದ ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿಗೆ ನಮಿಸಿಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಜಾನಕಿಸಹಿತ ಸಾಗರಕೆ ಕೃ । ಷ್ಣಾನದಿಯು ಬೀಳುವದಡದೊಳು । ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಬಂದನು ಶ್ರೀಶೈಲಪರ್ವತಕೆ ॥ ೪೩ ॥ ನೀಲಗಂಗೆಯೊಳಾ ರಘುಪತಿ ವಿ । ಶಾಲಲೋಚನೆ ಯೊಡನೆಮಿಾಯುತ । ಶೈಲದೊಳು ವರಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ ॥ ಮೇಲೆನಿಸುವ ಬ್ರ

ಹ್ಮಕುಂಡದೊ । ಳೇಳಿಗೆಪಡೆದ ಭೀಮಕುಂಡದೊ । ಳಾ ಲಕುಮಿನಾಯ
ಕನು ಮಿಂದನು ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ೪೪ ॥ ಮಂಗಳಾಕರವಹ ನಿವೃತ್ತಿ
ಯು । ಸಂಗಮದೊಳಾ ತುಂಗಭದ್ರಾ । ಸಂಗಮದೊಳಾ ವಿನುತಭವನಾ
ಶಿನಿಯೊಳಾತೆರದೆ ॥ ಅಂಗನಾಮಣಿಯು ನೊಲಿಸುತ ರಘು । ಪುಂಗವನು
ಸಂತೋಷದಿಂದಲೆ । ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಮಹಾನದೀಸರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ
ನು ॥ ೪೫ ॥ ಬಳಿಕಹೋಬಿಲ ನಾರಸಿಂಹನ । ನೊಲಿದುಪೂಜಿಸಿ ಕಂಬ
ಕತಿಭರ । ದೊಳಿರದಾಗಿಸುತ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ಮೂರುಸಲ ॥ ತಳು
ಪದಾಗಲೆ ಪುಷ್ಪಗಿರಿಯಾ । ಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂದಾಪಿನಾಕಿನಿ । ಯೊಳು ಮು
ಳುಗಿ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಗಳನು ನೋಡುತ್ತೈತಂದ ॥ ೪೬ ॥ ಈಕ್ಷಿಸಿ ಮಹಾಲಿಂಗ
ವನು ಕವ । ಲಾಕ್ಷನಾ ಪಂಪಾಸರೋವರ । ಕಾಕ್ಷಣದೊಳೈತಂದು ಕಿ
ಷ್ಕಿಂಧಾಪುರವಸಾರ್ದು । ಋಕ್ಷವಾನರವೀರರನೊಲಿಸು । ತಾಕ್ಷಣವೆಸು
ಗ್ರೀವನನು ಪದೆ । ದೀಕ್ಷಿಸುತ ಮೆರೆವಾಪ್ರವರ್ಷಣಗಿರಿಗೆ ನಡೆತಂದ ॥
॥ ೪೭ ॥ ಭೀಮಕುಂಡದೊಳಂದು ಮಿಾಯುತ । ಭೂಮಿಪಾಲಕನಾ
ಕುಮಾರ । ಸ್ವಾಮಿಯನು ಕಂಡರ್ಚಿಸುತ್ತಲಗಸ್ತ್ಯಕುಂಡದಲಿ ॥ ಆ
ಮಹೀಸುತೆಸಹಿತ ಮಿಂದಾ । ಹೇಮಗಿರಿಯೊಳು ಕಂಗೊಳಿಸುವಾ ।
ಕೋಮಲತರದ ಶಂಭುದೇವನ ಪದವನರ್ಚಿಸಿದ ॥ ೪೮ ॥ ವೀರಭದ್ರನ
ನೀಕ್ಷಿಸುತ ರಘು । ವೀರನಾ ವೇಂಕಟಗಿರಿಗೆ ಸರ । ಸೀರುಹಾನನೆಯೊ
ಡನೆವಂದಿಸಿ ಬಂದುತಿರುಪತಿಗೆ ॥ ಚಾರುತರದಾಕೃತಿಯು ನಾಂತುರೆ ।
ತೋರುತಿಹ ಗೋವಿಂದರಾಜನ । ಭೂರಿಪದಪಂಕೇಜಕೆರಗಿದ ನಧಿಕಭ
ಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೪೯ ॥ ಘನಕಪಿಲಧಾರೆಯೊಳು ಮಿಂದಾ । ಮನುಕುಲೇಂದ್ರ
ನು ತೀರ್ಥಕರ್ಮವ । ವಿನಯದೊಳೆಸಗಿ ಬಂದುಶೇಷಾಚಲಕೆಶೀಘ್ರದಲಿ ॥
ವಿನುತ ಪುಷ್ಕರಣಿಯಲಿ ಮುಳುಗುತ । ವನಿಜೆಯುಸಹಿತ ವೇಂಕಟೇ
ಶ್ವರ । ನನೊಲಿದರ್ಚಿಸಿ ಪಂಚತೀರ್ಥಕೆ ಬಂದನಲ್ಲಿಂದೆ ॥ ೫೦ ॥
ಅದರೊಳು ಸ್ನಾನವನುಮಾಡಿಮ । ಡದಿವೆರಸಿ ತಾಂಸ್ವರ್ಣಮುಖಿತೀ ।
ರದಲಿಪೂಜಿಸಿ ಕಾಳಹಸ್ತೀಶ್ವರನ ಪದಗಳನು ॥ ಮುದದೆಕಾಂಚೀನಗರ
ಕೈತಂ । ದೊದಗಿದ ಹರುಷದಿಂದೆ ತಾಂಮುಳು । ಗಿದನು ಪಾವನಸರ್ವ
ತೀರ್ಥದೊಳಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೫೧ ॥ ತಳುವದೇಕಾಮ್ರೇಶ್ವರನ ಪದ ।
ಗಳನು ಪೂಜಿಸಿರಾಮಚಂದ್ರನು । ಬಳಿಕ ಕಾಮಾಕ್ಷಿಯನು ಪೂಜಿಸಿ
ವೇಗವತಿಯೊಳಗೆ । ಮುಳುಗಿತನ್ನಯ ಸತಿಸಹಿತ ಕಂ । ಗೊಳಿಸುವ
ವರದರಾಜನ ಪದಕ । ಮಲವಪೂಜಿಸಿ ಪಕ್ಷಿತೀರ್ಥಕೆಬಂದನಲ್ಲಿಂದ ॥

॥ ೫೨ ॥ ಮೆರೆವ ಪುಷ್ಪವಿಧಾತೃಗಳನಿಸು । ವೆರಡುಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ತಾಂಸ । ತ್ಕರಿಸುತ ಕ್ಷೀರನದಿಯೊಳು ಮಿಂದೊಡನೆ ರಾಘವನು ॥ ಭರದೆ ಮಣಿದೆರಗಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ । ನುರುಚರಣ ಕರುಣಾಚಲಕೆ ಬಂ । ದಿರದೆ ಪೂಜಿಸಿದನರುಣಾಚಲ ಮೂರ್ತಿಯನುನಲಿದು ॥ ೫೩ ॥ ಬಂದುವೃದ್ಧಾಚಲಕೆ ಕಡುಜವ । ದಿಂದೆರಾಮನು ಪೂಜಿಸಿದನೊಲ । ವಿಂದೊಡನೆ ವೃದ್ಧಾಚಲೇಶ್ವರ ಚರಣಪಂಕಜವ ॥ ಇಂದುಮುಖಿ ಸಹಿತೊಡನೆ ತಾಂನಡೆ । ತಂದು ವಟಪಾಲನಕೆಸಂತಸ ।ದಿಂದೆ ವಟಪಾಲೇಶ್ವರಂಗೆರಗಿದನು ಪೂಜಿಸುತ ॥ ೫೪ ॥ ವಿನಯದೆ ಶ್ರೀಮುಷ್ಟಿಯೊಳು ಮೇ । ಲೆನಿಪ ಯಜ್ಞವರಾಹಮೂರ್ತಿಯ । ನಿನಕುಲೋತ್ತಮನರ್ಚಿಸಿ ಚಿದಂಬರವನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ಜನಕಜೆಯೊಡನೆ ಬಂದುಮಿಂದನು । ಜನರದುರಿತವನೆಲ್ಲಪೋಗಿಪ । ಮುನಿವಿನುತ ಕಾವೇರಿನದಿಯೊಳು ತಳೆದುಹರ್ಷವನು ॥ ೫೫ ॥ ಬಂದುಸಿಂಹಕ್ಷೇತ್ರಕಾ ರಘು । ನಂದನನು ಬ್ರಹ್ಮೇಶ್ವರನಿಗಾ । ನಂದದಿಂಮಣಿದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯೇಶ್ವರನನರ್ಚಿಸುತ ॥ ಬಂಧುಮಿತ್ರರ ನೊಲಿಸುತಲೆತ । ಮ್ಮಂದಿರಸಹಿತ ಮರಪಥದೊಳೈ । ತಂದನು ಶ್ವೇತಾಟವಿಗೆ ಬಹುಸಂತಸವನಾಂತು ॥ ೫೬ ॥ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಶಂಖಮುಖ್ಯದೊ । ಳಾನರೇಂದ್ರನು ಪುಷ್ಪಕವರ ವಿ । ಮಾನದೊಳು ನಡೆತಂದುಛಾಯಾವನವನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ಜಾನಕಿಯೊಡನೆ ತಾಳ್ದುಬಹುಸಂ । ಮಾನವನು ಗೌರೀಮಯೂರಕೆ । ಸಾನುರಾಗದೆಬಂದು ವೇದಾರಣ್ಯವನುಕಳೆದು ॥ ೫೭ ॥ ಎರಗಿಮಧ್ಯಾರ್ಜುನನ ಪದಪಂ । ಕರುಹಕರ್ಚಿಸಿ ಬಳಿಕಲಾರಘು । ವರನು ಸನ್ನುತ ವೃದ್ಧಕಾವೇರಿಯೊಳು ಮಿಾಯುತ್ತ ॥ ಅರಸಿಯೊಡನಾಕುಂಭಕೋಣಕೆ । ಬರುತಪೂಜಿಸಿ ಪದ್ಮನಾಭನ । ಚರಣವನೆಸೆವವಿನುತ ಬೃಂದಾವನಕೆ ನಡೆತಂದ ॥ ೫೮ ॥ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನು ಸಾರನಾಥಗೆ । ಮಣಿಯುತ ಶ್ರೀವಾಘನನು ಕಂ ।ಡನುನಯದೆ ಪೂಜಿಸುತಕಂಡು ಪ್ರಯಾಗಮಾಧವನ ॥ ಮುನಿನುತಾಭ್ರ ಶಿರಸ್ಥಳಕೆ ಬಂ । ದಿನಿಯಳ ಸಹಿತ ಕಂಡುಪೂಜಿಸಿ । ದನೊಡನೆ ತ್ಯಾಗೇಶ್ವರನನಂದು ಕಮಲಾಲಯದೆ ॥ ೫೯ ॥ ವರಗಯಾತೀರ್ಥದೊಳು ಮಿಂದು । ತ್ವರಿತದಿಂದಖಿಳಜನಸಹಿತಾ । ಧರಣಿನಾಥನು ದಕ್ಷಿಣದ್ವಾರಕೆಗೆನಡೆತಂದು ॥ ಮೆರೆವಗೋವಿಂದ ನಡಿದಾವರೆ । ಗೆರಗಿ ಚೇಪಾಲಪುರದೊಳು ಶುಭ । ಕರನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆರೆವ ಭಯೇಶ್ವರನನರ್ಚಿಸಿದ ॥ ೬೦ ॥ ಮುನ್ನನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ ವಿನಾಯಕ । ನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತಲ್ಲಿ ರಾಮನು । ತನ್ನಬಂಧುಗಳೊಡ

ನೆ ನವಪಾಷಾಣದೊಳುವಿಂದು ‖ ಮನ್ನಿಸುತಖಿಳ ಮನುಜರನುಸಲೆ । ಸನ್ನುತಿವಡೆದು ಧಾರಿಣಿತಲದೊ । ಳುನ್ನತಿಯನಾಂತೆಸೆವ ದೇವೀನಗರ ಕೈತಂದ ‖ ೬೧ ‖ ಅಲ್ಲಿರುವ ವೇತಾಳತೀರ್ಥದೊ । ಳೆಲ್ಲರೊಡನೆ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ । ಯುಲ್ಲಸವನಾಂತಾ ಸಮುದ್ರೋದಕವ ಕಳೆಯುತ್ತ ‖ ಎಲ್ಲಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಗಳನು ತಾ । ನಲ್ಲಿನೋಡುತ ಬಂದುಮುಂಗಡೆ । ಯಲ್ಲಿ ಭೈರವತೀರ್ಥದೊಳು ಮುಳುಗಿದನು ರಾಘವನು ‖ ೬೨ ‖ ಬಳಿಕ ರಾಮೇಶ್ವರಕೆ ನಡೆತಂ । ದಿಳಿದು ಪುಷ್ಪಕವರವಿಮಾನವ । ಮುಳುಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣಕುಂಡದೊಳಮಲ ರಾಮಕುಂಡದೊಳು ‖ ತಳುವದದರಂತಗ್ನಿಕುಂಡದೊ । ಳೊಲಿದುವಿರಾಯುತ ದಕ್ಷಿಣದದೆಸೆ । ಯೊಳೆಸೆವ ಧನುಷ್ಕೋಟಿಗೊಲಿದೈತಂದನಾರಾಮ ‖ ೬೩ ‖ ವರಧನುಷ್ಕೋಟಿಯೊಳುವಿಂದು ದ । ಶರಥಭೂಪಾಲಸುತ ನತ್ಯಾ । ದರದೊಳು ಸ್ನಾನವನುಮಾಡಿ ಜಟಾಯುತೀರ್ಥದೊಳು ‖ ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಗಂಧಮಾದನ । ಗಿರಿಯನವಲೋಕಿಸುತ ವಿಶ್ವೇ । ಶ್ವರನಪಾದವ ಪೂಜಿಸಿದನಾ ಜನಕಸುತೆಸಹಿತ ‖ ‖ ೬೪ ‖ ಬಳಿಕರಾಮೇಶ್ವರನ ಪಾದಕ । ಮಲವನರ್ಚಿಸಿ ವಿನುತಗಂಗಾ । ಜಲದೊಳಭಿಷೇಕವನು ಸಂತಸದಿಂದೆ ತಾನೆಸಗಿ ‖ ಬಳಿಯುಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲವ । ತಳುವದೆ ಧನುಷ್ಕೋಟಿಯೊಳು ಬಿ । ಟ್ಟೊಲವಿನಿಂದಲೆ ಕೋಟಿತೀರ್ಥವನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ‖ ೬೫ ‖ ಶ್ವೇತಮಾಧವ ದೇವರನುಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆಕಂಡು ರಾಮನು । ಸೀತೆಯನೊಲಿಸುತೊಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗಮಲ್ಲಿದ್ದು ‖ ಭೂತಪತಿಯ ನೊಲಿಸುತ ಸಂತೋ । ಷಾತಿಶಯದಿಂದಖಿಳ ದಾನವ । ನಾತನೊಲಿದಿತ್ತನುಪಚರಿಸುತ ವಿಪ್ರರೆಲ್ಲರಿಗೆ ‖ ‖ ೬೬ ‖ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಕೋಟಿತೀರ್ಥದೊ । ಳಾನರೇಂದ್ರನು ಬಾಗಿಲೊಳಿಹ ಗ । ಜಾನನಂಗಭಿನಮಿಸಿ ಸಾಗರಜಲವನುತ್ತರಿಸಿ ‖ ಸಾನುರಾಗದೊಳೊಲಿಸುತೆಲ್ಲರ । ನಾನಿಮಿಷದೊಳು ದರ್ಭಶಯನಕೆ । ತಾನು ಬಂದು ಮುಳುಗಿದನಾ ನಿಕ್ಷೇಪಿಕಜಲದಲಿ ‖ ೬೭ ‖ ಬಂದುರಾಮನು ತಾಮ್ರಪರ್ಣೀ । ಸಿಂಧುಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ । ಸ್ಕಂದಮೂರ್ತಿಯನರ್ಚಿಸುತ ನವವೇಂಕಟೇಶನನು ‖ ಸಂದಸಂತಸದಿಂದೆ ಪೂಜಿಸಿ । ಮುಂದೆಸೆವ ತೋತಾದ್ರಿಯನು ಕಂ । ಡಂದು ವರಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಗೆ ಬಂದನಲ್ಲಿಂದೆ ‖ ೬೮ ‖ ಘನಸುಸೇಂದ್ರಕೆ ಪೋಗಿರಘುನಾ । ಥನು ಪಯೋಷ್ಣಿಯೊಳು ಮುಳುಗಿದನಾ । ಜನಕಸುತೆಸಹಿತರ್ಚಿಸುತ್ತಲ ನಂತಮೂರ್ತಿಯನು ‖ ವಿನುತಿವಡೆದೆಸೆವಾ ಅನಂತಶ । ಯನಕೆಬಂದು ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ।

ದನವಮಲ ಪದುಮತೀರ್ಥ ಶಂಖಸುತೀರ್ಥಗಳೆಂಬಲ್ಲಿ ||೬೯|| ವುತ್ತೆ ಮ
ತ್ಸ್ಯನದಿಯೊಳು ರಾಘವ | ನುತ್ತರದಿಶೆ ಗಭಿಮುಖನೆಂದೆನಿ | ಸುತ್ತೆ
ಮಿಂದನು ಜಾನಕಿಯೊಡನೆ ಸಂತಸವನಾಂತು || ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾಗಿ
ಕಂಗೊಳಿ | ಸುತ್ತವನಿ ಮಂಡಲದೊಳುನ್ನತಿ | ವೆತ್ತ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಸರಸಿ
ಯೊಳಲ್ಲಿಮುಳುಗಿದನು || ೭೦ || ವನಧಿತೀರದೊಳಿರುತಿಹ ಜನಾ | ರ್ದ
ನನ ಸುಕ್ಷೇತ್ರಕಿನಕುಲನಾ | ಥನು ಬರುತವಮಾವಾಸ್ಯೆ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ
ದಿವಸಂಗಳಲಿ || ವಿನುತಗಂಗಾಧಾರ ಸಾಗರ | ಘನತರದಸಂಗಮದೊಳು
ಮುಳುಗಿ | ವಿನಯದಿಂದೆ ಜನಾರ್ದನಸ್ವಾಮಿಯನು ಪೂಜಿಸಿದ || ೭೧ ||
ಕಾಣುತ ಸ್ತ್ರೀರಾಜ್ಯವೆನುಬಲು | ಜಾಣತನದಿಂದಲ್ಲಿ ಹೋಗದೆ | ರಾಣಿ
ಯನೊಲಿಸುತಾ ರಘುವರನು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ || ಕ್ಷೋಣಿಮಂಡಲ
ದಕ್ಷಿಣಾಗ್ರ | ಸ್ಥಾನದೊಳು ಧೃತಮಾಲಕೃತ ಮಾ | ಲಾನದಿಗಳೊಳು
ಮಿಂದು ಸಿಂಧೂನದಿಗೆನಡೆತಂದ || ೭೨ || ಮಿಂದು ಸಿಂಧೂನದಿಯೊ
ಳು ಧರಾ | ನಂದನೆಯನೊಲಿಸುತ್ತ ಬಂದನು | ಸುಂದರತರ ಗಜೇಂದ್ರ
ಮೋಕ್ಷ ಕ್ಷೇತ್ರಕತಿಭರದಿ || ಚೆಂದಮೆನಿಪಾ ತಾಮ್ರಪರ್ಣಿಯೊ | ಳಂದ
ಮಹ ವೈನಾಕತೀರ್ಥದೊ | ಳಂದುಮಿಂದನು ರಾಘವೇಂದ್ರನು ತನ್ನ
ಸತಿಸಹಿತ || ೭೩ || ಮೆರೆವ ಚಂದ್ರಕುಮಾರಗಿರಿಯನು | ಭರದೊಳೀ
ಕ್ಷಿಸಿ ರಾಘವೇಶ್ವರ | ನಿರದೆ ದಕ್ಷಿಣಕಾಶಿಗೈತಂದೊಲಿಸಿ ಶಂಭುವನು ||
ತ್ವರೆಪಡುತ ಚಂಪಕವನವ ಕಂ | ಡಿರದೆ ಚಿತ್ರದ್ಯುನದಿಜಲದೊಳು |
ಹರುಷದಿಂದಲೆಮುಳುಗಿ ಹರಿಹರರನೊಲಿದರ್ಚಿಸಿದ || ೭೪ || ಬಂದು ಮ
ಧುರೆಗೆ ವೇಗವತಿಯೊಳು | ಮಿಂದುವರ ಮೀನಾಕ್ಷಿಗೆನಮಿಸಿ | ಸುಂದರೇ
ಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ರಾಘವೇಶ್ವರನು || ವಂದಿಸಿ ದ್ರವಿಡಗಿರಿಯೊಳುಸಾ |
ನಂದದಿಂದಲೆ ವೆಂಕಟೇಶನಿ | ಗಂದುಬಂದನು ಭರದೊಳಾ ಶ್ರೀರಂಗಕತಿ
ಮುದದೆ || ೭೫ || ಹರಿವಕಾವೇರಿಯೊಳು ಮಿಾಯುತ | ಹರುಷದಿಂದಲೆ
ರಂಗನಾಥನ | ಚರಣಕೆನಮಿಸಿ ಜಂಬುಕೇಶ್ವರನಿಗವನತನಾಗಿ || ಕರವ
ಮುಗಿದಾ ಮಾತೃಭೂತೇ | ಶ್ವರನವಂದಿಸಿ ಮುದದೆರಾಮನು | ಭರ
ದೊಳವಿನಾಶಿಯನು ನೋಡುತಮುಂದಕೈತಂದ || ೭೬ || ರಾಮನಾ
ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣ | ಕಾ ಮಹೀಸುತೆಯ ನೊಲಿಸುತ್ತಾ | ವ್ಯೋಮಯಾ
ನದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೈತಂದು ಭಕ್ತಿಯುಲಿ || ಹೈಮವತಿಯೊಳು ಮಿಂದು
ಸಾಲ | ಗ್ರಾಮವನು ಪೂಜಿಸುತಬಂದನು | ರಾಮನಾಥನಗರಿಗೆ ಬಂಧೂ
ಜನರನೊಲಿಸುತ್ತ || ೭೭ || ಅಲ್ಲಿಮೆರೆವ ಕುಮಾರಧಾರೆಯೊ | ಳೆಲ್ಲಮ

ಸುಜರೊಡನೆ ಮುಳುಗಿ ಮ । ತ್ತೆಲ್ಲಿಸಿಲ್ಲದೆ ಯುಡುಪಿಗೈತಂದಾ ರಘೂ ದ್ವಹನು ॥ ಸಲ್ಲಲಿತ ವಸ್ತುಗಳನೊಪ್ಪಿಸಿ । ನಲ್ಲಳನೊಲಿಸು ತರ್ಚಿಸಿದ ಮನ । ದಲ್ಲಿ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿಗಳನೆನೆದು ॥ ೭೮ ॥ ಬಂ ದು ಶೃಂಗಾಭ್ರಮಕೆ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ತುಂಗಾನದಿಯೊಳು ಮುಳುಗಿ । ವಂದಿಸುತ ಶೃಂಗಗಿರಿಯೊಳು ಶಾರದೆಗೆಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಬಂದುನೋಡುತ ಕುಂಭಕಾಶಿಯ । ನಂದುಕೋಟೀಶ್ವರಕೆ ತಾನೈ । ತಂದನಾ ರಘುವರನು ಸೀತೆಗೆಸಂತಸವನೆಸಗಿ ॥ ೭೯ ॥ ಹರನಪೂಜಿಸಿ ವೀರರಾಘವ । ನೆರಗಿ ಮೂಕಾಂಬಿಕೆಗೆ ವಂದಿಸಿ । ವರಗುಣವತೀಶ್ವರನಿಗೆ ಮಣಿದುಸುಂದರೇಶ ನಿಗೆ ॥ ಮೆರೆವಧಾರೇಶ್ವರನ ಪಾದವ । ನಿರದೆಪೂಜಿಸಿ ವಿನುತಗೌರೀ । ಶ್ವರಗೆರಗಿ ಸರ್ಜೀಶ್ವರನನಾದರದೆ ಪೂಜಿಸಿದ ॥ ೮೦ ॥ ಬಳಿಕಗೋಕ ರ್ಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿನ । ಕುಲತಿಲಕನು ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ । ದೊಳು ಮಹೇ ಶನಪದವನರ್ಚಿಸಿ ಹರಿಹರೇಶ್ವರಕೆ ॥ ತಳುವದೈತಂದಖಿಳ ತೀರ್ಥಂ । ಗಳೊಳು ಮುಳುಗಿಮಹೇಂದ್ರಗಿರಿಗಾ । ಗಲೆ ನಡೆತರುತ ಪೂಜಿಸಿದನಾ ಪರಶುರಾಮನನು ॥ ೮೧ ॥ ಬಂದುಭೀಮೇಶ್ವರಕೆ ರಾಘವ । ನಂದು ಭೌಮಮಹಾಬಲನಿಗಾ । ನಂದದಿಂದೆರಗುತ್ತ ಕರವೀರಪ್ರರಕೈತಂದು ॥ ಮಿಂದು ಕೃಷ್ಣಾವೇಣಿಸಂಗಮ । ದಿಂದೆಸೆವತೀರದೊಳು ಸಂತಸ । ದಿಂ ದೆಬಂದನು ವರಗದಾಲಕ್ಷ್ಮೀಶ್ವರಕೆಕೂಡೆ ॥ ೮೨ ॥ ವರಘಟಪ್ರಭೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದುರು । ತರದ ಮಲ್ಲಾರೀಶ್ವರನ ಪದ । ಕೆರಗಿ ರಾಘವನಾಘನ ಶರಾನದಿಯತೀರದಲಿ ॥ ಮೆರೆವಪಾವನ ವಕ್ರತುಂಡನ । ಚರಣಕರ್ಚಿಸಿ ಮುಂದಕೆಬರುತ । ಹರಿವಸೀರಾನದಿಯೊಳು ಸ್ನಾನವನುಮಾಡಿವನು ॥ ॥ ೮೩ ॥ ವಿನುತನರಸಿಂಹನನು ಪೂಜಿಸಿ । ತನುವನೀಡುತ ಪಾಂಡು ರಂಗನಿ । ಗಿನಕುಲೇಂದ್ರನು ಚಂದ್ರಭಾಗಾನದಿಯೊಳಗೆ ಮಿಂದು ॥ ಜನ ವಿನುತ ಭೀಮಾನದಿಯೊಳಾ । ದಿನವೆ ಮೀಯುತಬಂದು ಚಂದ । ಲ್ಲನು ತಳುವದೀಕ್ಷಿಸುತಲಾ ಪ್ರೇಮಪುರಕೈತಂದ ॥೮೪॥ ಎರಗಿ ಮಾರ್ತಾಂ ಡೇಶ್ವರನ ಪದ । ಕರಸಿಯನೊಲಿಸುತಾ ರಘೂದ್ವಹ । ನಿರದೆ ನಳದು ರ್ಗವನು ಕಾಣುತ್ತಲಜಾಪುರಿಗೆ ॥ ಬರುತ ಮಾಣಿಕ್ಯಾಂಬಿಕೆಗೆರಗಿ । ಗಿರಿ ಜೆಯನು ಪೂಜಿಸುತ ಲಂಬಾ । ಪುರಿಯೊಳು ವರಾಂಬೆಯನು ವಂದಿಸಿದ ನತಿಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೮೫ ॥ ಬಳಿಕಪೂಜಿಸಿ ವೈಜನಾಥನ । ನೊಲವಿನಿಂ ದಾರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಲಲನೆಯುಸಹಿತವಂ ಜರಾಸಂಗಮಕೆನಡೆತಂದು ॥ ತಿಳಿಮನಾಗೇಶ್ವರನ ಪಾದಕ । ಮಲವನರ್ಚಿಸಿ ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ । ಕ

ಲೆತುಬಂಗನು ಹರಿವಪೂರ್ಣಾನದಿಯುಸಂಗಮಕೆ ॥ ೮೬ ॥ ಅಲ್ಲಿಗೋ
ದಾತಟನಿಗುತ್ತರ । ದಲ್ಲಿ ರಾಮನು ತನ್ನಯುಪೆಸರಿ । ನಲ್ಲಿ ಪುರವನದೊಂ
ದನಿರ್ಮ್ಮಿಸಿ ಮುದ್ಗಲಾಶ್ರಮಕೆ ॥ ಎಲ್ಲರೊಡನೈತಂದು ಮುಂಗಡೆ । ಯಲ್ಲಿ
ಫೇನಾ ಸಿಂಧುಸಂಗಮ । ದಲ್ಲಿಮಿಂದನು ಬಾಣತೀರ್ಥದೊಳಂತೆ ಮಿಾ
ಯುತ್ತ ॥ ೮೭ ॥ ಮೆರೆವಗೋದಾವರಿಯ ತೀರದೆ । ಸುರುಚಿರಾಬ್ಧಕ
ತೀರ್ಥದೊಳು ಮಿಂ । ದರಸಿಯೊಡನಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನು ನಮಿಸುತಂಬಿ
ಕೆಗೆ ॥ ಭರದೊಳು ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನ ನರ್ಚಿಸು । ತಿರದೆಚಂಡಿಕೆಯನ್ನು
ಪೂಜಿಸಿ । ಹರುಷದಿಂದರ್ಚಿಸಿದ ವಿಜ್ಞಾನೇಶ್ವರನ ನೋಲಿದು ॥ ೮೮ ॥
ಪೊಸಮಡುತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನು ಪೂಜಿಸಿ । ಕಡುಜವದೆಬಡಬಾಸು ಸಂಗ
ಮ । ಕೊಡನೆನಡೆತಂದಾ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನವನು ಕಂಡಿರದೆ ॥ ನಡೆದುವೃದ್ಧೈ
ಲಾಖ್ಯ ಸಂಗಮ । ದೆಡೆಯೊಳು ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಮುಂ । ಗಡೆಯೊಳೆಸೆವ
ಘನಶಿವನಂದಾ ಸಂಗಮಕೆಬಂದ ॥ ೮೯ ॥ ಮೆರೆವನರಸಿಂಹನನು ಪೂಜಿ
ಸು । ತೆರಗಿಸಿದ್ಧೇಶ್ವರನ ನರ್ಚಿಸಿ । ಭರದೊಳಾಪ್ರವರಾನದೀ ಸಂಗಮ
ದೆ ರಾಘವನು ॥ ಬರುತಲೆ ನಿವಾಸಪುರಿನೂಪ್ರರ । ಪುರಿಗಳೆರಡನು
ಕಂಡುಬಂದನು । ಹರಿವಕದ್ರೂನದಿಯ ಸಂಗಮಕಾಗಿಸತಿಸಹಿತ ॥ ೯೦ ॥
ಮಿಂದು ವಿನತಾಸಂಗಮಕೆ ನಡೆ । ತಂದುರಾಘವನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ ।
ಬಂದನುಜನಸ್ಥಾನಕೆ ಮಹೀಸುತೆಯನೊಡಗೊಂಡು ॥ ಬಂಧುಗಳಸಹಿ
ತಲ್ಲಿಕಾಣುವ । ಸುಂದರಸ್ಥಳಗಳನು ನೋಡುತ । ಬಂದನೆಸೆವ ತ್ರ್ಯಂ
ಬಕಕ್ಷೇತ್ರಕತಿ ಭರದಿಂದ ॥ ೯೧ ॥ ವೀರರಾಘವನಲ್ಲಿಮುದದೊಳು ।
ಮೂರುದಿನಗಳತನಕ ವಾಸಿಸಿ । ಧಾರಿಣೀಸುತೆಸಹಿತ ಶಂಭುವನೊಲಿದು
ಪೂಜಿಸುತ ॥ ತೀರವಾಸಿಗಳನ್ನು ದಣಿಸುತ । ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣದೆಸೆ
ಯ । ಚಾರುತರಘನಯಾತ್ರೆಯನು ತಾಂಮುಗಿಸುತೈತಂದ ॥ ೯೨ ॥
ಮುಂಗಡೆಮೆರೆವ ಸಪ್ತಶೃಂಗಕೆ । ಮಂಗಳಾಂಗನೆ ಸತಿಸಹಿತರಘು । ಪುಂ
ಗವನು ನಡೆತಂದುಬಳಿಕಾ ಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಗೆರಗಿ ॥ ಕಂಗೊಳಿಸುವಸುತೀ
ಕ್ಷ್ಣಮುನಿಪಾ । ಲಂಗೆರಗಿ ಯೇಲಾಖ್ಯಪುರಕೆ ಜ । ನಂಗಳೊಡನೈತಂ
ದುಘೃಷ್ಣೇಶ್ವರನನರ್ಚಿಸಿದ ॥ ೯೩ ॥ ಮುಳುಗಿ ಶಿವತೀರ್ಥದೊಳುಭಾ
ಸ್ಕರ । ಕುಲಲಲಾಮನು ದೇವಗಿರಿಯನು । ನಲವಿನಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ವಿರ
ಜಾಕ್ಷೇತ್ರಕೈತಂದು ॥ ತಳುವದರ್ಚಿಸಿ ಕಂಗೊಳಿಪ ಗುಡಿ । ಯೊಳಿಹ
ದೇವಿಯ ನಂದುಬಂದನು । ಬಳಿಕಮುಂದಿಹದೇವವಾಟಕೆ ಬಂಧುಗಳಸ
ಹಿತ ॥ ೯೪ ॥ ನಮಿಸಿ ನರಸಿಂಹನಿಗೆರಾಮನು । ವಿಮಲಸುಪಯೋಷ್ಣಿ

ಯೊಳು ಕಂಗೊಳಿ । ಪವಿಮಲ ತಾಪೀನದಿಯುಮೂಲದೊಳೊಂದು ಬೆಟ್ಟ
ವನು ॥ ಸವೆದುನಿರ್ಮಿಸಿ ತನ್ನ ಪೆಸರೊಳು । ಕಮಲಲೋಚನೆ ಸಹಿತ
ಮಿಂದನು । ವಿಮಲ ಮನದೊಳು ಹರಿವರೇವಾನದಿಯ ನೀರಿನಲಿ ॥
॥ ೯೫ ॥ ಮುನಿನುತೋಂಕಾರವನು ಪೂಜಿಸಿ । ಮನುಜನಾಥನು ಬಹು
ವಿಧಮೆನಿಪ । ಘನತರದ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಂಗಳ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೊಲಿದು ॥ ಜನಕ
ಜಾತೆಯುಸಹಿತ ಪಾವನ । ಮೆನಿಪ ತಾಪೀನದಿಯೊಳು ಮುಳುಗಿ । ವಿ
ನುತರೇವಾಸಂಗಮದೊಳು ಸ್ನಾನಮಾಡಿದನು ॥ ೯೬ ॥ ಪರಮಹಾನದಿ
ಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ದ । ಶರಥಭೂಪಾಲಕನ ಸುತ ತ । ನ್ನರಸಿಯುನೊಲಿಸು
ತಾಪ್ರಭಾವಕ್ಷೇತ್ರಕೈತಂದು ॥ ಮೆರೆವ ನಿರ್ಮಲಜಲವನಾಂತತಿ । ಭರದೊ
ಳು ಪ್ರವಹಿಸುವಪಾವನ । ತರದ ಪಂಚಸರಸ್ವತೀಸಂಗಮದೆ ಮುಳು
ಗಿದನು ॥ ೯೭ ॥ ಬಂದುಸೌರಾಷ್ಟ್ರಕತಿ ಶೀಘ್ರದೊ । ಳಂದವಾಗಿಹ
ಸೋಮನಾಥನ । ನಂದುಪೂಜಿಸಿ ಸಾಭ್ರಮತಿನದಿಯಲ್ಲಿಮುಳುಗುತ್ತ ॥
ಬಂದು ಶಂಖೋದ್ಧಾರಕಕೆ ನಲ । ವಿಂದೆಗೋಮತಿನದಿಯೊಳು ಮು
ಳುಗಿ । ಬಂದನುದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ರಾಘವನುಸತಿಸಹಿತ ॥ ೯೮ ॥ ಧರಣಿ
ಯೊಳೆಸೆವ ಸಪ್ತಮೋಕ್ಷ ನ । ಗರಿಗೆಬಂದಾ ದ್ವಾರವತಿಯನು । ನೆರೆವಿ
ಲೋಕಿಸಿ ತೀರ್ಥವಿಧಿಗಳನೆಲ್ಲತಾನೆಸಗಿ ॥ ಮೆರೆವಖಿಳ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಂಗ
ಳ । ನಿರದೆನೋಡುತ ಮುಗಿಸಿದನು ರಘು । ವರನು ಪಶ್ಚಿಮದಿಶೆಯಯಾ
ತ್ರೆಯುನೆಲ್ಲಸಂತಸದಿ ॥ ೯೯ ॥ ಮುಂದೆಬಡಗಣ ದೆಸೆಗೆಬರುತಲೆ । ಸಂದ
ಸಂತಸದಿಂದೆ ರಾಘವ । ನಂದುಪರ್ವತ ತೀರ್ಥಕೈತಂದವನಿಜೆಯುಸಹಿತ ॥
ಸುಂದರಜ್ವಾಲಾಮುಖಿಗೆ ನಡೆ । ತಂದದನುಕಂಡಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ । ಬಂದನತಿಭ
ರದಿಂದೆ ಮಣಿಕರ್ಣಿಕೆಗೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೦೦ ॥ ಮಿಂದುಕರತೋಯಾ
ನದಿಯೊಳಾ । ನಂದದೊಳು ದೇವಪ್ರಯಾಗಕೆ । ಬಂದುರಾಮನು ಸತಿ
ಸಹಿತಲಕನಂದೆಯುದಡದಲಿ ॥ ಅಂದವಡೆದಾ ಬದರಿಕಾಶ್ರಮ । ಕಂದು
ನಡೆತಂದರ್ಚಿಸಿದನಾ । ನಂದದಿಂದೆರಗುತ್ತ ನರನಾರಾಯಣರನೊಲಿದು ॥
॥ ೧೦೧ ॥ ಎರಗಿಕೇದಾರೇಶ್ವರನ ವರ । ಚರಣಕಾ ರಘುನಾಥನು ತು
ಹಿನ । ಗಿರಿಯನೀಕ್ಷಿಸಿಬಂದು ವರಮಾನಸಸರೋವರಕೆ ॥ ಭರದೊಳಲ್ಲಿ
ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ । ಮೆರೆವ ಬಿಂದುಸರೋವರಕೆ ಬಂ । ದರಸಿವೆರಸಿಮು
ಳುಗಿದನಾ ಕೊಳದಮಲತೀರ್ಥದಲಿ ॥ ೧೦೨ ಕನಕಗಿರಿಗೈತಂದು ರ
ಘುನಂ । ದನನು ಬಳಿಕಲ್ಲಿರುವ ಕಮಲಾ । ಸನನ ಸಭೆಯನುಕಂಡು
ಬೊಮ್ಮನನಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರದೆ ॥ ಮನಪೊಲಿದು ಸತ್ಕರಿಸಲಬ್ಜಭ । ವನು

ರಘುವರಂಗೆರಗಿ ಪ್ರೂಜಿಸಿ । ದನೊಲಿದು ವಿನುತಕಾಮಧೇನುವನಿತ್ತು ಭ
ಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೧೦೩ ॥ ಅದನುಳಿದು ಕೈಲಾಸಶೈಲಕೆ । ಪದೆದುರಘುಭೂವರ
ನು ಬರುತಿರ । ಲಿದನು ತಿಳಿದಾಶಂಕರನು ಸತಿಸಹಿತಿ ಇರುವಂದು ॥ ಸುದತಿ
ಸಹಿತವಿಮಾನವ ನಿಳಿದ । ಪದುಮನಾಭನ ನಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ । ಮುದದೆಪೂ
ಜೆಸಿದನತಿ ಭಕ್ತಿಯೊಳೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೧೦೪ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಗೆಶೈಲ
ನಂದನೆ । ಕರಗಳನುಮುಗಿಯುತ್ತ ಮನ್ನಿಸಿ । ವರವಸನ ಧನಕ
ನಕನವ ರತ್ನಾಭರಣಗಳನು ॥ ತರತರದ ಪೀತಾಂಬರಂಗಳ । ನು
ರುತರದ ಗಂಧಕುಸುಮಂಗಳ । ನಿರದೆ ತಾಪದೆದಿತ್ತು ಪೂಜೆಸಿದಳ
ತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೦೫ ॥ ಹರನುಮಾಡಿದ ಪೂಜೆಯನು ರಘು । ವರ
ನು ಕೈಕೊಂಡಲ್ಲಿನಿಲ್ಲದೆ । ಬರುತಮುಂದಕೆ ಮರಹರಿದ್ವಾರವನು ನೆ
ರೆನೋಡಿ ॥ ಭರದೊಳು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವನು ಕಂ । ಡಿರದೆ ಇಂದ್ರ
ಪ್ರಸ್ಥಪುರವನು । ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸುತಾ ಮಧುವನಕೆಬಂದನಲ್ಲಿಂದ ॥
॥ ೧೦೬ ॥ ಅದನುಕಂಡಾ ರಘುವರನತಿ ಭ । ರದೊಳು ಬೃಂದಾವನ
ಕೆಬಂದು ಮು । ದದೊಳದನುನೋಡುತ್ತ ಬಳಿಕೈತಂದು ಗೋಕುಲಕೆ ॥
ಸುದತಿಸಹಿತೆಲ್ಲೆಡೆಗಳನು ಕಂ । ಡೊದಗಿದಾನಂದದೊಳು ಧರಣಿತ । ಲ
ದೊಳೆಸೆವ ಗೋವರ್ಧನಾದ್ರಿಗೆ ಬಂದನಾದಿವಸ ॥ ೧೦೭ ॥ ಬಳಿಕವಂ
ತೀಪುರಕೆ ಬಂದಿನ । ಕುಲಲಲಾಮನು ಪೂಜಿಸಿಭಕುತಿ । ಯೊಳುಮಹಾ
ಕಾಲನನು ನಡೆತಂದಾಪುರವನುಳಿದು ॥ ಹೊಳೆವ ಗರುಡಕ್ಷೇತ್ರವನುತಾ ।
ತಳುವದೀಕ್ಷಿಸಿ ಜಲಧಿಕೂಪವ । ಕಳೆದುಬಂದನು ನೈಮಿಶಾರಣ್ಯಕೆ ವಿ
ಮಾನದಲಿ ॥ ೧೦೮ ॥ ವಿನುತ ಗೋಮತಿತೀರ್ಥದೊಳು ತ । ನ್ನನಿ
ಯಳವೆರಸಿ ಮಿಂದು ರಘುನಂ । ದನನು ಬೇಗನೆಸೂತಶೌನಕರಾದಿಯಾ
ಗಿರುವ ॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೆರಗಿ ಬಹುವಿಧ । ಮೆನಿಪ ನೀತಿಗಳರಿತುಬಂ
ದನು । ವಿನುತಿವೆತ್ತಾ ಬ್ರಹ್ಮವೈವರ್ತದಸರೋವರಕೆ ॥ ೧೦೯ ॥ ಮು
ದದೆತಾನಾ ಬ್ರಹ್ಮವೈವ । ರ್ತದ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಮಿಾಯುತ । ಸುದತಿ
ಸಹಿತೈತಂದು ತಮಸಾನದಿಗೆ ರಾಘವನು ॥ ಅದರೊಳು ಸ್ನಾನವೆಸಗಿ ವಿ
ಮಾ । ನದೊಳುಕೂಡುತ ಭರದೆಬಂದನು । ಮುದದೊಳಾಗಿಸಿಕೊಂಡ
ಯೋಧ್ಯಾಪುರಕೆ ಯಾತ್ರೆಯನು ॥ ೧೧೦ ॥ ಸತಿಸಹಿತಯಾತ್ರೆಯನು
ಪೂರೈ । ಸುತ ರಘುಕುಲೋತ್ತಮನು ಬಂದುದ । ನತಿಭರದೆ ಕೇಳ್ದಾ
ಸುಮಂತ್ರನಯೋಧ್ಯೆಯೆಲ್ಲವನು ॥ ವಿತತಸಂಮದದಿಂದ ಲಂಕರಿ । ಸುತ
ಸಕಲವಿಧ ವೈಭವದೊಳಾ । ಕ್ಷಿತಿಪತಿಗಿದಿರುವಂದು ಕೈಮುಗಿದೆರಗಿದನು

ಪದಕೆ ॥ ೧೧೧ ॥ ವರಸುಮಂತ್ರನ ನೊಲಿದುಮನ್ನಿಸಿ । ತರತರದ ಬಿರು
ದಾವಳಿಗಳಿಂ । ದುರೆಮೆರೆವಖಿಳ ರಾಜವಿಭವದೊಳಾ ರಘೂದ್ವಹನು ॥
ಬರುತಯೋಧ್ಯಾ ಪುರದಮಧ್ಯದೊ । ಳಿರುವ ತನ್ನರಮನೆಗೆಬಂದನು ।
ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಪುರವನೀಕ್ಷಿಸುತಖಿಳ ಜನಸಹಿತ ॥ ೧೧೨ ॥ ತನ್ನಜತೆ
ಯೊಳು ಬಂದವಾನರ । ರನ್ನು ಮನ್ನಿಸುತಾ ರಘೂತ್ತಮ । ನುನ್ನತ
ಪತಾಕಾವಳಿಗಳಿಂ ದೆಸೆವರಮನೆಯನು ॥ ಮುನ್ನ ಸೇರುತ ವಂದಿಸುವ
ಜನ । ರನ್ನು ಸಂತಸದಿಂದೆಕಾಣುತ । ಮನ್ನಿಸಿದನು ವಿಚಾರಿಸುತವರ
ಕುಶಲವಾರ್ತೆಗಳ ॥ ೧೧೩ ॥ ಬಡನೆಬಂದಿಹ ನಾಲ್ಕುದಿಕ್ಕಿನ । ಪೊಡವಿ
ಯಾಣ್ಮರಿಗಖಿಳ ಜನರಿಗೆ । ಕಡುಜವದೆ ಸುಗ್ರೀವನುಮೊದಲೆನಿಸುವಕ
ಪಿಗಳಿಗೆ ॥ ಇಡಿದಸಂತಸದಿಂದೆ ರಾಘವ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ಸುಖಭೋಜನಂಗ
ಳ । ನಿಡಿಸಿ ತುಷ್ಟಿವಡಿಸಿದ ನೈದುದಿನಗಳಪರಿಯಂತ ॥ ೧೧೪ ॥ ಐದು
ದಿವಸಂಗಳವರೆಗೆ ವಸು । ಧಾಧಿಪನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವಾನರ । ರಾದಿಯಾಗಿ
ಹ ನಾಲ್ಕುದಿಕ್ಕಿನ ರಾಜರೆಲ್ಲರನು ॥ ಆದರಿಸಿ ಮನ್ನಿಸುತಖಿಳ ಮ । ರ್ಯಾ
ದೆಗಳನಾಗಿಸಿ ಕಳುಹಿದನು । ಮೇದಿನಿಯೊಳವರವರ ದೇಶಂಗಳಿಗೆಹರ್ಷ
ದಲಿ ॥ ೧೧೫ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ರಘುಭೂವರನೊಡನೆ । ಹರುಷದಿಂದೀ
ಭರತಖಂಡದೊ । ಳಿರುತಿಹ ಸಕಲಪುಣ್ಯತೀರ್ಥಂಗಳನು ಸೇವಿಸುತ ॥
ವರಮಹಾಯಾತ್ರೆಯನು ತಾನಾ । ಚರಿಸಿ ರಾಜಸುಖಂಗಳನುತ । ನ್ನ
ರಮನೆಯೊಳನುಭವಿಸುತಿದ್ದಳು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ೧೧೬ ॥ ಮನ
ವೊಲಿದು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿನಾ । ಥನು ಕುಶಲವರಿಗೆಂದು ಪೇಳದ ।
ವಿನುತಿಸೆತ್ತಾನಂದ ರಾಮಾಯಣದೊಳೀ ತೆರದೆ ॥ ಜನಕಸುತೆ ಪತಿ
ಸಹಿತಯಾತ್ರೆಗ । ಳನೆಸಗಿದಕಥೆ ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು । ಜನರದುರಿ
ತಂಗಳನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತ ಸಂತತವು ॥ ೧೧೭ ॥ ಜನಕಸುತೆಯಾತ್ರೆ
ಯನುಮಾಡಿದ । ವಿನುತಸತ್ಕಥೆಯ ನತಿಭಕ್ತಿಯೊ । ಳನುದಿನವು
ಮೋದುತಿಪ ಮಾನವರೀಧರಣಿಯೊಳಗೆ । ಘನಕಠಿನ ದುರಿತಂಗಳನು ಕ
ಳೆ । ದನವರತ ತಾವನುಭವಿಸುವರು । ಧನಕನಕ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣವೊದ
ಲಾದ ಭಾಗ್ಯವನು ॥ ೧೧೮ ॥ ವಿನುತಯಾತ್ರಾಧ್ಯಾಯಗಳನನು । ದಿನವು
ತಪ್ಪದವನಿಯೊಳೋದುವ । ಜನರಿಗುಂಟಾಗುವುದು ಯಾತ್ರೆಯನಾಗಿಸಿದ
ಫಲವು ॥ ಮನವೊಲಿದು ಮೇದಿನಿಯೊಳೀ ಕಥೆ । ಯನು ಪಠಿಸುವಬರೆ
ಯುವ ಕೇಳುವ । ಮನುಜರಸಕಲಪಾಪಗಳು ನಾಶನವನೈದುವುವು ॥
॥ ೧೧೯ ॥ ಈಕಥೆಯನೋದುವಜನರಿಗಾ । ಲೋಕನಾಥನು ತಪ್ಪದೀವ

ನ । ನೇಕವಿಧ ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ಸಂಪ್ರೀತಿಯನುತಾಳ್ದು ॥ ಬೇಕುಬೇಕಾದ ಸುಖಗಳನಿಹ । ಲೋಕದೊಳನುಭವಿಸಿ ಕೊನೆಗಮರ । ಲೋಕದೊಳು ಸದ್ಗತಿಯನೈದುವರಿದನು ಪಠಿಸುವರು ... ॥ ೧೭೦ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೧೭೪೯.

ಮೂವತ್ತೂಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನೊಲಿಸುತಾ ರಘು ।
ವರನು ಹಯಮೇಧಾಧ್ವರಗಳನು ।
ವಿರಚಿಸಿದನು ವಸಿಷ್ಠಮುನಿಪಾಲಕ ನನುಜ್ಞೆಯಲಿ ॥

ಬಳಿಕರಾಘವನೊಂದುದಿನದೊಳು । ಕುಲಪುರೋಹಿತನನ್ನುತನ್ನಯ । ಬಳಿಗೆಬರಿಸಿ ಸಮುಚಿತಪೀಠವನಿತ್ತು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ॥ ತಳುವದಾತನಿಗರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಂ । ಗಳನುಕೊಟ್ಟರ್ಚಿಸುತತಿ ವಿನಯ । ದೊಳು ತಿಳುಹಿದನು ತನ್ನಭೀಷ್ಟವನಿಂತು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೧ ॥ ಮುನಿಪನಿಮ್ಮಾಜ್ಞೆಯೊಳು ಪಾವನ । ಮೆನಿಪ ವರಹಯಮೇಧ ಯಾಗವ । ಮನವೊಲಿದೆಸಗಬೇಕೆನುತಿರುವೆ ನಿದಕೆಬೇಕಾದ ॥ ವಿನುತಸಾಮಗ್ರಿಗಳನು ಜವದೊಳನುಗೊಳಿಸು ವೆಂತರುಹುವುದು ಲ । ಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆನ್ನುತ ಪದಕೆರಗಿಪೇಳಿದನು ರಾಘವನು ॥ ೨ ॥ ಆಗಬಹುದೀ ನಿನ್ನಕೋರಿಕೆ । ಬೇಗನೆಸಫಲವಾಗುವುದಮಲ । ಯಾಗಗಳನೆಸಗುವುದು ನಿಮ್ಮನ್ವಯಕೆ ಸಹಜವಲಾ ॥ ಆಗಮ ವಿಧಾನಂಗಳಿಂದಿದ । ನಾಗಿಸುವೆನೆಂದಾ ವಸಿಷ್ಠನು । ರಾಘವಂಗರುಹುತ್ತ ಬಂದನು ತನ್ನಮನೆಗಾಗಿ ॥ ೩ ॥ ಕರೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಶೀಘ್ರದೊ । ಳರದೆ ಮುನಿಪವಸಿಷ್ಠನೆಂದನು । ಕರುಣಿಸುತ್ತಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ನೀನತಿಭರದೊಳೀಗ ॥ ಧರಣಿಪತಿರಾಘವನು ಮಾಡುವ । ತುರಗಮೇಧಾಧ್ವರಕೆ ಬೇಕಾ । ಗಿರುವ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವ ನನುಗೊಳಿಸುವುದೆಂದೆನುತ ॥ ೪ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನ ಪದಸರೋಜಕೆ । ಮಣಿದು ವಂದಿಸಿ ಕರವಮುಗಿದತಿ । ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ನೀವುಪೇಳ್ದಂತೆ ॥ ವಿನುತಹಯಮೇಧಾಧ್ವರಕೆ ಮೇ । ದಿನಿಯೊಳುತ್ತಮ ಮೆಂದೆ

ನಿಜಪೂ । ವನ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲವನು ತರಿಸುವೆನುನಾನೆನುತ ॥ ೫ ॥ ಬ
ಳಿಕಮುನಿಪೋತ್ತಮನು ಪೇಳಿದ । ವೊಲಖಿಳ ಪದಾರ್ಥಗಳ ತರಿಸುತ ।
ಪಲವುತರದಾ ಸೃಕ್ಸ್ರುವಾದಿಗಳೆಲ್ಲವನುಕೂಡೆ ॥ ತಳುವದಾಗಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮ
ಣನುಕಂ । ಗೊಳಿಸ ಪಾವನ ಯಜ್ಞಶಾಲೆಯ । ನೊಲಿದುನಿರ್ಮಿಸಿ ಬಿನ್ನ
ವಿಸಿದನು ರಾಘವೇಂದ್ರನಿಗೆ ॥ ೬ ॥ ಒಡನೆ ಹಯಮೇಧಾಧ್ವರಕೆ ಬಲು ।
ಸಡಗರದೊಳಂದೆಲ್ಲವನು ತಾ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ಮುನಿಪೋತ್ತಮನ ನೇಮ
ದೊಳನುಗೊಳಿಸುತ ॥ ಒಡೆಯರಾಘವ ಬಂದುಹೊಕ್ಕನು । ಮಡದಿಕೈ
ಯನುಪಿಡಿದು ಬಾಂಧವ । ರೊಡವೆರಸಿ ಶುಭಲಗ್ನದೊಳಗಾ ಯಾಗಶಾ
ಲೆಯನು ॥ ೭ ॥ ಕುಲಪುರೋಹಿತ ನಾಜ್ಞೆಯಾಂತಿನ । ಕುಲನರೇಂದ್ರ
ನು ಕೊಟ್ಟುವರಣಂ । ಗಳನು ಹದಿನಾರುಜನ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳಗಾಬಳಿ
ಕ ॥ ಬಿಳಿಯಮೊಡಲಿನ ಪೀತಪುಚ್ಛದ । ವಿಲಸದಂಘ್ರಿಯ ನೀಲಕರ್ಣದ ।
ಲಲಿತತುರಗವ ನರ್ಚಿಸಿದನಾ ವಿಧಿವಿಧಾನದಲಿ ॥ ೮ ॥ ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವ
ನಪಾವನ । ತುರಗಮೇಧಾಧ್ವರದ ಹಯಮಿದು । ಧರಣಿಯೊಳಗತಿಶೂರ
ರೆನಿಸುವ ಜನಪರೀಹಯವ ॥ ಭರದಿಕಟ್ಟುವುದವರ ಸೋಲಿಸಿ । ಧುರ
ದೊಳು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಬುದೆನ್ನುತ । ಬರೆದಪಟ್ಟಕೆಯೊಂದನಾ ಹಯಮು
ಖದೆಕಟ್ಟಿಸಿದ ॥ ೯ ॥ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಸೈನ್ಯವನುಕೊಂ । ಡುತ್ತಮತು
ರಂಗವನು ನೀಂಸಲ । ಹುತ್ತವರ ಹಿಂಗಡೆಯೊಳೈದುವುದೆಂದು ರಾಘವ
ನು ॥ ಉತ್ತಮವಚನದೊಳು ಸುಮಂತ್ರನಿ । ಗತ್ತಮನ್ನಿಸಿ ನುಡಿದು
ಬಿಟ್ಟನು । ಬಿತ್ತರದವಿಭವದೊಳು ದೇಶದಮೇಲೆ ಕುದುರೆಯನು ॥
॥ ೧೦ ॥ ಸವನಶಾಲೆಗೆ ಕೋಟಿಸಂಖ್ಯೆಯೊ । ಳವರವರ ನಿಜಶಿಷ್ಯರೊ
ಡನತಿ । ಜವದೊಳೈತರುತಿದ್ದರಾ ಮುನಿವರರುದಿನದಿನದೆ ॥ ರವಿಕುಲೋ
ತ್ತಮ ನೆಲ್ಲರಿಗೆನಿ । ತ್ಯವು ಸಮಾರಾಧನೆಯನಾಗಿಸಿ । ಸವಿಯಭೋಜನ
ಗಳನು ಮಾಡಿಸುತಿದ್ದನುಪಚರಿಸಿ ॥ ೧೧ ॥ ಭರತಖಂಡದನಾಲ್ಕುಕಡೆ ಗ
ಳೊ । ಳಿರುವದೇಶಗಳೆಲ್ಲವನು ಸಂ । ಚರಿಸಿ ಯಜ್ಞದಕುದುರೆ ತಡೆಯ
ಲ್ಪಡದೆನೃಪರಿಂದ ॥ ಬರುವಕಾಪಿನ ಸೈನ್ಯಸಹಿತ । ತ್ವರಿತದಿಂದಲೆಮತ್ತೆ
ಬಂದುದು । ಮರೆವಯೋಧ್ಯಾಪುರವರಕೆರಡು ತಿಂಗಳೊಳಗಾಗಿ ॥ ೧೨ ॥
ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವೇಂದ್ರನು । ಜನಕಜೆಯು ಸಾನಂದಪಡಿಸು
ತ । ವಿನುತಿವಡೆದಾ ಚೈತ್ರಶುದ್ಧದ ಪಾಡ್ಯಮಿದಿನದಲಿ ॥ ಮುನಿಗಳಪ್ಪ
ಣೆಪಡೆದು ಮಾಡಿಸಿ । ದನತಿ ವೈಭವದಿಂದೆ ಪಾವನ । ಮೆನಿಪ ಪರವಿನ್ನು
ತಧ್ವಜಾರೋಪಣೆಯ ಕರ್ಮವನು ॥ ೧೩ ॥ ಸತಿಸಹಿತನಂದೀಶ್ವರನಮೇ ।

ಲತಿಮುವದೊಳೀರುತ್ತ ತೊರೆದು ರ । ಜತಗಿರಿಯನಾ ಸವನಶಾಲೆಗೆಬಂ
ದಗಿರಿಶನನು ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಸಹಿತ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನತಿಭರದೊಳಂ ದಿದಿರು
ಗೊಳ್ಳುತ । ಹಿತದೆಕರೆತಂದುಚಿತ ಪೀಠವನಿತ್ತು ಪೂಜಿಸಿದ ॥ ೧೪ ॥ ನೆರೆ
ದರಧ್ವರಶಾಲೆಯೊಳಖಿಳ । ಸುರರು ಧರಣೀಸುರರು ರಾಜರು । ವರವಿ
ಭೀಷಣ ಮುಖ್ಯರಾಕ್ಷಸರಖಿಳ ವಾನರರು ॥ ತರತರದ ಪಾತಾಳವಾಸಿಗ ।
ಳುರುತರದ ವೃಕ್ಷಾಭಿಮಾನದ । ಮರರುನಿತ್ಯವು ಬಂಧುಗಳನೊಡ
ಗೊಂಡು ನೆರೆನೆರೆದು ॥ ೧೫ ॥ ಬಂದವರುಗಳನೆಲ್ಲ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ
ಮನ್ನಿಸಿ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನಂದುಚಿತಪೀಠಂಗಳೊಳು ಕೂಡಿಸಿದನಾದರ
ದೆ ॥ ಬಂದುಕುಂಭೋದರನು ರಾಘವ । ನಿಂದೆಮನ್ನಣೆವಡೆದು ದಶರ
ಥ । ನಂದನನಹೊಗಳಿದನು ರಾಮಾಷ್ಟೋತ್ತರದೊಳಲ್ಲಿ ॥ ೧೬ ॥ ಮುನಿ
ವರರು ಚೈತ್ರಸಿತಪಂಚಮಿ । ದಿನದೆ ರಾಮನವಾಜಿಮೇಧಕೆ । ಘನಶುಭ
ಮುಹೂರ್ತದೊಳಗಾರಂಭವನು ಮಾಡುತ್ತ ॥ ವಿನುತ ಯೂಪಸ್ತಂಭ
ಕೆ ತುರಗ । ವನು ಬಿಗಿದುಕಟ್ಟುತ್ತ ಮಂತ್ರಗ । ಳನೊಲಿದುಚ್ಚರಿಸುತ
ಭಿಮಂತ್ರಿಸಿದರತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ತುರಗವನುಛೇದಿಸುತ ತಾಪಸ ।
ವರರು ಗೋವಿನತುಪ್ಪದೊಳಗೆ ಕು । ದುರೆಯದೇಹದ ಮಾಂಸಖಂಡ
ಗಳೆಲ್ಲವ ನೆನೆಯಿಸಿ ॥ ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಹೋಮಮಾಡಿಸಿ । ದರು ವಿನೋ
ದವನಾಂತು ವಹ್ನಿಯೊ । ಳುರುತರದಘನವೇದಮಂತ್ರಂಗಳನು ಪಠಿಸು
ತ್ತ ॥ ೧೮ ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಯು ನೋಡುತಿರಲಾ ಮುನಿ । ಪತಿಗಳು ವಿಧಿ
ವಿಧಾನದಿಂದಲೆ । ಘೃತಚರುಪುರೋಡಾಶ ಪಾಯಸಮಧುತಿಲಂಗಳನು ॥
ಮುತುಕದ ಸಮಿತ್ಕುಶಗಳನುರಿವ । ಹುತವಹನೊಳರ್ಪಿಸುತ ಹೋ
ಮವ । ನತಿಭರದೊಳಾಗಿಸಿದರಾ ರಘುನಾಥನಿಂದೊಲಿದು ॥ ೧೯ ॥ ವೀರ
ರಾಘವನಿಂದಲೆ ವಸೋ । ರ್ಧಾರೆಯನು ಕೊಡಿಸಿದರು ವರಗಂ । ಭೀ
ರಭಾವದೊಳಾ ಮುನಿಸತಿಗಳುರಿವ ವಹ್ನಿಯಲಿ ॥ ಮಾರಿದತಿಸಂತೋಷ
ದಿಂದಲೆ । ಧಾರಿಣೀಸುತೆಯಾ ಮನವೊಲಿಸಿ । ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಹೋಮ
ವನುಮಾಡಿದನು ರಾಘವನು ॥ ೨೦ ॥ ಪ್ರತಿದಿನವುರಾಘವನು ಸೀತೆಸ ।
ಹಿತ ಬೆಳಗಿನಾಸಮಯದೊಳಗೇ । ಳುತ ನಮಿಸಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆಸುರರಿಗೆ
ರಾಮತೀರ್ಥದೊಳು ॥ ಅತಿಹರುಷದೆಸ್ನಾನವರಚಿಸಿ । ಹಿತದೊಳಗನು
ಷ್ಠಾನವ ನೆಸಗಿ । ವಿತತಭಕ್ತಿಯೊಳರ್ಚಿಸುವನಾ ಶಂಭುವನುಪದೆದು ॥
॥ ೨೧ ॥ ಬಂದು ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳು ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ಮಂತ್ರಂಗಳ
ನುಪಠಿಸುತ । ತಂದಿರಿಸಿದಾ ಹೋಮವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನು ಕೊಂಡು ॥

ಮುಂದುರಿವ ವಹ್ನಿಯೊಳು ಹೋಮವ । ನಂದುಮಾಡಿಸಿ ಭೂಮಿಸುತೆರ
ಘು । ನಂದನರೊಡನೆತಿಂದರು ಪುರೋಡಾಶವನು ಪದೆದು ॥ ೨೨ ॥
ಉದಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನಾಸ್ತಮಯ ಕಾ । ಲದೊಳಗನುದಿನ ಮಿಂತುತಾಪ
ಸ । ರುದಿಸಿದಾನಂದದೊಳು ಹೋಮಂಗಳನು ಮಾಡಿಸುತ ॥ ವಿದಿತ
ವಾಗಿಹ ಸಾಮಗಾನವ । ಪದುಮನಾಭನ ಮನಕೆಹರ್ಷವ । ನೊದವಿ
ಪಂದದೆ ಮಾಡುತಿದ್ದರು ಯಾಗಶಾಲೆಯಲಿ ॥ ೨೩ ॥ ಸುರರು ಬಂದಿದಿ
ರಲ್ಲಿ ನಿಂದೀ । ವರಹವಿರ್ಭಾಗಗಳನು ಸ್ವೀ । ಕರಿಸಿ ತಮ್ಮೆಡೆಗೈದುತಿ
ದ್ದರು ಬಹುಳಹರ್ಷದಲಿ ॥ ನೆರೆದಮಾನವರೆಲ್ಲ ಮುದದಿಂ । ದೆರಡುವೇಳೆ
ಯೊಳಧ್ವರವಿಧಿಯ । ನುರೆವಿಲೋಕಿಸುತಿದ್ದರಾ ವರಯಜ್ಞಶಾಲೆಯಲಿ ॥
॥ ೨೪ ॥ ಬಂದುಸೇರಿದ ಜನರಿಗಾರಘು । ನಂದನನು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಭೋ
ಜನ । ದಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟಿಯನು ಮಾಡಿಸುತೆರಡುವೇಳೆಯಲಿ ॥ ಚಂದನ
ಕುಸುಮಗಳನು ಸಂತಸ । ದಿಂದಲೆಕೊಡಿಸಿ ಬಹುಳದಕ್ಷಿಣೆ । ಯಿಂದೆ
ಸೆವ ತಾಂಬೂಲಗಳನೆಲ್ಲರಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದನು ॥ ೨೫ ॥ ನೃತ್ತಗೀತಾದಿಗ
ಳನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಯುತ್ತಮಪುರಾಣಂಗಳನು ಕೇ । ಳುತ್ತ ರಘುಭೂವರನು
ಹಗಲನುಕಳೆದು ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಮತ್ತೆಸಾಯಂ ಸಂಧ್ಯೆಯನೆಸಗಿ । ಬಿತ್ತ
ರಮೆನಿಸುವಗ್ನಿ ಹೋತ್ರವ । ನುತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಾನೆಸಗಿದನುಸತಿಸಹಿತ ॥
॥ ೨೬ ॥ ವಿನುತ ಸತ್ಕಥೆಗಳನು ಕೇಳುತ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನೆರ
ಡುಜಾವಗ । ಳನುಕಳೆದು ನಿದ್ರಿಸುತಲಿದ್ದನು ರಾತ್ರಿಸತಿಸಹಿತ ॥ ದಿನದಿನ
ದೊಳಂತೆಸಗಿ ಸೇರಿದ । ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಸಂತಸವನಾಗಿಸಿ । ದನು ಕೊಡುತ
ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನುಕೂಡೆ ॥ ೨೭ ॥ ತುರಗಮೇಧವನಿಂತು ಮು
ಗಿಸುತ । ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನು ಸಮನಂ । ತರದೊಳಾ ವರಚೈತ್ರಶುದ್ಧ
ನವಮಿಯುದಿವಸದಲಿ ॥ ನೆರೆಮೆರೆವವರ ರಥದೊಳಂದಾ । ಧರಣಿನಂದನೆ
ಯೊಡನೆ ಕುಳಿತತಿ । ಭರದೆಬಂದನವಭೃತದಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ವಿಭವದೊಳು ॥
॥ ೨೮ ॥ ತನ್ನಮುಂಗಡೆ ಯಗ್ನಿಹೋತ್ರಗ । ಳನ್ನಿರಿಸಿ ಕೊಂಡಾರಥ
ದೆಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ರಾಘವನಖಿಳ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳಸಹಿತ ॥ ಉನ್ನತ ವಿ
ಭವದಿಂದೆ ಬಂದನು । ಸನ್ನುತಿವಡೆದ ರಾಮತೀರ್ಥಕೆ । ಮನ್ನಿಸುತ ಜ
ನರೆಲ್ಲರ ನಧಿಕಹರ್ಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ೨೯ ॥ ಮುನಿವರರ ಮಂತ್ರಗಳ
ನಾಲಿಸು । ತಿನಕುಲೇಂದ್ರನು ರಾಮತೀರ್ಥದೊ । ಳನಿಯಮಸಹಿತವ
ಭೃತದಸ್ನಾನವನುತಾನೆಸಗಿ ॥ ಜನಗಳೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆರಚಿ ಜಲ । ವನುಸು
ವಿಮಲಾಭರಣ ವಸ್ತ್ರಗ । ಳನುಧರಿಸಿಕೊಂಡಂದು ಬಂದನು ರಾಜಮಂ

ದಿರಕೆ ॥ ೩೦ ॥ ಕರಿತುರಗ ಗೋಮಹಿಷ ಕಾಂಚನ । ವರವರೂಥ ವಸುಮತಿಮೊದಲಹ । ತರತರದ ದಾನಂಗಳನು ದಕ್ಷಿಣೆಗಳಿಂದೊಡನೆ ॥ ನೆರೆದ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳಗಾ ರಘು । ವರನುಕೊಟ್ಟು ದಣಿಸಿದನತ್ಯಾ । ದರದೊಳುರೆ ಮುನ್ನಿ ಸುತಕೈಮುಗಿದತಿ ವಿನಯದಿಂದೆ ॥ ೩೧ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು ಜನಕನಂದನೆ । ಯನು ನನಗೆನೀಂ ದಾನಮಾಡೆಂ । ದೆನುತರಾಘವನನ್ನು ಸಮನಂತರವೆಯಾಚಿಸಲು ॥ ಮನದೊಳಾಲೋಚಿಸದೆ ದಕ್ಷಿಣೆ । ಯನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಯನು ವಸಿಷ್ಠನಿಗಿತನುಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ಮಂತ್ರವನು ॥ ೩೨ ॥ ಕೆಲರುನಿಂದಿಸಿದರು ವಸಿಷ್ಠನ ॥ ನಿಳೆಯೊಳೇನನ್ಯಾಯ ಮೆನ್ನುತ । ಕೆಲರುಪೇಳ್ದರು ಕೆಲರುಬೈದರು ರಾಘವೇಶ್ವರನ ॥ ಕೆಲರುಗೋಳಾಡಿದರು ದುಃಖದೆ । ಕೆಲರುಮನಬಂದಂತೆ ನುಡಿದರು । ಕೆಲರು ಯಮನಂತಾ ಮುನಿವರನನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರು ॥ ॥ ೩೩ ॥ ಬಳಿಕರಾಘವನಂ ಕರೆದು ಮುನಿ । ಕುಲತಿಲಕನಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನು । ನೆಲದಣಾಗಿ ಜಾನಕಿಯತೂಕಕೆ ಯೆಂಟರಷ್ಟೆನಿಪ ॥ ಹೊಳೆವಚಿನ್ನವನಿತ್ತು ಸಂತಸ । ದೊಳೆನಗೆ ಮಹೀಸುತೆಯ ನೀಗಳೆ । ನಲಿದುಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಿಂದಕೆ ಮತ್ತೆನೀನೆನುತ ॥ ೩೪ ॥ ಆಗಲಾ ನುಡಿಗೇಳ್ದು ನೃಪತಿ ಸ । ರಾಗದಿಂದಲಿ ತನ್ನ ಸತಿಯನು । ತೂಗುವತ್ರಾಸಿ ನೆಡಭಾಗದಬಟ್ಟಲಿನೊಳಿರಿಸಿ ॥ ಹಾಕೆತುಂಬಿಸಿ ಚಿನ್ನವನು ಬಲ । ಭಾಗದೊಳು ಮುನಿಪಗೆ ಕೊಟ್ಟನು । ತೂಗಿಸಿ ಸತಿಯತೂಕದೆಂಟು ಮಡಿಯಸುವರ್ಣವನು ॥ ೩೫ ॥ ಭೂಮಿಪಾಲಕನಿತ್ತ ಚಿನ್ನವ । ನಾಮುನೀಂದ್ರನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ । ಭೂಮಿಸುತೆಯನು ಕೊಟ್ಟುರಾಘವನಿಗತಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಕಾಮಧೇನು ವಿಮಾಸ ಕೌಸ್ತುಭ । ಭೂಮಿಸುತೆ ಪುರರಾಷ್ಟ್ರವರಚಿಂ । ತಾಮಣಿಗಳ ನದಾರ್ಗಮಿಾಯದಿರೆಂದು ನೇಮಿಸಿದ ॥ ೩೬ ॥ ಯಾಗಶಾಲೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದಾ । ರಾಘವನು ಮುನಿವರನ ನೇಮದೊ । ಳಾಗ ಯಜ್ಞದಪಾತ್ರೆಗಳನು ವಿಸರ್ಜಿಸುತಬಳಿಕ ॥ ಬೇಗದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ಕೊಟ್ಟನು । ರಾಗದಿಂದಲಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದ । ನಾ ಗುರೂಕ್ತಿಯನಾಲಿಸುತ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳನೊಲಿದು ॥ ೩೭ ॥ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳನುರೆ । ಮನ್ನಿಸಿಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿ । ಡೆನ್ನ ಕೋಶಾಗಾರದೊಳವರು ಮನಕೆಬಂದಷ್ಟು ॥ ಚಿನ್ನವತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲಿ ಬಳಿಕ । ದನ್ನು ಕಳುಹಿಸವೆರವರಸ್ಥಳ । ಕೆನ್ನುತಾ ರಘುವರನುಪೇಳ್ದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೊಲಿದು ॥ ॥ ೩೮ ॥ ಆತನಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನಾತುರದೊಳಂ ತೆಸಗಿದಬಳಿ

ಕ । ಭೂತಳಾಧಿಪ ರಾಘವೇಶ್ವರನವರುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ॥ ಖ್ಯಾತಿವಡೆದ ಸುಭೋಜನವ ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಗಿಸುತ ಸಂತೋ । ಷಾತಿಶಯದಿಂ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನವರವರೆಡೆಗಳಿಗೆ ॥ ೩೯ ॥ ಹೊಳೆವರತ್ನಾಭರಣವಸನಂ । ಗಳನು ರಾಘವನಿತ್ತು ಪೂಜಿಸಿ । ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ಸಕಲದೇವತೆಗಳನುಶಂಭುವನು ॥ ಬಳಿಕವಿಬುಧರು ಧಾರಿಣೀಪತಿ । ಗಳು ವಿಭವಕನುಸಾರವಾಗಿಯೆ । ಸಲಿಸುಕೊಟ್ಟರು ಕಾಣಿಕೆಗಳನು ರಾಘವೇಂದ್ರನಿಗೆ ॥ ೪೦ ॥ ಧರಣಿನಂದನೆಸಹಿತ ರಘುಭೂ । ವರನು ರಥದೊಳ್ಕುಳಿತು ಮುಂಗಡೆ । ನೆರೆಮೆರೆವವಿಮಲಾಗ್ನಿಹೋತ್ರಂ ಗಳನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ॥ ನೆರೆದಮಾನವರೊಡನಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರಿಗೆ ನಡೆತಂದಿಳಿದು ರಥದಿಂ । ದರಮನೆಯುನತಿ ವಿಭವದಿಂದಲೆ ಹೊಕ್ಕನಾದಿನದೆ ॥ ೪೧ ॥ ಬಳಿಕಜಾನಕಿಯೊಡನೆ ಸಂತಸ । ದಳೆದು ರಘುನಂದನನು ತನ್ನಯ । ನಿಳಯದೊಳಗಂ ದಗ್ನಿಹೋತ್ರಂಗಳನುಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಸ್ಥಳ । ದೊಳಧಿಕ ವಿಭವದಿಂದೆ ಬಂದನು । ತಳುವದೆ ಸಭಾಸ್ಥಳಕೆ ಸೋದರರೊಡನೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೪೨ ॥ ಗಿರಿಶನಾರಘುವರನ ಹೊಗಳುತ । ಹೊರಟುಹೋದನು ರಜತಶೈಲಕೆ । ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನೆಸಗಿದರ್ಚನೆಯ ಕೈಕೊಂಡು ॥ ಹೊರಟುಹೋದರು ತಮ್ಮಡೆಗಳಿಗೆ । ಧರಣಿಪಾಲಕರೆಲ್ಲ ಬಳಿಕತಿ । ಹರುಷದಿಂದಲೆಕೈಮುಗಿದು ರಾಮಾಜ್ಞೆಯನುತಳೆದು ॥ ೪೩ ॥ ಸಕಲಋತ್ವಿಕ್ಕಗಳು ಬೃಂದಾ । ರಕರು ಮುನಿಗಳು ಬಂದುಸೇರ್ದರ । ಧಿಕಹರುಷದಿಂದವರವರ ಮನೆಗಳಿಗೆಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಸಕಲರಾಜಸುಖಂಗಳನು ಜಾ । ನಕಿಯೊಡನನುಭವಿಸು ತಿನಕುಲತಿ । ಲಕನನವರತ ರಮಿಸುತಿದ್ದನು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ೪೪ ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ವನಿಜೆಯನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ । ಮುನಿಮತದೊಳಿಪ್ಪತ್ತು ಸಂವತ್ಸರಗಳೊಳಗಾಗಿ ॥ ಮನವಣಿಯೆ ತಾನಿಂತು ಪಾವನ । ಮೆನಿಪ ದಶಹಯಮೇಧಯಾಗಗ । ಳನೆಸಗಿದ ನತ್ಯಧಿಕದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ತಾನಿತ್ತು ॥ ೪೫ ॥ ಇಂತುಹಯಮೇಧ ಗಳನೆಸಗಿದ । ನಂತರದೊಳಾ ಜನಕಸುತೆ ಬಲು । ಸಂತಸವನಾಂತಾ ರಘುವರನ ಪದವಸೇವಿಸುತ ॥ ಅಂತವಿಲ್ಲದ ಸೌಖ್ಯವನು ತಾ । ನಾಂತಯೋಧ್ಯಾ ಪುರದೊಳಿರುತಿಹ । ಶಾಂತೆಯುಂ ಸಾನಂದವಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳನುದಿನವು ॥ ೪೬ ॥ ಗಿರಿಜೆ ಕೈಲಾಸಾದ್ರಿಯೊಳುಶಂ । ಕರನೊಡನಖಿಳ ಸೌಖ್ಯಗಳ ನನ । ವರತ ತಾಳ್ದು ರಮಿಸಿ ವಿನೋದವನೈದುವಂದದಲಿ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಕಂಗೊಳಿಪ ನಿಜಮಂ । ದಿರದೊಳಾ ರಾ

ಮನೆಯೊಡನೆಲ್ಲಾ । ತೆರದಸೌಖ್ಯವನಾಂತು ರಮಿಸುತಲಿದ್ದಳನವರತ ॥ ೪೭ ॥ ಯಾಗಚರಿತೆಯು ನೀಮಹಿಯೊಳನು । ರಾಗದಿಂದಲೆ ಪಠಿಸುವಜನರು । ಬೇಗಪಡೆವರು ತುರಗಮೇಧವ ನೆಸಗಿದಫಲವನು ॥ ಭೋಗಭಾಗ್ಯಂಗಳ ನು ಹೊಂದಿ ಸು । ಖಾಗಮನಗಳ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಸ । ರಾಗದಿಂದಲೆ ಬಾ ಳುವರಖಿಳ ಬಾಂಧವರಸಹಿತ ... ... ॥ ೪೮ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತುಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೧೮೨೭.

ಮೂವತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಸಕಲಸೌಖ್ಯಗ ।
ಳನನುಭವಿಸುತ ರಾಘವೇಂದ್ರನೊ ।
ಡನಖಿಳವಿಲಾಸಗಳನೀಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದ ಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥

ಸತಿಸಹೋದರರೊಡನೆ ದಶರಥ । ಸುತ ನಧಿಕಸಂತೋಷವನು ತಾ । ಳ್ದತಿಕರುಣೆಯಿಂಪಾಲಿಸುತಖಿಳ ಜನಸಮೂಹವನು ॥ ವಿತತವೈಭವದಿಂದೆ ಕಂಗೊಳ । ಸುತಿಹ ತನ್ನರಮನೆಯೊಳವನೀ । ಸುತೆಸಹಿತಸುಖಿಸುತ್ತಲಿದ್ದನು ಪಲವುತೆರದಿಂದೆ ॥ ೧ ॥ ಹೊಳೆದುದಾರಾಜಗೃಹ ಸಲೆ ಕಂ । ಗೊಳಿಪ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆಣೆಯೆನಿಸಿ । ಥಳಥಳಿಪ ಶೈಯ್ಯಾಗೃಹವು ಚಂದಿರನಪೊಲೆಸೆದುದು ॥ ನೆಲವು ಕಾಂಚನಮಯವೆನಿಸಿ ಕಂ । ಗಳಿಗೆ ತೋರಿದುದಿಂದ್ರನೀಲಂ । ಗಳನು ಕೆತ್ತಿದಮಧ್ಯಮಾರ್ಗವು ರಂಜಿಸಿದುದಲ್ಲಿ ॥ ೨ ॥ ಚಿನ್ನದಪುಡಿಯ ಗಾರೆಯನಿರಿಸಿ । ರನ್ನದಶಿಲೆಗಳಿಂದೆ ನಿರ್ಮಿಸಿ । ದುನ್ನತದಗೋಡೆಗಳು ಮೆರೆದವುನಾಲ್ಕುಕಡೆಗಳಲಿ ॥ ಸನ್ನುತಿವಡೆವ ಚಿತ್ರಚಿತ್ರದ । ಕನ್ನಡಿಗಳಿಂದುರೆ ವಿರಾಜಿಸಿ । ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಾನಂದವನು ಮಾಡಿದವುಗೋಡೆಗಳು ॥ ೩ ॥ ಅಲ್ಲಿಕಂಗೊಳಿಸಿದುವು ಪಚ್ಚೆಯ । ಕಲ್ಲಿನಾಕಂಬಗಳು ಪಟಿಕದ । ಕಲ್ಲಿನಾಕಂಬಗಳು ಶಯ್ಯಾಗೃಹದಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ಎಲ್ಲಕಡೆಯೊಳು ನಾಲ್ಕುದಿಕ್ಕುಗೆ । ಳ್ಲಿ ಮೇಲ್ಗಡೆಕಾಣುತಿದ್ದುವು । ಬಳ್ಳಿಮುತ್ತಿನಕುಚ್ಚುಗಳು ಮುತ್ತುಗಳಹಾರಗಳು ॥ ೪ ॥ ಹೊಳೆವ ಚಿನ್ನದಸರಿಗೆ ಜವನಿಕೆ । ಗಳು ವಿರಾಜಿಸುತಿದ್ದವು ಕನಕ । ಕಲಶಗಳು

ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು ಸರ್ವಕಾಲದಲಿ ॥ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದುವು ರತ್ನದೀಪಂ । ಗಳತ್ತಿ ಹರ್ಷವನಾಗಿಸುತ ನೆರೆ । ಹೊಳೆದುರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು ಕನಕಮಯದಮಂಚಗಳು ॥ ೫ ॥ ಮೆರೆದವಾ ಮಂಚಂಗಳಿಗಲಂ । ಕರಿಸಿದಸರಿಗೆವಸ್ತ್ರಗಳು ತರ । ತರದ ಮುತ್ತಿನಕುಚ್ಚುಗಳು ಮೇಲುಗಡೆತೋರಿದವು ॥ ಉರಿವ ರತ್ನದದೀಪಗಳು ಹಗ । ಲಿರುಳು ಕಂಗೊಳಿಸಿದುವು ಚಿನ್ನದ । ಹಿರಿಯಮಂಚದ ನಾಲ್ಕುಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತತವು ॥ ೬ ॥ ಹೊಳೆಯುತಿದ್ದುವು ಬೀಸಣಿಗೆಗಳು । ಬಿಳಿಯಚಾಮರಗಳು ಸುವರ್ಣದ । ಹಲವುಬಟ್ಟಲುಗಳು ವಿಮಲತಾಂಬೂಲಪಾತ್ರೆಗಳು ॥ ಬೆಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ಚಾಮರ । ಗಳನುಬೀಸುತಲಿದ್ದರು ಹಗಲಿ । ರುಳುಗಳಲಿ ರಂಭೆಗೆಣೆಯೆನಿಸಿಪಾ ಸೇವಕೀಜನರು ॥ ೭ ॥ ಕಲಕಲಧ್ವನಿಗಳನು ಮಾಡುತ್ತುಲೆಸೆದುವು ಶಯ್ಯಾಗೃಹದೊಳು ಸ । ಕಲವಿಧಮೆನಿಪ ಕೇಕಿಶುಕಪಿಕಶಾರಿಕಾಳಿಗಳು ॥ ನಳಿನಲೋಚನೆ ಸೀತೆ ರವಿಕುಲ । ತಿಲಕನಿಗೆ ಸಂತೋಷವೆಸಗಿ । ದಳು ಹಲವುತೆರದಾಟಕೂಟಗಳಿಂದೆ ಗೋಪ್ಯದಲಿ ॥ ॥ ೮ ॥ ಇಂತಖಿಳ ವಿಭವಂಗಳಿಂದೆ ನಿ । ರಂತರಮೆಸೆವ ಸೆಜ್ಜೆವನೆಯೊಳ । ಗಂತವಿಲ್ಲದ ಸಂತಸವನಾಂತಾ ರಘೂತ್ತಮನು ॥ ಅಂತರಂಗದೊಳೀಕ್ಷಿಸುತ ನಿಜ । ಕಾಂತೆಯನು ಮನಬಂದತೆರದೊಳ । ಗಿಂತು ಹಲತೆರದಿಂದೆ ಹೊಗಳಿದನತಿ ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೯ ॥ ಜನಕಸುತೆ ಕೇಳ್ಕುರುಲೋಚನೆ । ನಿನಗೆ ಸಮನೆಂದೆನಿಪ ಲಲನಾ । ಮಣಿಯರಿಲ್ಲವು ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಪೌರ್ಣಮಿಶಶಿಯೊಲು ॥ ಅನವರತ ಕಂಗೊಳಿಸುತಿರ್ಪವು । ವನಿತೆ ನಿನ್ನ ನಖಗಳು ಮೆರೆವುವು । ವಿನುತನಖಮಧ್ಯಗಳು ದಾಡಿಮಬೀಜಗಳತೆರದಿ ॥ ॥ ೧೦ ॥ ವರಶುಭಂಗಳ ಸಾವಗಂ ಸಕ । ಲರಿಗೆ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಮಂಗಳ । ಕರಮೆನಿಸುವ ಸ್ವಸ್ತಿಕಧ್ವಜಪದ್ಮಮೊದಲಾದ ॥ ಪರಿಪರಿಬಗೆಯ ವಿಸ್ಮಯರೇಖೆಗ । ಳುರುಚಿಯಿಂದುರೆ ರಂಜಿಸುವು ನಿ । ನ್ನೆರಡು ಅಂಗಾಲುಗಳ ಬುಜದಳಮಧ್ಯಭಾಗದೊಳು ॥ ೧೧ ॥ ಎರಡು ಪಿಂಳಕಾಲುಗಳು ಗುಂಡಾ । ಗಿರುತಿಹವು ಮೂದಳದಫಲದಂ । ತರಸಿ ಕೇಳ್ಕ್ಯಂಡಾಲಕಣೆಯುಜ ನಿನ್ನ ಮುಕಿಂಡೆಗಳು ॥ ಪರಮಸಾಮ್ಯವ ನಾಗಿಸುತ್ತೆನಗೆ । ನೆರೆವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿಹವು ಮಂಜುಳ । ಹರಿತವರ್ಣವನಾಂತು ರೋಮರಚಿತಗಳಿಂದೆನಿಸಿ ॥ ೧೨ ॥ ಬಲಿತು ಗುಂಡಾಗಿರುವ ಜಘನ । ಗಳು ಕರಿಯಕುಂಭಗಳಂತುರೆ । ಹೊಳೆಯುತಿಹವಾ ರೋಮರಚಿತಂಗಳೆನಿಸಿಸತತವು ॥ ನಳಿನಲೋಚನೆ ನಿನ್ನ ನಾಭಿಯು । ಸಲೆಪಿರಾಜಿವು ದಾಳವೆನಿಸಿ ಬ । ಹು

ಳಸೊಗಸಿನಿಂದೆಸೆದು ವೆರುತ್ತುಳವಾಗಿಕಾಣಿಸುತ ॥ ೧೩ ॥ ಅಂಗನಾಮ ಣಿಸೀತೆ ಕೇಳ್ನಿ । ನ್ನಂಗದೊಳಿರುವ ಮೂರುವಳಗಳು । ಕಂಗೊಳಿಸುವುವು ಪಾವನವೆನಿಸುವಾ ತ್ರಿವೇಣಿಯೊಲು ॥ ಸಿಂಗದನಡುವಿಗೆ ಸಮನಾಗಿಯೆ । ಸಿಂಗರವೆನಿಸಿ ತೋರ್ಪುದು ಜನರ । ಕಂಗಳಿಗೆಸಂತತವು ನಿನ್ನಯ ಸೊಂಟಕಿರಿದೆನಿಸಿ ॥ ೧೪ ॥ ಹಳದಿಬಣ್ಣವೆನಾಂತ ದೇಹವು । ಸಲೆಮನೋಹರವೆನಿಸಿ ನಿತ್ಯವು । ಹೊಳೆವುದತಿಮೃದುವಾಗಿ ಪುತ್ರೋದಯುವ ಸೂಚಿಸುತ ॥ ಬಲಿತಬೆನ್ನೆಲುಬೆಸೆ ವುದತಿಕೋ । ಮಲವೆನಿಪ ಕಂಬದ ತೆರದೆಮಂ । ಜುಳವೆನಿಸಿ ಕೊಂಡುದ್ದವೆನಿಸುತ ಬಹುನಯುವನಾಂತು ॥ ॥ ೧೫ ॥ ಬಲಿತುಚೆನ್ನಾಗಿರುತಿಹವು ಕೂ । ದಲುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಪಕ್ಕೆಗಳು ಮಂ । ಜುಳವೆನಿಸುವುದು ನಿನ್ನಕುಕ್ಷಿಯು ಹಸಿರುಬಣ್ಣವನು ॥ ತಳೆಧು ಎತ್ತರವಾಗಿಕಾಣುತ । ಜಲಜನೇತ್ರಿಯೆ ನಿನ್ನೆರಡುಭುಜ । ಗಳುರೆ ರಂಜಿಸುತಿಹವು ವೃಕ್ಷದಶಾಖೆಗಳತೆರದೆ ॥ ೧೬ ॥ ನನಗೆ ಸಾಖ್ಯವನುಂಟು ಮಾಡುತ । ಕನಕವರ್ಣವನಾಂತು ಮಂಜುಳ । ಮೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ನಿನ್ನೆದೆಯು ಬಹುಳೋನ್ನತಿಯನಾಂತು ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕೇಳುಕುಚಗಳು । ಕನಕಕುಂಭಗಳಂತೆ ಸುಂದರ । ಮೆನಿಸಿತೋರ್ಪುವು ಬಲಿತು ಗುಂಡಾಗಿರುತ ಪಿರಿದೆನಿಸಿ ॥ ೧೭ ॥ ಜಲಜಲೋಚನೆ ಕೇಳುನಿನ್ನ ಬೆ । ರಳುಗಳತಿ ಮೃದುವಾಗಿರುತ ಕಂ । ಗೊಳಿಸುವವು ಸಂತತವುನುಣ್ಣಗೆ ಬಹುಳಸುಖವಾಗಿ ॥ ಹೊಳೆವಮತ್ಸ್ಯಪತಾಕೆ ಶಂಖವೊ । ದಲಹರೇಖೆ ಗಳಿಂದೆ ಸಲೆಥಳ । ಥಳಿಸುವುವು ಕೆಂಪಾಗಿನಿನ್ನಂಗೈಗಳನುದಿನವು ॥ ॥ ೧೮ ॥ ನಿನ್ನಕುತ್ತಿಗೆ ಶಂಖದಂತಿದೆ । ನಿನ್ನಗಡ್ಡವು ನಿನ್ನಸೊಂಟವು । ನುಣ್ಣಗಿಹವತಿ ಲಲಿತವೆಂದೆನಿಸುತ್ತ ಗುಂಡಾಗಿ ॥ ನಿನ್ನತುಟಿಗಳೆಸೆವುವು ತೊಂಡೆಯ । ಹಣ್ಣಿನಂದದೆ ಕಂಗೊಳಿಸುವುವು । ನಿನ್ನಪಲ್ಗಳು ಕುಂದ ಕುಟ್ಮಲದಂತೆ ಸೊಗಸಾಗಿ ॥ ೧೯ ॥ ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೆ ಕೇಳುಜೆಂಕೆಯ । ಕಂಗಳಂತುರೆ ಮೆರೆವನಿನ್ನಯ । ಕಂಗಳು ಕಮಲಪತ್ರದಂತೆ ವಿಶಾಲ ಮೆನಿಸುತ್ತ ॥ ಅಂಗಜನಶರದಂತೆ ನೋಳ್ಪಜ । ನಂಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ ಮದನನು । ಕಂಗೊಳಿಸುವುವು ಬಹುಳಸಂತೋಷವನು ವಿರಚಿಸುತ ॥ ॥ ೨೦ ॥ ಸನ್ನುತಾಂಗಿಯೆ ಕೇಳು ನಿನ್ನಯ । ಕೆನ್ನೆಗಳು ಸೊಗಸಾಗಿ ರುತಿಹವು । ಕನ್ನಡಿಗಳಂತೆತ್ತರ ಮೆನಿಸಿನಿರ್ಮಲತೆಯಾಂತು ॥ ನಿನ್ನ ಕೂದಲು ಕೋಮಲವೆನಿಸಿ । ಚಿನ್ನದಸರಿಗೆಯಂತೆ ರಂಜಿಪು । ದುನ್ನತಿ ಯುಸಾಂತತಿ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ ॥ ೨೧ ॥ ಹೊಳೆಯುತಿರ್ಪು

ದು ನಿನ್ನ ಹಣೆಯುಂ । ಸಲಗಳಂದೆ ವಿಶಾಲವೆನಿಸುತ । ತಲೆಯುಗುಂಡಾ
ಗಿಹುದು ಮಂಗಳಕರವೆನಿಸಿಕೊಂಡು ॥ ಲಲನೆಕೇಳ್ನಿನ್ನ ಜಡೆ ಜಘನಂ ।
ಗಳವರಿವಿಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸುತ ಕಂ । ಗೊಳಿಸುತಿದೆ ಕನಕಾಭರಣಗಳನಾಂ
ತು ಸೊಗಸಾಗಿ ॥ ೨೨ ॥ ನಿನ್ನಲಂಕಾರ ವನುದಿನದೊಳು । ಚೆನ್ನದ
ಕುಸುಮದಂತೆ ರಂಜಿಪು । ದೆನ್ನ ಚಿತ್ತಕೆ ಕೊಡುತ ಸುಖರಾಗವನು
ಸೊಂಪೆನಲು ॥ ಸನ್ನುತಾಂಗಿಯೆ ಕೇಳುಸಂತತ । ಮೆನ್ನ ಕಣ್ಗಳಿಗಧಿಕ
ಸಂಮದ । ವನ್ನು ಮಾಡುತ ಕನಕಪುತ್ಥಳಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುವೆ ॥ ೨೩ ॥
ವನಜನೇತ್ರಿಯೆ ಕೇಳು ನಿನ್ನ ವ । ದನವನೀಕ್ಷಿಸಿ ಸಣ್ಣಗಾದ ನ । ಮನಿ
ತಳದೊಳಾ ಚಂದ್ರನು ಕ್ಷಯರೋಗವನುತಾಳ್ದ ॥ ವನದೊಳೋಡು
ತ್ತಿಹವು ಹರಿಣಗ । ಳನುದಿನವು ನಿನ್ನೆರಡುಕಣ್ಗ । ಳನವಲೋಕಿಸಿ
ಸೋತು ಪುರದೊಳುನಿಂತು ವಾಸಿಸದೆ ॥ ೨೪ ॥ ವನಜಮುಖಿಕೇಳ್ನಿನ್ನ
ಕಂಗಳೊ । ಡನೆಬೆರತು ಹೋರಾಡಲಾರದೆ । ಧನುಸುಭಂಗವನೈದಿತೆ
ನ್ನಿಂದೆರಡು ತುಂಡಾಗಿ ॥ ಜನಗಳೆಲ್ಲರು ನಿನ್ನಕಣ್ಗ । ಳನು ವಿಲೋ
ಕಿಸುತೊಡನೆ ಪಂಚಶ । ರನ ಶರಹತಿಗೆಸಿಕ್ಕಿ ತತ್ತರಗೊಳ್ಳುವರು ಮನ
ದೆ ॥ ೨೫ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಕೇಳ್ನಿನ್ನ ಕಂಗಳೊ । ಳಿರುವಚಾಂಚಲ್ಯವು ಸ
ಲಿಲದೊಳ । ಗಿರುವ ಮತ್ಸ್ಯಂಗಳಿಗೆ ಲಜ್ಜೆಯನಾಗಿಸುತಲಿಹುದು ॥
ಮೆರೆವಮೂಗನು ಕಂಡುಗಿಳಿಗಳು । ಕೊರಗುತಿರ್ಪವು ಮನದೆನಿತ್ಯವು ।
ಭರದೆನಿಂದಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತವುಗಳ ಮೂಗಿನಂದವನು ॥ ೨೬ ॥ ಅಂದವಾ
ಗಿಹ ನಿನ್ನ ತುಟಿಗಳ । ಚಂದವನುಕಾಣುತ್ತ ಮಾವಿನ । ಕೆಂದಳಿರುಳಿದು
ಕೆಂಪುಬಣ್ಣವ ಬಹುಳಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಹೊಂದಿತು ಹಸಿರುಬಣ್ಣವನು ಕೇ ।
ಳಿಂದುಮುಖಿ ಮೇಘಗಳು ನಿನ್ನಯ । ಸುಂದರವಕಂಡಂಜಿ ಗಗನದೊ
ಳೋಡಿಹೋಗುತ್ತಿವೆ ॥ ೨೭ ॥ ಇಂತುಬಣ್ಣಿಪ ಗಂಡನನು ಬಹು । ಸಂ
ತಸದೊಳೀಕ್ಷಿಸುತ ಜಾನಕಿ । ಅಂತವಿಲ್ಲದ ನಾಚಿಕೆಯನಾಂತೊಡನೆ
ತಲೆವಾಗಿ ॥ ಸಂತಸದೆ ರಘುನಂದನನ ನೇ । ಕಾಂತಭವನದೆ ತಾನೊಲಿ
ಸುತ । ತ್ಯಂತ ಸಾಖ್ಯವನೈದುತಿದ್ದಳು ಪಲವ್ರತೆರದಿಂದೆ ॥ ೨೮ ॥ ಒಂ
ದುದಿನ ಮೇಕಾಂತಭವನದೊ । ಳಿಂದುಮುಖಿ ವೈದೇಹಿಸಂತಸ । ದಿಂದೆ
ರಘುನಂದನನ ಪದಪಂಕೇಜಗಳಿಗೆರಗಿ ॥ ಇಂದು ವೇದಪುರಾಣಸಮ್ಮತ ।
ಮೆಂದೆನಿಪ ಸಂಜ್ಞಾನವ ನೆನಗೆ । ಚಂದದಿಂದುಪದೇಶಿಸೆನ್ನುತ ನಿಂದು
ಬೇಡಿದಳು ॥ ೨೯ ॥ ಆಗಲೆಂದೆನುತಾ ರಘೂತ್ತಮ । ನಾಗಜಾನಕಿಯೊ
ಡನೆಪೇಳ್ದ ಸ । ರಾಗದಿಂದಲೆವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣತತ್ವವನು ॥ ಬೇಗನೆ

ನೆನೆದು ಕರುಣಿಸುತ್ತನು । ರಾಗದಿಂದುಪದೇಶ ಮಾಡಿದ । ನಾಗೆ ಸಜ್ಞಾ ಪೇಟಿಕೆಯುನಾ ಜನಕನಂದನೆಗೆ ॥ ೩೦ ॥ ವಿನುತಗೂಢಾರ್ಥವನು ತಾಳ್ದ ನು । ದಿನವು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನದಾಯಕ । ಮೆನಿಸು ತಜ್ಞಾನವನುಪ್ರೋಗಿಪ ಸಂ ಜ್ಞಾಪೇಟಿಕೆಯು ॥ ನಿನಗೆತ್ತಿಳಿಯಿತೆ ನೀಂವಿವರಿಸುತ । ನನಗದನುತ್ತಿಳು ಹೆಂದು ರಘುನಂ । ದನನು ಜಾನಕಿಯುನ್ನು ಕೇಳವನತಿವಿನೋದದಲಿ ॥ ॥ ೩೧ ॥ ಪತಿಯುಮಾತನು ಕೇಳ್ದು ಜಾನಕಿ । ವಿತತಸಂಮುದದಿಂದಪೇ ಳ್ದಳು । ಜತನದಿಂದಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನ ಪದಕೆಮಣಿದೆರಗಿ ॥ ಪತಿಯೆಕೇ ಳ್ವಿಷ್ಣುವೆನಿಸಿಕೊಳುತ । ಸತತವಾವನು ಜೀವತತಿಯೊಳ । ರುತಿಹನಾತ ನೆ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಮಯ ನಾಗಿಹನು ॥ ೩೨ ॥ ಅವನೆಸಾಗರನೆನಿಸಿಕೊಂ ಡಿಹ । ನವನ ಭೂಭಾರಹರಣೇಚ್ಛೆಯೆ । ತವಕದಿಂದೆ ಚಲಿಪತ್ತರಂಗವ ದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ॥ ಅವನದೆಸೆಯಿಂ ಪೊರಡೆಹೊರಟ । ರುವನಭೋ ಬಿಂದುವೆ ಸಕಲರೊಳ । ರುವ ವಿನುತಜೀವಾತ್ಮನಾಗಿಹ ರಾಮನೆನಿಸುವ ನು ॥ ೩೩ ॥ ಅವನತಾಯಿಯೆ ಬುದ್ಧಿಯೆಂದೆನಿ । ಸುವುದದನು ಕೌಸಲ್ಯೆ ಯೆನುತ ಕ । ರೆವರು ತತ್ವಜ್ಞಾನವೇದಿಗಳೀ ಧರಣಿತಲದೆ ॥ ಅವನತಂದೆ ಯೆನಿಪ ದಶರಥನೆ । ಅವನಿಮಂಡಲದೊಳು ನುತಿವಡೆದಿ । ರುವನುಪಾವ ನಶುದ್ಧ ಸತ್ವಾಂತಃಕರಣವೆನಿಸಿ ॥ ೩೪ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕ ಕೇಳು ರಾ ಘವ । ನೆನಿಪ ವಿಷ್ಣುವಿನಾತ್ಮಭೇದಗ । ಳನೆ ಭರತಶತ್ರುಘ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೆ ನುತ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು ಪೇಳುತಿರುವರು । ವಿನುತಿವೆತ್ತಿ ಹೆನೀನು ಪಾವನ । ಘನತುರೀಯಾವಸ್ಥೆಯನು ಛವದೀಪ್ತಿಯೆಂದೆನಿಸಿ ॥ ॥ ೩೫ ॥ ವಿನುತಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನೆನಿಸುವುದು ಕೇಳ್ಸ್ವಪ್ನನಿ ದ್ರೆಗ । ಳೆನಿಸಿಕೊಂಬವೆ ಭರತಶತ್ರುಘ್ನ ರೆನಿಸುತ್ತಿಹವು ॥ ವನಜನಾಭ ನೆ ನಿನ್ನಹೃದಯಗ । ಗನಮೆನಿಪ್ಪುದೆ ಮೇದಿನಿತಲದೆ । ವಿನುತಿವಡೆದೊ ಪ್ಪಿಹು ದಯೋಧ್ಯಾನಗರಮೆನ್ನಿಸುತ ॥ ೩೬ ॥ ಘನತರ ಮನೋಯೋಗ ವೆಂಬುದೆ । ಮುನಿಪಗಾಧಿಜ ನವನಮಖಪಾ । ಲನೆಗೆ ನಿನ್ನನು ಕರೆದು ಕೊಂಡ್ಯೈದಿರುವುದೆನಿಸುವುದು ॥ ಮನವಮುವೃತ್ತಿಯ ವಿನಾಶವೆ । ದನುಜೆ ತಾಟಕಿಯುನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವು । ದೆನಿಪುದು ಮನೋವೇಗಭಂಗವೆ ಚಾಪಖಂ ಡನವು ॥ ೩೭ ॥ ಬಲಿತ ಮಾಯಾಯೋಗ ವೆಂಬುದೆ । ನೆಲದೊಳೆನ್ನ ವಿವಾ ಹಮೆನಿಪುದು । ಕಲಿತನದೊಳಾ ಪರಶುರಾಮನನಂದು ಜಯಿಸಿದುದೆ ॥ ಕಳೆದಖಿಳ ಜನ್ಮಾಂತರಂಗಳ । ಪಲತೆರದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನೀ । ನೆಲದೆನೀಂ ನಿಗ್ರಹಿಸುವಿಕೆ ಯೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹುದು ॥ ೩೮ ॥ ಸಂದಸಂಸಾರಾಟವಿ

ಯೊಳಾ | ನಂದವೆನು ನೀನಾಂತು ಬಹುಸುಖ | ದಿಂದೆ ಸಂಚರಿಸಿದುದೆ ವನಸಂಚಾರವೆನಿಸುವುದು || ಬಂದುನಿಂದ ವಿರಾಧನನು ನೀಂ | ಕೊಂದುದೆಂಬುದೆ ದಂಭನಿಗ್ರಹ | ಮೆಂದೆನಿಸುವುದು ದೇವದೇವನೆ ಕೇಳು ಬಿನ್ನವಿಪೆ || ೩೯ || ಸಕಲಜೀವಿಗಳಾ ಹೃದಯದೊಳು | ಸುಖಿಸುವಾತ್ಮನ ಪಂಚಭೂತಾ | ತ್ಮಕದ ಸುಸ್ಥಿರವೃತ್ತಿಯೆಂಬುದೆ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯೆಂದು || ಪ್ರಕಟತರವೆಂದೆನಿಪ ದೇಹವೆ | ವಿಕಟಪಕ್ಷಿ ಸಮೂಹಕನುದಿನ | ಸುಖವೆನಾಗಿಪ ಪಂಚವಟಿಯು ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿಹುದು || ೪೦ || ಖರನುಸತ್ತದೆ ಕಾಮನಾಶನ | ದುರುಳದೂಷಣ ನಳಿದನೆಂಬುದೆ | ಪಿರಿದೆನಿಸುವಾಕ್ರೋಧವಿಧ್ವಂಸನ ವೆನಿಸುತಿಹುದು || ಧುರದೊಳಂದಾ ತ್ರಿಶಿರ ನಳಿದುದ | ನರಿಯೆ ಲೋಭವಿನಾಶ ವೆನ್ನುತ | ಕರೆವರು ವಿಚಾರಿಸುತ ತತ್ವವಿಚಾರವಿದ್ಯೆಯನು || ೪೧ || ದನುಜಪತಿ ರಾವಣನಸೋದರಿ | ಯೆನಿಪ ಶೂರ್ಪನಖಿಯ ಸುನಾಸಿಕ | ದನುವಕೆಡಿಸಿದು ದಿಳೆಯೊಳಾಶಾನಾಶವೆನಿಸುವುದು || ವನದೆ ಮಾಯಾಮೃಗದ ವೇಷದೊ | ಳನಗೆ ವಂಚನೆಗೈದ ಮಾರೀ | ಚನನು ಕೊಂದುದೆ ಮೋಹನಿಗ ಹವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು || ೪೨ || ಪತಿಯೆ ಕೇಳ್ಮಾಯಾ ಶ್ರಯವೆನಿಪ | ವಿತತ ದಂಡಕಕಾನನದೊಳತಿ | ಹಿತದೆವೆಸಿಸಿದ ಸತ್ವರೂಪವೆನಾಂತ ನನ್ನನ್ನು || ಸತತವಾಮೊಂಗದೊಳು ನೀನತಿ | ಕುತುಕಿಯಾಗುತ ಹೊಂದಿದುದನೀ | ಕ್ಷಿತಿಯೊಳಗೆ ಸಾತ್ವಿಕದಮಾಯೆ ಯೆನುತ್ತ ಪೇಳುವರು || ೪೩ || ಇನಯಕೇಳಾ ರಾಜಸಾಕೃತಿ | ಯೆನಿಪ ಮಾಯೆಯು ಜಠರವಹ್ನಿಯೊ | ಳನವರತ ಸೇರುವುದೆನುತ ಪೇಳ್ವುದನೆರಾಜಸದ || ಜನಕನಂದನೆ ಬೆಂಕಿಯೊಳಗತಿ | ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಬೀಳ್ವುದೆನ್ನುತ | ವಿನುತಿವೆತ್ತ ವಿಬುಧರುಪೇಳ್ವರು ತಿಳಿದುಯೋಚಿಸುತ || ೪೪ || ಮನುಜಪಾಲಕ ಕೇಳು ತಾಮಸಿ | ಯೆನಿಪ ಮಾಯೆಗು ಮಾತ್ಮನಿಗು ಮೇ | ದಿನಿತಳದೊಳು ವಿಯೋಗವಾಗುವುದೆನುತ ಪೇಳ್ವುದನೆ || ಘನ ತಮೋಗುಣರೂಪಿಣಿ ಯೆನಿಪ | ಜನಕಜೆಯನಾ ದಶಶಿರನು ಕಾ | ನನದೊಳಪಹರಿ ಸಿರ್ಪುದೆನ್ನುತ ಬುಧರುಪೇಳುವರು || ೪೫ || ಅಂದು ವಿಪಿನದೊಳೆನ್ನಯ ವಿರಹ | ದಿಂದೆ ನಿನಗೊದಗಿರ್ದ ತಾಪವೆ | ಸಂದತಿಸುಖಾಲಂಭನ ಮಹಾಕ್ಲೇಶವೆನಿಸುವುದು || ಬಂದುಬಾಣದೊಳಾ ಕಬಂಧನು | ನೊಂದುಸತ್ತುದೆ ಶೋಕಭಂಗವು | ಸುಂದರ ವಿವೇಕಾಶ್ರಯವೆ ಸುಗ್ರೀವನಾಶ್ರಯವು || ೪೬ || ನಿನಗೆ ಮಾರುತಿಯುದು ದೊರೆತುದೆ | ವಿನುತ ಭಕ್ತ್ಯುದ್ರೇಕ ಲಾಭವು | ದೆನಿಸಿ

ಕೊಂಬುದು ವಾಲಿವಧೆಯು ವಿವೇಕನಾಶನವು ‖ ವನಧಿತೀರದೊಳಾ ವರವಿ
ಭೀ । ಷಣನು ನಿನ್ನನು ಶರಣುಹೊಕ್ಕುದೆ । ಜನಿಸಿದ ಮಹೋತ್ಸಾಹ
ಸಾಂಗತ್ಯ ಮೆನಿಸುತ್ತಿಹುದು ‖ ೪೭ ‖ ಜಲನಿಧಿಗೆ ಸೇತುವನೆಸಗಿದುದೆ ।
ನೆಲದೊಳಜ್ಞಾನವನು ದಾಟುವ । ಲಲಿತಯುಕ್ತಿ ಯೆನಿಸುವುದಾ ತ್ರಿಗು
ಣಾಶ್ರಯದ ತನುವೆ ‖ ಸಲೆವಿರಾಜಿಸುವಾ ತ್ರಿಕೂಟಾ । ಚಲವೆನಿಸುವು
ದು ಲಿಂಗದೇಹವೆ । ಹೊಳವ ಲಂಕಾನಗರವೆನ್ನುತ ವಿನುತಿವಡೆದಿಹು
ದು ‖ ೪೮ ‖ ಮದವಿನಾಶವೆ ಕುಂಭಕರ್ಣನ । ವಧೆಯು ಮಾತ್ಸರ್ಯವನು
ಭಂಗಿಸಿ । ದುದೆ ಸುರೇಂದ್ರಜಿತುವಿನ ಸಂಹಾರವೆನಿಸುತ್ತಿಹುದು ‖
ಕದನದೊಳು ದಶಕಂಧರನು ಸ । ತ್ತುದೆ ಯುಹಂಕಾರವನು ಖಂಡಿಸು ।
ವುದೆನುತಾಂ ತಿಳಿದಿಹೆನು ಯೋಗವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿಯಲಿ ‖ ೪೯ ‖ ಲಿಂಗದೇ
ಹನಿವಾರಣೆಯೆ ನೀ । ನಂಗನಾಮಣಿಸಹಿತ ರಾಕ್ಷಸ । ಪುಂಗವನ ಲಂಕೆ
ಯ ನುಳಿದುಬಂದುದೆನಿಸುತ್ತಿಹುದು ‖ ಅಂಗನೆಯೊಡನೆ ನೀನುಸೇರ್ದು
ದೆ । ಕಂಗೊಳಿಸುವಾ ತ್ರಿಗುಣಮಾಯಾ । ಸಂಗವೆನ್ನಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುತಿ
ಹುದು ತಿಳಿದುಯೋಚಿಸಲು ‖ ೫೦ ‖ ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಸಕಲಕಪಿವೀ ।
ರರಸಹಿತ ನೀನಂದು ಬಂದುದೆ । ಸುರುಚಿರದಹೃದಯು ಗಗನಗಮನ
ವೆಂದೆನಿಸುತಿಹುದು ‖ ಪರಮಸಂತೋಷೈಕ ಸುಖವನು । ಧರಣಿಯೊ
ಳು ಹೊಂದಿದುದೆ ಮಂಜುಳ । ತರವೆನಿಪಖಿಳ ರಾಜ್ಯಭೋಗವದೆನಿಸಿ
ಕೊಂಡಿಹುದು ‖ ೫೧ ‖ ಚಲಿಪ ಮಾಯಾತ್ಯಾಗವೆಂಬುದೆ । ನೀದೊಳಿ
ನ್ನುಂ ಕೆಲವುದಿನಗಳ । ಬಳಿಕ ವಾಲ್ಮೀಕ್ಯಾಶ್ರಮಕೆ ನೀನೆನ್ನಕಳುಹು
ವಿಕೆ । ತಳುವದೆನ್ನನು ಮತ್ತೆಹೊಂದುವು । ದಿಳೆಯೊಳಗೆ ಸತ್ವಗುಣವ
ನು ಕೈ । ಕೊಳುವುದೆನ್ನುತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತಿಹೆನು ಚಿತ್ತದಲಿ ‖
‖ ೫೨ ‖ ಪರಮಸಾತ್ವಿಕ ಮಾಯೆಸಲೆಸೇ । ರಿರುವಿಕೆಯೆ ನನ್ನೊಡನೆನಿ
ನ್ನುರು । ತರದ ಯತ್ನವೆನಿಪು ದಯೋಧ್ಯಾಪುರದ ಮನುಜರನು ‖ ಭರ
ದೊಳಾ ವೈಕುಂಠನಗರಕೆ । ಕರೆದುಕೊಂಡೈದುವುದೆ ಹೃದಯಾಂ । ಬ
ರವನು ಮಹಾಕಾಶದೊಡನೆ ಬೆರಸುವುದೆನಿಸುವುದು ‖ ೫೩ ‖ ಮನುಕು
ಲೋತ್ತಮ ಕೇಳವನಿಯೊಳು । ಮನುಜರೂಪವನುಳಿದು ಪಾವನ ।
ವೆನಿಪಘನತರ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಮಯ ಸಂಜ್ಞೆಯಲಿ ‖ ವಿನುತಿವಡೆದಾ ವಿ
ಷ್ಣುರೂಪವ । ಜನಕೆ ತೋರಿಸುವಿಕೆಯೆ ನೀನಾ । ವನಧಿಮಧ್ಯದೆ ಮ
ಲಗುವುದೆನುತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಹೆನು ‖ ೫೪ ‖ ನೀನುನುಡಿದೀ ತತ್ವವೆ
ಸಕಲ । ಮಾನವರಿ ಗೈಹಿಕಸುಖಂಗಳ । ನೀನೆಲದೊಳನುಗೊಳಿಸಿ ಘನ

ಸಾಯುಜ್ಯಪದವಿಯನು ‖ ತಾನು ಕೊಡುವುದು ಕೊನೆಗೆಕೇಳನು । ಮಾ
ನಿಸದೆ ಧರಿಸಿಹೆನು ಕೊರಳೊಳು । ನಾನು ಮಂಗಳದೇಹ ರಾಮಾಯಣ
ಸುಹಾರವನು ‖ ೫೫ ‖ ಇದನು ಜಾನಿಪಮನುಜರು ಪರಮ । ಪದವೆನಿ
ಪ ಜೀವನ್ಮುಕುತಿಯನು । ಮುದದೆ ಹೊಂದುವರೆನಗೆ ನೀನೊಲಿದಿಂದು
ತಿಳಿಸಿರುವೆ ‖ ಇದುವರೆವಿಗೀ ನೆಲದೊಳಾವನು । ಮಿದನು ಪೇಳರಲಿಲ್ಲಮುಂ
ದೆ ನ। ಲಿದಿದನಾವನು ಪೇಳಲಾರನು ಗೋಪ್ಯಮೆನಿಪ್ರದಿದು ‖ ೫೬ ‖
ಇದತಿ ರಮ್ಯಮೆನಿಸುವು ದೂಹೆಗೆ । ಸದಳಮೆಂದೆನಿಸಿಹುದು ಭೂಮಿ
ಯೊ । ಳಿದು ಸಕಲವಿಧ ದುಷ್ಕೃತಗಳನು ಪರಿಹರಿಸುತಿಹುದು ‖ ಇದು
ವಿಮಲ ಸುಜ್ಞಾನವನು ಕೊಡು । ವುದಿದು ಬಹುಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮೆನಿಸಿರುತಿ
ಹು । ದಿದು ಸಕಲಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ವಿರಚಿಸುವುದೆಲ್ಲರಿಗೆ ‖ ೫೭ ‖ ಎಂದು
ರಾಘವನೊಡನೆ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ಜಾನಕಿಪೇಳಲಾ ರಘು । ನಂದನನು
ನಲವಿಂದೆ ಸೀತೆಯ ಮುಖವನೀಕ್ಷಿಸುತ । ಸುಂದರಾಂಗಿಯೆ ಕೇಳುಮ
ಹದಾ । ನಂದದಿಂದಲೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಹೆ । ಬಂಧುರವೆನಿಪ ದೇಹರಾಮಾ
ಯಣವನೀನಿಂದು ‖ ೫೮ ‖ ನೀನುಧನ್ಯಳು ನಿನಗೆಮಾತ್ರವೆ । ನಾನು
ಪೇಳದೆನಿದನು ಕೇಳೆಲೆ । ಜಾನಕಿಯೆ ಕೊಡುವ್ರದಿದು ಭಕ್ತಿಸುಭುಕ್ತಿ
ಮುಕ್ತಿಗಳ ‖ ನೀನು ಪೇಳದಿರವನಿಯೊಳಿತರ । ಮಾನವರಿಗಿದನೆಂದೆ
ನುತ ಸುಂ । ಮಾನದಿಂದರುಹುತ್ತ ಮಲಗಿದನಂದುರಾಘವನು ‖ ೫೯ ‖
ಅರಸಿಯನು ಸಂತವಿಸುತಾ ರಘು । ವರನು ದಿವ್ಯಮಣಿಗಣದಿಂದುರೆ ।
ಮೆರೆವ ಪರ್ಯಂಕದೊಳು ಸುಖನಿದ್ರೆಯನುಮಾಡಿದನು ‖ ತರಣಿ ಮೂಡ
ದಮುನ್ನ ನಡೆತಂ । ದಿರದೆ ಬಿರುದಾವಳಿಗಳಿಂದಾ । ಧರಣಿಪಾಲನನೆಬ್ಬಿಸಿ
ದರಾ ವಂದಿಮಾಗಧರು ‖ ೬೦ ‖ ಮೊದಲುಜಾನಕಿ ಬಳಿಕರಾಘವ । ನು
ದಯಕಾಲದೊಳದ್ದು ಸಕಲವಿ । ಬುಧಸಮೂಹಕೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೆನಮಿ
ಸುತಾ ಬಳಿಕ ‖ ಸದನದೊಳು ಮಿಾಯುತ್ತ ರಾಮನು । ವಿಧಿವಿಧಾನದೊ
ಳೊಡನೆ ತಾನೆಸ । ಗಿದನು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನಾದಿ ಸಮಸ್ತಕರ್ಮಗಳ ‖ ೬೧ ‖
ಧರಣಿಸುತೆ ಯುಷ್ಕರೊಳು ಮಿಂದತಿ । ಭರದೊಳಾ ಗಿರಿಸುತೆಯನರ್ಚಿ
ಸಿ । ಹರುಷದಿಂದಾ ಕಾಮಧೇನುವನೊಲಿದು ಪೂಜಿಸುತ ‖ ಸುರಭಿಕೊ
ಟ್ಟಾಹಾರದ ಪಲವು । ತೆರದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನು ತುಂ । ಬಿರಿಸಿದಳುನಲ
ವಿಂದೆ ಚಿನ್ನದಪಾತ್ರೆಗಳೊಳಂದು ‖ ೬೨ ‖ ಅನಿತರೊಳು ರಾಘವನರಾ
ಜಭ । ವನಕೆ ಬಂದರು ಕೋಟಿಸಂಖ್ಯೆಯ । ಮುನಿವರರು ಭೋಜನಕೆ
ತಮ್ಮಯ ಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ‖ ಕನಕಪೀಠಂಗಳೊಳು ರಘುನಂ । ದನ

ನು ಮುನಿಗಳನೆಲ್ಲ ಕೂಡಿಸಿ । ಜನಕಸುತೆಗಾಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ನೂಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸೆನುತ ॥ ೬೩ ॥ ಪತಿಯುಮಾತನು ಕೇಳ್ದು ಜಾನಕಿ । ವಿತತವಸ್ತೂತ್ಕರವನಂದತಿ । ಜತನದಿಂದೆ ಬಡಿಸುತಭಿಘರಣೆಯುನ್ನು ತಾನೆಸಗೆ ॥ ವಿತತ ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದು । ಕ್ಷಿತಿಸುರರು ರಾಘವನನಂನತಿ । ಹಿತದೆಪೊಗಳುತ ಮನದಣಿಯೆ ಭೋಜನವಮಾಡಿದರು ॥ ೬೪ ॥ ತಂಗಿಯರನಾ ಸಖಿಯರನೊಲಿಸು । ತಂಗನಾಮಣಿ ಸೀತೆರಂಜಿಪ । ಮಂಗಳಾಸನದೊಳುಕುಳಿತು ಭೋಜನವತಾನೆಸಗಿ ॥ ಕಂಗೊಳಿಪ ವೀಳೆಯುವ ವಿಯುತ । ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡೊಡನೆ ಬಂದಳು । ಹಿಂಗಡೆಯೊಳುರೆ ಮೆರೆವನಂದನವನಕೆ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೬೫ ॥ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಘುವರನೊಡ್ಡೋಲಗವನಾ ವುಪವನಕೆಬರಲಿದಿ । ರುಗೊಳುತಾ ಭೂಮಿಸುತೆ ಯಾರತಿಯುನು ನಿವಾಳಿಸಲು ॥ ಸೊಗಸಿನಿಂದೆಸೆವಾ ಸನದೊಳಾ । ರಘುವರೇಣ್ಯನು ಕುಳಿತು ಜಲವನು । ಸೊಗದೊಳೀಂಟುತ ಬಂದನಾವಿನುತ ಜಲವಾಟಕೆಗೆ ॥ ೬೬ ॥ ಬಡನೆ ಸೀತಾರಾಘವರ ನಡಿ । ಗಡಿಗೆ ದಾಸೀಜನವುಸೇವಿಸ । ಲಿಡಿವಸಂತಸದಿಂದೆ ರಾಘವನೆಲ್ಲರನು ಕಳುಹಿ ॥ ಪೊಡವಿಯುಣುಗಿಯುನೊಲಿಸಿ ಕರವನು । ಪಿಡಿದು ತಾನೇಕಾಂತವಾಗಿಯೆ । ಕಡುವಿನೋದವನಾಂತು ಜಲಕೇಳಿಗಳನಾಡಿದನು ॥ ೬೭ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ರಾಮಚಂದ್ರನ । ಮನವು ಸಂತುಷ್ಟಿವಡೆವಂದದೆ । ಮನವೊಲಿದು ಬಹುಕಾಲ ಜಲಕೇಳಿಯನು ತಾನೆಸಗಿ ॥ ವನವನುಳಿದೈ ತಂದಳಾರಾ । ಮನಸಹಿತ ಸಂತೋಷದೊಳು ಭೋ । ಜನದಶಾಲೆಗೆ ಕೂಡೆಸೇವಾಜನ ರೊಲಿಸುತಿರಲು ॥ ೬೮ ॥ ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನು ಸಮನಂ । ತರವೆ ಸುಖಭೋಜನವನಾಗಿಸಿ । ಮೆರೆವ ತಾಂಬೂಲವನು ಮೆದ್ದು ಪುರಾಣಗಳನೆಲ್ಲ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳೊಲಿದು ಕೇಳು । ತ್ತಿರಲು ಭೋಜನವನ್ನು ವಿರಚಿಸಿ । ಧರಣಿಸುತೆ ಶಯ್ಯಾಗೃಹಕೆ ಬಂದಳತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೬೯ ॥ ಮೆರೆವಶಯ್ಯಾಗೃಹದೊಳಾ ರಘು । ವರನಬರವನೆ ನೋಡುತಿದ್ದಳು । ಧರಣಿಸುತೆಯುಷ್ಟರೊಳು ರಾಘವನೆಲ್ಲರನು ಕಳುಹಿ ॥ ಬರಲು ನಿದ್ರಾಶಾಲೆಗತ್ಯಾ । ತುರದೊಳಾ ಜನಕಸುತೆ ರಾಮನಿ । ಗೆರಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು ಕರಲಾಘವವನಿತ್ತೊಲಿದು ॥ ೭೦ ॥ ಕನಕಮಣಿ ಪರ್ಯಂಕದೊಳು ರಾ । ಮನನು ಕೂಡಿ ಮೇದಿನೀಸುತೆ । ಘನವಿಮಲ ಪಾನೀಯವನು ತಾನಿತ್ತು ಕಂಗೊಳಿಪ ॥ ವಿನುತ ತಾಂಬೂಲವನು ಕೊಟ್ಟತಿ । ವಿನಯಗೆ ಸ್ವಾನಂದನಿದ್ರೆಯು । ನನುಭವಿಸಿದಳು ಬಹುವಿನೋದವನಾಂತು ರಮಿಸುತ್ತ ॥ ೭೧ ॥ ಉದ

ಯಕಾಲದೊಳಿದ್ದು ಗಂಡನ । ಪದಕೆರಗಿ ಭೂಮಿಸುತೆ ಕೊಟ್ಟಳು । ಸವಿಮಲ ಸುಪಾನೀಯ ತಾಂಬೂಲಂಗಳನು ಪತಿಗೆ ॥ ಸುದತಿಸೀತೆಯು ಕೈವಿಡಿದುಕೊಂ । ಡೊದಗಿದಾನಂದದೊಳು ಬಂದನು । ಸದನದ ದ್ರಾಕ್ಷಾ ಲತಾ ಮಂಟಪವಪತ್ತಿರಕೆ ॥ ೨೦ ॥ ಕುಳಿತು ದಿವ್ಯಾಸನದೊಳಾ ರಘು । ಕುಲಲಲಾಮನು ಜಾನಕಿಯೊಡನೆ । ಪಲವುಬಗೆ ಯಾಟಗಳನಾಡುತ ಪಂಜರಂಗಳೊಳು ॥ ನಲಿದುಕೂಗುವ ಪಕ್ಷಿಗಳನಂ । ದೊಲಿದುಪಿಡಿದಾಡಿಸುತ ಮುಂಗಡೆ । ಯೊಳಗೆಕಂಡನು ಸೂಳೆಯರ ನಾಟ್ಯಂಗಳನುಕೂಡೆ ॥ ೨೧ ॥ ಇರುತರಾಮನ ಚರಣಪಂಕಜ । ಕೆರಗಿ ಬೇಡಿದಳಾಮಹೀಸುತೆ । ಪುರದೊಳಂಗಡಿಗಳ ವಿನೋದವ ನೀಕ್ಷಿಸುವೆನೆನುತ ॥ ಭರದೊಳಾಕರುಮಾಡವನು ತ । ನ್ನರಸಿಯೊಡನೇರುತ್ತ ತೋರ್ದನು । ಬೆರಳ ನೀಡುತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಮುಚಿತಪೀಠದಲಿ ॥ ೨೨ ॥ ಬೆರಳತೋರಿಸಿ ರಾಘವನು ತ । ನ್ನರಸಿ ಗಂಗಡಿಗಳೊಳು ನಡೆಯು । ತ್ತಿರುವ ಸಕಲವಿನೋದಗಳ ಸಲೆತೋರಿಸುತ್ತಿರಲು ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಯಷ್ಟರೊಳುರತ್ನಾ । ಭರಣವಿಲ್ಲದೆ ಬೀದಿಯೊಳು ಸಂ । ಚರಿಸುತಿಹ ಬಡಪೆಣ್ಣನೋರ್ವಳನಂದುನೋಡಿದಳು ॥ ೨೩ ॥ ಕಳುಹಿ ದಾಸೀಜನರ ನಾಕೆಯ । ಬಳಿಗೆ ಜಾನಕಿಕೂಡೆ ತನ್ನಯ । ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತಾ ಬಡಹೆಂಗಸನು ಕುರಿತು ॥ ಎಲೆವನಿತೆ ನೀನೇಕೆಹರ್ಷವ । ನುಳಿದು ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿತಿರುಗುವೆ । ತಿಳುಹುನಿನ್ನ ವಿಚಾರವನೆನುತ ಪದೆದುಕೇಳಿದಳು ॥ ೨೪ ॥ ಜನನಿ ಕೇಳೆನ್ನಪತಿ ಪೋಗಿರು । ವನುವಿದೇಶಕೆ ಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ ಪಿ । ತನಳಿದಿಪನೆನಗಾರು ರಕ್ಷಕರಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ॥ ದಿನದಿನವು ಭಿಕ್ಷವನುಬೇಡುತ । ವಿನಯದಿಂದೀ ಮಗುವಿನೊಡನೆಯ । ಮನದೆದುಃಖಿಸಿ ತಿರುಗುತಿಹೆಸೀತೆರದೆ ಯಾಚಿಸುತ ॥ ೨೫ ॥ ಎನುತಪೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನಾ । ಜನಕಸುತೆಕೇಳುತ್ತ ಮನ್ನಿಸಿ । ಮನದಣಿಯೆ ತನ್ನುಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲವನು ತೆಗೆದು ॥ ವನಿತೆಗಿತ್ತುಪಚರಿಸಿ ಕೊಡಿಸಿದ । ಳನಯನಿದಿರೊಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣರಘುಗ । ಳನುಸುಮಿತ್ರಾಸುತನ ಕಡೆಯಿಂದಾ ನಿತಂಬಿನಿಗೆ ॥ ೨೬ ॥ ಅವನಿನಂದನೆ ತನ್ನ ದೇಶದೆ । ನಿವಸಿಸುವ ಬಡಬಗ್ಗರನುತಾಂ । ತವೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕರೆಯಿಸುತ ನಿಜಮಂದಿರದ ಪೊರೆಗೆ ॥ ಸವಿನುಡಿಗಳಿಂ ದುಪಚರಿಸುತೊಡ । ನವರಮನದ ಸಂತೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ಜವದೆ ಕೊಡುವಳನುದಿನ ಧನಕನಕವಸನಂಗಳನು ॥ ೨೭ ॥ ಇಂತನೇಕ ಸುಖಂಗಳನು ಬಲು । ಸಂತಸದೊಳಾ ಮೇದಿನೀಸುತೆ । ಸಂತತವನನುಭವಿಸುತ ವಿವಿಧವಿನೋದಗಳನೆಲ್ಲ ॥

ಸ್ವಂತ ಭವನದೊಳೀಕ್ಷಿಸುತ ಸಮ । ನಂತರದೊಳು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು । ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪತಿಯೊಡನೆ ಸಿಂಗರಬನಂಗಳಲಿ ॥ ೪೦ ॥ ಅಂಗಳದಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿಯು । ರಂಗಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯು ಮೆರೆವ । ಮಂಗಳಕರದ ಚಂದ್ರಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯು ಚರಿಸುತ ॥ ಕಂಗೊಳಸುವೇಕಾಂತ ಘನಸದ । ನಂಗಳಲ್ಲಿಯು ದಾರುಪರ್ವ್ಯಂ । ಕಂಗಳಲ್ಲಿಯು ವಿಹರಿಸಿದಳಾ ರಘುವರನಸಹಿತ ॥ ೪೧ ॥ ಕಂಗೊಳಿಸುತಿಹ ಸುಂದರತರವ । ನಂಗಳಲ್ಲಿಯು ಮೆರೆವ ಕರುಮಾ । ಡಂಗಳ ಕೊನೆಗಳಲ್ಲಿಯು ಸ್ಫಟಿಕಸ್ಥಳಂಗಳೊಳು ॥ ಕಂಗಳಿಗೆಸೆವ ವಿಮಲಜಲಯುಂ । ತ್ರಂಗಳೆಡೆಯೊಳು ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು । ಮಂಗಳಾಂಗನೆಸೀತೆ ದಶರಥನಂದನನ ಸಹಿತ ॥ ೪೨ ॥ ಮೆರೆವಕಾಂಚನ ದೆಡೆಗಳೊಳು ಸುಂ । ದರವೆನಿಪ ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನದೊ । ಳುರೆಮೆರೆವ ಹೂವಿನಮನೆಗಳೊಳು ತುಲಸಿವನಗಳೊಳು ॥ ತರತರದ ಮಂಚಂಗಳೊಳು ಮೋ । ಹೊರೆವಡೆದ ಸರಗಳೊಳು ಬಾಳೆಹೊ । ದರುಗಳೊಳು ಸಂಚರಿಸುತಿದ್ದಳು ಸೀತೆಪತಿಸಹಿತ ॥ ೪೩ ॥ ಹೊಳೆವುತಿಹಲಾ ಮಂಚದತಡಿಕೆ । ಗಳ ಬಳಗದಿಂದೆಸೆವಮಂಟಪ । ಗಳೊಳು ವರದೇವಾಲಯಂಗಳ ಮಧ್ಯಭಾಗದೊಳು ॥ ಹೊಳೆದುರಂಜಿಪ ಚಿತ್ರಶಾಲೆಗ । ಳೊಳು ವಿರಾಜಿಪ ಪುಷ್ಪವಾಟಿಕೆ । ಗಳೊಳು ಸೀತೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ರಾಘವನಸಹಿತ ॥ ೪೪ ॥ ಬೆಳೆದಿಹ ದ್ರಾಕ್ಷಾಲತಾಳಿಯ । ನೆಳಲಿನೊಳು ಸಂತತವುಮಂದಾ । ನಿಲನು ಸಂಚರಿಪತಿಮನೋಹರಸುಸ್ಥಳಂಗಳೊಳು ॥ ಹೊಳೆವ ಪರ್ವ್ಯಂಕಂಗಳೊಳು ಥಳ । ಥಳಪತರುಗಳಮೇಲೆ ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಪ ಕೇಳೀಗೃಹಗಳೊಳು ವಿಹರಿಸಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ೪೫ ॥ ವರಸಭಾಮಧ್ಯದೊಳು ನಿಜಮಂ । ದಿರದದೇಹಳಿಗಳೊಳು ಸುಂದರ । ತರವೆನಿಪ ಬೃಂದಾವನಸ್ಥಳಗಳ ಸಮಿಪದೊಳು ॥ ಉರುತರದ್ವಾರೋರ್ಧ್ವ ಸಾಧನಿ । ಕರಗಳೊಳು ರಘುವೀರನೊಡನೆ ವಿ । ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ಸೀತೆ ಬಹುಸಂತೋಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ॥ ೪೬ ॥ ಬಂದು ಕಂಬದಮೇಲೆಕಟ್ಟದ । ಸುಂದರತರದ ಮಂದಿರದೊಳಾ । ಸುಂದರಾಂಗನೆ ಸೀತೆರಾಘವನೊಡನೆ ವಿಹರಿಸುತ ॥ ಚಂದದಿಂದೆಸೆವೆಲ್ಲಕಡೆಗಳೊ । ಳಂದವಾಗಿಹ ವಸ್ತುಗಳನಾ । ನಂದದಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತಲಿದ್ದಳು ಗಂಡನನೊಲಿಸುತ ॥ ೪೭ ॥ ಪಲವು ದಿನದಗಳಿಂದ ರಾಮನ । ನೊಲಿಸುತಿಂತಿರಲಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಬಳಿಕವೇದವ್ಯಾಸ ಮುನಿಯೊಂದು ದಿನರಾಘವನ ॥ ಬಳಿಗೆಬರಲಾ ಮುನಿಪತಿಗೆರಗಿ । ನಲಿದುರಾಘವನರ್ಘ್ಯ

ಪಾದ್ಯಂ । ಗಳನುಕೊಟ್ಟುಪಚರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಪೀಠದಲಿ ‖ ೮೮ ‖
ಮುನಿಕುಲೇಂದ್ರನ ಪದಕೆಜಾನಕಿ । ವಿನಯದೊಳೆರಗಿ ದಿವ್ಯವರಭೋ ।
ಜನವನಾಗಿಸಲಾ ರಘುವರನು ತಾಪಸೇಂದ್ರನಿಗೆ ‖ ವಿನುತದಕ್ಷಿಣೆಗಳ
ನಿರಿಸಿ ಮೇ । ಲೆನಿಪ ತಾಂಬೂಲವನು ಕೊಟ್ಟತಿ । ವಿನಯದಿಂದುಪಚ
ರಿಸಿದನು ಬೀಸುತಿರಲವನಿಜೆಯು ‖ ೮೯ ‖ ತನ್ನ ಕುಶಲವನಾ ಮು
ನೀಂದ್ರನು । ಮುನ್ನಪೇಳ್ದು ರಘುವರನ ಕುಶಲ । ವನ್ನುಕೇಳ್ದತಿ ಹ
ರುಷದಿಂದಲೆ ರಾಮಚಂದ್ರನನು ‖ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂ । ಡು
ನ್ನತಾಸನದೊಳು ಚಲತೆರದೆ । ಮನ್ನಿಸುತಲಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನುಸಭೆಯ
ಮಧ್ಯದಲಿ ‖ ೯೦ ‖ ಧರಣಿಪಾಲಕಕೇಳು ಶಾಸ್ತ್ರನಿ । ಕರದೊಳುನ್ನತಿ
ವಡೆದು ಪಾವನ । ತರಮುನಿಸುತಿಪೇರ್ಕ ಪತ್ನೀವ್ರತವ ನೀಯುಗದಿ ‖
ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ನೀನಾ । ಚರಿಪೆ ಮುಂದೆ ದ್ವಾಪರಯುಗದೆ ।
ನಿರುತಸುಖಿಸುವೆ ಬಹುವನಿತೆಯರೊಳದರ ಫಲದಿಂದ ‖ ೯೧ ‖ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ
ಯತೂಕಕ್ಕೆ ಸಮಮುನಿ । ಸುತಿಹ ಚಿನ್ನದೊಳೊಂದದಂತೆ । ಪ್ರತಿಮೆ
ಗಳು ಹದಿನಾರನಾಗಿಸಿ ದಕ್ಷಿಣೆಯಸಹಿತ ‖ ಕ್ಷಿತಿಸುರರ್ಗವ ನೀವುದೆಲೆ
ರಘು । ಪತಿಯೆ ಕೇಳ್ಹದಿನಾರುಸಾವಿರ । ಸತಿಯರಿಂದೆ ಸುಖಿಸುವೆಮುಂ
ದಿನಯುಗದೊಳನರಿಂದ ‖ ೯೨ ‖ ಎನುತಪೇಳ್ದಾ ಮುನಿವಚನಗಳ ।
ನನುನಯದೊಳಾಲಿಸುತ ರಘುನಂ । ದನನು ಸಂತಸದಿಂದೆ ಹದಿನಾರು
ಪ್ರತಿಮೆಗಳನು ‖ ಕನಕದಿಂದಲೆ ಮಾಡಿಸಿ ಬ್ರಾ । ಹ್ಮಣರಿಗಿತ್ತನು ದ
ಕ್ಷಿಣೆಸಹಿತ । ವಿನುತಸರಯೂನದಿಯ ತೀರದೊಳಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖
‖ ೯೩ ‖ ತೆರಳಿದನು ಬಂದಂತೆತಾಪಸ । ವರನು ರಾಘವನಿಂದೆ ಪಡೆದು
ರು । ತರದ ಮನ್ನಣೆಗಳನುಪರಸುತ ತನ್ನಯಾಶ್ರಮಕೆ ‖ ಇರಲುಬ
ಳಿಕೊಂದುದಿನ ನಿದ್ರಿಸು । ತಿರಲು ಜಾನಕಿಸಹಿತ ರಾಘವ । ನಿರದೆಬಂದ
ಳು ಪಿಂಗಳೆಯೆನಿಪ ಗಣಿಕೆಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೯೪ ‖ ದ್ವಾರಪಾಲಕರನ್ನು ವಂ
ಚಿಸು । ತಾರಮಣಿಬಂದೊಳಹೊಗುತ್ತಾ । ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ತಿಳಿಯದಂದದೆ
ಬಂದುರಾತ್ರಿಯಲಿ ‖ ಮೀರಿದಾನಂದವನು ತಾಳುತ । ವೀರರಾಮನಪದ
ವನೊತ್ತಿದೊ । ಡಾ ರಘುಕುಲಲಲಾಮ ನೆಚ್ಚರುಗೊಂಡನತಿಜವದೆ ‖
‖ ೯೫ ‖ ಭರದೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ ಪಿಂಗಳೆಯನಾ । ಧರಣಿಪಾಲಕ ನಚ್ಚರಿಯ
ನಾಂ । ತಿರದೆ ನೀನೇತಕ್ಕೆಬಂದೆಯೆನುತ ವಿಚಾರಿಸಲು ‖ ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ
ಬೇಡಿದಳು ರಘು । ವರನ ಪದಪಂಕೇಜಯುಗಳ । ಕ್ಕೆರಗಿ ನೀಂರಮಿ
ಸೆನ್ನೊಡನೆನುತ ಕೂಡೆಬಿನ್ನವಿಸಿ ‖ ೯೬ ‖ ಬರುತಿಹದ್ವಾಪರಯುಗದೊ

ಳೀ । ಧರಣಿಯೊಳು ನೀಂ ಕುಬ್ಜೆಯಾಗವ । ತರಿಸಿ ನನ್ನನು ಪರಿಸೆನುತ
ಪಳನೊಪ್ಪಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಗೀ ವರ್ತಮಾನವ । ನರುಹಲಾ
ರಘುವರನು ಸಮನಂ । ತರದೊಳಾ ಭೂಮಿಸುತೆ ತಾಳ್ದಳಧಿಕಕೋಪ
ವನು ॥ ೯೭ ॥ ಇಳಿದು ಪಂಚವನಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಮುಳಿದು ಗಂಡನನೀ
ಕ್ಷಿಸುತೆನಗೆ । ತಿಳಿದಿಹುದು ನಿನ್ನೇಕಪತ್ನೀವ್ರತವು ಗೋಪ್ಯದಲಿ ॥
ನಲಿದು ಪಿಂಗಳೆಯೊಡನೆ ರಮಿಸುತ । ಪಳನು ನೀಂ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡು
ತ್ತಾ । ಬಳಿಕ ನನ್ನನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದೆ ಸಾಕರ್ಧರಾತ್ರಿಯಲಿ ॥ ೯೮ ॥ ಅವಳು
ಬಂದಿರುವಾಗ ಳೀತಕೆ । ಜವದೊಳೆಬ್ಬಿಸಲಿಲ್ಲ ನನ್ನನು । ಸವಿನಯದೊ
ಳಾ ವ್ಯಾಸಮುನಿಮೊದಲಾದ ಜನರೊಡನೆ ॥ ಅವನಿಜಾತೆಯು ನುಳಿದು ಜಗ
ದೊಳ । ರುವವನಿತೆಯರು ಜನನಿಗೆಣೆಯೆನಿ । ಸುವರೆನುತಲಾ ನೇಕಪ
ತ್ನೀ ವ್ರತನೆನುತಲೊರೆವೆ ॥ ೯೯ ॥ ಅನುದಿನದೆನೀ ನನೃತವಾಡುವೆ ।
ವಿನುತಮುನಿಪಾ ವ್ರತವದೇನಾ । ಯ್ತೆನಗೆ ಪೇಳದನುಡಿಗಳಿಂದೇನಾ
ಯ್ತು ನಾನೀಗ ॥ ತನುವನೀಗುವೆ ಕೇಳು ರಘುನಂ । ದನನೆಸೋಕುವ
ಳಲ್ಲ ನಾರಾಂ । ಗನೆಯುಮಲಗಿದ ಹಾಸಿಗೆಯನೆಡಗಾಲಿನೊಳು ನಾನು ॥
॥ ೧೦೦ ॥ ನಾನೆಳದಮೇಲೆ ಸುಖಿಸುತ್ತಿರು । ನೀನು ಬೇಕಾದವಳೊಡನೆ
ಕೇ । ಳೀನೆಲದೊಳಗೆ ಸೂಳೆಗಾರಿಕೆಗೈವ ರಾಜನಿಗೆ ॥ ಮಾನವುಳಿಯದು
ರಾಜ್ಯನಿಲ್ಲದು । ಹಾನಿಬಹುದೆನು ತೊರೆದೊಡನೆ ಸರ । ಯೂನದಿಗೆಹೊ
ರಟಳು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತ ಗಂಡನನು ॥ ೧೦೧ ॥ ಭರದೊಳೋಡಿ ಬರುತ್ತ
ರಾಮನು । ಮರಳಗುಡ್ಡೆಯೊ ಳವನಿಜಾತೆಯು । ಕರವಪಿಡಿದಿಂತೆಂದು
ನುಡಿದನು ಕಾಂತೆಕೇಳಿಂದು ॥ ಮರುಳುಗೊಂಡಾ ಪಿಂಗಳೆಯೊಡನೆ ।
ನೆರೆದುದಿಲ್ಲವು ಕೇಳ್ಪ್ರಮಾಣವ । ವಿರಚಿಸುತ ಪೇಳುವೆನು ಸಂದೇಹವ
ನುಬಿಡು ನೀನು ॥ ೧೦೨ ॥ ಎಂದು ಪಲತೆರದಿಂದೆ ಸೀತೆಯ । ನಂದು ಬೇ
ಡಿಕೊಳುತಿರಲಾ ರಘು । ನಂದನನು ಧರಣೀಸುತೆ ವಸಿಷ್ಠರಪದವಪಿಡಿ
ದು ॥ ಇಂದು ನೀಂ ಪೇಳದೊಡೆ ನಂಬುವೆ । ನೆಂದುರೋದಿಸಿ ಪೇಳ
ಲತಿಜವ । ದಿಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಕಳುಹಿಕರೆಯಿಸಿದನು ಮುನಿಯು ॥
॥ ೧೦೩ ॥ ಸತಿಯರುಂಧತಿ ಸಹಿತದಶರಥ । ಸುತನಹತ್ತಿರಕಾ ವಸಿ
ಷ್ಠನು । ಹಿತದೊಳೈತರ ಲಾತನಚರಣ ಪಂಕಜಕ್ಕೆರಗಿ ॥ ವಿತತ
ಭಕ್ತಿಯೊಳರುಹಲೀ ಸಂ । ಗತಿಯನಾತನ ಪದವಪಿಡಿದಾ । ಕ್ಷಿತಿ
ಸುತೆಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು ಮನದಸಂಶಯವು ॥ ೧೦೪ ॥ ಬಳಿಕ
ರುಂಧತಿಗಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಬೆಲೆವಡೆದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳ । ನೊ

ಲಿದುಕೊಟ್ಟಳು ವಿನಯದಿಂದುಪಚರಿಸಿ ಪದಕೆರಗಿ ॥ ತಳುವದಾಕುಲ ಗುರುವಿನಪದಕ । ಮೊಗಕೆರಗಿ ರಾಘವನು ಮನ್ನಿಸಿ । ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿದನರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಲಿ ॥ ೧೦೫ ॥ ಬಂದುಸಲ ಸತಿಸೋದರರೊಡನೆ । ಬಂಧುಜನಗಳ ಸಹಿತದಶರಥ । ನಂದನನುಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣದ ಸ್ನಾನಕೆಂದೆನುತ ॥ ಬಂದಿರೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಕಾದಿನ । ಬಂದರಲ್ಲಿಗೆ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು । ಸಂದಸಂತಸದಿಂದೆ ತಮ್ಮಯಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ॥ ೧೦೬ ॥ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ ರಾಘವನಖಿಳ । ದಾನಗಳ ನೆಸಗಿದನು ವಿಪ್ರರಿ । ಗಾನೆಲವಣಿಗೆ ಬಂದಖಿಳ ಮುನಿಪತ್ನಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ॥ ಸಾನುರಾಗದಿ ಮನ್ನಿಸುತಸುಂ । ಮಾನದೊಳು ಕೊಟ್ಟಳಡಿಗಡಿಗೆ ನಿ । ದಾನಿಸದೆ ಮೇಲೆನಿಪವರವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನು ॥ ೧೦೭ ॥ ಬಳಿಕಲೋಪಾಮುದ್ರೆ ರಾಮನ । ಲಲನೆಯನು ನೋಡುತ್ತ ಸಂತಸ । ದಳೆದುಕೇಳಿದಳೆಲೆ ಮಹೀಸುತೆಹಿಂದೆರಾಘವನು ॥ ಜಲಸಿಧಿಗೆಸೇತುವ ನೆಸಗುವಂ । ದೊಲಿದಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಯನು ಬರಿಸದೆ । ತೊಳಲಿದನದೇ ತಕ್ಕೆನಗೆನೀಂ ತಿಳಿಹಿಸವನೆನುತ । ॥ ೧೦೮ ॥ ಜನನಿಕೇಳ್ಪೂರ್ವದೊಳಗಸ್ತ್ಯರು । ವನಧಿವಾರಿಯ ನೀಂಟಿಬಿಟ್ಟರು । ಘನತೆಯೊಳದನು ಮತ್ತೆಮೂತ್ರದ ರೂಪಿನೊಳು ನೆಲದೆ ॥ ವನಧಿಜಲವದರಿಂದ ಲುಪ್ಪಿಂ । ದೆನಿಸಿಹುದದನು ಕುಡಿವುದೆಂತೆವ । ರೆನುತಸೋಚಿಸಿ ಕರಿಸಲಿಲ್ಲವು ಕುಂಭಸಂಭವನ ॥ ೧೦೯ ॥ ತನಗೆ ದುಷ್ಕೀರ್ತಿ ಬಹುದೆನ್ನುತ । ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮನ ಕರೆಯಿಸಲಿ । ಲ್ಲಿನಕುಲೇಂದ್ರನು ಸೇತುವನೆಸಗುವಂದು ಯೋಚಿಸುತ ॥ ಜನನಿಕೇಳಾ ಮುನಿವರೇಣ್ಯನ । ಘನತರದಕೃಪೆಯಿಂದೆ ರಘುನಂ । ದನನಿಗಿಂತು ಪರಾಕ್ರಮವೊದಗಿತೆನುತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೧೧೦ ॥ ಮುನಿಪನಾಶೀರ್ವಾದಬಲದಿಂ । ದಿನಕುಲೇಂದ್ರನಿ ಗೊದಗಿಹುದುಮೇ । ಲೆನಿಪಭುಜಬಲವಿಾತೆರದೊಳೆಂದೆನುತ ಲೋಕೆಯನು ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಳು । ಮುನಿವರನೆಡೆಗೆ ಮನ್ನಿಸುತ್ತಲೆ । ವಿನುತ ಮಂಗಳವಸ್ತುಗಳ ನೊಲಿದಿತ್ತು ಪದಕೆರಗಿ ॥ ೧೧೧ ॥ ಬಂಧುಮಿತ್ರರಸಹಿ ತಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಬಂದು ನಿಜಮಂದಿರದೊಳು ರಘು । ನಂದನನು ಸತಿಸಹಿತಪಡೆದನು ಬಹಳಸೌಖ್ಯವನು । ಇಂದುಮುಖಿ ಪತಿಯೊಡನೆ ಮಹದಾ । ನಂದದಿಂದೆ ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದಳು । ಮುಂದಿರದೊಳಾಶ್ಚರ್ಯದ ವಿನೋದಗಳನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೧೧೨ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೧೯೪೮.

ಮೂವತ್ತೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ,

ಸೂಚನೆ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಗರ್ಭವನು ಪಡೆದಾ ।
ಪುರದೊಳೆಲ್ಲರ ನೊಲಿಸುತ ಪಲವು ।
ತೆರದೊಳಾ ರಘುವರನಿಗಾನಂದವನು ಮಾಡಿದಳು ॥

ಇರಲಿರಲು ಬಳಿಕೊಂದುದಿನ ರಘು । ವರನು ಸೇವಕಿವಚನದಿಂದಲೆ । ಧರಣಿಸುತೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯೆನಿಪ ಸಂಗತಿಯನಾಲಿಸುತ ॥ ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ಧರಣೀ । ಸುರರಕರೆಯಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನಡಿಗಡಿ । ಗಿರದೆ ಮನ್ನಿಸಿ ದಕ್ಷಿಣೆಸಹಿತ ಸಕಲದಾನಗಳ ॥ ೧ ॥ ದಿನದಿನವು ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷದ । ಮುನಿವರರಿಗಾ ನಂದದಿಂದಲೆ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನೊಲಿದುಸಂತರ್ಪಣೆಯನಾಗಿಸುತ ॥ ಜನಕಜಾತೆಗೆ ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟನು । ಕನಕ ಪೀತಾಂಬರಗಳನು ಮೇ । ಲೆನಿಪ ಬಹುವಿಧಗಳಹ ಸರಿಗೆಯಕುಪ್ಪಸಂಗಳನು ॥ ॥ ೨ ॥ ಎರಡನೆಯ ತಿಂಗಳೊಳಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ಕರೆಯಿಸಿ ಸುಮೇಧಾ ಜನಕರನು । ಧರಣಿಪಾಲಕನಾ ಗುರುವಸಿಷ್ಠಮುನಿಮೊದಲಾದ ॥ ವರಮುನಿಗಳಿಂದಾ ಗಿಸಿದನತಿ । ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಪುಂಸವನಮೆಂ । ಬುರುತರ ಮಹೋತ್ಸವವನಾ ಧರಣೀಸುತೆಗೆನಲಿದು ॥ ೩ ॥ ಸತಿಸಹಿತ ಪುಂಸವನ ಕರ್ಮವ । ನತಿಹರುಷದಿಂ ದೀಕ್ಷಿಸಿಜನಕ । ಪತಿ ಪಡೆದುರತ್ನಾಭರಣಚೀನಾಂಬರಾದಿಗಳ ॥ ಸುತೆಗೆತಾನಿ ತ್ತಳಿಯನಹ ರಘು । ಪತಿಗೆಕೊಟ್ಟನು ಮೇಲೆನಿಪ ಘನ । ರಥಗಜತುರಗ ವಸ್ತ್ರರತ್ನಾಭರಣಗಳ ನೊಲಿದು ॥ ॥ ೪ ॥ ಅಳಿಯನನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ । ಲಲನೆಯೊಡ ನಡಿಗಡಿಗೆಮನ್ನಣೆ । ಗಳನುಪಡೆದು ಮಿಥಿಳೆಗೆಬಂದನು ಜನಕಭೂವರನು ॥ ಬಳಿಕ ಜಾನಕಿಯೊಂದುದಿನ ಪತಿ । ಬಳಿಗೆಬಂದೀ ಪುರದುಪವನಂ । ಗಳೊಳು ವಿಹರಿಸಬೇಕು ನಿನ್ನೊಡನೆಂದು ಬೇಡಿದಳು ॥ ೫ ॥ ಮಡದಿಪೇಳಿದ ಮಾತನಾಲಿಸಿ । ಸಡಗರದೆ ರಾಘವನುಪೇಳ್ದನು । ಮಡದಿಕೇಳ್ನೀಂ ಪೇಳಿದಂತಾಗಿಸುವೆ ನೆಂದೊಲಿಸಿ ॥ ಒಡನೆಲಕ್ಷ್ಮಣ ಗಂದುನುಡಿದನು । ಕಡುಜವದೊ ಳುದ್ಯಾನವನಕಾಂ । ನಡೆತರುವೆನೆಂದೀಗ ಸಾರಿಸುಪಟ್ಟಣದೊಳೆನುತ ॥ ೬ ॥ ಶಿರದೊಳಾಂತು ರಘುವರನಾಜ್ಞೆಯ । ನಿರದೆಲಕ್ಷ್ಮ

ಣನಾಗ ಕಂಚುಕಿ । ಯರನುಬರೆಯಿಸಿ ತನ್ನೆಡೆಗೆನೀ ವಖಿಳವಸ್ತುಗಳ । ಇರಿಸಿಯುದ್ಯಾನ ವನದೊಳಲಂ । ಕರಿಸಿಬರಬೇಕೆನುತ ಪೇಳ್ದತಿ । ಭರದೊಳಂತಾಗಿಸುತ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ರಾಮನಿಗೆ ॥೭॥ ಕುಳಿತುರಾಘವ ನೊಂದುದಂಡಿಗೆ । ಯೊಳುಪವನಕ್ಕೈತಂದನು ಬಿರುದು । ಗಳನು ಕೇಳುತವೈಭವದೊಳಾ ರಾಜಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ನೆಲದಣುಗಿ ಮತ್ತೊಂದುದಂಡಿಗೆ । ಯೊಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಳು । ತಳುವದಾರಘುವರನ ಹಿಂಗಡೆ ಪುರವನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೮ ॥ ತೆಂಗುನೇರಿಳೆ ಮಾವುಮಾದಳ । ಹೊಂಗೆಕಿತ್ತಿಳೆ ಬಾಳೆದಾಡಿಮ । ಕಾಂಗುಹೇರಿಳೆ ಹಲಸುನೆಲ್ಲಿಯು ಸೀಬೆ ಶೀತಾಳ ॥ ಹಿಂಗುಯಳಚಿ ಚಕೋತಬೇಲ ಲ । ವಂಗ ಬೇವುಮೊದಲಹ ಫಲವೃ । ಕ್ಷಂಗಳಂದೆಸೆವಾ ವನಕೆ ನಡೆತಂದಳಾಸೀತೆ ॥ ೯ ॥ ಬಕುಳಪಾದರಿ ಪಾರಿಜಾತತಿ । ಲಕ ಕಮಲಕರವೀರ ಕುರವಕ । ವಿಕಸಿತ ಸುಮಂದಾರಕೇತಕಿ ಜಾಜಿಬಂಧೂಕ ॥ ಪ್ರಕಟನಂದ್ಯಾವರ್ತ ಮರಚಂ । ಪಕಶಿರೀಷ ರಸಾಲಮೊದಲಹ । ಸಕಲ ಪುಷ್ಪಂಗಳನು ಜಾನಕಿಕಂಡಳಾವನದೆ ॥೧೦॥ ಗರುಡಸಾರಸ ಕೇಕಿಶುಕ ತಿ । ತ್ತಿರಿ ಬಕಭರದ್ವಾಜ ಶಾರಿಕ । ಸುರುಚಿರ ಕಪೋತಪಿಕವಾಯಸ ಶಕುನಿಮೊದಲಾದ ॥ ಮೆರೆವಸುಂದರ ಪಕ್ಷಿಗಣದಿಂ । ದುರೆವಿರಾಜಿಪ ವನವಹೊಕ್ಕಳು । ಧರಣಿಸುತೆರಾಘವನ ನೊಲಿಸುತ್ತಧಿಕ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೧ ॥ ಮಾವಿನಾಮರಗಳ ತಳದೊಳಾ । ಹೂವಿನಾ ತೋಟಂಗಳಲ್ಲಿಯು । ಬಾವಿಗಳ ದಡದಲ್ಲಿಯು ಮರಳದಿಬ್ಬಗಳೆಡೆಯೊಳು ॥ ಆವನಿತೆ ಗೂಡಾರಗಳೊಳಂ । ತಾವನದ ತೋಟಂಗಳೊಳೆಸೆವ । ತೀವಿದುಪ್ಪರಿಗೆಗಳೊಳು ಕ್ರೀಡಿಸಿದಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೧೨ ॥ ವರನದೀತೀರದೊಳು ರಂಜಿಪ । ತರತರದ ಜಲಯಂತ್ರಗಳ ಹ । ತ್ತಿರದೊಳಿಹ ಪೀಠಗಳಮೇಲ್ಗಡೆಗಳೊಳು ಸಂತತವು ॥ ಹರಿವಸರಯೂ ನದಿಯದಡದ । ಲ್ಲಿರುವ ದೋಣಿಗಳಲ್ಲಿಯು ಸಲೆವಿ । ಹರಿಸುತಿದ್ದಳು ಪತಿಯೊಡನೆಜಾನಕಿ ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೧೩ ॥ ಘನತಟಾಕಂಗಳೊಳಿರುವ ಮೋ । ಲೆನಿಪ ನಾವೆಗಳಲ್ಲಿಯು ಮರದ । ಕೊನೆಯೊಳಿಹ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿಯು ಕದಳಿವನಗಳೊಳು ॥ ಇನಕುಲೇಂದ್ರನ ಸಹಿತಜಾನಕಿ । ಬಿನದದಿಂದೆ ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದಳು । ಮನವೊಲಿದು ಹಗಲಿರುಳು ಜಲಕೇಳಿಗಳನಾಗಿಸುತ ॥ ೧೪ ॥ ಪುಷ್ಪಸವನಂಗಳೊಳು ಜಾನಕಿ । ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನದೊಳು ಕೇತಕಿ । ಪುಷ್ಪ ಭವನಂಗಳೊಳು ಕೃತ್ರಿಮ ಮಂದಿರಂಗಳೊಳು ॥ ಪುಷ್ಪಫಲಕಿಸಲಯುವ ಸಾಂತಚ । ತುಷ್ಪಥಂಗಳೊ ಳಸಿಯುನಸಹಿತ । ನಿಷ್ಫ

ಲಮೆನಿಸಿದಂದು ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದಳಾವನದಿ ॥ ೧೫ ॥ ಹೊಳೆವಕಂಬದ ಮ
ನೆಗಳೊಳು ಕಂ । ಗೊಳಿಪ ದೋಣಿಯಮೇಲಿಹ ಮುಹಡಿ । ಗಳೊಳು
ವಿಬುಧರು ಹೊಗಳುವಂತಾ ಮೇದಿನೀಸುತೆಯು ॥ ಥಳಥಳಿಸುತಿಹ ಚಿ
ತ್ರಶಾಲೆಗ । ಳೊಳು ಮೆರಳದಿಬ್ಬಗಳೊಳಾ ರವಿ । ಕುಲಲಲಾಮನ
ಕೂಡೆ ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದಳತಿಹಿತದೆ ॥ ೧೬ ॥ ಬಂದುಕಂಬದ ಮೇಲೆಕಟ್ಟ್ಸ
ದ । ಸುಂದರವೆನಿಪ ಸೌಧಗಳೊಳತಿ । ಚಂದವಾಗಿಹ ದಾಡಿಮವನಂಗ
ಳೊಳು ಶೋಭಿಸುತ ॥ ಅಂದವಡೆದಿಹ ಮಂಚಗಳೊಳ । ನಂದದಿಂದೆ
ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದಳು । ಬಂದುಜಾನಕಿ ರಾಮನೊಡನಾ ವನದಮಧ್ಯದಲಿ ॥
॥ ೧೭ ॥ ಎಳೆದಳಿರ ಮಧ್ಯದೊಳವಿತು ಕೊಂ । ಡಿಳೆಯನಂದನೆ ಪತ್ರಿಯ
ಚಿತ್ತಕೆ । ತಳುವದೆ ವ್ಯಾಕುಲವನಾಗಿಸುವಳತಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ತಿಳಿದು
ತನ್ನನು ರಾಘವನುಪಿಡಿ । ಯಲು ಮಹೀಸುತೆಮತ್ತೆ ಪತಿಯುಕೊ । ರ
ಳನು ಪಿಡಿದಾಲಂಗಿಸುತ ಸಂತಸವನಾಗಿಪಳು ॥ ೧೮ ॥ ಜನಕಸುತೆ ಸೊ
ಳೆಯರನರ್ತನ । ವನವಲೋಕಿಸುತತಿ ಮನೋಹರ । ವೆನಿಪವಾದ್ಯಂ
ಗಳನು ಕೇಳುತಬಹುಳಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಘನವಿನೋದಕರ ವೆನಿಪಕಥೆಗ ।
ಳನೊಲಿದಾಲಿಸು ತಿದ್ದಳಾರಾ । ಮನೊಡನಾ ರಾಮದನಡುವೆ ಸಂಭ್ರಮ
ವಿಲಾಸದಲಿ ॥ ೧೯ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಸೂತ್ರಂಗಳಿಂದಲೆ । ನರರುಕಟ್ಟಿರಿಸಿದ
ತಿಘನತರ । ಕರಚಮತ್ಕಾರಗಳ ನೀಕ್ಷಿಸುತಧಿಕ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ತರತರದ
ವಿಸ್ಮಯವನೆಲ್ಲ ಜ । ನರಿಗೆತೋರಿಸಿ ನಗಿಸುತಿಹ ದೊಂ । ಬರರಮೇಲೆನಿ
ಪಾಟಗಳ ನೊಲಿದಂದುನೋಡಿದಳು ॥ ೨೦ ॥ ವನದಮಧ್ಯದೊಳಾ ಮ
ಹೀಸುತೆ । ವಿನುತಿವಡೆದ ದಶಾವತಾರಗ । ಳನು ವಿಲೋಕಿಸುತಿಂದ್ರಜಾ
ಲ ಮಹೇಂದ್ರಜಾಲಗಳ ॥ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನ ಸಹಿತನೋಡುತ । ಘನ
ವಿಭವದಿಂದೊಂದು ತಿಂಗಳ । ತನಕ ವಿಹರಿಸುತಿದ್ದು ಬಂದಳಯೋಧ್ಯೆ
ಗಾಬಳಿಕ ॥ ೨೧ ॥ ಮಾತೆ ಧರಣೀಜಾತೆ ಸುಗುಣ । ವ್ರಾತೆ ಮಂಗಳ
ಭೂತೆ ವಂಶಪು । ನೀತೆ ಜನಸಂಪ್ರೀತೆ ಭೂತಲದೊಳತಿವಿಖ್ಯಾತೆ ॥ ನೀ
ತಿತತಿವಿದ್ಯೋತೆ ದಾನವ । ಭೀತೆ ಸುಗುಣಾತೀತೆ ಕರುಣಾ । ಸ್ರೋತೆ
ಗರ್ಭವಧರಿಸಿದಳು ಸುವಿನೀತೆಯಾಸೀತೆ ॥ ೨೨ ॥ ಬಡನಡುಬಳೆದುದು
ತಿವಳಿಗಳೊಳ । ಗಡಗಿಕೊಂಡವು ಸುಂದರವುಖದೊ । ಳೊಡನೆಬಿಳು
ಪೇರಿದುದು ಕಪ್ಪೆನಿಸಿದುದು ಚೂಚುಕವು ॥ ಪೊಡವಿಯಣುಗಿಗೆ ವೈಯೊ
ಳಲಸಿಕೆ । ಯಡಿಗಡಿಗೆ ಸಂಜನಿಸಿತಾಕೆಯ । ನಡಿಗೆ ಮಂದತೆಯಾಂತು
ದಾಗರ್ಭವೊಡಲೊಳಿರುತಿರೆ ॥ ೨೩ ॥ ಅಡಿಗಡಿಗೆವೈದೋ [illegible]

ಬೆಂಡಲೊಳಗೆ ಬಿಳುಪೇರೆ ಕುಚಗಳೊ | ಗಿಡಿಬುಪಾಲ್ತಲೆದೋರೆ ದೇಹ
ದೊಳೆಲ್ಲಬೆಮರೇರೆ || ನಡೆನುಡಿಗಳು ನಿಧಾನವೆನಿಸಿರ | ಲೊಡವೆಯೊ
ಳುದಾಸೀನ ವಾಗಿರೆ | ಪೊಡವಿಯಣುಗಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿದುವುಬಸಿರಿನಲಿಬಯಕೆ
ಗಳು || ೨೪ || ನೆಲದೊಳುತ್ತಮ ವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹ | ಪಲತೆರದ ವಸ್ತು
ಗಳು ಮಂದಿರ | ದೊಳೆನಿತಿರ್ದಡವಾ ಬಯಕೆಗೊಳಗಾಗಿ ಜಾನಕಿ
ಯು || ಬೆಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆನಿತ್ಯವು | ಲಲಿತವಾದುವನು ತಿನ್ನುತಿದ್ದಳು |
ತಿಳಿವುದಂತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಗರ್ಭವೊಡಲೊಳು ಹೆಚ್ಚುತಿರೆ || ೨೫ || ತಡೆಯ
ಲಾರದೆ ಸೀತೆಭಾರವ | ನೊಡಲೊಳು ಧರಿಸದಿದ್ದಳುತ್ತಮ | ದೊಡವೆ
ಗಳನಾವರದೆ ಬಲುತೆಳುವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರ್ದ || ಉಡಿಗೆತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿಸಿ | ತೊಡುವಳು ಸಖೀಜನರಸಂಗಡ | ನುಡಿಯುತಿದ್ದಳು ಮನದ
ಕೋರಿಕೆಗಳನು ಬಯಕೆಯೊಳು || ೨೬ || ಪಲ್ಲವಾಧರೆ ಭೃಂಗಕುಂತ
ಲೆ | ಮಲ್ಲಿಕಾಸ್ಮಿತರುಚಿರೆ ಕೋಮಲ | ಸಲ್ಲಲಿತಶುಭಗಾತ್ರೆ ಶುಕಪಿಕ
ಶಾರಿಕಾಲಾಪೆ || ಫುಲ್ಲಲೋಚನೆ ಪಂಕಜಾನನೆ | ನಲ್ಲನಮನಕದೊಂದು
ಬಗೆಯು ಸ | ಮುಲ್ಲಸವನೆಸಗುತ್ತೆ ಮೆರೆದಳು ಧರಿಸಿಗರ್ಭವನು ||
|| ೨೭ || ಕುಂದಕುಟ್ಮಲ ರದನೆ ಮಂಜುಳ | ಮಂದಗಮನೆ ತಿಲಸುಮ
ನಾಸಿಕೆ | ಚಂದನವರಸುಗಂಧಿ ಕಿಸಲಯಪಾಣಿ ಶುಕವಾಣೀ || ಸುಂದರ
ಘನಪಯೋಧರ ಯುಗಳೆ | ಚಂದದಿಂದೆ ವಿರಾಜಿಸಿದಳಾ | ನಂದವನು
ಮಾಡುತ್ತ ಪೊಸತೆರದಿಂದೆ ಬಸಿರಿನೊಳು || ೨೮ || ಒಂದುದಿನದೊಳು
ಕೈಕೆಸಂತಸ | ದಿಂದೆ ತನ್ನರಮನೆಗೆ ಧರಣೀ | ನಂದನೆಯನು ಕರೆಯಿ
ಸಿಸವಿನುಡಿಯಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸುತ || ಇಂದುಮುಖಿ ರಾವಣನರೂಪವ |
ನೆಂದುನೀಂಕಂಡಂತೆ ಗೋಡೆಯೊ | ಳಿಂದುಚಿತ್ರಿಸಿ ನನಗೆತೋರಿಸೆನುತ್ತ
ಕೇಳಿದಳು || ೨೯ || ಮನದೊಳಾಶ್ಚರ್ಯವನು ತಾಳುತ | ಜನಕಸುತೆ ಕೈ
ಕೇಯಿನುಡಿಗಳ | ವಿನಯದಿಂದಾಲಿಸುತ ಲಾಕೆಯಪದಕೆ ಮಣಿದೆರಗಿ ||
ದನುಜಪತಿ ಯಂಗುಷ್ಠವನು ನಾಂ | ವನದೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ ರುತಿಹೆನಲ್ಲದ |
ವನ ಮೊಗವನೋಡಿದವಳಲ್ಲ ವೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು || ೩೦ || ಅದನೆನೀನೀ
ಗೋಡೆಯೊಳು ಬರೆ | ಯದೆನುತ ಮಹೀಸುತೆಯನು ಬಹುಳ | ವಿಧ
ದೊಳರದಾಕೈಕೆ ಪೀಡಿಸಲಾಸತೀಮಣಿಯು || ಚದುರತನದಿಂದೊಡನೆ
ಬಹುಹ | ರ್ಷದೊಳು ಬರೆದಳು ಮುನ್ನ ತಾಂ ನೋ | ಡಿದಪ್ರೊಲಾ ದಶ
ಶಿರನ ಹೆಬ್ಬೆರಳನ್ನು ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ || ೩೧ || ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸಿ ಕೈಕೆದಶ
ಕಂ | ಧರನ ಪದದಂಗುಷ್ಠವನ್ನು | ಚ್ಚರಿಯನಾಂ ತವನೀಸುತೆಯನು

ರೆಹೊಗಳತಕ್ಕೈಸಿ ॥ ಪರಮಸಂಮದದಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ಭರದೊಳಾ ದಿನ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಳು । ಮೆರೆವರತ್ನಾಭರಣ ವಸ್ತ್ರಂಗಳನುತಾನಿತ್ತು ॥ ॥ ೩೦ ॥ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟು ಮಹೀಸುತೆಯನಾ । ಬಳಕಸದನಕೆ ಕೈಕೆ ನಡೆತಂ । ದೊಲಿದು ದಶಕಂಧರನ ಹೆಬ್ಬೆರಳನುವಿಲೋಕಿಸುತ ॥ ಬಳಿದಸಂತಸದಿಂದೆ ಬರೆದಳು । ಖಳನರೂಪವನೆಲ್ಲ ತಾಂಮನ । ದೊಳಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ತನ್ನಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲತೆಯಿಂದೊಡನೆ ॥ ೩೩ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಗಾ ರನೆಯತಿಂಗಳು । ನೆರೆಯುಲಾ ರಘುವರನಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರಿಗೆ ಮಿಥಿಲಾ ನಗರದಿಂದೆ ಸುಮೇಧೆಜನಕರನು ॥ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳುತ ವೈಭವದೊಳಾ । ಗುರುವಸಿಷ್ಠನ ಮಾತನಾಲಿಸು । ತರಸಿಗಂದು ವಿರಚಿಸಿದನು ಸೀಮಂತಕರ್ಮವನು ॥ ೩೪ ॥ ಸುತೆಯಸೀಮಂತವನು ಪದೆದತಿ । ಹಿತದೆ ನೋಡುತ ಜನಕಭೂಪತಿ । ಸತಿಸಹಿತ ಸೀತಾರಘುವರರ ನೊಲಿದುಮನ್ನಿಸುತ ॥ ವಿತತನವರತ್ನಾಭರಣಗಳ । ನತಿಮುದದೆ ಕೊಟ್ಟುಪಚರಿಸಿದನು । ಜತನದಿಂದಲೆ ದಿವ್ಯವಸ್ತ್ರಂಗಳನುಪದೆದಿತ್ತು ॥ ೩೫ ॥ ಅಳಿಯನಿಂದಲೆ ಪಲವುಮನ್ನಣೆ । ಗಳನು ತಾಳ್ದಾಜನಕಭೂಪನು । ತಳುವದೈತಂದನು ಸತಿಸಹಿತ ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ಬಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ರವಿಕುಲ । ತಿಲಕನನುಪೂಜಿಸಿ ನಿಜನಿಳಯ । ಗಳಿಗೆಪೋದರು ಸಕಲರಾಜರು ಬಂದ ತೆರದಿಂದೆ ॥ ೩೬ ॥ ಪುರದಮಾನವರೆಲ್ಲ ರತ್ನಾ । ದರದೆ ಸೀತಾರಾಘವರನತಿ । ಹರುಷದಿಂ ತಂತಮ್ಮಮನೆಗಳಿಗಿರದೆ ಕರೆತಂದು ॥ ವರಸುಭೋಜನದಿಂದೆ ದಣಿಸುತ । ಮೆರೆವಘನದಿವ್ಯ ನವರತ್ನಾ । ಭರಣವಸನಂಗಳನು ಕೊಟ್ಟುಕಳುಹುವರಾತನನು ॥ ೩೭ ॥ ಬಂದುಸೀತಾರಾಮರಿಗೆನಲ । ವಿಂದೆವಂದಿಸಿ ತಮ್ಮನಗರಗ । ಳಿಂದೆತಂದಿಹ ಕಾಣಿಕೆಗಳನುಕೊಟ್ಟರಾಮನಿಗೆ ॥ ಸುಂದರಮೆನಿಪ ದಿವ್ಯವಸ್ತುಗ । ಳಿಂದೆ ಸಂತಸವಡಿಸಿಬೇಗನೆ । ಹಿಂದಕೆಬರುತಲಿದ್ದರು ಸಕಲದೇಶದಾನೃಪರು ॥ ೩೮ ॥ ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯಾಪುರಕೆ ನಡೆತಂ । ದೆರಗಿ ರಾಜಾಂಗನೆಯರೆಲ್ಲರು । ಧರಣಿನಂದನೆಗುತ್ತಮ ಮೆನಿಪವಸ್ತುಗಳನಿತ್ತು ॥ ಪರಿಪರಿಯೊಳಂ ದೈದೆಮನ್ನಿಸಿ । ನೆರೆಯಲಂಕರಿಸಿಬರುತಿದ್ದರು । ಪರಮಸಂಮದದಿಂದ್ಯೆತಮ್ಮಯಪುರಕೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೩೯ ॥ ಇಂತಿರುತಿರಲು ಜನಕನಂದನೆ । ಸಂತಸವನಾಂತೊಂದು ದಿನಮೇ । ಕಾಂತಭವನದೆ ರಾಘವೇಂದ್ರನಕೂಡೆ ವಿಹರಿಸುತ ॥ ಕಾಂತ ಕೇಳ್ನಾಂ ವಿಪಿನದೊಳು ಮುನಿ । ಕಾಂತೆಯರಬಳಿ ವಸಿಸಿಬಂದಪೆ । ನಿಂತು ಮನದೊಳುಬಯಕೆ ಯುಂಟಾಗಿಹುದುನನಗಿಂದು ॥ ೪೦ ॥ ವನ

ಕೆನನ್ನನುಕಳುಹು ತಾಪಸ। ವನಿತೆಯರ ಸತ್ಸಂಗದೊಳುನಾಂ। ಮನದಬೇಸರ ನೀಗಿಬರುವೆನು ಶೀಘ್ರದೊಳೆನುತ್ತ॥ ಜನಕಸುತೆರಾಘವನ ಚರಣಕ। ವನತಳಾಗಿಯೆ ಪೇಳ್ದಳಂದತಿ। ವಿನಯದೊಳರಿಯದಂತೆ ಜನರೋರ್ವರಾರುರಹಸ್ಯದಲಿ॥ ೪೧॥ ಆಗಲೆನುತಾ ಸತಿಯನೊಪ್ಪಿಸಿ। ರಾಘವನು ಸವಿನುಡಿಗಳಿಂದಲೆ। ಬೇಗನೆಮಹೀಸುತೆಯ ಚಿತ್ತಕೆಮುದವನಾಗಿಸುತ॥ ರಾಗರಸದಿಂದನುದಿನವು ಮದ। ನಾಗಮಹಿತ ವಿಧಾನದೊಳು ಬಹು।ಭೋಗಭಾಗ್ಯವ ನೈದುತಿದ್ದನು ತನ್ನ ಸತಿಸಹಿತ॥ ೪೨॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು
ಪದ್ಯಗಳು ೧೯೯.

ಮೂವತ್ತಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಪತಿತೊರೆದನೆಂಬುದ।
ನರಿತರಣ್ಯದೊಳ್ಬೈದೆ ದುಃಖಿಸು।
ತಿರದೆಬಂದಳು ತಿಳಿದು ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಶ್ರಮಕೆ॥

ಇರಲಿರಲು ಬಳಿಕೊಂದುದಿನ ರಘು। ವರನು ಜಾನಕಿಯೊಡನೆನಿದ್ರಿಸು। ತಿರುಳು ಮೂರನೆಜಾವದೊಳ ಗೊಂದುಕನಸನುಕಂಡು॥ ತರಣಿಮೂಡದಮುನ್ನ ತಾನತಿ। ಭರದೊಳೆದ್ದು ವಸಿಷ್ಠಮುನಿಯಂ। ಬರಿಸಿಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಕಂಡಕನಸಿನಸಂಗತಿಯ॥ ೧॥ ಮುನಿಪಕೇಳೀ ಜನಕಸುತೆ ಪಾ। ವನಸುರತರಂಗಿಣಿಯ ಲಂಘಿಸಿ। ವನದೆ ಭೀತಿಯನಾಂತು ದೆಸೆಗಳನೆಲ್ಲ ತಿರುತಿರುಗಿ॥ ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದೆ ನೊಂದಂ। ತೆನಗೆಕಾಣಿಸಿ ತೊಂದುಕನಸಿದು। ಮನಕೆಲೇಸಾಗಿಹುದೆ ಪೇಳೆಂದೆನುತಬೆಸಗೊಂಡ॥ ೨॥ ಎನಲುಕೇಳ್ದು ವಸಿಷ್ಠಮುನಿ ಮೇ। ಲೆನಿಸದೀ ಸ್ವಪ್ನವೆನುತನುಡಿದು। ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನಿಂದೆ ಶಾಂತಿಯ ನೆದಕೆಮಾಡಿಸುತ॥ ಮನೆಗೆಬಂದನು ರಾಘವೇಂದ್ರನ। ಮನವನೊಪ್ಪಿಸಿ ಪಲತೆರದ ಮು। ನ್ನಣೆಗಳನು ತಾನಾಂತುಶೀಘ್ರದೆ ಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ॥ ॥ ೩॥ ಅವನಿಯೋಚಿಸುತಾ ರಘುವರನು। ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮನುಜರ ಸಾರ್ವೈ। ಪುದನುಳಿದು ಚಿಂತೆಯನುತಾಳ್ದಿರೆ ಕುಂದಿಕೊರಗುತ್ತ॥ ಒದಗಿದಮನಃಖೇದ ದಿಂದಲೆ। ಕುದಿದು ಪುರಶೋಧನೆಯ ಚರನಂ। ಸದನಕೆ

ಕರೆಯಿಸುತ್ತ್ತ ರಹಸ್ಯದೊಳಗಿಂತೆಂದ ॥ ೪ ॥ ವಿಜಯಕೇಳತಿ ಗುಪ್ತ ದಿಂದೀ । ರಜನಿಯೊಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಪುರದವು । ನುಜರುನೋಡದಹಾಗೆ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ॥ ನಿಜನಿವಾಸದೆ ಜನರು ನನ್ನನು । ಭಜಿಸುವರೆ ಪೂಜಿಪರೊ ಜರೆವರೊ । ನಿಜವುನಿಪಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿದರುಹೆಂದು ನೇವಿುಸಿದ ॥ ೫ ॥ ಅರಸನಾಜ್ಞೆಯ ನಾಲಿಸುತ್ತತ್ತಿ । ಭರದೊಳಾರಘು ನಾಥನ ಚರಣ । ಕೆರಗಿ ಜೀವರದೇವನೀಂ ನುಡಿದಂತೆನಾನಿಂದು ॥ ಪುರದಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನನು । ಚರರೊಡನೆ ಸಂಚರಿಸಿಕೇಳಿದ । ಪರಿಯನೆಲ್ಲ ವತಿಳುಹುವೆನೆನುತ ನಡೆದನಾವಿಜಯ ॥ ೬ ॥ ಪುರದಶೋಧನೆ ಜನರಸ ಹಿತಾ । ಪುರದಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶಿಯೊಳು । ಚರಿಸಿವಿಜಯನು ತನ್ನನೊಬ್ಬ ರರಿಯದತೆರದಿಂದೆ ॥ ಪರಿಪರಿಯ ರಾಘವನಪಾವನ । ಚರಿತೆಗಳನಾಲಿ ಸುತಕೇಳ್ದನು । ಭರದೊಳೊಂದೆಡೆ ರಜಕನಾಡಿದ ನಿಷ್ಠುರೋಕ್ತಿಗಳ ॥ ॥ ೭ ॥ ತಂದೆಯುಮನೆಯೊಳಿದ್ದು ಮನೆಗೈ । ತಂದ ಮಡದಿಯನೀಕ್ಷಿಸಿ ರಜಕ । ನಂದು ಬಹುಕೋಪವನು ತಾಳ್ದುರೆಬೈದುಗರ್ಜಿಸುತ ॥ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನಚಿತ್ತಕೆ । ಬಂದತೆರದಿಂದುರೆ ಜರೆದುನಿಜ । ಮಂದಿರದೊಳಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನು ಹೊಡೆದುಹೆಂಡತಿಯನು ॥ ೮ ॥ ದನುಜಪತಿರಾವಣನ ರಾಜಧ । ವನದೊಳಿದ್ದ ಮಹೀಸುತೆಯನುಸ । ದನದೊಳಗಿರಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಘವನಂತೆನಲಿದಿಂದು ॥ ಮನೆಗೆನಿನ್ನನು ಸೇರಿಸೆನು ನಾ । ನೆನುತ ಗರ್ಜಿಸಿಪೇಳ್ದಗಸನ ವ । ಚನವನಾಲಿಸಿ ಮನೆಗೆಬಂದನು ವಿಜಯನಲ್ಲಿಂದ ॥ ೯ ॥ ಮಲಗಿನಿದ್ರೆಯುಮಾಡದೆ ರಜನಿ । ಯೊಳಗರಿದ ಸಂಗತಿಯನೇ ಮನ । ದೊಳಗೆಯೋಚಿಸು ತುದಯಕಾಲದೊಳೆದ್ದುಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಹಲವುಜನ ರೊಡವೆರಸುತಾರಘು । ಕುಲಲಲಾಮನ ಸಭೆಗೆನಡೆತಂ । ದೊಲಿದೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿದುನಿಂದ ನವನಿಯನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೧೦ ॥ ಪ್ರಾತರಾಹ್ನಿಕವನು ರಚಿಸಿಸಹ । ಜಾತರಿಂದೊಡ್ಡೋಲಗವ ನಿ । ತ್ತ್ತಪ್ರೋನಿಧಿಗ ಳಮಲಾಶೀರ್ವಾದಗಳನಾಂತು ॥ ಭೂತಳಾಧಿಪ ನೆಲ್ಲರಸುಖವ । ತಾತಿಳಿದುಕೇಳುತ್ತ ನಿಜಸಂ । ಕೇತಭವನಕೆ ವಿಜಯನೊಡನೈತಂದನತಿಭರದೆ ॥ ೧೧ ॥ ಪುರದಸಂಗತಿಯೇನು ತಿಳಿದಂ । ತರುಹುನೀನೆನುತಾ ರಘುವರನು । ಭರದೊಳಾವಿಜಯನನು ಕೇಳಲವನತಿವಿನಯದಲಿ । ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ ಕೈಮುಗಿದುರಘು । ವರನ ಮುಂಗಡೆನಿಂದು ಪೇಳ್ದನು । ಭರದೆರಾತ್ರಿಯೊಳಾ ರಜಕನಾಡಿದ ವಚನಗಳನು ॥ ೧೨ ॥ ಅರಸಕೇಳೀ ಪುರದೊಳೆಲ್ಲರು । ಪರಿಪರಿವಿಧಗಳಿಂದೆ ನಿನ್ನನು । ನಿರಂತ

ಜಾನಿಸುತಿಹರು ಹಗಲಿರುಳಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ತರತರದನಿನ್ನ ಚರಿತಂಗಳ । ನಿರವೆಸಂತಸದಿಂದೆ ಪಠಿಸುತಿ । ಹರವನೀಶನೆ ನೀನುಕೇಳಿನ್ನೊಂದುವಾರ್ತೆಯನು ॥ ೧೩ ॥ ತಂದೆಯಮನೆಯೊಳಿದ್ದ ಮನೆಗೈ । ತಂದತನ್ನಮಡದಿಯ ನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಮಂದಮತಿಯೆನಿ ಪಗಸನೊಬ್ಬನುಬ್ಬೈದು ಕಡುಮುಳಿದು ॥ ಹಿಂದೆರಾಘವನಾ ದಶಶಿರನ । ಮಂದಿರದೊಳಿರುತಿದ್ದ ಸತಿಯನು । ತಂದಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನುನಾನಲ್ಲ ॥ ೧೪ ॥ ಎನುತ ಹೆಂಡತಿಯನತಿ ಕಠಿನವ । ಚನಗಳಿಂದುರೆ ನಿಂದಿಸಿದರಜ । ಕನ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಕಿವಿಗಳಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರದೆ ॥ ಮನದೊಳತಿ ಖೇದವನು ತಾಳ್ದು ಸ । ದನಕೆಬಂದೆನು ನಿನ್ನನಾಮವ । ನೆನೆದು ಚಿತ್ತದೊಳೆನುತ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಶಿರಬಾಗಿ ॥ ೧೫ ॥ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಹಾ ನನ । ಗೀನೆಲದೊಳಿಂತು ನೆಲೆಗೊಂಡುದ । ಹೀನವಾದಪವಾದ ವೆನ್ನುತಕೊರಗಿ ಚಿತ್ತದೊಳು ॥ ಮಾನವಾಧೀಶ ನುರೆದುಃಖಿಸಿ । ದೀನನಾಗುತ ಶಿರವಬಾಗಿಸ । ಮೌನದಿಂದೈತಂದ ನಂತಃಪುರಕೆಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ೧೬ ॥ ಅನಿತರೊಳುಕೈಕೆ ರಘುನಾಥನ । ಮನೆಗೆಬಂದತಿ ಗುಪ್ತದಿಂದಾ । ತನನು ತನ್ನಯಸವನಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೊಲಿಸಿ ॥ ವಿನುತಮಣಿಪೀಠದೊಳು ಕೂಡಿಸಿ । ಮನವೊಲಿದು ಮನ್ನಿಸುತ ತೋರಿಸಿ । ದನುಜಪತಿ ರಾವಣನರೂಪವನಿಂತು ಪೇಳಿದಳು ॥ ೧೭ ॥ ತರುಣಿಕೇಳೈ ಜಾನಕಿಗೆ ದಶ । ಶಿರನೊಳುಂಟಾಗಿರುವ ಮನವಿದು । ವರೆಗೆಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವನ ರೂಪವನೆಲ್ಲಗೋಡೆಯೊಳು ॥ ಬರೆದಿಹಳು ಹೆಂಗಸರಚಿತ್ತವ । ನರುಹಲೆಂತಹದು ನಿನಗೇನಂ । ದರುಹಲೆನ್ನುತ ಕೈಕೆಪೇಳ್ದಳು ರಾಮಭದ್ರನಿಗೆ ॥ ॥ ೧೮ ॥ ಅದನುಕಂಡಾ ರಘುವರನು ಚಿ । ತ್ತದೊಳು ಕೋಪವನಾಂತು ನನ್ನಮ । ಡದಿಯನಟ್ಟುವೆ ನಡವಿಗೆಂದಾಕೆಯನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ ॥ ಒದಗಿದ ಮನಃಖೇದದಿಂದಲೆ । ಸದನಕೈತಂದನತಿ ಭರದೊಳು । ಪದಕೆರಗಿನಿಂದ ವರನೋಡದೆ ಪೂರ್ವದಂದದಲಿ ॥ ೧೯ ॥ ವನಕೆಪೋಗುವಳಾ ಮಹೀಸುತೆ । ಮನುಜಪತಿ ರಾಘವನು ಸಾಯುವ । ನಿನಿಯಳನುಬಿಟ್ಟಿರದೆ ಭರತಂಗರಸುತನವಹುದು ॥ ಘನವಿಭವದಿಂ ದಿರುತಿಹೆನುನಾ । ನೆನುತಸಂತಸವಳೆದು ತನ್ನಯ । ಮನದೆ ಸಖಿಯರೊಡನೆ ವಿನೋದಿಸುತಿದ್ದಳಾ ಕೈಕೆ ॥ ೨೦ ॥ ಓಲಗಂಗೊಡ ದಖಿಳಧರಣೀ । ಪಾಲಕರನು ವಿಲೋಕಿಸಲೆಚಿಂ । ತಾಲತಾಂಗಿಯ ಧೀನಕೊಳಗಾಗಿಯೆ ವಿಷಾದಿಸುತ ॥ ನೀಲಮೇಘಶ್ಯಾಮ ನಿರೆತಾ । ವಾಲಿಸುತ್ತೀ ವರ್ತಮಾನವ । ನಾಲಕುಮಣಾ

ದಿಗಳು ಹೊಕ್ಕರು ಬೇಗನರಮನೆಯ ‖ ೨೧ ‖ ಬಂದು ರಘುನಂದನನ
ಮುಂಗಡೆ । ನಿಂದು ಪದಪಂಕೇಜಯುಗ ಕೊಲ । ವಿಂದೆಲಕ್ಷ್ಮಣಭರತ
ಶತ್ರುಘ್ನರು ನಮಿಸುತಿರಲು ‖ ಬಂದಸೋದರರನ್ನು ತನ್ನಯ । ಮುಂದೆ
ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಳಿಕಿಂ । ತೆಂದುನುಡಿದನು ತನಗೆಬಂದಪಕೀರ್ತಿಯ
ನುರಾವು ‖ ೨೨ ‖ ಧರಣಿಜಾತೆ ಯಶುದ್ಧಳೆನ್ನುತ । ಪುರದಜನರಾಡು
ತಿಹರೆನ್ನನು । ಪರಿಪರಿವಿಧಗಳಿಂದೆ ಮನಬಂದಂತೆ ದೂಷಿಪರು ‖ ನರರ
ನಿಂದೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿನಾನೀ । ಧರೆಯೊಳಿದ್ದೇಂ ಫಲವುಸಹಜಾ । ತರೆ ಮಹೀ
ಸುತೆಯನ್ನು ಬಿಡುವೆನೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದನು ‖ ೨೩ ‖ ಇವಳಯೋನಿಜೆ
ಮಂಗಳಮಹೋ । ತ್ಸವೆ ಸುಗುಣಸಂಪನ್ನೆ ಹದಿಬದೆ । ಭುವನಪಾವ
ನೆ ಪುಣ್ಯಚರಿತೆ ಸುಶೀಲರೂಪವತಿ ‖ ರವಿಕುಲದೊಳತಿ ಪೂಜ್ಯಳೆಂದೆಂ ।
ಬುವುದನಾಂ ತಿಳಿದಿರುವೆ ನಾದೊಡ । ಮಿವಳನುಳಿವೆಂ ನಿಂದೆಗೊಳಗಾಗಿ
ಬದುಕುವನಲ್ಲ ‖ ೨೪ ‖ ಜನಕಸುತೆಯಂ ಬಿಟ್ಟೆನಿದುನಿಜ । ವೆನುತ
ರಾಘವನೆನಲು ಸೋದರ । ರಿನಕುಲೇಂದ್ರನಿಗೆರಗಿ ಜೀಯರಜಕನನುಡಿ
ಗಾಗಿ ‖ ಅನಲಮುಖದಿಂ ದಂದುಜಾನಕಿ । ಯನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿತಿಳಿಯದವ
ನಂ । ತಿನಿಯಳನದೆಂತುಳಿವೆ ನೀನಿಂದೆನುತಪೇಳಿದರು ‖ ೨೫ ‖ ಅವರ
ಮಾತನು ಮನಕೆತಾರದೆ । ತವಕದೊಳು ಸೌಮಿತ್ರಿಯಂ ಕರೆ । ದವನಿ
ಜಾತೆಯನೀಗ ರಥದೊಳುಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ‖ ಜವದೆ ಗಂಗಾನದಿಯ
ದಾಟುತ । ಡವಿಯೊಳಗೆನೀಂ ಬಿಟ್ಟವಳೆಡಭು । ಜವನು ಖಂಡಿಸಿತರು
ವುದೆನ್ನುತ ಪೇಳ್ದನಾರಾಮ ‖ ೨೬ ‖ ಅಣ್ಣನಾಡಿದ ಮಾತನಾಲಿಸಿ । ಪ
ಣ್ಣಿದರಥವ ತರಿಸುತಾನೆಲ । ವೆಣ್ಣುಮಗಳರಮನೆಗೆ ಬಂದತಿದೂರದೊಳು
ನಿಂದು ‖ ಕಣ್ಣೊಳೀಕ್ಷಿಸ ದಳುತಳುತನಿ । ರ್ವಿಣ್ಣಭಾವದೊಳಂದು ಸೀ
ತೆಗೆ । ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಕೈಮುಗಿದು ಸೌಮಿತ್ರಿತಲೆವಾಗಿ ‖ ೨೭ ‖ ತಾಯೆ
ನಿನ್ನ ಸುಕಾನನಕೆ ರಘು । ರಾಯನಿಂದು ಕಳುಹಿಬಹುದೆನುತ । ಛಾಯೆ
ಗಾಣಿಸ ನನಗೆನೇಮಿಸಿರುವನು ಗುಪ್ತದಲಿ ‖ ಪ್ರೀಯುಮೊಳ್ಗೊಡೆ ರಾಘ
ವನಭಿ । ಪ್ರಾಯದಂತೆ ವಿಪಿನಕೆಬಿಜಯಂ । ಗೈಯುವುದೆನುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನೆರಗಿಪೇಳ್ದನತ್ತಿಗೆಗೆ ‖ ೨೮ ‖ ಮನದಕೋರಿಕೆ ಫಲಿಸಿತೆಂದಾ । ಜನಕ
ಸುತೆಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗ । ಳನು ವರೂಥದೊಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡತ್ತೆಯರಕಾ
ಲ್ಗೆರಗಿ ‖ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನ ಪಾದುಕೆಗಳೆರ । ಡನು ತರಿಸಿಕೊಂಡೇರಿ
ದಳುರಥ । ವನತಿಶೀಘ್ರದೊಳಂದು ನಿಜವೆಂದೆನುತನಿಶ್ವಸಿ ‖ ೨೯ ‖
ಅತ್ತಿಗೆಯ ಸಂತಸವನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಚಿತ್ತದಳಲನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂ । ಡುತ್ತ

ರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾಗಸಾರಥಿಗೆ ॥ ಇತ್ತ ಕಡೆನೀಂ ರಥವನುನಡಿಸೆ ॥
ನುತ್ತ ಸೂಚಿಸಲತಿ ಜವದೊಳಾ । ಹೊತ್ತಿನೊಳು ದಕ್ಷಿಣವದಿಶೆಗಾ ರಥವ
ನಡೆಯಿಸಿದ ॥ ೩೦ ॥ ಬಡನೆಬಲಗಣ್ಣದಿರಿ ತಂದಾ । ಪ್ರೊಡವಿಯಣುಗಿಗೆ
ಮುಂದೆಚಿತ್ತದೊ । ಳಡಿಗಡಿಗೆ ಬಹುಭೀತಿಯಾದುದು ತನ್ನ ಮುಂದುಗಡೆ॥
ಅಡವಿಯೊಳುಮಲಗಿದ್ದ ಮೃಗಮೆ । ದ್ದೊಡನೆಭಯುವನುವಿರಚಿಸಿದುದಾ ।
ಕಡೆಯೊಳತಿ ಘೋರತರವಾಗಿರುತಿರ್ದುದಾವನವು ॥ ೩೧ ॥ ಚಿತ್ತದೊಳು
ಕೊರಗುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನತ್ತಿಗೆಸಹಿತ ರಥದೊಳುಕುಳಿತು । ಮತ್ತೆ ಮ
ತ್ತೆನಗರದವರ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ಪೊರಮಟ್ಟು ॥ ಸುತ್ತಸುಳಿವಾ ಮೃಗಗಳನು
ನೋ । ಡುತ್ತ ಗಂಗಾನದಿಯತೀರದ । ಹತ್ತಿರಕೆಬಂದನತಿ ಭೀಕರವಾ
ದರಣ್ಯದಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ತೆರತೆರದ ಕಲ್ಲೋಲಮಾಲೆಯ । ಪರಿಪರಿಯಜಲ
ಬಿಂದುಗಳ ತಿರು । ತಿರುಗಿ ಕಾಣಿಸುತಿರ್ಪ ಭೀಕರಜಂತು ವಿತತಿಗಳ ॥
ಚರಿಪಹಂಸಾಳಿಗಳ ಬಳಗದಿ । ನುರುತರದ ಬೊಬ್ಬುಳಿಗಳಿಂದುರೆ । ಮೆರೆವ
ಗಂಗಾನದಿಯ ನವಲೋಕಿಸಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ೩೩ ॥ ಇಳಿದುರಥದಿಂ ದೆರಗಿ
ಜಾನಕಿ । ಬಳಿಕನಾವಿಕರಿಂದೆ ನದಿಯಂ । ಕಳೆದು ತೆಂಕಣದಡಕೆನಡೆತಂ
ದೊಂದುನಾವೆಯೊಳು ॥ ಹೊಳೆವಗಂಗಾನದಿಯ ನಿರ್ಮಲ । ಜಲದೊಳು
ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಬಂ । ದಳು ಸುಮಿತ್ರಾಸುತನ ಸಹಿತಾವನದಮಧ್ಯದಲಿ
॥ ೩೪ ॥. ಹುಲಿಕರಡಿ ಕಾಡಾನೆಕೋಡಗ । ಮೊಲಕಿರುಬನರಿ ಹಂದಿಸಿಂಗ
ಮೊ । ದಲಹ ಭೀಕರವನಮೃಗಂಗಳ ರವವನಾಲಿಸುತ ॥ ಪಲತೆರದ ಪ
ಕ್ಷಿಗಳಶಬ್ದಂ । ಗಳನುಕೇಳುತ ರಾಮನಾಮಂ । ಗಳನು ನೆನೆನೆನೆದೈತ
ರುತಲಿಂತೆಂದು ಪೇಳಿದಳು ॥ ೩೫ ॥ ಎಲ್ಲಿಋಷಿಗಳ ಪರ್ಣಶಾಲೆಗ । ಳೆಲ್ಲಿ
ಕಂಗೊಳಿಪಗ್ನಿಹೋತ್ರಗ । ಳೆಲ್ಲಿ ವೇದಪುರಾಣ ಶಾಸ್ತ್ರಧ್ವನಿಸಮೂಹ
ಗಳು ॥ ಎಲ್ಲಿಪಾವನ ಪುಣ್ಯತೀರ್ಥಗ । ಳೆಲ್ಲಿಪರಿಚಿತ ಹೋಮಧೂಮಗ ।
ಳಲ್ಲಿಗೇಕೈತಂದೆ ತಂದೆಯೆನುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು ॥ ೩೬ ॥ ತಾಯೆಕರುಣಿಸು
ಸಿನ್ನನಾರಘು । ರಾಯನೀವನದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಸ । ಹಾಯಮಾಡದೆ ನಿನ್ನಭು
ಜವನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ॥ ಬಾಯೆನುತೆನಗೆ ಪೇಳ್ದುಕಳುಹಿದ । ನೀ
ಯರಣ್ಯದೊಳೆಂತು ಬಿಡುವೆನು । ಹಾಯೆನುತಬಿಸುಸುಯ್ದು ಬಿನ್ನವಿಸಿ
ದನು ರೋದಿಸುತ ॥ ೩೭ ॥ ಸುಳಿವಜಂಝಾಮಾರುತಕೆ ಮುರಿ । ದಿಳೆಗೆ
ಬೀಳುವ ಬಾಳೆಗಿಡದಂ । ತಿಳೆಯಣುಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನವಚನವ ನಾಲಿಸು
ತ್ತೊಡನೆ ॥ ನೆಲಕೆಬಿದ್ದಳು ಮೂರ್ಛೆಹೋಗುತ । ಲೆಲೆಗಳಿಂದಲೆಕೊಡೆ
ವಿಡಿದು ನೀ । ರ್ದಳೆದು ಸೆರಗಿಂದಡಿಗಡಿಗೆ ಬೀಸಿದನುಸೌಮಿತ್ರಿ ॥ ೩೮ ॥

ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡೊಡನೆ ಜಾನಕಿ । ಭೀತಿಯಿಂದುರೆ ಕಂಪಿಸುತನರ । ನಾ
ಥನೆನ್ನನುಳಿದನೆ ಹಾಸೌಮಿತ್ರಿನನಗಿಂದು ॥ ಭೂತಲದೊಳುಂಟಾದುದೆ ಅ
ಪ । ಖ್ಯಾತಿ ಕೊಲ್ಲದೆನೆನ್ನಯ ಭುಜವ । ನೇತಕೆತರುವುದೆಂದು ಪೇಳ್ದ
ನುರಾಘವೇಶ್ವರನು ॥ ೩೯ ॥ ನನಗೆಬಂದುದೆನಿಂದೆ ರಘುನಂ । ದನನು
ಕೊಟ್ಟನೆನೇಮವನು ಕಾ । ನನದೊಳೆನ್ನನು ಬಿಟ್ಟುಬಹುದೆಂದೆನುತ
ನಿನಗಕಟಾ ॥ ವನದೊಳಿಂತು ಪಿಶಾಚಿಯಂತಿಹೆ । ನೆನಗೆಬಾರದೆಪೋದು
ದೆಮರಣ । ವನದೊಳೆನ್ನನು ಬಿಟ್ಟುನೀನೆಂತೈದುತಿಪುಮನೆಗೆ ॥ ೪೦ ॥
ಅಂದು ವನದೊಳುಪಚರಿಸಿದೆ ರಘು । ನಂದನನ ಹಿಂದಡವಿಗಾಡಿನ ।
ಬಂದೆ ನಿದ್ರಾಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸಲಹಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ ॥ ಕೊಂದೆರಣದೊಳು ದೈ
ತ್ಯರನು ನಲ । ವಿಂದೆ ನಮ್ಮನುಸೇವಿಸಿದೆ ಮೊದ । ಲಿಂದೆನೀಂ ಮಾಡಿದು
ಪಕಾರವ ನೆಂತುಮರೆಯುವೆನು ॥ ೪೧ ॥ ರಾಮನಂ ರಣಭೀಮನಂ ಗು
ಣ । ಧಾಮನಂ ವರಸೀಲಮೇಘ । ಶ್ಯಾಮನಂ ಜಿತಕಾಮನಂ ಶರಣಜನ
ಸಾಗರದ ॥ ಸೋಮನಂ ಕಾಕುತ್ಸ್ಥವಂಶಲ । ಲಾಮನಂ ಮನದಣಿಯೆ
ರಮಿಸದೆ । ಭೂಮಿಯೊಳ್ನಾನೆಂತು ಬದುಕುವೆನೆಂದು ಮರುಗಿದಳು ॥
॥ ೪೨ ॥ ರಮಣನಂತೊರೆದೀ ವನದೊಳಾಂ । ಗವಿ ಸುತೆಂತು ವಸಿಸುವೆ
ಕೊಳದೊಳು । ದುಮುಕಿಸಾಯುವೆನೆನಲು ಗರ್ಭವಿರುತಿಹುದೊಡಲಿ
ನೊಳು ॥ ಅಮಮನನ ಗಿನ್ನೇನುಗತಿ ಹಾ । ರಮಣನ ಸನಿಹಕೆಂತು
ಪೋಗುವೆ । ಸುಮತಿನನ್ನನುಬಿಟ್ಟು ಪೇಳೆನುತತ್ತಳಾಸೀತೆ ॥ ೪೩ ॥
ಇಂತುರೋದಿಸಿ ಪತಿಯಗುಣಗಳ । ಚಿಂತಿಸುತ ಬಿಸುಸುಯ್ದುಮೂ
ರ್ಛೆಯು । ನಾಂತಿರದೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಡಿಗಡಿಗೆ ದುಃಖಿಸುವ ॥ ಕಾಂತೆ
ಯನುಕಂಡೆಲೆ ಜನನಿನಾ । ನೆಂತುನಿನ್ನನು ಬಿಟ್ಟುಪೋಗಲಿ । ಯೆಂತಿರಲಿ
ಹಿಂದಿರುಗದಿಲ್ಲೆಂದೆನುತ ರೋದಿಸಿದ ॥ ೪೪ ॥ ತಂದೆಲಕ್ಷ್ಮಣ ಹೋಗು
ನೀಂರಘು । ನಂದನನ ಬಳಿಗೆನ್ನ ಸನಿಹದೆ । ಹಿಂದಣಂದದೊಳಿಲ್ಲಿರಲು
ಕೋಪಿಸುವನಗ್ರಜನು ॥ ವಂದಿಸಿದೆನೆಂದತ್ತೆ ಯರ್ಗಿರು । ಹೆಂದುಜಾನ
ಕಿಪೇಳ್ದು ಬಳಲಿದ । ಳಂದು ಪಾವಗಿದಣುಗಿಯಂದದೆ ಹೊರಳುತವನಿ
ಯೊಳು ॥ ೪೫ ॥ ಏತಕಿಲ್ಲಿಹೆ ಪೋಗುಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನೀತಳುವಿದೊಡೆ ಮು
ಳಿವನಣ್ಣನು । ನೀತಿಯುಳ್ಳಿಮ ನಿನಗೆಮಂಗಳವಾಗಲಿ ಪಥದೊಳು ॥ ಭೂ
ತಳಾಧಿಪ ರಾಘವೇಂದ್ರನೆ । ಭೀತಿಯಿಲ್ಲದ ಪೊಲ್ವೊರೆವನೆಂ । ದಾತರು
ಣಿಪೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ರೋದಿಸುತ ॥ ೪೬ ॥ ವನಜಸಂಭವನಾ
ಜ್ಞೆಯನು ತಾ । ಳ್ದನಿತರೊಳು ವರವಿಶ್ವಕರ್ಮನು । ಜನಕಸುತೆಲಕ್ಷ್ಮ

ಣರ ಬಳಿಗೈತಂದು ನಮಿಸುತ್ತ ॥ ಘನಚಕಮತ್ಕೃತಿಯಿಂದೆ ಸೀತೆಯ ।
ವಿನುತಭುಜದಂತೆಸೆವ ಭುಜವೊಂ । ದನುನಲಿದುಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ
ಹೋದನಾಕ್ಷಣದಿ ॥ ೪೭ ॥ ಭುಜವನೀಕ್ಷಿಸಿ ವಿಸ್ಮಯಬಡುತ । ಭುಜಗ
ವೇಣಿಯನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು । ಗ್ರಜನಹತ್ತಿರಕೆ ಬರಲಾರದೆ ಬಳಿಕಲಕ್ಷ್ಮನು ॥
ವಿಜನವಾದೀ ವನದೊಳೆಂತಿಹೆ । ರುಜೆಯೊಳಂದಾನೆಂತು ಪೋಗಲಿ ।
ನಿಜನಗರಿಗೆಂದಳುತ ಕೈಮುಗಿದಿಂತು ಪೇಳಿದನು ॥೪೮॥ ಎಲೆವನಸ್ಥಳ
ಗಳಿರ ವೃಕ್ಷಂ । ಗಳಿರ ಕೀಟಕ್ರಿಮಿಗಳಿರ ಲತೆ । ಗಳಿರ ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳಿರ
ಸಲಹಿಕೊಂಬುದೀಕೆಯನು ॥ ಎಲೆ ಜನನಿ ಭೂದೇವಿ ಜಾಹ್ನವಿ ।
ಸಲಹಿಕೊಳ್ವುದು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನು । ಸಲಹಿಕೊಂಬುದು ಪಂಚಭೂ
ತಂಗಳೆನುತೆರಗಿದನು ॥ ೪೯ ॥ ಪೋಗಲಾರೆನು ವನದೊಳಿದೊರ್ಡೆ ।
ರಾಘವನ ನೇಮವನು ತೊರೆದಂ । ತಾಗುವುದೆನುತ ಜಾನಕಿಯ ಕಾಲ್ಗೆ
ರಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ॥ ಬೇಗನೆ ಬರುತ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕೆ । ಪೋಗಿಹೊರಳುವ
ಜಾನಕಿಯಬಳಿ । ಗಾಗಿ ತಾನೈತಂದು ಬಿಸುಸುಯ್ದುತ್ತ ನಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೫೦ ॥
ಬಳಲಿ ಬಾಯಾರಿ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ । ತೊಳಲಿಸಲೆ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಭಯವ
ನು । ತಳೆದು ನೆಲದೊಳು ಬಿದ್ದಳುವ ಭೂಜಾತೆಯನು ಕಂಡು ॥ ಅಳು
ತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಲ್ಲಿನಿಲ್ಲದೆ । ಚಲಿಸಿ ಬೆಂಡಾಗಿ ಬರಲಾರದೆ । ಬಳಿಕ ಬಂ
ದನು ತಿರುಗಿನೋಡುತ ಹಿಂದ ಕಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೫೧ ॥ ತಾಯ ನೆಳಗರುಬಿಟ್ಟು
ಬರುವಂ । ತಾಯತಾಂಬಕಿಯನು ತೊರೆದು ತಾ । ನಾಯಸದೊಳಂ
ದಮರನದಿಯುಂ । ದಾಟ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ॥ ರಾಯರಾಘವ ನೆಡೆಗೆ ನಡೆತಂ ।
ದಾಯುವನಿಜೆಯ ಭುಜವನಿರಿಸಿಯೆ ಹಾ ಯೆನುತ ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಪೇಳ್ದನು ಜಾ
ನಕಿಯತೆರನ ॥ ೫೨ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಯುಂ ಬಳಸಿ ಸಿಂದುರೆ । ಕೊರಗುತಿ
ದ್ದವು ಪಕ್ಷಿ ಮೃಗಗಳು । ತೊರೆದು ನಿಜವೈರವನುಳಿದು ಪುಲ್ಮೇವುಗಳ
ನಲ್ಲಿ ॥ ತರುಲತಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಬಾಡಿದ । ವಿರದೆ ಶಿಲೆಗಳ್ಕರಗುತಿದ್ದವು । ಧರೆ
ಯೊಳುಂಟೆ ಸುಜನರ ಕಷ್ಟವ ಕಂಡು ಸೈರಿಪರು ॥ ೫೩ ॥ ಮೊರೆಯ
ಲೊಲ್ಲವು ದುಂಬಿಗಳು ಮೇ । ಣ್ಚೆರೆಯಲೊಲ್ಲವು ಕೋಕಗಳು ಸಲೆ ।
ಮೆರೆಯಲೊಲ್ಲವು ಹರಿಗಳು ನುಡಿಯಲಿಲ್ಲವು ಗಿಳಿಗಳು ॥ ಪೊರೆಯ
ಲೊಲ್ಲವು ಚಮರಿ ಮೃಗಗಳು । ಚರಿಸಲೊಲ್ಲವು ವಾರಣಂಗಳು ।
ಧರಣಿಜೆಯ ದುಃಖವನೆ ತಮ್ಮಯ ದುಃಖವೆಂದರಿದು ॥ ೫೪ ॥ ತಳಿ
ರತಲ್ಪವ ನೆಸಗಿದುವು ಕರಿ । ಗಳು ಸಲಿಲದೊಳ್ಕಂದು ತುಂತುರು ।
ಗಳನು ದುರ್ದಿನದನಲ್ಲಿ ಕಲಹಂ ಸಂಗಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ಜಲಜನೇತ್ರೆಗೆ ಬಿಸ

ಲು ತಾಗದ । ಪೊಲುಕೊಡೆಯು ನಿಕ್ಕಿದವು ನವಿಲುಗ । ಳೊಲಿದು ಚಾಮರಗ ಳನು ಬೀಸಿದವಲ್ಲಿ ಚಮರಿಗಳು ॥ ೫೫ ॥ ವನದ ದುಷ್ಟಮೃಗಂಗಳನು ಮೇ । ದಿನಿಯಣುಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಭೀಕರ । ವೆನಿಪ ಹಾವುಗಳಿಗೆ ಪೆದ ರುತಾ ಪಥದೊಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ಮನದೊಳತಿ ಭೀತಿಯನು ತಾಳುತ । ವನ ದೆ ಸಾಯುವ ಕಾಣದೆಯೆ ಹಾ । ಯೆನುತ ಮೂರ್ಛೆಯನೈದಿದಳು ವನ ಮಧ್ಯದೊಳುಬಿದ್ದು ॥ ೫೬ ॥ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಳಿಕ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂ । ಡಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಸೀತೆ ಪಥದೊಳು । ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳನು ತುಳಿದು ಹಾಯೆಂದು ರೋದಿಸುತ ॥ ಚುಳ್ಳೆನುತ ಸುರಿವ ಬಿಸುನೆತ್ತರ । ನೆಲ್ಲ ಸೆರಗಿಂ ದಡಿಗ ಡಿಗೊರಸಿ । ಕೊಳ್ಳುತಂದೈತಂದ ಳಾವನದೊಳಗೆ ಕಂಗೆಟ್ಟು ॥ ೫೭ ॥ ಮುಂದೆ ನನಗಿನ್ನೇನುಗತಿ ಹಾ । ಯೆಂದು ಜಾನಕಿ ದುಃಖಿಸುತ ಮನ । ನೊಂದು ಬಿಸುಸುಯ್ದಳುತ ಕಣ್ದೆರದೊಡನೆ ಮುಚ್ಚುತ್ತ ॥ ಇಂದು ಕೊಳದೊಳು ಬಿದ್ದು ಸಾಯುವೆ । ನೆಂದೊಡಹುದು ಭ್ರೂಣಹತ್ಯೆ ಮ । ದೆಂದೆನುತ ಕೊರಗಿದಳು ಕಲ್ಮರಗಳು ಕರಗುವಂತೆ ॥ ೫೮ ॥ ಧರೆಯೊಳುದಿಸುತ ಜನಕಭೂಮೀ । ಶ್ವರನ ನಂದನೆಯಾಗಿ ರಘುಭೂ । ವರನಿಗೆ ಮಡದಿಯಾಗಿ ದಶರಥನೃಪನ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ॥ ನೆರವ ಕಾಣದೆ ಕಟ್ಟಡವಿಯೊಳು । ಮರುಗುವಂತಾಯ್ತು ಮಮ ನಾನೀ । ತೆರದೆ ಮುಂ ದಿನೆಂತು ಜೀವಿಸಲೆಂದು ಹಲುಬಿದಳು ॥ ೫೯ ॥ ಏನಮಾಡಲ ದೆಲ್ಲಿಪೋ ಗಲಿ । ಕಾನನದೊಳಾರ್ಸಲಹುವರು ಮುಂ । ದೇನುಗತಿ ನನಗೆಂದೆನು ತ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ಬೆಂಡಾಗಿ ॥ ದೀನಳಾಗುತ ರಾಮನಾಮವ । ಜಾನಿಸು ತ ನಡೆತಂದಳಡವಿಯೊ । ಳಾ ನೆಲದಣುಗಿ ಬಸಿವಬಿಸುನೆತ್ತರೊಸಲಿ ಡುವಂತೆ ॥ ೬೦ ॥ ಅಷ್ಟರೊಳು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿ ತ । ನ್ನಿಷ್ಟ ಶಿಷ್ಯರ ವೆರಸಿ ಮುಖಕು । ತ್ಕೃಷ್ಟನಾಗಿಹ ಯೂಪವ ನರಸುತಾ ವನಕೆ ಬಂದು ॥ ಕಷ್ಟದಿಂ ವಡಿಗಡಿಗೆ ರೋದಿಸು । ತಿಷ್ಟಜನರನು ಕಾಣದೆ ಹೊರಳಿ । ನಷ್ಟ ಸತ್ವಳೆನಿಸಿದ ಸೀತೆಯನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದನು ॥ ೬೧ ॥ ಅರಿವಳಿದೇತಕಿರುತಿಹ ಳೀ । ಘೋರಕಾನನ ಮಧ್ಯದೊಳು ನಾ । ನೀ ರಮಣಿಯುಂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯುವೆನೆಂದು ನಡೆತಂದು ॥ ಆರು ನೀನೆಲೆ ತಾಯೆ ನಿನ್ನ ವಿ । ಚಾರವರುಹೌ ನೋಡಿದಂತಿಹು । ದಾರು ನಾಂ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಪೋಪನಲ್ಲೆಂದ ॥ ೬೨ ॥ ಘೋರಕಾನನಕೆಂತು ಬಂದೆ ಕ । ಠೋರವಮಾರ್ಗದೊಳೆಂತು ನೀಂ ಸಂ । ಚಾರಮಾಡುವೆ ಗಂಡನಾವನು ಫಲೆಯುದೆಲ್ಲಿಹುದು ॥ ಘೋರಶೋಕಾರ್ತ ರನು ಕಂಡು ವಿ । ಚಾರಿಸದೆ ನಾಂ

ಹಿಂದಕೆ ನಡೆಯ ।ಆರೆ ನೆಂದವನೀಸುತೆಗೆ ಪೇಳಿದನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ॥೬೩॥ ಹರುಷಮುಬ್ಬಿದು ದವನಿಜಾತೆಗೆ। ಭರದೊಳಮ್ಮಡಿಸಿದುದು ಶೋಕವು । ಬೆರಸಿಮುದು ನೋಡುತ್ತ ಮುನಿಯನು ಲಜ್ಜೆಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನುಳದ ನಂ । ದಿರಿಸಿ ಪೋದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆನುತ । ಶಿರವ ಬಾಗಿ ಸಿ ಪೇಳಿದಳು ಪದಕೆರಗಿ ವೈದೇಹಿ ॥ ೬೪ ॥ ಧರೆಯೊಳಪವಾದ ಕೊಳ ಗಾಗದ । ಪರಮಸಾಧ್ವಿಯೆನಿಸಿದ ನನ್ನನು । ತೊರೆದನಾರವಿವಂಶ ಸಂ ಭವ ನಕಟಮುಂದಿನ್ನು ॥ ಪೊರೆವರಾರಿಹ ರಳವೆನೆಂದೊಡು । ದರದೊಳಿ ರ್ಪುದು ಗರ್ಭವೆಂದೆನು । ತೆರಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದಳು ಜಾನಕಿ ಮುನಿಗೆ ರೋದಿಸುತ ॥ ೬೫ ॥ ದೇವಿ ಬಿಡು ದುಃಖವನು ಚಿತ್ತದೊ । ಳಾವಯೋ ಚನೆ ಗೈಯದಿರು ನೀಂ । ಹೇವರಿಸದೆಮ್ಮಾಶ್ರಮಕೆ ನಡೆತಂದು ಸುಖ ದೊಳಿರು ॥ ನೋವೆ ನಾನದೆ ಪುತ್ರಯುಗವಂ । ತೀವಿದತಿಶಯದಿಂದೆ ಪೊಂದುವೆ । ದೇವದೇವನ ಕರುಣೆಯಿಂದಲೆ ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲಿ ॥ ೬೬ ॥ ಮಗಳೆ ಸಂದೇಹವನುಬಿಡು ತಂ । ದೆಗೆ ಹೊಸಬರೇನಲ್ಲ ನಾ ವು ಮ । ರುಗದೆ ನಮ್ಮಾಶ್ರಮದೊಳಿರು ಬೇಕಾದ ಬಯಕೆಯನು ॥ ಬಗೆದ ಭಕ್ತಿಯೊಳಾಗಿಸುತ ನಾಂ । ಹಗಲಿರುಳು ಪಾಲಿಸುವೆ ನೆಂದಾ । ರಘುವರನರಾಣಿಯ ನೊಲಿಸಿ ಕರೆತಂದನಾ ಮುನಿಪ ॥ ೬೭ ॥ ಬಳಿಕ ಸೀತೆಗೆ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ । ನೊಲಿದು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನತಿ ಭರ। ದೊಳು ಬಹುವಿನೋದವ ನೆಸಗುವಂತಾಕೆ ಗನುದಿನವು ॥ ತಳೆದು ತಾಪಸ ಪತ್ನಿ ಯರೊಡನೆ। ಕೆಳೆತನವನಾಂತಿರುತ ಲಿದ್ದಳು । ನೆಲದೊಳುತ್ತಮ ಚರಿತ ರಿಗೆ ವಿಪರೀತವಾವಪುದೇಂ ॥ ೬೮ ॥ ತಂದೆ ಮನೆಯೊಳಗಿರ್ಪ ತೆರ ದಿಂ । ದೊಂದು ಯೋಚನೆ ಯಿಲ್ಲದಾರಘು । ನಂದನನರಸಿ ತಾಪಸೋ ತ್ತಮ ನಾಶ್ರಮದೊಳಿರುತ ॥ ಬಂದು ಸೇವಿಸುವಾ ಮುನಿವಧುಗ । ಳಿಂ ದೆ ಸಂತಸದಳೆದು ದಶರಥ । ನಂದನನ ನಾಮವನು ಜಾನಿಸುತಿದ್ದಳನು ದಿನವು ॥ ೬೯ ॥ ಜಾತಿವೈರವ ನುಳದ ಖಗಮೃಗ । ಜಾತದಿಂ ಖಯತು ಭೇದಮಿಲ್ಲದೆ । ಪೂತು ಪುಷ್ಪಫಲಗಳ ನೀಯುವ ತರುಲತೆಗಳಿಂದ ॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾದರಿಪ ವಟುಸಂ । ಘಾತದಿಂದನುದಿನವು ಕಂಗೊಳಿ । ಪಾ ತಪೋವನದೊಳಿರುತಿದ್ದಳು ಸೀತೆ ಚಿಂತಿಸದೆ ॥ ೭೦ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೨೦೬೦

ಮೂವತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ತನಯರಂ ಪಡೆದಾ ಮಹೀಸುತೆ ।
ಮುನಿಪನಾಶ್ರಮದೊಳಿರೆ ಹರ್ಷದೆ ।
ಮುನಿಕುಶಲವರಿಗಖಿಳ ವಿದ್ಯೆಗಳ ನುಪದೇಶಿಸಿದ ॥

ಮುನಿವಟುಗಳೆಡೆಯಾಡಿ ಪರಿಚಯ । ವನೆಸಗುವರಿನಿದಾದ ವಸ್ತುಗ । ಳನು ಕೊಡುವರಾದರಿಸಿ ಮುನಿಪತ್ನಿಗಳು ಜಾನಕಿಗೆ ॥ ದಿನದಿನವು ಬೇಕಾದ ಬಯಕೆ । ಗಳನು ಸಲಿಸುವನು ಸಾದರದೊಳಾ । ಮುನಿಪವರ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಸೀತೆಯ ಮನವು ದಣಿವಂತೆ ॥ ೧ ॥ ಮರೆದಖಿಳ ವಿಧರಾಜಸುಖವ । ಸ್ಮರಿಸುತಿನಯುನ ಪಾದಪದ್ಮವ । ನೆರಡುವೇಳೆಯೊಳಾ ಮಹೀಸುತೆ ತನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ ॥ ನೆರೆವಿಲೋಕಿಸುತಿದ್ದಳು ನಿರಂ । ತರವು ಪುತ್ರೋತ್ಸವದ ಕಾಲವ । ನಿರುತ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಪಾಲಕನಾಶ್ರಮಾಂತರದೆ ॥ ೨ ॥ ಜನನಿಯಂ ಪೊರೆವಂತೆ ಜಾನಕಿ । ಯನತಿಭಕ್ತಿಯೊಳೋವುತಿರಲಾ । ಮುನಿವರನು ಬೇಕಾದ ಕೋರಿಕೆಗಳನು ಸಲಿಸುತ್ತ । ಮನದೊಳಾನಂದವನು ತಾಳ್ದರ । ಮನೆಯ ವಿಭವಂಗಳನು ಮನದೊಳು । ನೆನೆಯದಿದ್ದಳು ಸೀತೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ವನದೊಳಗೆ ॥ ೩ ॥ ಜನಕಜೆಯ ಗರ್ಭಕ್ಕೆ ತುಂಬಿತು । ವನದೊಳಾನವ ಮಾಸಗಳವಸಧಿ । ವಿನುತವೆಂದೆನಿ ಪೊಂದುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಶುಭಲಗ್ನದಲಿ । ಇನಶಶಿಗಳಂತುರೆ ವಿರಾಜಿಪ । ತನಯರಿಬ್ಬರ ನಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತಳು । ಮುನಿವಟುಗಳೆದನರುಹಿದರು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಪತಿಗೆ ॥ ೪ ॥ ಜವದೊಳಾಮುನಿಪೋತ್ತಮನು ಬಂ । ದವನಿಜಾತೆಯ ಸುತರನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಸುವಿಮಲಮುಹೂರ್ತದೊಳು ಕಲಶೋದಕವ ಕೈಕೊಂಡು ॥ ಅವಳ ಮಕ್ಕಳ ನಾದರದೆ ಕುಶ । ಲವಗಳಿಂದೆ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿಯೆ ಕುಶ । ಲವರೆನುತ ಪೆಸರಿಟ್ಟು ನಾಮಕರಣವನಾಗಿಸಿದ ॥ ೫ ॥ ದೆಸೆಗಳತಿ ನಿರ್ಮಲತೆಯಿಂದೊಡ । ನೆಸೆದುವು ನಭೋಮಂಡಲದೊಳು ಡು । ವಿಸರವೆಸೆದುದು ಗಾಳಿಪೊಸಕಂಪಿಂದೆ ಚರಿಸಿದುದು ॥ ವಸುಧೆ ನಲಿದುದು ಜಲಧಿ ಪೆರ್ಚಿತು । ಪಸರಿಸಿ ನದಿಗಳೆಲ್ಲ ಹರಿದವು । ಶಶಿರವಿಗಳಂತೆಸೆವ ಲವಕುಶರುದಯಕಾಲದೊಳು ॥ ೬ ॥ ಮತ್ತೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಜಾನಕಿ । ಹೆತ್ತ ಮಕ್ಕಳ ಬಳಿಗೆ ನಡೆತಂ । ದುತ್ತಮಮೆನಿಸ ರಾಮ ರಕ್ಷಾಮಂತ್ರವನು ಪೇಳ್ದು । ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯೊ

ಳಾ ಕುಮಾರರ | ನೆತ್ತಿಯೊಳು ಭಸ್ಮವ ನಿರಿಸಿ ಸವೆ | ರುತ್ತ ಕೈಯೊಳು ರಾಮರಕ್ಷೆಯನಿಟ್ಟ ನಾದರದೆ ‖ ೭ ‖ ಬಾಲರೊಡವೆಯ ನಿಟ್ಟು ನೋಡುವ | ಬಾಲಲೀಲೆಯ ನಾಲಿಸಿ ನಲಿವ | ಬಾಲಕರಿಗಿನಿದಾದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನು ಕೊಟ್ಟು ‖ ಲಾಲಿಸುವ ನಾ ಜಪತಪಂಗಳ | ಕಾಲವನು ತಾಂ ಬಗೆಯದಾಮುನಿ | ಪಾಲ ನವನೀಸುತೆಯ ಮಕ್ಕಳ ನೊಲಿದು ಮುದ್ದಿಸುತ ‖ ೮ ‖ ಧರಣಿಪಾಲಕ ರಾಮ ದಶರಥ | ನರಮನೆಯೊಳಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವ | ತರುಣರಿಗೆ ವನವಾಸವೆತ್ತಣದೆಂದು ಚಿತ್ತದೊಳು ‖ ಮರುಗಪಂತವನೀಸುತೆ ಕುಶಲ | ವರನು ರಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದ ನಾ ಮುನಿ | ವರನತಿ ವಿಭವದಿಂದೆ ಬೇಕಾದುದನು ತಾನಿತ್ತು ‖ ೯ ‖ ತೊಟ್ಟಿಲೊಳು ನಲಿವ ನೆವವಿಲ್ಲದೆ | ಥಟ್ಟನೆ ನಗುವ ತಮ್ಮ ಬಾಯೊಳು | ಬೆಟ್ಟುಗಳನಿರಿಸುತ್ತ ಪೀರ್ವ ಪಸಿದರೆ ಸಲೆಚೀರ್ವ ‖ ದಟ್ಟಡಿಯಿಡುವ ನಿಲ್ವ ಬೇಡುವ | ಬಟ್ಟೆಯೊಳು ಬಹ ತೊದಳುನುಡಿವಾ | ಪುಟ್ಟಮಕ್ಕಳ ಸೆದರು ಜಾನಕಿಗಿತ್ತು ಸಂತಸವ ‖ ೧೦ ‖ ಒಮ್ಮೆ ತಾಪಸ ವರನ ನೊಲಿಸುವೆ | ರೊಮ್ಮೆ ಜನನಿಗೆ ಹರ್ಷವೆಸಗುವ | ರೊಮ್ಮೆ ಬೀದಿಯೊಳಾಡುವೆರಳೆಯಮಕ್ಕಳೊಡವೆರಸಿ ‖ ಒಮ್ಮೆ ನಗಿಸುವ ರೆಲ್ಲರನು ಮ | ತೊಮ್ಮೆ ವಿಸ್ಮಯವೆಸಗುತಿರ್ಪರು | ತಮ್ಮ ಚರ್ಯಗಳಿಂದೆ ಕುಶಲವರೆಂದು ಮುನಿವನದೆ ‖೧೧‖ ಇನಶಶಿಗಳಂತೆಸೆವ ರಾಮನ | ತನಯರಿಗೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿ ಮೂ | ರನೆಯ ಸಂವತ್ಸರದೊಳೊಂದುದಿನ ಶುಭಲಗ್ನದಲಿ ‖ ಘನತರ ವಿಭವದಿಂದೆ ಸೀತೆಯ | ಮನಕೆ ಸಂತಸ ವೊದಗುವಂದದೆ | ವಿನುತ ಚೌಲವನಾಗಿಸಿದನತಿ ವೈಭವಂಗಳಲಿ ‖ ೧೨ ‖ ಐದನೆಯ ಸಂವತ್ಸರದೊಳಾ | ಮೇದಿನೀಸುತೆ ನಂದನರಿಗ | ತ್ಯಾದರದೆ ನಲಿದಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸವನು ಮಾಡಿಸುತ ‖ ಆದಿನವೊದಲುಗೊಂಡು ಮುನಿವರ | ನೋದುಬರಹಂಗಳನು ನಿತ್ಯವು | ಬೋಧಿಸುತ್ತಲೆ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟನು ಬಹಳಹರ್ಷದಲಿ ‖ ೧೩ ‖ ರಾಮಚಂದ್ರನ ರಾಮಣೀಯಕ | ಕೋಮಲತರದ ರೂಪವನು ವರ | ಕಾಮ ಜನಕನ ಕಾಮನೀಯಸು ಮೋಹನಾಂಗವನು ‖ ಶ್ರೀ ಮುಕುಂದನ ಮಂಜುಳತರದ | ಕೋಮಲಾಕೃತಿಗಳನು ತಾಳ್ದಾ | ಭೂಮಿಜೆಯ ಸುತರೆಸೆದರಾ ಮನ್ಮಥವಸಂತರೊಲು ‖ ೧೪ ‖ ದ್ವಾದಶಾಬ್ದದಮೇಲೆ ಮುನಿವರ | ನಾ ಧರಣಿನಂದನೆಯ ಸುತರಿಗೆ | ವೇದವಿಹಿತ ವಿಧಾನದಿಂದುಪನಯನಗಳ ನೆಸಗಿ ‖ ಮೇದಿನೀಸುರರು ಮುನಿಗಳು ವೊದ | ಲಾದ ಜನರಿಗೆ ಭೋಜನಂಗಳ | ನಾದರದೊಳಾಗಿಸಿದ

ಬಹುವಿಧ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜ್ಯದಲಿ ॥ ೧೫॥ ವಿವಿಧ ಕರ್ಮಂಗಳ ವಿಧಿವಿಧಾ। ನವನು ವೇದಪುರಾಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗ । ಳವಧಿಯನು ವರರಾಜ ನೀತಿಯು ನಿ ಶ್ಚಯಂಗಳನು ॥ ವಿವಿಧವಾಗಿರು ವಸ್ತ್ರ ಶಸ್ತ್ರ ವಿ । ಧವನು ಕಾರ್ಮುಕ ವಿದ್ಯೆಗಳ ನಾ । ಲವಕುಶರಿಗಾ ತಾಪಸೋತ್ತಮ ನೊಲಿದು ಕಲಿಸಿ ದನು ॥ ೧೬ ॥ ಸಕಲ ಧರ್ಮಂಗಳನು ಬೋಧಿಸಿ । ಸಕಲ ಮರ್ಮಂಗ ಳನು ತಿಳಿಸುತ । ಸಕಲ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ನಧಿಕ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಸಕಲ ತತ್ವಂಗಳ ನರುಹುತ। ಪ್ರಕಟಮತಿ ಯುಪದೇಶಿಸಿದನತಿ । ಸು ಖದೊಳು ಕುಶಲವರ್ಗೆ ರಾಮಾಯಣವ ನಾಬಳಿಕ ॥ ೧೭ ॥ ಜಾಣರಂ ತಲೆ ವಾಗಿಸುತೆರಡು । ವೀಣೆಗಳ ನಾಂತಾ ಕುಶಲವ । ರ್ಜಾಣತನದಿಂ ಸ್ವರಲಯ ಶ್ರುತಿತಾಳಗತಿಗಳನು ॥ ಕಾಣಿಸುತ ಮಂಜುಳತರವೆನಿಪ। ವಾಣಿಯಿಂದಲೆ ಪಾಡಿದರು ಗೀ। ರ್ವಾಣಭಾಷೆಯೊಳೆಸೆವ ರಾಮಾಯಣ ದ ಸತ್ಕಥೆಯ ॥ ೧೮ ॥ ಜನನಿಯನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ । ಮುನಿಪ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ । ಮುನಿ ಸಮೂಹಕೆ ಬಹುಳವಿಸ್ಮಯಗಳ ನುವಿರಚಿಸುತ ॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮಸುಚರಿತೆ । ಯೆನಿಪ ರಾ ಮಾಯಣದ ಸತ್ಕಥೆ । ಯನೊಲಿದು ಪಠಿಸುತ್ತಿದ್ದರಾ ಕುಶಲವರನುದಿನ ದೊಳು ॥ ೧೯ ॥ ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾನಿಪ್ಪಣರೆನಿಸಿ । ಪ್ರಕಟಮತಿಲವಕು ಶರು ಮುನಿಪತಿ । ಗಖಿಳ ವಿಧದಾಬಾಲ ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ ॥ ಪ್ರಕಟತರವೆಂದೆನಿಪ ಶಸ್ತ್ರ । ಪ್ರಕರಣಂಗಳ ನಭ್ಯಸಿಸಿದರು ಸಕಲ ಮುನಿಪಾಲಕರ ಚಿತ್ತಕೆ ಮಾಡುತಚ್ಚರಿಯ ॥ ೨೦ ॥ ಸುತರ ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸವನು ಭೂ । ಸುತೆ ವಿಲೋಕಿಸಿ ತನ್ನ ಮನದೊಳು । ವಿತತ ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದತಿ ವಿಸ್ಮಯವನಾಂತು ॥ ಕ್ಷಿತಿಯೊಳಾರುಂಟೀತೆ ರದ ಪರಿ । ಣತರು ಕಾಣೆನೆನುತ್ತ ತಾಂ ಸಂ । ತತಮುಳುಗಿ ತೇಲಾಡು ತ್ತಿದ್ದಳು ಸುಖಸಮುದ್ರದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ಮುನಿವಟುಗಳೆಲ್ಲರನು ಸೋ ಲಿಸಿ । ಘನತರದ ವಿದ್ಯಾಮಹಿಮೆಯಿಂ । ದಿನಶಶಿಗಳಂತೆಸೆವ ಕುಶಲವ ರಾವನಾಂತರದಿ ॥ ದಿನದಿನದೊಳೈತಂದಖಿಳ ಮುನಿ । ಜನರ ಕಣ್ಮನಕ ಧಿಕಸಂಮುದ । ವನೊದವಿಸುತಿದ್ದರು ವಿನಯ ವಿದ್ಯಾವಿಭವದಿಂದ ॥೨೨॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು ಭರದೆ ಬಂದಾ । ವನಕೆ ಶಿಷ್ಯರಸಹಿತ ರಘುನಂ । ದನನ ಮಕ್ಕಳ ವರಸುವಿದ್ಯಾಕೌಶಲಂಗಳನು ॥ ಮನದಣಿಯೆ ಕಾಣುತತಿವಿಸ್ಮ ಯ । ವನು ತಳೆದು ಕೊಂಡಾಡಿಕೊಟ್ಟರು . । ವಿನುತವಾಗಿಹವಸ್ತು ಗಳ ನಾ ಕುಶಲವರುಗಳಿಗೆ ॥ ೨೩ ॥ ಬಬ್ಬಮುನಿ ಪ್ರಹುರ್ಷಾವಿತ್ತನ ।

ದಾರವ | ದೊಬ್ಬಮುನಿ ಜಪಸರವ ಕೊಟ್ಟನ | ದೊಬ್ಬಮುನಿ ತಾಪ
ದೆನುಕೊಟ್ಟನು ವರಕಮಂಡಲವ || ಒಬ್ಬನಿತ್ತನು ದಂಡವನು ಮ |
ತ್ತೊಬ್ಬನಿತ್ತನು ಹರಿಣ ಚರ್ಮವ | ನೊಬ್ಬನಿತ್ತನು ನಾರುಮಡಿಗಳ ನಾ
ಕುಶಲವರಿಗೆ || ೨೪ || ಒರ್ವನಿತ್ತನು ಪೀಠವನು ಮ | ತ್ತೊರ್ವನಿ
ತ್ತನು ವರಮುಕೂಲವ | ನೊರ್ವಮುನಿ ಕೌಪೀನವಿತ್ತನು ಬಹಳಹ
ರ್ಷದಲಿ || ಒರ್ವಮುನಿವರನವರುಗಳಿಗಾ | ಶೀರ್ವದಿಸಿದನು ಪೇಳ್ದನೊ
ಬ್ಬನು | ಸಾರ್ವಭೌಮನ ಸುತರಿಗಾಯುಷ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನು || ೨೫ ||
ಜನನಿಗಾನಂದವ ನೆಸಗುತಾ | ಮುನಿವರನ ಮನಕಧಿಕ ವಿಸ್ಮಯ |
ವನೊದವಿಸುತ ಸಮಸ್ತ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ || ದಿನದಿನದೊಳ
ಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ | ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನ ಪದ | ವ ನವಲೋ
ಕಿಸಬೇಕೆನುತ ಕುಶಲವರು ಬಯಸಿದರು ||೨೬|| ಒಂದುದಿನ ಮುನಿಪದಕೆ
ಜಾನಕಿ | ವಂದಿಸಿ ತಪೋನಿಧಿಯೆ ವರರಘು | ನಂದನನೊಡನೆನಗೆಸಮಾ
ಗಮ ವಾಗುವಂದದಲಿ || ಒಂದುನೇಮವ ತಿಳುಹಿಸಿರಿ ನೀ | ವೆಂದು
ಬೇಡಲು ಮಣಿದೆರಗಿ ನಲ | ವಿಂದ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಪೇಳ್ದನು ಬಳಿಕ
ಜಾನಕಿಗೆ || ೨೭ || ಧರಣಿಸುತೆ ಕೇಳೊಂದು ನೇಮವ | ನರುಹುವೆ
ನು ನಾನಿಂದು ನೀನಾ | ಚರಿಸು ಮೇಲಹ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಪಾಡ್ಯಮಿಯು
ಮೊದಲು || ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ಸಮನಂ | ತರದೊಳೈತಹ ಶುದ್ಧ
ನವಮಿಯು | ವರೆಗಮದ ನಾಚರಿಸಬೇಕೊಂಬತ್ತು ದಿವಸಗಳು ||೨೮||
ಕನಕದಿಂದಲೆ ರಚಿಸಿ ರಘುನಂ | ದನನ ಪಾದುಕೆಗಳೆರಡನು ಮೊದ |
ಲನೆಯ ದಿನವೊಂಬತ್ತು ಕಮಲಂಗಳನು ಪೂಜಿಸುತ || ವಿನಯದಿಂದ
ಲೆ ಮಂತ್ರಪುಷ್ಪಗ | ಳ ನೊಲಿದರ್ಪಿಸಿ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ | ಮನವೊಲಿ
ದು ಕೇಳುವುದು ಸುತನಿಂದೊಂದುಸಲ ನೀನು || ೨೯ || ಎರಡನೆಯದಿನ
ಪಾದುಕೆಗಳನು | ಪರಮಭಕ್ತಿಯೊಳರ್ಚಿಸುತ ನೀ | ನಿರದೆ ಹದಿನೆಂ
ಟು ಕಮಲಂಗಳನೊಲಿದು ಪೂಜಿಸುತ || ಉರುತರದ ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿಯ
ನಿ | ತ್ತಿರಗಿ ತಪ್ಪದೆ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ | ನೆರಡುಸಲ ನಿಜತನಯನಿಂದೊಲಿ
ದಾಲಿಪುದು ನೀನು || ೩೦ || ಮುದದೊಳಪ್ಪತ್ತೇಳು ಘನಕಮ | ಲದ
ಕುಸುಮಗಳ ನರ್ಚಿಸುತ ದುಡು | ಕದೆಯೆ ಕೇಳ್ವುದು ಮೂರುಸಲ
ವರಜನ್ಮಕಾಂಡವನು || ಪದಕೆ ನಾಲ್ಕನೆಯದಿನ ಪೂಜಿಸಿ | ಪಡೆದು ಮೂ
ವತ್ತಾರ್ಕಮಲಗಳ | ಮುದದೆ ಕೇಳ್ವುದು ಜನ್ಮಕಾಂಡವ ನೊಲಿದು
ನಾಲ್ಕುಸಲ || ೩೧ || ಐದನೆಯದಿನದಲ್ಲಿ ನಲವ | ತ್ತೈದು ಕಮಲಂಗ

ಳನು ಪೂಜಿಸಿ । ಪಾದುಕೆಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರಪುಷ್ಪವನಿತ್ತು ಭಕ್ತಿಯಲಿ । ಸಾದರದೊಳಾ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ । ನೈದುಸಲ ನಿಜ ತನಯನಿಂದಲೆ । ಯೋದಿಸುತ ನೀನಾಲಿಪುದು ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದು ॥ ೩೨ ॥ ಆರನೆ ಯದಿನ ಪಾದುಕೆಗಳಿಗೆ । ಮೀರಿದತ್ರಿಭಕ್ತಿಯೊಳು ವರಪಂ । ಕೇರುಹಗ ಳೈವತ್ತುನಾಲ್ಕನು ನೀನು ಪೂಜಿಸುತ ॥ ಆರುಸಲ ಕೇಳುವುದು ನಿನ್ನ ಕು । ಮಾರನಿಂದಲೆ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ । ನಾರಘುವರನ ಪಾದಪದ್ಮವನೆನೆದು ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ೩೩ ॥ ಕೇಳೆಲೆ ಮಹೀಸುತೆ ಬಳಿಕ ನೀ । ನೇಳನೆಯದಿನ ಮಿಂದು ಬೆಳಗಿನ । ಕಾಲದೊಳಗರವತ್ತು ಮೂರ್ಕಮಲಗಳ ನರ್ಚಿಸುತ ॥ ಏಳುಸಲವೆರ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ । ನಾಲಿಪುದು ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿಯನಿ । ತ್ತಾಲಯದೊಳಾಬಳಿಕ ನಿನ್ನಯ ತನಯನಿಂದೊಲಿದು ॥ ೩೪ ॥ ಭರದೊಳೆಂಟನೆಯದಿನ ಮೆಪ್ಪ । ತ್ತೆರಡು ಕಮಲಂಗಳನು ಪೂಜಿಸು । ತೆರಗಿ ಪಾದುಕೆಗಳಿಗೆ ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿಯ ನರ್ಪಿಸುತ ॥ ತ್ವರಿತಗೊಳ್ಳುತ ಲೆಂಟುಸಾರಿ ಕು । ವರನ ಮುಖದಿಂದಾಲಿಪುದಮಲ । ತರಮೆನಿಪ ವರಜನ್ಮಕಾಂಡವ ನಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೩೫ ॥ ಜನಕಸುತೆ ಕೇಳ್ಬಳಿಕ ನವಮಿ । ದಿನದೊಳೆಂಬತ್ತೊಂದು ಕಮಲಗ । ಳನೊಲಿದರ್ಚಿಸಿ ಪಾದುಕೆಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರಪುಷ್ಪವನು ॥ ವಿನಯದಿಂದೆ ಸಮರ್ಪಿಸುತ ಪಾ । ವನತರಮೆನಿಪ ಜನ್ಮಕಾಂಡವೆ । ತನಯನಿಂದೊಲಿ ದಾಲಿಸುವುದೊಂಬತ್ತುಸಲ ನೀನು ॥ ೩೬ ॥ ಅರುಣಕಾಲದೊಳೆದ್ದು ಮರುದಿನ । ತರಣಿಮೂಡದ ಮುನ್ನಮಂಗಳ । ಕರಮೆನಿಸುವಭ್ಯಂಗನಸ್ನಾನವನು ನೀನೆಸಗಿ ॥ ಮೆರೆವ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳ ನಿ । ತ್ತೆರಗಿ ಸತ್ಕರಿಸುವುದು ಪರಮಾ । ದರದೊಳೆಂಬತ್ತೊಂದು ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ವಿಪ್ರರಲಿ ॥ ೩೭ ॥ ತರತರದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳ ನಾಗಿಸಿ । ಕರೆದು ವಿಪ್ರೋತ್ತಮರ ನತ್ಯಾ । ದರದೆ ಮೆರಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನಗಳನು ಮಾಡಿಸುತ ॥ ವರಸುಚಂದನ ಪುಷ್ಪಗಳ ನಿ । ತ್ತೆರಗಿ ಫಲತಾಂಬೂಲಗಳ ನಾ । ದರಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ದಕ್ಷಿಣೆಸಹಿತ ತೃಪ್ತಿಯಪ್ಪಂತೆ ॥ ೩೮ ॥ ಮಗಳೆ ಕೇಳೀ ಜನ್ಮಕಾಂಡವ । ನೊಗೆದತಿ ಬಕುತಿಯಿಂದೆ ಕೇಳ್ದೊಡೆ । ರಘುವರನೊಡನೆ ನೀನು ಸೇರುವೆಯೆನುತೊರೆದುಕೂಡೆ ॥ ಮಿಗಿಲು ಸಂತಸವನ್ನುತಾಳುತ । ಸುಗುಣನಿಧಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಭೂಮಿಸು । ತೆಗೆ ವಿರಚಿಸಿದನಾಕೆಯಿಂದಾ ವ್ರತವನಾದರದೆ ... ... ॥ ೩೯ ॥

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು ಪದ್ಯಗಳು ೨೦೯೯

ಮೂವತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೂಚನೆ॥ ಲವನುರಾಘವ ನಧ್ವರದತುರ ।
ಗವನು ಕಟ್ಟಲಘಟಿತವೆನಿಸಿತು ।
ಬವರದೊಳ್ಶತ್ರುಘ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಗೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳಲು ॥

ಜನಕಜಾತೆಯು ಸೇವೆಗೈಯ್ಯುತ । ಮುನಿಯಚಿತ್ತಕೆ ಬಹುಳ ಸಂತಸ । ವನು ವಿರಚಿಸುತ ಕಾಕಪಕ್ಷವನಾಂತು ಕುಶಲವರು ॥ ಮುನಿಪನಾಶ್ರಮದೊಳಿರೆ ಮುನಿಕೊ । ಟ್ಟನು ಶರಶರಾಸನಗಳನು ಮೇ । ಲೆನಿಸ ಕವಚಕಿರೀಟ ತೂಣೀರಗಳನವದಿರಿಗೆ ॥ ೧ ॥ ಇತ್ತಲಿಂತಿರುತ್ತಿರಲು ರಾಘವ । ನತ್ತಯೋಧ್ಯಾನಗರದೊಳು ಸಲ । ಹುತ್ತ ಸಕಲ ಮಹೀತಲವನ ಮರೇಂದ್ರನಂದದಲಿ ॥ ಚಿತ್ತದೊಳು ಯೋಚಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರನ । ಕತ್ತರಿಸಿದಾ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯನಿ । ಮಿತ್ತಕೋಸುಗ ತುರಗಮೇಧಾಧ್ವರಕೆಯತ್ನಿಸಿದ ॥ ೨ ॥ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠ ಸುಯಜ್ಞಕಶ್ಯಪ । ವಿನುತಗೌತಮ ನತ್ರಿಕಾತ್ಯಾ । ಯನವಿಜಯ ಜಾಬಾಲಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮೊದಲಾದ । ಮುನಿಗಳಂಬರಿಸಿ ಹಯಮೇಧಸ । ವನವನಾಗಿಪೆ ನೆಂದು ರಘುವೀ । ರನರುಹಲವರು ಪೇಳಿದರು ನಿಜಪತ್ನಿ ಬೇಕೆನುತ ॥ ೩ ॥ ಹೇಮಮಯಸೀತೆಯನಿರಿಸಿಕೊಂ । ಡಿಂ ಮಹಾಕ್ರತುವ ನೆಸಗುವೆನೆಂ । ದಾ ಮುನಿಗಳನೊಡಂಬಡಿಸಿ ಮಖಶಾಲೆಯನು ಗೈಸಿ ॥ ರಾಮನಾಗಳೆ ದೀಕ್ಷೆತಳೆದಾ । ಕೋಮಲಾಶ್ವವ ನರ್ಚಿಸಿ ಪಣೆಗೆ । ಹೇಮಪತ್ರದೊಳಗ್ಗಳಿಕೆಯಂ ಬರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ॥ ೪ ॥ ಜವದೆ ಮೂರಕ್ಷೋಹಿಣಿಯ ಸೈ । ನ್ಯವನು ನೇಮಿಸಿ ತುರಗರಕ್ಷಣೆ । ಗವನಿಪತಿ ಶತ್ರುಘ್ನನಸಹಿತ ಕುದುರೆಯಂಬಿಡಲು ॥ ಅವನಿಮಂಡಲದೊಳದು ಸಂಚಾ । ರವನು ಮಾಡುತ ಕಳೆದು ಬಂದುದು । ವಿವಿಧ ದೇಶಂಗಳನು ಮನಬಂದಂತೆ ದಕ್ಷಿಣಕೆ ॥೫॥ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ವಿನುತ ಹಯಮೇಧಾಧ್ವರ ತುರುಗ । ಮೆನುತ ಬರೆದಿಹ ಪಟ್ಟದಲಿಪಿಯನೋದಿಕೊಂಡಳುಕಿ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕ ರೊಬ್ಬರಾಹಯ । ವನು ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟದಿರೆ ಕಾಪಿನ । ಜನರೊಡನೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವನಕೈತಂದುದಾ ಕುದುರೆ ॥ ೬ ॥ ಬಂದುಪವನದೊಳು ಕುದುರೆ ನಲ । ವಿಂದೆ ಪುಲ್ಲನು ಮೇಯುತಿರೆ ಲವ । ನಂದು ತನ್ನೊಡನಾಡಿಗಳೊಡನೆ ವಿಹರಿಸುತಲಿದ್ದ ॥ ಬಂದ

ಹಯುವನು ಕಂಡು ಕಲಿತನ । ದಿಂದೆ ಕದಳೀದ್ರುಮಕೆ ಬಂಧಿಸಿ । ಚಂದವಾಗಿಹ ಪಟ್ಟದಲಿಪಿಯನೋದಿಕೊಳುತಿದ್ದ ॥ ೭ ॥ ತುರಗವಂ ಕಟ್ಟಿದಿರು ಶಿಕ್ಷಿಸು । ವರವನೀಪತಿಗಳೆನುತ ಮುನಿಸು । ತರೆನಲಾಲವನಂಜದೆ ತೊಲಗಿನೀವೆನುತ ಪೇಳ್ದು ॥ ಶರವನೇರಿಸಿ ಬಿಲ್ಲಿನೊಳು ಬೊ । ಬ್ಬಿರಿದು ನಿಂದನು ರಿಪುಗಳೊಡನೆ ಬ । ವರಕೆ ಮದವಾರಣಕೆ ಮರಿಸಿಂಗಮಿದಿರಪ್ಪಂತೆ ॥೮॥ ಕುದುರೆಗಾವಲ ಭಟರು ನಡೆತಂ । ದಿದಿರೊಳಾ ಕದಳೀದ್ರುಮಕ್ಕೆ ಬಿ । ಗಿದ ಕುದುರೆಯಂ ಕಂಡು ನೀವೇತಕೆ ಪಿಡಿದಿರೆನುತ ॥ ಇದಿರೊಳಿದ್ದಾ ಮುನಿವಟುಗಳನು । ಹೆದರಿಸಲು ನಾವಲ್ಲ ಲವನೀ । ಕುದುರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿದನೆನುತ ತೋರಿದರು ಬೆರಲಿಂದ ॥ ೯ ॥ ತರಳನೀ ಹಯುಮನರಿಯದೆ ಕ । ಟ್ಟಿರುವನೆಂದಾ ಕುದುರೆಗಾವಲ । ಚರರೊಡನೆ ಬಿಡಹೇಳಿ ಗರ್ಜಿಸಲಾ ಲವನಳುಕದೆ ॥ ತುರಗವಂಬಿಡೆಬಿಡಲು ಬಂದಜ । ನರಕರವ ಛೇದಿಸುವೆ ನಾನೆನು । ತರುಹಿ ಬಿಡಲೈತಂದ ವರಕೈಗಳನು ಸೀಳಿದನು ॥ ೧೦ ॥ ಬವರಕೈತಂದಖಿಳ ಸೈನ್ಯವ । ವಿವಿಧ ಶಸ್ತ್ರಗಳಿಂದೆ ಛೇದಿಸು । ತವನಿಯೊಳು ಬೀಳಿಸಿದನಾ ಲವನೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥ ಜವದೊಳಾ ಶತ್ರುಘ್ನನಳಿದ ಬ । ಲವನು ಕಂಡು ಕದನಕೆ ಬಂದನು । ಲವನಮೇಲೆಸುರಿಸುತ ಬತ್ತೀಸಾಯುಧಂಗಳನು ॥ ೧೧ ॥ ಮುತ್ತಿಬಹ ಶತ್ರುಘ್ನನುರುಬೆಗೆ । ತತ್ತರಪಡದೆ ನಿಲ್ಲುತ ಲವಂ । ಚಿತ್ತದೊಳು ಮಾಹೇಶಮಂತ್ರವ ನೆನೆಯುತಾತನನು ॥ ಮತ್ತೆ ಘಾತಿಸಲೆಲವೊ ಬಾಲಕ । ಪೆತ್ತವರದಾರ್ನಿನ್ನನುರಣದೆ । ಸತ್ತುಹೋಗದಿರೆಂದು ಹೊಡೆದನು ಹತ್ತು ಬಾಣದಲಿ ॥ ೧೨ ॥ ಅವಘಡಿಸಿ ಶತ್ರುಘ್ನನೆಚ್ಚಶ । ರವನು ಮಾರ್ಗದೆ ಲವನು ಪಲ್ಗಡಿ । ದವನ ಚಾಪವ ನೆರಡುತುಂಡಪ್ಪಂತೆ ಛೇದಿಸಲು ॥ ಕುವರನ ಪರಾಕ್ರಮಕೆ ಮೆಚ್ಚುತ । ಜವದೊಳಾ ಶತ್ರುಘ್ನ ನೆಚ್ಚನು । ಲವನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳಕೆ ಕೋಪಿಸಿ ಮೂರುಬಾಣವನು ॥ ೧೩ । ವಿರಹಿಗಳನಂಜಿಸುವ ತೆರದಿಂ । ದಿರುತಿಹವು ನಿನ್ನಂಬುಗಳೆನುತ । ಧುರದೊಳಾತನ ಮೂರು ಬಾಣಂಗಳನು ಕತ್ತರಿಸಿ ॥ ತುರಗಸಾರಥಿ ಶರಶರಾಸನ । ವರವರೂಥಪತಾಕೆಗಳನತಿ । ಭರದೊಳಕ್ಕಡಿಗೈದುರುಳ್ಚಿದನಾಲವನು ಮತ್ತೆ ॥ ೧೪ ॥ ಪೊಸತೆನಿಪ ತೇರ್ಗಡರು ತಾಗಳೆ । ಪಸುಳಯನು ಮತ್ತೊಂದು ಶರದಿಂ । ದೆಸೆಯಲಾ ಶತ್ರುಘ್ನನಂದತಿಕೋಪವನುತಾಳ್ದು ॥ ಕುಶನನುಜನೈತರ್ಪ ಬಾಣವ । ಬಸವಳಿಯ ದಿಕ್ಕಡಿಗಡಿದನಾ । ರಸೆಯೊಳೆಲ್ಲ ಪಡೆಲಯವಾದುದು ಕೂಟಸಾಕ್ಷಿ ವೊಲು ॥ ೧೫ ॥

ಕುವರನ ಪರಾಕ್ರಮಕೆ ಮೆಚ್ಚುತ | ಜವದೊಳೊಂದು ಮಹಾಸ್ತ್ರವನು ಬಿಡ | ಲವನಿಜಾತೆಯ ಸುತನ ಮೇಲ್ಯತ್ರುಘ್ನನುರೆಮುಳಿದು | ತವಕ ದಿಂದದ ನಿಕ್ಕಡಿಗಡಿಯ | ಲವನಿಯೊಳು ಬಿದ್ದುದು ಶರದೊಳ | ರ್ಧವು ಮಹಾಭಯುವನೆಸಗುತ ಸಂಗರದಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೧೬ ॥ ಶರದೊಳಂದುಳಿದ ರ್ಧಭಾಗವು | ಭರದೆಬಂದಾ ಲವನಚಾಪವ | ನಿರಿದವನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳವ ನುಚ್ಚಳಿಸಿಳಿಗೆಕೆಡಹಿ ॥ ಪಿರಿಯ ಮೂರ್ಛೆಯನೈದಿಸಲು ರಘು | ವರನ ತಮ್ಮನು ಹತ್ತಿರಕೆ ಬಂ | ದುರುತರದ ರಾಮಾಕೃತಿಯೊಳಹ ಶಿಶುವನೀ ಕ್ಷಿಸಿದ ॥ ೧೭ ॥ ಕರುಣದಿಂದೀಕ್ಷಿಸಿ ರಥದಮೇ | ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡತಿ ಮೋಹದಿಂದಾ | ತರಳನಂ ಮೈದಡವಿ ಮುದ್ದಿಸಿಕೂಡೆ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ॥ ತುರಗಸಹ ಶತ್ರುಘ್ನನಿತ್ತ ನ | ಗರಕೆ ನಡೆತಂದನತಿ ಭರದೊಳು | ಧರ ಣಿಜಾತೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರುಹಿದರು ವಟುವರರು ॥ ೧೮ ॥ ತಾಯೆ ಚಿತ್ತೈಸು ಲವನಾರಘು | ರಾಯನ ಧ್ವರತುರಗಮಂ ನಿ | ರ್ದಾಯದಿಂ ಬಂಧಿಸಿಮೊಡಾ ರಣರಂಗದೊಳವನನು ॥ ಗಾಯಗಾಣಿಸಿ ಮೂರ್ಛೆಗೆಡ ಹುತ | ಜೇಯನಾಗಿ ರಿಪುಘ್ನನೈದಿದ | ನಾಯುಯೋಧ್ಯೆಗೆನುತ್ತ ಪೇಳ್ದರು ಸೀತೆಗರ್ಭಕರು ॥೧೯॥ ಆ ನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತ ದುಃಖಿಸಿ | ಜಾನಕಿಸುತನ ಸದ್ಗುಣಗಳಂ | ತಾ ನಡಿಗಡಿಗೆ ನೆನೆದು ಮಂದಿರದಿಂದೆ ನಡೆತಂದು॥ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ರೋದಿಸುತ ದು | ಮ್ಮಾನದಿಂದುರೆ ಕೊರಗುತಿದ್ದಳು | ದೀನಳಾಗುತರಿಯದ ಜನರಂತೈದಿ ಕಳವಳವ ॥ ೨೦ ॥ ಅಳುತ ಕಂಪಿಸಿ ಸೀತೆದೆಸೆಗೆ | ಟ್ಟಳುಕಿ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ್ತ ಮೇದಿನಿ | ಯೊಳು ಹೊರಳ ಸುತ ಮೋಹದಿಂ ಬಸವಳಿದು ಚೇತರಿಸಿ ॥ ಎಳೆಯನೇನಾಗಿಹನೊ ಮಗ ನೆಂ | ತಳುಕಿದನೊ ಜೀವಿಸಿಹನೊ ಬವರ | ದೊಳಳಿದನೊ ನಾನೆಂತು ನೋಡುವೆನೆಂದು ಹಲುಬಿದಳು ॥ ೨೧ ॥ ಅನಿತರೊಳು ನಡೆತಂದನು ಮನೆಗೆ | ವಿನುತ ಪುಷ್ಪಸಮಿತ್ತುಗಳನು ಕು | ಶನು ಕರಂಗಳೊಳರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ ಸಹರನೊಡಗೊಂಡು ॥ ವಿನಯದಿಂದೆರಗುತ ನುಡಿದ ನೆಲೆ | ಜನನಿಸೀ ನಿಂದೇತಕೆ ಬರಿದೆ | ಮನಮರುಗಿ ರೋದಿಸುವೆ ಪೇಳೆಂದೆನುತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೨೨ ॥ ಬನ್ನಮಂ ಕೇಳ್ಮಗನೆ ರಾಘವ | ನುನ್ನತಹಯುಂ ಬಂದೊಡಿಲ್ಲಿಗೆ | ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನು ಕಟ್ಟಿದನದಂ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯೊಳು ॥ ಉನ್ನತ ಪರಾಕ್ರಮಿರಿಪುಘ್ನನು | ತನ್ನ ಶರದಿಂದೆಚ್ಚುಘಾತಿಸಿ | ನನ್ನ ಕಂದನ ಕೊಂಡುಪೋದನೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೨೩ ॥ ಕಾಲನಾಗಲಿ ಮೃತ್ಯುವಾಗಲಿ | ಶೂಲಿಯಾಗಲಿ ಸುರಪನಾಗಲಿ | ಕೇಳು ಇಷ್ಟು ವಿರಂ

ಚೆಗಳೊಳಾರಾದಡೆಯು ಸರಿಯೆ ॥ ಸೀಳಬಿಡುವೆನು ಮುಂದೆ ನಾನೀ ।
ರೇಳುಲೋಕದೊಳಿಹ ಕಲಿಗಳನು । ಬೀಳಸುವೆನೆಂದೆನುತ ಕುಶನಂ
ದುಬ್ಬಿ ಬೊಬ್ಬಿರಿದ ॥ ೨೪ ॥ ಶೋಕವೇಕಿದ ಕೇಳಿಜನನಿ ಭೂ ।
ಲೋಕ ದರಸುಗಳೆಣಿಕೆ ಗೊಂಬೆನೆ । ನೀ ಕಳುಹು ಸಂಗರಕೆ ನನ್ನನೆ
ನುತ್ತ ಕಾಲ್ಗೆರಗಿ ॥ ಆ ಕುಶಂ ಬೇಡಿದೊಡೆ ಸೀತೆಯು । ನೇಕವಿಧದಿಂ
ಪರಸಿ ಜವದೊಳ । ಗಾಕುವರನಂ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಳು ತೊಡಿಸಿ ಕವಚ
ವನು ॥ ೨೫ ॥ ತಾಯ ಪದಯುಗಕೆರಗಿ ಕುಶನ ಸ । ಹಾಯನಾಗಿಯೆ
ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ । ವಾಯುವೇಗದೆ ಬಂದನಂಜದೆ ಪೋಗಬೇಡೆನುತ ।
ಸಾಯಕದ ಮಳೆಯಂಕರೆದು ರಘು । ರಾಯನನುಜನಸಕಲ ಸೈನ್ಯ ಕ ।
ಪಾಯವನೆಸಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದ ನೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ॥ ೨೬ ॥ ತಿರುಗಿ
ದಂ ಪಡೆಸಹಿತ ಹಿಂದಕೆ । ಭರದೊಳಾ ಶತ್ರುಘ್ನ ನಾತನಿ । ದಿರೊಳು
ನಿಂದುರೆಗರ್ಜಿಸಿ ಕುಶಂ ಪೋಗದಿರು ನಿಲ್ಲು । ಧುರಕೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಕದ್ದು
ಪೋಪೆಯ । ತುರಗದೊಡ ನೆನ್ನನುಜನಂ ಬಿ । ಟ್ಟಿರದೆ ಪೋಗಿಸಲಹಿ
ಕೊಜೀವವನೆನುತ ತೆಗೆದೆಚ್ಚ ॥ ೨೭ ॥ ಹಿಂದೆನಮ್ಮನು ಬಹುಪರಾ
ಕ್ರಮ । ದಿಂದ ಮೋರ್ಪಸುಳಿ ಬಳಲಿಸಿದ । ನಿಂದುಮತ್ತಿವ ನೋರ್ವ
ಸೈತಂದಿಹನೆನುತ ಮುಳಿದು ॥ ಬಂದುನಿಂದನು ಕದನಕೆ ಕುಶನ ।
ಮುಂದುಗಡೆ ಶತ್ರುಘ್ನನಂಜದೆ । ಕೊಂದುಬಿಡುವೆನೆನುತ್ತ ಬಿಲ್ದುಡು
ಕುಬ್ಬಿಬೊಬ್ಬಿರಿದು ॥ ೨೮ ॥ ಕಡುಮುಳಿದು ಶತ್ರುಘ್ನನಂದೊಡ ।
ನೊಡನೆ ಯೊಂಬತ್ತು ಶರದಿಂದಾ । ಪೊಡವಿಯಣುಗಿಯ ಸುತನ ನೆಚ್ಚೊ
ಡಳುಕದೆ ಕುಶನಿರದೆ ॥ ಬಡಿದು ಸಾರಥಿರಥಹಯಂಗಳ । ನಡಿಗಡಿಗೆ
ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೆಡಹಿದ । ನೊಡನಿಳೆಗೆ ಶತ್ರುಘ್ನನಂತಾ ನಾರುಬಾಣದಲಿ
॥ ೨೯ ॥ ಧುರದೊಳಾ ಕುಶನೆಚ್ಚ ಶರದಿಂ । ದುರುತರದ ಮೂರ್ಛೆಯ
ನುತಾಳುತ । ಧರೆಗೆಬೀಳ್ವನಿತರೊಳು ಶತ್ರುಘ್ನನುಳಿದು ರಥವನು ॥
ದೊರೆಗಳೆಲ್ಲರು ಮೂರ್ಛೆಗೊಂಡರು । ಧರಣಿಯೊಳು ಕನ್ಯಾಕ್ರಯುವ
ಗೆ । ಯ್ಯುದ್ಧರೆಮುದದೆ ಜೀವಿಸುವ ಮಾನವನಾ ಪಿತೃಗಳಂತೆ ॥ ೩೦ ॥
ದುರಿತವಂ ಬಹು ಧರ್ಮದಿಂದೊಡ । ನೊರಸುವಂತೆ ಕುಶನ ಹಿತರ್ಕಳ ।
ನಿರಿವಖಿಳ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಸಂಚಯದಿಂದೆ ಕೆಡಹಿದನು ॥ ಮರವೆಯಂಕಳೆದು
ಲವನಣ್ಣನ ॥ ಪೊರೆಗೆ ಬಂದನು ಕೂಡೆ ಬಂದರು । ಧುರಕೆ ಕುಶಲವರಿ
ಬ್ಬರು ಸಮೀರಣಹುತವ ಹರೊಲು ॥ ೩೧ ॥ ಮತ್ತೆ ಹಯವಂ ಕ
ಟ್ಟ ಸಂಗರ । ಕಿತ್ತನಿಂದಾ ಕುಶಲವರ ಕಂ । ಡತ್ತಲೋಡಿದ ರುಳಿದ

ಘಟರಾಘವನಬಳಿಗೆ ॥ ಉತ್ತಮಾಧ್ವರಶಾಲೆಯೊಳು ಮುನಿ । ಪೋ
ತ್ತಮರ ವಚನಂಗಳನು ಕೇ । ಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿಹ ರಾಮನಂ ಕಂಡಿಂತು
ಪೇಳಿದರು ॥ ೨೨ ॥ ಅವಧರಿಸು ಜೀಯತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ । ಸವನದಹಯಂತಿ
ರುಗಿ ಬಂದುದು । ಭುವನದೊಳು ಲವನೆಂಬ ಶಿಶುಬಿಗಿದನದನಾಬಳಿಕ ॥
ಬವರದೊಳು ಶತ್ರುಘ್ನನವನಂ । ತ್ರಿವಿದು ಬೀಳಿಸಲೊರ್ವ ಬಾಲಕ ।
ನವನಿಗೀತನ ನುರುಳಿಸಿದ ನೆಂದರುಹಿದರು ನಮಿಸಿ ॥ ೨೩ ॥ ಜಗದೊ
ಳುಂಟೆರಿಪುಘ್ನನಂ ಭೂ । ಮಿಗೆ ಕೆಡಹಿಸುವ ವೀರನತಿ ಸೋ । ಜಿಗಮೆನಿ
ಪುದೀ ಮಾತು ನೀವ್ಪೊಲಗೆನುತ ರಾಘವನು ॥ ಮಿಗೆಮುಳಿದು ಗರ್ಜಿ
ಸಲು ಪಾದಗ । ಳಿಗೆರಗಿ ಚರರುಬಿನ್ನವಿಸಿದರು । ರಘುಕುಲೇಂದ್ರಗೆ
ನಿಮ್ಮಪದದಾಣೆ ನಿಜಮಿದೆನುತ್ತ ॥ ೨೪ ॥ ಅನುಜನಂ ಸೋಲಿಸಿದ ಶಿಶು
ಗಳ । ವಿನುತ ಭುಜಬಲಮೆಂತೊ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ರಣಕೆ ನೀಂ ನಡೆ ಸೇನೆ
ಸಹಿತ ಮೆನುತ್ತ ರಾಘವನು ॥ ಘನವಿಷಾದವನಾಂತು ನುಡಿಯು । ಲ್ಕಿನ
ಕುಲೋತ್ತಮ ನಂಘ್ರಿಗೆರಗುತ । ರಣಕೆ ಬಂದನು ಸೇನೆಯೊಡನುರೆ
ಮುಳಿದು ಸೌಮಿತ್ರಿ ॥ ೨೫ ॥ ಬಂದು ಮುನಿವರ ನಾಶ್ರಮಕೆ ಭರ ।
ದಿಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಲ್ಲಿ ರಣದೊಳು । ನೊಂದು ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂತು ಬಿದ್ದಿಪ
ತಮ್ಮನನುಕಂಡು ॥ ಮುಂದೆ ಬಿಲ್ವಿಡಿದತಿ ಪರಾಕ್ರಮ । ದಿಂದೆ ನಿಂದಿಹ
ಶಿಶುಗಳಿಬ್ಬರ । ನಂದು ನೋಡುತ ಕಾಳಗಕೆ ನಡೆತಂದನುರೆಮುಳಿದು
॥ ೨೬ ॥ ಧುರದೊಳರ್ಭಕರಿರ್ವರುಂ ಬಂ । ದರಿಬಲವನೀಕ್ಷಿಸಿ ತಮಗೆ
ಮುನಿ । ವರನು ಪದೆದಿತ್ತಖಿಳ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಲ್ಲವನು ॥ ವರಶರಾಸನ
ದಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿ । ನೆರೆಮುಳಿದು ವೈರಿಗಳ ಮೇಲ್ಮಳೆ । ಗರೆವುತಿದ್ದರು
ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗಿದಿರಾದ ನಾಕುಶನು ॥ ೨೭ ॥ ಪರಶುತೋಮರ ಶಕ್ತಿಗದೆ
ಮು । ದ್ಗರ ಭ್ರುಶುಂಡಿ ಪ್ರಾಸಭಲ್ಲಸು । ಪರಿಘಪಟ್ಟಿಸ ಭಿಂಡಿವಾಲಾದ್ಯಾ
ಯುಧಂಗಳನು ॥ ಸುರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಲ್ಲಿ ಘಾತಿಸು । ತಿರಲಡಿಗಡಿಗೆ ಲ
ಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ । ಸರಣಿಮಧ್ಯದೊಳೆಲ್ಲವನು ಖಂಡಿಸಿದನಾ ಕುಶನು
॥ ೨೮ ॥ ಕೊಂದನೈತಂದಾ ಕುದುರೆಗಳ । ಬಂದಗಜಗಳನೆಲ್ಲ ಸೀಳಿ
ದ । ನೊಂದುಳಿಯದಂತಖಿಳ ವೀರರನೆಲ್ಲ ಕೆಡಹಿದನು ॥ ನಿಂದತೇರ್ಗಳ
ನುಚ್ಚುಮಾಡಿದ । ನೊಂದು ನಿಮಿಷದೆ ತನ್ನ ಬಾಣಗ । ಳಿಂದೆ ಕತ್ತರಿ
ಸಿದನು ರಿಪುಗಳ ಶರಗಳೆಲ್ಲವನು ॥ ೨೯ ॥ ಬಳಿಕ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನೈದು
ಬಾಣಂ । ಗಳನು ತೆಗೆದೆಸೆಯಲ್ಕೆ ಕುಶನಂ । ದಳುಕದತಿ ಕೋಪವನು
ತಾಳ್ದುರೆಗರ್ಜಿಸುತ ಕೂಡೆ ॥ ತಳುವದೊಂದು ಸರಳನು ಕಾರ್ಮುಕ ।

ದೊಸರೆ ಸಂಧಿಸಿ ಬಿಡಲು ಘನರಥ । ಮಿಳೆಗೆ ಬೀಳುತ ಚೂರ್ಣವಾ
ದುದು ರಾಘವಾನುಜನ ॥ ೪೦ ॥ ತರಳನ ಪರಾಕ್ರಮಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನುರುತರದ ವಿಸ್ಮಯವನಾಂತತಿ । ಭರದೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪೊಸತೇರನ
ಡರ್ದುಕೋಪದಲಿ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಸುತನ ಸುಂದರ । ತರ ಕಿರೀಟ
ಕವಚಗಳಂ ಕ । ತ್ತರಿಸಿದನು ಬಳಿಕೈದು ಬಾಣಗಳಿಂದೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ
॥ ೪೧ ॥ ಪೊರೆಯುಗಿದ ಕಾಳೋರಗನ ವೋ । ಲ್ತರಳನತಿಕೋಪವನು
ತಾಳುತ । ವರಧನಂಜಯ ಸೂಕ್ತದಿಂದನಲಾಸ್ತ್ರಮಂಪಡೆದು ॥ ಕರದ
ಕಾರ್ಮುಕದಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿ । ಭರದೊಳೆಚ್ಚೊಡರಿಬಲ ಮುರಿದುದು ।
ಪುರಹರಂಪಣೆಗಣ್ದೆರೆವಸಂಬಂತೆ ಧಗಧಗಿಸಿ ॥ ೪೨ ॥ ಸುಡುವ ತನ್ನ
ಚತುರ್ಬಲವ ಕಂ । ಡೊಡನೆ ವರುಣಾಸ್ತ್ರವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನಿಡುತನಿಲಿಸ
ಲ್ಕಂತು ವಾಯುವ್ಯಾಸ್ತ್ರವನು ಕೊಂಡು ॥ ಕಡುಗಲಿ ಕುಶಂ ಮತ್ತೆ ತಾ
ನೆ । ಚ್ಚೊಡದು ಕುಲಶೈಲವನುರುಳಿಪಂ । ತಡಿಗಡಿಗೆ ಚತುರಂಗ ಬಲ
ಮಂ ಕಡಿದು ಕೆಡಹಿದುದು ॥ ೪೩ ॥ ಮುಳಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಸ್ತ್ರಶ
ಸ್ತ್ರಂ । ಗಳನು ತೆಗೆದೆಸೆಯುತಿರಲಾ ಕುಶ । ನಳುಕದೈತಹ ಕೂರ್ಗ
ಣೆಗಳಂ ತೇರ್ಗದುರೆಗಳನು ॥ ಕೆಲದಭಟರಂ ಸಾರಥಿಗಳಂ । ಪಲತೆ
ರದ ಕವಚಂಗಳಂ ತರಿ । ದಿಳೆ ಗುರುಳ್ಚಿದ ನಾ ಧ್ವಜಗಳಂ ಕೂಡೆ
ಬೊಬ್ಬಿರಿದು ॥ ೪೪ ॥ ಕ್ರೂರ ಗದೆಯಂ ಕೊಂಡು ಕದನಕೆ । ವೀರ ಲ
ಕ್ಷ್ಮಣ ನೈತರುತಿರ । ಲ್ಧೀರನಹ ಸೀತಾಕುಮಾರಕ ನದನು ಶೀಘ್ರದ
ಲಿ ॥ ಘೋರಸಾಯಕದಿಂದ ಖಂಡಿಸಿ । ಧಾರಿಣಿಗೆ ಕೆಡಹಿದನು ಘನಗಂ ।
ಭೀರರವದಿಂ ಬೊಬ್ಬಿಡುತರಣರಂಗಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೪೫ ॥ ಮತ್ತೆ ಬತ್ತೀ
ಸಾಯುಧಗಳಂ । ದೊತ್ತರಿಸಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಬಂದೊಡೆ । ಕತ್ತರಿಸಿ ನಿಶಿತಾ
ಸ್ತ್ರದಿಂದವನೆಲ್ಲಮಂ ಕುಶನು ॥ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಿಂದೈದು ಶರಗಳ । ನೆತ್ತಿ
ಕಿವಿವರೆಗೆಳೆದು ಬಿಟ್ಟೊಡೆ । ತತ್ತರಿಸಿ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಬಿದ್ದನು ನೆಲಕೆ ಮೂ
ರ್ಛೆಯಲಿ ॥ ೪೬ ॥ ತನಗೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕೊಟ್ಟ । ವಿನುತ ಶಸ್ತ್ರ
ನಿಪಾತದಿಂದಂ । ದನುವರದೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂತು ತಾನಿರ
ಲು ॥ ಮನುಜಪಾಲಕರೆಲ್ಲರಂ ಮೋ । ದಿನಿಗೆ ಬೀಳಿಸಿ ಕುಶನು ತನ್ನ
ನು । ಜನೆಡೆ ಗಬ್ಬರಿಸುತ್ತ ಬಂದನು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ೪೭ ॥
ವಿವಿಧ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಕೊಂ । ಡವನಿಜಾತೆಯ ಸುತರು ತುರಗ
ಮಿ । ರುವವನಕೆನಡೆ ತಂದರು ಜಯವನೈದಿ ಬವರದಲಿ ॥ ತವಕದಿಂದಿರ
ದೋಡಿ ಪೋದರು । ಬವರದೊಳುಳಿದ ಭಟರು ವರರಾ । ಘವನ ಬಳಿ

ಗೈದಿದರು ದೂತರತಿ ಜವದಿಂದಿರದೆ ‖ ೪೮ ‖ ಅಳಿದ ವೀರರ ಚಾಪಬಾ ಣಂ । ಗಳ ನಮಲ ರತ್ನಾಭರಣ ಕುಂ । ಡಲ ಕಿರೀಟಂಗಳನು ಶ್ರೀಘ್ರ ದೊಳ್ಕೊಂತು ಕುಶಲವರು ‖ ತೆರೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ಕುದುರೆಯು । ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು ಘೋರಸಂಗರ । ದೊಳು ಜಯುವನಾಂತಾ ಮುನೀಂದ್ರನ ಪದ ವಜಾನಿಸುತ ... ... ‖ ೪೯ ‖

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯು ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೨೧೪೮.

ಮೂವತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ‖ ಕಾದಿನಿಜಸುತರೊಡನೆ ಮೂರ್ಛಿತ ।
ನಾದ ರಾಮನ ರಣದೊಳೆಬ್ಬಿಸು ।
ತಾವರಿಸಿ ಜಾನಕಿಯು ನಿತ್ಯೊಪ್ಪಿಸಿದ ನಾಮುನಿಪ ‖

ವಿನುತ ಸರಯೂನದಿಯ ತೀರದೊ । ಳಿನಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘ ವನಖಿಳ । ಮುನಿಗಳಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ಮಖದೀಕ್ಷೆಯನು ಕೈಕೊಂ ಡು ‖ ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದೆ ಕೊರಗಿ ಕ । ದನದೊಳಾ ಶತ್ರುಘ್ನ ನೇ ಗೈ । ದನೊ ಸುಮಿತ್ರಾಸುತನದೆಂತಿಪ ನೆನುತ ಚಿಂತಿಸಿದ ‖ ೧ ‖ ಭರತನಂ ಕರೆದೆಲೆ ಸಹೋದರ ! ತರಳರಂ ಪಿಡಿವಪನೊ ವಧಿಪನೊ । ರಣದೊಳಗೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಸಲೆಗೆದ್ದಪನೊ ಸೋಲ್ವಪನೊ ‖ ತುರಗಮಂ ತಂದಪನೊ ತಾರದೆ । ಬರುವನೊ ಮರವೆಗೊಂಡಿಹನೊ ನಾ । ನರಿಯೆ ಹಾ ಯೆಂದೆನುತ ಬೆಸಗೊಂಡನು ರಘೂದ್ವಹನು ‖ ೨ ‖ ಕನಸಿನೊಳು ಸೌಮಿತ್ರಿ ತಾನಾ । ವನಿಗು ಸೋಲ್ದವನಲ್ಲ ಶಿಶುಗಳ । ವಿನುತ ಭುಜ ಬಲವೆಂತೊ ಮೂರ್ಛೆಗೊಳಿಸುತವರ್ಗಳನು ‖ ತನಗೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸು ವತೆರದಿಂ । ದನುಜನ ಸಮಿಪಕೆ ಚರರ ನ । ಟ್ಟೆನಲವಂ ಕಳುಹಲವ ರರಿದೈತಂದು ತಿಳುಹಿದರು ‖ ೩ ‖ ದೇವಬಿಡು ದೀಕ್ಷೆಯನು ಮನದೊ ಳು । ನೋವನಾನದೆ ಧುರಕೆ ನೀಂ ನಡೆ । ಜೀವಸಂಶಯವಾಗಿಹುನು ಶತ್ರುಘ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ‖ ಆ ವನದ ಬಾಲಕರು ನಿನ್ನಂ । ತೀ ವಸುಧೆಯೊ

ಳು ರಂಜಿಪರು ರಣ | ಕೋವಿದರಳಿದುದೆಮ್ಮ ಪಡೆಯುವರಿಂದೆನು ತೋರಿದರು ||೪|| ಚರರ ಮಾತನು ಕೇಳ್ದೊಡನೆಮೈ | ಮರೆದು ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದನಾ ರಘು | ವರನು ಘನಶೈತ್ಯೋಪಚಾರವ ನೆಸಗಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ || ಭರತನಾಕ್ಷಣದೊಳುಪಚರಿಸಲು | ಭರದೊಳೆದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳುತ ಸೋ | ದರರ ಸುಗುಣಂಗಳನು ನೆನೆದಳುತಿದ್ದ ನಡಿಗಡಿಗೆ ||೫|| ಹಳುವದೊಳ್ತನಗಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ | ನಳಿದನೇ ಹಾ ತಮ್ಮ ಹಾ ರವಿ | ಕುಲತಿಲಕ ಹಾ ಸುಗುಣ ಗಂಭೀರರರಿಪ್ರಸಂಹಾರ || ಎಳೆಯರಿಂದೆಂತೊರಗಿದೆ ಮಹೀ | ತಳದೊಳೆಲ ಶತ್ರುಘ್ನನೀಂ ನೆಂ | ದಳುತ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ್ತ ಮರುಗಿದ ನಾ ರಘೂತ್ತಮನು || ೬ || ಇಂತು ಸೋದರರಾ ಸುಗುಣಗಳ | ನಂತವಿಲ್ಲದೆ ರಾಘವೇಂದ್ರನು | ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರೆ ಮತ್ತೆ ಚರರೈತಂದು ಶೀಘ್ರದಲಿ || ಎಂತು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೆ ರಣದೊಳು | ಸಂತಪಿಸುತಿಹ ರನುಜರಿಬ್ಬರ | ದೆಂತಿಹುದೊ ಪಡೆದೀಕ್ಷೆಯಂ ಬಿಡೆನುತ್ತ ಮರುಗಿದರು || ೭ || ಮೊರೆವ ಚರರಂ ಗರ್ಜಿಸುತ ರಘು | ವರನ ಪದಪಂಕಜಕೆರಗಿ ನೀಂ | ಬರಿದೆ ದುಃಖಿಸಬೇಡ ಬಂದಿಪ ರಿವರು ಭಯದಿಂದ || ಮರವೆಗೊಂಡಿಹ ರಲ್ಲದವರಿಗೆ | ಮರಣ ಮೆತ್ತಣದಾ ಪಸುಳೆಯರ | ಮರುಕವಂ ಬಿಡಿನೈತಹೆನೆನುತ ಪೇಳ್ದನಾ ಭರತ || ೮ || ಬಳಿಕ ಜಾಂಬವ ಹನುಮ ಕೇಸರಿ | ನಳಕುಮುದಶರಗುಲ್ಮ ಗಜಶತ | ಬಲಿಸುಷೇಣ ಗವಾಕ್ಷಗವಯಾಂಗದರು ಮೊದಲಹ || ಬಲಿಮುಖರಪಡೆಯೆಲ್ಲವಂ ಕೊ | ಟ್ಟಳಿದ ಸೇನಾಸಹಿತ ಭರತನ | ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ಬವರ ಕಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ರಾಘವನು || ೯ || ಜವದೊಳಾ ರಘುವರನಡಿಗೆರಗಿ | ವಿವಿಧ ಚಾಪಶರಂಗಳನು ತಾ | ತವಕದೊಳಗಾಂತಮರ ನದಿಯಂ ದಾಂಟುತ ಭರತನು || ಪವನಸಂಭವನಂ ಕರೆದು ನೀಂ | ಬವರದಾವೃತ್ತಾಂತವ ನರಿತು | ತವಕದೊಳೆನಗೆ ಪೇಳೆನುತ ಕಳುಹಿಸಿದನಲ್ಲಿಂದ || ೧೦ || ಕಲಿಹನುಮನಲ್ಲಿಂದೆ ಧಿಂಕಿ | ಟ್ಟಳಿದಖಿಳ ಸೈನ್ಯವನು ಕಂಡಿನ | ಕುಲಲಲಾಮಂ ನಿನ್ನ ಸುತೆಯಂ ಬಿಟ್ಟನೆಂದೆನುತ || ಮುಳಿಯದಿರು ತಾಯ್ಮನ್ನಿಸೆನುತಂ | ತಿಳಿದವನಿಯೆನು ಬೇಡುವಂದದೆ | ಮಲಗಿದಾ ಶತ್ರುಘ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ನೋಡಿದನು || ೧೧ || ಮೈಮರೆದು ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ | ಭೂಮಿತಳದೊಳು ಮಲಗಿದಾ ರಘು | ರಾಮನ ಸಹೋದರರನಾ ಪವಮಾನಸಂಭವನು || ಪ್ರೇಮದಿಂ ಹೆಗಲೊಳಗಿರಿಸಿಕೊಂ | ಡಾ ಮರುತ್ಪಥದಲ್ಲಿ ಬಂದನು | ತಾಮಸವನಾಗಿಸದೆ ಭರತನಬಳಿಗೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ || ೧೨ ||

ವೆರವರೂಥದೊಳಿರ್ವರಂ ತಂ | ದಿರಿಸಿ ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡುರು | ತರವಶರಚಾಪಂಗಳಂ ಪಿಡಿದುಬ್ಬಿ ಬೊಬ್ಬಿರಿಪ || ಧುರಕೆ ನಿಂದಾ ಕುಶಲವರಕೇ | ಳ್ದುರೆವುಳಿದು ನಡೆತಂದನಾಗಳೆ | ಭರತನಖಿಳ ಚತುರ್ಬಲಸಹಿತ ಯುದ್ಧವೀದಿನಿಗೆ || ೧೩ || ಕೋಪದಿಂದುರೆ ಗರ್ಜಿಸಿ ಕುಶಂ | ಚಾಪಟಂಕಾರವ ನೆಸಗುತಿರೆ | ಭೂಪಯೋಧಿಗಳೊಡವೆರೆದು ವದ್ರಿಗಳುನಡುಗಿದವು || ತಾಪದಿಂದಹಿಕಂಪಿಸಿದನು ವಿ | ರೂಪವಾದನು ತರಣಿಬೇಗನೆ | ದೀಪವಿಲ್ಲದ ಮನೆಯು ತೆರದಂತಾಯ್ತು ಸಮರಾಂಗ || ೧೪ || ಇಳೆಗೆ ಬಿದ್ದವು ಕರಿಗಳಟ್ಟೆಗ | ಳಳಿದ ಜೋದರ ತಲೆಗಳಾಕಲಿ | ಗಳ ಮಹಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್ಕಪಿವರರ ಘನಶರೀರಗಳು || ಚಲಿಪ ಕುದುರೆಗಳ ವೆಮುವಂ ಗ | ಳ್ಮುಳಿದ ರಾಹುತ ರಾನನಂಗಳು | ತಳುವದೆ ಕುಶಂ ಕೊಲ್ಲರೆವುತಿರೆ ಘೋರಯುದ್ಧದೊಳು || ೧೫ || ಸೇನೆಮುಡಿಯಲು ನಿಮಿಷದೊಳು ಪವ | ಮಾನಜಂ ನಡೆತಂದು ಶಿಶುಗ | ಳ್ಭಾನುಕುಲಮಣಿ ರಾಮನಾಕೃತಿಯಂತೆ ಕಾಣುವರು || ನೀನು ನೋಡೆಂದೆನುತ ತೋರ | ಲ್ಸನುರಾಗದೊಳಂದಿರದೆ ರಾ | ಮಾನುಜಂನುಡಿಸಿದನು ಕುಶನಂಮೊಗವನೀಕ್ಷಿಸುತ || ೧೬ || ವತ್ಸ ನೀನಾರ್ಗಿನಗದೇತಕೆ | ಮತ್ಸರವು ನಮ್ಮೊಡನೆ ರಣದೊಳು | ಮತ್ಸಹೋದರರನ್ನು ನೀನೇತಕ್ಕೆ ಘಾತಿಸಿದೆ || ಸತ್ವವಾಯುವ ನೆಸಗು ವಿವನಾ | ರುತ್ಸವದೆ ಪೇಳ್ನನ್ನ ತೆರವನು | ಮತ್ತ ವಿಲಾಪದೊಳೆನುತ ಕೇಳ್ದನು ಭರತನೊಲಿಸುತ್ತ || ೧೭ || ತಂದೆತಾಯಿಗಳಾರು ನಿಮ್ಮಯ | ಮಂದಿರವದಾವುದೆಲೆ ಬಾಲಕ | ಕೊಂದೆ ನಮ್ಮಯ ಸಕಲ ಸೈನ್ಯವ ಬರಿದೆ ರಣದೊಳಗೆ || ಮುಂದೆ ಮತ್ಸರಿಸದೆ ತುರಂಗವ | ತಂದು ನಮಗಿಂದೊಪ್ಪಿಸಿ ಕುಶಲ | ದಿಂದಿಹುದೆನುತ ಭರತನೆಂದನು ಕುಶನ ನೀಕ್ಷಿಸುತ || ೧೮ || ಕಟ್ಟಿದಶ್ವವ ಬಿಡೆನು ನನಗೊಡ | ಹುಟ್ಟಿದ ನಿವಂ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟನು | ನೆಟ್ಟನೆ ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಯನು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪೊರೆದು || ಘಟ್ಟನೆ ಮರವೆಗೊಳಿಸಿ ನಿನ್ನನು | ಮುಟ್ಟಿ ದುತ್ಸವದಿಂದೆ ಪೋಪೆನು | ಹುಟ್ಟಿದಮನೆಗೆನುತ್ತ ಭರತನನೊಡನೆ ಘಾತಿಸಿದ || ೧೯ || ಭರತನಂ ಗಣಿಸದಿಸುತಿರೆ ತಾಂ | ಕರಿತುರಗರಥ ಋಕ್ಷವಾನರ | ವರರಸಂಚಯ ಮುತ್ತಲಾ ಕುಶನಿರದೆ ಕೋಪಿಸುತ || ಭರದೆ ಲವನಂ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟು ಕು | ದುರೆಯುಬಳಿಗಾ ಶತ್ರುಜನಗಳ | ಶಿರಗಳನು ತಾ ನಿಕ್ಕಡಿಗಡಿದ ಸಾಕ್ಷೋಹಿಣಿಯೊಳು || ೨೦ || ಹತ್ತು ಭರತಂಗೆಂಟು ನಳನಿಗೆ | ಮತ್ತೆ ಮೂವತ್ತನಿಲಜಗೆ

ನಾ | ಲ್ವತ್ತು ಕುಮುದಗೆ ಗವೆಯುಗಜನೀಲರ್ಗೆ ನೂರ್ನೂರು || ಇತ್ತ
ಲಿಸುತಂಗೆ ಕುಶನೆಂ ! ಬತ್ತು ಶರಗಳ ನೆಚ್ಚನಿಬರಂ | ತತ್ತರಂಗೊ
ಸುತ್ತ ಕೆಡಹಿದ ನಿಳೆಗೆ ಬೊಬ್ಬಿರಿದು || ೨೧ || ಎಲ್ಲಿ ಕುಶನಂಬುಗಳ
ತಗುಲುವು | ವಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛೆಯು ಮರಣವಲ್ಲದೆ | ನಿಲ್ಲುವ ಕಲಿಗಳ
ಬಲ್ಲಿದರೆನಿಪ ವಾನರರು || ತಲ್ಲಣಿಸುತಲೆ ಬಿದ್ದರವನಿಯೊ | ಳೆಲ್ಲೆಡೆಯೆ
ಳಂದಾನೆ ಕುದುರೆಗ | ಳೆಲ್ಲವನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಲಿದ್ದವು ಶರಗಳತಿಜವ
|| ೨೨ || ಕುಶನಬಾಣಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ದವನೀ | ವಸುಧೆಯೊಳು ತಾಂ ಮ
ರ್ಛೆಗೊಳ್ಳುವು | ದಸದಳವೆ ಪೇಳೆಂಬತೆರದಿಂ ಭರತ ಮೈಮರೆದು
ಕುಸಿದುಬಿದ್ದನು ಮೇದಿನಿಯೊಳಾ ! ಶ್ವಸನಸಂಭವನೊಂದು ಗಿರಿಯಂ
ಕುಶನಮೇಲ್ಕೆಡಹಲ್ಕದಂ ಖಂಡಿಸಿದ ನಾಕ್ಷಣದಿ || ೨೩ || ಕಡೆಯುವ
ತೇನಖಿಳ ಬಲಮಂ | ಕಡುಗಲಿ ಭರತನಂ ಧರಣಿಯೊ | ಳ್ಕಡಹಿ
ಯುಮಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಬಂದಿರೆ ಕುಶನನುಜನೊಡನೆ || ನುಡಿದರೀತೆರನಂ ರಘು
ದ್ವಹ | ನಡಿಗೆರಗಿ ಸೇವಕರು ವಿಸ್ಮಯ | ವಡೆದು ಮೂರ್ಛೆಯನಾಂತ
ಬಿದ್ದನು ರಾಮನವನಿಳೆಯೊಳು || ೨೪ || ನೊಂದು ರೋದಿಸಿ ರಾಘವನ
ತ | ಮ್ಮಂದಿರ ಗುಣಂಗಳನು ನೆನೆನೆನೆ | ದಂದು ಮೈಮರೆದೆದ್ದು ಚೇತ
ಸಿಕೊಳುತಡಿಗಡಿಗೆ || ಮುಂದೆನಿಂದ ವಿಭೀಷಣ ತರಣಿ | ನಂದನರೊಡ
ಕಾಳಗಕೆ ನಡೆ | ತಂದನು ರಥಾರೂಢನಾಗಿಯೆ ಕುಶಲವರಬಳಿ
|| ೨೫ || ಬಂದು ರಣದೊಳು ಮೈಮರೆದ ತ | ಮ್ಮಂದಿರಂ ಮಡಿದ
ಸಕಲ ಬಲ | ವೃಂದಮಂ ಹಯಮಂ ಪಿಡಿದುಕೊಂಡಿದಿರಿಸುತ ರಣಕೆ
ನಿಂದಣುಗರಂ ಕಾಣುತಾ ರಘು | ನಂದನಂ ಬೆರಗಾಗಿ ತಾನಿಂ | ತೆಂದ
ಬೆಸಗೊಂಡನತಿ ಗಂಭೀರಧ್ವನಿಯೊಳರದೆ || ೨೬ || ಎಲೆ ಶಿಶುಗಳ
ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮ | ಸ್ಥಳ ಮದಾವುದು ನಿಮ್ಮ ನಾವನು | ಸಲಹಿದಂ ತ
ಯಾರು ನಿಮಗೀ ಚಾಪವಿದ್ಯೆಯನು || ಕಲಿಸಿದವರಾರ್ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮೊ
ಳು | ಛಲಮಿದೇತಕೆ ಸೈನ್ಯವ ನಿರಿವ | ಬಲಮಿದೆಂತಾದುದೆನುತಾ ರಘ
ವರನು ಕೇಳದನು || ೨೭ || ಅರಸಚಿತ್ತೈಸಹುದು ನೀನೀ | ಧು
ದೊಳಂದು ಶರವನು ತಾಳುತ | ತುರಗವಂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳಲೊಲ್ಲದೆ
ರುಳು ಮಾತೇಕೆ || ಬರಿದೆ ನಮ್ಮ ವಿಚಾರವನು ಕೇ | ಳ್ದರಿದೊಡೆ
ಗಂ ಮೆಚ್ಚುವುದೆ ಸಂ | ಗರದೊಳಂದೆಚ್ಚಾಡಿ ನೋಡೆನುತೆಂದನ
ಕುಶನು || ೨೮ || ಎಳೆಯರಾಗಿಹ ನಿಮ್ಮೊಳೆಂತು ಜ | ಗಳವನಾಡ
ವೆ ಮೈಮರೆದು ರಣ | ದೊಳೊರಗಿದ ಸೋದರರ ನೀಕ್ಷಿಸಿ ತಾಳ

ಕೋಪವನು || ಬಲಿವ ಧನುವಂ ತೊಡುವೆನೆಂದೊಡೆ | ಸಲೆಮನವೊಡಂಬಡದೆನಗೆ ನೀಂ | ತಿಳುಹು ನಿನ್ನಯ ಪರಿಯನೆನಲಾ ಕುಶನು ಪೇಳಿದನು || ೧೯ || ಈ ತಪೋವನದಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತಳು | ಸೀತೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ ವಳಿಯಿಂ | ದೋತು ಜಾತೋಪ ನಯನಾದಿಕ ಕರ್ಮಗಳನೆಸಗಿ || ನೀತಿಗಳ ನರುಹಿ ನಿಗಮಾಗಮ | ಜಾತಮಂ ನಮಗೊಲಿದು ಪೇಳ್ದಮ | ಹಾತಿಬಲರೆನಿಸಿದನು ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಲಾಲಿಸುತ || ೨೦ || ವರಧನುರ್ವೇದವನು ನಮ್ಮಿ | ಬ್ಬರಿಗೆ ಮೊದಲಿಂದರುಹಿ ಪಾವನ | ತರವೆನಿಪ ಸಕಲ ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತಿಗಳನು ಬೋಧಿಸುತ || ಪರಮಸಂಮದದಿಂದೆ ತಿಳುಹಿದ | ನುರುತರದ ರಾಮಾಯಣವ ನಾ | ವರತಪೋನಿಧಿ ಯೆನಿಪ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಮೊದಲಿಂದ ||೨೧|| ವಿನುತ ರಾಮಾಯಣವನು ನಾವನು | ದಿನವು ಭಕ್ತಿಯೊಳೋದುವುದರಿಂ | ಜನನುತ ನಿರಾಲಸ್ಯ ನಿಶ್ಚಲಮತಿ ಸುಖಾತಿಶಯ || ಘನಸುಪುಷ್ಟಿಕ್ಷೇಮ ಸಂಮದ | ಮಿನಿತುನಿಮ್ಮಾಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲವ | ರಣದೆ ಸೋಲಿಪ ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಯ್ತೆನುತ ಕುಶನೆಂದ || ೨೨ || ಆ ನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತ ಘನಸುಂ | ಮಾನವನುತಾಳ್ದರ್ಭಕರನನು | ಮಾನಮಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಸುತರೆಂದರಿದು ರಾಘವನು || ಜಾನಕಿಯ ನಾಮವನು ಕೇಳ್ದೊಡ | ನಾನೆಲದೆ ಮೈಮರೆದು ಬೇಗನೆ | ತಾನು ಯೆಚ್ಚರಗೊಂಡು ಭಾಸ್ಕರಸುತನಿಗಿಂತೆಂದ || ೨೩ || ತಪನಸುತಕೇಳ್ಕೈಕುಮಾರರ | ವಿಪುಲವಚನಂಗಳನು ಏದ್ಯಾ | ನಿಪುಣರಿವರಾ ರಾಮಪುರುಷಂ ಗುದಿಸಿಪರೊ ಕಾಣೆ || ವಿಪಿನಚಾರಿಗಳನು ಕರೆದು ನೀ | ನುಪಚರಿಸಿ ಕೇಳೆನಲು ನಗುತಾ | ಕಪಿಪತಿ ರಘೋತ್ತಮನಿಗೆಂದನು ಮತ್ತೆ ತಾನಿಂತು || ೨೪ || ದೇವಚಿತ್ತವಿ ಸೀ ಕುಮಾರರು | ಭಾವಿಸಲು ತವತನುಜರಾಗಿಪ | ರಾ ವಿಬುಧವಂ ದಿತನದೆಸೆಯಿಂದ ಎದಿಸಿರುವರಿವರು | ಪಾವನತರದ ಭಾನುಕುಲಜರು | ತೀವಿದತಿ ಬಲಯುತರು ದೇವರ | ದೇವ ನಿನ್ನಯ ರೂಪಿನಂದದೆ ಕಂಗೊಳಪರಿವರು || ೨೫ || ನಿನ್ನ ಸುತರಲ್ಲದೊಡೆ ರಣದೊಳು | ನಿನ್ನಖಿಳ ಬಲಮಂ ಗೆಲುವ ಸಂ | ಪನ್ನ ಪೌರುಷವೆಂತು ನೆಲೆಗೊಂಡಿಹುದು ಶಿಶುಗಳೊಳು || ಇನ್ನು ಸಂಶಯಮೇಕೆನಿನಗೆಂ | ದೆನ್ನುತಂ ನುಡಿವನಿತರೊಳು ರಣ | ಕುನ್ನತಪರಾಕ್ರಮದೆ ಬಂದನು ನೀಲನುರೆಮುಳಿದು || ೨೬ || ತರಣಿಸಂಭವ ರಘುಪತಿಗಳಿ | ರ್ವರು ಮೊಲಿದು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವ ನಿ | ತರೊಳು ಹಯಮಂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳಬೇಕೆನುತ ಶೀಘ್ರದಲಿ || ಮರದಬಳಿಗಾ ನೀಲನೈತರೆ | ಶರಗ

ಳಿಂ ಕುಶನೆಚ್ಚು ಭೂತಳ | ಕುರುಳಿಸಿದ ನಾತ್ರನನ ಪನಸೇನೆಸಹಿತ್ರಬ್ಬ
ರಿಸಿ ‖ ೩೭ ‖ ರವಿಯ ನಾರಾಧಿಸಿ ಕುಶನ ವೋ | ಘವೆನಿಸಿದ ಬಾಣಂಗ
ಳನು ಬಹು | ಜವದೊಳಾಂತು ಧನುವ್ರೊಳು ಸಂಧಿಸಿ ಸೆಳಸು ಕಿವಿವರೆ
ಗೆ ‖ ಲವನ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತೆಚ್ಚು ಕೆಡಹಿದ | ನವನಿಯೊಳು ರವಿಸುತ ವಿಭೀ
ಷಣ | ಗವಯಮೊದಲಾದಖಿಳ ವೀರರ ನೊಂದು ನಿಮಿಷದಲಿ ‖ ೩೮ ‖
ಅಳಿವ ವಾನರ ಋಕ್ಷರಾಕ್ಷಸ | ವಲಿಮುಖರು ಮೊದಲಾದ ಸೈನ್ಯವ |
ತಳುವದೀಕ್ಷಿಸಿ ಯುದ್ಧರಂಗದೊಳಾ ರಘೂತ್ತಮನು ‖ ಮುಳಿದು ಸರಳಂ
ಪೂಡಿ ಕಿವಿವರೆ | ಗೆಳೆದು ಬಿಟ್ಟನೆಳೆಯರ ಮೇಲೀ | ನೆಲದೊಳಾ ಕ್ಷತ್ರಿ
ಯರ ಮನವಾಸಿಗಳ ದೆಂತೆನಲು ‖ ೩೯ ‖ ಬಚ್ಚೆವೋಗದ ರಾಮಬಾಣ
ವೆ | ನುಚ್ಚು ನೂರಾಗುವ್ರೊಲು ಕುಶಕಡಿ | ದೆಚ್ಚೊಡಾ ರಘುವರನು ಕ
ಡುಮುಳಿದಾ ಕುಶಲವರನು ‖ ಎಚ್ಚೊಡವ್ರುಗಳ ನಣುಗರೆಡೆಯೊಳು |
ಕೊಚ್ಚಿ ರಘುವರನಂ ಬಳಲಿಸಿದ | ರಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗ್ರಾಮ ನಡೆದುದು
ತಂದೆಮಕ್ಕಳಿಗೆ ‖ ೪೦ ‖ ಚಂಡರಾವಣ ಕುಂಭಕರ್ಣರ | ಮುಂಡೆಗಳ
ನಿರಿದಂಬುಗಳು ರಣ | ಮಂಡಲದಿ ಸಲೆಮುರಿದು ಬಿದ್ದುವು ಕುಶನೆಸುಗೆ
ಯಿಂದ ‖ ಕಂಡುರಾಘವನಾ ಕುಶನ ಕೋ | ದಂಡದಿಂದ್ಯೆತಪ್ಪ ಘನ
ಶರ | ಕಾಂಡವನು ತರಹರಿಸಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುತಿದ್ದ ‖ ೪೧ ‖
ಕಕ್ಕಸದ ಕುಶನಂಬುಗಳು ಸಲೆ | ಪೊಕ್ಕವು ಶರೀರದೊಳು ಮ
ಕ್ಕಳೊ | ಳಕ್ಕರುಂಟೆಲ್ಲೆಂಬುದಂ ಸಲೆನೋಳ್ಪವೆಂಬಂತೆ ‖ ಸೊಕ್ಕಿ
ಮೈಮರೆದಾ ರಘುವರನು | ಗಕ್ಕನೆ ಮಹೀತಳಕೆ ಬಿದ್ದನು | ವೃಕ್ಷ
ನ ಕೊಡಲಿಯಿಂದೆ ಕಡಿದಾ ಮರವು ಬೀಳ್ವಂತೆ ‖ ೪೨ ‖ ಬಳಿಕ
ರಾಘವನೆಡೆಗೆ ಬಂದು ಪ | ಸುಳೆಗಳಿಬ್ಬರು ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನ |
ಸುಲಲಿತಾಕಾರವನು ಮನದಣಿವಂತೆ ನೆರೆನೋಡಿ | ಹೊಳೆವ ಮ
ಣಿಕುಂಡಲ ಕಿರೀಟಂ | ಗಳನು ಸಲೆಕಂಗೊಳಿಸು ಪೇಕಾ | ವಳಿ
ಯ ಸರಗಳನಾಂತು ತಾವೈತಂದರಲ್ಲಿಂದ ‖ ೪೩ ‖ ಭರದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ಭರತ ಶತ್ರು! ಘ್ನರ ವಿಭೂಷಣಗಳನು ಕೊಂಡಾ | ಧುರದೊಳಗಳಿಯ
ದೆಚ್ಚರಾಗಿಹ ವೀರರಂ ಪಿಡಿದು ‖ ತರುವೆನೆಂದು ಕುಶಂಗರುಹಿ ಲವ | ನಿ
ರದೊಡನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ತೇರನ | ಡರಿ ಬರುತ್ತಿರಲ್ಜಾಂಬವನಿಗಾ ಹನುಮ
ನಿಂತೆಂದ ‖ ೪೪ ‖ ಕೇಳಿರೈ ಜಾಂಬವರೆ ರಘುಭೂ | ಪಾಲಕನುಮೊದ
ಲಹ ಕಲಿಗಳಂ | ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿಯೆ ಕೆಡಹಿ ರಣರಂಗದೊಳು ಬಳಿಕ ‖
ಕಾಲನಶರಾಗದುಳಿವರನೀ | ಬಾಲಕನೆಳೆದುಕೊಂಡು ಪೋಪನು | ಕೇಳು

ಮೊಡವೆ ಜಾನಕಿಯಬಳಿಗಿಂದು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೪೫ ॥ ದೇವಿಯಬಳಿಗೆ
ಕೊಂಡುಪೋಗಲಿ । ನಾವು ಸುಮ್ಮನಿರುತಿಹುದುತ್ತಮ । ಕಾವಳೆಮ್ಮನು
ಸೀತೆ ತನ್ನಯ ಚರರಿವರೆನುತ್ತ ॥ ದೇವಿ ರಕ್ಷಿಸ ಲುಳಿಯಲೆಮ್ಮನು ।
ಜೀವಿಸುವರಿಂದೆಲ್ಲರೆಂದೆನು । ತಾ ವಿಕಟಕಪಿ ನುಡಿವನಿತರೊಳು ಲವ
ನು ನಡೆತಂದ ॥ ೪೬ ॥ ಕೆಡೆದಭಟರಂ ನೋಡಿ ರಣದೊಳು । ಮಿಡುಕಿ
ಮಾತಾಡುವಿವರಂ ಕಂ । ಡೊಡನೆ ಪಿಡಿತಂದಗ್ಗದ ಕಪಿಗಳಿಬ್ಬರಿವರೆನು
ತ ॥ ನುಡಿದು ಲವನಣ್ಣನಿಗೆ ತೋರ । ಲ್ಕಿಡಿವ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸಿ ।
ಪಡೆವ ಮಾತೆಯಬಳಿಗೆ ಬಂದರು ವಾನರರಸಹಿತ ॥ ೪೭ ॥ ತನಯರೇನಾ
ಗಿಹರೊ ಹಾ ಯೆಂ । ದೆನುತ ಚಿಂತಿಸುತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಜ । ನನಿಗೆರಗಿ
ರಾಮಾದಿಗಳ ಭೂಷಣಗಳನು ಕೊಟ್ಟು ॥ ಘನಮನೋವ್ಯಥೆಯಿಂದೆ
ಬಳಲಿವ ॥ ಹನುಮಜಾಂಬವರ ನಿದಿರೊಳಿರಿಸೆ । ಜನಕಸುತೆ ಕಂಪಿಸು
ತ ಕೇಳಿದಳಿಂತು ಮಕ್ಕಳನು ॥ ೪೮ ॥ ಆರರಿಯವಂತಿದ್ದೆ ವನದೊಳು ।
ಧಾರಿಣೀಶರೊಡವೆಗಳೇತಕೆ । ವೀರ ಕಪಿವರರಿವರಿಗೇತಕೆ ನೋವ
ನೆಸಗಿದಿರಿ ॥ ಕ್ರೂರಕೃತ್ಯಂಗಳ ನೆಸಗಿದಿರಿ । ದಾರಿತಪ್ಪಿದಿರಕಟ ಮುನಿ
ಪತಿ । ಬಾರದಿರನಿವರಂ ರಣದೊಳಿರಿಸೆಂದಳಾಲವಗೆ ॥ ೪೯ ॥ ಅವನಿ
ಸುತೆ ಪೇಳಿದುದ ನಾಲಿಸಿ । ಪವನಸಂಭವ ಜಾಂಬವರ ನಾ । ಲವನು
ಸಮರದ ಮಧ್ಯದೊಳಿರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬರುತಿರಲು ॥ ದಿವಿಜಮುನಿಯಿಂದಿದ
ನು ಕೇಳುತ । ತವೆತಪಿಸಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬಂದನು । ತವಕದೊಳು ಪಾತಾ
ಳಲೋಕವನುಳಿದು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ॥ ೫೦ ॥ ಚರಣಕಾನತಳಾದ ಸೀತೆಯ ।
ನಿರದೆ ಸಂತೈಸುತ್ತ ತನ್ನಡಿ । ಗೆರಗಿದವರಂ ಮನ್ನಿಸುತ ಶರವೇದಮೂ
ರ್ತಿಗಳ ॥ ತೆರದೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತ ನಮಿಸಿದ । ತರಳರಂ ಮುಣಿದೆತ್ತಿ ಪ
ರಸುತ । ಭರದೊಳಾ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ನುಡಿದನು ಮೈದಡವುತ್ತಿಂತು ॥ ೫೧ ॥
ಮಕ್ಕಳಿರ ರಾಮನೊಳದೇತಕೆ । ಕಕ್ಕಸ ಜಗಳವಾಯ್ತು ನಿಮಗಿಂ ।
ದಕ್ಕರೊಳು ನಡೆತಂದು ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತ ಮೈಮರೆದು ॥ ಸೊಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದ
ವರಾರು ನಿಮಗೇ । ತಕ್ಕೆ ಗಾಯಗಳಾಗದಿಹುದೆನ । ಲುಕ್ಕಿ ದಾನಂದ
ದೊಳು ಕುಶನಿಂತೆಂದನಾಮುನಿಗೆ ॥ ೫೨ ॥ ತಂದೆ ನೀನಿರಲೆಮಗೆ ಸುಖ
ಮೆಂ । ದೆಂದಿಗಹುದೇನಚ್ಚರಿಯೆ ಕೇ । ಳ್ಬಂದುದು ಕುದುರೆ ಯೊಂದು
ಕಟ್ಟಿದ ನೊಡನದಂ ಲವನು ॥ ಮಂದಿ ಕವಿದುದು ಕಾಳಗಕೆ ನಡೆ ।
ತಂದನಾ ಶತ್ರುಘ್ನನವನಂ । ಸಂಧಿಸಿ ನೆಲಕುರುಳ್ಚಿ ನಾಂ ಮೂರ್ಛೆಗೆಡ
ಹಿದೆ ಮುಳಿದು ॥ ೫೩ ॥ ಧುರಕೆ ಬಂದರು ಬಳಿಕ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಭರತ

ರಘುನಂದನರು ಪಾವನ । ತರವೆನಿಪ ನಮ್ಮಾಶ್ರಮದೊಳಾಗಿಹುದು ಭೂತಬಲಿ ॥ ದೊರೆದೊರೆಗಳಂ ಕೆಡಹುತಲೆ ನಾಂ । ಭರದೊಳಾರಘು ವೀರ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಭರತರಂ ಸಲೆಮೂರ್ಛೆಗೆಡಹಿದೆ ನೆಂದನಾ ಮುನಿಗೆ ॥ ೫೪ ॥ ಒಡನೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕುಶನಾ । ನುಡಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯ ವೈದಿ ನೊಂದಡಿ । ಗಡಿಗೆ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ್ತ ಚಿಂತಿಸಿ ಕೊರಗಿ ಹಾಯೆನುತ ॥ ನಡುಗುತ್ತಿರ್ಪಾ ಸೀತೆಯ ನೊಡಂ । ಬಡಿಸಿ ಬಂದನು ಶೀಘ್ರದೊಳು ತ । ನ್ನೊಡನೆ ಬಂದಿಹ ತಾಪಸರಸಹಿತ ಸಮರಾವನಿಗೆ ॥ ೫೫ ॥ ಮುರಿವ ಸತ್ತಿಗೆ ಸಿಂಧಸೀಗುರಿ । ವರಪತಾಕೆಗಳಿಂದಳಿದ ವಾ । ನರ ಮನುಜ ಗೋಪುಚ್ಛರಾಕ್ಷಸ ಋಕ್ಷಚಯದಿಂದ ॥ ಪರಿದಮಿದುಳಿದೆ ಮಾಂಸನೆಣವಸೆ । ಕರಳು ರಕ್ತಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ । ಧುರದೊಳಾ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿನೋಡಿದನು ರಾಘವನ ॥ ೫೬ ॥ ನೆರೆಮುಸುಳ್ದವೊಗದನಿ ಶಿಯುತಾ । ವರೆವೊಲಿಹ ಕಣ್ಣುಗಳ ಕೆಲಕೋ । ಸರಿಸಿ ಬಿದ್ದಿಹ ಶರಶರಾಸನ ಖಡ್ಗಖೇಟಗಳ ॥ ತರತರದ ಗಾಯಗಳ ನೆತ್ತರಿ । ನೊರತೆಗಳ ಕಳೆಗುಂದಿ ದಂಗದ । ವರರಘುವರನ ಕಂಡು ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬೆರಗಾದ ॥ ೫೭ ॥ ಈಕ್ಷಿಸಿ ಕಮಂಡಲ ಸಲಿಲದಿಂ । ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿದೊಡಾ ಮುನಿಕುಲೇಂದ್ರನು । ಪಕ್ಷಿವಾಹನನುರಗತಲ್ಪವನುಳಿದು ನಿಂದಂತೆ ॥ ರಾಕ್ಷಸಾಂತಕ ನೆದ್ದು ಕಣ್ದೆರ । ದಾಕ್ಷಣದೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪಂ । ಗಕ್ಷತನೆನಿಸಿ ನಮಿಸಿದ ನಧಿಕ ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ೫೮ ॥ ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ತಾಪಸ । ವರನಿನಕುಲೋತ್ತಮನ ನೀಕ್ಷಿಸಿ । ಪರಸಿಸಲೆಬಿಗಿಯಪ್ಪಿ ಕರತಲದಿಂದೆ ಮೈದಡವಿ ॥ ಗರುಡವಾಹನ ಭಕ್ತವತ್ಸಲ । ಶರಣಜನರಕ್ಷಕದಯಾನಿಧಿ । ಸಿರಿಯ ರಸರಘುವೀರರಾಘವಯೆನುತ ಪೊಗಳಿದನು ॥ ೫೯ ॥ ಬಳಿಕರಾಮನ ಸಿರಿಮುಡಿಗೆ ಪೂ । ಮಳೆ ಸುರಿದುದಂ ದಮರದುಂದುಭಿ । ಗಳುರೆಮೊಳಗಿದುವಾ ಮುನೀಂದ್ರನ ಮಂತ್ರಜಲದಿಂದ ॥ ತಳುವದೆದ್ದರು ಲಕ್ಷ್ಮಣಾದಿಗ । ಳೊಲವಿನಿಂದ ನಿಮಿಷರವೃತವಂ । ತಳಿದರಳಿದ ಸಮಸ್ತ ಸೈನಿಕ ಮೆದ್ದುದಾಕ್ಷಣದೆ ॥ ೬೦ ॥ ಬರಸಿ ಸುರಧೇನುವನು ಪಾವನ । ಪರಿಕರಂಗಳನಾಂತು ತಾಪಸ । ವರನು ರಾಮಂಗೆಸಗಿದನು ದುಗ್ಧಾಭಿಷೇಕವನು ॥ ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ರಘುಭೂ । ವರನ ಹೊಗಳುತ ಕುಶಲವರನತಿ । ಭರದೆ ರಾಮನ ಚರಣದೊಳ್ಬೀಳಿಸುತ ಲಿಂತೆಂದ ॥ ೬೧ ॥ ಜನಪ ಕೋಪವನೆಸಗದಿರ್ಪುದು । ಜನರು ನಿನ್ನನು ಹೊಗಳುವರು ಮೇ । ದಿನಿಯೊಳು

ದಯಾನಿಧಿಯು ಭಕ್ತರಪೊರೆವನೆಂದೆನುತ ॥ ಜನಕಜಾಜೆಯ ಸುತರಿವರು ಕೇ । ಳ್ನನಗೆ ತನುಸಂಭವರೆನಿಸುವರು । ನಿನಗೆಸಗಿದಪರಾಧವನು ಸೈರಿಪುದು ಕರುಣಿಸುತ ॥ ೬೦ ॥ ವಿನುತ ಮಖಯಾಜನಕೆ ವರುಣಂ । ವಿನಯದಿಂದಲೆ ಕರಿಸಲಾಂ ಪೋ । ದೆ ನೆನಗೊಂದುಂ ತಿಳಿಯದ ಪರಾಧಂಗಳಿಲ್ಲವನು ॥ ಮನಕೆತಾರದೆ ರಕ್ಷಿಪುದು ತನ । ಯನು ವಿನೀತನೆನಿಸಿದೊಡಂ ಧೂ । ರ್ತನೆನಿಸಿದೊಡಂ ಮನ್ನಿಪುದುಚಿತವಲ್ಲವೆಪಿತನಿಗೆ ॥ ೬೩ ॥ ತಂದೆಗೆ ದ್ರೋಹವನೆಸಗಿದೀ । ನಂದನ ರತೀತವನು ಮನ್ನಿಪು । ದೆಂದು ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬಿನ್ನೈಸುತ್ತಿರೆ ರಾಘವನು ॥ ನಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾನನವಕಂ । ಡಿಂದುಮುಖಿತಾನೆಂತು ವನದೊಳ । ಗಂದು ಸುತರನು ಪೆತ್ತಳೆನೆ ಸೌಮಿತ್ರಿಯಿಂತೆಂದ ॥ ೬೪ ॥ ಜಾನಕಿಯನಂದಾವಿಮಲಗಂ । ಗಾನದಿಯ ದಕ್ಷಿಣದ ವನದೊಳ । ಗಾ ನುಳಿದು ನಡೆತಂದುದಲ್ಲದೆ ಮುಂದರಿಯೆನೆನಲು ॥ ಕಾನನದೊಳೊಬ್ಬಳೆ ತಪಿಸುತತಿ । ದೀನತೆಯನಾಂತವನಿಸುತೆಯಂ । ನಾನು ಕಂಡೆನೆನುತ್ತ ಮುನಿ ಪೇಳಿದನು ರಾಮನಿಗೆ ॥ ೬೫ ॥ ಬಳಿಕ ಧರಣೀಸುತೆಯ ನೊಪ್ಪಿಸಿ । ತಳುವದೆ ನ್ನಾಶ್ರಮಕೆ ಕರೆತಂ । ದೊಲಿದು ರಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದೆ ನಾಂತರುವಾಯದೊಳು ಸೀತೆ ॥ ಅವಳಮಕ್ಕಳ ಹೆತ್ತಳವರಿಗೆ । ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟೆನು ಸಕಲ ವಿದ್ಯಂ । ಗಳನೆನುತ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿ ಪೇಳಿದನು ರಘುಪತಿಗೆ ॥ ೬೬ ॥ ತಳುವದಂದಾ ಮುನಿಕುಶಲವರ । ಕಳುಹಿ ಸದನಕ್ಕೆರಡು ವಲ್ಲಕಿ । ಗಳನು ತರಿಸುತ್ತವರಿಗೆ ತಾಂ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ॥ ನೆಲದೊಳುನ್ನತಿ ವೆತ್ತು ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಪ ರಾಮಾಯಣವ ನವರಿಂ । ದೊಲಿದು ಪಾಡಿಸಿದನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೆ ಕೊನೆಯತನಕ ॥ ೬೭ ॥ ವರಲಲಿತೆ ಧನ್ಯಾಸಿಪಳಮಂ । ಜರಿಸುಭೈರವಿ ತೋಡಿ ವೆಗು । ಜ್ಜರಿವಿನುತ ಸಾಳಂಗ ಸಾವೇರಿಗಳು ಮೊದಲಾದ ॥ ಧರೆಯೊಳಾರಾಜಿಸುವ ಮೂವ । ತ್ತೆರಡು ರಾಗಂಗಳನು ಕೇಳಿಸು । ತಿರದೆ ಪಾಡಿದರವರು ತುಂಬುರ ನಾರದರತೆರದೆ ॥ ೬೮ ॥ ವೀಣೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ಮುಖದೊಳು । ವಾಣಿ ತಾಂ ನೆಲಸಿರುವಳೋ ಕೈ । ಗಾಣಿಕೆಯ ನೊಳಕೊಂಡುರೆಮೆರೆವ ಗಾನದೇವತೆಯೋ ॥ ಮಾಣದತಿ ಮೋಹನದ ತನಿರಸ । ವೋ ನೆರೆದ ಕರ್ಣಾಮೃತ ವಿದೋ । ಕಾಣೆ ವೆಂಬಂತೊಲಿದು ಪಾಡಿದ ರಣುಗರಾದರದೆ ॥ ೬೯ ॥ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಲಯಜೋಕೆಯಿಂ ಚರ । ಬೆಡಗುಬಿನ್ನಾಣಗಳ ನವರಸ । ದೊಡನೆ ತೋರಿಸುತಾ ಹತಪ್ರತ್ಯಾಹತಂಗಳನು ॥ ಬಿಡದೆಕಂಪಿತ ಮೂರ್ಛೆರೀ

ತ್ರಿವಿ | ಗಡಸುತಾಳಸ್ವರಗಳಗತಿಯು | ನೊಡರಿಸುತ ಪಾಡಿದರು ರಾಮಾ ಯಣವನೆಾಲವಿಂದ ‖ ೭೦ ‖ ಸ್ಥಾಯಿಸಂಚಾರಿಗಳ ಸರಿಗಮು | ದಾಯುತ ದಲಯು ಸಂಚಯದ ಪೂ | ರಾಯುತಸುತಾನಂಗಳಂ ತಾಳಂಗಳಿಂದೊಡ ನೆ ‖ ಗೇಯರಸ ಮೊಸರಿಸುವವೊಲು ರಘು | ರಾಯನ ಸುತರು ಸೊಗ ಸುಗೊಳಿಸು | ತ್ತಾ ಯುವರಿ ತೊಲವಿಂದೆ ರಾಮಕಥೆಯನು ಪಾಡಿದರು ‖೭೧‖ ವಿನುತ ರಾಮಾಯಣದ ಸತ್ಕಥೆ | ಯನೊಲಿದಾಲಿಸುತಾ ರಘುವರ ನು | ಮನಮರುಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳುತಲೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಭಾವಿಸಲು ‖ ಅಣು ಗರಿಬ್ಬರು ರೂಪುಚೇಷ್ಟೆ ಸು | ಗುಣಗಳಿಂದಲೆ ಕಣ್ಗೆತೋರ್ಪರು | ಜನಕನಂದನೆ ಯಂಪದೊಳಿವರ ನೋಡು ನೀನೆಂದ ‖ ೭೨ ‖ ಜನಕ ಜಾತೆಯು ನುಳಿದನನ್ಯಯು | ಘನತರದ ವಿರಹಾಗ್ನಿಸುತ ದ | ರ್ಶನ ಸಲಿ ಲದಿಂ ನಂದಿತ್ತಿನಕುಲದೇಳಿಗೆಯುದಾಯ್ತು ‖ ವಿನುತಿವೆತ್ತನ್ನ ಶರವನು ಮೇ | ದಿನಿತಳದೊಳಗೆ ಬಂಜೆಗೈಯುವ | ಮನುಜನಾವನಿರುವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕೇಳು ನೀನೆಂದ ‖ ೭೩ ‖ ಆ ವಚನವನು ಕೇಳ್ದ ನಸುನ ಗು | ತೀ ವಸುಧೆಯೊಳು ನಿನ್ನ ಬಾಣಗ | ಳಾವಗಂ ಮೋಘವೆನಿಸವಿ ವರು ನಿನ್ನ ಸುತರಹರು ‖ ಭಾವಿಸಿದೊಡದರಿಂ ದಣುಗರೊಳು | ತೀವಿ ಹುದು ನಿನ್ನಾತ್ಮಶಕ್ತಿಯು | ದೇವಸುತರಂ ಗ್ರಹಿಸೆನುತ ಪೇಳಿದನು ಸೌಮಿತ್ರಿ ‖ ೭೪ ‖ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಘನಸುಂ | ಮಾನವನುತಾಳ್ದಾ ರಘೂತ್ತಮ | ನೀ ನೆಲದೊಳಾವಿಂದು ಧನ್ಯರೆನಿಸಿದೆವೆಂದೆನುತ ‖ ಸಾನು ನಯದಿಂದಾ ಘನತರತ | ಪೋನಿಧಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದೆರಗಿ ನಿಜ | ಸೂನುಗಳ ಕರೆದಂದೊಲಿಸುತಿಂತೆಂದು ನುಡಿಸಿದನು ‖ ೭೫ ‖ ಅರಸುತರೆಲೆ ಮಕ್ಕ ಳಿರನಿಮ | ಗೀ ರಣದ ಶೂರತ್ವವೆತ್ತಣ | ದಾರು ಸಲಹಿದರಿನಿತು ವಿದ್ಯಾ ಬಲಮದೆಂತಾಯ್ತು ‖ ಘೋರಕಾರ್ಮುಕ ವಿದ್ಯವನು ನಿಮ | ಗಾರು ಪೇ ಳಿದರೆಂದೆನುತ ರಘು | ವೀರನಾತ್ಮಜರನ್ನು ಮನ್ನಿಸುತೊಲಿದು ಕೇಳಿದ ನು ‖ ೭೬ ‖ ನಾವು ಸೀತೆಯ ಮಕ್ಕಳೆನಿಸುವೆ | ವೀವನದೊಳೆವಿಶ್ವಾ ವರ್ಧರ ನತಿ ಕೃ | ಪಾವಲೋಕನದಿಂದೆ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಪೊಷಿಸುತ ‖ ಪಾವನದ ಕೃತ್ಯಂಗಳ ನೆಸಗಿ | ಸಾವಧಾನದೊಳೆಮಗಖಿಳ ವಿ | ದ್ಯಾ ವಿಭವಗಳ ನೊಲಿದು ಬೋಧಿಸಿದನುಪಚರಿಸುತ್ತ ‖ ೭೭ ‖ ತಂದೆನಿನ್ನಯ ಚರಣಪಂಕಜ | ಕಿಂದು ಗೈವದ್ರೋಹವನು ಸುತ | ರೆಂದುತಿಳಿದು ಕ್ಷ ಮಿಸಿಕಾವುದೆನುತ್ತ ಕುಶಲವರು ‖ ಬಂದತಿವಿನಯದಿಂದೆ ದಶರಥ | ನಂದ ನನ ಪದಪಂಕಜದೊಳಾ | ನಂದಬಾಷ್ಪವ ಸುರಿಸುತೆರಗಿದ ರಧಿಕಭಕ್ತಿ

ಯಲಿ ॥ ೭೮ ॥ ತನಯರಂ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿ ರಘುನಂ । ದನನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ತೊಡೆಯೊಳು । ಘನತರ ಸ್ನೇಹಾತಿಶಯದಿಂದೊಡನೆ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ । ಮನವೊಲಿದು ಮುಂಡಾಡಿ ವಿಮಲವ । ದನವ ಚುಂಬಿಸುತಡಿಗಡಿಗೆ ನಲಿ । ದನು ಶಿರವನಾಘ್ರಾಣಿಸುತ ನೆರೆನೋಡಿ ಮೈದಡವಿ ॥ ೭೯ ॥ ಮುನಿಪನಂ ಕೊಂಡಾಡಿ ರಘುನಾ । ಥನನುಜರ್ಕಳ ಸಹಿತ ಕುಶಲವ । ರನೊಲಿದೀಕ್ಷಿಸಿ ಮುಳುಗಿದನು ಸಂತೋಷವಾರ್ಧಿಯಲಿ ॥ ವಿನುತ ದುಂದುಭಿಗಳು ಮೊಳಗಿದವ । ವನಿತಳದೊಳು ಸುರಿದುದು ಪೂಮಳೆ । ಮನವೊಲಿದು ತುಂಬುರರು ಗಾನವಮಾಡಿದರು ಕೂಡೆ ॥ ೮೦ ॥ ಬಳಿಕ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿವರನಂ । ಸಲೆಪೊಗಳಿ ಸಂತೈಸಿ ರವಿಕುಲ । ತಿಲಕನೆಂದನು ತಾಪಸೋತ್ತಮ ಕೇಳು ಜಗಮರಿಯೆ ॥ ನೆಲದಣುಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧೆ ಪಾವನೆ । ನೆಲವೆ ಹದಿಬದೆಯೆಂಬುದನು ನಾಂ । ತಿಳಿದಿಹೆನು ಲೋಕಾಪವಾದಕೆ ಬೆಬ್ಬೆನಾನೆನುತ ॥ ೮೧ ॥ ಮುನಿಪ ಕೇಳಿಂತಾದೊಡಂ ಸುತ । ರನು ಪಡೆದವಳೀಸೀತೆ ಭೂಮಿಯೊ । ಳಿನಕುಲದ ವಂಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಬೆಳೆವುದೀ ತೆರದೆ ॥ ಇನಿಯಳಂತನ್ನೆಡೆಗೆ ಕಳುಹೆಂ । ದೆನುತ ನೇಮಿಸಿ ಮುನಿಗೆ ಪೋದನು । ತನಯರೊಡನಧ್ವರದ ಕುದುರೆಯಸಹಿತ ನಿಜಪುರಕೆ ॥ ೮೨ ॥ ಪುರವರಕೆ ನಡೆತಂದು ರಘುಭೂ । ವರನು ಮುನಿಪ್ರೋತ್ತಮರು ಪೇಳಿದ । ಪರಿಯೊಳುಳಿದಾ ವಿನುತ ವರಹಯಮೇಧಯಾಗವನು ॥ ಪರಮಸಂಭ್ರಮದಿಂದೆ ಸಕಲ ಸು । ರರನೊಲಿದು ಸಂತುಷ್ಟಿವಡಿಸುತ । ವಿರಚಿಸಿದನು ತ್ರಿಜಗಕಿದು ಪೊಸತೆಂಬರೀತಿಯಲಿ ॥ ೮೩ ॥ ಈತೆರದೊಳಾ ರಘುವರನು ಸಂ । ಪ್ರೀತಿಯಿಂದನುದಿನವು ದಿವಿಜ । ವ್ರಾತವನೊಲಿಸಿ ನೂರನೆಯ ಹಯಮೇಧಯಾಗವನು ॥ ಆ ತಪೋನಿಧಿಗಳಭಿಮತದಿಂ । ಭೂತಸಂತುಷ್ಟಿಯ ನೆಸಗುತ । ತ್ವಾತುರದೆ ಮುಗಿಸಿದನು ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತಪ್ರಕಾರದಲಿ ॥ ೮೪ ॥ ಸುರರು ಬಹುಸಂತುಷ್ಟಿವಡೆದರು । ವರಹವಿರ್ಭಾಗಂಗಳಲಿ ಭೂ । ಸುರರು ದಣಿದರು ದಕ್ಷಿಣೆ ಭೋಜನಂಗಳಲಿ ತರತರದ ಮನ್ನಣೆಗಳನು ತಾ । ಳ್ದರಸುಗಳು ತೆರಳಿದರು ಹಿಂದಕೆ । ನೆರೆದಋತ್ವಿಕ್ಕುಗಳು ನಲಿದರು ಸಕಲ ದಾನದಲಿ ॥ ೮೫ ॥ ತುರಗಮೇಧಾಧ್ವರದ ಕೊನೆಯೊಳು । ಪರಮವೈಭವದಿಂದೆ ರಘುಭೂ । ವರನು ವಿರಚಿಸಿ ಯವಭೃತಸ್ನಾನವನು ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ಗುರುಪುರೋಹಿತ ಬಂಧು ಸುತಸೋ । ದರರ ಸಹಿತೈತಂದು [illegible] । [illegible]ವ ತನ್ನ ರಮಣಿಯನೆಲ್ಲರ ನೊಲಿದು ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ೮೬ ॥ ಇತಿ ಶ್ರೀ...

ತಿರಲು ಮುನಿವರ | ನತ್ತ ಕುಶಲವರಂ ರಘುವರಂ | ಗಿತ್ತು ತನ್ನಾಶ್ರ ಮಕೆ ಪೋಗಲು ಮನೆಯಬಾಗಿಲೊಳು || ಉತ್ತಮಾಂಗನೆ ಸೀತೆ ನೋ ಡುತ | ಚಿತ್ತದೊಳ್ಕಳವಳಿಸಿ ಮುನಿಗೆರ | ಗುತ್ತ ಬಿನ್ನೈಸಿದಳು ಕಂ ಬನಿವಿಡಿದು ರೋದಿಸುತ || ೮೭ || ತನಯರೇನಾದರೆಲೆ ತಾತಸ | ದನಕೆ ಕುಶಲವರೇಕೆ ಬರಲಿ | ಲ್ಲೆನಗೆ ಮುಂದಿನ್ನೇನುಗತಿ ನಾನೆಂತು ಜೀವಿಸ ಲಿ || ತನಯರಂ ಪಡೆದಂದು ಮೊದಲೊಡ | ಲನಿಡಿದಿದ್ದೆನು ಪತಿವಿರಹ ಮಂ | ಮನಕೆ ತಾರದೆ ಇನ್ನು ಗತಿಯೇನೆಂದು ಮರುಗಿದಳು ||೮೮|| ಆರಿಗಿತ್ತೈತಂದೆ ತಂದೆಕು | ಮಾರರನೆನುತ ಗೋಳಿಡುತಿರುವ | ಧಾರಿಣೀ ಸುತೆ ಸೀತೆಯನು ಮಣಿದೆತ್ತಿ ಸಂತವಿಸಿ || ವೀರರಾಘವನೊಡನೆ ನಿನ್ನ ಕು | ಮಾರರಂ ಕಳುಹಿದೆನು ನಿನ್ನನು | ಸೇರಿಸುವೆ ನೀನೆಣಿಕೆಗೊಳ್ಳ ದಿರೆಂದ ನಾಮುನಿಪ || ೮೯ || ಬಳಿಕ ಮುನಿವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮನುಕುಲ | ತಿಲಕರಾಘವ ನರಸಿಯಂ ತಾಂ | ನಲಿದೊಡಂಬಡಿಸುತ್ತ ರಥದೊಳ್ಕುಳ್ಳಿ ರಿಸಿಕೊಂಡು || ತಳುವದೈತಂದಧಿಕ ವೈಭವ | ದೊಳು ಮೆರೆವಯೋ ಧ್ಯಾಪುರವರದೊ | ಳಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು ರಾಮಚಂದ್ರನ ಪದಸರೋಜದೊ ಳು || ೯೦ || ಧರಣಿಸುತೆ ಬಂದೊಡನೆ ಕಾಣದೆ | ಭರದೊಳಾಕ್ಷಣ ಮಾ ಯವಾದುದು | ಪರಮ ವಿಸ್ಮಯವನೆಸಗುತ ಮಾಯಾಕೃತಿಯ ಭುಜವು|| ಧರಣಿಯಂ ಪಾಲಿಸಿದನಾ ರಘು | ವರನು ಬಳಿಕಾ ಸತಿಸುತ ಸಹೋ | ದರರೊಡನೆ ಹನ್ನೊಂದುಸಾವಿರ ವರುಷಪರಿಯಂತ || ೯೧ ||

ಇಂತು ಮೂವತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೨೩೪೯.

ನಲವತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ || ಘೋರಶಪಥವನೆಸಗಿ ಜಾನಕಿ |
ಧಾರಿಣಿಯೊಳಡಗುತಿರೆ ರಾಘವ |
ವೀರನೆಬ್ಬಿಸಿ ಭೂಮಿಯಂ ಸಲಹಿದನು ಸತಿಸಹಿತ ||

ಒಂದುದಿನ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಗಾ | ನಂದದಿಂದೆರಗುತ್ತ ದಶರಥ | ನಂದನನು ಪೇಳ್ದನೆಲೆ ಮುನಿಪತಿ ನಿನ್ನ ನೇಮವನು || ತಂದು ನನ್ನಯ

ಮನದೆ ಧರಣೀ । ನಂದನೆಯ ನಂಗೀಕರಿಸಿದೆನು । ಯೆಂದಿಗುಂ ಪರಿಶು
ದ್ಧೆಯಿವಳೆಂದರಿತಿಹೆನು ನಾನು ॥ ೧ ॥ ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿಹುದಿದು ।
ಮುನಿಪಕೇಳಾದೊಡೆ ಸಭೆಯೊಳಹ । ಮನುಜರಿಗೆ ನಂಬುಗೆಯು ದಯಿ
ಪಂತಿಂದು ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ಘನಶಪಥವನು ಮಾಡಲೆನುತಾ । ಮನುಕು
ಲೇಂದ್ರನು ಪೇಳಲವನೀ । ತನುಜೆ ನುಡಿದಳು ನಿಂದು ರಾಮನನಮುಂದೆ
ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೨ ॥ ಪತಿಯ ಪಾದಕಮಲವನಲ್ಲದೆ । ಸತತವೆನ್ನಯ
ಚಿತ್ತದೊಳು ನಾ । ನಿತರ ಮಾನವರನ್ನು ನೆನೆದವಳಲ್ಲ ಮೊದಲಿಂದ ॥
ಕ್ಷಿತಿಯೊಳೀನುಡಿ ಸತ್ಯವಾದೊಡೆ । ಸುತೆಗೆ ದಾರಿಯನಿತ್ತು ಕಾವುದೆ ।
ನುತ ಮಹೀಸುತೆ ಬೇಡಿದಳು ಭೂಮಿಯನು ತಲೆವಾಗಿ ॥ ೩ ॥ ಧರೆ
ಯೊಳುಂಟಾಯೊಂದು ರಂಧ್ರವೆ । ದರೊಳಗಿಂದಾಗಲತಿ ಸುಂದರ । ತ
ರಮೆನಿಪ ಸಿಂಹಾಸನಮದೊಂದೊಡನೆ ಕಾಣಿಸಿತು ॥ ಧರಣಿದೇವತೆ ಬಂ
ದು ಮೇಲಕೆ । ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಕೈವಿಡಿದು ಸ । ತ್ಕರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು
ಸಿಂಹಾಸನದ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೪ ॥ ಒಡನೆ ಚಮರವ ಬೀಸುತಿದ್ದಳು ।
ಪೊಡವಿದೇವತೆ ಧಾರಿಣಿಯೊಳಡಿ । ಗಡಿಗೆ ಸಿಂಹಾಸನವು ಕುಗ್ಗುತಲಿದ್ದು
ದಂದಿರದೆ ॥ ಬಿಡದೆ ಪೂಮಳೆಗರೆದ ರಮರರು । ಕಡುಮೊಳಗಿದವು
ದುಂದುಭಿಗಳೀ । ಕಡೆಭಯವನ್ನೈದಿದರು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾದಿ ಯಾವವರು
॥ ೫ ॥ ಕೆಲರು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾದರು । ಕೆಲರು ಸೀತೆಯ ನೋಡುತಿ
ದ್ದರು । ಕೆಲರು ರಾಮನ ನೋಡುತಿದ್ದರು ಮನದೆ ಬೆರಗಾಗಿ ॥ ಕೆಲರು
ದುಃಖಿಸಿ ಮೂರ್ಛೆಪೋದರು । ಕೆಲರು ಹಾಯೆನುತಳುತಲಿದ್ದರು ।
ಕೆಲರು ಸಲೆಮೊರೆಯಿಡುತಲಿದ್ದರು ತಾಳ್ದು ಭೀತಿಯನು ॥ ೬ ॥ ಆಗ
ಲಾ ರಘುಕುಲತಿಲಕ ಬಲು । ಬೇಗನೆ ಮಹೀತಲದೊಳು ಕುಸಿದು ।
ಪೋಗುತಿಹ ಜಾನಕಿಯ ನೆಡಗೈಯಿಂದೆ ತಾಂ ಪಿಡಿದು ॥ ಜಾಗರೂಕತೆ
ಯಿಂದೆ ಮಣಿದವ । ನಾಗಿ ಭೂದೇವಿಯನು ಪಿಡಿದು ಸ । ರಾಗದೆ ಬಲದ
ಕೈಯೊಳಂದಿಂತೆಂದು ಪೊಗಳಿದನು ॥ ೭ ॥ ನೀನಖಿಳವಿಧ ಜಂತುಗಳಿಗೆ ।
ಸ್ಥಾನಳಾಗಿಹೆ ಪುಣ್ಯದೇವತೆ । ನೀ ನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಿರು
ವ ಚಿನ್ನವನು ॥ ನೀನು ನಿತ್ಯವು ಕೊಡುತಿಹೆ ಸಕಲ । ಮಾನವರಿಗೆಲೆ
ದೇವಿ ಪಡೆದಿಹೆ । ನೀನು ಘನಸಂತುಷ್ಟಿಗೊಳಿಪ ಸಮಸ್ತ ಲತೆಗಳನು
॥ ೮ ॥ ನೀನೆ ದುರ್ಗೆಯು ನೀನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು । ನೀನೆ ಮೇಲೆನಿಪ ಸ್ವ
ರಾತ್ಮಿಕೆ । ನೀನೆ ಮಂಗಳದೇವತೆಯು ನೀನೆನ್ನರಸಿಯೆನಿಪೆ ॥ ನೀನೆ
ನನ್ನಯ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿಹೆ । ನಾನೆ ನಿನ್ನನು ನಿರ್ಮಿಸಿದೆ ಕೇ । ಳ್ಜಾನಕಿಯು

ನಿನ್ನಾತ್ಮಸಂಭವೆಯೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹಳು ॥ ೯ ॥ ನೀನು ನನಗಿಲ್ಲತ್ತಿಯಾ
ಗಿಹೆ । ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಪೆತ್ತ ಕನ್ಯಾ । ದಾನವನು ಮಾಡೆನಗೆ ನೀನೆನು
ತಾ ರಘೂತ್ತಮನು ॥ ತಾನಡಿಗಡಿಗೆ ಬೇಡಿಕೊಳುತಿರ । ಲಾ ನುಡಿಗಳ
ನು ಕೇಳದೆ ಧರಾ । ಮಾನಿನಿ ಕೆಳಗೆ ಪೋಗುತಿದ್ದಳು ತನ್ನ ಮಗಳೊಡ
ನೆ ॥ ೧೦ ॥ ಮುಳಿದು ಹುಂಕರಿಸುತ್ತ ರವಿಕುಲ । ತಿಲಕ ನಾಭೂಜನಕ
ಸುತೆಯರ । ನುಳಿದು ಕೋದಂಡವನು ಕೈಕೊಂಡದಕೆ ಬಾಣವನು ॥
ಪ್ರಳಯರುದ್ರನ ತೆರದೆಕಾಣುತ । ತಳುವದಾಗಲೆ ಸಂಧಿಸುತ್ತಿರ । ಲ್ಕಿಳೆ
ಯೊಳುಂಟಾದುವು ಮಹೋತ್ಪಾತಗಳು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧೧ ॥ ಪೊಡವಿಬ
ಳಿಕತಿ ಭೀತಿಯನುತಾ । ಳ್ದೊಡನೆ ನಡುನಡುಗುತ್ತ ರಾಘವ । ನಡಿಗೆರ
ಗಿ ಕೈಮುಗಿದು ನಿಲ್ಲುತ ಕೊಟ್ಟು ಸೀತೆಯನು ॥ ಪೊಡವಿಯೊಡೆಯನೆ
ಮನ್ನಿಸೆಂದೆನು । ತಡಿಗೆರಗಿ ವಂದನೆಯನಾಗಿಸಿ । ಬಿಡದೆ ಕೊಂಡಾಡಿದ
ಳನುಪಮಸ್ತುತಿಗಳಿಂ ದೊಲಿದು ॥ ೧೨ ॥ ಪರಮ ಕರುಣಾತಿಶಯದಿಂ
ದಾ । ಧರಣಿದೇವತೆಯುಂ ಕ್ಷಮಿಸಿ ರಘು । ವರನು ನೀಂ ಸುಸ್ಥಾಯಿ
ಯಾಗಿರು ಮೊದಲಿನಂತೆನುತ ॥ ವರವ ನಿತ್ತಡಿಗಡಿಗೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ನೆರೆದ
ರಾಜಸಭೆಯೊಳೊಡನೆ ಸ । ತ್ಕರಿಸಿ ಕೈಕೊಂಡನು ಮಹೀಸುತೆಯನ್ನು
ಕೈವಿಡಿದು ॥ ೧೩ ॥ ಬಳಿಕ ಜಾನಕಿ ಬಹುಳಹರ್ಷವ । ತಳೆದು ಭೂದೇ
ವತೆಯ ಚರಣಕ । ಮಲಕೆರಗಿ ಪೂಜಿಸಿದಳಂದತಿ ಭಕ್ತಿಭರದೊಳಗೆ ॥
ತಳುವದಾ ರಘುವರನನೇಮವ । ತಳೆದು ಪದಪಂಕಜಕೆರಗುತಾ । ನೇದೆ
ಮೇದಿನಿ ಮಾಯವಾದಳು ಸಭೆಯಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೧೪ ॥ ಅನಲನೊಳು
ಬಿದ್ದಂದು ವಿಸ್ಮಯ । ವನೊದಗಿಸಿ ಮೂಜಗಕೆ ಸೀತೆ ಸು । ಮನಸರೆಲ್ಲ
ರ ಮುಂದೆ ಲಂಕಾಪುರದ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ವಿನುತ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಮಹಿ
ಮೆ । ಯನುಪಸರಿಸಿದುದಲ್ಲದಿಂತೀ । ಜನಸಮೂಹದೊಳಿಂದು ಕಾಣಿ
ಸಿದಳೆನುತೆರಗಿದರು ॥ ೧೫ ॥ ತಾಯೆ ಕರುಣಿಸು ರಕ್ಷಿಸೆಮ್ಮನ । ಪಾಯು
ಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದೆ ತಪ್ಪಿಸಿ । ಮಾಯೆ ಜಗದಾಧಾರೆ ಶೋಕಭಯಾಬ್ಧಿ ಮ
ಗ್ನರನು ॥ ಕಾಯಬಲ್ಲವರಾರೆಮಗೆ ಸು । ಶ್ರೇಯವನು ನೀನಿತ್ತು ಸಲ
ಹೆಂ । ದಾ ಯುವತಿ ಜನವೃದ್ಧ ಜನಮಗೆಹೊಕ್ಕುದವನಿಜೆಯ ॥ ೧೬ ॥
ಘನಸದಯಾರಸದಿಂದೆ ಪೊಗಳುವ । ಜನರ ನೀಕ್ಷಿಸುತಾಮಹೀಸುತೆ ।
ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನ ಪದಪಂಕಜಕೆ ನಮಿಸಿ ॥ ವಿನಯದಿಂ
ದತ್ತೆಯರುಗಳ ಪದ । ವನಜಕೆ ನಮಿಸಿ ಬಳಿಕ ತನ್ನಯ । ಮನೆಗೆ
ಬಂದಳು ಮುನಿಮನಕೆ ಸಂತಸವನಾಗಿಸುತ ॥ ೧೭ ॥ ಸುತರ ಸಹಿತವ

ನಿಜೆಯನಾ ಮುನಿ । ಪತಿ ರಘೂದ್ವಹನ ವಶಕೊಪ್ಪಿಸಿ । ವಿತತಸತ್ಕಾರ
ಗಳನ್ನೈದುತ ಪರಸಿರಾಘವನ ॥ ಕ್ಷಿತಿಸುತೆಯು ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನು ಪೊ
ಗ । ಳುತ ನಿಜಾಶ್ರಮಕೆ ನಡೆತಂದನು । ಮತಿವಿಶಾರದರೆಂದೆನಿಪ ನಿಜಶಿ
ಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ॥ ೧೮ ॥ ಹರುಷವನುಹೊಂದಿದರು ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಭರತ
ಶತ್ರುಘ್ನಾದಿಗಳು ಪುರ । ವರದೊಳಾದುದು ಮಂಗಳ ಮಹೋತ್ಸವಗ
ಳಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ಪರಮಸಂಮದದಿಂದೆ ರಘುಭೂ । ವರನು ಪಾಲಿಸುತಿದ್ದ
ನತ್ಯಾ । ದರದೊಳವನೀಮಂಡಲವನಾ ಸತಿಸುತರಸಹಿತ ॥ ೧೯ ॥ ಜನ
ರಿಗತ್ಯಧಿಕ ಸುಖಸಂಮದ । ವನೆಸಗುತ ರಾಘವನಖಿಳ ಮೇ । ದಿನಿಯ
ನೊಲಿದಾಳುತಿರಲೊಂದುದಿನದೊಳು ಕುಶಲವರ ॥ ಮನವೊಲಿದು ನೋ
ಡುತ್ತ ಮದುವೆಗ । ಳನೆಸಗುವ ಕಾಲವೊದಗಿತಿವರಿ । ಗೆನುತ ಯೋ
ಚಿಸಿ ದನವರವಯೋಧರ್ಮವನುತಿಳಿದು ॥ ೨೦

ಇಂತು ನಲವತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯು ಸಂಪೂರ್ಣವು.
ಪದ್ಯಗಳು ೨೨೪೯.

ನಲವತ್ತೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯು

ಸೂಚನೆ॥ ಸುತರಿಗಾದ ವಿವಾಹಗಳನಾ ।
ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ವಿಲೋಕಿಸುತ ಪಡೆದಳು ।
ಪತಿಸುತರೊಡನೆ ವಿತತಸಂಸ್ಮೃತಿ ಸೌಖ್ಯಗಳನೊಲಿದು ॥

ಬಳಿಕ ರಾಘವನೊಂದುದಿನ ಸಭೆ । ಯೊಳಿರಲೊರ್ವ ಚರನು
ಮನೆಯಬಾ । ಗಿಲಬಳಿಗೆ ಬಂದೆನ್ನಬರವನು ದೊರೆಗೆ ಪೇಳೆನುತ ॥
ತಿಳುಪಲಾ ಸೇವಕನು ತಾಂ ರಘು । ಕುಲಲಲಾಮಂಗರುಹಿ ಕರೆತಂ ।
ದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟನು । ರಾಜನಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ದೂತನನು ॥ ೧ ॥ ಶಿರವಬಾಗಿ
ಸಿ ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿ ನಾನಾ । ಧರಣಿಪಾಲಕ ಭೂ
ರಿಕೀರ್ತಿಯ ದೂತನಾಗಿಹೆನು ॥ ಅರಸನೀ ಪತ್ರವನು ನಿಮ್ಮಯ । ಚರ
ಣಕೊಪ್ಪಿಸಿ ಬಪ್ಪುದೆನ್ನುತ । ಭರದೆ ಕಳುಹಿದನೆಂದು ಕೊಟ್ಟನು ಬಿನ್ನ
ವತ್ತಳೆಯ ॥೨॥ ಅದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನೋದಿ ಸಭೆಯೊಳು । ಪದೆದುರಘು
ನಾಥಂಗೆ ಬಿನ್ನವಿ । ಸಿದನು ಮಂಗಳ ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆಯೊಳಿಹ ವಿವರವನು ॥
ಅದನು ಕೇಳ್ದು ವಸಿಷ್ಠ ಕಶ್ಯಪ । ಮೊದಲಹ ಮುನಿಗಳೊಡನೆ ಯೋ

ಚಿಸಿ । ಮುದದೊಳಾ ರಘುಭೂವರನನು ತಾಂ ಪಯಣಕನುವಾದ ॥ ೩ ॥ ಪುರದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ವಿಜಯನ । ನಿರಿಸಿ ರಘುನಂದನನಯೊಧ್ಯಾ । ಪುರದೊಳಿರುವ ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರನ್ನು ತನ್ನೊಡೆಗೆ ॥ ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯ । ಪುರಕೆ ಪಯಣವನಾಗಿಸಿದನತಿ । ಭರದೊಳು ಸಚಿವಸುತಸಹೋದರ ಬಂಧುಗಳಸಹಿತ ॥೪॥ ದಾರಿನಡೆದಿಪ್ಪತ್ತು ದಿನತನ । ಕಾ ರಘೂತ್ತಮ ಬಂದು ಹೊಕ್ಕನು । ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯು ಪಟ್ಟಣವನು ಸಮಸ್ತ ಜನಸಹಿತ ॥ ಮಿಾರಿದಾನಂದದೊಳಗಾ ರಘು । ವೀರನ ನಿದಿರುಗೊಂಡು ರಾಜನು । ದಾರಮನದಿಂ ಕರೆದುತಂದನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕೆ ॥ ೫ ॥ ಮರುದಿನದೊಳಾ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯುು । ವರರಘೂತ್ತಮನನ್ನು ಸುತಸೋ । ದರರ ಸಹಿತೈತಂದ ರಾಜರುಗಳೊಡನುಪಚರಿಸಿ ॥ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದಿರದೆ ಕು । ಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಸಿಂಹಾಸನಂಗಳೊ । ಳುರೆ ಥಳಥಳಿಸುವಾ ಸ್ವಯಂವರ ಮಂಟಪದನಡುವೆ ॥ ೬ ॥ ಭರದೊಳೈವತ್ತಾರುದೇಶದ । ದೊರೆಗಳೈತಂದಾರಘುವರನ । ಚರಣಪಂಕಜಕೆರಗಿದರು ಕಾಣಿಕೆಗಳನು ಕೊಟ್ಟು ॥ ಧರಣಿಪಾಲಕರೆಲ್ಲರತಿ ಸುಂ । ದರವೆನಿಪ ಸಿಂಹಾಸನಗಳೊಳು । ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೭ ॥ ನಂದೆಯೆಂಬಾ ಮುದುಕಿಯೊಡನಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದಾಗಳತಿಭರ । ದಿಂದವನಿಪತಿ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯ ಮೊದಲನೆಯ ಮಗನ ॥ ನಂದನೆಯೆನಿಪ ಚಂಪಿಕೆಯುು ನಡೆ । ತಂದಳು ಸಭೆಗೆ ಮೆರೆವ ದಂಡಿಗೆ । ಯಿಂದಿಳಿದು ಮಿಂಚಿನತೆರದೊಳಾಗ್ನೇಯದಿಕ್ಕಿನಲಿ ॥ ೮ ॥ ಒಡನೆ ಸಭೆಗೈತಂದಳರಸನ । ರಡನೆಯ ಮಗನ ಪುತ್ರಿಯನಿಪಾ । ಹುಡುಗಿ ಸುಮತಿಸುನಂದೆ ಸಹಿತೀಶಾನ್ಯದಿಶೆಯಿಂದೆ ॥ ಪೊಡವಿಯಾಣ್ಮರು ಬೆಂದರೊಳಗೊಳ । ಗಡಿಗಡಿಗೆ ಬತ್ತಿದವು ತುಟಿಗಳು । ಹುಡುಗಿಯರ ನೀಕ್ಷಿಸುತೊಡನವರ ಕಂಠವೊಣಗಿದವು ॥ ೯ ॥ ಒಡನೆ ಛಪ್ಪನ್ನಾರು ದೇಶದ । ಪೊಡವಿಯೊಡೆಯರ ಬಳಿಗೆ ಸಂತಸ । ವಡೆದು ಚಂಪಿಕೆಯೆಂಬಳನಿರದೆ ನಂದೆ ಕರೆತಂದು ॥ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಬೇರ್ಬೇರೆ ಬಗೆಯಿಂ । ದೊಡೆಯರನು ವರ್ಣಿಸಿ ವರಿಸೆನುತ । ನುಡಿಯುಲೊಬ್ಬರ ನೊಪ್ಪದೈತಂದಳು ನಿರಾಕರಿಸಿ ॥ ೧೦ ॥ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ರನವಲೋಕಿಸ । ದಾ ಮಹೀವರನಸುತೆ ಚಂಪಿಕೆ । ತಾಮನಕೆ ತಾರದೆ ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರಿಬ್ಬರನು ॥ ಕಾಮನಂತೆಸೆವಾ ಕುಶನೆಡೆಗೆ । ತಾಮಸವನಾಗಿಸದೆ ನಡೆತಂ । ದಾ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನ ಸುತನಂ ಮನದೆಮೆಚ್ಚಿದಳು ॥ ೧೧ ॥ ನಂದೆಪೇಳದ ಕುಶನಪೆರ್ಮೆಯ ।

ನಿಂದುಮುಖಿಯಾಚಂಪಿಕೆ ಹರುಷ | ದಿಂದೆ ಕೇಳುತ ಮೆಚ್ಚಿ ಕುಶನನು ಕೂಡೆತಲೆವಾಗಿ ‖ ಮುಂದುಕಡೆ ನಿಂದವನಕೊರಳೊಳು | ಸುಂದರಮಣಿ ಪ ಪುಷ್ಪಹಾರವ | ನಂದಮೆನೆಹಾಕಿದಳು ಮುಖಪಂಕಜವನೀಕ್ಷಿಸುತ ‖ ೧೦ ‖ ಭರದೊಳೈವತ್ತಾರುದೇಶದ | ದೊರೆಗಳ ಸಮೀಪಕೆ ಸುಮತಿ ಯೆಂಬ | ಬೆರಡನೆಯ ಮಗಳನು ಸುನಂದೆಯು ಕೂಡೆ ಕರೆತಂದು ‖ ಪರಿಪರಿಯೊಳೆಸೆವರಸುಮಕ್ಕಳ | ಬಿರುದುಗಳ ಹೊಗಳುತ್ತ ಪೇಳಲ | ವರೊಳಗೊಬ್ಬರ ನೊಪ್ಪದೈತಂದಳು ವಿಲೋಕಿಸುತ ‖ ೧೨ ‖ ವರಸು ನಂದೆಯ ಹಿಂಗಡೆ ಸುಮತಿ | ಭರದೊಳೈತಂದಾಲವನೆಡೆಗೆ | ಹರುಷದಿಂ ದಾಲಿಸುತವನ ಬಿರುದಾವಳಿಯನೆಲ್ಲ ‖ ಮೆರೆವಕುಸುಮದ ಹಾರವ ನ ವನ | ಕೊರಳೊಳರ್ಪಿಸಿ ಮೆಚ್ಚಿದಳರದೆ | ಶಿರವಬಾಗಿಸಿ ಧಾರಿಣಿತಲವ ನೀಕ್ಷಿಸುತನಿಂದು ‖ ೧೪ ‖ ಲವಕುಶರು ಲಜ್ಜೆಯನುತಾಳ್ದು ಶಿ | ರವನು ಬಾಗಿಸಿದರು ಸತಿಸಹಿತ | ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನು ಸಂತಸವ ನೈದಿದನು ‖ ಅವನಿಪಾಲರೆ ನೀವು ನಾನೆಸ | ಗುವ ವಿವಾಹಂಗಳನು ಕಂಡು ನ | ಡೆವುದೆನುತಲಾ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿನುಡಿದನು ಕೈಮುಗಿದು ‖ ೧೫ ‖ ಆಗಲೆನುತ ನುಡಿದುದೊರೆಗಳನು | ರಾಗದಿಂದಲೆ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿ ಯು | ನಾಗ ಸಂತಸವಡಿಸಿ ನಡೆದರು ಬಿಡದಿಮನೆಗಳಿಗೆ ‖ ರಾಘವೇಂದ್ರ ನು ಮನೆಗೆಬಂದನು | ಬೇಗನೆ ಸುತಸಹೋದರರಸಹಿ | ತಾಗಲಾ ಧರ ಣಿಪನ ಚಿತ್ತಕೆ ಮುದವನಾಗಿಸುತ ‖ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿ ಮರುದಿನದೊಳು ರಘು | ವೀರನೆಡೆಗೈತಂದು ಪದಸಂ | ಕೇರುಹಕೆರಗಿ ಜೀಯನೀಂವರ ಶುಭಮುಹೂರ್ತವನು ‖ ಧಾರಿಣೀಸುರರಿಂದಿರಿಸಿ ನೆರ | ವೇರಿಪುದು ಲಗ್ನ ಗಳನೆನ್ನುತು | ದಾರಭಾವದೊಳೈದೆ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೧೭ ‖ ಅದನರಿತು ರಾಘವನು ತನ್ನಯ | ಸದನಕೆ ವಸಿಷ್ಠಮುನಿವರನಂ | ಮುದದೊಳಾಗ ಕರೆಯಿಸಿ ತಿಳುಹಲು ವರ್ತಮಾನವನು ‖ ಚದುರತನದಿಂ ದಾಮುನೀಶ್ವರ | ನೊದವಿದ ಶುಭಮುಹೂರ್ತವನಿರಿಸಿ | ಸದಯದಿಂದೆ ನುಡಿದನು ಮನ್ನಿಸುತಾ ರಘೋತ್ತಮನ ‖ ೧೮ ‖ ಇಂದಿಗೈದನೆದಿನವೆ ಶುಭಕರ | ಮೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹುದು ನಿನ್ನಯ | ನಂದನರ ವೈವಾಹಕೆ ನ್ನುತ ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮನು ‖ ಅಂದುಲಗ್ನವನಿರಿಸಿ ದಶರಥ | ನಂದ ನಂಗರುಪಲನುಗೊಳಿಸುವು | ದೆಂದು ನುಡಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ ಸಮಸ್ತ ವಸ್ತುಗಳ ‖ ೧೯ ‖ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನಪ್ಪಣೆವಡೆದು | ಮನೆಗೆಬಂ ದಾ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯು | ಘನತರದ ವೈವಾಹಮಂಟಪವನೊಲಿದಾಗಿಸು

ತ ‖ ಮನವೊಲಿದು ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗ । ಳನತಿ ಸಂಮದದಿಂದೆ ತನ್ನ ಸ । ದನದೊಳಂದಡಿಗಡಿಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನತಿಜವದೆ ‖ ೨೦ ‖ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನ ವಚ । ನವನು ಕೇಳುತ ಜವದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ನವನಿಜಾತೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ‖ ವಿವಿಧವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನು ತಾ । ನವಸರಗೊಳುತ ಕೂಡಿಸಿದನತಿ । ಜವದೊಳಂದಾ ರಾಘವೇಂದ್ರನ ಮನವನೊಪ್ಪಿಸುತ ‖ ೨೧ ‖ ವರವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರ ನಾಮುನಿ । ವರರ ಸಹಿತೈತಂದು ಭವನಕೆ । ಹರುಷವನುತಾಳ್ದು ರಘುವರೇಣ್ಯನ ಸಮೀಪದೊಳು ‖ ಮೆರೆವಭದ್ರಾಸನದೊಳು ಕುಶಲ । ವರನುಕೂಡಿಸಿ ಮೊದಲು ವಿಘ್ನೇ । ಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯನಾಗಿಸಿದ ನಾಗಮವಿಧಾನದಲಿ ‖ ೨೨ ‖ ವಿನುತ ವರಪುಣ್ಯಾಹನಾಂದಿಗ । ಳನೊಲಿದಾಗಿಸಿ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು । ಮನವೊಲಿದು ತಾನಾಗಿಸಿ ನವಗ್ರಹಸುಕರ್ಮವನು ‖ ಮನುಜಪಾಲಕ ನಿಷ್ಟದೇವತೆ । ಯನುರೆಜಾನಿಸುತ ಕುಲದೇವತೆ । ಯನೊಲಿ ವರ್ಚಿಸಿ ರಚಿಸಿದನು ಹೋಮಗಳ ನಗ್ನಿಯಲಿ ‖ ೨೩ ‖ ಮೆರೆವ ವರ ಪೀತಾಂಬರವ ನಾ । ಧರಣಿತನುಜೆಯಲಂಕರಿಸಿ ಕೊಂ । ಡುರೆಮೆರೆವ ಶೃಂಗಾರಮಂಟಪದೊಳು ವಿರಾಜಿಸುತ ‖ ನೆರೆದ ಮುನಿಪತ್ನಿಯರ ನೊಲಿದಾ । ದರಿಸಿ ಮನ್ನಿಸುತ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು । ಪರಮಸಂಮದದಿಂದ ಲರಿಸಿನ ಕುಂಕುಮಂಗಳನು ‖ ೨೪ ‖ ವರವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವಕೆ ಬಂ । ದರಸುಗಳ ನಾರಘುವರನು ಸ । ತ್ಕರಿಸಿ ಸೋದರರೊಡನೆ ತಾನುಪಚರಿಸು ತಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ಪರಿಪರಿಯ ಧನಕನಕ ವಸ್ತ್ರಾ । ಭರಣಗಳನೊಲಿದಿತ್ತು ದಣಿಸಿದ । ನರಸುಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನು ತಾನರಿತು ಮನ್ನಿಸುತ ‖ ೨೫ ‖ ಮೊಳಗುತಿದ್ದವು ಬಹುಳವಿಧಮಂ । ಗಳಕರದ ವಾದ್ಯಂಗಳೆಲ್ಲವು । ತಳುವದಂದಾಗಿಸುತ ಸೇರಿದ ಜನಕೆ ಹರ್ಷವನು ‖ ಬಳಿಕ ಬಂದನು ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಬ । ಹುಳ ವಿಭವದಿಂದಾ ರಘುವರನ । ನಿಳಯಕೆ ಕುಶಲವರನು ತನ್ನಯ ಮನೆಗೆ ಕರೆತರಲು ‖ ೨೬ ‖ ಮೆರೆವ ರಘುನಂದನನ ವರಮಂ । ದಿರದ ಮಂಜುಳ ಮಂಟಪದೊಳಾ । ಧರಣಿಪಾಲಕ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯು ಮೊದಲನೆಯುಮಗನು ‖ ವರಪುರೋಹಿತ ನಪ್ಪಣೆಯನನು । ಸರಿಸುತಲೆ ವರಪೂಜೆಯನು ತಾಂ । ವಿರಚಿಸಿದನತಿವೈಭವದೊಳಾನಂದವನುತಾಳ್ದು ‖ ೨೭ ‖ ಲವನಿಗತ್ಯಾನಂದದಿಂದೊಡ । ನವನಿಪಾಲಕ ನೆರಡನೆಯ ಮಗ । ನವಸರಗೊಳುತ ಬಂಧು ವರಪೂಜೆಯನು ಮಾಡಿದನು ‖ ಲವಕುಶರು ಮಾವಂದಿರುಗಳಾ । ದಿವಸ ಕೊಟ್ಟವಸನಗಳ ನುಡು

ತೆ । ರವಿಶಶಿಗಳಂದದೊಳು ರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೨೮ ॥ ತಳೆದಲಂಕೃತಿಯಿಂದೆ ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಸುವೆರಡಾನೆಗಳ ಕೊರಳೊಳು । ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುತಕೂಡೆ ಲವಕುಶರಧಿಕವೈಭವದೆ ॥ ಪಲವುಬಗೆಯ ವಿನೋದಗಳನೆಡ । ಬಲದೆನೋಡುತ ತಾವುಬಂದರು । ಪೊಳಲಮಧ್ಯದೆ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯ ರಾಜಮಂದಿರಕೆ ॥ ೨೯ ॥ ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳು ಮದಕುಂಜರಗಳಿಂದಾ ಕುಶಲವರಿಳಿದು । ಮೆರೆವ ವರವೈವಾಹಮಂಟಪಕೊಡನೆ ನಡೆತಂದು ॥ ವರಪುರೋಹಿತರಾಜ್ಞೆಯನು ತಳೆ । ದುರೆಮೆರೆವ ಮಂಗಳಕರವೆನಿಪ । ಸುರುಚಿರದ ಪೀಠಂಗಳೊಳು ಕುಳಿತರತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥೩೦॥ ಬಳಿಕ ಮಧುಪರ್ಕಾದಿ ಕರ್ಮಂ । ಗಳನು ಕುಶಲವರಿಗೆಸಗಿದರು ಬಹುಳ ವಿಭವದಿಂದಾ ನೃಪನ ಸುತರಿಬ್ಬರಾದರಿಸಿ ॥ ನೆಲದಣುಗಿ ರಾಘವರು ಸಂತಸ । ದಳೆದು ಸಲೆಸತ್ಕರಿಸಿದರು ಮುನಿ । ತಿಳುಹಿದಂತಾ ಚಂಪಿಕಾಸುಮತ್ರಿಗಳ ವೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೩೧ ॥ ಬಂದುವೇದಿಕೆಯೊಳು ಮುನಿಪನಾ । ನಂದದಿಂದಲೆ ಚಂಪಿಕೆ ಕುವರ । ನಂದುನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮತ್ರಿಲವರ ನವರಸವಿಲಾಸದೊಳು ॥ ಚಂದದಿಂದುರೆ ಕಂಗೊಳಿಪ ಮ । ತ್ತೊಂದು ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸು ॥ ತಂದಮೆನೆ ಪೀತಾಂಬರದ ತೆರೆವಿಡಿದ ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ತಳುವದಂದು ಸ್ವಸ್ತಿವಾಚನ । ಗಳನು ತಾಪಸರೊಲಿದು ಪೇಳುತ್ತಿ । ರಲದನಾಲಿಸುತಾ ವಸಿಷ್ಠಮುನೀಂದ್ರನಾದರದೆ ॥ ಹಲವುಬಗೆಯುಹ ಮಂಗಳಾಷ್ಟಕ ॥ ಗಳನು ತಾನುಚ್ಚರಿಸಿ ಸಂತಸ । ದೊಳು ತೆಗೆದುತೆರೆಯನ್ನು ಜೀರಕ ಗುಡವನಿರಿಸಿದನು ॥ ೩೩ ॥ ವೇದವಿಧಿಗನುಸಾರವಾಗಿಯೆ । ಸಾದರದೊಳಾ ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನು । ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಸೂನುಗಳೆನಿಸುವ ಕುಶಲವರಿಂಗೆ ॥ ಮೇದಿನೀಸುರ ರವನಿಪಾಲಕ । ರಾದಿ ಯಾದವ ರೊಪ್ಪುವಂದದೊ । ಳಾದಿಯಿಂದೆ ವಿವಾಹಕರ್ಮವನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಸಿದ ॥ ೩೪ ॥ ಬಳಿಕುಭಯ ದಂಪತಿಗಳನು ಮುನಿ । ಕುಲತಿಲಕನಂದೆರಡು ವೇದಿಕೆ । ಗಳೊಳು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಯಕ್ಷತಾರೋಪಣೆಯನಾಗಿಸುತ ॥ ಪಲವುತರವಹ ವೇದಮಂತ್ರಂ । ಗಳನು ಪೇಳ್ದಗ್ನಿಯೊಳಗವರಿಂ । ದೊಲಿದು ಲಾಜಾಹೋಮವನು ಮಾಡಿಸಿದನಾಬಳಿಕ ॥ ೩೫ ॥ ವರವಸಿಷ್ಠಮುನೀಶ್ವರನು ತಮು । ಗರುಹಿದಂದದೊಳಾ ಕುಶಲವರ । ವರವರ ಸತಿಗಳೊಡನೆ ಹೋಮವಾನಲಗೆ ಮಣಿದೆರಗಿ ॥ ಪರಮಸಂಮದದಿಂದೆ ವೈಶ್ವಾ । ನರನ ಸುತ್ತಲು ಮೂರುಸಲ ತಾ । ವ್ತಿರುಗಿದರು ಮಂತ್ರಗಳನುಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೩೬ ॥ ಆದುದವರ ವಿವಾಹವೈಭವ । ವೈದನೆಯ

ದಿವಸದೊಳು ಮುನಿವರ | ನಾದರದೊಳಾಗಿಸುತ ನಾಕಬಲಿಯ ಮಹೋ|
ತ್ಸವವ ‖ ವೇದವಿಹಿತ ವಿಧಾನದಿಂ ಹೋ | ಮಾದಿಗಳ ನಂದನುದಿನ ಪತಿ
ವಿ | ನೋದದೊಳು ಮಾಡಿಸಿದನೆಲ್ಲರ ಮನವನೊಪ್ಪಿಸುತ ‖ ೩೭ ‖
ಮೊದಲುದಿನ ದಿಂದೆಂಟನೆಯ ದಿವ | ಸದ ಕೊನೆತನಕ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿನೆ |
ರೆದಖಿಳ ಮಹೀಪಾಲಕರಿಗೆ ಸಮಸ್ತ ವಿಪ್ರರಿಗೆ ‖ ಸದಯದಿಂದಲೆ ಹಗಲಿ
ರುಳು ದಣಿ | ಸಿದ ನುಪಚರಿಸಿ ನಲಿದು ಮೃಷ್ಟಾ | ನ್ನದೊಡನೆ ಬಹು
ಳ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜನಗಳನು ಮಾಡಿಸುತ ‖ ೩೮ ‖ ಅವರವರ ಮರ್ಯಾ
ದೆಗಳಿಗೆ ಸ | ಮಮೆನಿಪಂತಾ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿಯು ‖ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ
ರಾಘವೇಶ್ವರನು ವೊಲಿದತಿಹಿತದೆ ‖ ಅವನಿಪಾಲಕರೆಲ್ಲರಿಗೆ ತಾ | ವ್ಜವ
ದೊಳಿತ್ತು ಪಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು | ವಿವಿಧವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳ ನತ್ಯಧಿಕಹರ್ಷ
ದಲಿ ‖ ೩೯ ‖ ಧರಣಿಸುರರಿಗಖಿಳ ಮುನೀಂದ್ರರಿ | ಗೆರಗಿ ಕೊಟ್ಟರು ವಿ
ವಿಧವಸ್ತ್ರಾ | ಭರಣ ರತ್ನಾದಿಗಳ ನಾದರದೊಳುಪಚರಿಸುತ್ತ ‖ ದೊರೆಗ
ಳೆಲ್ಲರು ಬಳಿಕ ರಘುಭೂ | ವರನ ಪದಕೆರಗುತ್ತ ಪೋದರ | ವರವನಿ
ವಾಸಂಗಳಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೪೦ ‖ ಬಂದುಲಕ್ಷದ ವಾರಣಂಗಳನಿ|
ನೊಂದು ಲಕ್ಷದ ರಥಗಳನು ಮ | ತ್ತೊಂದು ಲಕ್ಷದ ಪಲ್ಲಕಿಗಳನು ಶೀ
ಘ್ರಗಮನವನು ‖ ಹೊಂದಿ ಕಂಗೊಳಿಪೈದು ಲಕ್ಷದ | ಸುಂದರಹಯಂಗ
ಳನು ಸಂಮದ | ದಿಂದೆ ಕೊಟ್ಟನು ಭೂರಿಕೀರ್ತಿ ಕುಶಲವರಿಬ್ಬರಿಗೆ
‖ ೪೧ ‖ ಕನಕಮಯಪಾತ್ರಂಗಳನು ಮೋ | ಲೆನಿಪ ಪೀತಾಂಬರಗಳನು
ಪಾ | ವನತರದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳ ನುತ್ತಮೋತ್ತಮದ ‖ ವಿನುತ ಕಂ
ಬಳಗಳನು ದಾಸೀ | ಜನಗಳನು ಸಂತಸದೊಳಿತ್ತನು | ಮನುಜಪಾಲಕ
ಪಾರಿತೋಷಕವೆನಿಸುತಳಿಯರಿಗೆ ‖ ೪೨ ‖ ಅಳಿಯರಿರ್ವರ ನಡಿಗಡಿಗೆ
ತಾ | ನೊಲಿದು ಮನ್ನಿಸುತಾನೃಪಾಲಕ | ಬಳಿಕ ಚಂಪಿಕೆ ಸುಮಂತ್ರಿಗಳ
ನಾ ಕುಶಲವರಸಹಿತ ‖ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ನೀತಿ ವಾಕ್ಯಂ | ಗಳನು
ತಿಳಿಸುತ ವೈದಡವಿ ಕಂ | ಗಳೊಳು ಕಂಬನಿವಿಡಿದು ನೋಡುತ ಪಥದೊ
ಳಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ೪೩ ‖ ಸತಿಸಹೋದರರೊಡನೆ ರಘುಭೂ | ಪತಿ ಕುಶಲವ
ರುಗಳ ನವರವರ | ಸತಿಗಳಸಹಿತ ದಿವ್ಯರಥದೊಳು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂ
ಡು ‖ ಅತಿವಿಭವದಿಂದಾ ನೃಪನನೊಲಿ | ಸುತ ಭರದೊಳೈತಂದನಾ ಜ
ನ | ತತಿಯುಮಧ್ಯದೊಳಂದಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ೪೪ ‖ ಇರ
ಲಿರಲು ಬಳಿಕೊಂದುದಿನ ರಘು | ವರನು ಬಂದನು ಕುಂಭಸಂಭವ
ನುರುತರದ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಕೆ ಭೂನಂದನೆಯಸಹಿತ ‖ ಅರಿದಗಸ್ತ್ಯಮು

ನೀಂದ್ರನತ್ಯಾ । ದರದೊಳಾ ರಘುಭೂವರನ ನುಪ । ಚರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು ಮನ್ನಿಸುತುಚಿತ ಪೀಠದಲಿ ॥ ೪೫ ॥ ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮನೊಡನೆ ತನ್ನೆಲೆ । ವನೆಯೊಳುನ್ನತ । ಭಕ್ತಿಯಿಂದೆಹ । ರನಮಡದಿಯೆನಿಪನ್ನಪೂರ್ಣೆಯನೊಲಿದು ಜಾನಿಸಲು ॥ ಮನವೊಲಿದು ದಾಕ್ಷಾಯಿಣಿಯುಗ । ಸ್ತ್ಯನಿದಿರೊಳು ನಿಂದಿತ್ತು ಪಾಯಸ । ವ ನಿರಿಸಿದ ಬಟ್ಟಲನು ಕೂಡೆ ಯದೃಶ್ಯಳೆನಿಸಿದಳು ॥ ೪೬ ॥ ಬಳಿಕ ಲೋಪಾಮುದ್ರೆಸಂತಸ । ದಳೆದು ಪಾತ್ರೆಯೊಳಿದ್ದ ಪಲತೆರ । ಗಳೆನಿಸಿದ ಶಾಲ್ಯನ್ನ ಭಕ್ಷ್ಯಂಗಳನು ಕೈಕೊಂಡು ॥ ನೆಲದಣುಗಿ ಗಾಗಿಸುತ ಮುದವನ । ಖಿಳ ಮುನೀಂದ್ರರ ಸಹಿತ ಭಾಸ್ಕರ । ಕುಲತಿಲಕನಿಗೆ ಬಡಿಸಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿದಳಂದು ॥ ೪೭ ॥ ಮುನಿಯಗಸ್ತ್ಯನ ನಂತರದೊಳಾ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಘವನು ಮೊದ । ಲೆನಿಸಿದ ಸಮಸ್ತ ಮುನಿಸಂದೋಹವನು ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ವಿನುತ ಚಂದನ ಪುಷ್ಪ ವೀಳೆಯು । ಘನಸುವಸ್ತ್ರಂಗಳನು ಕೊಟ್ಟತಿ । ವಿನಯ ವಚನಗಳಿಂದೆ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದ ನಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೪೮ ॥ ಕರುಣದಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ತಾಪಸ । ವರನು ಕೊಟ್ಟನು ರಾಘವೇಂದ್ರನಿ । ಗುರೆ ವಿರಾಜಿಪ ರತ್ನ ನಿರ್ಮಿತ ಕಂಕಣಂಗಳನು ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟನಾಮುನಿ । ವರನು ಥಳಥಳಿಸುತ್ತ ಕಂಗೊಳಿ । ಪೆರಡು ದಿವ್ಯಸುಕುಂಡಲಂಗಳ ನೊಲಿದು ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ೪೯ ॥ ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮನೆನಿಪಗಸ್ತ್ಯನ । ಮನವನೊಪ್ಪಿಸುತೊಡನೆ ರಘುನಂ । ದನನು ಬಂದನು ದಂಡಕಾವನ ಕವನಿಸುತೆ ಸಹಿತ ॥ ವನದ ಮಧ್ಯದೊಳೈತರುತತ । ನ್ನಿನಿಯಳಿಗೆ ನಲವಿಂದೆ ತೋರಿಸಿ । ದನುಪಲವುಬಗೆಯಾ ವಿನೋದಂಗಳನು ಮುಂದುಗಡೆ ॥ ೫೦ ॥ ಬರುತ ಕಂಡನು ಕೂಡೆಪಂಚಾ । ಪ್ಸರಸೆನಿಪ ಪೆಸರಿಂದೆಸೆವ ಪು । ಷ್ಕರಿಣಿಯೊಂದನು ರಾಘವೇಶ್ವರನಾ ವನದನಡುವೆ ॥ ಮೆರೆವ ಕಾಸಾರದ ದಡದೊಳೆ । ಲ್ಲರ ಸಹಿತ ತಾಂ ರಾತ್ರಿ ವಸಿಸು । ತ್ತರಸಿಯೊಡನೆ ಮಲಗಿದನುತ್ತಮಮೆನಿಪ ಮಂಚದಲಿ ॥ ೫೧ ॥ ಮಲಗಿಕೊಂಡೀಕ್ಷಿಸಿದ ನಾ ಮನು । ಕುಲತಿಲಕ ನಪ್ಸರಸರೆಂಬಾ । ಲಲನೆಯರ ಘನನೃತ್ಯವನತಿ ವಿನೋದವನುತಾಳ್ದು ॥ ಪಲವುಬಗೆಯಿಂದೆಸೆವ ರಾಗಂ । ಗಳನು ಕೇಳಿದ ನಲ್ಲಿಸಂತಸ । ದಳೆದು ಜಾನಕಿ ಸಹಿತ ಘನಲೀಲಾವಿನೋದದಲಿ ॥ ೫೨ ॥ ವರಮುನೀಂದ್ರನ ಕರುಣೆಯಿಂದ । ಪ್ಸರ ಸರಾಸತ್ಸಂಗತಿಯುನಾ । ದರಿಸಿ ಕೇಳುತ ವಿಸ್ಮಯವನಾಂತಾ ರಘೋತ್ತಮನು ॥ ಪರಮಕರುಣಾತಿಶಯದಿಂದುಪ । ಚರಿಸುತವ

ರೆಲ್ಲರ ನಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರವರಕೆ ಕರೆತಂದನಾಧರಣೀಸುತೆಯಕೂಡೆ ॥ ೫೩ ॥ ಪತಿಗೆ ಸಂತೋಷವನೆಸಗುತಾ । ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ಮಹಾವಿಭವದಿಂದೆಸ । ತತ ವಧಿಕಸೌಖ್ಯಗಳ ನಡಿಗಡಿಗನುಭವಿಸುತಂದು ॥ ವಿತತ ವಿಭವಂಗಳನು ನೆರೆನೋ । ಡುತ ವಸಿಸುತಿದ್ದಳು ನಿರಂತರ । ಹಿತದೊಳಾನಂದ ವಡಿಸುತಖಿಳ ಜನರನುಪಚರಿಸಿ ॥ ೫೪ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತೊಂದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೭೩೧೩.

ನಲವತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೂಚನೆ ॥ ಬಂದ ದುರ್ವಾಸಮುನಿಯಂ ನಲ ।
ವಿಂದುಪಚರಿಸಿ ವಿರಹತಾಪದೊ ।
ಳಂದು ತಪಿಸುತ ಮತ್ತೆ ಬಂದಳು ಲಂಕೆಗವನಿಜೆಯು ॥

ಹರುಷದಿಂದಿಂತಿರಲು ಕಾಲಾಂ । ತರದೊಳೊಂದಾನೊಂದುದಿನ ರಘು । ವರ ನರಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ದುರ್ವಾಸಮುನಿವರನು ॥ ಭರದೆ ಬಂದನು ತನ್ನನೊಲಿದುಪ । ಚರಿಸಿ ಸಂತುಷ್ಟಿವಡಿಸುತ್ತೈ । ತರುತಲಿರ್ಪರವತ್ತುಸಾವಿರ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿ ॥ ೧ ॥ ಬಾಗಿಲೊಳು ನಿಂದಾ ಮುನಿಪನಂ । ಬೇಗನೆ ಚರರು ಕಂಡು ಬಂದಾ । ರಾಘವೇಂದ್ರನ ಪದಕೆರಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಲತಿಭರದೆ ॥ ಆಗಲಾ ಮುನಿಪಾಲನೆಡೆಗೆ ಸ । ರಾಗದಿಂದೈತಂದೆರಗಿ ಬಲು । ಬೇಗನೆ ರಘೂದ್ವಹನು ಕರೆತಂದನರಮನೆಯೊಳಗೆ ॥ ೨ ॥ ಸಮುಚಿತಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ । ನಮಿಸಿದುರ್ವಾಸಮುನಿಪನ ಪದ । ಕಮಲ ಯುಗಕಂದರ್ಘ್ಯ ಪಾದ್ಯಾಚಮನಗಳನಿತ್ತು ॥ ದ್ಯುಮಣಿಕುಲತಿಲಕನತಿ ಭಕ್ತಿಯೊ । ಳಮಲ ವಚನಗಳಿಂದುಪಚರಿಸಿ । ವಿಮಲಮನದಿಂದಾದರಿಸಿದನು ಮುನಿಕುಲೋತ್ತಮನ ॥ ೩ ॥ ಪರಸಿ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನಿತ್ತತಿ । ಕರುಣೆಯಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ರಘುಭೂ । ವರನಿಗಿಂದಿಂತೆಂದು ನುಡಿದನು ಕೇಳು ರಾಘವನೆ ॥ ಧರಣಿಯೊಳು ನಾನೊಂದುಸಾವಿರ । ವರುಷದಿಂದಾಚರಿಸಿ ದತಿದು । ಷ್ಕರಮೆನಿಸಿದುಪವಾಸದ ವ್ರತಪೂರ್ತಿಯಾಗಿಹುದು ॥ ೪ ॥ ನನಗೆ ಹಸಿವಾಗುತಿದೆ ರಘುನಂ । ದನನೆ

ನೀಂ ಭೋಜನವನಾಗಿಸು । ದೆನುತ ನಿನ್ನನು ಕೇಳ್ವೆನೊಂದು ಮುಹೂ
ರ್ತದೊಳಗಾಗಿ ॥ ಅನಲಚಿಂತಾಮಣಿ ಸುರಭಿಗಳ । ಘನಸಹಾಯವನುಳಿ
ದು ನೀನೆನ । ಗನುಗೊಳಿಸಿ ಭೋಜನವನಾಗಿಸು ಬೇರೆವಿಧದಿಂದ ॥ ೫ ॥
ಜನರು ಕಾಣದಿರುವ ಕುಸುಮಗಳ । ನೆನಗೆ ನೀಂ ತರಿಸೀವುದೀಗ ಹ ।
ರನನೊಲಿದು ನಾನರ್ಚಿಸಲು ಹಾಗಲ್ಲದಿರ್ದೊಡೆಯು ॥ ವನಕೆ ಪೋಗು
ವೆನೆಂದು ಮುನಿವರ । ನೆನಲು ನಿಮ್ಮಭಿಲಾಷೆಯಂ ತೀ । ಕ್ಷಣವೆ ನೆರ
ವೇರಿಸುವೆ ನೆಂದೊಪ್ಪಿಸಿದನಾರಾಮ ॥ ೬ ॥ ಸ್ನಾನಕೋಸುಗ ಮುನಿವ
ರನು ಸರ । ಯೂನದಿಗೆ ಪೋದಾಕ್ಷಣದೊಳಂ । ದಾನರೇಂದ್ರನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನಕೈಯಿಂದೆ ಪತ್ರವನು । ಸಾನುರಾಗದೆ ಬರೆಯಿಸುತಪನು । ಬಾಣದ
ಬುಡಕೆ ಕಟ್ಟಿಸೇರಿಸಿ । ತಾನುಬಿಟ್ಟನು ಶಕ್ರನಸವಿಧಾಪಕತಿಶೀಘ್ರದಲಿ
॥ ೭ ॥ ದೇವಪುರಿಗೈತಂದು ಘನಶರ । ವಾವಿಬುಧಪಾಲಕನ ಸಭೆಯೊಳ ।
ತೀವಜವದಿಂದಿರದೆ ಬಿದ್ದುದು ಕೂಡೆಮುಂದುಗಡೆ ॥ ದೇವಪತ್ರಿಕಾಣುತ್ತ
ಬಾಣವ । ನಾವನದಿದೆಂದಳುಕುತಾ ರಘು । ಭೂವರನ ನಾಮವನು ಕಂ
ಡಾತನದೆನುತ ತಿಳಿದ ॥ ೮ ॥ ತಿಳಿದು ರಾಮನ ಪತ್ರವನು ಕೊಂ । ಡೊ
ಲವಿನಿಂದಮರೇಂದ್ರನತಿ ಭರ । ದೊಳದನೋದಿ ಸಮಸ್ತ ದಿವಿಷದರೊಡ
ನೆ ಯೋಚಿಸುತ ॥ ಬಳಿಕ ಸುರತರು ಪಾರಿಜಾತಂ । ಗಳನು ತನ್ನ ವಿ
ಮಾನದೊಳಿರಿಸಿ । ಕೊಳುತ ಬಂದನು ರಾಮಚಂದ್ರನಬಳಿಗಮರರೊಡ
ನೆ ॥ ೯ ॥ ಬಂದು ಘನದಿವ್ಯಾಸನದೊಳೊಲ । ವಿಂದೆ ಕುಳಿತಮರೇಂದ್ರ
ನಾ ರಘು । ನಂದನನ ನುರೆಹೊಗಳುತತಿ ಸಂತೋಷವನು ತಾಳ್ದು ॥
ಮುಂದಿರಿಸಿಕೊಟ್ಟನು ಸಭೆಯೊಳತಿ । ಸುಂದರವೆನಿಸಿ ಮಾನವರ ನಾ।
ನಂದವಡಿಪಾ ಪಾರಿಜಾತ ಸುಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಗಳ ॥ ೧೦ ॥ ಅನಿತರೊಳು ದು
ರ್ವಾಸಮುನಿಬಂ । ದನು ಸದನಕೆ ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ । ವಿನುತ ಸರಯೂ
ನದಿಯೊಳಾತನ ಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ॥ ವಿನುತ ಪೀಠದೊಳಾ ಮುನಿಕು
ಲೇಂ । ದ್ರನನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತ ರಘುವೀ । ರನೊಲಿದಿತ್ತನು ಪಾರಿಜಾತಕು
ಸುಮಗಳನುಕೂಡೆ ॥ ೧೧ ॥ ಪಾರಿಜಾತ ಕುಸುಮಗಳಿಂದೆ ಪು । ರಾರಿ
ಯನು ದುರ್ವಾಸಮುನಿಪನು । ದಾರಭಾವದೊಳರ್ಚಿಸಿದ ನತ್ಯಧಿಕಭ
ಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಸೋದರರಸಹಿ । ತಾರಘುವರ ನಮರ
ರನೆಲ್ಲವಿ । ಚಾರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿದನತಿಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೧೨ ॥
ಧರಣಿಸುತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಗಾ ರಘು । ವರನು ನೇಮಿಸಿದನು ಸಮ
ಸ್ತ ಸು । ರರಿಗೆ ನೀವು ಬಡಿಸುವುದತ್ಯಾದರದೊಳೆಂದೆನುತ ॥ ವರ

ಸುರತರುವು ಪಾರಿಜಾತಗ | ಳೆರಡ ನರ್ಚಿಸಿ ಜಾನಕಿಯು ಮರ | ತರುವ ನುರೆಕೊಂಡಾಡಿದಳರಿಸಿ ಕೋಟಿಪಾತ್ರಗಳ || ೧೩ || ಸುರರಿಗಿಷ್ಟಾರ್ಥಂ ಗಳನು ಕೊಡು | ತಿರುವೆ ನೀನವನೀರುಹಂಗಳ | ಗರಸನಾಗಿಹೆ ನೀನು ಪಾಲ್ಗಡಲೊಳುದಿಸಿಹೆ ನೀನು | ಸುರಮಹೀಜವೆ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿ | ಕರ ದೊಡನೆ ಮಂದಿರಕೆ ನಡೆತಂ | ದಿರುವ ದುರ್ವಾಸಮುನಿಯುಂದಣಿಸೆಂದು ಬೇಡಿದಳು || ೧೪ || ಪಡೆದಖಿಳ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಭಕ್ಷ್ಯಗ | ಳೊಡನೆ ಕಂ ಗೊಳಿಸುತಿಹ ಪಾತ್ರಗ | ಳೆಡೆಗೆ ಜಾನಕಿ ಬಂದವುಗಳೆಲ್ಲವನು ತೆಗೆದಿರಿ ಸಿ || ತಡವಮಾಡದೆ ಸಕಲ ನಿರ್ಜರ | ರೊಡವೆರಸಿ ಕುಳಿತಾ ಮುನಿಪತಿ ಗೆ | ಬಡಿಸಿದಳು ಸೊಸೆತಂಗಿಯರ ಸಹಿತಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ || ೧೫ || ರಾಮ ಭದ್ರನ ಬಿನ್ನಪಂಗಳ | ನಾಮುನಿವರೇಣ್ಯನೊಲಿದಾಲಿಸು | ತಾ ಮುನಿಸ ಮೂಹದೊಡನೆ ಸಕಲ ನಿರ್ಜರರಸಹಿತ || ತಾಮನದಣಿಯೆ ಭೋಜನ ಮೆಸಗು | ತಾ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನು ಕೊಟ್ಟತಿ | ಕೋಮಲ ಸು ತಾಂಬೂಲ ದಕ್ಷಿಣೆಯುಕೊಳು ತಿಂತೆಂದ|| ೧೬ || ಧರಣಿಪಾಲಕ ಕೇಳು ನೀಂದಶ | ಶಿರನ ಸಂಹಾರಾರ್ಥಕಾಗವ | ತರಿಸಿರುವವೆನು ಜಾವತಾರದೊ ಳೀ ಮಹೀತಲದೆ || ನಿರುತ ವಿಾಜಗಕೀಶ್ವರನನಿಸು | ತಿರುವೆ ನೀಂ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಲೋಕವ | ನಿರಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆ ನಿನ್ನುದರದೊಳು ಸರ್ವಕಾ ಲದಲಿ || ೧೭ || ಜನಸಮೂಹಕೆ ನಿನ್ನ ಪೌರುಷ | ವನುತಿಳಿಸಬೇಕೆನು ತ ಯಾಚಿಸಿ | ದೆನು ವಿನುತ ಚಿಂತಾಮಣಿಯ ನಲಕಾಮಧೇನುಗಳು || ನಿನಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಡದ ಪರಿಯೊ | ಳ್ಘನತರದ ದಿವ್ಯಾನ್ನವನು ನಾಂ | ಜನರು ಕಾಣದ ಸುಮನಸಂಗಳ ನಿಂತುಕೇಳದೆನು || ೧೮ || ವೀರರಾಘ ವಕೇಳು ನಿನ್ನ ವಿ | ಚಾರವನು ತಿಳಿಯಲ್ಕವನಿಯೊಳ | ಗಾರಿಗುಮ ಸಾಧ್ಯವೆನಿಪುದು ಪರಿಭಾವಿಸುತತಿಳದು || ಕ್ಷೀರಸಾಗರದೊಳು ಮುಳು ಗುತಿರೆ | ಭೂರಿಮಂದರ ಶೈಲವ ದನು | ದ್ಧಾರವಮಾಡಿದೆ ನೀನು ಘನಕೂ ರ್ಮಾವತಾರದಲಿ || ೧೯ || ಸಿರಿಯುಚಂದ್ರನು ಕಾಮಧೇನುವು | ಸುರಮ ಹೀಜವು ಕೌಸ್ತುಭವು ಅ | ಪ್ಸರರು ಧನ್ವಂತರಿಯು ಮುಚ್ಚೈಶ್ರವಸು ಮದ್ಯಗಳು || ಹಿರಿಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕಾಲಕೂಟವು | ಸುರುಚಿರಸುಧೆ ಯು ಪಾರಿಜಾತವು | ಸುರಪನೈರಾವತಗಳವು ನಿನ್ನಿಂದೆ ಹೊರಟಹವು || ೨೦ || ಅಮರರೆಲ್ಲರು ನಿನ್ನ ನೇಮವ | ನಮಲಮನದಿಂದೊಲಿದು ಕೇಳ್ವರು | ಕಮಲನೇತ್ರನೆ ನಿನಗೆ ದುರ್ಘಟವೆಂಬುದೊಂದಿಲ್ಲ || ವಿ ಮಲಮನದಿಂದಖಿಳ ಮಾನವ | ಸಮುದಯಕೆ ವಿಸ್ಮಯವನೀಯುತ |

ವಿಮಲಭಾವದೊಳಾಗಿಸದೆ ನೀನೆನ್ನಭೀಷ್ಟವನು ‖ ೨೧ ‖ ಆವನರನಿಂತೆನಗೆ ಪೂರ್ವದೊ । ಳೀ ವಸುಧೆಯೊಳು ತೋರಿಸಿಲ್ಲವು । ಹೀವರನೆ ನೀನೆನಗೆ ಸದ್ಗತಿಯನೊಲಿದಾಗಿಸುವೆ ‖ ಸಾವಧಾನದೆ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿಹೆ । ಕಾವುತಿಹೆ ಹದಿನಾಲ್ಕುಲೋಕವ । ಹೇವರಿಸಿ ನಾಶವನು ಮಾಡುವನಾಗಿರುವೆ ಮುಂದೆ ‖ ೨೨ ‖ ಮನ್ನಿಸೆಲೆ ರಘುನಂದನನೆ ನೀ । ನೆನ್ನ ತಪ್ಪಿತಗಳ ನೆನೆಸುತ ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ದುರ್ವಾಸಮುನಿಪೊಗಳುತ್ತ ಕೈಮುಗಿದು ‖ ಸನ್ನುತ ವಚನದಿಂದೆ ರಾಘವ । ನನ್ನು ಸಂತಸವಡಿಸಿ ಬಂದನು । ತನ್ನ ವಿಮಲ ತಪೋವನಕೆ ನಿಜಶಿಷ್ಯರೊಡವೆರಸಿ ‖ ೨೩ ‖ ತೆರಳಿದರು ಸುರರೆಲ್ಲ ಸಗ್ಗಕೆ । ಧರಣಿಪತಿ ರಾಘವನ ನೇಮವ । ಶಿರದೊಳಾನುತ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಮೂಲಭಾಗದೊಳು ‖ ಮೆರೆವ ಮಣಿಪರ್ಯಂಕದೊಳು ರಘು । ವರನು ತಾನನುಭವಿಸುತಿದ್ದನು । ಪರಿಪರಿಯ ಭೋಗಂಗಳನು ಸತಿಸಹಿತ ಹರ್ಷದಲಿ ‖ ೨೪ ‖ ಧಾರಿಣಿಯೊಳಾ ಪಾರಿಜಾತ ಮ । ಹೀರುಹದ ಶಾಖಾಶಕಲಗಳಿ । ಪಾರಿಜಾತ ಮಹೀಜಗಳೆನಿಸಿ ತೋರ್ಪ್ರದಿದುವರೆಗೆ ‖ ಸಾರತರವೆಂದೆನಿಪ ಕಲ್ಪಮ । ಹೀರುಹದ ಭಾಗಗಳ ಬಗೆಯು । ಲ್ಧಾರಿಣಿಯೊಳಶ್ವತ್ಥ ವೃಕ್ಷಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡಿಹವು । ೨೫ ‖ ಇರುತಿರಲು ಬಳಿಕೊಂದುದಿನ ರಘು । ವರನಬಳಿಗೆ ವಿಭೀಷಣನು ಬಂ । ದೆರಗಿ ಕೈಮುಗಿದಿತ್ತು ಕಪ್ಪವನತಿ ವಿನಯದಿಂದೆ ‖ ಪರಮಖೇದವನಾಂತರುಹಿದನು । ದುರುಳ ಪೌಂಡ್ರಕನೆಂಬ ರಜನೀ । ಚರನದೆಸೆಯಿಂ ತನಗೆ ಬಂದೊದಗಿದತಿ ಸಂಕಟವ ‖ ೨೬ ‖ ಜನಪಕೇಳಂದು ಮಡಿದನಿ ಕುಂ । ಭನ ಕುಟುಂಬಿನಿ ಹೆತ್ತಳು ಬಹುಳ । ದಿನಕೆ ಪೌಂಡ್ರಕನೆಂಬಸುರನನು ತಾಳ್ದುಗರ್ಭವನು ‖ ದನುಜಜನವನಾ ಪಾಲ್ಗಡಲಿನಾ । ಸನಿಹದೊಳ್ಸೆವ ವಿನುತಶೋಣಿತ । ಟನಿಯ ತೀರದೊಳಿರುವ ಮಾಯಾಪುರವರಕೆ ಪೋಗಿ ‖ ೨೭ ‖ ನೂರುತಲೆಗಳನ್ನೈದುತವನಿ । ನ್ನೂರು ಕೈಗಳ ನಾಂತೆಸೆವ ಬಹು । ಶೂರನಹ ಶತಕಂಠರಾವಣನೊಡನೆ ಸಖ್ಯವನು ‖ ತಾರಚಿಸಿ ಲಂಕಾಪುರಿಗೆ ಬಂ । ದಾರಜನಿಪನ ನೆರವಿಯಿಂದಲೆ । ದಾರುಣಮೆನಿಪ ಯುದ್ಧರಂಗದೊಳೆನ್ನ ಸೋಲಿಸಿದ ‖ ೨೮ ‖ ಬಡನೆ ಲಂಕಾಪ್ರರಿಗೆ ನಡೆತಂ । ದೊಡೆಯನಾಗುತ ಲಂಕೆಯಿಂದೆ । ಹೊರಡಿಸಿದನು ಪೌಂಡ್ರಕನೆನುತ್ತ ವಿಭೀಷಣನರುಹಲು ‖ ಕಡುಜವದೆ ರಘುನಾಥನಾತನ । ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತತಿಭರದೊಳಾ । ಪೊಡವಿಯೆಣುಗಿಯಕೂಡೆ ಲಂಕಾಪುರಕೆ ನಡೆತಂದ ‖ ೨೯ ‖ ಬಂದುಘನಸಂಗ್ರಾಮದೊಳು ರಘು । ನಂದನನು ಶತಕಂ

ತರಾವಣ । ನೊಂದುಶರದಿಂದೆಚ್ಚುಮೂರ್ಛೆಗೆಡಹಿದ ನಿಳೆಯೊಳಗೆ ॥ ಸುಂದರಾಂಗನೆ ಸೀತೆ ರಣದೊಳ । ಗೊಂದು ಬಾಣವ ನೆಚ್ಚು ಶೀಘ್ರದೆ । ಕೊಂದಳಾಶತಕಂಠರಾವಣ ಪಾಂಡ್ರಕರುಗಳಸು ॥ ೩೦ ॥ ವರವಿಭೀಷಣನಿಗೊಲಿದಾ ರಘು । ವರನು ಲಂಕಾರಾಜ್ಯವನು ಕೊ । ಟ್ಟರಸಿಯೊಡನಾ ಲಂಕೆಯನುಳಿದು ಬಹುಳ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ಬರುತಲೆ । ಹರುಷದಿಂದೆಲ್ಲರನು ನಿತ್ಯವು ಪೊರೆವುತಿದ್ದನು ಮಕ್ಕಳಂದದೊಳತಿ ಕರುಣೆಯಿಂದೆ ॥ ೩೧ ॥ ಅಳುಕುತ ವಿಭೀಷಣನು ಮನುಕುಲ । ತಿಲಕನೆಡೆಗೈತಂದು ಚರಣಕ । ಮಲಕೆ ನಮಿಸುತ ಮತ್ತೆ ಕೇದಿನ ವಾದನಂತರದೆ ॥ ಜಲಜನೇತ್ರನೆ ಕೇಳು ಬಹುದಿನ । ಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವದೆ ಕುಂಭಕರ್ಣ ನೊ । ಡಲೊಳು ಹುಟ್ಟಿದ ನೊಬ್ಬ ಕುವರನು ಮೂಲನಕ್ಷತ್ರದಲಿ ॥ ೩೨ ॥ ಭರದೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ ಸುತನ ನಾದಶ । ಶಿರನ ತಮ್ಮನು ಭೀತಿವಡೆದೀ । ತರಳನಿಂದಲೆ ತನಗೆಮರಣವು ಸಂಭವಿಪ್ಪದೆನುತ ॥ ಅರಿದು ಸೇವಕರಂ ಕರೆಯಿಸುತ । ಮುರರಿಪ್ಪನುಡಿದನಡವಿಯೊಳು ನೀ । ವಿರಿಸಿ ಬಹುದೀ ಮಗುವನೊಂದೆಡೆ ಮರದಕೆಳಗೆನುತ ॥ ೩೩ ॥ ಅಸುರನಾಥನನೀಮವನು ತಾ । ಳ್ದಸುರರಾ ಪಸುಳೆಯ ನಡವಿಯೊಳು । ಬಿಸುಟರೊಂದಾನೊಂದು ಮರದಾಕೆಳಗೆ ಸೆಳೆದೊಯ್ದು ॥ ಪಸುಳೆಬೆಳೆದನು ಜೇನು ಹುಳುಗಳು । ವಸುಧೆಯೊಳಗೋಕರಿಸಿ ಸಲೆಪಸ । ರಿಸಿದವಮನಜಲವನು ಪದೆದೀಂಟುತ್ತ ದಿನದಿನವು ॥ ೩೪ ॥ ಅರಸಚಿತ್ತೈಸಣುಗನಂದಾ । ಮರದಕೆಳಗಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗು । ತ್ತಿರಿದು ನಿನ್ನಿಂದಾವ ಲಂಕಾನಾಶವನು ಬಳಿಕ ॥ ಭರದೊಳತಿ ಭೀಕರತಪವನಾ । ಚರಿಸಿ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಹೊಂದಿದನು ಪಂ । ಕರುಹಸಂಭವನಿಂದೆ ಮೇಲೆನಿಪಖಿಳ ವರಗಳನು ॥ ೩೫ ॥ ಮುಳಿದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಹುಂಕರಿಸುತಾ । ಬಳಿನಿದದೆ ಪಾತಾಳಲೋಕದ । ಖಳ ನಿಶಿಚರರಸಹಿತ ಲಂಕಾಪುರಕೆ ನಡೆತಂದು ॥ ತಳುವದೆನ್ನೊಡನಾರುಮಾಸ ಜ । ಗಳವನಾಗಿಸಿ ಸೋಲಿಸುತ ಬಲು । ಬಲುಮೆಯಿಂದಲೆ ನನ್ನ ಹೊರಡಿಸಿ ಪೊರೆವಲಂಕೆಯನು ॥ ೩೬ ॥ ಮನುಜಪತಿ ಕೇಳವನ ನೀಮೋ । ದಿನಿಯೊಳೆಲ್ಲರು ಮೂಲಕಾಸುರ । ನೆನುತ ಪೇಳುವರವನು ನನ್ನನು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ಕನಲಿನೋಡುತತ್ರಿಳುಹಿದನು ನಿ । ನ್ನನು ಮೊದಲು ಕೊಂದಾಬಳಿಕ ರಾ । ಮನನು ಕೊಲ್ಲುವೆನೆನುತ ಗರ್ಜಿಸಿ ಕಡಿದು ಪಲ್ಗಳನು ॥ ೩೭ ॥ ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಸಿರಿದವನ ಕುಲ । ವನ್ನು ನಾಶನಮಾಡುವೆನು ನಾ । ನೆನ್ನುತ ಶಪಥ

ಪೊಡಿಹುವನಾ ಮೂಲಕಾಸುರನು ॥ ನಿನ್ನ ಮನದೊಳಗೇನು ಯೋಚನೆ ।
ಯನ್ನು ಮಾಡಿಪೆ ರಾಘವೇಂದ್ರನೆ । ಮುನ್ನವನು ಮಾಡೆನುತ ಪೇಳಿದನಾ
ವಿಭೀಷಣನು ॥ ೩೮ ॥ ಆ ನುಡಿಯ ನಾಲಿಸುತ ದೂತರ । ನಾನರೇಂದ್ರ
ನು ಕರೆದು ಪೇಳ್ದನು । ಸೇನೆಸಹಿತ ಸಮಸ್ತ ರಾಜರ ಕರೆತರುವುದೆನು
ತ । ನೀನು ಹೇಳಿದ ಮಾತನು ಶಿರದೊ । ಳಾನುತ ಕೆಲರು ಬಂದಿಹರುಕೆ
ಲ । ರಾನುಡಿಯ ನುಲ್ಲಂಘಿಸಿಹರೆಂದರುಹಿದರು ಚರರು ॥ ೩೯ ॥ ಚರರ ಮಾ
ತನು ಕೇಳ್ದು ರಘುಭೂ । ವರನು ಕೋಪಾವಿಷ್ಟನಾಗುತ । ಭರದೆ
ಪೇಳ್ದನು ಮೊದಲು ಕೊಂದಾ ಮೂಲಕಾಸುರನ ॥ ಧರೆಯೊಳೆನ್ನಾಜ್ಞೆ
ಯನು ಮೀರಿರು । ವರಸರನು ಸೋಲಿಸುವೆ ಘನಸಂ । ಗರದೊಳಾನೆಂ
ದೆನುತ ಲಂಕೆಗೆ ಹೊರಡಲನುವಾದ ॥ ೪೦ ॥ ಇರಿಸಿ ಸೀತಾದೇವಿಯನು
ತ । ನ್ನರಮನೆಯೊಳಾ ಯೂಪಕೇತುವ । ನಿರಿಸಿ ಪುರರಕ್ಷಣೆಗೆ ಮಿತಸೈ
ನ್ಯವನು ಕೈಕೊಂಡು ॥ ವರಶುಭಮುಹೂರ್ತದೊಳಗಾ ರಘು । ವರನ
ಯೋಧ್ಯೆಯ ನುಳಿದು ಲಂಕಾ । ಪುರಕೆ ಬಂದನು ಪರಿಪರಿ ವಿನೋದಗ
ಳ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ೪೧ ॥ ಸಂಗರಕೆ ರಾಘವನು ಬಂದಿಹ । ಸಂಗತಿಯ
ನರಿದತಿ ಭರದೊಳಾ । ತುಂಗವಿಕ್ರಮ ಮೂಲಕಾಸುರ ನಿರದೆ ಕಾಳಗ
ಕೆ ॥ ಸಂಗಳಿಸಿ ಬಂದೊದಗಿದಾ ಚತು । ರಂಗ ಸೈನ್ಯದ ಸಹಿತದಿಂದನು ।
ಸಂಗರಕೆ ಲಂಕಾಪುರದ ಹೊರಗಡೆಯ ಭೂಮಿಯಲಿ ॥ ೪೨ ॥ ದನುಜರಿಗೆ
ವಾನರರಿಗಾಯಿತು । ದಿನಗಳೇಳರತನಕ ಘೋರ ಕ । ದನವಳಿದವಾನರರ
ನಾಸವಮಾನಸಂಭವನು ॥ ಅನಿಲಜವದಿಂ ದ್ರೋಣಪರ್ವತ । ವನು
ತರುತ್ತ ಬದುಕಿಸುತಿದ್ದ ನೂ । ಡನೊಡನೆ ಪೊವಲಿನಂತೆ ಸಂಗರ ರಂಗ
ಮಧ್ಯದಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ನೆಲಕುರುಳ್ದ ದನೊಂದು ಘನಶರ । ದೊಳವನೀಸಂದ
ನೆಯ ಸುತಕುಶ । ನಳುಕದಾಖಳಮೂಲಕಾಸುರನ ಸತಿಶಿಫ್ರದಲಿ ॥
ತಿಳಿದು ಮುಖ್ಯದ ನಾಯಕನು ಭರ । ದೊಳು ಗುಹೆಗೆ ಬಂದನಖಿ
ಳಾಯುಧ । ಗಳನು ಪೊಂದಲಿ ರದಭಿಚಾರಕ ಹೋಮವನು ಗೈದು
॥ ೪೪ ॥ ಹೋಮಧೂಮವ ನೀಕ್ಷಿಸಿ ಭರದೊ । ಳಾ ಮನುಕುಲೇಂ
ದ್ರಂಗರುಹಿದನು । ಹೋಮವು ಭಂಗದ ನಾಗಿಸೆಂದೆನುತಾ ವಿಭೀಷಣನು ॥
ರಾಮಚಂದ್ರನೆಡೆಗನಿತರೊಳು ವಿ । ತಾಮಹನು ನಡೆತಂದರುಹಿದನು ।
ತಾಮಸವನಾಗಿಸದೆ ದೈತ್ಯನ ಮರಣಕಾರಣವ ॥ ೪೫ ॥ ವೀರರಾಘವ
ಕೇಳುವನತಿ ಕ । ಠೋರತಪವನು ಮಾಡಿ ತನ್ನನು । ವೀರರೊಬ್ಬರು
ಯುದ್ಧದಲಿ ಸಂಹರಿಸದಂತದಲಿ । ಭೂರಿವರವ ನನುಗ್ರಹಿಸೆನುತ ।

ಕೋರಿ ನನ್ನನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲು । ದಾರಮನದಿಂದಿತ್ತೆನು ವರವ ನಿವನೆ ಣಿಸಿದಂತೆ ॥ ೪೬ ॥ ವನಿತೆ ಕೈಯಿಂದೀಖಳನಿಗೆ ಮ । ರಣವೊದಗಬೇಕಾಗಿಹುದೆಲೆ ತ । ಪನಕುಲೋತ್ತಮ ಕೇಳು ಹಿಂದಿವನೊಂದು ಕಾಲದಲಿ ॥ ಜನಕನಂದನೆ ಚಂಡಿಯುವಳಂ । ದನುಜರೆಲ್ಲರು ಲಂಕೆಯೊಳುನಾ । ಶನವನೈದಿದರೆನುತ ನುಡಿದನು ವಿಪ್ರರೆಡೆಗೈದಿ ॥ ೪೭ ॥ ಅವರೊಳೊರ್ವ ಮಹೀಸುರನು ಕಂ । ಡಿವನನೆಂದನು ಮೂಢಕೇಳೀ । ಭುವಿಯೊಳಿಂದಾವಳನು ಚಂಡಿಯೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದೆಯೋ ॥ ಅವಳೆ ನಿನ್ನನು ಕೊಲ್ಲುವಳೆನು । ತ್ತವನಿಗೀಯಲು ಶಾಪವನವನು । ಜವದೆ ಕೊಂದನು ವಿಪ್ರವರನನು ಕೂಡೆ ಕಡುಮುಳಿದು ॥ ೪೮ ॥ ಅದು ನಿಮಿತ್ತದೆ ವಧಿಸಬೇಕಾ । ಗಿದೆ ಧರಾಸುತೆಯಿಾ ಖಳನನೆಲೆ । ಪದುಮನಾಭನೆ ಕರೆಯಿಸಾಕೆಯ ನಿಲ್ಲಿಗೀಗಲೆ ನೀಂ ॥ ಮೊದಲು ಕೊಲ್ಲಿಸಿವನನೆನುತ್ತನು । ಡಿದು ರಘೂತ್ತಮನೊಡನೆ ಬಂದ ತೆ । ರದೆ ಸುರಪುರಿಗೆ ಪೋದನಾ ಕಮಲಾಸನನು ಕೂಡೆ ॥ ೪೯ ॥ ಗರುಡ ಹನುಮಂತರನು ರಘುಭೂ । ವರನು ಕರೆಯಿಸಿ ಬಳಿಕ ಪೇಳಿದ । ನಿರದೆಲೆ ಗರುಡ ನೀನಯೋಧ್ಯಾಪಟ್ಟಣಕೆ ಪೋಗಿ ॥ ಧರಣಿಸುತೆಯಂ ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನಿನೊ । ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲಿಗತಿಭರದಿಂ । ಕರೆತಹುದೆನುತ ಪೇಳ್ದು ಬಳಿಕಿಂತೆಂದು ತಿಳುಹಿದನು ॥ ೫೦ ॥ ದಾರಿಯೊಳು ಬಹತೊಂದರೆಗಳ ನಿ । ವಾರಿಸುವ ನೀ ಹನುಮನೆಂದೆನು । ತಾ ರಘುವರನು ಪೇಳ್ದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಕೂಡೆ ಕಳುಹಿದನು ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಯಷ್ಟರೊಳು ರಘು । ವೀರನ ವಿರಹತಾಪದಿಂ ಬಾ । ಯಾರಿ ಶೋಕಿಸುತಿದ್ದಳಂದಡಿಗಡಿಗೆ ಬಸವಳಿದು ॥ ೫೧ ॥ ಪತಿಗೆ ಜಯವಾಗಲೆನುತಾ ಕ್ಷಿತಿ । ಸುತೆ ಮನದೊಳಗೆ ಬೇಡುತಿದ್ದಳು । ಸತತಮಂತಃಪುರದೊಳಾ ಸಾಧನಿವಹಂಗಳೊಳು ॥ ಕುತುಕದೆ ದ್ರಾಕ್ಷಾಲತೆಯುಡಿಯೊ । ರುತಿಹ ಕಾಲದೊಳೆಲ್ಲ ಕೈಮುಗಿ । ದತಿ ಭಕುತಿಯಿಂದನುದಿನದೆ ಜಾನಿಸುತ ದೇವರನು ॥ ೫೨ ॥ ಬಡವೆಗಳ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಚಿಂತಿಸಿ । ಪೊಡವಿಯುಣುಗಿಯು ನರ್ತನಂಗಳ । ನಡಿಗಡಿಗೆ ನೋಡದೆಯೆ ಜಯವಾಗಲೆನುತಿನಯನಿಗೆ ॥ ಮೃಡನನೊಲಿದರ್ಚಿಪಳು ತುಲಸೀ । ಗಿಡಕೆ ಸುತ್ತು ಬಳಸುವ ಳರಳೀ । ಗಿಡಕೆ ಕೈಮುಗಿದು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನು ಮಾಡುವಳು ॥ ೫೩ ॥ ದಿನದಿನದೊಳಾ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯಾ । ರ್ಜುನನನೊಲಿದರ್ಚಿಸುವ ಳವನೀ । ತನುಜೆ ಗೋಮಯದಿಂದೆ ಗೋಡೆಯೊಳಾಂಜನೇಯನನು ॥ ಮನವೊಲಿದು ಬರೆಯಿಸುತಲೆ ಪ್ರತಿ । ದಿನದೊಳೊಂದಂ

ಗುಲವ ನಿತವನ । ಘನಸುಪುಷ್ಪವ ಬೆಳೆಯಿಸಿದ ಪಳುವಿಸ್ಮಯುವನಿತ್ತು ॥ ೫೪ ॥ ವಿನುತವೆತ್ತಾ ಮನ್ಯುಸೂಕ್ತಗ । ಳನವನೀಸುತೆ ವಿಪ್ರರಿಂದನು । ದಿನವು ಪಾರಾಯಣವನಾಗಿಸುತಿದ್ದಳತಿ ಹಿತವೆ ॥ ಜನಕಸುತೆ ದೇವಾಲಯದೊಳಾ । ವಿನುತ ಶತರುದ್ರೀಯಪಾರಾ । ಯಣಗಳಿಂದಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸುತಿದ್ದ ಳನುದಿನವು ॥ ೫೫ ॥ ಪರಮಭಕ್ತಿಯನಾಂತು ಕೈಮುಗಿ । ದೆರಗಿ ಜಾನಕಿ ಗೌರಿಗಣಪತಿ । ತರಣಿ ಶಂಕರಹನುಮರನುದಕ ಕಲಶಗಳೊಳಿರಿಸಿ ॥ ನಿರುತ ಪರ್ಚಿಸುತಿದ್ದ ಳತ್ಯಾ । ದರದೆ ಪೂಜಿಪಳಿರಿಸಿ ರಘುಭೂ । ವರನ ಮಂಚದೆ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯ್ಯಾರ್ಜುನನ ಯಂತ್ರವೆನು ॥ ೫೬ ॥ ಕುಳಿತುಕೊಂಡವಳಲ್ಲ ಜಾನಕಿ । ಗೆಳತಿಯರನಿವಹದೊಳು ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಪಖಿಳ ರತ್ನಾಭರಣಗಳ ನಿರಿಸಿದವಳಲ್ಲ ॥ ಸಲಿಲ ಯಂತ್ರಂಗಳ ಬಳಿಯೊಳಾ । ನೆಲದಣುಗಿ ನಿದ್ದೆಯನು ಮಾಡದೆ । ಸಲೆಕೊರಗುತಿರುತಿರ್ದಳಿನಿಯನ ವಿರಹತಾಪದಲಿ ॥ ೫೭ ॥ ಒಂದುಸಲ ಮಾಳಿಗೆಯ ಮೇಲ್ಕುಳಿ । ತೊಂದು ಕಾಗೆಯು ನತಿಸಮೀಪದೊ । ಳಿಂದುಮುಖಿ ಜಾನಕಿಯು ನೋಡುತಲೆ ಪಿಕವರ್ಧನನೆ ॥ ಮುಂದಕೆ ತೆರಳು ಬೇಗನಾರಘು । ನಂದನನು ಬರುವಂತಿರಲು ನಲ । ವಿಂದೆ ಕುಳಿತಿರು ಬಾರದಿರುವಂತಿರಲು ನೀನಿಲ್ಲಿ ॥ ೫೮ ॥ ಎನುತ ಜಾನಕಿ ಪೇಳುತಿರಲಂ । ದನಿತರೊಳು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪೋದುದ । ವನಿಸುತೆಗೆ ನಂಬುಗೆಯನಾಗಿಸುವಂತೆ ವಾಯಸವು ॥ ಜನಕಸುತೆ ಸಿತಪಕ್ಷಬಿದಿಗೆಯ । ದಿನದೊಳು ಸ್ನಾನವನೆಸಗಿ ಮೇ । ಲೆನಿಪ ಮಂಗಳ ವಸ್ತುಗಳ ನಿರಿಸುತ್ತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೫೯ ॥ ತನ್ನ ಸಖಿಯರ ಕೂಡೆ ನಡೆತಂ । ದುನ್ನತಮೆನಿಪ ಸೌಧದೊಳು ಕುಳಿ । ತನ್ನೆ ಗಂಧರಣೀಸುತೆ ಮೆರೆವ ಚಂದ್ರನನು ಕಂಡು ॥ ನನ್ನ ಪತಿಯನು ನೋಡುವೆನು ಸಂ । ಪನ್ನಮತಿ ಚಂದ್ರನಿವನೀದಿನ । ಮಿನ್ನು ಪತಿಯುಸಮಾಗಮ ವಹುದೆನುತ್ತ ಪೇಳಿದಳು ॥ ೬೦ ॥ ಅತ್ರಿಮುನಿಪನ ಪತ್ನಿ ಕೊಟ್ಟ ಪ । ವಿತ್ರ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲದೆ ಜನಕ । ಪುತ್ರಿ ತಾಳ್ದವಳಲ್ಲಿ ತರವಿಧಮೆನಿ ಪೊಡವೆಗಳನು ॥ ಗಾತ್ರದೊಳಿರಿಸಲಿಲ್ಲ ಗಂಧವ । ಚಿತ್ರ ಕುಸುಮಂಗಳನು ತನ್ನಪ । ವಿತ್ರ ಮಸ್ತಕವಲ್ಲಿ ತಾಳ್ದವಳಲ್ಲ ಚಿಂತಿಸುತ ॥ ೬೧ ॥ ಪತಿಯ ನೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆನುತ ಸಂ । ತತವು ಶಕುನಂಗಳನು ನೆರೆನೋ । ಡುತ ಮಹೀಸುತೆ ಶುಭ ಶಕುನಗಳ ನಂದು ತಾನರಿತು ॥ ವಿತತ ಸಂತೋಷವನು ಹೊಂದು । ತ್ತತಿ ವಿನೋದದೆ ಕೊಡುತಲಿದ್ದಳು । ಚಿತವರಿತು ಸಕ್ಕರೆಗಳನು ಪದೆದಖಿಳ ಮನುಜರಿಗೆ ॥ ೬೨ ॥

ಇತರರ ಮನೆಗೆ ಪೋಗುತಿರಲಿ । ಲ್ಲಿತರರೊಳು ಮಾತಾಡುತಿರಲಿ । ಲ್ಲಿತರ
ರನು ತೆಗೆದೆತ್ತಿ ಕಂಡವಳಲ್ಲ ಭೂಮಿಸುತೆ ॥ ಇತರ ಮನುಜರ ಕಂಗ
ಳಿಗೆ ಕಾ । ಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಪರುಷರಿಲ್ಲ ಕು । ಳಿತವಳಲ್ಲ ಸದನದೊಳಗೆ
ತಾನಾಂತು ಖೇದವನು ॥ ೬೩ ॥ ಅವನಿಸುತೆ ಯಭ್ಯಂಗನಸ್ನಾ । ನವನು
ತಾನೆಸಗಿದವಳಲ್ಲ ಪ । ಲ್ಪತೆರದ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಭೋಜನಗಳ ನೆಸಗಲಿಲ್ಲ ॥
ಸವಿಯು ತಿಂದವಳಲ್ಲ ತಾಂಬೂ । ಲವನು ಸಂತಸದಿಂದೆ ಸಂಗೀ । ತವನು
ಕೇಳ್ದವಳಲ್ಲ ನಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೬೪ ॥ ಮಲಗಲಿಲ್ಲವು ಮಂಚ
ದೊಳು ಸ । ಲ್ಲಲಿತ ಕೇಶಾಲಂಕರಣಗಳ । ನೊಲಿದು ತಾನು ವಿರಚಿಸಿ
ಕೊಂಡವಳಲ್ಲ ಸಲೆಕೊರಗಿ ॥ ನೆಲದಣುಗಿ ರಾಘವನ ವಿರಹಾ । ನಲನೊ
ಳತಿ ಬಿಳುಪೇರಿದ ಮುಖವ । ನೊಲಿದು ಕಂಡವಳಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಯನು
ವಿಲೋಕಿಸುತ ॥ ೬೫ ॥ ತರತರದೆ ಕಂಗೊಳಿಪ ಪೀತಾಂ । ಬರಗಳನು
ಕುಪ್ಪಸಗಳನು ತಾಂ । ಧರಿಸಲಿಲ್ಲವು ಸೀತೆ ಸರಯೂನದಿಗೆ ಮನವೊಲಿ
ದು ॥ ತೆರಳಲಿಲ್ಲವು ವಿಹಾರಬೇಕೆಂ । ದರಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆಯೊಳಗಿ
ರು । ತಿರುವ ಕಾಸಾರಕ್ಕೆ ಪೋದವಳಲ್ಲ ಬೇಸತ್ತು ॥ ೬೬ ॥ ಪೋಗಲಿಲ್ಲ
ವು ಸೀತೆ ಯುಪವನ । ಕಾಗಿ ವಿಹರಿಸಲಿಲ್ಲವು ವಸಂ । ತಾಗಮದೊಳಾ
ಪುಷ್ಪವಾಟಿಕೆಗಳೊಳು ನಡೆತಂದು ॥ ಆಗಮೋಕ್ತ ವಿಧಾನದೊಳತಿ
ಸ । ರಾಗದಿಂದಲಿ ಪೂಜೆಗೈವಳು । ಬೇಗನೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸುವಾಸಿನಿಯರ
ನು ಸತ್ಕರಿಸಿ ॥ ೬೭ ॥ ಬೇರೆಬೇರೆ ವ್ರತಗಳನು ಪದೆ । ದಾ ರಮಣಿ
ಯಾಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು । ವಿಹಾರದ ಭಕುತಿಯಿಂದೆ ಸುರರನು ತೃಪ್ತಿಮಾ
ಳ್ಪುದಕೆ ॥ ಭೂರಿನಿಯಮಗಳಿಂದೆ ಚಿತ್ತಕೆ । ತೋರಿದ ವ್ರತಗಳ ನೆಸ
ಗುತಾ । ಧಾರಿಣೀಸುರಪತ್ನಿಯರ ನರ್ಚಿಸುವಳನುದಿನವು ॥ ೬೮ ॥ ನಿನಗೆ
ಸಂಡಿಗೆ ಸರವನೀಯುವೆ । ನನಿಲನಂದನನಿನಗೆ ನಾಂ ಕೊಡು । ವೆನೆಲೆ
ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನೆ ಹೂರಣ ಕಡುಬುಗಳನೆಸಗಿ ॥ ನಿನಗೆ ಬಲಿದಾನವನು
ಮಾಡಿಸು । ವೆನೆಲೆ ದುರ್ಗೆಯೆ ಬರಲಿ ರಘುನಂ । ದನನು ಶೀಘ್ರದೊಳೆ
ನುತ ಜಾನಿಸುತಿದ್ದಳಾ ಸೀತೆ ॥ ೬೯ ॥ ನಿನಗೆನಾಲಗೆಯಲ್ಲಿಹ ರಕುತ ।
ವನು ಸಮರ್ಪಿಸುವೆನೆಲೆ ಚಂಡಿಯೆ । ನಿನಗೆ ಬಲಿದೀಪಗಳೊಡನೆ ಪ
ಕ್ವಾನ್ನಗಳನಿತ್ತು ॥ ಮನದಣಿಯೆ ಸಂತುಷ್ಟಿಪಡಿಸುವೆ । ನಿನಕುಲೇಂ
ದ್ರನು ಕುಶಲದಿಂದಾ । ತನ ಸುತರಸಹಿತಿಲ್ಲಿ ಗೈತರಲೆನುತ ಬೇಡಿದಳು
॥ ೭೦ ॥ ಬರುತಿರುವ ಶನಿವಾರದಿಂದಲೆ । ವಿರಚಿಸುವೆ ನುಪವಾಸದ ವ್ರ
ತ । ವರಿತು ನಾನೈದು ಶನಿವಾರಂಗಳೊಳನುಕ್ರಮದೆ ॥ ಇರುಳು ಹಗ

ಲಿನೊಳೊಂದು ತಿಂಗಳ । ವರೆಗೆ ತಿನ್ನದೆ ತುಪ್ಪ ಬೆಲ್ಲವ । ನಿರುವೆ ನಾಚ
ರಿಸುತ್ತ ಘೃತಮಧುವರ್ಜ್ಯಸಿಯುವುವನು ॥ ೨೧ ॥ ಸಪರಿವಾರ ಸಹೋ
ತ್ರನಾಗಿಯೆ । ವಿಪ್ರಲವುತಿ ರಾಘವ ನಯೋಧ್ಯೆಗೆ । ವಿಪ್ರಗಳನು ಸಂಹರಿಸಿ
ಬರುವುತಾಗಿಸೆಲೆಗಿರಿಜೆ ॥ ತಪವನಾಗಿಸುತ ತಿಲಪಿಷ್ಟವ । ಗುಪಿತದಿಂ
ದಲೆ ನಾನು ತಿನ್ನುವೆ । ಚಪಲವಿಲ್ಲದೆ ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷ ಚತುರ್ಥಿ ದಿವಸ
ದಲಿ ॥ ೨೨ ॥ ಎಲೆ ರವಿಯೆ ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೆ । ನಲಿದು ನಿನ್ನನು ಭಾನುವಾ
ರಂ । ಗಳೊಳು ಪೂಜಿಪೆನೆಂದು ಜಾನಕಿ ನುಡಿದು ಕೈಮುಗಿದು ॥
ಪಲವುಬಗೆಯ ವ್ರತಗಳನು ಮನ ವೊಲಿದೆಸಗುತ ಕೋಡಿದಳೈರ್ಯಂ ।
ಗಳನು ನಿರ್ಜರರಿಗೆ ಸಮಂತ್ರವ್ರತಗಳಿಂದೊಲಿದು ॥ ೨೩ ॥ ಪ್ರಿಯವಿ
ರಹಾತುರದೊಳಿರೆ ಕೊರ । ಗುತಪನೀಸುತೆ ನಿದ್ರೆಯನು ಮಾ । ಡ ತಿ
ರಲಿಲ್ಲವು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಯೊಂದುದಿನ ॥ ಪ್ರಿಯನಿಂತನುದಿನದೊ
ಳಾಕ್ಷಿತಿ । ಸುತೆ ನೆನೆನೆನೆದು ಹೊಂದಲಿಲ್ಲವು । ಹಿತವೆ ಸುಖಸಂದೋಹವ
ನು ತಾನಾವತಾಣದೊಳು ॥ ೨೪ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಗರುಡಾಂಜನೇಯರ ।
ನಿರುವರನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಮಾಡಿದ । ಳುರುತರ ನಿಯಮದಾವ್ರತಂಗಳನೆ
ಲ್ಲ ವಿರಚಿಸುತ ॥ ಭರದೊಳೈತಂದವರಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರವರವ ನೈದಿವರ
ನಿತರೊಳ । ದಿರಿದು ಮೆಚ್ಚಗಣ್ಣಿಡದ ಭುಜವಾಮೇದಿನೀಸುತೆಗೆ ॥ ೨೫ ॥
ಬಂದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಗರುಡಕೇಸರಿ । ನಂದನರೆರಗಿ ಯೂಪಕೇತುವಿ ।
ಗಂದರುಹಲು ಸಮಸ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ಸ್ಪಂದಸಂತಸದಿಂದೆ
ಧರಣೀ । ನಂದನೆಯ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ತಾನೈ । ತಂದರುಹಿದನು ಯೂಪಕೇ
ತುವವನತಿ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೨೬ ॥ ವಿನುತಿವೆತ್ತ ನಿಜಾಗ್ನಿ ಹೋತ್ರಗ ।
ಳನು ಸಕಲ ಋತ್ವಿಕ್ಪುರೋಹಿತ । ರನು ನಿಲಿಸುತಾ ಸೀತೆ ವಿನತಾಸು
ತನ ಬೆನ್ನಿನೊಳು ॥ ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನ ಪಾದಕಮಲಗ । ಳನು ನೆನೆ
ಯುತಲೆ ಕುಳಿತು ಬಂದಳು । ಹನುಮನಾಕೆಯ ನೊಲಿದು ರಕ್ಷಿಸುತಿದ್ದ
ನಾಪಥದೆ ॥ ೨೭ ॥ ಬರುತ ನಾನಾದೇಶಗಳ ಪರಿ । ಪರಿ ಯತಿಶಯಂಗ
ಳನು ನೋಡುತ । ಧರಣಿಸುತೆ ಲಂಕಾನಗರಕೈತಂದು ಜವದಿಂದೆ ॥
ಪರಪಿಮಾನವ ಮಧ್ಯದೊಳೆಸೆವ । ಸುರಮಹೀಜದಡಿಯೊಳು ಸುಖ
ದಿಂ । ದಿರುವ ರಾಮನ ನೀಕ್ಷಿಸಿದಳರುತಂತರಿಕ್ಷದೊಳು ॥ ೨೮ ॥
ಇಳಿಗಿಳಿದು ಭೂಜಾತೆ ಸಂತಸ । ದೊಳತಿ ಭರದಿಂದಾ ಗರುಡನ ಹೆ ।
ಗಲನುಳಿದು ರಾಘವನ ಪದಪಂಕೇರುಹಕೆರಗಲು ॥ ನೆಲದಣುಗಿಯನು
ಕಂಡು ಕೇಳದ । ನೆಲೆ ಲಲನೆ ಕೇಳ್ನಿನ್ನ ದೇಹವು । ಸಲೆಸಮೆದು ಬಿಳು

ಪಾಗಿರುವುದೇಕೆನುತ ರಾಘವನು ॥ ೭೯ ॥ ಪತಿಯೆನಿನ್ನಯ ವಿರಹತಾಪ ದೆ । ಸತತ ದು ಖಿಸಿದೆ ನದರಿಂ ಕೃಶಿ । ಸಿತು ಕಳೇಬರವಿಂತಿದನು ಕೇ ಳ್ನೀನೆ ತಿಳಿದಿರುವೆ ॥ ಪ್ರತಿದಿನವು ನಿದ್ರೆಯನು ಮಾಡದೆ । ಹಿತದೆ ನೀರ ನು ಕುಡಿಯದಿದ್ದೆನು । ಪತಿಯೆ ಕೇಳ್ಭೋಜನಗಳನು ನಾನೆಸಗಿದವಳಲ್ಲ ॥ ೮೦ ॥ ನೆನೆಯುತಿದ್ದೆನು ನಿನ್ನನೇಪ್ರತಿ। ದಿನವು ವೈರಾಗ್ಯವನುತಾಳ್ದ ತಿ । ಘನತೆಯಿಂದಿಹ ಯೋಗಿ ಯಂತಿರುತಿದ್ದೆನನವರತ ॥ ಕನಸಿನೊಳ ಗಾದೊಡೆಯು ನಾಂ ನಿ । ನ್ನನು ವಿಲೋಕಿಸಲಿಲ್ಲ ಚಂದ್ರನಿ । ಗೆಣೆಯೆ ನಿಪ ನಿನ್ನಾನನವನಾಂ ನೋಡಿದವಳಲ್ಲ ॥ ೮೧ ॥ ಪಿಕನಿನಾದವ ಕೇಳಲಿ ಲ್ಲವು । ಸಖಿಯರನೊಲಿಸುತಗ್ನಿಹೋತ್ರವ । ಸುಖದೊಳೆಂದುಂ ನಾನು ಕಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ ॥ ಸಕಲವಿಧದ ವ್ರತಗಳನೊಲಿದು । ಭಕುತಿ ಯಿಂದಲೆ ನಾನುಮಾಡಿದೆ । ಚಕಿತಳಾಗುತ ನಿನಗೆ ಮಂಗಳವಾಗಬೇಕೆಂ ದು ॥ ೮೨ ॥ ಎಳ್ಳನಿತು ಸೌಖ್ಯವನು ಕಂಡವ । ಳಲ್ಲ ನಾನೆನುತಾ ಮ ಹೀಸುತೆ । ನಲ್ಲನಿ ಗರುಹಲಾ ನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ರಾಘವನು ॥ ಪಲ್ಲವಾಧ ರೆ ಜನಕಜಾತೆಯ । ನುಲ್ಲಸದೊಳಾಲಿಂಗಿಸಿಕೊಳುತ । ಲಲ್ಲಿ ನಲಿಸಿದ ನೊಡನೆ ಸರಸಸುಖೇಲನಂಗಳಲಿ ... ॥ ೮೩ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತೆರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೨೪೯೬.

ನಲವತ್ತುಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಮೂಲಕಾಸುರನನ್ನು ವಧಿಸಿ ವಿ ।
ಶಾಲಲೋಚನೆ ಸೀತೆ ಸುಖತರ ।
ಲೀಲೆಯಿಂದಿರುತಿದ್ದಳಾ ರಘುವರನ ನೊಲಿಸುತ್ತ ॥

ಬಳಿಕ ಮಾರನೆದಿನದೊಳಾ ರಘು । ಕುಲಲಲಾಮನು ಮಜ್ಜನವೆಸ ಗಿ । ಲಲನೆಜಾನಕಿಯನ್ನು ತಾಂ ಕರೆಯಿಸುತ ಹತ್ತಿರಕೆ ॥ ಪಲತೆರದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯಂ । ಗಳನು ಪೇಳುತ ತಿಳುಹಿಸಿದನವು । ಗಳುಪ ಸಂ ಹಾರ ಪ್ರಯೋಗ ವಿಧಾನಗಳನೆಲ್ಲ ॥೧॥ ಧರಣಿಸುತೆಗಾ ತೆರದೊಳಾರ ಘು । ವರನೊಲಿದಖಿಳ ಚಾಪವಿದ್ಯೆಯ । ನರುಹುತೊಲಿದುಪದೇಶಿಸಿದನತಿ

ಹರ್ಷವೆನುತಾಳ್ದು || ಪರಮ ಸಂಮದದಿಂದೆ ರಘುಭೂ | ವರನನೇಮ ವನಾಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ | ನೆರಗಿ ತಂದಿರಿಸಿದನು ಮುಂಗಡೆ ವರವರೂಥವನು || ೧ || ಆ ರಥಕೆ ಸಾರಥಿಯೆನಿಸಿದನು | ದಾರು ಕನದರೊಳಿದ್ದವು ಬಹು ಕ | ಠೋರತರವೆನಿಸುತ್ತ ಮೆರೆವಖಿಳಾಸ್ತ್ರಶಸ್ತ್ರಗಳು || ವಿಾರಿದ ಗದಾಯುಧ ಪದುಮಗಳು | ತೋರುತಿದ್ದುವು ರಥದೊಳು ಗರುಡ | ನಾರಥ ಧ್ವಜದೊಳಿರುತಿದ್ದನು ಕಾಣುತೆಲ್ಲರಿಗೆ || ೨ || ವರವರೂಥಕೆ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿ | ದ್ದರು ಬಲಾಹಕ ಮೇಘಪುಷ್ಪವು | ಸುರುಚಿರದ ಸುಗ್ರೀವ ಶೈಬ್ಯಗಳೆಂಬ ಹಯಗಳನು || ಮರುತಜವದಿಂದೋಡುತಿದ್ದವು | ತುರಗಗಳರದೆ ಬೆಳಗೊಡೆಯು ಚಾ | ಮರಗಳಿದ್ದುವು ಕಂಗೊಳಿಸಿ ಕಾಣಿಸುತ ರಥದೊಳಗೆ || ೩ || ಇಂತೆಸೆವ ವರದಿವ್ಯರಥವನು | ಸಂತಸದೊಳವಲೋಕಿಸುತ ಸಮ | ನಂತರದೊಳಾ ಸೀತೆಯನು ಕುರಿತಾ ರಘೂತ್ತಮನು || ಕಾಂತೆ ಕೇಳೀ ರಥದೊಳು ಕುಳಿತು | ಚಿಂತಿಸದೆ ಸಂಹರಿಸು ನೀನೇ | ಕಾಂತದೊಳಗೀ ಮೂಲಕಾಸುರನ ನೆನುತರುಹಿದನು || ೫ || ಹಾಗೆಯಾಗಲೆನುತ್ತೆರೆದು ಬಲು | ಬೇಗನಾ ಧರಣೀಸುತೆ ನಮಿಸಿ | ರಾಘವನ ಪದಯುಗಕೆ ಛಾಯಾ ಸೀತೆಯನುಕರೆದು || ಕೂಗಿ ಗರ್ಜಿಸುತನುವರಕೆ ನೀಂ | ಪೋಗಿ ರಣರಂಗದೊಳು ಕೋಪಿಸು | ತೀಗ ಕೊಲ್ಲುವುದು ಮೂಲಕಾಸುರನನೆನುತರುಹಿದಳು || ೬ || ಬಹನೆ ತಾಮಸರೂಪಿಯೆನಿಪಾ | ಪೊಡವಿಯಣುಗಿಯು ನಮಿಸಿ ರಾಘವ | ನಡಿಗಳಿಗೆ ಶೀಘ್ರದೊಳು ಹತ್ತಿದಳಾವರೂಥವನು || ಪಡೆದುಭೀಕರರೂಪದಿಂದೆಸೆ | ಪೊಡಲನಂದತಿ ಘೋರಶಬ್ದವ | ನೊಡರಿಸುತ ಕಾಳಗಕೆ ಛಾಯಾಸೀತೆ ತೆರಳಿದಳು || ೭ || ಅನಿತರೊಳು ರಾಘವನು ಮುನ್ನಕ | ದನಕೆ ನೇಮಿಸಿ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಾ | ವನಚರರು ಲಂಕಾಪುರಕೆ ನಡೆತಂದು ಮೊದಲಂತೆ || ದನುಜನಾಥನ ಹೋಮಕರ್ಮಗ | ಳನು ಕೆಡಿಸಿ ಭಂಗಪಡಿಸುತ್ತಲೆ | ಮಣಿದು ಪೇಳ್ದರು ರಾಮಸೆಡೆಗಾ ಸಂಗತಿಯನಂದು || ೮ || ಮುಳಿದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಪಲ್ಗಡಿದು ಭರ | ದೊಳು ಬರುತಲು ಮೂಲಕಾಸುರ | ನಿಳೆಗೆಬಿದ್ದುದವನ ಕಿರೀಟವು ಧರಣಿಕಂಪಿಸಿತು || ಕುಳಿತುಕೊಂಡವು ಪದ್ದುಗಳವನ | ತಲೆಯಮೇಲ್ಗಡೆ ಜಂಬುಕಗಳದಿ | ರೊಳು ರಕುತವನು ಕಾರಿದವು ತಾರೆಗಳು ಮುದುರಿದವು || ೯ || ಕ್ರೂರರದಗಳ ಕಾರ್ಮುಗಿಲಿನ ಶ | ರೀರದ ವಿಶಾಲಾನನದತಿ ಕ | ಠೋರರೊಮಾವಳಿಯ ಶೂರ್ಪಾಕೃತಿಯ ಜಂಘೆಗಳ || ಭೂರಿಮಸ್ತಕ

ದ ಘನಗುಹೆಯಾ । ಕಾರ ವಕ್ತ್ರದ ಹೊರಗೆ ನೀಡಿದ । ಘೋರ ಜಿಹ್ವೆ
ಯ ಘೋರಛಾಯಾ ಸೀತೆಯನುಕ್ಷಣ ॥ ೧೦ ॥ ಆರು ನೀನೆಲೆ ರಮಣಿ
ಘೋರಾ । ಕಾರವ ಜಗಳಕೇತಕೆಂದು ವಿಚಾರಿಸದಪೇಕ್ಷಿಸಿದೆ ತಿಳುಹಿಸು
ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿಯ ॥ ವೀರನೆನುತಾಂ ಜಸವಡೆದಿರುವೆ । ಧಾರಿಣೀತಲದೊ
ಳಗೆ ಕೇಳೆಲೆ । ನಾರಿ ನನ್ನನು ಮೂಲಕಾಸುರನೆನುತ ಪೇಳುವರು
॥ ೧೧ ॥ ಇದಿರು ನಿಲ್ಲದೆ ಪೋಗು ಹಿಂದಕೆ । ಬದುಕಬೇಕೆಂಬಿಚ್ಛೆಯು
ಳ್ಳೊಡೆ । ಕದನದೊಳು ಬರಿದೇಕೆ ಸಾಯುವೆ ನನ್ನ ಶರದಿಂದ ॥ ಸುವತಿ
ಯರೊಳಿನ್ನೆನಗೆ ಪೌರುಷ । ವುದು ನಿಮಿತ್ತದೊಳೊಂದೆರಡು ನಿಮಿ ।
ಷವವರೆಗು ವಿರಬೇಡವೆನುತಾ ಖಳನು ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥ ೧೨ ॥ ಪರವಿ
ಮಾನದೆ ಕೂಡುತಾ ರಘು । ವರನು ಜಾನಕಿ ನೋಡುತಿರಲಂ । ದಿರದೆ
ಛಾಯಾಸೀತೆ ರಜನೀಚರನ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ॥ ದುರುಳ ಬರಿದೇತಕ್ಕೆ ಗರ್ಜಿ
ಸು । ತಿರುವೆ ಚಂಡಿಕೆ ನಾನು ಲಂಕಾ । ಪುರವು ನಿನ್ನಯ ಕುಲವು ನಾಶನ
ವಾಯ್ತು ನನ್ನಿಂದ ॥ ೧೩ । ನನ್ನ ಭಕ್ತನೆನಿಸಿದ ಭೂಸುರ । ನನ್ನು
ವಧಿಸಿದೆ ನೀನು ಖೂಳನೆ । ನಿನ್ನ ನಿರದಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಋಣವನ್ನು ಹರಿ
ಸುವೆನು ॥ ನನ್ನ ವಿಕ್ರಮವೆಲ್ಲವ ನರಿವು । ದೆನ್ನುತಾ ಭರ್ಟಿಸುತ್ತ ರಕ್ಕ
ಸ । ನನ್ನು ಬಾಣಗಳೈವರಿಂದೊಡನೆಚ್ಚಳಾ ಸೀತೆ ॥ ೧೪ ॥ ದನುಜವಲ್ಲ
ಭ ನುರೆಮುಳಿದು ಮೇ । ಲೆನಿಸುವಾಯುಧಗಳನು ಕೊಂಡಾ । ವನಿತೆ
ಗಿಡಲಾ ಶರಗಳನಿದಿದು ತನ್ನ ಖಡ್ಗದಲಿ ॥ ವನಿತೆ ಕೋಪಿಸಿ ಮೂಲಕಾ
ಸುರ । ನನು ವಿಲೋಕಿಸುತಾಗಳೆಚ್ಚಳು । ಘನತರದ ನಿಶಿತಾಯುಧಂಗ
ಳನಾಂತು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧೫ ॥ ಆಕೆ ನಾಲ್ಕು ಶರಂಗಳಿಂದೆಸೆ । ವಾ
ಕುದುರೆಗಳನೆಲ್ಲ ಕೊಂದು ಪ । ತಾಕಚಾಪಕಿರೀಟ ಕವಚಂಗಳಿಗೆ ಗು
ರಿಯಿಟ್ಟು । ಜೋಕೆಯಿಂದಲೆ ಮೂರು ಶರಗಳ । ಹಾಕುತಿಕ್ಕಡಿ ಮಾಡಿ
ದಳಸುರ । ನಾಕಡೆಯೊಳೈತಂದು ಹತ್ತಿದನೊಂದು ಪೊಸರಥವ ॥ ೧೬ ॥
ಭರದೆ ನಡೆತಂದಸುರನತ್ಯಾ । ದರದೊಳಾಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರವನು ಕೊಂ ।
ಡಿರದೆ ಛಾಯಾಸೀತೆ ಗಿಡಲದನಾಕೆ ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ವಾರುಣದ ಮೇಘಾ
ಸ್ತ್ರದಿಂದಲೆ । ಪರಿಹರಿಸುತಿರಲವನು ಗರ್ಜಿಸು । ತಿರದೆ ಬಿಟ್ಟನು ಪರ್ವ
ತಾಸ್ತ್ರವ ನಾವುಹೀಸುತೆಗೆ ॥ ೧೭ ॥ ಅವನು ಕುಲಿಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದೆ
ಕ । ಡಿವಳು ಛಾಯಾಸೀತೆ ಖಳನುವು । ಳಿದು ಬಿಡಲು ಸರ್ಪಾಸ್ತ್ರವ
ನು ಗರುಡಾಸ್ತ್ರವನು ಬಿಡುತ ॥ ಅದನು ಕತ್ತರಿಸಿಟ್ಟಳು ಬಳಿಕ ।
ಕದನ ಮೇಳ್ದನತೆನಕ ಮಿಂತುನ । ಡೆದುದು ರಾತ್ರಿಹಗಲೆಡೆ ವಿಡದವರಿ

ಬ್ಬರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ॥ ೧೮ ॥ ಬಡನೆ ಛಾಯಾಸೀತೆ ಗರ್ಜಿಸು । ತಡಿಗಡಿಗೆ ಘನಚಂಡಿಕಾಸ್ತ್ರವೆ । ನಿಡಲಸುರವಲ್ಲಭನ ಮೇಲ್ಕಂಪಿಸಿತು ಮೇದಿನಿಯು ॥ ಕಡಲು ಹೊರಳಿತು ಕೂಡೆಬಿದ್ದುವು । ಪೊಡವಿಯೊಳು ತಾರೆಗಳು ರಕ್ತದ । ಜಡಿಮಳೆಸುರಿದುದಾ ಖಳಂಗಶುಭವನು ತೋರ್ಪಂತೆ ॥ ೧೯ ॥ ಅತಿಭರದೊಳೈತಂದು ಕತ್ತರಿ । ಸಿತು ಶರಮವನ ತಲೆಯುನಾವಸು । ಮತಿಗೆ ಬಿದ್ದುದುಖಳನದೇಹವು ಭಯವನಾಗಿಸುತ ॥ ಕ್ಷಿತಿಗೆ ಪೂಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸಿಯೆ । ವಿತತದುಂದುಭಿಗಳನು ಹೊಡಿಸಿದ । ರತಿಹಿತದೊಳಸುರೇಂದ್ರನಳಿದುದ ನರಿತು ನಿರ್ಜರರು ॥ ೨೦ ॥ ಹಿಂದಿರುಗಿ ರಣರಂಗವೆನುಳಿದು। ಬಂದು ಛಾಯಾಸೀತೆ ದಶರಥ । ನಂದನಗೆರಗುತ್ತೈಕ್ಯವಾದಳು ಸೀತೆ ಯುಂಗದಲಿ ॥ ವಂದಿಮಾಗಧರು ಹೊಗಳಿದರಾ । ನಂದದಿಂದೆಸಗಿದರು ಹಾಡುತ । ಚಂದಮೆನೆ ನರ್ತನವನಪ್ಸರರಧಿಕ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೨೧ ॥ ಅಮರರೆಲ್ಲರ ಸಹಿತ ಲಂಕೆಗೆ । ಕಮಲ ಭವನೈತಂದು ಶೀಘ್ರದೆ । ನಮಿಸಿ ಸೀತಾರಾಘವರ ಪದಯುಗ್ಮಸರಸಿಜಕೆ ॥ ವಿಮಲವೇದೋಕ್ತ ವಚನಗಳಿಂ । ದಮಲಮನದೊಳು ಹೊಗಳಿದನು ತಾ ನಮರರೆಲ್ಲರ ಮಧ್ಯದೊಳು ಸೀತೆಯನುಪಲತೆರದೆ ॥ ೨೨ ॥ ಜನಕರಾಯನ ಮಗಳೆನಿಸಿ ರಾ । ಮನಿಗರಸಿಯಾಗುತ್ತ ನೀನನು । ದಿನವು ರಕ್ಷಿಸುತಿರುವೆ ತಾಯೆ ಸಮಸ್ತ ಭಕ್ತರನು ॥ ಮನವೊಲಿದು ನಲಿದಾಡುತಿದೆ ಕೇ । ಳ್ಜನನಿ ತವಪದ ಕಮಲಯುಗ್ಮದೊ । ಳನವರತಮೆನ್ನ ಯಶಿರೋಭೃಂಗವು ವಿನೋದದಲಿ ॥ ೨೩ ॥ ನೀನು ವಧಿಸಿದೆ ಮೂಲಕಾಸುರ । ನೀನೆಬದೊಳಾದಿಲಕುಮಿಯೆನಿಪೆ । ನೀನಯೋನಿಜೆಯಾಗಿರುವೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮಳೆನಿಸಿಹೆ ॥ ನೀನು ಪಾವನಗೈವೆ ಜಗವನು । ನೀನು ಪರಿಶುದ್ಧಳೆನಿಸುತ್ತಿಹೆ । ನೀನು ಭೂದೇವತೆಗೆ ಮಗಳಾಗಿರುವೆ ಜಾನಕಿಯೆ ॥ ೨೪ ॥ ಸಲಹುವನು ರಾಘವನು ಸಂತತ । ವೆಲೆ ಜನನಿ ಕೇಳ್ನಿನ್ನನವನೀ । ತಳದೊಳುರೆ ಸೇವಿಪನು ನಿನ್ನನು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ಪಲವುತೆರದ ವಿಲಾಸವಿಭ್ರಮ । ಗಳ ನೆಸಗುತಾ ರಘುವರನುಮನ । ವೊಲಿದು ಸಂತಸವಡಿಸುತಿರಲು ವಿರಾಜಿಸುವೆನೀನು ॥ ೨೫ ॥ ರಾಮನನು ಮೋಹಗೊಳಿಸುತ್ತಿಹೆ । ರಾಮನುತ್ತಮದೇಹ ದೊಳು ನೀ । ನೀ ಮನುಜರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಹೆ ಯಾದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಲು ॥ ತಾಮರಸನೇತ್ರೆ ಯೆನಿಸುವೆ ಗಜ । ಗಾಮಿನಿಯು ನೀನಾಗಿ ರಂಜಿಪೆ । ಹೇಮರತ್ನಾಭರಣದಿವ್ಯಾಂಬರಗಳನು ತಾಳ್ದು ॥ ೨೬ ॥ ಜನನಿ ಕೇಳು ನಿರಂ

ತರವು ಮೇ | ದಿನಿತಲದೊಳನುಭವಿಸುತಿಹೆ ಮೇ | ಲೆನಿಪ ನೈಜಸ್ವಸ್ವ
ರೂಪಾನಂದ ಸೌಖ್ಯವನು ॥ ವನಜಮುಖಿ ಯೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡನು |
ದಿನವು ರಕ್ಷಿಪೆ ನಿನ್ನ ಸೇವಕ | ರನುದನುಜ ಸಂದೋಹಕಾಗಿಸುತಧಿಕ
ದುಃಖವನು ॥ ೨೭ ॥ ತಾಯೆ ಕರುಣಿಸು ಮೂಲಕಾಸುರ | ನೀ ಯನು
ವರದೊಳಳಿದನಾರಸ | ಹಾಯುಮಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗಣ್ಣಿನವಲೋಕನದಿ ॥
ತಾಯಿಯಾಗಿಹೆ ಕುಶಲವರಿಗಂ | ಶ್ರೇಯವನು ನೀನಾಗಿಸುತ ಕಡೆ |
ಹಾಯಿಸುವೆ ಜನಗಳನು ಪಾಪಗಳಿಂದೆ ನೀಂ ಬಿಡಿಸಿ ॥ ೨೮ ॥
ನಿನ್ನ ಮುಖವು ಮನೋಹರವುದೆಂ | ದೆನ್ನಿಸಿರುವುದು ಮುಗುಳುನ
ಗೆಯಿಂ | ದುನ್ನತಿಯನಾಂತಿಹುದಧರವಾಬಿಂಬ ಫಲದಂತೆ ॥ ನಿನ್ನ ನಾಸಿ
ಕ ಸಂಪಗೆಯ ಹೂ | ವನ್ನು ಹೋಲುತ ರಂಜಿಪುದು ಘನ | ಸನ್ನುತಿ
ವಡೆದು ಸಕಲ ಲೋಕಪ್ರಾಣಮೆಂದೆನಿಸಿ ॥ ೨೯ ॥ ಪ್ರೊಡವಿಯಣು
ಗಿಯೆ ನೀನು ನಮ್ಮನು | ಬಿಡಿಸಿ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರು | ವಡಿಗಡಿಗೆ
ಭಯಮೋಹ ಸಂಚಯದಿಂದೆನುತ ನುತಿಸಿ ॥ ಬಡನೆ ಸೀತಾರಾಘವರ
ಪದ | ಕೊಡಲ ನೀಡುತ ಪಲತೆರ ದುಡಿಗೆ | ತೊಡಿಗೆಗಳನೀಯುತ್ತ
ಪೋದನು ಸತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ॥ ೩೦ ॥ ಬಳಿಕರಾಮನ ಪಾದಪಂಕಜ |
ಗಳಿಗೆ ನಮಿಸಿ ವಿಭೀಷಣನು ಕೈ | ಗಳನು ಮುಗಿದೆಲೆ ದೇವಲಂಕೆಗೆ
ಹಿಂದೆಬಂದಾಗ ॥ ಬಳಹೊಗದಯೋಧ್ಯೆಗೆ ನಡೆದಿರೀ | ಸಲ ನಗರಕೈತಂ
ದಖಿಳಜನ | ಗಳ ಸಹಿತ ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವುದೆನುತ ಬೇಡಿದನು
॥ ೩೧ ॥ ಹಾಗೆಯಾಗಲೆನುತ್ತ ನುಡಿದಾ | ರಾಘವನು ಲಂಕಾಪುರದೊ
ಳು ಸ | ರಾಗದಿಂದೈತರುತ ಹೊಕ್ಕನು ರಾಜಮಂದಿರವ ॥ ಬೇಗನೆ
ವಿಭೀಷಣನ ಮನ್ನಿಸು | ತಾಗ ಪಟ್ಟವ ಕಟ್ಟಿದನು ಅನು | ರಾಗದೊಳು
ಲಂಕಾಧಿಪತ್ಯವನಿತ್ತರಡನೆಸಲ ॥ ೩೨ ॥ ನಡೆದುದದ್ಭುತ ಮಂಗಳೋ
ತ್ಸವ | ವಡಿಗಡಿಗೆ ಲಂಕಾಪುರದೊಳಾ | ಪೊಡವಿಯಣುಗಿ ರಘೂತ್ತಮರ
ನೊಲಿದರ್ಚಿಸುತಕೂಡೆ ॥ ಕಡುಬೆಲೆವಡೆದು ಕಂಗೊಳಿಪುಡುಗೆ | ತೊಡಿ
ಗೆಗಳನಿತ್ತಾ ವಿಭೀಷಣ | ನಡಿಗಡಿಗೆ ದಣಿಸಿದನು ಸೇನೆಸಹಿತ ರಘೂದ್ವ
ಹನ ॥ ೩೩ ॥ ಸುರಪನಂ ಜಯಿಸುತ್ತ ದಶಶಿರ | ನರಮನೆಯೊಳಗೆ
ತಂದಿರಿಸಿಕೊಂ | ಡೆರಗಿ ಪೂಜಿಸುತಿದ್ದ ಕಪಿಲವರಾಹಮೂರ್ತಿಯನು ॥
ಪರಮ ಸಂಮುದದಿಂದೆ ರಘುಭೂ | ವರನಿಗಿತ್ತು ವಿಭೀಷಣನು ಪದ | ಕೆ
ರಗಿ ಕೊಟ್ಟನು ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೩೪ ॥ ಪತಿಯು ಕೈ
ಯನು ಪಿಡಿದುಕೊಳುತಾ | ಕ್ಷಿತಿಸುತೆ ವಿನೋದಾರ್ಥವಾಗಿಯೆ | ಸುತರ

ಸಹಿತ ಸಮಸ್ತ ಸೇನಾಜನರ ನೊಡಗೊಂಡು || ವಿತತ ವೈಭವದಿಂದೆ ಬಂದತಿ | ಹಿತದೊಳಗಶೋಕಾವನಕೆ ರಘು | ಪತಿಗೆ ತೋರ್ದಳು ಶಿಂಶುಪಾಭೂರುಹದಮೂಲವನು || ೩೫ || ಹಿಂದೆ ತಾಂ ಕುಳಿತಿದ್ದೆಡೆಗಳನು | ಮಿಂದಭಾವಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸು | ತಂದು ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನಾ ತ್ರಿಜಟೆಗೊಲಿದಿತ್ತು || ಮುಂದೆ ನೀಂ ತ್ರಿಜಟೆಯನು ಸಂತವಿ | ಸೆಂದು ಸರಮೆಗೆ ಪೇಳ್ದು ಧರಣೀ | ನಂದನೆ ಘನನಿಕುಂಭಿಳಾದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು || ೩೬ || ವರವಿಭೀಷಣ ನೊಲಿಸುತಾ ರಘು | ವರನ ವನಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆನುತ | ಭರದೆ ತನ್ನಯ ಪೆಸರಿನಿಂದೆಸೆವೊಂದು ಬಾಣವನು || ಕರುಣೆಯಿಂದಿತ್ತ ವನಲಂಕಾ | ಪುರಿಗೆ ರಕ್ಷಾರ್ಥವಾಯುನೆಸಗಿ | ವರವಿಮಾನವನಾಗ ಹತ್ತಿದ ನಖಿಳಜನರೊಡನೆ || ೩೭ || ಬಳಿಕ ನಾನಾದೇಶವಿಭವಂ | ಗಳನು ತನ್ನಯ ಸತಿಗೆ ಸಂತಸ | ದೊಳರುಹುತ ರಾಘವನ ಯೋಧ್ಯಾನಗರಕೈತಂದು || ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ನಿಜರಾಜಮಂದಿರ | ದೊಳಗೆ ಕಪಿಲವರಾಹಮೂರ್ತಿಯ | ನೊಲಿದು ಪೂಜಿಸುತಿದ್ದನನುದಿನವಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಲಿ || ೩೮ || ಕೆಲವುದಿನತರುವಾಯ ರಾಘವ | ನೊಲಿದು ಶತ್ರುಘ್ನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು | ತಿಳಿದು ಪೂಜಿಸೆನುತ್ತ ಕಪಿಲವರಾಹಮೂರ್ತಿಯನು || ನೆಲದಣುಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿದಳು ವ್ರ | ದಲು ಹರಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಸುವ್ರತ | ಗಳನು ಸಾಂಗೋಪಾಂಗವಾಗಿಯೆ ಬಹುಳ ಭಕ್ತಿಯಲಿ || ೩೯ || ಅವುಗಳಿಗವುದ್ಯಾಪನೆಗಳನು | ತವಕದಿಂದಾಗಿಸುತ ದಣಿಸಿದ | ಳವನಿನಿರ್ಜರರಾದಿಯಾದ ಸಮಸ್ತ ಜನಗಳನು || ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ನೊಂದುದಿನದೆ ಪೃ | ಥಿವಿಸುತೆಯನೀಕ್ಷಿಸುತ ಪೇಳ್ದನು | ಜವದೆನಾಂ ದಿಗ್ವಿಜಯಕೋಸುಗ ಪೋಗಿಬಹೆನೆನುತ || ೪೦ || ಬರುವೆ ನಿನ್ನಯ ಹಿಂಗಡೆಯೊಳನು | ತೆರಗಿ ಪದಪಂಕಜಕೆ ಜಾನಕಿ | ಪರಿಪರಿವಿಧದೆ ಬೇಡುತಿರಲಾ ರಾಘವೇಶ್ವರನು || ಕರೆದುಕೊಂಡ್ಯೈದುವೆನೆನುತ ತ | ನ್ನರಸಿಯು ನೊಡಂಬಡಿಸಿ ಸಕಲಜ | ನರಸಹಿತ ಹತ್ತಿದನು ಪುಷ್ಪಕವರವಿಮಾನವನು || ೪೧ || ಹೊರಟು ಮೂಡಣದೆಸೆಗೆ ರಘುಭೂ | ವರನು ಭದ್ರಾಶ್ವರುದೇಶಗ | ಳರಸರಿಂದುರೆ ಮನ್ನಣೆವಡೆದು ಕಪ್ಪಗಳನಾಂತು || ಮೆರೆವ ಜಂಬೂದ್ವೀಪ ಮಧ್ಯದೊ | ಳಿರುವ ನವವರ್ಷಂಗಳಿಗೆ ತಾಂ | ಭರದೊಳೈತಂದನು ಸತೀಸುತ ಹಿತಜನರಸಹಿತ || ೪೨ || ಭರತ ವರ್ಷಕೆ ಬಂದು ರಘುಭೂ | ವರನು ಕಪ್ಪವನಾಂತು ವರಕಿಂ | ಪುರುಷವರ್ಷಕೆ ಪೋಗಿ ಕಾಣಿಕೆಯ

ನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ॥ ಹರಿವರುಷಕೈತಂದು ಸಕಲಜ । ನರಸಹಿತ ಕಪ್ಪ ವನುಕೊಂಡತಿ । ಭರದೆ ಬಂದನಿಲಾವೃತವರುಷಕಾಗಿ ಹರ್ಷದಲಿ ॥ ೪೩ ॥ ಪಡೆದು ಕಪ್ಪವನಲ್ಲಿ ಜಾನಕಿ । ಯೊಡನೆ ಭದ್ರಾಶ್ವವರುಷಕೆ ಬಂ । ದೊ ಡೆಯನ ನೊಲಿಸಿಕೇತುಮಾಲವರುಷಕೆ ನಡೆತಂದು ॥ ಕಡುತವಕದಿಂದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪವ । ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ ರಮ್ಯಕವರುಷ । ಕಿಡಿದ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಬಂ ದನು ಗಗನಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ೪೪ ॥ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ ಕಾಣಿಕೆಯನಾ । ರಘುಕುಲತಿಲಕನಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಕ । ಪಿಗಳ ನೋಲೈಸುತ ಹಿರಣ್ಮಯುವ ರ್ಷಕೈತಂದು ॥ ಅಗಣಿತದ ಕಪ್ಪವನು ಬೇಗನೆ । ತೆಗೆದುಕೊಂಡೈತರುತ ಪಡೆದನು । ಸೊಗಸನಿಂದುತ್ತರ ಕುರುವರುಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಕೆಯ ॥ ೪೫ ॥ ಜಯಿಸಿಜಂಬೂದ್ವೀಪವ ನವನಿ । ಜೆಯನೊಲಿಸುತಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿ । ನ ಯಯುತ ಕುಶಕ್ರೌಂಚಪುಷ್ಕರ ಶಾಕಗಳೆನಿಸುವೆನಯನಕಾನಂದಾತಿ ಶಯವನು । ಜಯಿಸುವೇಳುದ್ವೀಪಗಳ ತಾ । ಜಯಿಸಿ ಕಾಣಿಕೆಗೊಂಡ ಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ನಡೆತಂದ ... ... ॥ ೪೬ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತುಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು.

ಪದ್ಯಗಳು ೨೪೪೦.

ನಲವತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೂಚನೆ॥ ವಿತತವಿಸ್ಮಯುಗಳನು ನೆರೆನೋ ।
ಡುತ ಮಹೀಸುತೆ ನಾರದಮುನಿಯು ।
ನತಿಭಕುತಿಯಿಂದುಪಚರಿಸಿದಳು ತನ್ನರಮನೆಯಲಿ ॥

ಬಂದು ಹೊಕ್ಕಳು ಪುರವರವನತಿ । ಚಂದದಿಂದುರೆ ಕಂಗೊಳಿಪ ನಿಜ । ಮಂದಿರಕೆ ನಡೆತಂದಳಿಳಿದಾ ವರವಿಮಾನವನು ॥ ಸಂದಸಂತಸ ದಿಂದೆ ಧರಣೀ । ನಂದನೆ ರಘೂದ್ವಹನ ಮನಕಾ । ನಂದವನು ತಾ ನೆಸ ಗುತ್ತಿದ್ದಳು ಬಹುವಿನೋದದಲಿ ॥ ೧ ॥ ಇರಲಿರಲು ಬಹುದಿವಸಗಳನಂ । ತರದೊಳೈದು ವರುಷದ ಧರಣೀ । ಸುರನ ಪುತ್ರನದೊರ್ವನೈದಲು ಮೃತಿಯನತಿಭರದೆ ॥ ಪರಿಪರಿವಿಧಗಳಿಂದೆ ರಘುಭೂ । ವರನ ಬಾಗಿಲ

ಮುಂಗಡೆಯೊಳಳು । ತುರೆ ವಿಲಾಪಿಸುತಿದ್ದ ರೆಳೆಯನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ॥ ೨ ॥ ಮಡದಿಯೊಡನಾ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನೊಡನೆ ಬಾಗಿಲಬಳಿಗೆ ಬರಲಾ । ಪ್ರೊಡವಿಯಣುಗಿ ರಘೂತ್ತಮರ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ಭೂಸುರನು ॥ ಒಡೆಯನೀಂ ಕೇಳ್ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊ । ಳಡಿದ ಧರ್ಮಗಳಿಂದಲೋ ನೀ । ನೊಡರಿಸಿದ ಧರ್ಮಾಂಗಳಿಂದಲೊ ನನ್ನ ಮಗನಳಿದ ॥೩॥ ಇವನ ಬದುಕಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸರಿಯು । ಸುವಿಡಿದಿಹೆ ನಿಲ್ಲದೊಡೆನನ್ನ ವ । ಧುವಿನ ಸಹಿತಳಿವೆನೆನುತವನೀಸುರನು ಪೇಳದೊಡೆ ॥ ಜವದೊಳೀಗಲೆ ಬದುಕಿಸುತ್ತಕೊ । ಡುವೆನು ನಿನ್ನಯ ಮಗನನಲ್ಲದೊ । ಡವನಿಗೆ ಬದಲು ಕುಶನನೀಯುವೆನೆಂದನಾರಾಮ ॥ ೪ ॥ ಅವನಿಜಾತೆಯೆ ಕೇಳು ಮಗುವಿನ । ಸುವನುಳುಹಿಕೊಡದಿದ್ದರೀಗಳ । ಸುವನು ಬಿಡುವೆನು ನಿನ್ನಿದಿರೊಳೆನುತಾಕೆ ಗೋಳಿಡಲು ॥ ರವಿಕುಲೋತ್ತಮ ರಾಮನಾ ವಚ । ನವನು ನೀನಾಲಿಸಿದೆ ಯಷ್ಟ್ಟಕೊ । ಡುವೆನುಲವನನು ನಿನ್ನ ಕುವರನು ಬದುಕದಿರಲೀಗ ॥ ೫ ॥ ಎನುತ ಸೀತಾರಾಘವರು ಬಹು । ವಿನಯದಿಂದಾದಂಪತಿಗಳ ನೊ । ಡನೊಡನೆ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಿರಲನಂತರದೆ ॥ ಮನದೊಳೊಂದು ಮುಹೂರ್ತಯೋಚಿಸಿ । ಮುನಿವಸಿಷ್ಠನ ಪದಕೆರಗಿ ನುಡಿ । ದನದರನಿಮಿತ್ತವನು ತಿಳಿಸೆಂದೆನುತ ರಾಘವನು ॥ ೬ ॥ ಹರಿಮುಕುಂದಮುರಾಂತಕಾಚ್ಯುತ । ಗರುಡವಾಹನ ವಾಸುಕಿಶಯನ । ಮುರಮಥನನಾರಾಯಣಯೆನುತ ವಿಷ್ಣುನಾಮವನು ॥ ಪರಮಸಂಮುದದಿಂದೆ ಪಾಡುತ । ಭರದೆ ಬಂದನನಿತರೊಳಾ ರಘು । ವರನೆಡೆಗೆ ನಾರದಮುನೀಂದ್ರನು ಧರಿಸಿವೀಣೆಯನು ॥ ೭ ॥ ಬಂದನಾರದನಡಿಗೆರಗಿ ರಘು । ನಂದನನುಚಿತಪೀಠದೊಳು ನಲ । ವಿಂದೆಕೂಡಿಸಿ ಯರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಚಮನಗಳಿತ್ತು ॥ ಮುಂದೆಸಿಂದುಸಚರಿಸುತಿರಲಾ । ನಂದದಿಂದಾಶೀರ್ವದಿಸುತಿಂ । ತೆಂದು ನುಡಿದನು ದೇವಮುನಿಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನಿತ್ತು ॥ ೮ ॥ ವೀರರಾಘವ ಕೇಳು ನೀನೀ । ಧಾರಿಣೀವಲಯದೊಳರದೆ ಸಂ । ಚಾರವೆನೆಸಗಿ ಕಂಡುಹಿಡಿವುದ ಧರ್ಮವನೆನುತ್ತ ॥ ನಾರದಮುನೀಂದ್ರನರುಹಿ ಘನದ । ಯಾರಸಗೆ ತೆರಳಿದನು ಘನಗಂ । ಭೀರಗಾನವನಾಗಿಸುತ ಮರಲೋಕಕತಿಭರದೆ ॥ ೯ ॥ ಸತಿಸಹಿತ ರಘುನಂದನನ ಪರಿ । ಮಿತಮೆನಿಪ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಕು । ಳಿತು ಕುಬೇರನ ಘನತರದ ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನದೊಳು । ಅತಿಭರದೊಳಂದೆಲ್ಲ ಕಡೆತಿರು । ಗುತ ಭರತಖಂಡದೊಳು ಬಂದನು । ವಿತತ ವಿಂಧ್ಯಾಚಲದಪತ್ತಿರ ಕಭ್ರಮಾರ್ಗದಲಿ ॥ ೧೦ ॥ ಗಿರಿಯ

ಮಧ್ಯದೊಳೊರ್ವ ಶೂದ್ರನು । ಹರನ ನಾಮವ ಜಾನಿಸುತ ಹೆಗ ।
ಲಿರುಳಧೋಮುಖನಾಗಿ ನಿಂದು ತಪವನೆಸಗುತ್ತಿರಲು ॥ ತ್ವರಿತದಿಂದವನ
ನು ವಧಿಸಿ ರಘು । ವರನು ಮುಕ್ತಿಯನೀಯಲಂದನಿ । ತರೊಳಯೋ
ಧ್ಯಾಪುರದ ವಿಪ್ರನ ಮಗನು ಜೀವಿಸಿದ ॥ ೧೧ ॥ ಸುರಪಥದೊಳೈತಂದ
ಯೋಧ್ಯಾ । ಪುರಿಗೆ ರಘುನಂದನನು ಧರಣೀ । ಸುರನಿಗೊಪ್ಪಿಸುತವನ
ಮಗನನು ಬಹುಳಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಕರುಣೆಯಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತ ಸಕಲ ಜ । ನ
ರನು ಮನ್ನಿಸಿ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟತಿ । ಭರದೆ ಬಂದನು ಸತಿಸಹಿತ ನಿಜರಾ
ಜಮಂದಿರಕೆ ॥ ೧೨ ॥ ಕೆಲವುದಿನಗಳನಂತರದೊಳಾ । ನೆಲದಣುಗಿ ತಾ
ನೊಂದು ದಿವಸದಿ । ರುಳತಿಗೊಪ್ಪದೆ ನಮಿಸಿ ರಾಮನ ಪಾದಪಂಕಜ
ಕೆ ॥ ಎಲೆ ಮನೋರಥ ಕುಶನು ಹುಟ್ಟಿದ । ಬಳಿಕ ನನಗೇತಕ್ಕೆ ಮ
ತ್ತೆಯೊ । ಥಲೊಳು ಗರ್ಭವು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲವೆನುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು ॥ ೧೩ ॥
ಲಲನೆ ಪೇಳಿದ ನುಡಿಯಕೇಳ್ದನ । ಕುಲತಿಲಕ ನೊಂದು ಕ್ಷಣತ
ನಕ । ಸಲೆವಿಚಾರವನಾತು ಯೋಚಿಸಿ ತನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ಎಲೆಸತಿಯೆ
ನೀನೇತಕೆಳಸುವೆ । ಪಲವುಮಕ್ಕಳ ಸತ್ಕುಲದೊಳು ಬ । ಹುಳಸುತ
ರು ಸಂಜನಿಸಬಾರದು ಕೇಳು ಮನವಿರಿಸಿ ॥ ೧೪ ॥ ಇರಲಿರಲು ಸದ್ವಂ
ಶದೊಳು ಬಲು । ದುರುಳ ನೊರ್ವನು ಜನಿಸಿ ಕಾಲಾಂ । ತರದೆ ತಾ
ನಾಕುಲಕೆ ಹಾನಿಯನುಂಟುಮಾಡುವನು ॥ ಅರಸಿಕೇಳದು ಕಾರಣಬ
ಹು ಸು । ತರನಪೇಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ ನಾನು ಬ । ಸಿರನು ಹೊಂದುವುದೆಲ್ಲಿ ನೀನೆ
ನ್ನಿಷ್ಟಯಿಲ್ಲವೆಯೆ ॥ ೧೫ ॥ ಕುಲವನುದ್ಧರಿಪೊರ್ವ ಪುತ್ರನ । ನಿಳೆಯೊಳೆ
ಲ್ಲರಪೇಕ್ಷಿಸಲು ಬೇ । ಕೆಲೆ ಸತಿಯೆ ಕೇಳ್ಕುಮಗಳಂತತಿ ದುಷ್ಟರಹಸು
ತರು ॥ ಹಲಬರುದಿಸಿದೊಡೇನುಫಲವು ಕ । ಮಲಸಖವಿಧುಗಳಂತುದಿ
ಸಿಹರೊ । ಡಲೊಳು ಕುಶಲವರಿಬ್ಬರಿನ್ನೇತಕೆ ಸುತರು ನಿನಗೆ ॥ ೧೬ ॥
ನಿನಗೆ ಸಂತತಿಬೇಡವೆನುತಾ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನರುಹಲಂದಾ ।
ಜನಕಸುತೆ ಮನದೊಳು ವಿಷಾದವತಾಳ್ದು ಬಿಸುಸುಯ್ದು ॥ ನನಗೆ
ಕನ್ಯಾರತ್ನ ವೊಂದನು । ಮನವೊಲಿದನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂ । ದೆನುತ
ಬೇಡಿಕೊಳುತ್ತಿರಲಾ ರಘುನಾಥನಿಂತೆಂದ ॥ ೧೭ ॥ ನಿನಗೆ ಮಗಳುದಿಸಿದ
ರವಳ ನಾ । ವನಿಗೆ ನಾಂ ಕೊಡಲೀಭುವನದೊಳು । ನನಗೆ ಸಮರಾ
ರುಂಟು ಜಾನಕಿ ಕೇಳವನಿಪರೊಳು ॥ ವಿನಯದಿಂದಾವ ನೃಪನಸತಿ
ಗೆ । ವಿನಮಿಸುವೆ ನೀನಾರಕಾಲುಗ । ಳನು ತೊಳೆಯಬೇಕೀಮಹೀತ
ಳದೊಳಗೆ ನಾಂ ಪಿಡಿದು ॥ ೧೮ ॥ ಅವನಿಹನಂತಪ್ಪದೊರೆಮಗ ।

ನೀ ವಸುಧೆಯೊಳದರ ನಿಮಿತ್ತದೆ । ಭಾವಿಸದಿಹೆನು ಮಗಳು ಬೇಕೆನು ತೆನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ಆವಕಾಲದೊಳಿಲ್ಲ ನನಗೀ । ಭೂವಲಯದೊಳು ಮ ಗಳುಬೇಕೆಂ । ಬಾವಿತತಮೆನಿಪಾಸೆ ಕೇಳೆಲೆಮತ್ತಗಜಗಮನೆ ॥ ೧೯ ॥ ಲವಕುಶರು ಮೊದಲಾದ ಮಕ್ಕಳ । ಕುವರಿಯರು ನಿನ್ನಾತ್ಮಜೆಯರ । ಲ್ಲವೆ ಮಹೀಸುತೆ ನೀನು ಯವ್ವನಮತ್ತತೆಯೊಳಂತು ॥ ಕವಿದವೋಹ ಕಧೀನಳಾಗುತ । ಕುವರರ ನವೇಕ್ಷಿಸಿಯೆ ಕೇಳುತಿ । ರುವೆ ಬಗೆದ್ರ್ಯ ಯೆ ಜನನಿಯಲ್ಲವೆ ನೀನು ಮೂಜಗಕೆ ॥ ೨೦ ॥ ನಿನಗೆ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲ ಪುತ್ರಿಯ । ರೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುತಿಹರು ಗಂಡಸ । ರ ನಿಬರು ಕುವರರೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿಹರೆನುತೊಡಂಬಡಿಸಿ ॥ ವನಜಮುಖಿ ಕೇಳ್ನಿನಗೆ ಬಹುಸು ತ । ರನು ಕೊಡದಿರಲಿಹುದು ನೆಪಮದನು । ನಿನಗೊರೆವೆನಾಲಿಪುದೆನುತ ಲಿಂತೆಂದನಾರಾಮ ॥ ೨೧ ॥ ಸುತರು ಬಹುಜನ ಸಂಜನಿಸಲು ವ । ನಿತೆಯರಿಗೆ ಯವ್ವನವು ಪೋಪ್ಪುದು । ಸತಿಯೆ ನೀಂ ಕೇಳ್ನಿನ್ನ ಜವ್ವನ ಪೋಪ್ಪುದೆಂದೆನುತ ॥ ಅತಿ ಚತುರತನದಿಂದಿದನು ಸಂ । ತತವು ತಿಳದಿಂ ತಾಗಿಸಿದೆ ನೀ । ಕ್ಷಿತಿಯೊಳಿದು ಬಹುಗೋಪ್ಯಮೆನುತೊಪ್ಪಿಸಿದ ನವನಿಜೆ ಯ ॥ ೨೨ ॥ ಭರದೊಳೊಂದಾನೊಂದುದಿನ ಬಂ । ದರವನೀಸುತೆ ಪಾದಪದ್ಮಗ । ಳೆರಡ ನೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆನುತ ವಾಹನಗಳ ನಡದರ್ು ॥ ಅರಸಿಯರು ಮುನಿಪತ್ನಿಯರಿಳೆಯೊ । ಳಿರುವ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯದವನಿತೆ । ಯರುಗಳೇಳು ದ್ವೀಪಗಳೊಳಿರುವಖಿಳನಾರಿಯರು ॥ ೨೩ ॥ ಸಾವಿರಾ ರುಜನಗಳ ನೊಡಗೊಂ । ಡಾವಿಮಲತರ ಚೈತ್ರಮಾಸದ । ಪಾವನ ಸ್ನಾನಕೆನುತಾವನಿತೆಯರು ಬರುತಿರಲು ॥ ಶ್ರೀವಿದತಿ ಕರುಣಾಕಟಾಕ್ಷ ದೊ । ಳಾವನಿತೆಯರ ನಿದಿರುಗೊಳ್ಳುತ । ಭೂವಧೂಸುತೆ ಯುಪಚರಿಸಿ ದಳು ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದು ॥ ೨೪ ॥ ವಿನುತ ಸಿಂಹಾಸನದೆ ಕುಳಿತಿಹ । ಜನಕಜಾತೆಯ ಪಾದಪದ್ಮಕೆ । ಮಣಿದೆರಗುತವರೆಲ್ಲ ನಾನಾದೇಶದೊಳಿ ರುತಿಹ ॥ ಮಣಿಕನಕವಸನಾಭರಣ ವಾ । ಹನಗಳನು ಕಾಣಿಕೆಯ ನೀಯುತ । ಮನವೊಲಿದು ಪೂಜಿಸಿದರರಿಸಿನ ಕುಂಕುಮಪನಿರಿಸಿ ॥ ೨೫ ॥ ಆಗಳಾ ಮಾನಿನಿಯರೆಲ್ಲ ಸ । ರಾಗದಿಂದವನೀಸುತೆ ನುಡಿದ । ರಾಘವನ ಕಥೆಗಳನು ಕೇಳುತ್ತಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ॥ ಶ್ಲಾಘಿಸುತ ಸೀತಾ ವಿವಾಹವ । ನಾಗ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರೆಲೆ ಜನನಿ । ಬೇಗತಿಳುಹಿಸು ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯ ಸತ್ಕಥೆಯನೆನುತ ॥ ೨೬ ॥ ಅವರ ಮಾತನು ಕೇಳ್ದು ಜಾನಕಿ । ತವಕದಿಂದಲೆ ತನ್ನ ಸಖಿಯೆಸಿ । ಸುವ ತುಲಸಿಯೊಡನೆಂದ

ಳಾಕಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸೆನುತ ॥ ಅವಳ ಮುಖದಿಂದಾಲಿಸುತ ಲಾ । ದಿವ
ಸವನಿತೆಯರಾ ವಿವಾಹೋ । ತ್ಸವದ ಸತ್ಕಥೆಯನ್ನು ಹೊಗಳಿದರಧಿಕಭ
ಕ್ತಿಯಲಿ ॥ ೧೭ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯ ಚರಣಪಂಕಜ । ಕೆರಗಿ ಪೂಜಿಸಿ
ಮನ್ನಣೆಯನಾಂ । ತುರುತರದವರ ಚೈತ್ರಮಾಸಸ್ನಾನವನುಗೈದು ॥
ಹೊರಟುಹೋದರು ತಮ್ಮೆಡೆಗಳಿಗೆ । ಭರದೆ ರಾಮನಬಳಿಗೆ ಬಂದನು ।
ಮರುದಿವಸ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವನದಿಂದೋರ್ವ ವಟುವರನು । ೧೮ ॥
ನಮಿಸಿ ರಘುಭೂಪಾಲಕನ ಪದ । ಕಮಲಕಾ ವಟುವರನು ಪೇಳ್ದ
ನು । ವಿಮಲಮತಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಗವನಾಗಿಸುತ್ತಿಹನು ॥ ಕಮಲನಾಭ
ನೆ ನೀವುಬರ್ಪುದು । ವಿಮಲಯಾಗಕೆ ಸಕಲಬಾಂಧವ । ಸಮುದ
ಯದೊಳೆಂದೆನುತಪೇಳ್ದನು ಕೊಟ್ಟು ಪತ್ರಿಕೆಯ ॥ ೧೯ ॥ ಬಡಸ
ಮನೆಗಿನ್ನೊರ್ವ ವಟುಬಂ । ದಡಿಗೆರಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಕೇ । ಳೊಡೆ
ಯ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಮುನಿ ಘನತರದ ಯಜ್ಞವನು ॥ ಒಡರಿಸುತ್ತಿಹನದಕೆ
ಸತಿಸುತ । ರೊಡನೆ ನೀವ್ಬಯಮಾಡಬೇಕೆನು । ತಿಡಿದ ಸಂತಸದಿಂದೆ
ಪೇಳ್ದನು ನಮಿಸಿ ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೨೦ ॥ ಧರಣಿಸುತೆ ಗೀ ಸಂಗತಿಯ
ನಂ । ದರುಹಿ ರಾಘವನಖಿಳ ಜನಸಹಿ । ತೆರಡು ದಾರಿಗಳೆರಡು ದೆಸೆಗೈ
ದು ಪೆಡೆಗೈತಂದು ॥ ಎರಡೆರಡು ರೂಪುಗಳ ನೈದುವ । ತೆರದೊಳಾಜ್ಞಾ
ಪಿಸಿ ಸಮಸ್ತ ಜ । ನರಿಗೆ ಬಂದನು ಭರದೊಳಬ್ಬರ ಯಾಗಗಳಿಗಾಗಿ
॥ ೨೧ ॥ ಆ ಮುನೀಂದ್ರರ ಯಜ್ಞಗಳೆರಡ । ನಾ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ
ನು ಮಾಡಿಸಿ । ಭೂಮಿಸುತೆ ಸಹಿತಖಿಳ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನೈದುತ್ತ ॥ ನೇ
ಮದಿಂದಾ ಮುನಿಪತಿಗಳಿಗೆ । ಕೈಮಗಿದು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ । ತಾಮ
ಸವನಾಗಿಸದೆ ಬಂದನು ತನ್ನ ಪುರಿಗಾಗಿ ॥ ೨೨ ॥ ಮೊದಲೆರಡು ರೂ
ಪಂಗಳನು ತಾ । ಳಿದೆಡೆಗೈತಂದಾ ರಘೂತ್ತಮ । ನೊದವಿಸುತ ವಿಸ್ಮ
ಯವನೊಂದೇರೂಪವನು ತಾಳ್ದು ॥ ಪದೆದು ಮನ್ನಿಸುತಖಿಳಸೇನೆ
ಯ । ನೊದವಿದತ್ಯಾನಂದದಿಂದಾ । ಸುದತಿ ಜಾನಕಿಯೊಡನಯೋಧ್ಯಾ
ಪುರಿಗೆ ನಡೆತಂದ ॥ ೨೩ ॥ ಪರಿಮಳಂಗಳನೆಲ್ಲ ಕಡೆಗಂ । ಹರಡಿಸುವ
ಪಂಕೇರುಹಂಗಳ । ನಿರಿಸಿದಪಲವು ಸಾವಿರದ ಬುಟ್ಟಿಗಳನಾತೆರದೆ ॥
ಪರಿಪರಿಯ ಪಕ್ವಫಲಗಣದಿಂ । ದುರೆಮೆರೆವ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನು ರಘು ।
ವರನಬಳಿಗಾ ಭೂರಿಕೀರ್ತಿ ಕಳುಹಿದನೊಂದುದಿನ ॥ ೨೪ ॥ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ
ವ ನೀಕ್ಷಿಸುತ ರಾ । ಘವನು ಧರಣೀಸುತೆಯ ಹತ್ತಿರ । ಕವುಗಳೆಲ್ಲವನು
ಕಳುಹಿಸಲಾ ಜನಕನಂದನೆಯು ॥ ತವಕದಿಂದಾ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳೆ । ಲ್ಲವನು

ತೆ ಶಿರಾಘ್ರಾಣಿಸಿದಳು ಹ । ಲವುಸಲ ಘನಸುಗಂಧದಿಂದೆಸೆವಾ ಕುಸು
ಮಗಳನು ॥ ೩೫ ॥ ಮನುಜಪಾಲಕ ಸಭೆಯೊಳಿರುತಾ । ಜನಕನಂದನೆ
ಗೈದುದನರಿತು । ವನಜಗಳ ನಾಘ್ರಾಣಿಸಿದಳುಳಿದೆನ್ನ ನವನಿಜೆಯು ॥ ಇನ
ಯನಪ್ಪಣೆ ಯಿಲ್ಲದಾ ಪತಿ । ಯನುಳಿದಾಸಪದಾರ್ಥವೆನು ಮಾ । ನಿನಿ
ಯರು ಧರಿಸಕೂಡದಿದು ತರವಲ್ಲಬಲೆಯರಿಗೆ ॥ ೩೬ ॥ ಅದುನಿಮಿತ್ತದೆ
ಶಿಕ್ಷಿಸುವೆನೀ । ಸುದತಿಯನು ನಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ । ವಧುಗಳೆಲ್ಲರು ಜಗದೊ
ಳೀತೆರದಿಂದೆ ಮಾಡುವರು ॥ ಇದು ವಿಹಿತಮಲ್ಲೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ । ಸದ
ನಕತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳು ಬಂದನು । ಅದನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಪೇಳದೆ ಮ
ನದೆ ಯೋಚಿಸುತ ॥ ೩೭ ॥ ಭರದೊಳೊಡ್ಡೋಲಗವ ನಾರಘು । ವರ
ನು ಮುಗಿಸುತ ಜಾನಕಿಯ ಹ ॥ ತ್ತಿರಕೆ ಬಂದಾ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನು ತೆಗಿಸಿ
ನೆರೆನೋಡಿ ॥ ವರಫಲ ಕುಸುಮಚಂದನಂಗಳ । ನಿರದೆ ಪಟ್ಟಣದೊಳಹ
ಸಕಲ ಜ । ನರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಳಿಕವುಗಳನು ತಾನುಧರಿಸಿದನು ॥ ೩೮ ॥
ಒಂದುದಿನವೇಕಾದಶಿಯೊಳಾ । ನಂದದಿಂ ದುಪವಾಸವೆಸೆಸಗು । ತಿಂದು
ವವನೆ ಮಹೀಸುತೆ ದ್ವಾದಶಿಯುಷಸ್ಸಿನೊಳು ॥ ವಿಂದುಬೃಂದಾವನಕತಿ
ಭಕುತಿ । ಯಿಂದೆ ಪೂಜೆಯನಾಗಿಸುತ ನಲ । ವಿಂದೆ ಸುತ್ತುಬಳಸುತಲಿ
ದ್ದಳು ಪೇಳ್ವಮಂತ್ರವನು ॥ ೩೯ ॥ ಪೊಡಮಡುತಲಾಸೀತೆ ತುಲಸಿಯ ।
ಗಿಡಕೆಮೂರುಸಲ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ । ಯೊಡರಿಸುತ್ತಿರೆ ಸೆರಗುಸೋಂಕುತಬಿ
ದ್ದುದೊಂದೆಲೆಯು ॥ ಪೊಡವಿಯೊಳಗೀದಿನದೆ ತುಲಸಿಯ । ಗಿಡದೆಲೆಯು
ರುಳ್ದುದ ನುಚಿತಮೆನು । ತೊಡನೆ ಪತ್ರವನಲ್ಲಿರಿಸಿಬೇಡಿದಳುಪಲತೆರದೆ
॥ ೪೦ ॥ ಮುಗಿಸಿಪೂಜೆಯನಾ ಗಿಡಕೆಕೈ । ಮುಗಿದುಜಾನಕಿ ಪುಲವು
ಬಗೆಪರಿ । ಕೆಗಳನಾಗಿಸಿ ಬರುವನಿತರೊಳು ರಾಜಮಂದಿರಕೆ ॥ ಗಗನ
ದಿಂದೈತಂದ ಮರಮುನಿ । ರಘುವರನ ಮುಂದುಗಡೆ ನಿಂದನು । ಬಗೆಬ
ಗೆಯರಾಗಂಗಳನು ಹಾಡಿಸುತವೀಣೆಯಲಿ ॥ ೪೧ ॥ ದೇವಮುನಿಯುಚರ
ಣಾರಗಿ ರಘು । ಭೂವರನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಡೆ ಮ । ಹಾವಿಭವದಿಂದ
ರ್ಘ್ಯ ಪಾದ್ಯಾಚಮನಗಳನಿತ್ತು ॥ ತಾವುಭೋಜನ ಕೇಳಬೇಕೆನ । ಲೀ
ವಸುಮತೀಸುತೆ ಬಡಿಸಿದರೆ । ನಾವುಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಪೂಟವನೆಂದುಪೇಳದ
ನು ॥ ೪೨ ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆ ಭೀತಿಗೊಂಡಳು । ವೀರರಾಘವ ನರಿಯದಂ
ದದೆ । ಕಾರಣಮದೇನೆನುತ ಕೇಳ್ದೊಡಮರಮುನೀಂದ್ರನನು ॥ ಘೋರ
ಪಾತಕಿ ಸೀತೆಮುರಿದಳು । ಸೀರೆಸೆರೆಗಿಂ ದೊಂದೆಲೆಯನು ವಿ । ಚಾರಿಸದೆ
ತುಲಸೀಗಿಡದೊಳೀ ದ್ವಾದಶಿಯದಿವಸ ॥ ೪೩ ॥ ಪೋಗಿನೋಡೆಲೆ ರಾಘವ

ನೆನೀ । ನೀಗಲಿವರ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯು ಗೊ । ತ್ತಾಗುವುದಿದು ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಕೆ ಸರಿಯೆಹುದೆನುತ್ತ ॥ ಆಗ ನಾರದನರುಹುತಿರಲನು । ರಾಗದಿಂದಾ ರಘು ವರನಿದ । ಕ್ಕಾಗಿಪ್ಪದು ಪರಿಹಾರವೆನು ನೀವೆನುತಬೇಡಿದನು ॥ ೪೪ ॥ ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಮಹಿಮೆಯೊ । ಳಿನ್ನು ಜಾನಕಿಗಿಡದೊಳೀಯೆಲೆ । ಯ ನ್ನು ಸಂಧಿಸಲೀ ದುರಿತಪರಿಹಾರವಹುದೆನುತ ॥ ಮನ್ನಿಸಿತಿಳಿಸ ಲಮರ ಮುನಿವರ । ನನ್ನಿಗಂ ಪದಕೆರಗಿಜಾನಕಿ । ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ನೀವ್ವನುಡಿ ದಂತಾಗಿಸುವೆನೆಂದು ॥ ೪೫ ॥ ಬಡನೆಬೃಂದಾವನದ ಬಳಿಗಾ । ಪ್ಪೊಡವಿಯ ಣುಗಿಯು ಬಂದುತುಲಸಿಯ । ಗಿಡಕೆಕೈಮುಗಿದೆರಗಿ ನಿಂದೆಲೆತುಲಸಿದೇ ವತೆಯೆ ॥ ಗಿಡದೊಳಗೆವೊದಲಂತೆ ಸೇರಲಿ । ಕಡುತವಕದಿಂ ದೀಯಲೆ ಯುನಾಂ । ಪ್ಪೊಡವಿತಳದೆ ಪತಿವ್ರತೆಯೆನುತ ಜಸವನಾಂತಿರಲು ॥ ೪೬ ॥ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಪೋಗಲೆಲೆಕೋ । ಮಲತುಲಸಿ ಗಿಡದಲ್ಲನಿತರೊಳ । ಖಿ ಳವಿಬುಧ ರೈತಂದರತಿ ಜವದಿಂದಿನೆರೆನೆರೆದು ॥ ನೆಲವನೀಕ್ಷಿಸುತತ್ರಿವಿಷಾ ದವ । ತಳೆದು ನಿಂದವನಿಜೆಯುಃಕಂಡು ವ । ಹಿಲದೊಳಮರ ಮುನೀಂದ। ನೊಲವಿಂದಿಂತುಪೇಳಿದನು ॥ ೪೭ ॥ ಎಲೆಮಹೀಸುತೆ ಕೇಳುಗಂಡನ ನುಳಿದುಚಂದನ ಪುಷ್ಪಫಲಗಳ । ನೊಲಿದುಸೇವಿಸಕೂಡದು ಪತಿವ್ರತೆ ಯರಿಳೆಯೊಳಗೆ ॥ ಸಲೆಹೊಳೆವುತಿಹ ವರಸುಗಂಧ ಕ । ಮಲಗಳನು ನೀಂ ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ನುಳಿದೆ ಆಘ್ರಾಣಿಸಿದೆಯಲ್ಲವೆ ಹಿಂದೆಯೋಚಿಸದೆ ॥ ೪೮ ॥ ಮತ್ತೆಬೃಂದ್ಥಾವನದ ಬಳಿಗೈ । ದುತ್ತ ಪತಿಗೆಸಮರ್ಪಿಸದೆನಾ । ನುತ್ತಮ ಕಮಲತತಿಯನಾ ಘ್ರಾಣಿಸಿದುದನುತೊರೆದು ॥ ಉತ್ತಮಪತಿ ವ್ರತೆಯಧರ್ಮವ । ನೆತ್ತಲುಂ ಸಲಪಿದರ್ೂಡೀಯೆಲೆ । ಮತ್ತೆಸಂಧಿಸಲೆಂ ದುಬೇಡೆನುತಮರ ಮುನಿನುಡಿದ ॥ ೪೯ ॥ ಅಮರರೆಲ್ಲರು ನೋಡುತಿರ ಲಾ । ಕಮಲಲೋಚನೆ ಸೀತೆಶೀಘ್ರದೊ । ಳಮಲ ಬೃಂದಾವನದಮುಂ ಗಡೆನಿಂದು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ರಮಣನಂತೊರೆದಾ ಕಮಲದಕು । ಸುಮ ವನಾಘ್ರಾಣಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ । ವಿಮಲಪಾತಿವ್ರತ್ಯಧರ್ಮವು ನನ್ನೊಳಿರುತಿರಲು ॥ ೫೦ ॥ ಎಲೆಯು ನಿನ್ನೊಳುಸಿಕ್ಕಿಕೊಳಲಿ ಮೊ । ದಲಿನ ರೀತಿಯೊಳೆಂ ದುಜಾನಕಿ । ತುಲಸಿಯನು ಬೇಡಿಕೊಳಲಪ್ಪಟರೊ ಳಿಳೆಗುರುಳ್ದಲೆಯು । ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡುದು ಮೊದಲಿನಂತಾ । ತುಲಸಿಗಿಡದೊಳು ಸಕಲದೇವತೆ । ಗಳು ಮನುಕುಲೇಂದ್ರನನು ಹೊಗಳುತಪಡೆದರಚ್ಚರಿಯ ॥ ೫೧ ॥ ಅವನಿಜಾತೆಯ ಹದಿಬದೆಯಧ । ರ್ಮವನು ಹೊಗಳುತ್ತಖಿಳ ನಿರ್ಜರ ರವನಿಜೆ ರಘೂತ್ತಮರ ಪದಪಂಕಜಕೆತಾವೆರಗಿ ॥ ಅವರವರ ಲೋಕಂ

ಗಳಿಗೆ ಕಡು । ತವಕದಿಂದಲೆ ಪ್ರೋದರಾನಂ । ದವನುತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತ ತವ್ಮೆ ಮುಖಾರವಿಂದದೊಳು ॥ ೫೦ ॥ ಸುರಮುನಿಪನವನೀ ಸುತೆಬಡಿಸಿ । ದುರುತರದ ವ್ಯೃಷ್ಟಾನ್ನವನು ಪರಿ । ಪರಿಯ ಪಾವನಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯಾದಿಗಳ ಭುಂಜಿಸುತ ॥ ಪರಿಮಳಸುಗಂಧ ಕುಸುಮಗಳನು । ಧರಿಸಿ ಫಲತಾಂಬೂಲ ದಕ್ಷಿಣೆ । ವರವಸನಗಳನಾಂತು ತೆರಳಿದನಮರಪುರಿಗಾಗಿ ॥ ... ... ॥ ೫೨ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು
ಪದ್ಯಗಳು ೨೪೫.

ನಲವತ್ತೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ॥ ಪ್ರತಿವರುಷದೊಳು ರಾಘವನು ಭೂ ।
ಸುತೆಯೊಡನೆ ವಿಪ್ರರಿಗೆಕೊಟ್ಟನು ।
ವಿತತವೈಭವದಿಂದೆ ಪೂಜಿಸಿ ಕೋಟಿಲಿಂಗಗಳ ॥

ಗುರುವಸಿಷ್ಠ ಮುನೀಂದ್ರನರುಹಿದ । ತೆರದೆ ರಾಘವನತಿಭಕುತಿಯಿಂ । ದಿರದೆ ಒಳಕೊಂದೊಂದು ಭಾರದತೂಕವಿರುವಂತೆ ॥ ವರಸುವರ್ಣದೊಳೊಂದು ಲಿಂಗದ । ತೆರದೆಮಾಡಿಸಿದನತಿ ಮಂಜುಳ । ತರಮೆನಿಸಿತೋರ್ಪೊಂದು ಕೋಟಿಯಲಿಂಗಗಳ ನೊಲಿದು ॥ ೧ ॥ ಬಂದುಸಾವಿರದಿಂಟು ಲಿಂಗಗ । ಳಂದೆನಿರ್ಮಿಸಿದತಿ ಶುಭಕರಮ । ದೆಂದೆನಿಪ ಮಂಗಳಸುಪೀಠದ ಮಧ್ಯಭಾಗದೊಳು ॥ ಅಂದಮಾಗೆಸೆವೊಂದು ಕಮಲದೊ । ಳೊಂದುಲಿಂಗವ ನಿರಿಸಿಸಂತಸ । ದಿಂದಲೆ ನಭೋಮಾಸದೊಳು ತಾಳ್ದಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯನು ॥ ೨ ॥ ಅದಕೆ ಷೋಡಶವಿಧದಪೂಜೆಯ । ನೊದವಿಸುತೆರಗಿ ರಾಘವೇಶ್ವರ । ನದರದಕ್ಷಿಣೆಗಿಟ್ಟು ಪಾವನ ರಾಮಟಂಕಿಯನು ॥ ಮುದದೊಳೊರ್ವ ಧರಣಿಸುರನನೊದ । ವಿದ ಭಕುತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿತ್ತನು । ಸದಯದಿಂದಾಸನದ ಸಹಿತಾತನಿಗೆ ಲಿಂಗವನು ॥ ೩ ॥ ಬೇರೆಬೇರೆ ವಿಧಂಗಳಿಂದಿಂ । ತಾರಘುವರನು ಕೂಡಿಮೂವ । ತ್ತಾರು ದಿವಸದೊಳೊಂದು ಕೋಟಿಯ ಲಿಂಗಗಳನೊಲಿದು ॥ ಧಾರಿಣೀಸುತೆಸಹಿತಘನಗಂ । ಭೀರ ವಚನದೊಳಾದರಿಸಿ ಯುಪ । ಚಾರಮಾಡುತ ದಾನ

ಮಾಡಿದನಂದು ವಿಪ್ರರಿಗೆ ॥ ೪ ॥ ವರುಷವರುಷ ದೊಳಂತುರಾಮನು । ವರನಭೋಮಾಸದೊಳು ತಪ್ಪದೆ । ಪರಮ ಭಕ್ತಿಯೊಳರ್ಚಿಸುತ ಬಹುಕಾಲಪರ್ಯಂತ ॥ ಧರಣಿಜಾತೆಯು ಸಹಿತ ಸಮನಂ । ತರದೊಳು ವ್ರತದಂಗಹೋಮವ । ವಿರಚಿಸುತ್ತಾಗಿಸಿದ ನವಕುದ್ಯಾಪನಂಗಳನು ॥ ೫ ॥ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಧರಣೀಸುರರಿಗಾ । ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ನಖಿಳದಾನಗ । ಳನೊಲಿದಿತ್ತರೆ ಮನ್ನಿಸುತ ಮೃದುಮಧುರವಚನದಲಿ ॥ ಜನಕನಂದನೆಯೊಡನೆ ವಿಪ್ರರ । ಘನಚರಣಪಂಕಜಕೆ ವಿನಯದೆ । ಮಣಿದೆರಗಿದನು ಭಕ್ತಿಭಾವದೊಳಂದು ಕೈಮುಗಿದು ॥ ೬ ॥ ಕಡುಬು ಹೋಳಿಗೆಲಾಡು ಪಿರಿಹೊ । ಯ್ಗಡುಬು ಮಂಡಿಗೆ ಫೇಣಿಘಾರಿಗೆ । ಸುಡುವಪ್ಪಳ ಸಂಡಿಗೆ ಚಿರೋಟಿ ಕರದಾಂಬೊಡೆಯು ॥ ಕಡುಸವಿಯನಾಂತ ಸುಖಿಯುಂಡೆಪ । ರಡಿಯುಪಾಯಸ ಪಲ್ಯಸುಳಿ ಪ । ಚ್ಚಡಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನಡಿಗೆ ಮಾಡಿಸುತ ॥ ೭ ॥ ಹೊಳೆವ ವರಶಾಲ್ಯನ್ನ ಷಡ್ರುಚಿ । ಗಳ ತಳಿದಚಿತ್ರಾನ್ನ ಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಪ ವಾರ್ತಾಕಾನ್ನ ದಧ್ಯನ್ನ ಪರಮ ಘೃತಾನ್ನ ॥ ತಿಳಿಯರಸ ಚಟ್ನಿಪುಡಿ ತೊವ್ವೆಬ । ಹುಳರುಚಿವಡೆದ ಮೊಸರು ತುಪ್ಪವೊ । ದಲಹ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನು ಮಾಡಿಸುತರಾಘವನು ॥ ೮ ॥ ವಿತತಸಂಮದದಿಂದೆ ಪುರದೊಳಿ । ರುತಿಹ ವರ್ಣಚತುಷ್ಟಯದ ಜನ । ತತಿಗೆ ಭೋಜನಗಳನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡೆಯುಪಚರಿಸಿ ॥ ಅತಿಸುವಾಸನೆಯಿಂದೆ ಮಘಮಘ । ಸುತಿಹ ಚಂದನಕುಸುಮಗಳನುಕೊ । ಡುತಪಣಿಸಿದನು ದಕ್ಷಿಣಾತಾಂಬೂಲಗಳನಿತ್ತು ॥ ೯ ॥ ಜವದೆ ಜಾನಕಿ ಸಂತಸವವಳೆ । ದವರವರ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನರಿತು । ಸುವಿಮಲೋಕ್ತಿಗಳಿಂದೆ ಪುರದಸುಮಂಗಲೀಯರನು ॥ ತವಕದಿಂದಡಿಗಡಿಗೆ ಮನ್ನಿಸಿ । ವಿವಿಧ ಮಂಗಳವಸ್ತುಗಳ ನಿ । ತ್ತವರಮನವಣಿವಂತೆ ಭೋಜನಮಾಡಿಸಿದಳೊಡನೆ ॥ ೧೦ ॥ ಪುರದಮಾನವರೆಲ್ಲರಾ ರಘು । ವರನನಾ ಧರಣೀಸುತೆಯನಾ । ದರದೆ ಹೊಗಳುತಲಿಬ್ಬರಿಗೆ ಸುಖವಾಗಲೆಂದೆನುತ ॥ ಹರಿಹರರ್ಗಡಿಗಡಿಗೆ ತಾವ್ಪೆಲ । ತೆರದೊಳರ್ಪಿಸಿ ಬಲುಹರಿಕೆಗಳ । ತೆರಳಿದರು ನಿಜಭವನಗಳಿಗಾನಂದವನುತಾಳ್ದು ॥ ೧೧ ॥ ಜನರಿಗೆವಿವೇಕವನು ರಘುನಂ । ದನನು ತಿಳುಹಿಸುವಂತೆ ಹೊಂದುತ । ಮನುಜವೇಷವನಾ ದಶರಥಮಹೀಶನುದರದೊಳು ॥ ಜನಿಸಿ ನಿತ್ಯವುಸಕಲವಿಧಮಂ । ದೆನಿಪಕರ್ಮಂಗಳನು ವಿರಚಿಸಿ । ದನವನಿಯೊಳತಿ ವಿಸ್ಮಯವನಾಗಿಸುತ ಸಂತತವು ॥ ೧೨ ॥ ಹಲವುಕಾಲದ ತನಕಸಲೆಕಂ । ಗೊಳಿಪ ಯೋಧ್ಯಾ

ಪುರವರದೊಳಾ । ಜಲಜನೇತ್ರನು ತನ್ನ ಸತಿಸುತ ಸೋದರರಸಹಿತ ।। ಬೆಳೆವಸಂತಸದಿಂ ದಿಡಿಗಡಿಗ । ಖಿಳವಿಧದ ಸೌಖ್ಯಂಗಳನು ತಾ । ಳ್ದೊಲಿದು ರಕ್ಷಿಸುತಿರ್ದನು ಸಕಲಜೀವಿಗಳನರಿತು ।। ೧೩ ।। ಇರಲಿರಲುಬಳಿಕೊಂದುದಿನ ರಘು । ವರನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂಕರೆದು ಹ । ತ್ತಿರಕೆಲೆಸಹೋದರನೆ ಕೇಳ್ಬೈನಾಳೆಯುದಯದಲಿ ।। ಪುರದ ಮಾನವರೆಲ್ಲರಸಹಿತ । ಭರದೆ ಬೇಂಟೆಗೆಪೋಗಬೇಕೆಂ । ದಿರುವೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸು ಸಮಸ್ತವನೆಂದುನೇಮಿಸಿದ ।। ೧೪ ।। ಅಣ್ಣನಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ । ಸನ್ನಿಗಂ ಶಿರಬಾಗಿ ರಾಘವ । ನುನ್ನತಚರಣಯುಗಳ ಪಂಕಜಕೆರಗಿ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ।। ಸನ್ನುತದ ಮೃಗಯಾವಿಹಾರಕೆ । ನನ್ನೊಡವೆರಸಿ ನಾಳೆ ನೀವ್ಬರು । ದೆನ್ನುತ ಪ್ಪಣೆಗೈದನಾ ಪುರದಖಿಳಮನುಜರ್ಗೆ ... ।। ೧೫ ।।

ಇಂತು ನಲವತ್ತೈದನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೨೫೧೦.

ನಲವತ್ತಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ ।। ಮೃಗದಬೇಂಟೆಯನೆಸಗಿ ವನದೊಳು ।
ರಘುವರನು ವಿಸ್ಮಯವನೆಸಗಿದ ।
ನಗಸುತ ಮಹೀಸುತೆಯರಿಗಭೇದವನು ತೋರಿಸುತ ।।

ಬಳಿಕಲೊಂದಾನೊಂದು ದಿನ ರವಿ । ಕುಲತಿಲಕ ರಾಘವನುಪಟ್ಟಣ । ದೊಳಹ ಮಾನವರೆಲ್ಲರನು ಬರಿಸುತ್ತ ಹತ್ತಿರಕೆ ।। ತಳುವದೈತಂದ ನುಕುಮರ ಜೆ । ನ್ನೊಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ ವನಕೆ ಮ । ಕ್ಕಳಸಹಿತ ಮೃಗಯಾವಿಹಾರಕೆ ಧಲಿಸಿಬಡ್ಗವನು ।। ೧ ।। ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡೈದಿದನು ವನದೊಳು । ಘಟ್ಟನೆಮಹಾ ಮೃಗಮದೊಂದನು । ನೆಟ್ಟನೆಬಹುಳನೂರ ನಡೆತಂದವನು ಶರದಿಂದೆ ।। ಕುಟ್ಟಿಸಂಹರಿಸಿದ ನರಣ್ಯದ । ನಟ್ಟನಡುವಣತಾಣದೊಳು ಗುರಿ । ಯಿಟ್ಟು ರಘುನಂದನನು ತಾನಾಂತರಿವಿನೋದವನು ।। ೨ ।। ಜನಗಳೆಲ್ಲರು ಹಿಂದೆನಿಂದರು । ವನದಮಧ್ಯದೆ ಬಹುಳದೂರದೊ । ಳಿನಕುಲೇಂದ್ರನು ಹಸಿವುಬಾಯಾರಿಕೆಗಳನುಹೊಂದಿ । ಮನದೊಳಾಯಾಸವನು ತಾಳುತ । ವನದೊಳೈತಂದೊಂದು ವೃಕ್ಷದ ।

ಸನಿಹದೊಳು ತಾಕುಳಿತುಕೊಂಡನು ತಣ್ಣೆಳಲಿನೊಳಗೆ ‖ ೩ ‖ ಆಗಳ
ಲ್ಲಿಗದೊರ್ವ ಬೇಡಿತಿ । ಬೇಗನೈತಂದಿದಿರು ನಿಂದಾ । ರಾಘವನನೀಕ್ಷಿ
ಸುತ ನಮಿಸಿದಳಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ಈಗಭಾಯಾರಿಕೆ ಹಸಿವುನನ । ಗಾ
ಗುತಿವೆ ಬಹುವಾಗಿ ನೀನನು । ರಾಗದೊಳು ಪ್ರೋಗಿಸೆಲೆಬೇಡಿತಿ ಸನ್ನ
ಬಾಧೆಗಳ ‖ ೪ ‖ ದೂರದಲಿ ಸಾಮಿತ್ರಿಮೊದಲಹ । ಪಾರಜನಗಳು ನಿಂ
ತಿರುವರು ವಿ । ಚಾರಿಸೆಂದೆನುತವಳನಾ ರಘುವರನುಕೇಳಿದೊಡೆ ‖ ಧಾರಿ
ಣೀಪತಿಕೇಳು ಘನಕಾ । ಸಾರವೊಂದಿಹುದಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಹುಳ । ದೂರವೆನಿ
ಸದೆ ವಿಮಲಜಲದಿಂದೆಸೆದು ಸಂತತವು ‖ ೫ ‖ ಅದರ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರು
ವುದು ಪಿ । ರಿದಹ ದುರ್ಗಾದೇವತೆಯಗುಡಿ । ಯದರಬಳಿಗೀಹೊತ್ತು
ಮಂಗಳವಾರವದರಿಂದೆ ‖ ಪದೆದುಚಂಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸ । ಲೊದ
ವಿದಭಕುತಿಯಿಂದಲೀ ನಗ । ರದಸುಮಂಗಲಿಯರು ಬರುತಿಹರುಗುಂಪು
ಗುಂಪಾಗಿ ‖ ೬ ‖ ಮನುಜಪತಿಕೇಳಲ್ಲಿಗೀಗಳೆ । ಮನವಿರಿಸಿನೀಂ ಬರ
ಲುದೊರೆವುವು । ನಿನಗೆ ವರಚಿತ್ರಾನ್ನ ಪಾನೀಯಗಳೆನುತರುಹಲು ‖
ವನಿತೆಕೇಳಾ ಲಕ್ಷ್ಮಣಾದಿಗ । ಳನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆನೀ । ವನ
ದೊಳಿನ್ನವಿಚಾರವನು ಪೇಳಾವನಿತೆಯರಿಗೆ ‖ ೭ ‖ ಎಂದು ತ್ರಿಳುಹಿಸಲಂ
ತೆಮಾಡುವೆ । ನೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸುತ್ತ ತಾನೈ । ತಂದು ದುರ್ಗಾದೇವಿ ದೇ
ವಾಲಯದಹತ್ತಿರಕೆ ‖ ಸುಂದರಾಂಗನೆಯರನು ಕಂಡಾ । ನಂದದಿಂದಾ
ಶಬರಿಪೇಳಿದ । ಳಂದಧಿಕ ಮೃದುಮಧುರವಚನಗಳಿಂದೆ ಕೈಮುಗಿದು
‖ ೮ ‖ ರಘುವರನು ಬಂದಿರುತಿಹನು ಬೇಂ । ಟೆಗೆನುತ್ತಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಹುಸಮೀ
ಪದೊ । ಳಗಿಹನು ಹಸಿವುನೀರಡಿಕೆಗಳನಾಂತು ಬಳಲಿಹನು ‖ ಜಗದೊ
ಡೆಯನೀ ಸಂಗತಿಯನು ನಿ । ಮಗರುಹುವುದೆಂದೆನ್ನ ನಿಂದಿ । ಲ್ಲಿಗೆಕ
ಳುಹಿದನೆನುತ್ತ ಪೇಳ್ದಳು ಶಬರಿವಧುಗಳಿಗೆ ‖ ೯ ‖ ಆವನಿತೆಯರವಳನಿ
ರಿಸಿಕೊಂ । ಡಾವಿನುತ ಚಂಡಿಕೆಯನರ್ಚಿಸಿ । ದೇವದೇವನಿಗನ್ನವಿಟ್ಟು
ಕೃತಾರ್ಥರಹೆವೆನುತ ‖ ಸಾವಧಾನದೊಳೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ । ಠೀವಿಯಿಂ
ದಲೆ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂ । ಡಾವಿಮಲವಸ್ತುಗಳ ನಾಂತೈತಂದರಾಗುಡಿಗೆ ‖
‖ ೧೦ ‖ ಆಗುಡಿಯೊಳಿರ್ದಂಬೆ ಯನಿತರೊ । ಳಾಗಳವರಿಗೆ ಕರುಣೆ
ತೋರಿಸ । ಬೇಗನಾದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲನುಮುಚ್ಚಿದಳು ‖ ನಾಗ
ಭೂಷಣನರಸಿ ಮಹದನು । ರಾಗದೊಳ ಗೊಂದುಕ್ಷಣದವೋ । ಲಾಗು
ಡಿಯಮುಂದುಗಡೆ ನಿಂದಿಂತೆಂದು ಪೇಳಿದಳು ‖ ೧೧ ‖ ವನಿತೆಯರೆ ನೀ
ವ್ಕೇಳಿನಕುಲೇಂ । ದ್ರನೆನಿಪಾ ರಘುನಂದನನೆ ಗಿರಿ । ಶನೆನಿಪನು ಜಾನಕಿ

ಯೆ ಪಾರ್ವತಿಯೆಂದೆನಿಸುತಿಹಳು ‖ ಜನಕಜಾಪಾರ್ವತಿಯರಿಗು ಮೋ । ಕ್ಷ್ಮನುಕುಲೋತ್ತಮ ವಾಮದೇವರಿ । ಗನಿತುಭೇದವು ತೋರದೆನ್ನುತ ರಿವುಮುಚಿತ್ತದಲಿ ‖ ೧೨ ‖ ಇವರುಗಳಿಗಾವ ಜನಗಳು ಭೇ । ದವನೆಣಿಸು ತಿಪರಾಜನರುವೆಸಿ । ಸುಮರುಕುಂಭೀಪಾಕಮೊದಲಾದ ನರಕಂಗಳಲಿ । ವಿವಿಧಯಾತನೆಗಳನು ತಾವನು । ಭವಿಸುತ ದಿವಾರಾತ್ರಿ ಹಾಹಾ । ರವವ ಗೈಯುತ ಕೋಟಿಕಲ್ಪದ ಕಾಲಪರ್ಯಂತ ‖ ೧೩ ‖ ಅದುನಿಮಿತ್ತದೊಳೀ ಗಳೆ ಸಕಲ । ವಿಧಗಳಹ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಗಳನಿ । ತ್ತೊದವಿಮತಿ ಭಕ್ತಿಯ ನುತಾಳ್ದಿನ್ನೊಡೆಯ ನೆಂದೆನಿಪ ‖ ಮಧುವಿನಾಶಕ ರಾಮಚಂದ್ರನ । ಪವನನರ್ಚಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಯನೆಸಗು । ವುದತಿಶೀಘ್ರದೆ ನೀವುಕೈಮುಗಿದೆರಗಿ ಮನವೊಲಿದು ‖ ೧೪ ‖ ಮಿಕ್ಕಶೇಷಾನ್ನವನು ನಾನಿಂ । ದಕ್ಕರೆಯೊಳು ಣ್ಣುವೆನೆನ್ನುತ । ಘಕ್ಕನೆನುಡಿದು ಹೊರಡಿರಘುನಂದನನು ಹಸಿವಿಂದೆ ‖ ಸೊಕ್ಕಿಬಳಲಿಹ ನೆಂದುಚಂಡಿಕೆ । ತಕ್ಕಮಾತುಗಳಿಂದೆ ತಿಳುಹಿವೆ । ನಕ್ಕೆಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳಂದಾ ವನಿತೆಯರನೊಡನೆ ‖ ೧೫ ‖ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತಘನಸುಂ । ಮಾನವನು ತಾಳ್ದಚ್ಚರಿವಡೆದು । ಮಾನಿನಿಯರಾಶಬರಿಯಸಹಿತ ಬಹುಳಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ಭಾನುಕುಲ ತಿಲಕನಬಳಿಗೆಬಂ । ದಾನರೇಂದ್ರನ ಚರಣಕಮಲಕೆ । ಸಾನುರಾಗದೆ ನಮಿಸಿದರುಕಣ್ಣಾರೆನೆರೆ ನೋಡಿ ‖ ೧೬ ‖ ಕನಕಜಲಕುಂಭಂಗಳನು ಮೇ । ಲೆನಿಪ ದಿವ್ಯಾನ್ನಂಗಳನು ರಾ । ಮನಿದಿರೊಳಿರಿಸಿ ಸಕಲನಾರಿಯರೆಲ್ಲ ಕೈಮುಗಿದು ‖ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮಕೇಳು ಬೇಡಿತಿ । ಯನುಕಳುಹಿ ನಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಸಲಹಿದೆ । ವಿನುತಕರುಣಾತಿಶಯದಿಂದಲೆ ನಮ್ಮನೀಕ್ಷಿಸುತ ‖ ೧೭ ‖ ಗಿರಿಜೆದಿವ್ಯಾನ್ನಂಗಳನು ತರ । ತರದ ಭಕ್ಷ್ಯಂಗಳನು ನಿನಗತಿ । ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಹಳಿವನು ಕೈಕೊಂಡು ‖ ಭರದೆಭೋಜನಮಾಡಿ ಹಸಿವನು । ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆನುತ ಕಾ । ಲ್ಗೆರಗಿಬೇಡಿದರತಿ ವಿನಯದಿಂದಖಿಳನಾರಿಯರು ‖ ೧೮ ‖ ಎಲೆವನಿತೆಯರೆ ದೇವಿಪೇಳ್ದುದ । ನೊಲಿದು ತೀಸೆಂದೆನುತ ಭಾಸ್ಕರ । ಕುಲತಿಲಕನಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರನಂದು ಬೆಸಗೊಳಲು ‖ ಜಲಜನಾಭನೆ ಕೇಳುದುರ್ಗೆಗು । ಮಿಳೆಯಮಗಳಿಗು ಭೇದವಿಲ್ಲೆನು । ತಲು ಶಿವನೆನಿಸೀನೆನ್ನುತಲು ಪೇಳಿದಳು ಶರ್ವಾಣಿ ‖ ೧೯ ‖ ಗಿರಿಜೆ ಜಾನಕಿಯರೊಳು ಗಂಗಾ । ಧರರಘೂತ್ತಮರೊಳಗೆ ಭೇದವ । ನಿರಿಸುತಿಪ ಮಾನವರು ನರಕಂಗಳಲಿಬೀಳುವರು ‖ ಅರುಹುತಿಂತಿಂದೆಮ್ಮದೇವತೆ । ಹರುಷದಿಂದಲೆ ಭುಜಿಪೆನಾರಘು । ವರನ ಯುಚ್ಛಿಷ್ಟವನೆನುತ

ಪೇಳಿದಳುನವೊಡನೆ ‖ ೨೦ ‖ ಬಂದೆವದಕೆಂದಿಂದು ನಾವ್ಮದ । ದಿಂದೆ ನೀವಿದನುಂಡು ರಕ್ಷಿಸು । ದಂದದಿಂದಲೆನುತ್ತಡಿ ಗಡಿಗೆಬೇಡಿಕೊಳಲವ ರು ‖ ಮಂದಹಾಸದೊಳೀಕ್ಷಿಸುತ ರಘು । ನಂದನನು ಹಾಗಾದರಾಗಿರಿ । ನಂದನೆಸು ಭೂಜಾತೆಯಾಗುತ ಬರಲಿನನ್ನೆಡೆಗೆ ‖ ೨೧ ‖ ಪೋಗಿನಿ ವ್ಮೊಳಗೊಬ್ಬರಲ್ಲಿಗೆ । ಬೇಗನೀಸಂಗತಿಯ ಪೇಳುವು । ದೀಗೆದುರ್ಗೆಗೆ ನುತ್ತಪೇಳಿದನಾ ರಘೂದ್ವಹನು ‖ ಆಗಳೆಂದೆನುತೊರ್ವ ವನಿತೆ ಸ । ರಾಗದಿಂದೈತಂದು ಕೈಮುಗಿ । ದಾಗಿರಿಸುತೆಗೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ರಾಮವಾ ಕ್ಯವನು ‖ ೨೨ ‖ ಬಡನೆಬಾಗಿಲತೆರೆದು ಪಾರ್ವತಿ । ಪೊಡವಿಯಣುಗಿ ಯ ರೂಪಿನೊಳಗಂ । ದಿಡಿವ ಸಂತಸದಿಂದೆ ಹೊರಗೈತಂದುಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ಗುಡಿಯಬಾಗಿಲಮುಚ್ಚಿ ಕೈಯೊಳು । ಪಿಡಿದು ಜಲಪಾತ್ರೆಯನು ಬಂ ದಳು । ಕಡುತವಕದೆ ರಘುವರನೆಡೆಗಾನಂದವನು ತಾಳ್ದು ‖ ೨೩ ‖ ಮುಗುಳುನಗೆ ಯಿಂದೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ । ರಘುವರನ ಚರಣಾರವಿಂದಕೆ । ರಗಿ ಮಹೀಸುತೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು ರಾಘವನಿದಿರೊಳು । ಜಗದೊಡೆಯ ರಾ ಘವನನಂದುರೆ । ಹೊಗಳುತ ಸಕಲ ನಾರಿಯರಡಿಗ । ಡಿಗೆ ಬಹುಳವಿಸ್ಮ ಯವನಾಂತರು ಕೂಡೆನೆರೆನೋಡಿ ‖ ೨೪ ‖ ವರ ಧನುರ್ಬಾಣಂಗಳನು ರಘು । ವರನು ಕೈಯೊಳಗಾಂತು ಸಂಧಿಸಿ । ಧರಣಿಯನು ಭೇದಿಸುತ ವರಪಾತಾಳಗಂಗೆಯನು ‖ ಬರಿಸಿಮೇಲಕದರೊಳು ಮಿಾಯುತ । ವಿರ ಚಿಸಿಯೆ ಮಾಧ್ಯಾಹ್ನಿಕವನತಿ । ಭರದೊಳೂಟಕೆ ಸಿದ್ಧವಾದನುಕು ಳಿತುಪೀಠವೊಳು ‖ ೨೫ ‖ ಅನಿತರೊಳ್ಗೈತಂದುದಲ್ಲಿಗೆ । ಮನುಕು ಲೋತ್ತಮ ರಾಘವೇಂದ್ರನ । ಘನಚತುರ್ಬಲವೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆಶೀ ಘ್ರದಲಿ ‖ ವನಜನಾಭನಮುಂದೆ ನಿಂದಿಹ । ಜನಕಜಾತೆಯ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಲೆ । ಮನದೊಳಾಶ್ಚರ್ಯವನು ತಾಳ್ದರು ತಮ್ಮೊಳಡಿಗಡಿಗೆ ‖ ೨೬ ‖ ಲವ ಕುಶರು ಮೊದಲಾದಖಿಳ ಮಾ । ನವರು ಬೇಡಿತಿಮಾತಿನಿಂದತಿ । ಜವ ದೊಳೀವಾರ್ತೆಯನು ತಿಳಿದತಿಮೋಹವನು ತಾಳ್ದು ‖ ಶಿವನೆರಾಘವನೆಂ ತಲು ಗಿರಿಜೆ । ಯುವನಿಸುತೆಯೆಂತಲು ತಿಳಿದುಕೊಂ । ಡವರೊಳಗಭೇ ದವನು ಮಾಡಿದರಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ‖ ೨೭ ‖ ಸತಿಸುತ ಸಹೋದರರೊ ಡನೆಕೂ । ಡುತ ಜವದೊಳಾರಾಘವೇಶ್ವರ । ನತಿಹರುಷವನು ತಾಳ್ದು ಪಚರಿಸುತ ಖಿಳಸೇನೆಯನು ‖ ಹಿತದೊಳೂಟವಗೈದು ಮೇಲೆನಿ । ಸು ತಿಹ ನೀರನುಕುಡಿದು ಕೂಡೆವ । ನಿತೆಯರೆಲ್ಲರ ನೀಕ್ಷಿಸುತ್ತತಿಕೃಪೆಯೊ ಳಂತೆಂದ ‖ ೨೮ ‖ ನಿಮಗೆ ರಾಮಾ ಯೆಂಬನಾಮವ । ಸುಮನದಿಂದಿ

ತ್ತಿಹೆನು ನನ್ನೊಳು । ನಿಮಗೆಮೇಲೆನಿಸುತಿಹ ಭಕ್ತಿಯು ಸಂಜನಿಸಲಿನ್ನು ॥ ನಿಮಗೆದೇವತೆಗಳೊಳು ವಿಪ್ರರೊ । ಳಮಲಧರ್ಮದೊಳುತ್ತಮಕಥಾ । ಸಮುದಯವನಾಲಿಪುದರೊಳಿರಲಿಭಕ್ತಿ ಸಂತತವು ॥ ೨೯ ॥ ನೀವು ಪರಿಶುದ್ಧರೆನಿಸಿರುವಿರಿ । ನೀವು ಶುಭಶಕುನಂಗಳನು ಕೊಡಿ । ರಾವಗಂ ಭೂತಳದೊಳಿರುತಿಹ ಮನುಜಸಂಚಯಕೆ ॥ ಈವಿಧದಮೇಲೆನಿಸ ವರಗಳ । ನೀವೆನು ನಿಮಗೆನಾನೆನುತ ರಘು । ಭೂವರನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದನಾ ವನಿತೆಯರನು ॥ ೩೦ ॥ ಎಲೆಮಹೀಸುತೆ ನೀನು ನಿನ್ನ । ಸ್ಥಳಕೆ ಪೋಗೆನುತಪ್ಪಣೆಯ ಮಾ । ಡಲತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳಾಕೆ ಸಕಲ ಸುಮಂಗಲಿಯರೊಡನೆ ॥ ಕಲಸಕನ್ನಡಿ ಕಂಬತೋರಣ । ಬಳಗದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವುತಿಹ ಗುಡಿ । ಬಳಿಗೆ ಬಂದೊಳಹೊಕ್ಕು ಪಾರ್ವತಿಯಾದಳಾಕ್ಷಣದೆ ॥ ೩೧ ॥ ಏನಿದಚ್ಚರಿಯೆಂದೆನುತ್ತ ಭ । ವಾನಿದೇವಿಯ ಪದಕೆರಗುತಾ । ಮಾನಿನಿಯುರಾ ದುರ್ಗೆಯನು ಪಲತೆರದೆಸಂಸ್ತುತಿಸಿ ॥ ಸಾನುರಾಗದೊಳರ್ಚಿಸುತ ಘನ । ಕಾನನವೆನುಳದತ್ತ ಪೋದರು । ಜಾನಿಸುತ ರಾಘವನನಾಮವೆ ನವರಮನೆಗಳಿಗೆ ॥ ೩೨ ॥ ಮೃಗದಬೇಂಟೆಯುನಾಗಿಸಿ ಬಹುವಿ । ಧಗಳೆನಿಪ ಚರ್ಮಂಗಳನು ಕೊಂ । ಡೊಗೆದಸಂತಸದಿಂದಖಿಳ ಸೇನೆಗಳನೊಲಿಸುತ್ತ ॥ ಬಗೆಬಗೆಯ ವನವೈಭವಗಳನ । ಡಿಗಡಿಗೆ ವಿಲೋಕಿಸುತ ಬಂದನು । ರಘುವರನಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಗೆ ಸುತಸೋದರರಸಹಿತ ... ... ॥ ೩೩ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೨೫೪೩.

ನಲವತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಸೂಚನೆ॥ ಸೋಮಕುಲದರಸರನು ಘನಸಂ ।
ಗ್ರಾಮದೊಳು ಸೋಲಿಸುತಿರೆ ಕುಶನು ।
ಭೂಮಿಸುತೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳಬ್ಜೋದ್ಭವನನುಡಿಗೇಳ್ದು ॥

ಬಳಿಕರಾಘವನೊಂದುದಿನ ಕಂ । ಗೊಳಿಪ ನಿಜಸಿಂಹಾಸನದಮೇ । ಲ್ಪೊಳತುಕೊಂಡೆಲ್ಲರನು ಪದೆದುವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರಲು ॥ ಸಲೆವಿರಾ

ಜಿಪ ಹಸ್ತಿನಪುರಿಯು | ನುಳಿದು ನಡೆತಂದೊರ್ವ ದೂತನು | ತಳುವ
ದಾನತನಾಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ರಘುಪತಿಗೆ ‖ ೧ ‖ ಅರಸಚಿತ್ರ್ಯಸಹುದುಹ
ಸ್ತಿನ | ಪುರಿಯುನಿಂದಾ ಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿರು | ವರು ವಿಧುಕುಲೋತ್ತ
ನ್ನ ಚಿರಜೀವಿಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡು ‖ ವರನಳಾದಿ ಮಹೀಪತಿಗಳನು | ತರ
ಹಿಬಿನ್ನೈಸಿದನು ರಘುಭೂ | ವರನ ಪದಪಂಕೇಜಕೆರಗುತ ಮತ್ತೆ ಕೈ
ಮುಗಿದು ‖ ೨ ‖ ಆವಚನವನುಕೇಳ್ದೊಡನೆ ರಘು | ಭೂವರನುಸಾವಿ
ತ್ರಿಯುಂ ಕರೆ | ದಾವಿನುತಸಭೆಯೊಳುರೆಮನ್ನಿಸಿ ನಾಳೆಯುದಿನದೊಳು
ಸಾವಕಾಶವನಾಗಿಸದೆ ನಾ | ನಾವಿಧದಖಿಳ ಸೇನೆಸಹಿತವು | ಹಾವಿಭವ
ದೊಳು ಪೋಗಬೇಕಾಹಸ್ತಿನಾಪುರಿಗೆ ‖ ೩ ‖ ಕರೆಯಿಸೇಳುದ್ವೀಪ ವ
ಧ್ಯದೊ | ಳಿರುವ ರಾಜರನೆಲ್ಲ ನೀನತಿ | ಭರದೊಳೆಮ್ಮಸುತರನು ಸೈನ್ಯ
ಸಮೇತಕಾಳಗಕೆ ‖ ಬರುವತೆರದೊಳನುಜ್ಞೆಗೊಡೆನು | ತ್ತರುಹಿಸಲ
ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವ | ವಿರಚಿಸಿದನು ಕುಶಂಗೆ ಸಪ್ತದ್ವೀಪಕರಸೆನಿಸಿ ‖ ೪ ‖
ಘನವರೂಥದೊಳಗ್ನಿ ಹೋತ್ರಗ | ಳನಿರಿಸಿ ಮನುಕುಲೋತ್ತಮನಖಿ
ಳ | ಜನರನಾರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತ ಶೀಘ್ರದಲಿ ‖ ಇನಿಯಳಸಹಿತಕೂ
ಡೆನಡೆತಂ | ದನು ರಥದೆಕೂಡುತ ಪುರದಹೊರ | ಗಣ ಪಟದಗೃಹಕಾಗಿ
ನಿಜಚತುರಂಗ ಬಲಸಹಿತ ‖ ೫ ‖ ಅಲ್ಲಿನಿಂದಾ ರಾತ್ರಿಸತಿಯೊಡ | ನು
ಸದೊಳೂಟವನೆಸಗಿ ವರ | ಸಲ್ಲಲಿತ ಮೃದುತಲ್ಪದೊಳು ಸುಖನಿದೆ
ಯನುವಮಾಡಿ ‖ ನಲ್ಲಳಸಹಿತ ಲೆದ್ದುದಯದೊಳ | ಗೆಲ್ಲರನೊಲಿಸುತಸ
ಯೂನದಿ | ಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದೆಸಗಿವನು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನಾದಿಗಳ ‖ ೬ ‖ ವಿಧಿ
ವಿಧಾನದೊಳೆಸಗಿವಿಪ್ರಸ | ಮುದಯುಕೆ ಸಕಲದಾನಗಳನಾ | ನದಿಯುತಿ
ರದೊಳಾ ರಘೂದ್ವಹನಧಿಕಭಕ್ತಿಯಲಿ ‖ ಪದೆದುವಂದಿಸಿ ಹರಿವಸರಯೂ
ನದಿಗೆಕೋಸಲಪುರಿಗೆ ನಮಿಸಿಭ | ರದೊಳುಪೋದನು ಮುಂದಕೆಸಕ
ಸೈನ್ಯಜನಸಹಿತ ‖ ೭ ‖ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು ಜನಕಪುತ್ರಿಮೊ | ದಲ
ರಾಜಾಂಗನೆಯರೆಲ್ಲರು | ಸಲೆವಿರಾಜಿಪ ಘನಗಜಂಗಳೊಳತಿ ವಿನೋ
ದಲಿ ‖ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು ರಾಘುವನು ಕಂ | ಗೊಳಿಪ ಮತ್ತಮತಂ
ಜದಕೊರ | ಳೊಳತಿ ವೈಭವದಿಂದೆ ಬಿರುದಾವಳಿಯನಾಲಿಸುತ ‖ ೮
ವರವಿಮಾನವನೇರಿದರು ತರ | ತರದಖಿಳ ವಸ್ತುಗಳನಿರಿಸುತ | ಪ್ರರ
ಮಾನವರೆಲ್ಲರತಿ ಶೀಘ್ರದೊಳುನಡೆತಂದು ‖ ಭರದೊಳಾ ರಘುವರನ
ಹಸ್ತಿನ | ಪುರಿಗೆಬಂದನು ದಿವಸಹದಿನ್ನೊಂ | ದರಲಿ ನಾನಾಪುರಗಳನ
ಕ್ರಮಿಸಿ ಮಂಗಳದಲಿ ‖ ೯ ‖ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನು ನಾನರರನು ಜ | ಗ

ಕೆರಘುಭೂವರನು ಕೂಡೆಜ । ಗಳನಡೆದುದು ನಲಾದಿಗಳಿಗಾವಾನರೇಂ
ದ್ರರಿಗೆ ॥ ಹಲವುಜೋಧರು ಮಡಿದರಿರ್ಕಡೆ । ಯೊಳಗೆ ಹನ್ನೆರಡುಪದು
ಮಂಗಳ । ಬಲವಿನಾಶನವಾದುದು ನಲಾದಿಗಳಸೈನ್ಯದಲಿ ॥೧೦॥ ನೊಂದು
ಕೊಳ್ಳದೆ ಬಹುಪರಾಕ್ರಮ । ದಿಂದೆ ಜಗಳವನೆಸಗಿದರುಹ । ನ್ನೊಂದು
ತಿಂಗಳಮೇಲೆ ಹನ್ನೊಂದುದಿನಗಳತನಕ ॥ ಕುಂದಿಕೊರಗುತ್ತತಿ ವಿಷಾ
ದವ । ನೊಂದಿ ರಣರಂಗದೊಳುನಿಲ್ಲದೆ । ಬೆಂದುಪೋದರು ಶತ್ರುಗಳು
ಕುಶನಸ್ತ್ರಘಾತದಲಿ ॥ ೧೧ ॥ ಅಳಿದಸೈನ್ಯವನೆಲ್ಲ ಕಂಡಾ । ನಳನುಮೊದ
ಲಾದ ಚಿರಜೀವಿಗ । ಳಳುಕದಾ ರಣರಂಗಕೈತಂದೊಡನೆ ಗರ್ಜಿಸುತ ॥
ಹಲವುಬಗೆ ಕೂರಂಬುಗಳ ನಿದಿ । ರೊಳು ಕುಶಲವರಮೇಲಿಡುತ ಧುರ ।
ದೊಳುರೆ ಪೊಯ್ದಾಡಿದರು ವೀರಾಲಾಪವನುಗೈದು ॥ ೧೨ ॥ ನಳನುಮೊ
ದಲಾದವರು ಬಿಟ್ಟಸ । ಕಲವಿಧದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನೆಡೆ । ಯೊಳುಕುಶ
ನು ಖಂಡಿಸಿಮಹಾಸ್ತ್ರವನೆಚ್ಚು ಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಬಳಿಕಲಾಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವ
ನುಕ್ಕೈ । ಯೊಳುಪಿಡಿದು ಸಂಧಿಸುತ ಕಾರ್ಮುಕ । ದೊಳುರೆ ಗರ್ಜಿಸಿ
ಶತ್ರುಗಳಮೇಲೆಚ್ಚಲನುವಾದ ॥ ೧೩ ॥ ವನಜಸಂಭವನಷ್ಟರೊಳಗಾ ।
ಜನಕಜಾತೆಯ ಸುತನಪತ್ತಿರ । ಕನುನಯದೆ ಬಂದೀಕ್ಷಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ
ವನುಕೂಡಿ ॥ ತನಯಕೇಳೀ ಪ್ರಾಣನಾಶಕ । ಮೆನಿಸುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ
ವನುನೀ । ನನುವರದೆ ಶತ್ರುಗಳಮೇಲ್ಬಿಡ ದಿರೆನುತಡ್ಡಗಿಸೆ ॥ ೧೪ ॥
ಸರಸಿಜೋದ್ಭವನೆಂದ ನುಡಿಗು । ತ್ತರವನೀಯದೆ ಹೋಗೆನುತಧಿ । ಕ್ಕ
ರಿಸಲಾ ಕುಶನಬ್ಜಸಂಭವನತಿ ವಿಷಾದವನು ॥ ಧರಿಸಿರಾಘವನೆಡೆಗೆ ನಡೆ
ತಂ । ದೆರಗಿ ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ರಘುಭೂ । ವರನೆಪೇಳು ಕುಶಂಗೆ ಬಿಡ
ದಂತಸ್ತ್ರವನೆನುತ್ತ ॥ ೧೫ ॥ ಅವನು ನನ್ನ ವಚನಗಳನು ಕೇ । ಳುವ
ವನಲ್ಲೆನುತಾಸರಸಿಜೋ । ದ್ಭವನನೊಪ್ಪಿಸಿ ರಾಘವನು ವಾಲ್ಮೀಕಿಮು
ನಿಬಳಿಗೆ ॥ ತವಕದಿಂದಲೆ ಕಳುಹಲತಿ ಹ । ರ್ಷವನುತಾಳ್ದಾ ಮುನಿಕು
ಲೇಂದ್ರನ । ಸುವಿಮಲಾಶ್ರಮಕಾಗಿ ಬಂದನು ಮನದಿಯೋಚಿಸುತ
॥ ೧೬ ॥ ಬಂದುಮುನಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಾರಘು । ನಂದನನು ಪೇಳ್ದಾನುಡಿ
ಯನೊಲ । ವಿಂದೆ ಕಮಲಾಸನನು ಬಿನ್ನವಿಸಲತಿಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ಅಂದದ
ನುಕೇಳುತ್ತ ಧರಣೀ । ನಂದನೆ ನುಡಿದೊಡಾಲಿಸುವೆಸದ । ರಿಂದೆಸೀತೆಗೆ
ಪೇಳೆನುತ ವಾಲ್ಮೀಕಿಕಳುಹಿದನು ॥ ೧೭ ॥ ನಳನುಮೊದಲಾದವರಹಿಂ
ಪತಿ । ಗಳನುಬೇಗನೆ ಸೀತೆಯುಬಳಿಗೆ । ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟ ಕಮಲಸಂಭ
ವನಾಮಹೀಸುತೆಯು ॥ ಬಳಿಗೆಬಂದಿಂತೆಂದು ಪೇಳಿದ । ನೆಲೆ ಜನಸಿಕೇ

ಳ್ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ । ತಿಳುಹಿಸು ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರ ಬಿಡದಂತೆನುತಬೇಡಿದನ
॥ ೧೮ ॥ ಆನುಡಿಯನಾಲಿಸುತ ಬರುವಾ । ಮಾನಿನಿಯರನು ಕಂಡ
ಜಾನಕಿ । ಸಾನುನಯದಿಂದೊಡನೆ ಮಂಚವನಿಳಿದು ನಿಂದಿರಲು ॥ ಆನಳ
ದಿಗಳರಸಿಯರು ಸುಂ । ಮಾನವನುತಾಳುತ್ತ ಬಂದರು । ಜಾನಕಿಯು
ತ್ತಿರಕತಿ ವಿನಯದಿಂದೆಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧೯ ॥ ಬಂದತಿಬಕುತಿಯಿಂದೆ ಧ
ಣೀ । ನಂದನೆಯ ಪದಪಂಕಜಕೆರಗಿ । ತಂದಕಾಣಿಕೆಗಳನು ಪದೆದಿತ್ತ
ಖಿಳನಾರಿಯರು ॥ ನಿಂದುಮುಂಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತಸ । ದಿಂದೆಹೊಗಳುತ
ಕರವಮುಗಿದಿಂ । ತೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿದರು ತಮ್ಮವಿಚಾರವನು ಕೂಡ
॥ ೨೦ ॥ ದೇವಿಕರುಣಿಸು ನಮ್ಮಪತಿಗಳ । ಜೀವಗಳನೊಲಿದಿಂದುರಕ್ಷಿ
ಸು । ಸಾವಧಾನದೊಳವರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನುಮನ್ನಿಸುತ ॥ ಆವರಬ್ರಹ್ಮಾ
ಸ್ತ್ರವನು ಸಮ । ರಾವನಿಯೊಳು ಬಿಡದಿರುವೆಂದದೆ । ನೀವುಕುಶನಿಗೆಪೇ
ಳ್ದುಪಾಲಿಸೆನುತ್ತ ಬೇಡಿದರು ॥ ೨೧ ॥ ನಮ್ಮಪತಿಗಳನೀಗ ಬದುಕಿ
ಸು । ತೆಮ್ಮನು ಸಲಹಬೇಕೆನುತ ನೆರೆ । ನೆಮ್ಮಗೆಯೊಳೈತಂದೆವಮ್ಮಾ
ನಿಮ್ಮಸನ್ನಿಧಿಗೆ ॥ ನಿಮ್ಮನುಳಿದರೆ ರಕ್ಷಿಸುವರಿ । ಲ್ಲೆಮ್ಮನೆಂದುರೆ ಬೇಡಿ
ಕೊಂಡರು । ತಮ್ಮಮನದಣಿವಂತೆ ನಾರಿಯರೆಲ್ಲ ಸೀತೆಯನು ॥ ೨೨
ಹಾಗೆಯಾಗಲೆನುತ್ತ ಲೊಪ್ಪಿಸಿ । ಬೇಗನೆಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸೀತೆಸ
ರಾಗದೊಳೆಸೆವ ದಂಡಿಗೆಯೊಳಾವನಿತೆಯರಸಹಿತ ॥ ಆಗಳೈತಂದಾ ಕುಶ
ನೆಡೆಗೆ । ಪೋಗಿಪೇಳಿದಳೆಲೆ ಕುಶಬಿಡದಿ । ರೀಗಲೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನು
ಶತ್ರುಗಳಮೇಲೆನುತ ॥ ೨೩ ॥ ಸುತನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನು ಪೇ । ಳ್ದತಿ
ಭರದೊಳೊಪ್ಪಿಸುತ ಧರಣೀ । ಸುತೆ ನಿವಾರಣೆಗೈದಳಾನತ ಜನರತಾಪ
ವನು ॥ ಚತುರಮತಿ ಕುಶನಾಜನನಿ ನುಡಿ । ದತಿ ಹಿತೋಕ್ತಿಯನಂದೊ
ಲಿದುಕೇ । ಳುತ ಭರದೆನಿಲ್ಲಿಸಿದನಾ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನುಬಿಡದೆ ॥ ೨೪ ॥
ಧುರದೆಸೋತು ಕುಶಂಗೆಕೈಮುಗಿ । ದೆರಗಿ ಹಸ್ತಿನನಗರವನುಳಿದು
ಹೊರಟುಹೋದರು ತಮ್ಮನೆಲೆಗಳಿಗಾ ನಳಾದಿಗಳು । ಪರಮಸಂಭ್ರಮ
ದಿಂದೆ ರಘುಭೂ । ವರನಬಳಿಗಾ ಜನನಿಸಹಿತಸ । ಮರಮಹೀತಳ
ಸುಳಿ ದಂದ್ಯೈತಂದನಾ ಕುಶನು ॥ ೨೫ ॥ ನಿಂತುಪೋದುದು ಕಾಳಗ
ಸವು । ನಂತರದೊಳಾ ರಾಘುವನು ಬಲು । ಸಂತಸವನಾಂತಖಿಳಸೇನಾ
ಜನಗಳೊಡನೆರಸಿ ॥ ಅಂತವಿಲ್ಲದ ವಿಭವದಿಂದೆ ನಿ । ರಂತರಮೆಸೆವ
ನ್ನಪಟ್ಟಣ । ಕಂತರಿಕ್ಷಪಥದೊಳು ಬಂದನು ಕುಳಿತು ಪುಷ್ಪಕ
॥ ೨೬ ॥ ಮೆರೆವಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದುರಘುಭೂ । ವರನುಹೊಕ

ತನ್ನ ಸತಿಸಹಿ । ತರವುನೆಯನಂದಖಿಳವಿಧ ರಾಜವಿಭವಂಗಳಲಿ ॥ ಧರಣಿ ಸುತೆ ರಘುಭೂವರನ ಸಹಿ । ತರವುನೆಯೊಳಗೆ ಹಗಲಿರುಳು ಪರಿ । ಪರಿಯ ಸೌಖ್ಯವನೈದಿದಳಖಿಳ ಜನಗಳನೊಲಿಸುತ ... ॥ ೭೩ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯು ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೭೫೩೦.

ನಲವತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೂಚನೆ ॥ ತೆರಳಿದಳು ವೈಕುಂಠಕಾ ರಘು ।
ವರನಕೂಡೆ ಮಹೀಸುತೆ ಖಗೇ ।
ಶ್ವರನ ಬೆನ್ನೊಳುಕುಳಿತು ಗಂಗಾನದಿಯತೀರದಲಿ ॥

ಬಳಿಕರಾಘವನಖಿಳ ಸೌಖ್ಯಂ । ಗಳನುಹೊಂದುತನೇಕವರ್ಷಂ । ಗಳತನಕ ಸಂತೋಷದಿಂದಿರಲವನಿಸುತೆಸಹಿತ ॥ ಹಲವುದಿನಗಳು ಕಳೆದ ನಂತರ । ಜಲಜಸಂಭವ ನೊಂದುದಿನರವಿ । ಕುಲಲಲಾಮನ ಬಳಿಗೆಬಂದನು ವಿಪ್ರವೇಷದಲಿ ॥ ೧ ॥ ಜವದೊಳೈತಂ ದಬ್ಜಭವನಾ । ರವಿಕುಲೇಂದ್ರನ ಪಾದಕಮಲಕೆ । ಜವದೊಳುನಮಿಸಿ ಮನ್ನಣೆವಡೆದುಕುಳಿತು ಪೀಠದೊಳು ॥ ಸುವಿಮಲೋಕ್ತಿಗಳಿಂದೆ ಹೊಗಳುತ । ಭುವನರಕ್ಷಕ ನೀನುಬಾರೈ । ದಿವಕೆಶೀಘ್ರದೊಳೆನುತ ಬಿನ್ನೈಸಿದನುಗೋಪ್ಯದಲಿ ॥ ೨ ॥ ಇಂದಿಗಾದುದೆಮಗಿಳೆಯೊಳು ಹ । ನ್ನೊಂದುಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಹ । ನ್ನೊಂದುವರ್ಷಗಳನಿತೆ ತಿಂಗಳುಮನಿತೆ ದಿವಸಗಳು ॥ ಅಂದವಹ ವೈಕುಂಠಕೇಜನ । ವೃಂದದಸಹಿತ ನಾಳೆಬರುತಿಹೆ । ನೆಂದುಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನು ರಘೂದ್ವಹನಬ್ಜಸಂಭವನ ॥ ೩ ॥ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟ ನವರವರ ಸ್ಥಳ । ಗಳಿಗಖಿಳವಾನರರನಾ ರವಿ । ಕುಲತಿಲಕನು ಸಮಸ್ತರಾಜರ ನೈದೆಮನ್ನಿಸುತ ॥ ಕಳುಹಿದನವರವರನಿವಾಸಂ । ಗಳಿಗೆಕೂಡೆಸಮಸ್ತಬಾಂಧವ । ಕುಲವಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟನವರವರ ನಿಜಭವನಂಗಳಿಗೆ ॥ ೪ ॥ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟನುಕೂಡೆ ಸಂತಸ । ದಳೆದು ರಘುಭೂವರನು ಲವನನು । ತಳೆದಡವಿ ತಾನುತ್ತರದ ಕುರುಭೂಮಿಗತಿಜವದೆ ॥ ಬೆಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ಜಾನಕಿ । ತಳುವದುತ್ತಮ ಕಾಮಧೇನುವ । ನೊಲಿದುಕೊಟ್ಟು ಕಳು

ಹಿದಳಾಶೀರ್ವದಿಸುತಾ ಲವನ ‖ ೫ ‖ ಮತ್ತೆ ಚಿಂತಾಮಣಿಯ ರತ್ನವ । ನಿತ್ತನುಕುಶಂಗಾ ರಘೂದ್ವಹ । ನುತ್ತಮವೆನಿಪ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ ಸುಪಾರಿ ಜಾತಗಳ ‖ ಇತ್ತು ಕಳುಹಿದ ನಿಂದ್ರನಿಗೆನಲಿ । ಯುತ್ತಮರ ಪುಷ್ಪಕವಿ ಮಾನವ । ನಿತ್ತು ಕಳುಹಿದನಾ ಕುಬೇರನಿಗತಿವಿನೋದದಲಿ ‖ ೬ ‖ ನೀವು ನಿಮ್ಮಯುಪತ್ರಿಗಳ ಸಹಿತ । ಸಾವಕಾಶವನಾಗಿಸದೆ ಪರಿ । ಭಾವಿಸುತ್ತಲೆ ನಾಳೆಯುದಿನವೆ ಸಹಗಮನಗೈದು ‖ ದೇವಪುರಿಗೈತಹುದೆನುತ ರಘು । ಭೂವರನುಪೇಳಿದನು ಬಹುಕರು । ಣಾವಲೋಕನದಿಂದೆ ನಾದಿನಿಯರಿಗೆ ತಾನಿರದೆ ‖ ೭ ‖ ಸಾದರದೊಳು ಹಿತೋಪದೇಶವ । ಗೈದು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು ಮನೆಗೆ । ಮೋದದಿಂಶೃತಕೀರ್ತಿ ಮಾಂಡವಿ ಯೂರ್ಮಿಳೆಯ ರುಗಳ ‖ ಮೇದಿನೀಸುತೆಸಹಿತ ರಾಘವ । ನಾದಿನದ ರಾತ್ರಿಯನುಕಳೆದ ನು । ವೇದವನುಪಠಿಸುತ್ತ ಚಿನ್ನದಮಂಚದೊಳು ಮಲಗಿ ‖ ೮ ‖ ಮರುದಿನ ಮಡದಿಯೊಡನೆ ರಘುಭೂ । ವರನು ತಾನೇಳುತಜವಿಾಥನ । ಕರೆದುವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಪೋಗುವೆನೀದಿನವೆ ನಾನು ‖ ಭರದೊಳೀಗಲೆಕಳು ಹು ಕುಶನೆಡೆ । ಗಿರುವ ಜಡವಸ್ತುಗಳನೆಲ್ಲವ । ಬರಲಿ ಚರವಸ್ತುಗಳ ವೆಲ್ಲವು ನನ್ನಜೊತೆಯೊಳಗೆ ‖ ೯ ‖ ನೀನು ಕುಶನಸವಿಾಪಕೈದಿ ನಿ । ದಾನಿಸದಖಿಳ ಸಂಗತ್ರಿಗಳನು । ಸಾನುನಯದಿಂದರುಹು ಮುಂದೆಮಗಾಗಿ ಕುಶನೊಲಿದು ‖ ಕ್ಷೋಣಿತಲದೊಳು ವಿಪ್ರರಿಗೆಬಹು । ದಾನಗಳನೀಯು ತ್ತ ಘನಸುಂ । ಮಾನದಿಂದಾಗಿಸುವ ನುತ್ತರಕರ್ಮಗಳನೆಲ್ಲ ‖ ೧೦ ‖ ಎಂದುಪೇಳುತ್ತವನ ನಾರಘು । ನಂದನನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು ಸಂತಸ । ದಿಂದೆ ಗಂಗಾಮಂಗಳ ಸ್ನಾನವನುತಾನೆಸಗಿ ‖ ಚಂದದಿಂದಲೆ ನಿತ್ಯಕ ರ್ಮವ । ನಂದೆಸಗಿ ವೈಶ್ವಾನರನಿಗಾ । ನಂದವನು ತಾಳ್ದಿತ್ತನಾಹುತಿಗಳ ನುಬಹುವಾಗಿ ‖ ೧೧ ‖ ವಿನುತ ಗಂಗಾನದಿಯತೀರದೊ । ಳನಕುಲೋ ತ್ತಮನಖಿಳ ದಾನಗ । ಳನೆಸಗುತ್ತ ಯಥಾವಿಧಿಯೊಳತ್ಯಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯ ಲಿ ‖ ಘನಮಹಾ ಪ್ರಸ್ಥಾನಿಕವ ಜೇ । ಗನೊಡರಿಸಿ ವೈಕುಂಠಕೆಕಳು ಹಿ । ದನತಿಶೀಘ್ರದೊಳಗ್ನಿಹಾನು ವಿಸ್ಮಯವನಾಗಿಸುತ ‖ ೧೨ ‖ ಆಗ ಮೂರ್ತೀಭವಿಸಿ ಹೊರಟಿತು । ರಾಘವನಕೈಯಿಂದೆ ಪದ್ಮವು । ಬೇಗನೆ ವಿರಾಜಿಸುತ ವೈಕುಂಠಕತ್ರಿತೇಜದಲಿ ‖ ರಾಗರಸದಿಂದಖಿಳ ವೇದಗ । ಳಾ ಗವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ । ವಾಗಸದದಾರಿಯೊಳು ತಾವ್ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರೂಪದಲಿ ‖ ೧೩ ‖ ಭರದೊಳಂದಾ ಪ್ರಣವರೂಪಿನೊ । ಳಿರದೆಬಂದುದು ರಾಮನ ಮುಖವ । ತೊರೆದುಗಾಯತ್ರೀಮಹಾದೇವತೆಯು ಹೊರಗಡೆಗೆ ಹೊ

ರಟುಹೋದವು ರಾಮಚಂದ್ರನಿ। ಗೆರಗಿಸಗ್ಗಕೆ ಶಾಂತಿಯುಶಬಲ। ಕರುಣಾ
ಮೇಧಾಕ್ಷಾಂತಿ ತೇಜಧೃತಿಗಳುಶೀಘ್ರದಲಿ ॥ ೧೪ ॥ ಸುರವಿನುತ ಗಂಗಾ
ನದಿಯೊಳಾ। ಪುರದಮಾನವರೆಲ್ಲ ರೊಡನಂ। ದಿರದಖಿಳಕಪಿವೀರರೆಲ್ಲರು
ಮಿಂದುಹರ್ಷದಲಿ ॥ ತೊರೆದರು ನಿಜಶರೀರಗಳನುರು। ತರದಯೋಗಾ
ಭ್ಯಾಸದಿಂದಾ। ಹರಿಯಜಾನಿಸಿಬಂಧಿಸುತ್ತ ಪ್ರಾಣವಾಯುಗಳ ॥ ೧೫ ॥
ವಿತತಸಂಮದದಿಂದೆ ಘನಸಂ। ನುತಿವಡೆದ ಗಂಗಾಜಲವನತಿ। ಹಿತದೆರಾ
ಘವನು ಸ್ವರುಶವನುಮಾಡಿಕೈಯಿಂದೆ ॥ ಅತಿವಿಮಲ ದರ್ಭಾಸನದೊಳು
ಕು। ಳಿತುಸಲೆವಿರಾಜಿಸಿದ ತನ್ನಯ। ಸತಿಯೊಡನುದನ್ಮುಖದೊಳತಿ
ಪೂತಾತ್ಮನೆಂದೆನಿಸಿ ॥ ೧೬ ॥ ದೇವಲೋಕಪನುಳದುಸಲೆಸಂ। ಭಾವಿಸುತ
ಖಿಳ ದೇವತೆಗಳಂ। ದಾ ವಿನುತಗಂಗಾನದಿಯ ತೀರಕೊಪನೈತಂದು ॥
ಸಾವಧಾನದೊಳಲ್ಲಿ ಸಕಲಜ। ನಾವಳಿಗೆ ದರ್ಶನವಕೊಡುತಿಹ। ದೇವ
ದೇವನ ವಿನುತಮೂರ್ತಿಯ ನಿಂತುನೋಡಿದರು ॥ ೧೭ ॥ ಹೊಳೆವನಿಡು
ದೋಳ್ಗಳ ಮಘಮಘಿಸಿ। ಸಲೆವಿರಾಜಿಪತುಲಸಿಹಾರದ। ಲಲಿತಕೌಸ್ತುಭ
ಮಣಿ ವಿರಾಜಿತವಿಸ್ತೃತೋರದಮೇಣ್ ॥ ವಿಲಸಿತ ಶ್ರೀವತ್ಸನಾಭಿಯು।
ಕಲಿತ ದಿವ್ಯಾನಂದರೂಪದ। ಜಲಜನೇತ್ರನು ರಂಜಿಸಿದನಂದಧಿಕ ತೇಜ
ದಲಿ ॥ ೧೮ ॥ ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿರೂಪವ। ನೈದಿನಿಂತಿದ್ದಳೆಡಭಾಗ
ದೊ। ಳಾದಿಶೇಷನು ತಾನೆನಿಸಿತೋರಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ॥ ಆದಿನಾರಾ
ಯಣನ ಕೈಗಳೊ। ಳೈದೆಸೇರುತ ಶಂಖಚಕ್ರಗ। ಳಾದರಾಗಲೆ ಭರತ
ಶತ್ರುಘ್ನರುಗಳಡಬಲದೆ ॥ ೧೯ ॥ ಮೊಳೆಗಿದವು ದುಂದುಭಿಗಳಾಗಸ।
ದೊಳತಿಶೀಘ್ರದೆ ಸುರಿಸಿದರು ಪೂ। ಮಳೆಯನೀಧರಣೀತಲಕೆ ಸುರರತಿ
ವಿನೋದದಲಿ ॥ ಬೆಳೆದಸಂತಸದಿಂದೆ ನರ್ತನ। ಗಳನು ಮಾಡಿದರಪ್ಸರ
ಸ್ಸಗ। ಳೊಲಿದುಗಾನವಮಾಡಿದರು ಗಂಧರ್ವಕಿನ್ನರರು ॥ ೨೦ ॥
ಗರುಡನಾಗಳೆಬಂದು ಪದಗಳ। ಗೆರಗಿದನು ದೇವಾಂಗನೆಯರತಿ। ಭರದೆ
ಮುಂಗಡೆ ಹತ್ತುಸಾವಿರದ ಮಣಿದೀಪಗಳ ॥ ಇರಿಸಿಕೊಂ ಡಾರತಿಗಳ
ನೆಸಗಿ। ದರು ಲಕುಮಿನಾರಾಯಣರಿಗತಿ। ಹರುಷದಿಂದುರೆ ಮೆರೆವ ಚಿ
ನ್ನದತಟ್ಟೆಗಳೊಳಂದು ॥ ೨೧ ॥ ಪದಸರೋಜಯುಗಳಕೆ ಕೂಡೆಪ।
ದೆದುನಮಿಸಿ ಕೈಮುಗಿದು ಬೊಮ್ಮನು। ಮೊದಲೆಸಿಪಖಿಳ ದೇವತೆಗಳತಿ
ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ವಿಧವಿಧಗಳಿಂದೆ ಸ್ತುತಿಸಿದರು। ಪದುಮನಾಭನನೊಲಿ
ದುಸಾನಂ। ದದೊಳು ನಿಗಮಾಗಮವಿಚಾರವನೆಲ್ಲ ಬೋಧಿಸುತ ॥ ೨೨ ॥
ವಿನುತಚೈತ್ರಬಹುಳದ ಪಂಚಮಿ। ದಿನದೊಳಾಶ್ವರದಿಂದೆ ಶಾಂಪ್ರೇ।

ರಣೆಯನಾಂತಾಲಂಗಿಸುತ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿಪನನು ॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರನೊ ಲಿದು ನೋಡುತ । ವನಜನಾಭನು ಸಗ್ಗಕೆತೆರಳಿ । ದನು ಸತಿಸಹಿತಕು ಳಿತುವಿನತಾಸುತನಬೆನ್ನಿನೊಳು ॥ ೨೩ ॥ ಹೊಳೆಹೊಳೆವ ಸುಂದರತರಾ ಕೃತಿ । ಗಳನು ತಾಳ್ದಸೆವಾವಿಮಾನಂ । ಗಳ ಸಮೂಹಗಳಿಂದೆಬಳಸಿದ ನೇಕಭುವನಗಳ ॥ ಜಲಜಲೋಚನ ನೀಕ್ಷಿಸುತಕಂ । ಗೊಳಿಪವರವೈ ಕುಂಠಕೈತಂ । ದಿಳಿದನಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ಬಹುಳಹರ್ಷವನುತಾಳ್ದು ॥ ೨೪ ॥ ದಿವಿಜರೆಲ್ಲರನೊಲಿದು ನೋಡುತ । ಜವದೊಳಾವೈಕುಂಠದೊ ಳು ಮಾ । ಧವನು ತಾನಾರೋಹಿಸಿದನಾ ಸ್ವಪದವನುಬಳಿಕ ॥ ಶಿವನು ಮೊದಲೆನಿಪಮರರೆಲ್ಲರ । ನವರಲೋಕಂಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿದ । ವಿವಿಧವರ ವಿನಯೋಕ್ತಿವಚನಗಳಿಂದೆ ಮನ್ನಿಸುತ ॥ ೨೫ ॥ ಪರಮಪೂರುಷನಾಗಿ ಸಚರಾ । ಚರದಜೀವಿಗಳಂತರಂಗದೊ । ಳಿರುವ ಪಾವನಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಮಯರೂಪವನು ॥ ಧರಿಸಿದಾಪರಮಾತ್ಮನಂದೊಡ । ನುರಗತಲ್ಪದೊ ಳಿಂದಿರೆಸಹಿತ । ಗರುಡಸೇವಿತನಾಗಿ ಪೂರ್ಣಮನೋರಥ ನೆನಿಸಿದ ॥ ೨೬ ॥ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರು ಹೊರಟುಹೋದರು । ವನಜನಾಭನ ಚರಣ ಕಮಲಕೆ । ಮಣಿದುಪೂಜಿಸಿ ತಮ್ಮತಮ್ಮತಪೋವನಂಗಳಿಗೆ ॥ ಅನಿತ ರೊಳಯೋಧ್ಯಾಪುರವರದ । ಜನಗಳೆಲ್ಲರು ಸೇರಿದರು ಪಾ । ವನತರದ ಸಾಂತಾನಿಕ ಮಹಾಲೋಕಗಳನೊಡನೆ ॥ ೨೭ ॥ ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆನಿಪ ಮಹೀಸುತೆ । ಮೇದಿನೀಮಂಡಲದ ಭಾರವ । ನಾದರದೊಳೀತೆರದೆ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತ ಭಕ್ತರನು ॥ ಆದರಿಸಿಸಲಹುತ್ತ ಸಕಲವಿ । ನೋದಗಳ ನಾಗಿಸುತ ಸೇರಿದ । ಳಾದಿನಾರಾಯಣ ನೆಡಗಡೆಯೊಳಗಸಗ್ಗದಲಿ ॥ ೨೮ ॥ ಗರುಡವಾಹನ ವಾಸುಕಿಶಯನ । ಸರಸಿಜನಯನ ದನುಜಮರ್ದನ । ಮುರಮಥನ ಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣ ಪೀತಾಂಬರಾವರಣ ॥ ದುರುಳಶಿಕ್ಷಣ ಶಿ ಷ್ಟರಕ್ಷಣ । ನಿರುತರಕ್ಷಿಸೆನುತ್ತ ಪದಪಂ । ಕರುಹಕಾನತರಾಗಿ ನುತಿ ಸಿದರಖಿಳ ನಿರ್ಜರರು ॥ ೨೯ ॥ ನೀನೆತಾಯಿಯು ನೀನೆತಂದೆಯು । ನೀ ನೆಬಂಧುವು ನೀನೆಮಿತ್ರನು । ನೀನೆವಿದ್ಯೆಯು ನೀನೆವಿತ್ತವು ನೀನೆಸರ್ವ ಸ್ವ ॥ ನೀನೆರಕ್ಷಿಪೆ ಸಕಲಜಗವನು । ಸಾನುರಾಗದೊಳೆನು ತಡಿಗಡಿಗೆ । ಸಾನುನಯದಿಂದೆರಗಿ ನುತಿಸಿದುದಮರಸಂದೋಹ ॥ ೩೦ ॥ ಎಲ್ಲರೊಳು ನೀಂ ತುಂಬಿರುವೆನಿ । ನ್ನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿಹೆ ಸಮಸ್ತರ । ನೆಲ್ಲ ಕಡೆತೋರಿ ಸುವೆ ನಿನ್ನಮಹಾತ್ಮೆಯನು ನೀನು ॥ ಎಲ್ಲರಿಗೆಗತಿನೀನು ಜಗದೊಳ । ಗಿಲ್ಲನಿನಗೆಣೆಯೆನಿಪ ನಿರ್ಜರ । ರೆಲ್ಲಲೋಕಕೆ ಜನಕನೇನೀನಾಗಿತೋ

ರುತ್ತಿಹೆ ॥ ೩೧ ॥ ವಿಶ್ವಪಾಲಕ ವಿಶ್ವರೂಪಕ । ವಿಶ್ವವಂದಿತ ವಿಶ್ವಪೂ
ಜಿತ । ವಿಶ್ವತೋಮಯ ವಿಶ್ವಸಂಚಯ ವಿಶ್ವಮೂರುತಿಯೆ ॥ ವಿಶ್ವ
ಲೋಚನ ವಿಶ್ವಕಾರಣ । ವಿಶ್ವಭೂಷಣ ವಿಶ್ವಪೂರಣ । ವಿಶ್ವಗುಣ ವಿಶ್ವೇ
ಶರಕ್ಷಿಸೆನುತ್ತ ಹೊಗಳಿದರು ॥ ೩೨ ॥ ಆದಿಮಧ್ಯಾಂತರಹಿತ ಸಕಲ ।
ವೇದಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣಸನ್ನುತ । ಆದಿಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣ ಘನ ಗೋವರ್ಧ
ನೋದ್ಧರಣ ॥ ಆದಿಮೂರ್ತಿಯೆ ಆದಿದೇವನೆ । ಆದಿನಾರಾಯಣ ಸಲಹು
ನೀ । ನಾವರದೊಳೆನುತೆರಗಿ ನುತಿಸಿದರಖಿಳ ನಿರ್ಜರರು ॥ ೩೩ ॥ ಜ್ಞಾನ
ದಾಯಕಿ ವಿಷ್ಣುನಾಯಕಿ । ದೀನಪೋಷಿಣಿ ವಿಬುಧತೋಷಿಣಿ । ವಾಣಿ
ಪಂಕಜಪಾಣಿ ಪನ್ನಗವೇಣಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ॥ ದಾನವಾಹಿತೆ ಸುಗುಣಭರಿತೆ
ಭ । ವಾನಿಸಂಸ್ತುತೆ ವಾಣಿಹಿತೆ ಚತು । ರಾನನವಿನುತೆ ರಕ್ಷಿಸೆನ್ನುತ ಸು
ರರುಬೇಡಿದರು ॥ ೩೪ ॥ ಜಯಜನಾರ್ದನ ಮುರವಿಮರ್ದನ । ಜಯ
ಮುನಿವಿನುತ ಸದ್ಗುಣಭರಿತ । ಜಯಜಯವಿನುತ ವೇಣುವಾದನಲೋ
ಲ ಸುರಪಾಲ ॥ ಜಯಜಗನ್ಮಯ ಜಯಸುಚಿನ್ಮಯ । ಜಯರಮಾಧವ
ಜಯಮಹೀಧವ । ಜಯಜಯಯೆನುತ ಹೊಗಳುತಿದ್ದರು ದೇವಸಂ
ದೋಹ ॥ ೩೫ ॥ ಜಯಜಗನ್ಮಯೆ ಜಯಮಹಾಭಯೆ । ಜಯವಿಧುವ
ದನೆ ಜಯಶುಭರದನೆ । ಜಯಜಯ ಸುಪೀತಾಂಬರಾವರಣೆ ಸುಗುಣಾ
ಭರಣೆ ॥ ಜಯದಯಾಕರೆ ಜಯಸುಖಾಕರೆ । ಜಯಸುಜನನುತೆ ಜಯ
ವಿಬುಧಹಿತೆ । ಜಯಜಯಯೆನುತ ಹೊಗಳುತಿದ್ದರು ಸುರರುಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಯನು ॥ ೩೬ ॥ ಮಂಗಳವು ರಾಜೀವನೇತ್ರನೆ । ಮಂಗಳವು ನೀಲಾಭ್ರ
ಗಾತ್ರನೆ । ಮಂಗಳವು ಗೋವರ್ಧನೋದ್ಧರನೆ ಜಯವರ್ಧನನೆ ॥ ಮಂ
ಗಳವು ಮಧುಕೈಟಭಹರನೆ । ಮಂಗಳವು ಪೀತಾಂಬರಧರನೆ । ಮಂಗ
ಳವು ನಿನಗೆನುತ ಪಾಡಿದರಮರರಡಿಗಡಿಗೆ ॥ ೩೭ ॥ ಮಂಗಳವು ಜಗ
ದಾದಿಮೂರ್ತಿಯೆ । ಮಂಗಳವು ಘನಪುಣ್ಯಕೀರ್ತಿಯೆ । ಮಂಗಳವು
ಜಗದಾದಿದೇವಿಯೆ ದೇವಮುನಿನುತೆಯೆ ॥ ಮಂಗಳವು ದನುಜೇಂದ್ರಭೀ
ಷಿಣಿ । ಮಂಗಳವು ಭಕ್ತಜನಪೋಷಿಣಿ । ಮಂಗಳವು ನಿನಗೆಂದೆನುತ
ಪೊಗಳಿದರು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನು ॥ ೩೮ ॥ ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಮುನಿವರ ।
ನೋದಿಸಿದನಾ ಕುಶಲವರ್ಗೆ ಸ । ಮೋದದಿಂ ಶ್ರೀ ರಾಮಚರಿತೆಯ ನಂ
ದುಹಿತದಿಂದ ॥ ಸಾಧುನುತರವರೆಮ್ಮ ಜನನಿಯ । ಸಾಧುವೃತ್ತವ ಕೇಳ
ಬೇಕೆನ । ಲಾದರದಿ ಮುನಿಪೇಳಿದನು ಮೊದಲಿಂದೆಕೊನೆತನಕ ॥ ೩೯ ॥
ಇಂತು ಪೂರ್ಣವೆನಿಸಿಸಿದು ದಿಲ್ಲಿಗೆ । ಕಂತುಜನನಿಯ ಕರುಣೆಯಿಂದಾ ।

ತಂಕವಿಲ್ಲದೆ ಧಾರಿಣೀಸುತೆಚರಿತೆ ಕೊನೆತನಕ ‖ ಸಂತತವಿದು ಸ್ಥಿರವೆ
ನಿಸಿವೆರೆ । ವಂತೆ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆನುತ ವೂ । ಕಾಂತನಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತಿಹೆ
ನಧಿಕ ಭಕ್ತಿಭಾವದಲಿ ॥ ೪೦ ॥ ಇದು ನವೀನಚರಿತ್ರವಿದು ಪ್ರ । ಣ್ಯದ
ನಿವಾಸವಿದಿಷ್ಟ ಫಲಕರ । ವಿದುಸಕಲಸೌಖ್ಯಕರವಿದು ಪಾಪವನುಹ
ರಿಸುವುದು ‖ ಇದುವೆ ಪತಿಭಕ್ತಿಯನುಬಲೆಯುರಿ । ಗೊದವಿಪುದಿದುಕ್ಷೇಮ
ಕರವೆನಿ । ಪುದಿದು ಸಕಲಾಭೀಷ್ಟಗಳ ನೆಸಗುತಿಹುದೆಲ್ಲರಿಗೆ ‖ ೪೧ ‖
ಪರಮಪಾವನವೆನಿಪ ಸೀತಾ । ಚರಿತೆಯೊಳು ಮೊದಲಿಂದೆ ಕೊನೆತನ ।
ಕೆರಡು ಸಾವಿರದಾರನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ಪದ್ಯಗಳು ‖ ಪರಿಗಣನೆಯಿಂ ದೊಪ್ಪಿ
ಕಾಣಿಸು । ತಿರುವುವೆಧ್ಯಾಯ ನಲವತ್ತಂ । ಟರಲಿ ಭಾಮಿನಿಷಟ್ಪದಿಯ
ರೂಪಿಂದೆ ನುತಿವಡೆದು ‖ ೪೨ ‖ ಭರತಖಂಡದ ದಕ್ಷಿಣಾಶೆಯೊ । ಳಿರುವ
ಶಾಲೀವಾಹನ ಶಕೆಯೊ । ಳೊರೆವ ಸಾವಿರದೆಂಟುನೂರ್ತ್ರ್ಯವತ್ತು ನಾಲ್ಕ
ಕ್ಕೆ ‖ ಸರಿಯುಹ ಪರೀಧಾವಿಸಂವ । ತ್ಸರದ ಚೈತ್ರಬಹುಳ ಬಿದಿಗೆದಿನ ।
ನೆರೆದ ಬುಧವಾಸರದೊಳೀ ಕಥೆಪೂರ್ಣವಾಗಿಹುದು ‖ ೪೩ ‖ ಚೆನ್ನದ
ಗಣಿಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದೊ । ಳುನ್ನತವಿಭವದಿಂದೆ ನವಪುರ । ಮೆನ್ನಿಸು
ವರಾಬರ್ಟ್ಸನ್‌ಪೇಟೆಯೊಳು ಕಂಗೊಳಿಸಿ ‖ ಸನ್ನುತಿವಡೆದು ತೋರು
ವಾಂಗ್ಲೋ । ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ಯಾಲಯದೆ ಗುರು । ವೆನ್ನಿಪಣ್ಣಯನಿಂದೆ
ವಿರಚಿತವೆನಿಪುದೀ ಕಥೆಯು ‖ ೪೪ ‖ ಜನಗಳಿಗೆ ಮಂಗಳಗಳಾಗಲಿ ।
ಮನುಜಪಾಲಕರೆಲ್ಲ ಸಲಹಲಿ । ವನಿತಲವನು ನ್ಯಾಯಮಾರ್ಗವ ನಾವ
ಗಂಬಿಡದೆ ‖ ದನಗಳಿಗೆ ವಿಪ್ರರಿಗೆ ಸಂತತ । ಜನಿಸಲಿ ಸಕಲಶುಭಗಳಿ
ಯೊಳು । ಘನಸುಖಂಗಳ ನಾಂತಿರುತಿರಲಿ ಸಕಲಲೋಕಗಳು ‖ ೪೫ ‖
ಮಳೆಯುಬೀಳಲಿ ಕಾಲಕಾಲಕೆ । ನೆಲವುಸಸ್ಯಗಳಿಂದೆ ಕೂಡಿರ । ಲಿಳೆ
ಯೊಳು ಕ್ಷೋಭೆಗಳಿಗೊಳಗಾ ಗದಿರಲೀದೇಶ ‖ ಸಿಲುಕದಿರಲವನೀಸುರ
ರುಭಯ । ಗಳಿಗೆ ಪುತ್ರವಿಹೀನರಿಗೆ ಜನಿ । ಸಲಿ ಸುಪುತ್ರರು ಪೌತ್ರರಾ
ಗಲಿ ಪುತ್ರವಂತರಿಗೆ ॥ ೪೬ ॥ ಧನವಿಹೀನರು ಧನಿಕರಾಗಲಿ । ಜನಗಳೆ
ಲ್ಲರು ನೂರುವತ್ಸರ । ತನಕಬದುಕಲಿ ಪುತ್ರಮಿತ್ರಕಳತ್ರರೊಡವೆರಸಿ ‖
ಮನುಜರ ಮಹಾಪಾಪಗಳು ನಾ । ಶನವೈದಲಿ ಜನರುಜೊಮ್ಮನ । ಸ
ನಿಹಕ್ಕೈದಲಿ ಬೊಮ್ಮನಿಂದೆ ಪಡೆಯಲಿಪೂಜ್ಯತೆಯ ‖ ೪೭ ‖ ಏಕಭಾವ
ದೊಳತಿ ಭಕುತಿಯಿಂ । ದೀಕಥೆಯ ನೋದುತಿಹ ಜನಗಳ । ಗಾಕಮಲ
ದಳನೇತ್ರನನುದಿನ ವಧಿಕಹರ್ಷದಲಿ ‖ ಬೇಕು ಬೇಕಾದವುಗಳೆಲ್ಲವ ।
ತಾಕರುಣಿಸುತ ಕೊಟ್ಟುಸಲಹುವ । ನೀಕಲಿಯುಗದೊಳವರ ಪಾಪಗ

ಳೆಲ್ಲವನುಹರಿಸಿ ॥ ೪೮ ॥ ಆಯುರಾರೋಗ್ಯ ಧನಧಾನ್ಯಸ । ಹಾಯ ಸತಿಸುತ ಬಂಧುಮಿತ್ರ ನಿ । ಕಾಯ ಕನಕಾಭರಣ ಪಶುವಸನಾದಿಗಳ ನೆಲ್ಲ ॥ ಶ್ರೀಯರಸನೊಲಿದಿತ್ತು ಸಂತತ । ಕಾಯುವನಧಿಕ ಭಕ್ತಿ ಭರ ದಿಂ । ದೀಯವನಿಜಾಕಥೆಯ ನೋದುವ ಮನುಜರೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ ೪೯ ॥ ನಿರುತವೀಕಥೆಯ ನೊಲಿದಾಲಿಸು । ವರಿಗೆ ಹೇಳಿಸುವರಿಗೆ ಓದುವ । ವರಿಗೆ ಓದಿಸುವರಿಗೆ ಪರಮಾದರದೆ ಬರೆವರಿಗೆ ॥ ಗರುಡವಾಹನ ನೀವ ನತ್ಯಾ । ದರದೊಳಾ ಜನರಘಗಳೆಲ್ಲವ । ಪರಿಹರಿಸಿ ಕಲ್ಪಾಂತವರೆಗಾ ಸ್ವರ್ಗಸೌಖ್ಯವನು ... ... ॥ ೫೦ ॥

ಇಂತು ನಲವತ್ತೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಪದ್ಯಗಳು ೨೬೨೦.

ಸೀತಾಚರಿತ್ರೆ ಸಂಪೂರ್ಣವು

ಮಂಗಳಾನಿ ಭವಂತು

ಕಂದ॥ ವರ ರಾಬರ್ಟ್ಸನ್ ಪೇಟೆಯೊ ।
ಳಿರುವಾಂಗ್ಲೋ ಕನ್ನಡದ ಸುವಿದ್ಯಾಲಯದೊಳ್ ॥
ಮೆರೆವಧ್ಯಾಪಕನೊರ್ವಂ ।
ವಿರಚಿಸಿದಂ ಮುದದೊಳಣ್ಣಯಾಖ್ಯಾತನಿದಂ ॥

The Town Press Bangalore City,—1914.

ಶುದ್ಧಾಶುದ್ಧ ಪತ್ರಿಕೆ.

ಪುಟ.	ಪಙ್ತಿ.	ಅಶುದ್ಧ.	ಶುದ್ಧ.
1	8	ತೋರಭುಜಗ.	ಘೋರಭುಜಗ.
2	1	ಜಾಣೆಯಪ್ಪಂತೆ.	ಜಾಣನಪ್ಪಂತೆ.
,,	21	ಘನತರಕೃಪೆ.	ಘನತರದಕೃಪೆ.
4	10	ಪತಿವ್ರತೆ.	ಹದಿಬದೆ.
5	25	ನಿರ್ದೋಷ.	ನದೋಷ.
7	28	ಬೇಡುವೆನುಸ.	ಬೇಡುವೆನುಸು.
9	22	ನೆಲ್ಲಪರಿಕಿಸಿಡ.	ನೆಲ್ಲವಪರಿಕಿಸಿದ.
11	25	ಮಿಗಿಲುಸಂತಸವ.	ಬಹುಳಸಂತಸವ.
12	22	ಸರರನೆಲ್ಲರ.	ಸುರರನೆಲ್ಲರ.
15	2	ರೂಪೆತಾಂಗ.	ರೂಪೆತಾಂ.
,,	21	ವ್ಗಿಗೆಕ್ಕೈಮುಗಿದು.	ವಿಗೆಕ್ಕೈಮುಗಿದು.
,,	,,	ಪದಗಳ್ತಿಗೆರಗಿ.	ಪದಗಳಿಗೆರಗಿ.
18	2	ದೆಶೆಯು.	ದಶೆಯು.
24	16	ಭುಜಬಲಯುತರುಗಜ ಹುಲಿಸಿಂಹವೃಷಭಗಳ.	ಭುಜಬಲರುಗಜ ಸಿಂಹವ್ಯಾಘ್ರ ವೃಷಭಗಳ.
28	15	ದೊಂದುಸಾವಿರ.	ನೊಂದುಸಾವಿರ.
29	16	ಭುಜಭವ.	ಬುಜಭವ.
36	7	ತಾಂಬೂಲತಟ್ಟೆಗಳ.	ತಾಂಬೂಲಪಾತ್ರೆಗಳ.
40	13	ಕರೆತಹುದೆಂದು.	ಕರೆತರುವುದೆಂದು.
,,	17	ತಿಳಿತೊಡನೆ.	ತಿಳಿದೊಡನೆ.
46	29	ಸೀತೆನೊಡಿ.	ಸೀತೆನೋಡಿ.
49	14	ಳೊಳುಗುಪ.	ಳೊಳಗುಪ.
54	11	ಸುಮಂತ್ರಿಗೆ.	ಸುಮಂತ್ರಗೆ.

ಪುಟ.	ಪಙ್ತಿ.	ಅಶುದ್ಧ.	ಶುದ್ಧ.
54	23	ಬಳಿಯೊಳು.	ಬಳಿಯೊಳ್.
55	18	ವೃಕ್ಷವನುಸಂ.	ಮರವನುರೆ.
61	4	ಮಂದಳವನಿಸುತೆ.	ಮೆಂದಳವನಿಸುತೆ.
66	22	ನಾರಿಯೊ.	ನಾರಿಯೋ.
70	15	ಲೆಳಿಸುತ್ತ.	ಲೆಳಿಸುತ್ತ.
71	1ಽ	ಕೂಡುವಮಹೀರುಹ.	ಕೊಡುವಮಹೀರುಹ.
72	8	ಗಿರುತ್ತ.	ಗಿರುತ.
73	22	ಕೊಂಡುಪೊದನು.	ಕೊಂಡುಪೋದನು.
80	29	ಯೆನಿಸುತುರ್ವರೆ.	ಯೆನಿಸುತ್ತುರ್ವರೆ.
83	8	ನವಿಲನಾಟವೆ.	ನವಿಲನಾಟ್ಯವೆ.
87	15	ಳುಷ್ಟ್ಯಪಾದಿ.	ಳುಷ್ಟ್ರಪಾದಿ.
92	20	ತಿನಿಯುಳನಗಲಿ.	ತಿನಿಯುಳನ್ನಗಲಿ.
98	7	ಮರುತಸಂಭವ.	ಮರುತನಾತ್ಮಜ.
100	14	ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳರಲು.	ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊರಲುವು.
101	19	ಮರುತಸುತನು.	ಪವನಸುತನು.
105	23	ಪಡಿಸುತಲಿಹೆ.	ಪಡಿಸುತ್ತಲಿಹೆ.
110	5	ದಿರೆಲೆ.	ದಿರಲೆ.
116	5	ದುಖಂಗಳೊಳು.	ದುಃಖಂಗಳೊಳು.
124	11	ತಳದು.	ತಳೆದು.
125	30	ಕೃತಿಗಳನು.	ಕೃತಿಗಳನ್ನು.
129	13	ವೋ.	ವೊ.
138	3	ಕೆನುತಕಳುಹಿಸಿದ.	ಕೆನುತವನಕಳುಹಿಸಿದ.
142	18	ರಾವನಾಗವು.	ರಾಮನಾಗವು.
145	28	ಳನುತ.	ಳೆನುತ.
147	29	ಮೆಂದೆನಿಸು.	ಮೆಂದೆನಿಸಿ.
148	6	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
,,	9	ಪೆಳ್ದನು.	ಪೇಳ್ದನು.

ಪುಟ.	ಪಙ್ತಿ.	ಅಶುದ್ಧ.	ಶುದ್ಧ.
148	18	ಬಂದಿಸಿ.	ಬಂಧಿಸಿ.
149	6	ದರಣದೊಳಾ.	ದಾರಣದೊಳಾ.
151	17	ನಿತ್ರ.	ನಿತ್ಯ.
,,	20	ದಿಂದತಿ.	ದಿಂದಲೆ.
152	24	ರಘುಜನರನು.	ರಘುಜರನು.
154	16	ಗೌರರವಿಸುತ.	ಗೌರವಿಸುತ.
158	6	ತೀಕ್ಷರದನ.	ತೀಕ್ಷ್ಣರದನ.
159	10	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
,,	23	ಹೊದಿಸಿ.	ಹೊಂದಿಸಿ.
160	16	ಕಡುಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನಿಪ.	ಕಡುದುರ್ಗಳನೆಂದೆನಿಪ.
,,	25	ವದಿಸಿದ.	ವಧಿಸಿದ.
162	3	ಯೋಷಧಿ.	ಓಷಧಿ.
164	25	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
165	23	ಪೊಶವಿನಂದನೆ.	ಪೊಡವಿಯುವುಗಳು.
166	28	ಸಂಮುುದ.	ಸಂಮುದ.
167	9	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
169	22	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
183	4	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
184	4	ಸಂತಸ.	ಸಂಮುದ.
197	12	ತರತರದೊಳಾಕೃತಿ.	ತರತರದಾಕೃತಿ.
,,	26	ವಸಿಷ್ಟ.	ವಸಿಷ್ಠ.
199	12	ಮಷೋತ್ಸವ.	ಮಹೋತ್ಸವ.
,,	21	ಹಾರವನಿತ್ತು.	ಹಾರವನಿತ್ತು.
202	20	ದೆಸರ್ವತ್ರ.	ದಯೆಸರ್ವತ್ರ.
204	21	ಬಂಧುಸುಹೃ.	ಬಾಂಧವಸುಹೃ.
208	12	ಗಂಗಾವೇಣ.	ಗಂಗಾವೇಣಿ.
210	3	ನೊಂದುತೀರ್ಥವ.	ನೊಂದುಘಟ್ಟವ.

230	21	ಕಾವುಧೆನು.	ಕಾಮಧೇನು.
233	29	ಭಗಳಂ.	ಭಂಗಳಂ.
242	4	ಳಲ್ಲಿಯುಚರಿಸುತ.	ಳಲ್ಲಿಚರಿಸುತ್ತ.
244	10	ಗೇಣಯೆನಿ.	ಗೆಣೆಯೆನಿ.
253	19	ಲೆಂತಹ.	ಲೆಂತಹು.
254	10	ಶೀವಿರೂಪವತಿ	ಶೀಲೆರೂಪವತಿ.
263	1	ದಾರವದೊಬ್ಬ.	ದೊಬ್ಬ.
270	6	ಪೊರೆಯುಗಿದ.	ಪರೆಯುಗಿದ.
273	29	ಶಿರರಳನು.	ಶಿರಗಳನು.
274	14	ನವನಿಳೆಯೊಳು.	ನವನಿಯೊಳು.
281	24	ದಣಿದರುದಕ್ಷಿಣೆ.	ದಣಿದರುವಿನುತದಕ್ಷಿಣೆ.
290	14	ವಾರಣಂಗಳನಿ.	ವಾರಣಂಗಳ.
294	14	ತರಿಸಿರುವುವೆನು.	ತರಿಸಿರುವೆವುನು.
300	15	ತಾಗವುದೆಳಾ.	ತಾಗವುದೊಳಾ.
304	4	ಧಾರಿಣಿತಲ.	ಧಾರಿಣೀತಲ.
308	4	ಳೆಯುನನೊಲಿಸಿ.	ಡೆಯುನನೊಲಿಸಿ.
,,	6	ಕಾಣಿಕಯುನಾ.	ಕಾಣಿಕೆಯುನಾ.
314	1	ವುದಿದು.	ವುದಿದಾ.
,,	13	ಮುನೀಂದ.	ಮುನೀಂದ್ರ.
,,	14	ಗಂಡನ್ರ	ಗಂಡನ.
324	30	ಹೊಕನ್ಕ.	ಹೊಕ್ಕನು.

ಶ್ರೀ ಶಂಕರ ಕರ್ನಾಟಕ ಪುಸ್ತಕ ಭಾಂಡಾರ.
ಪ್ರಕಾಶಕರೂ, ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು
[illegible] ಮಾಳಮಡ್ಡಿ, ಧಾರವಾಡ, [illegible]